

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

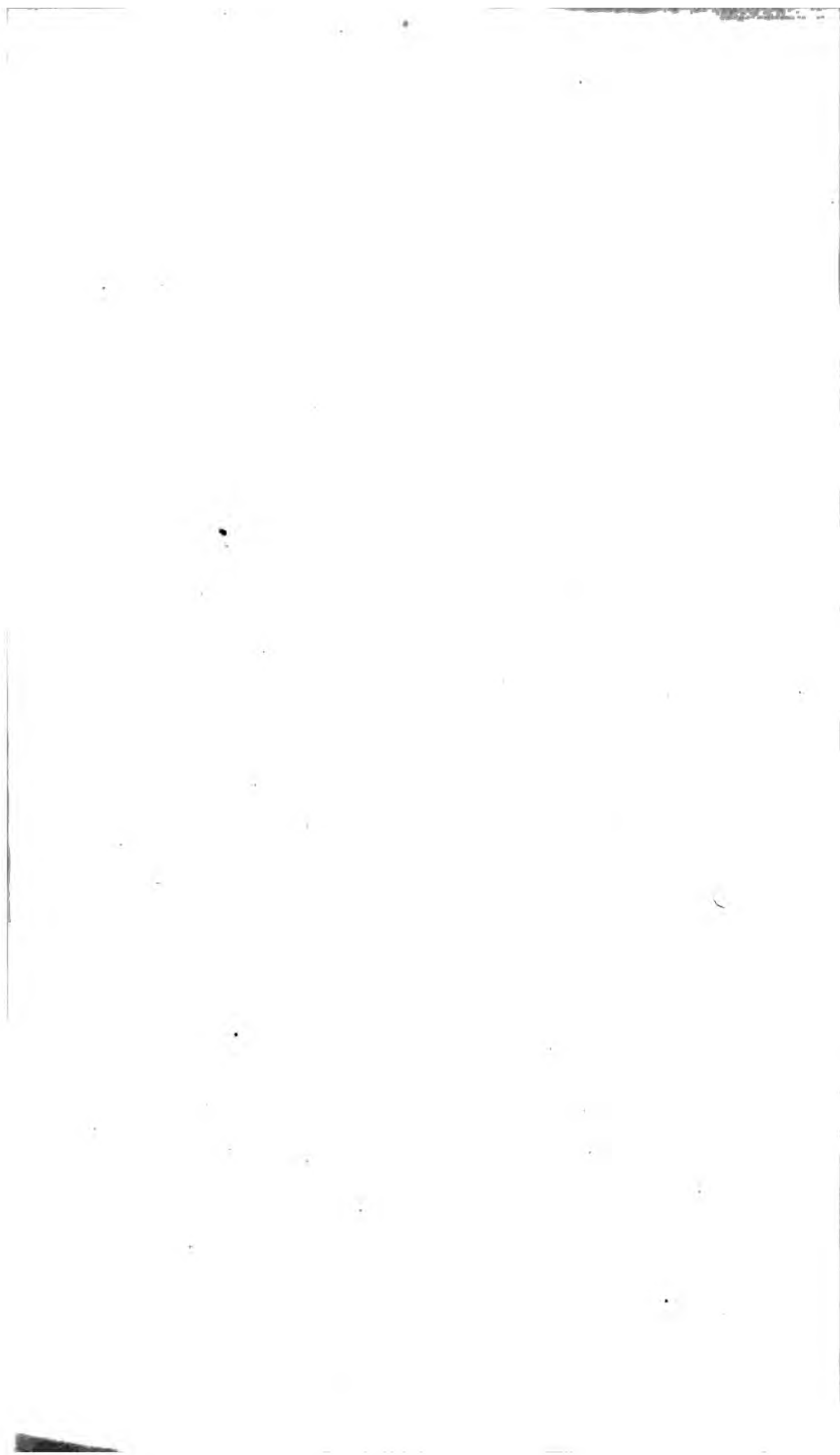
<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

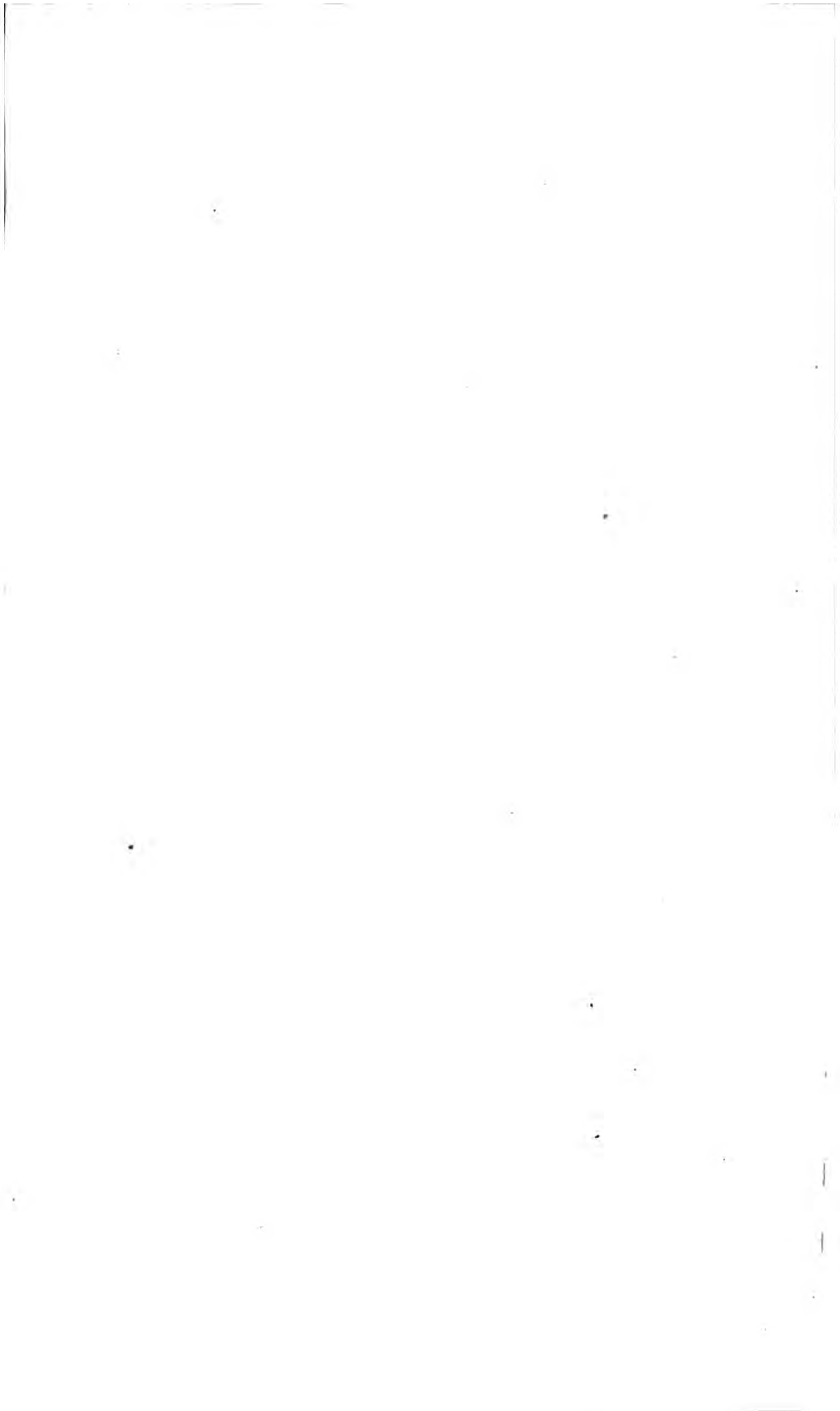

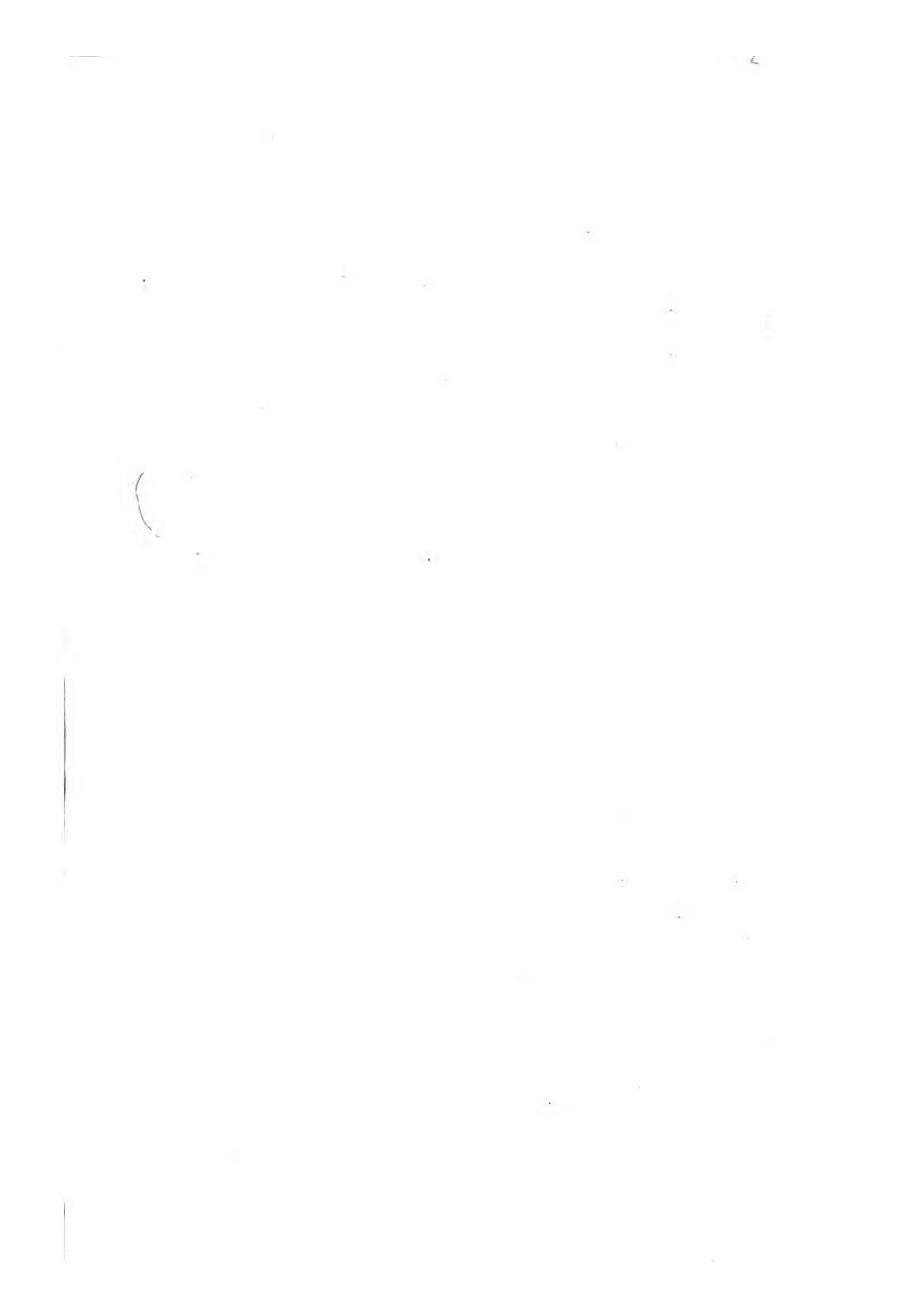
This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

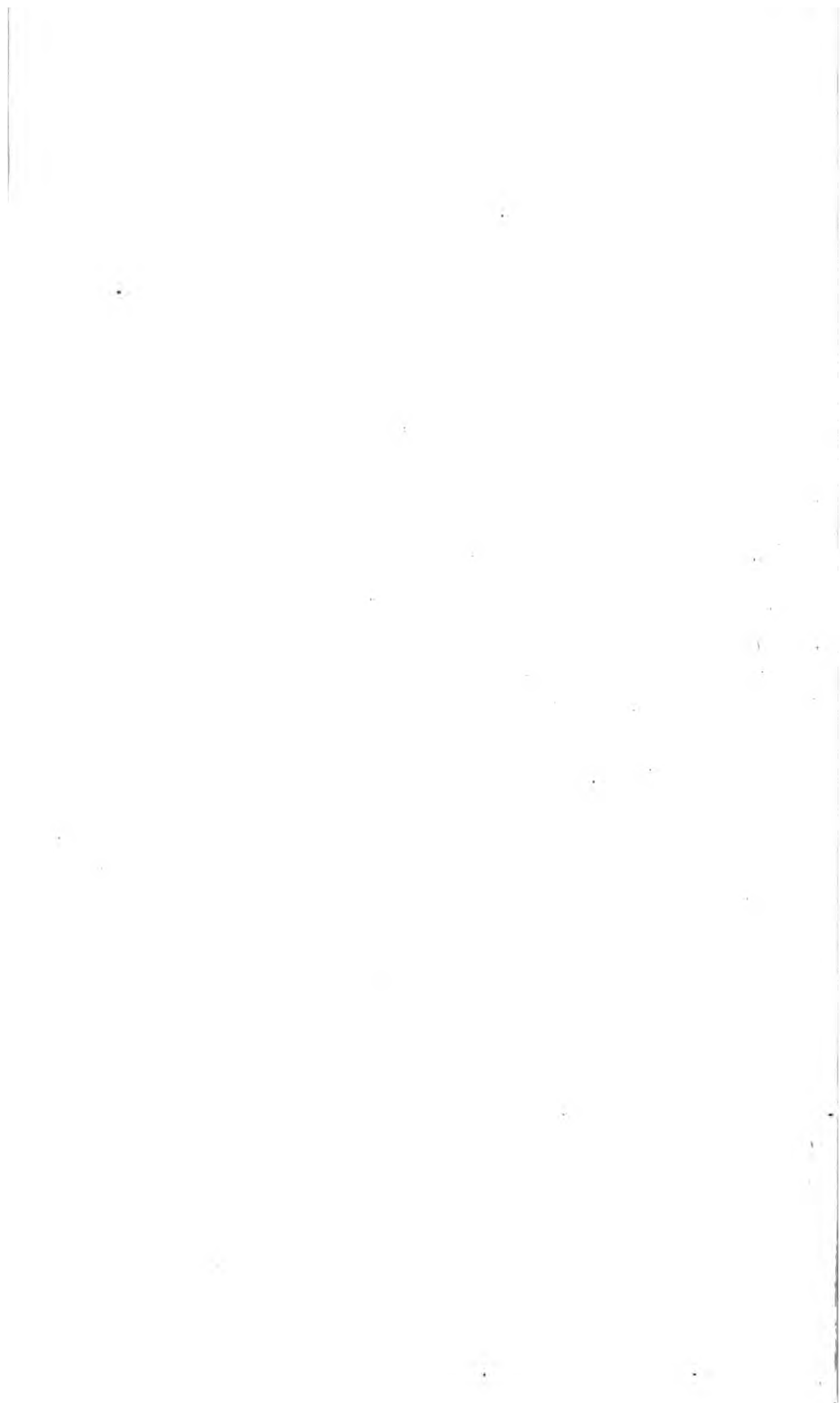

2927.e.59^b

Erw

1)

~~1/2~~

Vol 2

BIBLIOTHECA GRÆCA

VIRORUM DOCTORUM OPERA RECOGNITA

ET

COMMENTARIIS INSTRUCTA

CURANTIBUS

FRIDERICO IACOBS

ET

VAL. CHR. FR. ROST.

A.

P O E T A R U M

VOL. XII.

CONTINENS

EURIPIDIS TRAGOEDIARUM VOL. II.

ED.

AUG. IUL. EDM. PFLUGK,
GYMNASII GEDANENSIS PROFESSOR.

GOTHAE ET ERFORDIAE MDCCCLIX.
SUMPTIBUS HENNINGS.
LONDINI APUD DULAU ET COMP. 37 SOHO SQUARE.

EURIPIDIS
TRAGOEDIAE.

RECENSUIT ET COMMENTARIIS
INSTRUXIT

AUG. IUL. EDM. PFLUGK,
GYMNASII GEDANENSIS PROFESSOR.

VOL. II. SECT. I.

CONTINENS

H E L E N A (M.)

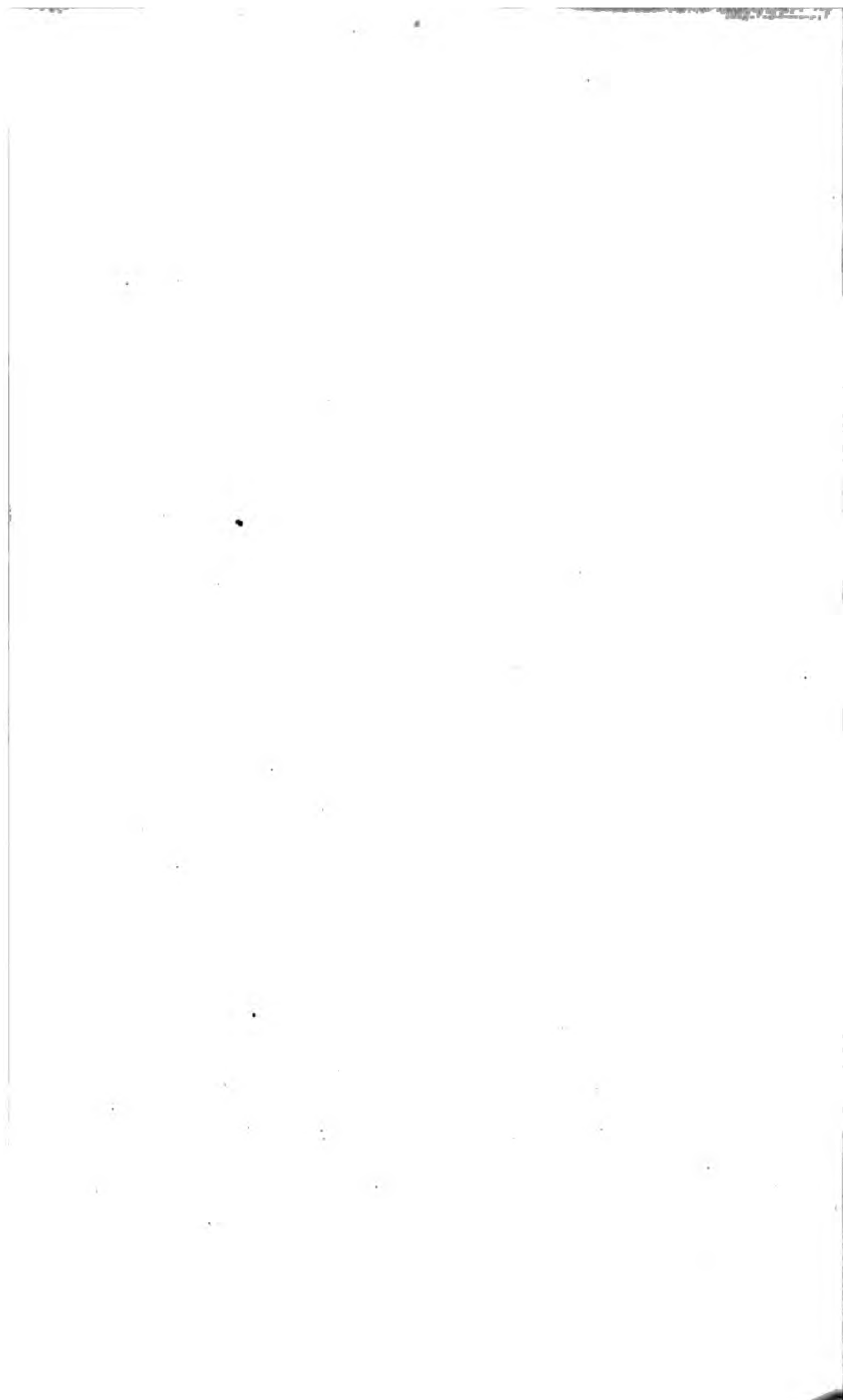
²
EDITIO ALTERA,

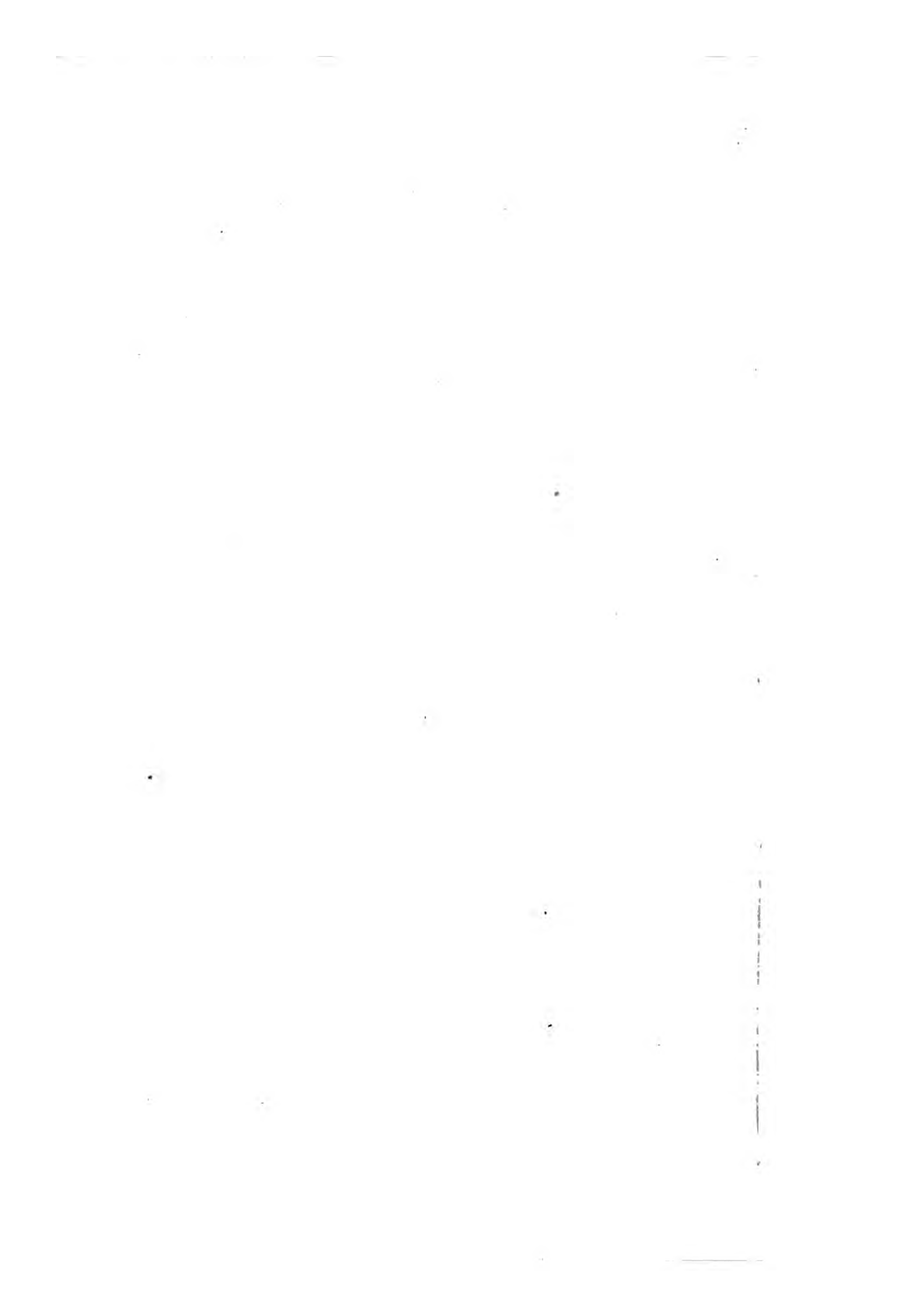
QUAM CURAVIT

REINHOLDUS KLOTZ.

GOTHÆ ET ERFORDIÆ MDCCCLIX.
SUMPTIBUS HENNINGS.
LONDINI APUD DULAU ET COMP 37 SOHO SQUARE.

2927.e.59^b

Erw

1)

~~1/2~~

1/2

BIBLIOTHECA GRÆCA

VIRORUM DOCTORUM OPERA RECOGNITA

ET

COMMENTARIIS INSTRUCTA

CURANTIBUS

FRIDERICO IACOBS

ET

VAL. CHR. FR. ROST.

A.

P O E T A R U M

VOL. XII.

CONTINENS

EURIPIDIS TRAGOEDIARUM VOL. II.

ED.

AUG. IUL. EDM. PFLUGK,
GYMNASII GEDANENSIS PROFESSOR.

GOTHAE ET ERFORDIAE MDCCCLIX.
SUMPTIBUS HENNINGS.
LONDINI APUD DULAU ET COMP. 37 SOHO SQUARE.

EURIPIDIS
TRAGŌEDIAE.

RECENSUIT ET COMMENTARIIS
INSTRUXIT

AUG. IUL. EDM. PFLUGK,
GYMNASII GEDANENSIS PROFESSOR.

VOL. II. SECT. I.

CONTINENS

H E L E N A (M.)

²
EDITIO ALTERA,

QUAM CURAVIT

REINHOLDUS KLOTZ.

GOTHÆ ET ERFORDIÆ MDCCCLIX.
SUMPTIBUS HENNINGS.
LONDINI APUD DULAU ET COMP 37 SOHO SQUARE.

1900

...

...

...

...

...

...

...

ΕΥΡΗΣΙΔΟΥ

Ε Λ Ε Ν Η.

PROEMIUM.

Helena Euripidis argumentum habet tam diversum a vulgaribus fabulis, ut id quo auctore in scaenam poeta induxerit, omnium primum a doctis hominibus quaesitum sit. Quorum industria tametsi sic est in hoc negotio versata, vix ut ullus nostrae diligentiae locus relictus esse videatur: tamen, quoniam quae ab his disputata sunt eruditum lectorem, non tironem requirunt, non omittendum putavimus, quin eadem nostro more explicaremus et relaxata paullulum ista brevitate scriberemus quae facilius iucundiusque legerentur ab iis, qui studii plus quam doctrinae ad cognoscendum Euripidem adferrent.

Veniat igitur princeps in medium Homerus: quem hoc loco placuit producere, quod et primus de Helenae Menelaique rebus memoriae prodidit et vel praecipuus auctor habendus est earum rerum, quae communi fama et velut publica fide ferebantur. Is igitur Helenam tradit Iovis et Ladae filiam fuisse, conf. Mueller. de cyclo p. 86., quam in matrimonio Menelai agentem raptum venisse Paridem, Priami filium, classe a Phereclo vel ab Harmonide aedificata, Iliad. ε, 59. coll. adnot. ad Helen. 229. Impositam navibus et simul cum magnis opibus avectam in Cranaë insula primum in novi iura maritum cessisse, Il. γ. 443. Inde Paridem non qua cursus fuit brevissimus Troiam repetisse, sed actum erroribus Sidonem appulisse, Il. ζ. 290., uxorem autem

Helenam habuisse viginti fere annis, ll. ω, 765. Post mortem Paridis sunt qui Deiphobo eam nupsisse tradant, v. Heynii Excurs. XII. ad Verg. L. II. Aeneidos; cuius rei non prorsus ignarum Homerum fuisse colligas ex duobus Odysseae locis, δ, 276. ϑ, 517. Post captam urbem orta inter duces discordia pars cum Agamemnone remansit, ut Minervae iram expiarent; pars cum Nestore et Menelao domum petiit, Odys. γ, 117 sq. Sed Menelai navigatio prope Sunium Atticae promontorium interpellata est obitu et funere gubernatoris: quo perfecto quum ad Maleam accessisset, tempestate deiectus naufragiumque passus est ad Cretam. Unde quinque navibus receptis circa multos populos vagatus in Aegyptum denique pervenit. Ibi hospitio usus est Polybi Thebani et Thonis, multisque et ipse et Helena muneribus ornati sunt. Mox in Pharo insula ventis iniquis detentus Protei monitu Aegyptum repetiit sacrificiorum causa persolvendorum; postremo placatis deis anno octavo in patriam rediit. Odys. γ, 276 — 312. δ, 81. 125. 227. 351 — 586.

Ab hac Homeri narratione quantum discrepet Euripides, e prologo fabulae cognoscere licet. In quo quae scripta sunt vv. 36 — 41. de Iovis consilio causisque conflati belli Troiani, hisque similia in Oreste v. 1638., in Electra v. 1280., in fragm. inc. trag. 100., a Stasino sumpsit, seu quis alius fuit qui Cypria scripsit, carmen epicum, de cuius argumento memoriae prodidit Proclus in Chrestomathia, versus autem eos, quibus usus est Euripides, Scholiastes Venetus servavit ad Hom. Iliad. α, 5.

ἦν ὅτε μυσία φῦλα κατὰ χιθόνα πλαζόμεν' [ἀνδρῶν] *)
 βαρυστέρου **) πλάτος αἴης
 Ζεὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε καὶ ἐν πυκιναῖς προπίδεσσι
 σύνθετο κομφίσαι ἀνθρώπων ***) παμβώτορα γαῖαν
 ῥιπίσας πολέμου μεγάλην ἔριν Ἰλιακοῦ,
 ὄφρα κενώσειν θανάτῳ πάρος· οἱ δ' ἐνὶ Τροίῃ
 ἦρωες κτείνοντο· Διὸς δ' ἔτελείετο βουλή.

*) Vulgo *πλαζόμενα*. Lacunam explevit Wolfius, [Hunc ipsum locum tractavit G. Hermannus ad huius fabulae v. 40. p. 9. R. K.]

**) *βαρυστέρου* Wolfius; recte, ut opinor.

***) *κομφίσαι ἀνδρῶν* Wolfius. Malim *κομφίσαι μερόπων*.

Idem poeta fere primus de Paridis iudicio tradidisse videtur: siquidem Homeri locum eadem significantem potius quam explicantem, Iliad. α , 28., recte Aristarchus interpolatum esse statuit; itemque de Dioscuris immortalitate donatis, quorum mortem breviter Homerus neque ulla addita talis honoris mentione memoravit Iliad. γ , 243. Nec magis huic poetae aut de Paridis itinere cum Homero conveniebat, ut qui hunc post tertium diem quam Sparta solvisset secundo vento et placido mari Troiam pervenisse scripserit, ut monuit Herodotus II, 117., testis haud paullo gravior quam Proclus; aut de Helena cum Euripide: quam ille perinde ut ceteri Troiam venisse, eandemque Iovis e Nemese, non e Leda, filiam fuisse tradidit. v. Athen. VIII. p. 334. C., unde sua petiit Eustathius ad Iliad. ψ . p. 1321, 27. Callimach. in Dian. 232. ibiq. Schol. Plutarch. de Pyth. orac. c. 14. Pausan. I, 33, 7. Athenag. Legat. p. 6. emendatus a C. G. Kruegero Comment. Thucyd. p. 293, 23. Communem de origine Helenae fabulam e tragicis praeter Euripidem sequutus est Sophocles fragm. 708. ed. Dindorf.

In his rebus si quis miretur quid tantam attulerit varietatem dissensionemque scriptorum, Heynium audiat de ea re docte disputantem in Excursu I ad Vergilii Aen. L. II. p. 271. „Aliquamdiu“ inquit „res Troianae communi aliquo inter scriptores consensu erant traditae, prout ab Homero et poetis cyclicis, ex maiorum fama ac narratione, antiquo sermone, hoc est, poetico fuerant expositae. Sed quum poetices honos inter Graecos frequentari coepisset, essentque primum qui singillatim particulam aliquam ex toto illo cyclo mythico decerptam carmine tractarent, ornarent, et delectationis causa variarent, tum alii, imprimis lyrici, qui carmina sua suavibus episodiiis distinguerent, ex eo tempore res Troianae quasi materiae poeticae loco esse coeperunt, qua ingeniosi homines in quamcunque formam diffingenda uterentur, unumque id propositum haberent, ut cum probabilitate aliqua delectarent. Ab historiae fide multo magis recessum est, quum Tragici poetae fabularum suarum *ὑποθέσεις* et argumenta ex cyclo illo peterent, et pro consilio suo tragoediaeque natura variè ea tractarent, ornarent, infle-

cterent, nova adfingerent et saepe in diversissimas partes traherent. Quae quidem res quum vel ex Sophocle et multo magis ex Euripide notissima sit, haerere in illa nolumus.“

Sed a Sophocle et Euripide etsi iure dixit Heynius multa esse in fabularum ratione novata. tamen Noster ille in Helena quidem obscuram potius fabulam minusque cognitam quam quae nullum aut non idoneum auctorem haberet sequutus est. Testem de ea iam is qui argumentum Graecum Helenae scripsit Herodotum adhibuit, cuius Lib. II. c. 112 — 120. exstat narratio Aegyptiorum sacerdotum fide nixa, regem fuisse Aegyptiorum eum qui a Graecis Proteus appellaretur, qua tempestate Paris cum Helena ad Nili ostia delatus esset. Huic Proteum comperta hospitii iniuria et Helenam et opes simul raptas abstulisse, addito redditurum repetenti marito. Sed rem ut acta erat memorantibus Troianis non prius Graecos credidisse, quam capta urbe nusquam mulierem repperissent. Tum denique vectum in Aegyptum Menelaum et uxorem gazamque integram recepisse et donis insuper auctum discessisse.

Ab iisdem unde Herodotus didicit auctoribus acceptam fabulam in scaena Euripidem exhibuisse, haud dissimilis veri coniectura foret, nisi multo esset alia probabilior. Nam duobus fere saeculis ante Herodotum atque iis temporibus, quibus vixdum commercia inter Graecos Aegyptiosque celebrari coepta essent, Stesichorus fuit Himeraeus, poeta clarissimus: qui quum editis carminibus ad res Troianas pertinentibus vel eadem de Helena quae priores, vel etiam turpiora tradidisset, poenas *γλώσσης ἀκαιρίμου* aut ipsi Helenae aut eius fratribus oculorum caecitate persolvisse fertur. Quorum iram numinum ut placaret, palinodiam scripsit, qua quae antea secus dixerat de Helena retractavit eamque Troiam concessisse prorsus negavit. Et Stesichori quidem carmen una cum reliquis eiusdem monumentis poetae intercidit: ceterum eorum quae modo explicavimus testis est antiquissimus Isocrates Encomio Helenae §. 64. *ἐνεδείξατο δὲ καὶ Στησιχόρῳ τῷ ποιητῇ τὴν ἑαυτῆς δύναμιν· ὅτε μὲν γὰρ ἀρχόμενος τῆς ᾠδῆς ἐβλασφημήσῃ τι περὶ αὐτῆς, ἀνέστη τῶν ὀφθαλμῶν ἐστέρη-*

μένος, ἐπειδὴ δὲ γνούς τὴν αἰτίαν τῆς συμφορᾶς τὴν καλουμένην παλινωδίαν ἐποίησε, πάλιν αὐτὸν εἰς τὴν φύσιν κατέστησε. Huic proximus aetate Plato verba ipsa Stesichori, quibus caput palinodiae continebatur, servavit, Phaedro p. 243. A. οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὗτος· οὐδ' ἔβας ἐν νηυσὶν ἐϋσέλμοις οὐδ' ἴκεο πέργαμα Τροίας. Hinc illa in proverbium abiit palinodia: cuius multi mentionem iniecerunt, ut Dio Chrysostomus Orat. XI. p. 323. Reisk. Maximus Tyrius Diss. XXVII. init. Aristides vol. I. p. 430. vol. II. p. 72. 364. ed. Dindorf. Pausanias III, 19. aliique, quos memoravit O. Fr. Kleinus in Fragmentis Stesichori p. 95 — 98. In Aegypto an Helenam fuisse, Graecis ad Troiam belligerantibus, Stesichorus tradiderit, discernere non audeo: nam Herodoti narrationem rettulit Eustathius ad Iliad. γ. p. 397. ad Odys. δ. p. 1500. Rom. Philostratus in Vita Apollonii IV, 16. p. 153 sq. et in Heroicis c. 2. §. 20. p. 693. incertum quem auctorem sequutus sit; Sextus Empiricus VII. §. 181. 252. quae scripsit, in eandem sententiam ab Euripide sumpta censet A. Matthiae. Sane Stesichorum ipsum huius rei testem laudavit Tzetzes ad Lycophr. 113. et Schol. Aristid. p. 56. ed. Frommel. Sed de his vereor ne recte iudicaverit Kleinus, qui confusam ab iis Stesichori Herodotique narrationem suspicatur. Ne tamen raram huius rei mentionem fuisse putes, Anticlidis facit testimonium *Νόστων* scriptoris (v. Mueller. de Cyclo p. 126.), quo utitur Eustathius ad Odys. I. c. *περὶ δὲ Φάρον ἱστορία φέρεται κατὰ τοὺς παλαιοὺς παρὰ Ἀντικλείδη, ὡς Ἑλένη πόθῳ Μενελάου λάθρα ἐξελεθούσα τῆς πόλεως, ὅτε κατέσχευεν αὐτὴν ὁ Πρωτεύς, ὡς μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται, καὶ Καριζὸν εὐρούσα πλοῖον, ἔπεισε τὸν ναύκληρον Φάρον ἀποκαταστήσαι αὐτὴν εἰς Λακεδαιμόνα· χειμῶνος δὲ ἐπιγεγονότος ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς Αἴγυπτον, ἐνθα τὸν Φάρον ὑπὸ ὄφραως θανεῖν, τὴν δὲ θάψασαν αὐτὸν οὕτω τὴν νῆσον ἀπ' ἐκείνου ὀνομάσαι.*

At de imagine Helenae sive εἰδώλῳ, quod ipsius loco Troiam abductum fuerat, nemo reperietur qui ante Euripidem tradiderit, praeter Stesichorum: de quo testis est Plato de republica lib. IX. p. 586. C. ὡσπερ τὸ τῆς Ἑλένης εἶδωλον ὑπὸ τῶν ἐν Τροίᾳ

Στησίχορος φησὶ γενέσθαι περιμάχητον ἀγνοίᾳ τοῦ ἀληθοῦς. Verba Stesichori sunt apud Tzetzem l. c. *Τρῶες οἱ τότε ἴσαν Ἑλένας εἰδῶλον ἔχοντες.* Quae quum ita sint, dubitari non potest quin ab hoc poeta Euripides sumpserit id, in quo summa fabulae posita est.

Haec fere sunt quae de argumento Helenae dicenda putavimus: quae quidem etsi ad doctrinam haud contemnenda, tamen non eam vim habent, ut de tractatione non quaerendum videatur. De qua quanquam sic disputare, ut doctis satisfacere possimus, non est nobis propositum; tamen haud alienum fuerit de quibusdam rebus admonere lectorem, quas qui recte consideraverit non poterit non certa iam munitaque via ad iudicandum procedere. Ac primum commemoranda est sententia Aug. Guil. Schlegelii: qui eodem hanc quo alias Euripidis fabulas crimine perculit soccoque quam cothurno propiorem esse pronuntiavit. Qua in sententia et veri aliqua pars est, ut mihi videtur, et nonnihil erroris. Etenim comoediae similem quum hanc fabulam dixit, non eam ut opinor, quam vulgo dicunt comoediam intellexit: a cuius levitate et res et personae et oratio abhorret. Nec vero quemquam esse existimo, qui exitum fabulae laetum felicemque aut a natura tragoediae aut a consuetudine Graecorum abhorreere censeat. Agitur fides Helenae, salus Menelai, promissa Mercurii, vaticinia Theonoae, pietasque in patrem; postremo aequitas et iustitia deorum, quos contractam nulla culpa calamitatem, sed fati lege invectam pensare felicitate, non prorogare infinitum decebat. Quae omnia eiusmodi sunt, ut nihil cum ioco ludoque commune habeant, sed vel maxime tragica esse videantur. Verum tamen qui attendere volet haud pauca reperiet quae infra tragoediae gravitatem iaceant. Etenim duae sunt partes huius fabulae: brevior altera ab initio usque ad v. 760., cuius haec summa est, ut Helena et Menelaus post longum discidium, quod utrique invito acciderat, multosque exantlatos labores se invicem agnoscant. Quo postquam perventum est, mirum quantum actio elanguescit, multis sermonum ambagibus argutiisque, dum vel Theonoam sibi conciliare vel Theoclymenum fraude circumvenire student, extracta iusto

longius et debilitata. In ea re satis mirari non queo iudicium Euripidis, qui quae tragicam gravitatem caperent perstrinxerit potius quam explicaverit; rem autem suapte natura si minus alienam a tragoedia, at tamen neque ad delectationem eximiam neque ad magnitudinem animi laudabilem, fraudem atque insidias, tanta cura persequutus sit. Quae res aliud quoque incommodum attulit, ut chori, cui in priore parte aliquid tamen relictum erat, nullae sint in altera partes nisi tacendi moramve interponendi canticis ad rem nihil pertinentibus. Postremo si de moribus personarum quaeras, Helenam video unam quae laudari possit, non propter singularem quandam animi magnitudinem, sed caritate mariti ac fide: quem quidem quo studiosius colebat, eo magis Theoclymeni incendebat amorem. Theonoam et Theoclymenum induxit apte ad implicationem fabulae, ceterum nulla re insignes. Teucri personam fuit qui inductam reprehenderet: non facturus, ut opinor, si illum et genere cognatum cum Athèniensibus ac velut indigenam heroem fuisse reputasset, et regionum situ quas petebat omnium aptissimum, qui quid ad Troiam et in Graecia actum esset Helenae nuntiaret. At Menelaus sane cultu habituque indignus ampullis istis, quibus, quum primum in scaenam ingressus est, orationem suam orditur, homo pannis obsitus, fama exhaustus, vetulae aedium regiarum custodi turpiter supplex, eiusdem minis trepidus, aliquando ridicule expostulans; postremo qui, etiamsi quando maiores spiritus sumat et generosius quid proloquatur, fidem ignavia amiserit suaque ipse verba inepto plerumque acumine corrumpat. Cuiusmodi si fuit Telephus ille aut Bellerophon, minime miror ludibrio fuisse Aristophani.

Haec igitur atque talia si indigna cothurno censuit Schlegelius, non dubito quin omnes adsentientes habiturus sit. Ac quoniam haec fabula eiusmodi est, ut neque pro tragoedia iure haberi possit neque ad comoediae humilitatem detrudenda videatur, quaeritur, quodnam sit aut quale illud genus, in quo eam collocandam esse arbitremur. Cui rei brevis responsio est. Nam Euripides fere primus videtur illud genus incohasse, quod inter tragoediam comoediamque interiectum Graeci nondum invenerant quo distinguerent nomine singulari; nostrates ab eo ap-

pellaverunt, quod erat ei cum utroque genere commune, ut et actionem haberet et in scaena spectaretur.

Sed quoniam ne sic quidem satis illud aut explicatum aut a reprehensione tutum esse videtur, quod plus Euripides alteri fabulae parti quam par erat spatii concessit: non existimo dissimulandum esse de quodam huius fabulae loco quid mihi in mentem venerit. Etenim quum in universa fabula rem a colloquio et ab actione ad perpetuitatem quandam orationis et ad *μακρολογία* illam sophistarum revocavit *), prolixisque sermonibus et narrandi artificium et lamentationum facundiam et sententias splendidas subtilesque ostentavit; tum eo loco qui est v. 865 — 1029. colloquium Theonoam inter et Helenam Menelaumque institui fecit, quod inventionem, eloquentiam, argumento hominem prodere videtur et forensium certaminum gnarum et aliquid civium studiis et temporum rationi tribuere solitum. Ac genus orationis iudiciale et agnosci facile potest et diximus de eius usu in fabulis Euripideis quantum satis esset pro tempore in praefatione vol. I. p. XXVIII sqq. Argumentum autem coniunctum est, nisi fallor, cum rebus iis, quae brevi ante actae erant in re publica. Etenim si considero, quanto cum studio illud quum in reliqua fabula tum in illo sermone inculcetur, reddi debere, quae quis aliena teneat sive fidei suae commissa seu forte potitus; tametsi ea res e fabulae ratione ducta est, tamen impetrare a me non possum, ut tantum in ea verborum consumptum putem, nisi aliud simul spectasset. Ac facile cuivis in mentem veniat eorum, quae inter Athenienses et Lacedaemonios acta sunt, postquam pax convenerat (Olymp. LXXXIX, 4.) ea condicione, ut oppida bello capta invicem redderentur. V. Thucyd. V, 18 sqq. Nam ea condicio quum impleri a Lacedaemoniis non posset, et sociis repugnantibus et duce eorum Charida,

*) Vide praeter prologum v. 255—305. 386—436. 483—514. 711—733. 1526—1618. 1642—1679. Conf. A. Boeckh. de Platonis Min. et Legg. p. 8 C. Fr. Hermann. ad Lucian. de conscr. hist. p. 6. Digna lectu de Italis quaeque ad iudicandi de talibus prudentiam valeant, rettulit Goethius Opp. vol. XXVII. p. 123 — 125.

qui Amphipolim praesidio tenebat, non obtemperante: *ἐγίγνωστο αἰεὶ λόγοι*, ut verbis Thucydidis utar lib. V. c. 39., *τοῖς τε Ἀθηναίοις καὶ Λακεδαιμονίοις περὶ ὧν εἶχον ἀλλήλων*, donec Alcibiadis dolo foedus disiectum est. Thucyd. V, 43 sqq. Plutarch. Nic. 10. Alcib. 14. His igitur temporibus quae publice tractata sunt ab utriusque oratoribus civitatis, eorum si in scaena memoriam recoluit Euripides, et adsensionem summam gratiamque populi sperare potuit et fecit idem, quod eum saepe et magno quidem cum successu fecisse constat. Sed haec ego, ne quis erret, probabilia ad coniecturam esse, non certo conclusionis genere colligi dixi. Unum addiderim, quo nescio an aliquid etiam accedat probabilitatis coniecturae nostrae: foedus, quod hoc ipso tempore, auctore Alcibiade, inter Athenienses et Argivos ictum est, in Supplicibus attigisse Euripidem: quae de re consentiunt inter se viri primarii A. Boeckhii in libro de Trag. Gr. p. 187. et G. Hermannus in praefatione ad eam fabulam. Quodsi his iure visum est ex ea re coniecturam fieri posse de tempore editarum Supplicum: idem facere licebit in Helena. Quanquam annum definire non audeo: tantum constare puto actam esse Helenam post Olymp. LXXXIX, 4. et ante Ol. XCII. I, quo anno Thesmophoriazusas edidit Aristophanes, Helenam ut nuper actam perstringens. Vide Iacobi Palmerii Exercitationes in Auctores Graecos p. 758 sqq. sive Comment. Aristoph. vol. VI. ed. Lips. p. 294. Clintonis Fast. Hell. p. 83. ed. Krueger. PFLUGK.

Multo rectius de tempore, quo haec Euripidis fabula docta esset, disputavit G. Hermannus quam Pflugkius noster. Is enim spreto atque contemptis levibus istis aut potius inanibus coniecturis, quibus ductus esset Pflugkius ad annum Helenae investigandum, hoc argumento usus est, ut, quum Scholiastam Aristophanis ad Thesmophoriazusas v. 1012. meminisset tradere Helenam una cum Andromeda ab Euripide in scaenam prolatam esse (Scholion ad l. c. eiusmodi habetur: *Ἀνδρομέδαν] πιθανῶς συνδεδιδασκται γὰρ τῇ Ἑλένη*), hoc statueret, Helenam una cum illa fabula actam esse Olympiadis XCI. anno quarto archonte Cleocrito. Etenim non solum Scholiastam Aristophanis ad Avium v. 347. hoc adno-

tavisse, editam non iam fuisse, quia reprehendisset Asclepiadem, quod is eam Euripidis fabulam ab Aristophane dixisset respici in Avibus, quae essent actae Olympiadis XCI. anno altero archonte Chabria, verum eiusdem Aristophanis Scholiastam ad Ranarum, quae editae essent Olympiadis XCIII. anno tertio, v. 53. ascripsisse Andromedam octo annis ante eam fabulam ab Euripide in scaenam prolatam esse, unde ille annus efficeretur, quem annum communem Andromedae atque Helenae supra diximus. Id comprobari etiam eo, quod Aristophanes in Thesmophoriazasis v. 850, quae ipso teste eius fabulae v. 1060. actae essent Olympiadis XCII. anno primo Callia archonte, dixisset τὴν καινὴν Ἑλένην, quod Scholiasta recte referens ad Euripideam fabulam explicavisset τὴν ὑπόγυον δεδιδραγμένην.

In verbis poetae constituendis praeter G. Hermannii operam in ea fabula positam Lipsiae MDCCCXXXVII. et Ad. Kirchhoffii editionem paratam Berolini MDCCCLV. usus sum altera Aug. Nauckii editione anni MDCCCLVII. et iis, quae F. Bamberger in opusculis philologicis Lipsiae anno MDCCCLVI. emissis p. 99 — 106. proposuit; quanquam ne sic quidem in hac parte multum pro certo adfirmari potuit propterea, quod unus tantum modo liber et familiae quidem Byzantiae cod. Florentinus XXXII. 2., qui littera C. a Kirchhoffio est notatus, hanc fabulam servavit, cuius non sunt nisi apographa, quibus interdum ipsorum librorum auctoritas est tributa. In explicatione autem Euripideae fabulae, ne moles adnotationum nimio opere cresceret, ita me continui, ut nihil attingerem nisi quod aut aperte falsum esse aut necessario uberiore explicatione egere videretur aut iniuria prorsus a Pflugkio esset praetermissum. Quaedam etiam resecanda fuerunt, quo in negotio vereor ne nimium modeste potius quam imprudentius egisse videar. Sed tamen etiam sic illud a me effectum esse spero, ut opella a me in hac fabula posita non plane inutilis esse videatur.

Scripsi Lipsiae d. XXIX. mens. Mart. MDCCCLVIII.

Reinholdus Klotz.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΕΛΕΝΗΣ.

Ηρόδοτος ιστορεῖ περὶ Ἑλένης καὶ φησὶν ἐλθεῖν μὲν αὐτὴν εἰς Αἴγυπτον καὶ τοῦτο φάσκειν καὶ τὸν Ὅμηρον, ποιοῦντα τὴν Ἑλένην παρέχειν τῷ Τηλεμάχῳ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ τὸ λαθικηδὲς φάρμακον, τὸ οἱ πόρε Πολυδάμνα Θόωνος παρὰκοίτις, οὐ μὴν δὲ οὕτως ὡς Εὐριπίδης φησὶν. Οἱ μὲν γὰρ πλανωμένην φασὶν αὐτὴν μετὰ τοῦ Μενελάου μετὰ τὴν τῆς Ἰλίου πόρθησιν καὶ εἰς Αἴγυπτον παραγενέσθαι, κακεῖθεν πεπορίσθαι τὰ φάρμακα· ὁ δὲ τὴν μὲν ἀληθῶς Ἑλένην φησὶ μὴδ' ὅπως οὖν ἐλθεῖν εἰς Τροίαν, τὸ εἶδωλον δὲ αὐτῆς. Κλέψας γὰρ αὐτὴν ὁ Ἴριμῆς Ἥρας βουλῇ Πρωτέϊ τῷ βασιλεῖ τῆς Αἰγύπτου φυλάττειν παρέδωκε· τούτου δὲ θανόντος ὁ υἱὸς αὐτοῦ Θεοκλύμενος ἐπειράτο γαμεῖν αὐτήν. Ἢ δὲ ἰκέτις παρεκάθητο τῷ τοῦ Πρωτέως μνημεΐῳ, ὅθεν αὐτῇ ἐπιφαινεται Μενέλεως, τὰς μὲν ναῦς ἐν τῇ θαλάσῃ ἀπολέσας, ὀλίγους δὲ τινὰς τῶν ἐταίρων ἐν ἄντρον καθειργμένους σώζων. Εἰς λόγους δὲ ἐλθόντες καὶ μηχανορραφήσαντες ἀπατῶσι μὲν τὸν Θεοκλύμενον, αὐτοὶ δὲ νηὶ ἐμβάντες ὡς δὴ τῷ Μενέλεω θανόντι κατὰ θάλατταν θύσοντες εἰς τὴν ἰδίαν διασώζονται.

V. 4. οὐ μὴν δὲ Cod. C. οὐ μὴν γε Ad. Kirchhoffius, quo opus non est.

tavisse, editam non iam fuisse, quia reprehendisset Asclepiadem, quod is eam Euripidis fabulam ab Aristophane dixisset respici in Avibus, quae essent actae Olympiadis XCI. anno altero archonte Chabria, verum eiusdem Aristophanis Scholiastam ad Ranarum, quae editae essent Olympiadis XCIII. anno tertio, v. 53. ascripsisse Andromedam octo annis ante eam fabulam ab Euripide in scaenam prolatam esse, unde ille annus efficeretur, quem annum communem Andromedae atque Helenae supra diximus. Id comprobari etiam eo, quod Aristophanes in Thesmophoriazasis v. 850, quae ipso teste eius fabulae v. 1060. actae essent Olympiadis XCII. anno primo Callia archonte, dixisset *τὴν καινὴν Ἑλένην*, quod Scholiasta recte referens ad Euripideam fabulam explicavisset *τὴν ὑπόγυον δεδιδαγμένην*.

In verbis poetae constituendis praeter G. Hermannii operam in ea fabula positam Lipsiae MDCCCXXXVII. et Ad. Kirchhoffii editionem paratam Berolini MDCCCLV. usus sum altera Aug. Nauckii editione anni MDCCCLVII. et iis, quae F. Bamberger in opusculis philologicis Lipsiae anno MDCCCLVI. emissis p. 99 — 106. proposuit; quanquam ne sic quidem in hac parte multum pro certo adfirmari potuit propterea, quod unus tantum modo liber et familiae quidem Byzantiae cod. Florentinus XXXII. 2., qui littera C. a Kirchhoffio est notatus, hanc fabulam servavit, cuius non sunt nisi apographa, quibus interdum ipsorum librorum auctoritas est tributa. In explicatione autem Euripideae fabulae, ne moles adnotationum nimio opere cresceret, ita me continui, ut nihil attingerem nisi quod aut aperte falsum esse aut necessario uberiore explicatione egere videretur aut iniuria prorsus a Pflugkio esset praetermissum. Quaedam etiam rescandanda fuerunt, quo in negotio vereor ne nimium modeste potius quam imprudentius egisse videar. Sed tamen etiam sic illud a me effectum esse spero, ut opella a me in hac fabula posita non plane inutilis esse videatur.

Scripsi Lipsiae d. XXIX. mens. Mart. MDCCCLVIII.

Reinholdus Klotz.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΕΛΕΝΗΣ.

*Ἡ*ρόδοτος ἱστορεῖ περὶ Ἑλένης καὶ φησὶν ἐλθεῖν μὲν αὐτὴν εἰς Αἴγυπτον καὶ τοῦτο φάσκειν καὶ τὸν Ὅμηρον, ποιοῦντα τὴν Ἑλένην παρέχειν τῷ Τηλεμάχῳ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ τὸ λαθικηδὲς φάρμακον, τὸ οἱ πόρε Πολυδάμνα Θόωνος παρὰκοίτις, οὐ μὴν δὲ οὕτως ὡς Εὐριπίδης φησὶν. Οἱ μὲν γὰρ πλανωμένην φασὶν αὐτὴν μετὰ τοῦ Μενελάου μετὰ τὴν τῆς Ἰλίου πόρθησιν καὶ εἰς Αἴγυπτον παραγενέσθαι, κακεῖθεν πεπορισθαι τὰ φάρμακα· ὁ δὲ τὴν μὲν ἀληθῶς Ἑλένην φησὶ μὴδ' ὅπως οὖν ἐλθεῖν εἰς Τροίαν, τὸ εἶδωλον δὲ αὐτῆς. Κλέωας γὰρ αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς Ἥρας βουλήν Πρωτέϊ τῷ βασιλεῖ τῆς Αἰγύπτου φυλάττειν παρέδωκε· τούτου δὲ θανόντος ὁ υἱὸς αὐτοῦ Θεοκλύμενος ἐπειρᾶτο γαμεῖν αὐτήν. Ἢ δὲ ἰκέτις παρεκάθητο τῷ τοῦ Πρωτέως μνημεῖῳ, ὅθεν αὐτῇ ἐπιφαίνεται Μενέλεωσ, τὰς μὲν ναῦς ἐν τῇ θαλάσῃ ἀπολέσας, ὀλίγους δὲ τινὰς τῶν ἐταίρων ἐν ἄντρον καθειρογμένους σώζων. Εἰς λόγους δὲ ἐλθόντες καὶ μηχανορραφῆσαντες ἀπατῶσι μὲν τὸν Θεοκλύμενον, αὐτοὶ δὲ νηὶ ἐμβάντες ὡς δὴ τῷ Μενέλεω θανόντι κατὰ θάλατταν θύσοντες εἰς τὴν ἰδίαν διασώζονται.

V. 4. οὐ μὴν δὲ Cod. C. οὐ μὴν γε Ad. Kirchhoffius, quo opus non est.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΛΕΝΗ.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΓΡΑΥΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΘΕΟΝΟΗ.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

[ΑΛΛΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ].

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ.

Προλογίζει δὲ ἡ Ἑλένη.

V. 10. **ΑΛΛΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ** om. Cod. C. et edd. vett.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
Ε Λ Ε Ν Η.

Ε Λ Ε Ν Η.

*Νείλου μὲν αἶδε καλλιπάρθενοι ῥοαί,
ὃς ἀντὶ δίας ψεκάδος Αἰγύπτου πέδον,
λευκῆς τακείσης χιόνος, ὑγραίνει γύας.*

V. 1—3. ante oculos habuit Aristophanes Thesmophor. v. 855—857. Laudat Scriptor de incremento Nili ap. Athen. II. p. 165. Dind. Aristides T. II. p. 334. Scholiasta Apoll. Rhod. lib. IV. v. 269. vol. II. p. 495. ed. Merkel om. versu medio. conf. Ioannes Lydus de mens. IV, 68. p. 96. 19.

V. 1. *εἰλουμένη* δὲ cod. Laurent. Schol. Apoll. Rhod. l. c. Nec tamen is habet *καλλιπάρθενος ῥοή*, sed *καλλιπάρθενοι ῥοαί*.

V. 2. *ψεκάδος* Cod. Euripidis C. Cod. Athenaei. *ψακάδος* Aristophanes, Aristides. Vereor ne critici citius damnauerint formam *ψεκάς*, quae est in libris etiam apud Aeschylum in Agamemn. 1501. ed. Herm. et habetur etiam in quibusdam Aristophanis libris. *πέδον* Hartungius, Nauckius, id quod probare non possum. Credo enim, si genetivum scribere voluisset Euripides, eum potius *χθονός*, vel quid eiusmodi positurum fuisse.

V. 3. *ἀρδεύει* Aristides pro *ὑγραίνει*. *ἄρδειν* et *ἀρδεύειν* frequentantur a Graecis posterioribus, ut *ἀρδεύει* merito de glossemate suspectum esse videatur. *γύας* Cod. C. *γύην* Schol. Apoll. Rhod. *ῥοαῖς* Reiskius, *ροαῖς* Lobeck. ad Soph. Ai. 459.

V. 1—3. Scitum illud Euripidis, quod qua in regione terrarum res ageretur intelligi potissimum voluit ex mentione clarissimi fluminis, cuius *δῶρον* Aegyptus fuit, iudice Hero-

doto L. II, 5. eundemque fuerunt qui *Αἰγύπτιον Δία* dicerent, ut qui Iovis *Τεῖου* vicem praestaret terrae pluviarum ignarae. Herodot. II. 22. III, 10. Philo Iud. p. 619. Iulian.

Πρωτεύς δ', ὅτ' ἔζη, τῆσδε γῆς τυραννος ἦν,
 Φάρον μὲν οἰκῶν νῆσον, Αἰγύπτου δ' ἀναξ, 5
 ὅς τῶν κατ' οἶδμα παρθένων μίαν γαμεῖ,

V. 7. *Aiakou* de Musgravii coniectura est. Vide Valckenarium ad Callim. Fr. p. 114. *αἰόλον* Cod. C.

V. 9. *Θεοκλύμερον*] μὲν addebat Scaliger. Non opus esse docuit C. Reisigius Coniect. I. p. 245 sq. Vide infra 1643. Wunderus tamen Advers. in Soph. Philoct. p. 42. coniecit *Θεοκλύμερον ἄρσενα θ'*. PFLUGK.

Or. III. p. 221. Petav. Ex quo ὀρθῶς καὶ ὁμόνυμον τῆ Αἰγύπτου φησὶ λεχθῆναι τὸν Νεῖλον ὁ Νέαρχος, ab Homero scilicet. Strab. XV. p. 691. De huius fluminis natura Anaxagorae sententiam, praeceptoris sui, suscepit Euripides prodiditque eandem Archelai fr. II [Fr. 230. p. 340. ed. Nauckii. cuius conferas adnotationem. R. K.] Vid. Schaubach. Fragm. Anaxag. p. 179. [Facit huc Heliodor. IX, 9. p. 362. de Aegyptiis Nilum venerantibus, ἀντίμιμον οὐρανῶν τὸν ποταμὸν σεμνηγοροῦντες οἷα δὴ δῖα νεφώσεων καὶ νεφῶν ἀερίων τὴν ἀρουμένην αὐτοῖς ἄρδοντα. F. I.] — καλλιπάρθενοι, i. e. καλαὶ καὶ καθαραί, interprete G. H. Schaefero ad schol. Apoll. Rhod. p. 287. ἀγρόρνοιτο dixeris Aeschylō auctore Prom. 443., qui etiam alterum exemplum praeiit Pers. v. 619. παρθένον πηγῆς μετὰ, notatum Valckenario ad Hipp. 1006. Jacobsio ad Anth. Gr. vol. I, 1. p. 6. [Erat etiam prope Romam aqua Virgo, quam Agrippa duxit in Urbem, v. Plinium h. n. XXXI, 3 (25), 42. Martialem VI, 4?, 19. Frontin. de aquae duct. c. 16. Orelli inscript. n. 703. Nam quod G. Hermannus noluit hanc Nili appellationem ad puras aquas referri, quia qui irrigaret arva fluvius lutulenta potius aqua flueret quam pura et perspicua, in eo maximo opere

fallitur vir doctissimus, si quidem haec appellatio: *Νεῖλον μὲν αἰδέε καλλιπάρθενοι ῥοαί*, per se stat, neque est confundenda cum eis verbis, quae deinceps de irrigatione Nili praedicant: *ἔς — ὑγραίνει γῆς*, et tum denique aliquid ponderis haberet illud, quod opponit Hermannus, si Euripides *αἰς* pro *ἔς* scripsisset. Persimilis in hoc quoque genere est locus Euripidis in Archelai Fragm. loco supra indicato p. 340. ed. Nauck., ubi haec leguntur: *Δαναὸς ὁ περτήκοντα θυγατέρων πατὴρ Νεῖλου λιπὼν κάλλιστον ἐκ γαίας ἕδωρ, ὅς ἐκ μελαμβρότιο πληροῦται ῥοὰς Αἰθιοπίδος γῆς, ἥνικ' ἀντακῆ χιὼν Τέθριπ' ἐχοντος ἡλίου κατὰ χθόνα κτε.* R. K.] Ad constructionem verborum quod attinet, quum satis esset *Αἰγύπτιον πέδον*, addidit poeta leviter conversa oratione *γῆς*: quod genus constructionis *ἐκ παραλλήλου* vocant. Vid. C. Reisig. ad Soph. Oed. C. p. 290. G. Hermann. ad eandem fabulam p. 114. A. Matthiae Gr. §. 636. Non fecisset, opinor, nisi illa intulisset, *λευκῆς τακείης χιόνος*: a quibus quasi novo impetu capto quum decurreret oratio, alterius accusativi capax evasit. Simile Aeschylī illud Pers. 823: *Θῖνες νεκρῶν δὲ καὶ τριτοσπόρου γονῆς Ἄφωνα σηματοῖσιν ὀμμασιν βροτῶν ὅς οὐχ ὑπέρφευ θνητῶν ὄντια χρῆ φρονεῖν*, de quo loco

Ψαμάθην, ἐπειδὴ λέκτρο' ἀφῆκεν Δίακου.
τίκτει δὲ τέκνα δισσὰ τοῖςδε δώμασι,
Θεοκλύμενον ἄρσεν', ὅτι δὴ θεοὺς σέβων

V. 9 sq. ὅτι δὴ θεοὺς σέβων βίον διήνεγκ'. de glossemate suspecta habuit A. Nauckius, in eiusque sententiam concessit etiam Kirchhoffius, sine dubio Euripidem, non eius interpolatorem corrigentes. Morem enim suum tenuit Euripides, de quo praeter ea, quae Pflugkius infra adnotavit, conferas quae ad Phoenissas dixi v. 639 sq. p. 115. ed. Goth.

operae pretium est consuluisse Iacobs. ad Anth. Gr. II, 3. p. 82. ad Anth. Pal. p. 775. Eurip. Troad. 1105: Ἰλιόθεν ὅτι με πολυδάκρυτον, Ἐλιάδι λάτρευμα γὰρ ἐν ἐξορίζει. Philippus in Delectu Epigr. VIII, 109, 3: τῆ δ' ἐκ καλῶν μιν συνέριθοι Νῆσαν πυρκαϊήν, ἄξυλον ἐκ σταχυῶν, de quo loco est sane elegans, sed, ut mihi videtur, non necessaria coniectura clarissimi editoris. Tetigit Helenae locum etiam G. Bernhardt Synt. p. 55. PFLUGK. Probavit Pflugkii rationem ex parte etiam G. Hermannus, quanquam non omnes locos a Pflugkio huc iure vocatos censuit. Ego rem definire nolo, sed malim tamen duplicem accusativum explicare, secundum σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος, ut Αἰγύπτου πέδον omnem Aegyptum, γῆν autem arva significet, vide Rost. gr. Gr. p. 484 sq. ed. sept. R. K.

V. 5. De Pharo insula dixit Nitzschius ad Hom. Odys. IV. p. 266. et C. F. Hermannus ad Lucian. de conser. hist. c. 62. p. 349. sqq. de Proteo Vossius ad Verg. Georg. IV, 387. et Nitzsch. l. l. p. 270 sq. PFLUGK.

V. 7. Apollodorus Lib. III. 12, 6: μέγνυται δὲ αὐτῆς Αἰάντης Ψαμάθην τῆ Νηρέως εἰς φύκην ἠλλαμένην διὰ τὸ μὴ βούλεισθαι συνελθεῖν, καὶ τεκνοὶ παί-

δα Φῶκον. Cf. Hesiodi Theog. 1004. Pind. Nem. V, 12. Ex verbis Apollodori et quae ad hunc scriptorem adnotavit Heynius vol. II. p. 309. suspicio est non sine causa Euripidem verbo ἀφῆκεν usum. PFLUGK. Nihil constat de Psamathe, nisi invitam et reluctantem coniugatam esse Aeaco, quumque filium eius Phocum interemisset Telamo, gregibus immisisset lupum. Prius illud memoravit Apollodorus III. 12, 6. 9. de lupo Ovidius Metam. XI. 346 sqq. G. HERMANNUS.

V. 9. ὅτι δὴ] οὕτω καλούμενον, ὅτι δὴ κτέ. Ceterum quod ad etymologicam rationem revocavit utriusque nomen Protei liberorum, saepius id fortasse quam ceteri, sed nec solus fecit Euripides, neque res ipsa reprehendi debebat. Tragicorum poetarum pleraque ex hoc genere complexus est Elmsleius in annotatione ad Eurip. Bacch. 508., cui iungas Meinekium ad Euphor. p. 128. Creuzerum de arte hist. Gr. p. 52. Non expertes huius sive vitii sive artificii Latini, quorum Ennium corripuit M. Varro de L. L. VII. p. 361. ed. Spengel. Fecit idem Plantus Poen. prol. 42. Bacch. IV, 4, 53. Pseud II, 2, 58. ipse etiam Cicero pro Roscio Am. c. 43., qui de hoc genere praecepit ipse Lib. II. de orat. 63. PFLUGK.

βίον διήνεγκ', εὐγενῆ τε παρθένον 10
 Εἰδῶ, τὸ μητρὸς ἀγλαΐσμ', ὅτ' ἦν βρέφος·
 ἐπεὶ δ' ἐς ἤβην ἦλθεν ὠραίων γάμων,
 καλοῦσιν αὐτὴν Θεονόην· τὰ θεῖα γὰρ
 τὰ τ' ὄντα καὶ μέλλοντα πάντ' ἠπίστατο,
 προγόνου λαβυῦσα Νηρέως τιμὰς πάρα. 15
 ἡμῖν δὲ γῆ μὲν πατρὶς οὐκ ἀνώνυμος

V. 11. *Εἰδῶ* A. Matthiae. *εἶδος* Cod. C.

V. 12. *ὠραίων* Cod. C. *ὠραίαν* Musgravius. *ὠραία* A. Nauckius.

V. 16. 17. ante oculos habuit Aristophanes Thesmophor.

V. 10 sq. *εὐγενῆ τε παρθένον Εἰδῶ, τὸ μητρὸς ἀγλαΐσμ', ὅτ' ἦν βρέφος*] Recte A. Matthiae vidit, quod in Cod. C. et vulgo legeretur *εἶδος* neque ad sententiam neque ad ipsam verborum constructionem satis esse accommodatum, idque reposuit, quod et ipsam sententiam iuaret, ad quam complendam Musgravius staterat versum excidisse post v. 11. fere eiusmodi: *κεκλημένην πρὸς πατρὸς Εἰδοθέαν ἀεί*, et, si codicis scripturam spectaremus, esset facillimum: *Εἰδῶ*. Quum enim Protei filia apud Homerum esset *Εἰδοθέα* in *Odysseæ* δ, 365., a multis autem grammaticis traditum, *Εἰδῶ* pro *Εἰδοθέα* usurpatum esse, Etym. Magn. p. 264, 7. p. 505, 34. p. 760, 54. et Etymol. Gud. p. 316, 31. p. 531, 26. quibus addit G. Hermannus I. Bekkeri *Anecd.* p. 857, 9. eo deminutorum genere, quo vulgo in appellandis pueris ac puellis uterentur, veri simillimum esse Euripidem *Εἰδῶ* potius quam *εἶδος* scripsisse, neque satis recte ad *εὐγενῆ παρθένον* adiungi accusativum *εἶδος*, quod etsi Pflugkii eo defendere studuit, quod ex Aeoli *Fragm.* III. [*Fragm.* 15. p. 292. ed. Nauck.] *εἶδος ἀξίους τυραννίδος* attulit, tamen recte sensisse A. Matthiae videtur, quia et ipsa

notio verbi *εὐγενῆς* non facile recipit illam constructionem nec ipsa verborum collocatio adiuvat eam rationem. A. Matthiae G. Hermannus, A. Nauckius, A. Kirchhoffius iure sequuti sunt. R. K.

V. 12. *ἐς ἤβην ἦλθεν ὠραίων γάμων*] “*Libri ὠραίων γάμων*. Tritam loquendi formam *ὠραίαν γάμων* adsciverunt Musgravii iussu novissimi editores, recte fortasse, sed tamen nescio an praestet, quod minus vulgare est. Amat autem Euripides hoc genus permutationis. Sic v. 130: *μέσον πέλαγος Αἰγαίου πόρον* dicit, quod potius *μέσον πόρον πελάγους Αἰγαίου* dictum oportebat.” G. HERMANNUS. Pertinet hoc ad id genus dicendi, quo ab Livio I, 4. dictum ad iusti cursum amnis et similia, de quo multi sunt grammatici. Quod autem A. Nauckius nuper scripsit *ὠραία γάμων*, id non minus tritum est quam *ὠραίαν γάμων*, poeticum minus. R. K.

V. 15. Quomodo a Nereo? Videlicet ne caerula quidem vate suo carent. Testis Hesiodus *Theogon.* 233: *Νηρέα δ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γένητο Πόντος*. [Aelian. *Hist. An.* XIV, 28. init. de Nereo, *ὄνπερ οὐν ἀληθῆ τε καὶ ἀψευδῆ ἀκούομεν δεῦρο ἀεί*.] Ac quemadmodum de Apolline scripsit Ae-

Σπάρτη, πατήρ δὲ Τυνδάρεως· ἔστιν δὲ δὴ
 λόγος τις, ὡς Ζεὺς μητέρ' ἔπειτα εἰς ἐμὴν
 Αἴδαν κύκνου μορφώματ' ὄρνιθος λαβών,
 ὃς δόλιον εὐνήν ἐξέπραξ' ὑπ' αἰετοῦ 20
 δίωγμα φεύγων, εἰ σαφῆς οὗτος λόγος.
 Ἐλένη δ' ἐκλήθην· ἃ δὲ πεπόνθαμεν κακὰ
 λέγοιμ' ἄν. ἦλθον τρεῖς θεαὶ κάλλους πέρι

v. 859 sq. ubi ἐμοὶ δὲ pro ἡμῖν δὲ liberiore citantis oratione legitur.

V. 20. ἐξέπραξ' ὡς αἰετοῦ dubitanter proposuit A. Nauckius.

V. 22. Ἐλένη δ' ἐκλήθην ante oculos habuit Aristophanes Thesmophor. v. 862.

schylus Eum. 19: Διὸς προφήτης δ' ἐστὶ Λοξίας πατρός, sic de Glaucō Noster Or. 364: Νηρέως προφήτης Γλαῦκος ἀφενδῆς θεός. Apollon. Rhod. I, 1310. Hesiodum sive Euripidem sequutus est Horatius Carm. I, 15. PFLUGK.

V. 17—21 Fabulam, cuius hic mentio et infra v. 256. 1144. Iph. A. 794. Or. 1388., narravit Ovidius Met. VI, 109. Hygin. Fab. 77. PFLUGK. [Probabilis fabula, quum aquila cyenum impugnare soleat. Vid. Aristot. H. An. IX, 2, 9. F. I.]

V. 18. μητέρ' εἰς ἐμὴν] Rarior hic praepositionis *eis* usus apud Atticos pro *πρὸς* vel *ὡς*. V. Schoemann. ad Isaeum p. 363. PFLUGK. Hoc tamen loco aliam ob causam dicitur *eis*, quod Iuppiter, ut ales, se volando immisit in ipsam Ledam coitus causa. R. K.

V. 19. μορφώματ'] Pluralis pro singulari, more poetarum. Antiop. Fr. VI. [209. p. 335. ed. Nauck.] φωτὸς κακούργου σχήματ' ἐκμιμούμενον. V. Porson. ad Or. 1051. PFLUGK. Musgravius ad Bacch. 1364. videtur κύκνον ὄρνιθος iunxisse. Ab sententia est ὄρνιθία μορφώματα κύκνου. G. HERMANNUS.

V. 20. ὑπ' αἰετοῦ δ. φεύγων] Vulgo ita loquuntur, θάψειν ὑπ' αἰετῶν Orest. 442. Ion.

1239. κλέος ὑφ' Ἑλλήνων λαβεῖν Phoen. 577. πλαγκτὰ δ' ὡσεὶ τις νεφέλα πνευμάτων ὑπο δυσχίμων ἀΐσω. Suppl. 962. Herodot. VIII, 16: ὑπὸ νεῶν ὀλίγων ἐς φυγὴν τραπέσθαι. Quare etsi δίωγμα si abesset nemo desideraret, tamen nec additum constructionis rationem mutat. Demosth. c. Timoth. §. 1: φεύγει νῦν ὑπ' ἐμοῦ ταύτην τὴν δίκην. Xenoph. Mem. IV, 4, 3: ὅτε τὴν ὑπὸ Μελήτιον γραφὴν ἐφευγε. Licet vero etiam iungere δίωγμα ὑπ' αἰετοῦ. V. Erfurdt. ad Soph. Antig. 1204. (1219 Br.) PFLUGK. Dubitavit etiam Hermannus utrum τὸ ὑπ' αἰετοῦ δίωγμα φεύγων, an, quod verisimilius tamen esse dixit, ὑπ' αἰετοῦ φεύγων τὸ δίωγμα αὐτοῦ. Mihi unice verum illud esse videtur, ut δίωγμα aptius cum φεύγων, quo ipsa etiam verborum collocatio ducit, coniungamus, quo significatur, verum impetum, non inanem aquilae adventum timuisse cyenum, in cuius forma latuit Iuppiter. R. K.

V. 23. κάλλους πέρι] Loquendi forma qualis apud Aristoph. Av. 1531: ἤξουσι πρόσβεις δεῦρο περὶ διαλλαγῶν. et apud Tacitum Ann. XV. 27. tractata a Porsono in Addendis ad Hecubam v. 1169. Mox poeta idem pluribus verbis explicavit v. 26., de qua consuetudine adnotatio est ad Androm.

Ἰδαῖον εἰς κευθμῶν Ἀλέξανδρον πάρα,
 Ἦρα Κύπρις τε διογενῆς τε παρθένος, 25
 μορφῆς θέλουσαι διαπεράνασθαι κρίσιν.
 τοῦμόν δὲ κάλλος, εἰ καλὸν τὸ δυστυχές,
 Κύπρις προτεῖνας ὡς Ἀλέξανδρος γαμεῖ,
 νικᾷ λιπῶν δὲ βούσταθμῷ Ἰδαῖος Πάρις
 Σπάρτην ἀφίκεθ', ὡς ἐμὸν στήσων λέχος. 30
 Ἦρα δὲ μεμφθεῖς, οὐνεκ' οὐ νικᾷ θεάς,
 ἐξηνέμωσε τὰμ' Ἀλεξάνδρω λέχη,
 δίδωσι δ' οὐκ ἐμ', ἀλλ' ὁμοιώσασ' ἐμοὶ

V. 29. Ἰδαῖος Πάρις] *Ἰδαίας χθονός* Elmsleius ad Iph. Taur. 824. p. 296. = p. 224. Lips. credo, quod nudum βούσταθμα displiceret. PFLUGK.

V. 34. ὕπο Cod. C. ἄπο G. Hermannus de coniectura scripsit, quem sequuti sunt A. Nauckius et Kirchhoffius.

18. ad Heracl. 300. Homerus Od. ξ, 524: οὐδὲ σφβῶτη Ἰνδα-
 νεν αὐτόθι κοιτός, ἔων ἄπο κοι-
 μηθῆναι. π, 296: καὶ δοιὰ Βοά-
 γρια χερσὶν ἐλέσθαι, Ὡς ἂν
 ἐπιθύσαντες ἐλοιμεθα. Huius-
 modi etiam illud est, iactatum
 tironibus, Nepotis Cor-
 nelii Miltiad. c. I, 2: ex his
 delecti Delphos delibera-
 tum missi sunt, qui con-
 sulerent Apollinem, quo
 potissimum duce uteren-
 tur. Ubi vide Bremium.
 PFLUGK.

V. 27. εἰ καλὸν τὸ δ.] si
 modo recte pulcrum dici-
 tur, quod potius mise-
 rum dicendum est. Cf. in-
 fra v. 236. 952. Hecub. 731: ὡς
 τὰκεῖθεν εὐ Πεπραγμέν' ἐστίν, εἴ
 τι τῶνδ' ἐστὶν καλῶς. Troad.
 1170. Iph. T. 43. Or. 17. Ce-
 terum lepidam venerum Helenae
 descriptionem a Constantino Ma-
 nasse factam Meziriacus ex-
 hibuit in Comment. ad Ovid.
 Epist. T. II. p. 361. [Adde
 Tzetzae Antehomer. v. 114
 —120.] PFLUGK.

V. 28. προτεῖνας] mer-
 cedis loco offerens. Sic

κέρδος προτείνων Aesch. Prom.
 802. τελειάς Bacch. 238. μισθὸν,
 σπονδάς, ἀξιώσεις πρ. Aelia-
 nus H. A. XI. 33. Appian.
 Bell. Civ. V, 50. Plutarch.
 Anton. 5. V. ad Androm. 428.
 PFLUGK.

V. 29. λιπῶν δὲ βού-
 σταθμῷ Ἰδαῖος Πάρις] Quod
 Paris pastoris munere in Ida
 monte fungebatur, si stabula
 sua Idaeus Paris reliquisse
 dicebatur, hoc nihil erat aliud
 nisi hoc, stabula in Ida
 monte reliquisse Paridem,
 prorsus contemnenda erat Elms-
 leii coniectura *Ἰδαίας χθονός*,
 quae orationem Euripidis, quia
 colore poetico privat, efficit multo
 etiam deteriolem. R. K.

V. 31. μεμφθεῖσα] offen-
 sa, irata. Hom. Il. α, 65.
 de Apolline: εἴτ' ἄρ' ὄγ' εὐ-
 χολῆς ἐπιμέμφεται εἴθ' ἐκατόμ-
 βης. De Venere Eurip. Hipp.
 1402: τιμῆς ἐμέμφθη. Item de
 Marte Soph. Ai. 179: μομφὰν
 ἔχων ξυνοῦ δορός. PFLUGK.

V. 32. ἐξηνέμωσε] irri-
 tum reddidit coniugium. Vid.
 Hermann. ad Soph. Trach. v.
 326. p. 71. PFLUGK. Ἐξαρτε-

εἰδῶλον ἔμπνου οὐρανοῦ ξυνθεῖσ' ὑπο,
 Ηριάμου τυράννου παιδί· καὶ δοκεῖ μ' ἔχειν, 35
 κενὴν δόκησιν, οὐκ ἔχων, τὰ δ' αὖ Διὸς
 βουλευμάτ' ἄλλα τοῖσδε συμβαίνει κακοῖς·
 πόλεμον γὰρ εἰσήνεγκεν Ἑλλήνων χιθονί
 καὶ Φρυξὶ δυστήνοισιν, ὡς ὄχλου βροτῶν
 πλήθους τε κουφίσσει μητέρα χιθόνα, 40
 γνωτὸν τε θείῃ τὸν κράτιστον Ἑλλάδος.
 Φρυγῶν δ' ἐς ἀλκὴν προὔτεθην ἐγὼ μὲν οὐ,
 τὸ δ' ὄνομα τοῦμόν, ἄθλον Ἑλλησιν δορός.

V. 35. τυράννοι παιδί G. Hermannus coll. Alcest. v. 1150: ἐγὼ δὲ τὸν προκειμένον πόνον Σθενέλου τυράννου παιδί πορουνῶ μοιῶν, ubi itidem nonnulli libri τυράννου habent scriptum.

V. 42. προὔτεθην Musgravius, quem recentiores fere omnes sequuti sunt. προὔθήμεν Cod. C., quod vix queas defendere iis, quae composuit A. Matthiae Gr. Gr. ampl. §. 496. 8.

μοῦν non est irritum reddere, quam in sententiam etiam Lexicographi interpretati sunt hanc vocem, sed revera ventosum facere aliquid, quod dicitur rectissime de coniugio Helenae ac Paridis propterea, quod non veram et meram Helenam habuit, sed effigiem ex aëre assimilata (ein Luftgebilde). Ipse G. Hermannus, quem laudat Pflugkius, nihil habet ad Sophoclis Ai. 327. p. 60 sq. ed. sec. quod Pflugkii rationem adiuvet. R. K.

V. 34. οὐρανοῦ ξυνθεῖσ' ὑπο] Nihil causae erat quamobrem auctore G. Hermanno A. Nauckius et Kirchhoffius ederent ἄπο pro ὑπο. Ex ipso enim loco, unde imaginem istam compositam protulisse dicitur Iuno, intelligi poterat quanam ex re composita esset. Neque vero ex eo loco, qui infra legitur v. 583 sqq., quo usus est G. Hermannus, efficitur hic ἄπο potius quam ὑπο scribendum esse, praesertim quum ibi aetheri ipsi aliqua efficiendi vis tribuatur his verbis: MEN. καὶ τίς βλέποντα

σώματ' ἐξεργάζεται; EAEN. Αἰθήρ, ὅθεν σὺ θεοπόνητι ἰχθὺς λέχη. Nam quae ibi sequuntur: MEN. τίνας πλάσαντος θεῶν; ἀελπια γὰρ λέγεις. EAEN. Ἥρας διάλλαμ', ὡς Πάρις με μὴ λάβοι., ad deam, quae rem designaverit eique formam dederit, pertinent, quum aether ex se materiem praeberet. R. K.

V. 35. Alcest. 351: τὴν φίλην ἐν ἀγκάλαις Δόξω γυναῖκα καίπερ οὐκ ἔχων ἔχειν: Ψυχρὰν μὲν οἶμαι τέρψιν. Demosth. c. Aristocr. §. 100. ἤδη δὲ τινα εἶδον τοῖς νόμοις μὲν ἀλισκόμενον, ὡς δὲ συμφέρονθ' ὑμῖν γέγραφε λέγειν ἐπιχειροῦντα καὶ ταύτη βιάζόμενον, εὐήθη μὲν, οἶμαι, μᾶλλον δ' ἀναιδῆ λόγον. PFLUGK. Conf. Rost. gr. Gr. §. 101. 3. c. p. 485. ed. sept. R. K.

V. 40. Rhes. 281: λόγου δὲ δις τόσον μ' ἐκούφισας. El. 72: μόχθου πικουφίζουσαν. Orest. 1347: οὐκτερον ἡμῶς κάποκούφισον κακῶν. V. A. Matth. Gr. gr. §. 353. [Rost. gr. Gr. p. 545sq. ed. sept. R. K.] PFLUGK.

V. 42. Φρυγῶν δ' ἐς ἀλκὴν προὔτεθην ἐγὼ μὲν

λαβῶν δέ μ' Ἑρμῆς ἐν πτυχαῖσιν αἰθέρος
 νεφέλη καλύψας, οὐ γὰρ ἠμέλησέ μου 45
 Ζεὺς, τόνδ' ἐς οἶκον Πρωτίως ἰδρύσατο,
 πάντων προκρίνας σωφρονέστατον βροτῶν,
 ἀξέριον ὡς σῶσαιμι Μενέλεω λέχος.
 καγὼ μὲν ἐνθάδ' εἶμ', ὁ δ' ἄθλιος πόσις
 στρατεύμ' ἀθροίσας τὰς ἐμὰς ἀναρπαγὰς 50
 Θηρᾶ, πορευθεῖς Ἰλίου πυργώματα.
 ψυχαὶ δὲ πολλαὶ δι' ἐμ' ἐπὶ Σκαμανδρίοις
 ῥοαῖσιν ἔθανον· ἢ δὲ πάντα τλάσ' ἐγὼ
 κατάρατος εἶμι, καὶ δοκῶ προδοῦσ' ἐμὸν

V. 48. *Μενέλεω* Fortus, C. Keilius et recentiores. *Μενέλεω* Cod. C.

V. 49. Aristophanes Thesmoph. v. 866. Euripidem irridens haec habet: καγὼ μὲν ἐνθάδ' εἶμ', ὁ δ' ἄθλιος πόσις οὐμὸς *Μενέλεως* οὐδέπω προσέρχεται.

V. 52. 53. Aristophanes l. c. v. 864 sq. Mnesilochum οὐ] Multi post προῖτέθην comma posuerunt. Non solent in eiusmodi locis inhibere vocem Graeci, non magis quam Latini: Phrygum in manum mandata sum ego quidem non dicam, nomen vero meum. R. K.

V. 44. ἐν πτυχαῖσιν αἰθέρος] Haec utrum iungas cum sequentibus νεφέλη καλύψας, an ad λαβῶν referas, perinde est: modo teneas λαβῶν dici pro eo quod uberius dicas ἀναγαγῶν καὶ λαβῶν. PFLUGK.

V. 45. οὐ γὰρ ἠμέλησέ μου Ζεὺς] Quippe cuius iussu Mercurius ipsam ad Proteum detulerit. R. K.

V. 47. προκρίνας] Satisfacere videatur simplex κρίνας, subsequente superlativo. Sed eodem modo Xenophon Cyrop. II, 3, 8: ἀλλὰ πᾶσι καὶ τοῦτο προκρίνεται κάλλιστον εἶναι. PFLUGK.

V. 56. τί δ' ἦτ' ἔτι ζῶ] Velut crimine oblato purgare se studet in eo, quod non amplexa sit sententiam multum celebratam in tragoediis, τοῦ ζῆν δὲ λυπρῶς κρείσσον ἐστὶ καταθεῖν. Troad. 632. PFLUGK.

V. 57. ἔτι] posthac aliquando. Aeschylus Prom. 518: εὐελπίς εἶμι τῶνδ' ἐσ' ἐκ δεσμῶν ἔτι Ἀνθήντα μηδὲν μείον ἰσχύσειν Διός. V. Seidler. ad El. 636. PFLUGK. Paulo pinguis sententiam particulae ἔτι reddidit Pflugkius, quae per se minime posthac aliquando significare potest. Est ἔτι potius adhuc, quo significatur particula non iam spem omnem evanuisse fore, ut rursus etiam melior condicio vitae Helenae contingat. — Quod autem κλειόν μ' scribi voluit G. Hermannus, quem sequuti etiam alii sunt, id hoc quidem loco prorsus supervacaneum est, quod quo pertineat res minime ignoratur, nec in vaticinantis quasi oratione expressa singula solent esse, sed potius obiter omnia significata magis quam denuntiata, quo magis etiam placet in sequentibus solutio oratio γρόντος, quam si concinniore quidem oratione ex inutili Buddhami coniectura scribas: γρόντι μ' ὡς κτέ. R. K.

V. 58. γρόντος] Exspectes γρόντι. Sed correctionem et ver-

πόσιν συνάφαι πόλεμον Ἑλλησιν μέγαν. 55
 τί δῆτ' ἔτι ζῶ; Θεοῦ τόδ' εἰσῆκουσ' ἔπος
 Ἑρμοῦ, τὸ κλεινὸν ἔτι κατοικήσειν πῆδον
 Σπάρτης σὺν ἀνδρὶ, γρόντος ὡς ἐς Ἴλιον
 οὐκ ἦλθον, ἵνα μὴ λέκτρ' ὑποστρώσω τινί.
 ἕως μὲν οὖν φῶς ἡλίου τόδ' ἔβλεπε 60
 Πρωτεύς, ἄσυλος ἦν γάμων· ἐπεὶ δὲ γῆς
 σκότῳ κέκρυπται, παῖς ὁ τοῦ τεθνηκότος
 ἰθρῶ γαμεῖν με. τὸν πάλαι δ' ἐμὸν πόσιν
 τιμῶσα Πρωτέως μνήμα προσπίτνω τόδε
 ἰκέτις, ἵν' ἀνδρὶ τὰμὰ διασώσῃ λέχη, 65

facit loquentem: ψυχὰι δὲ πολλὰι δι' ἐμ' ἐπὶ Σκαμανδρείαις ῥοαῖσιν ἔθανον.

V. 56. τί δῆτ' ἔτι ζῶ;] Aristophanes l. c. v. 868. τί οὖν ἔτι ζῶ τῶν κοράκων πονηρία;

V. 57. κλεινὸν μ' G. Hermannus, A. Nauckius.

V. 59. λέχος Eustathius ad Il. p. 30.

V. 64. προσπιτῶ Cod. C.

sus respuit et genus constructionis bonos auctores habet. Hom. h. Cer. 57: τόφρα οἱ ἐλπίς ἐθειλες μέγαν ῥόον ἀγρυμμένης περ. Iliad. π, 531. Eurip. Troad. 76. Herc. Fur. 1331. Xenoph. An. II, 4, 24. 6, 3. Vid. Schaefer. ad L. Bos. p. 51. Baehr. in Creuzeri Melett. III. p. 80. Fritzscher. Q. L. p. 173. Matth. Gr. §. 561. [Rost. gr. Gr. §. 131. p. 720 sq. ed. sept.] Nec frustra compares quae de Latinis scriptoribus monuerunt Oudendorpius ad Caes. B. Gall. VII, 4. Wolfius ad Sueton. Tiber. 31. PFLUGK.

V. 59. ἵνα μὴ λ. ὑποστρώσω τινί] Dictionem ex Homericō fonte derivatam explicavit Buttmanus Lexil. I. p. 11. Ceterum haec verba ne quis quo non debent referret, cavet Musgravius, cohaerere monens, quamvis satis longo dirempta intervallo, Θεοῦ τόδ' εἰσῆκουσ' ἔπος — ἵνα μὴ ὑποστρώσω. Dirimit etiam Homerus quae cohaerere non senserunt editores, Odyss. ρ, 22: ἐμὲ δ' ἄξει ἀνὴρ ὄδε, τὸν σὺ κελεύεις. Αὐτίκ', ἐπεὶ τε πρὸς θεοῖσιν ἀλέη τε γέ-

νηται — Αἰνῶς γὰρ τάδε εἶματ' ἔχω κακά — μὴ με δαμάσῃ Στίβη ὑπηροῆ. Restat, ut de coniunctivo dicatur, quem quamvis aoristo praegresso posuit recte et ordine, traducta cogitatione atque oratione Helenae ab eo, quod efficere voluisset Mercurius, ad id, quod dei monitu faciendum sibi mulier mariti amantissima ducebat. Cf. Bacch. 475. 806. Ion. 1557. El. 95. Hecub. 27. ibiq. adnot. PFLUGK.

V. 61. ἄσυλος ἦν γάμων] "i. e. οὐκ ἐσπλώμην τοὺς γάμωνs, vel οἱ ἐμοὶ γάμοι οὐκ ἐσπλώντο." A. MATTHIAE. Prius teneas. PFLUGK. Permirum est Pflugkium A. Matthiae explicationem, quae una eademque est, quasi duplicem accepisse et priorem anteferendam censuisse. Recte etiam G. Hermannus adnotavit: "Hesychius ἄσυλον interpretatur ἀβλαβές. Helena se dicit ἄσυλον γάμων fuisse, quod sibi salvum manserit Menelai conubium, neque ab eo fuerit avulsa." R. K.

V. 65. διασώσῃ] scil. ὁ Πρωτεύς sive τὸ Πρωτέως μνή-

ὦς, εἰ καὶθ' Ἑλλάδ' ὄνομα δυσκλεῖς φέρω,
μή μοι τὸ σῶμά γ' ἐνθάδ' αἰσχύνῃν ὄφλη.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

τίς τῶνδ' ἐρουμῶν δωμαίων ἔχει κράτος;
Πλούτου γὰρ οἶκος ἄξιός προσεικάσαι,
Βασιλεία τ' ἀμφιβλήματ' εὐθροικοὶ θ' ἔδραϊ. 70
ἔα.

ὦ θεοί, τίν' εἶδον ὄψιν; ἐχθίστην ὄρω

V. 68. hunc versum ante oculos habuit Aristophanes The-smoph. v. 871.

V. 74. θεοὶς ἴσον μίσμη' ἔχεις ἐλένη σ' ἀπ. (ἐλένης ἀπ. e corr m. sec.) Cod. C. μίμη' H. Stephanus.

V. 76. πόδ' Tan. Faber. πόι' Cod. C. Μοχ πτερῶ P. Elms-leius ad Iphig. Taur. 646. Med. 1131. Bacch. 89. coniecit scri-bendum pro πέρρω, quod est in Cod. C. Huic coniecturae speciem aliquam conciliari posse coll. Troad. 811. Iphig. Taur. 1239. Herc. Fur. 195. recte censuit Pflugkius, qui comparavit etiam Naekii Choerilea p. 191. et Teucerum habilem arcu et sagittis

μα. PFLUGK.

V. 67. μή μοι τὸ σῶμά γ' ἐνθάδ' αἰσχύνῃν ὄφλη] Quod A. Kirchhoffius coniecit: μήτοι τὸ σῶμά γ', id de-teriore etiam Euripidis ora-tionem reddit. Oppositio enim, quae est inter ὄνομα et σῶμα Helenae, per se etiam omitta ista adseverativa particula satis exstat, pronomen autem μοι, quo indicat Helena se cavere ne sibi aliquid dignominiae nascatur, si ipsum corpus violetur, aptissimum ad h. l. est. R. K.

V. 68. Velleius I. 1: Teucer, non receptus a patre Telamone ob segnitiam non vindicatae fratris iniuriae, Cyprum ap-pulsus cognominem pa-triae suae Salaminem constituit. Similia tradit Tzetzes ad Lycophr. 450. Nonnus XIII, 461. Huius pos-teros regio honore in Cypro floruisse monet Pausan. II, 29, 4. PFLUGK.

V. 69. Non conieciabat, sed videbat aedes dignas esse homine beato. Malim igitur

προσανγάζσαι." MUSGRAVIUS.

Immo videbat quales essent, sed cuius essent conieciabat. Ordo hic est: οἶκος ἄξιός (έστι) προσ-εικάσαι Πλούτου (είναι). In his προσεικάσαι dictum pro προσει-κασθῆναι. Soph. Oed. T. 777: τήγη θανατάσαι ἀξία. Plato Phaedon. p. 92. D: δι' ὑποθέ-σεως ἀξίας ἀποδέξασθαι. V. A. Matth. Gr. §. 535. b. adnot. [Rost. gr. Gr. §. 125. 6. p. 696 sq.] Boisson. ad Aristaen. p. 438 sq. Hanc constructionem numero τῶν εἰς κάλλος ἡσημένων habet Grammaticus in Bekkeri Anecd. I. p. 412, 9. Ceterum quod εἶναι subaudiendum esse dixi, hac ellipsi fortasse ne opus quidem est. Noster Bacch. 496: τόνδε Διονύσου φορῶ. Pla-to de Rep. VIII. p. 567. E: τοὺς δούλους — τῶν περὶ εὐαν-τόν δορυφόρων ποιήσασθαι. Ad huius loci similitudinem facile revoces Electr. v. 252: σκαφεύς τις ἢ βουφορβὸς ἄξιός δόμων. PFLUGK. Recte G. Herman-nus adnotavit Euripidem imi-tatum esse illud Homeri Odys. IV. 74: Ζηρός που τοῖσδε γ' Ὀλυμπίου ἐρδοσθεν αἰλή., de

γυναικὸς εἰκὼ φόνιον, ἣ μὲ ἀπώλεσε
 πάντας τ' Ἀχαιοῦς. θεοὶ δ', ὅσον μίμημ' ἔχεις
 Ἑλένης, ἀποπτύσαιεν. εἰ δὲ μὴ 'ν ξένη 75
 γαίᾳ πόδ' εἶχον, τῶδ' ἂν εὐστόχῳ πτερῶ
 ἀπόλαυσιν εἰκοῦς ἔθανες ἂν Διὸς κόρης.

ΕΛΕΝΗ.

τί δ', ὦ ταλαίπωρ', ὅστις ὦν μὲ ἀπεστράφης,
 καὶ ταῖς ἐκείνης συμφοραῖς ἐμὲ στυγεῖς;

fuisse adnotavit coll. Sophoclis Aiac. 1120. Πτερῶ G. Hermanno auctore, qui attulit Aeschyli Sept. ad Theb. 682., ubi quum et πέρων et πτερῶν προβλήματα legeretur, alter Scholiastes ascripsisset: τὰ δὲ πτερῶν προβλήματα τοὺς ὀσίουσ ῥόει, fere editores recentiores omnes receperunt.

V. 77. ἀπόλαυσιν εἰκοῦς Reiskii coniectura est, quam iure Porsonus commendavit ad Aristophanis Plut. 314. ἀπόλλυσ' ἔν' εἰκοῦς Cod. C. Eadem fere permutatio litterarum fuit in Herc. Fur. v. 1370., ubi Canterus pro ἀπόλλυσιν restituit ἀπόλαυσιν.

constructione autem sic existimavit, ut Pflugkii rationem non prorsus improbare, verum tamen simplicius esse censeret οἴκῳ subintelligi. Πλούτῳ coniecit nuper Nauckius. R. K.

V. 74. ὅσον μίμημ' ἔχεις] pro ista tua cum Helena similitudine. Rhés. 745: Κακὸν κυρεῖν τι Θρηκίῳ στρατεύματι Ἔοικεν, οἷα τοῦδε γυνώσκω κλύων. Id est, τοῖς τοῦδε λόγοις τεκμαιρομένῳ sive ἐξ ὧν ὅδε λέγει. Alc. 1050: Νέα γὰρ ὡς ἐσθῆτι καὶ κόσμῳ πρόπει. Iph. T. 150. Herc. Fur. 817. Idem genus loquendi in Aesch. Prom. 943. oblitteravit Blomfieldius; fefellitque interpretes ante Hermannum in Soph. El. 1035. PFLUGK.

V. 75. ἀποπτύσαιεν] i. q. μισήσαιεν. Inus Fragm. XXIII: κακοὺς δ' ἀποπτύωμεν, ὡσπερ ἄξιοι. Meleagri Fr. XIII, 4. Troad. 1024. Soph. Antig. 653: ἀλλὰ πύσας ὡσεὶ τε δυσμενῆ μεθέε. V. ad Hecub. 1276. Jacobs. praef. ad Anthol. Palat. Addend. p. LX. infra ad v. 664. De forma optativi, quae minus Attica putatur,

vid. ad Hecub. 820. Bornem. ad Xenoph. Conviv. p. 120. PFLUGK.

V. 77. ἀπόλαυσιν εἰκοῦς] id ista scilicet formae similitudine consequerere, ut certo sagittae iactu capitale supplicium lueres. De verbo ἀπολαύειν, a quo descendit substantivum simili vi praeditum, dictum ad Andr. 544. Item genus constructionis, quam appositionem vocant, notatum est a nobis in superioribus fabulis, ut Hecub. 1074. Androm. 291. Heracl. 930. Hoc autem loco Phoen. v. 1140. Meleagri Epigr. CIX, 5. laudat Musgravius. Quibus adde Troad. 878: κατ' ἐκεῖ δοῦναι κτανεῖν, Ποιτὰς ὅσον τεθνᾶσ' ἐν Ἰλίῳ φίλοι. Herc. Fur. 990: ὁ δ' ἀγρίῳπον ὄμμα Γοργόνοσ στρέφων, — Μυδροκύπρον μίμημ', ὑπὲρ κάρα βαλὸν Ξύλον καθῆκε παιδὸσ ἐσ ξανθὸν κάρα. Electr. 1260 sq. Sic intelligam infra v. 354: ξιφόκτονον δίωγμα. PFLUGK.

V. 78. Concisum genus loquendi, quod bene exposuit A. Matthiae: τί δέ μ' ἀπεστράφης, ὅστις ὦν μὲ ἀπεστρά-

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ἡμαρτον· ὀργῇ δ' εἶξα μᾶλλον ἢ μ' ἐχρῆν· 80
 μισεῖ γὰρ Ἑλλάς πᾶσα τὴν Διὸς κόρην.
 σύγγνωθι δ' ἡμῖν τοῖς λελεγμένοις, γύναι.

ΕΛΕΝΗ.

τίς δ' εἶ; πόθεν γῆς τῆςδ' ἐπεστράφης πέδον;

ΤΕΥΚΡΟΣ.

εἶς τῶν Ἀχαιῶν, ὦ γύναι, τῶν ἀθλίων.

ΕΛΕΝΗ.

οὐτάρα σ' Ἑλένην εἰ στυγεῖς θαυμαστέον 85
 ἄτάρ τις εἶ, πόθεν, τίν' ἐξαυδᾶν σε χρῆ;

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ὄνομα μὲν ἡμῖν Τεῦκρος, ὁ δὲ φύσας πατήρ

V. 86. οὐτάρα Hermannus praef. ad Soph. Oed. Col. p. XXIV. οὐτ' ἄρα (οὐκ ἄρα e corr. m. sec.) Cod. C.

V. 86. Porsoni coniectura est in Adv. p. 269. τίνος τ'; αὐδᾶν σε χρῆ. Elmsleii ad Soph. Oed. T. 329. τὰ σ' ἐξαυδᾶν σε χρῆ. Sunt etiam aliae, ut Heathii, viri docti in Quart.

φης; Similitudo petenda a duplici interrogatione, ut Iph. T. 1360: τίνος τίς ὦν σὺ τήνδ' ἀπ-εμπολᾶς χθονός; Vid. ad v. 873. [Rectius haec verba Matthiae intellexit quam Hermannus, qui καὶ ad ἐμὲ pertinere dixit, ut haec esset constructio: τί δὲ καὶ ἐμὲ στυγεῖς; id quod propter ipsam particulae collocationem sic intelligi non potest. R. K.] Mox ταῖς ἐκείνης συμφοραῖς vertendum propter illius scelus nescio quod. Cf. v. 82. ad Heracl. 475. PFLUGK.

V. 80. μᾶλλον ἢ μ' ἐχρῆν] Or. 729: θᾶσσον ἢ μ' ἐχρῆν προβαίνων ἰσχύην δι' ἄσπετος. Hipp. 1323: θᾶσσον ἢ σ' ἐχρῆν Ἀρὰς ἀφήκας παιδί καὶ κατέκταρες. Sic a Latinis scriptoribus iusto, a quo, solito aliaque eiusdem generis comparativis adiciuntur. Praeterea notanda h. l. ellipsis verbi εἶξαι, itemque similis in reliquis locis. Or. 453: χάριτας πατρώας ἐκίνων ἐς οὓς σε δεῖ,

scil. ἐκίνευ. Herodot. VIII, 68. Platon. Protag. p. 312. B. PFLUGK.

V. 84. εἶς τῶν Ἀχαιῶν] Non recte diceret cum articulo εἶς τῶν Ἀχαιῶν, nisi iam v. 74. Achivos nominasset. G. HERMANNUS.

V. 85. Refertus versus exquisitae exemplis Graecitatis. Habet primum antiptosis, notatam ad Med. 37. cf. infra v. 319. 1395., habet verbale θαυμαστέον eodem exemplo constructionis, quo dicitur θαυμάζω σε. Hipp. 114: τοὺς νέους γὰρ οὐ μιμητέον. El. 491: ἐξελκτέον διπλῆν ἄκανθαν καὶ παλιθρόπον γόνυ. V. A. Matth. Gr. §. 447. 2. [Rost. §. 97. 6. adn. l. p. 407.] Habet denique εἰparticulae usum perelegantem pro ὅτι, de quo idem Matth. p. 1251 sq., nos ad Androm. 206. PFLUGK.

V. 88. De anapaestis a poeta admissis dixit Porsonus praef. ad Hecub. p. XXV. PFLUGK.

Τελαμών, Σαλαμὶς δὲ πατρὶς ἢ θρέψασά με.

ΕΛΕΝΗ.

τί δῆτα Νείλου τούσδ' ἐπιστρέφει γυῖας:

ΤΕΥΚΡΟΣ.

φυγὰς πατρώας ἐξελέλαμαι χθονός.

90

ΕΛΕΝΗ.

τλήμων ἂν εἴης· τίς δέ σ' ἐκβάλλει πάτρας;

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Τελαμών ὁ γύσας. τίν' ἂν ἔχοις μᾶλλον φίλον;

ΕΛΕΝΗ.

ἐκ τοῦ; τὸ γάρ τοι πρᾶγμα συμφορὰν ἔχει.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Αἴας μ' ἀδελφὸς ὤλεσ' ἐν Τροίᾳ θανών.

Rev. V. p. 393., L. Dindorfii, quarum mihi nulla satisfacit. Fortasse tamen scripsit poeta: ἀτὰρ τίς εἶ; πόθεν; τίν' ἐξανδᾶν σε χρή; Conf. Phoen. 124. τίς, πόθεν γυῖας; αὐδασον, ὦ γεραιέ, τίς ὀνομάζεται; PFLUGK. Idem in mentem venerat G. Hermanno. Receperunt recentiores pro τίνος ἐξ. in Cod. C.

V. 89. τοῦσδ' Elmsleius ad Heracl. 839. Cod. C. τᾶσδ'.

V. 91. τλήμων ἂν εἴης] Quod G. Hermannus offendit in hac voce, quia dubium esse non posset quin, qui patria expulsus esset, miser esse videretur, quam in sententiam attulit ipse Phoeniss. v. 419. *ΙΟΚ. κοίτας ματεύων ἢ φυγὰς πλανώμενος; ΠΟΛ. ἦν ταῦτα· κατὰ γ' ἤλθεν ἄλλος αὐ' φυγὰς. ΙΟΚ. τίς οὗτος; ὡς ἄρ' ἄθλιος κάκεινος ἦν.* ideoque scribi voluit: τλήμων ἄρ' εἶ σὺ, in eo minime viro egregio adsentior. Id enim, quod per condicionem dicitur: τλήμων ἂν εἴης, eandem quam illud sententiam habet, sed urbanus eam eloquitur per condicionem, qua hoc dicitur: Probabile est te esse miserum, vel alio quodam modo: Miser sis, si quis inquirat. R. K.

V. 92. τίν' ἂν ἔχοις μᾶλλον φίλον;] Invidiose dictum nec sine dolore animi. Telamo me parens, inquit, proie-

cit; is quo nemo solet sui amantiorem habere. In gravissima execratione Atridarum Ajax apud Sophoclem v. 841: *αὐτοσφαγεῖς πρὸς τῶν φίλιστων ἐγκόνων ὀλοίατο.* Eodem animi iniuriam aegre tolerantis aculeos habet v. 104. PFLUGK.

V. 93. ἐκ τοῦ;] quare? cf. v. 1270., Herm. ad Vig. p. 600. ad Androm. 549. PFLUGK.

V. 94. Αἴας — θανών] i. e. Aiacis interitus me perdidit. Simili participii usu Hipp. 798: *νέοι θανόντες ἀλγυνοῦσί σε.* Herc. Fur. 732: *ἔχει γὰρ ἰδονὰς θνήσκων ἀνῆρ Ἐχθρός.* Plutarch. Reip. ger. praec. c. 21: *ἀνδρὶ γὰρ ἐν πόλει δυναμένῳ μέγα μείζονα φέρει κόσμον ἄρχων δορυφορούμενος ὑπ' αὐτοῦ καὶ προπεμπόμενος ἢ δορυφορῶν καὶ προπέμπων.* [De Latinis Tacitus frequentissime eam constructionem usurpavit, velut in lib. ab excessu Divi Augusti

ΕΛΕΝΗ.

πῶς; οὔτι, που σῶ φασγάνῳ βίον στερείς; 95

ΤΕΥΚΡΟΣ.

οἰκεῖον αὐτὸν ὤλεσ' ἄλμ' ἐπὶ ξίφος.

ΕΛΕΝΗ.

μανέντ'; ἐπεὶ τίς σωφρονῶν τλαίη τάδ' ἄν;

ΤΕΥΚΡΟΣ.

τὸν Πηλέως τιν' οἶσθ' Ἀχιλλέα γόνον;

ΕΛΕΝΗ.

μνηστήρ ποθ' Ἑλένης ἦλθεν, ὡς ἀκούομεν.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

θανῶν ὄδ' ὄπλων ἔριν ἔθηκεν συμάχοις. 100

ΕΛΕΝΗ.

καὶ δὴ τί τοῦτ' Αἴαντι γίγνεται κακόν;

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ἄλλου λαβόντος ὄπλ' ἀπηλλάχθη βίου.

V. 97. pro σωφρονῶν coniecit G. Hermannus scribendum esse εὐ φροῖῶν, quem iure nemo sequutus est.

I. c. 42. neve occisus Augustipronepos, interfecta Tiberii nurus nocentiores vos faciat. pro eo quod dici poterat: occisio Augusti pronepotis, interfectio Tiberii nurus etc. R. K.] Sunt in hoc quoque genere, quamvis plerumque ad tironum intellectum obvio, quaedam recondita magis et exquisita, ut Soph. Aiac. 635: κρείσσων γὰρ Αἴδα κεύθων ὁ νοσῶν μάταν, ubi vid. Lobeck. Isaeus II. §. 7: ἰκανὸς γὰρ ἔφη αὐτὸς ἀτυχῶν εἶναι, ubi v. Schoemann. De Aiacis nece vid. Hom. Od. 2, 543. Ovid. Metam. XIII, 1—398. Lobeck. ad Ai. p. 361 sqq. PFLUGK.

V. 95. οὔτι που — στερείς;] Sic orditur interrogationem, ut ostendat se velle rem negari. Infra v. 475: οὔτι που λελήσμεθ' ἐξ ἄντρον λέχος; v.

541: οὔτι που κρυπτεύομαι; Ion. 1132. Or. 1510. Plat. Theaet. p. 146. A. Alcib. I. p. 113. E. Elmslei. ad Aristoph. Acharn. 122. Stallb. ad Plat. Symp. p. 84. PFLUGK.

V. 99. Non commemorari Achillem ab Apollodoro Lib. III. c. 9, ubi Helenae procos enumerat, adnotavit Musgravius. Pausanias vero Lib. III, 24, 7. etiam cur Achilles in procorum numero esse non potuerit, disputat. PFLUGK.

V. 101. καὶ δὴ] Nondum satisfacit Tencer respondendo, quamobrem porro sciscitatur: Quid tum? hoc quomodo exitium attulit Aiaei? Or. 1188: καὶ δὴ τί μοι τοῦτ' εἶπας εἰς σωτηρίαν; El. 655: καὶ δὴ τί τοῦτο μητρὶ προσβάλλει φόνον; PFLUGK.

V. 102. ἄλλου] Ulixem significat. Notanda vero propria

ΕΛΕΝΗ.

σὺ τοῖς ἐκείνου δῆτα πῆμασιν νοσεῖς;

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ὀθούνεκ' αὐτῷ γ' οὐ ξυνωλόμην ὁμοῦ.

ΕΛΕΝΗ.

ἦλθες γάρ, ὦ ξέν', Ἰλίου κλεινὴν πόλιν; 105

ΤΕΥΚΡΟΣ.

καὶ ξύν γε πέρσας αὐτὸς ἀνταπωλόμην.

ΕΛΕΝΗ.

ἤδη γὰρ ἤπται καὶ κατεῖργασται πυρὶ;

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ὥστ' οὐδ' ἴχνος γε τειχέων εἶναι σαφές.

ΕΛΕΝΗ.

ὦ τλῆμον Ἐλένη, διὰ σ' ἀπόλλυνται Φρύγες.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

καὶ πρὸς γ' Ἀχαιοὶ· μεγάλα δ' εἴργασται κακά. 110

V. 100. θανὼν ὄδ' ὄπλων Aemilius Portus. θανὼν δ' ὄπλων Cod. C.

V. 109. ἀπόλλυνται Aldus. De cod. C. non constat.

significatio verbi ἀπηλλάχθη, quod est, liberari a re odiosa. V. Heind. ad Plat. Charm. §. 25. p. 150. PFLUGK. Adde Soph. Antig. 386 sq. ἐγὼ δ' ἐλευθερος Δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν. R. K.

V. 106. καὶ ξύν γε πέρσας] Tmesis, ut Iph. T. 1371: ὡς ξύν τ' ἀπειπεῖν καὶ ξυναποκαμεῖν μέλη. Hipp. 257: ἀπό τ' ὄσασθαι καὶ ξυντεῖναι. Ex hac consuetudine rite observata egregiam Hermannus medicinam attulit Alcest. v. 912. item Io. Ulr. Faesi Electrae v. 1120: ὄρας; ἄν' αὐ' σὺ ζωπυρεῖς νεῖκη νεά. V. Blomf. Gl. ad Aesch. Agam. 569. Lobeck. ad Phryn. p. 414. Schaef. ad Demosth. vol. I. p. 556. PFLUGK. Vix videtur opus esse a me hoc loco commemorari, istam tmesin tum maximo opere illatam esse a Graecis scriptoribus, si maior

Eurip. Vol. II. Sect. I.

quaedam vis inesset in illa praepositione, quae a verbo suo distrahitur, itaque in prima fere enuntiationis parte positam esse, veluti in Sophoclis Antigona v. 407: ἐν δ' ἐμεσιώθη μέγας αἰθήρ. v. 414 sq.: ἐκ δ' ἀράς κακὰς ἤρατο τοῖσι τοῦργον ἐξεργασμένοις. v. 419: σὺν δέ νιν θηρώμεθ' εὐθὺς οὐδὲν ἐκπεπληγμένην. Euripidis Alc. 160: ἐκ δ' ἐλοῦσα κεδρίων δόμων ἐσθῆτα κόσμον τ' εὐπρεπῶς ἤσκησατο. v. 548: ἐν δὲ κλήσατε Θύρας μεσαύλους. v. 579: σὺν δ' ἐποιμαίνοντι χαρὰ μελέων βαλῆαι τε λύγες κτέ. R. K.

V. 110. καὶ πρὸς γ'] Praepositio vice fungitur adverbii, praeterea, insuper. V. infra v. 956. Med. 407: πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν γυναῖκες. 704: ὄλωλα καὶ πρὸς γ' ἐξελαύνομαι χθονός. Hipp. 893. Iph. T. 548. El. 261. Porson. ad Phoen.

ΕΛΕΝΗ.

πόσον χρόνον γὰρ διαπεπόρθηται πόλις;
ΤΕΥΚΡΟΣ.

ἑπτὰ σχεδόν τι καρπίμους ἐτῶν κύκλους.

ΕΛΕΝΗ.

χρόνον δ' ἐμείνατ' ἄλλον ἐν Τροίᾳ πόσον;
ΤΕΥΚΡΟΣ.

πολλὰς σελήνας, δέκα διελθούσας ἔτη.

ΕΛΕΝΗ.

ἦ καὶ γυναῖκα Σπαρτιᾶτιν εἴλετε;

115

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Μενέλαος αὐτήν ἦγ' ἐπισπάσας κόμης.

ΕΛΕΝΗ.

εἶδες σὺ τὴν δύστηνον; ἢ κλύων λέγεις;

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ὥσπερ σέ γ', οὐδὲν ἦσσον, ὀφθαλμοῖς ὀρῶ.

ΕΛΕΝΗ.

σκοπεῖτε μὴ δόκησιν εἶχετ' ἐκ θεῶν.

V. 112. *καρπίμους* A. Nauckius. Sine idonea causa.

V. 115. *Σπαρτιᾶτιν* Aldus. *σπαρτιάτην* Cod. C.

V. 121. *δοκεῖτε* Cod. C. *'δοκεῖτε* Badhamus.

619. Monk. ad Hipp. 897. Reising. ad Oed. C. p. 307 sq. Stallb. ad Plat. de Rep. I. p. 7. Est tamen ubi dubitent docti, utrum πρὸς a verbo separandum an coniunctim scribendum sit. V. Dind. praef. ad Demosth. p. X. Schaef. ad Plutarch. vol. V. p. 203. PFLUGK.

V. 112. "Septimo a Troia capta anno Menelaum ad Aegyptum appulisse fecit Euripides, quia Homerus eum octavo anno Spartam venisse dixit Odyss. IV. 81: ἦ γὰρ πολλὰ παθῶν καὶ πόλλ' ἐπαληθεῖς Ἠγαγόμην ἐν νηυσὶ καὶ ὀγδοάτῳ ἔτει ἦλθον." G. HERMANNUS.

V. 116. *κόμης*] V. ad Androm. 402. PFLUGK.

V. 119. *μὴ εἴχετ']* Or. 208: ὄρα — μὴ καίθανόν σε σύγγονος λέληθ' ὅδε. Plato Theaet. p. 145. B. Meleager Epigr. XLI. 6. XCI. 7. Plutarch. Pelopid. 10. scripsit, ὄρατε τοίνυν μὴ κενός τις ὑμᾶς διαταράττει λόγος. Vid. Matth. Gr. §. 520. [Rost. p. 664. ed. sept.] PFLUGK.

V. 120. Aesch. Prom. 531: ἄλλου λόγον μέμνησθε. Iph. T. 546. ἀπελθε τοῦ λόγου τούτου. PFLUGK.

V. 121. *τὴν δόκησιν ἀσφαλῆ*] Notanda adiectivi collocatio, Graecis illa legitima in tali sententiae forma, id est, ubi adiectivum praedicati quod dicunt partem efficit: quam rationem quum nostratum consuetudo ex-

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ἄλλου λόγου μέμνησο, μὴ κείνης ἔτο ···· 120

ΕΛΕΝΗ.

οὕτω δοκεῖτε τὴν δόκησιν ἀσφαλῆ; ····

ΤΕΥΚΡΟΣ.

αὐτὸς γὰρ ἔσσοις εἰδόμεν ὡς νῦν σ' ὀρώ. ····

ΕΛΕΝΗ.

ἤδη δ' ἐν οἴκοις σὺν δάμαρτι Μενέλεως; ····

ΤΕΥΚΡΟΣ.

οὐκουν ἐν Ἀργεῖ γ' οὐδ' ἐπ' Εὐρώτα ῥοαῖς. ····

ΕΛΕΝΗ.

αἰαῖ. κακὸν τόδ' εἶπας οἷς κακὸν λέγεις. 125

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ὡς κείνος ἀφανῆς σὺν δάμαρτι κλήζεται. ····

ΕΛΕΝΗ.

οὐ πᾶσι πορθμὸς αὐτὸς Ἀργείοισιν ἦν; ····

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ἦν, ἀλλὰ χειμῶν ἄλλοσ' ἄλλον ὤρισεν. ····

V. 122. ὡς νῦν σ' ὀρώ Dobraeus. καὶ νοῦς ὀρᾶ Cod. C.

V. 124. γ' addit Musgravius. V. Iphig. Taur. 516. Heracl. 192. ibique adn. In Cod. C. γ' non est.

primere nequeat, factum est, ut modo articulum substantivo additum abundare, modo adiectivum pro adverbio positum dicerent. Sic Electr. 737: τὰν δὲ πίστιν σμικρὰν ἔχει. Ion. 1340: ὁ μῦθος εἰσενήγκειται νέος. Bacch. 775. infra v. 732. Vid. ad Heracl. 55. Matth. ad Troad. 401. PFLUGK.

V. 125. οἷς κακὸν λέγεις] Se ipsam significat, sed circuitione illa cavet, ne ipsa se proderet. PFLUGK. "Non videtur sententiam perspexisse Pflugkii, quum dixit se ipsam significare Helenam. Hoc enim si vellet, dictum oportebat: κακὸν τόδ' εἶπας οἷς λέγεις ἔπος. At illa quum dicit malum esse

iis, quibus malum esse dixerit Teucer, quod non domi sit cum uxore Menelaus, Menelao hoc significat malum esse, non sibi, cui illud potius malum esset, si ille et revertisset in patriam, neque ei ereptum esset uxoris simulacrum." G. HERMANNUS.

V. 126. ὡς — κλήζεται] i. e. οὕτως ἔχε τὴν γνώμην, ὡς — Cf. infra v. 831. Androm. 255. Hecub. 400. Med. 609., de quo loco commentatus est Elmsleius. PFLUGK.

V. 128. "Videntur interpretes ἄλλον alium Achivorum intellexisse. At Euripides ἄλλον πορθμὸν intelligi voluit. Aliter v. 130. non dativo casu περῶσι,

ΕΛΕΝΗ.

ποίοισιν ἐν νώτοισι ποντίας ἄλος;

ΤΕΥΚΡΟΣ.

μέσον περῶσι πέλαγος Αἰγαίου πόρου.

130

ΕΛΕΝΗ.

κάκ τοῦδε Μενέλεων οὔτις οἶδ' ἀφιγμένον;

ΤΕΥΚΡΟΣ.

οὐδείς· θανῶν δὲ κλήζεται καθ' Ἑλλάδα.

ΕΛΕΝΗ.

ἀπωλόμεσθα· Θεστιᾶς δ' ἔστιν κόρη;

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Λήδαν ἔλεξας; οἴχεται θανοῦσα δῆ.

ΕΛΕΝΗ.

οὐ πού νιν Ἑλένης αἰσχρὸν ὤλεσεν κλέος;

135

ΤΕΥΚΡΟΣ.

φασίν, βρόχῳ γ' ἄψασαν εὐγενῆ δέρην.

ΕΛΕΝΗ.

οἱ Τυνδάρειοι δ' εἰσὶν ἢ οὐκ εἰσὶν κόροι;

V. 131. *Μενέλεων* Barnesius. Cod. C. *Μενέλαον*. εἶδ' Cod. C. οἶδ' Aldus.

V. 135. οὐ πού Seidlerus. οὐπω Cod. C.
κού

V. 138. καὶ οὐ Cod. C. λόγῳ Schaeferus Melet. crit.

sed *περῶντας* dixisset." G. HERMANNUS.

V. 130. *περῶσι*] Dubites utrum dativus participii sit, referendus ille ad v. 127. et sq., an tertia persona verbi pluralis. Malim prius. PFLUGK.

V. 135. *αἰσχρὸν κλέος*] Vid. *Hecub.* 1225. ibiq. adnot. PFLUGK.

V. 136. Recte particulam γὲ a primo vocabulo removit ad latus secundi, unde ista superioris orationis sive accessio sive correctio incipit, cuius illa index particula est. *Iph. T.* 522: ἦκει, κακῶς γ' ἐλθοῦσα τῶν ἐμῶν τινί. *Bacch.* 810: μάλιστα, μύριον γε δούς χρυσοῦ σταθμόν. *Med.* 1395. *Hecub.* 995. *Heracl.* 792. 794. *Alc.* 376. *Iph.*

T. 568. *Bacch.* 814. PFLUGK.

V. 137. *εἰσὶν ἢ οὐκ εἰσὶν*] Sollemnis in oppositione aientis et negantis sententiae repetitio verbi. Infra v. 916: βούλοισ' ἂν ἢ οὐ βούλοισ' ἂν. *Iph. T.* 1303: εἴτ' ἔνδον εἴτ' οὐκ ἔνδον. PFLUGK.

V. 138. *τεθναῖσι κού τεθναῖσι*] Euripideum acumen, quod risit Aristophanes *Acharn.* 403, ubi quos ille acerrimus nostri poetae exagitator spectavit locos exprompsit elegantis vir doctrinae, Steph. Berglerus, *Phoen.* 272. *Hipp.* 1034. *Iph. T.* 512. *Alc.* 521. De morte Dioscurorum v. *Apollod.* III. 11, 2. PFLUGK.

V. 143. ἄλλῃς δὲ μύθων] De hac formula vide quae ad-

ΤΕΥΚΡΟΣ.

τεθναῖσι κού τεθναῖσι· δύο δ' ἐστὸν λόγῳ.

ΕΛΕΝΗ.

πότερος ὁ κρείσσων; ὦ τάλαιν' ἐγὼ κακῶν.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ἄστροις σφ' ὁμοιωθέντε φάσ' εἶναι θεῶ. 140

ΕΛΕΝΗ.

καλῶς ἐλεξας τοῦτο. θάτερον δὲ τί;

ΤΕΥΚΡΟΣ.

σφαγαῖς ἀδελφῆς οὔνεκ' ἐκπνεῦσαι βίον.
 ἄλις δὲ μύθων· οὐ διπλᾶ χρήζω στένειν.
 ὦν δ' οὔνεκ' ἦλθον τούσδε βασιλείους δόμους,
 τὴν θεσπιωδὸν Θεονόην χρήζων ἰδεῖν, 145
 σὺ προξένησον, ὡς τύχω μαντευμάτων,
 ὅπῃ νεῶς στείλαιμ' ἂν οὐριον πτερὸν
 εἰς γῆν ἐναλίαν Κύπρον, οὐ μ' ἐθέσπισεν
 οἰκεῖν Ἀπόλλων, ὄνομα νησιωτικόν

p. 16. Vide Elmsl. ad Soph. Oed. Col. p. 169. ed. Lips. λόγοι Cod. C.

V. 146. σὺ προξένησον Fr. Jacobs. Anim. p. 140. συμπροξένησον Cod. C.

notavi ad Alc. 334. p. 67. ed. Goth. R. K. διπλᾶ] Interpres ipse poeta Hecub. 518, ubi Talthybius: Διπλᾶ με χρήξεις δάκρυα κερδᾶναι, γύναι, Σῆς παιδὸς οἴκιω· νῦν τε γὰρ λέγων κακὰ Τέγξω τόδ' ὄμμα, πρὸς τάφῳ θ' ὅτ' ὄλλυτο. PFLUGK.

V. 144—146. Specta, tiro, adstrictae elegantiam brevitatis. Colligavit enim poeta una verborum comprehensione quae si dissolveris, tres enuntiationes efficiunt. ὦν δ' οὔνεκ' ἦλθον τούσδε β. δόμους, λέξω· (cf. Alcest. v. 1019.) χρήζω γὰρ τὴν θεσπιωδὸν Θεονόην ἰδεῖν. σὺ οὐν προξένησον κτέ. Similem constructionem orationis habes apud Aristoph. Ran. 108 sq. Xenophont. Oecon. VII, 3

extr. PFLUGK.

V. 147. πτερὸν] velum. Hesiodus Op. et D. 625: Ὅπλα δ' ἐπάρμενα πάντα τειφ' ἐνικαίθεο οἴκῳ, Εὐκόσμως στολίσας νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο. Hinc Aeschylus Prom. 477: λευκόπτερα ναντίλων ὀχήματα. Eurip. Hipp. 752: ὦ λευκόπτερε Κρησία πορθμῖς. V. Dorvill. ad Charit. p. 104 sq. De remis Hom. Od. λ, 125. ψ, 272. Troad. 1086. Iph. T. 1346. Photius Lex. p. 470, 2. πτέρυγες, τὰ πηδάλια Σοφοκλῆς. PFLUGK.

V. 148. οὐ μ' ἐθ. οἰκεῖν] ubi me sedem ponere iussit. Or. 269: οἷς μ' εἰπ' Ἀπόλλων ἐξαμύνασθαι θεάς. Ion. v. 1186. 1222. Xenoph. Anab.

Σαλαμῖνα θέμενον τῆς ἐκεῖ χάριν πάτρας. 150

ΕΛΕΝΗ.

πλοῦς, ὦ ξέν', αὐτὸς σημανεῖ· σὺ δ' ἐκλιπὼν
γῆν τήνδε φεῦγε, πρὶν σε παῖδα Πρωτέως
ἰδεῖν, ὃς ἀρχεὶ τῆσδε γῆς· ἀπεστι δὲ
κυσὶν πεποιδῶς ἐν φοναῖς θηροκτόνοις·
κτείνει γὰρ Ἑλληὴν ὄντιν' ἂν λάβῃ ξένον. 155

οὔτου δ' ἔκατι, μήτε σὺ ζῆται μαθεῖν,
ἐγὼ τε σιγῶ· τί γὰρ ἂν ὠφελοῦμί σε;

ΤΕΥΚΡΟΣ.

καλῶς ἔλτξας, ὦ γύναι. θεοὶ δὲ σοὶ
ἐσθλῶν ἀμοιβὰς ἀντιδωρησαίατο.

V. 164. οἶτον Musgravius, Nauckius.

1, 3, 8: ἔλεγε θαρσύνειν. V. ad Hecub. 303. PFLUGK.

V. 150. [πλοῦς αὐτὸς σημανεῖ. sic αὐτὸ δείξει, τοῦργον αὐτὸ δηλώσει, et similia, quae paroemiaticis locutionibus adnumerantur. Vid. Hemsterh. Anecd. p. 116 sq. F. 1.]

ἀπεστι σε — ἐν φοναῖς θηροκτόνοις] Haec verba posita sunt parentheseos quasi loco illorum verborum: πρὶν σε παῖδα Πρωτέως ἰδεῖν, explicandum causa, non pertinent ad totam enuntiationem: σὺ δ' ἐκλιπὼν γῆν τήνδε φεῦγε κτέ. Cuius hortationis deinceps ratio redditur his verbis: κτείνει γὰρ Ἑλληὴν ὄντιν' ἂν λάβῃ ξένον. Quodsi ita hunc locum explicabimus, apparebit nihil in v. 155. esse offensionis, quem nuper suppositivum sibi videri pronuntiavit A. Nauckius. R. K.

V. 154. κυσὶν πεποιδῶς] Color orationis Homericus II. δ, 303. ἰπποσύνη τε καὶ ἤρο-ρέμφι πεποιδῶς. V. Blomf. Gl. ad Aesch. Pers. 55. PFLUGK. Adde Apollon. Rhod. IV. 110. ἀγρόται, οἳ τε κύνεσσι πεποιδῶτες. R. K.

V. 157. τί γὰρ ἂν ὠφελοῦμί σε;] scil. εἰ λέγοιμι ταῦτα. PFLUGK.

V. 159. ἐσθλῶν ἀμοιβὰς] i. q. ἐσθλὰς ἀμοιβὰς, sive simpliciter ἐσθλά. — Post v. 163. Teucer discedit. PFLUGK.

V. 164 sqq. Helena postquam primum doloris impetum aegre Teucro coram dissimulati effuderat, funebrem cantum orditur, choroque Graecarum mulierum, quas raptas e patria in familia habuit regia domus, superveniente, tum recentem supplicium malorum, tum pristinas calamitates enarrat. Versus 164. 165. hexametri dactylicus sunt, v. 166. tetrameter; strophae mixtae e trochaicis iambicisque versibus, quorum plerique breviores crebrisque arsiu solutionibus egregie ad istam animorum graviter commotorum trepidationem compositi. — καταβαλλόμενα, exordiens. Callimachus Fr. CXCVI. Bentl. Ἀρσινόης, ὃ ξεῖνε, γάμον καταβάλλομ' ἀεῖδειν, quod in cantu dici solere ἀναβάλλομαι docet Valckenarius ad Theocr. I, 20. Apud Pindarum Nem. II, 4. καταβολῆ est initium

Ἐλένη δ' ὁμοιον σῶμ' ἔχουσ' οὐ τὰς φρένας 160
 ἔχεις ἰμοίας, ἀλλὰ διαφόρους πολὺ.
 κακῶς δ' ὄλοιτο, μηδ' ἐπ' Εὐρώτα ῥοὰς
 ἔλθοι· σὺ δ' εἴης εὐτυχῆς αἰεὶ, γύναι.

ΕΛΕΝΗ.

ὦ μεγάλων ἀχέων καταβαλλομένα μέγαν οἴκτον,
 ποῖον ἀμιλλαθῶ γόον; ἢ τίνα μοῦσαν ἐπέλθω, 165
 δάκρυσιν, ἢ θρήνοις, ἢ πένθεισιν; ἔ ἔ.

(σιρ. α'.)

πτεροφόροι νεάνιδες,
 παρθένοι Χιθονὸς κόραι,
 Σειρήνες, εἴθ' ἔμοις γόοις

V. 169. Aldus γόοις om. Deest in apographo Paris. altero.

et quasi fundamentum; ubi v. Dissen. Diod. Sic. XII, 20: καταβαλλόμενος ἐξ ὄρχης καινῆν νομοθεσίαν. Plutarch. Moral. p. 329. A: τοῦ τὴν Στωϊκὴν αἰρέσειν καταβαλλομένου Ζήνωνος. PFLUGK.

V. 165 sq. ποῖον ἀμιλλαθῶ γόον] Id est quasi dicas τίνα γόον ἀμιλλαν ἐπέλθω; quam luctus contentionem aggrediar? quos fletus ciebo? — ἢ τίνα μ. ἔ., aut quam naeniam inveniam, quae satis habeat lacrimarum aut lamentorum aut maeroris? In his quod dicitur μοῦσαν ἐπέρχεσθαι, eius simile est apud Aristoph. Acharn. 627: τοὺς ἀναπαίστους ἐπίωμεν. Euripideo more etiam διὰ μούσης ἐρχεσθαι dicas. V. ad Andr. 416. Μοῦσα quum quemvis cantum significet tum de lugubri dicitur Iph. T. 182. Troad. 605. PFLUGK.

V. 167. Sirenium dulcedinem vocis princeps collaudavit Homerus Od. μ., 39 sqq., quibus vel praecipuam lugubris cantus facultatem tribui Spanhemium docuisse comperio de Usu et

Praest. Num. T. I. p. 254. De generis origine, de figura vultuque, de numero, de nominibus alii aliter tradiderunt: quorum varietatem complexus est I. H. Vossius Epist. mythol. vol. II. p. 50 sqq. ed. nov. Tumulis imponi solita simulacra Sirenium constitit doctis Sophoclis et Isocratis exemplo: quorum de illo testis est grammaticus qui eius vitam scripsit, de Isocrate Pseudo-Plutarchus Vit. X. Orat. p. 835. Duo alia exempla adiecit Musgravius, de quibus Erinna Epigr. II. in Anal. Br. T. I. p. 58. et Mnasalcas Ep. XVII. ibid. p. 193. prodiderunt. Addendus Diodorus quoque Siculus Lib. XVII. c. 115. Nollem vero ea re abusus esset Musgravius, ut eo invocari Sirenas ab Helena putaret, quod Protei cui adsidebat tumulo harum imagines impositae essent. Nam illae eodem iure atque eadem condicione in funebrium lamentorum societatem vocantur, qua quum alibi saepe tum infra v. 1107. Iuscinia, ἀοιδότητι πτερυγῶν. PFLUGK.

V. 169 — 173. εἴθ' ἔμοις

μόλοιτ' ἔχουσαι τὸν Αἴβυν 170
 λωτὸν ἢ σύριγγας· αἴλιν' ὡς κακοῖς
 τοῖς ἐμοῖσι σύνοχα δάκρυα,
 πάθεισι πάθεα, μέλεσι μέλεα·
 μουσεῖά τε θρηνημασι ξυνφδὰ
 πέμψειε Φερσέφασσα 175
 φόνια φόνια, χάριτας ἴν' ἐπὶ δάκρυσι
 παρ' ἐμέθεν ὑπὸ μέλαθρα νύχια παϊάνας
 νέκυσιν ὀλομένοις λάβη.

V. 170. τὸν delevit G. Hermannus.

V. 171. αἴλινον Nauckius. Malui: αἴλιν' ὡς κακοῖς κτέ. αἰλίνους Cod. C.

V. 177. ἐμέθεν Seidlerus de vers. dochm. p. 102. ἐμέθ' Cod. C. Mox παιάνας Guil. Dindorfio auctore deleverat Pflugk. Defendit Seidlerus ad Iphig. Taur. 174. et recentiores omnes restituerunt.

V. 181. "αἴλιον in libro Florentino dicit esse Matthiae. At quum αἴλιον sit in apographo Paris. altero, αἴλιον in altero et apud

γούσις μόλοιτε] i. e. εἶθε κοινωθήσονται ἐμῶν γούσις μόλοιτε. De usu dativi cf. Phoen. 311: τρομερὰν ἔλκω παιδὶ ποδὸς βάσι. Delect. Epigr. III, 35: τᾶ Πιτάνᾳ Θρασύβουλος ἐπ' ἀσπίδος ἤλυθεν ἄπνοος. — Αἴβυν λωτὸν, i. e. αὐλόν (cf. Iph. A. 1036. Herc. Fur. 684. Alc. 346 sq.), ab arbore loti, quae materia tibiārum Eustath. ad Hom. II. φ. p. 1236: Αἴβυν ὁ αὐλὸς ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ἐπεὶ Αἴβυν νομάς τις τὴν αὐλητικὴν πρώτος εὔρε. Tibias funebres, notante Iacobsio, memoravit Festus; Sirenum unam voce, alteram tibia, aliam lyra canere Servius auctor est ad Verg. Aen. V, 863. Σύνοχα, quod ἀπὸ κοινοῦ bis repetendum, i. q. συνφδὰ, v. 174. Bacch. 160: λωτὸς ὅταν εὐκέλαδος ἱερὸς ἱερὰ παύματα βρέμη σύνοχα φοιτάσιν. PFLUGK. In sequentibus si scribas: αἴλιν' ὡς κακοῖς τοῖς ἐμοῖσι σύνοχα δάκρυα, πάθεισι πάθεα, μέλεσι

μέλεα κτέ., sententia haec nascetur: Lamentationis plenae quippe malis meis concinentes sunt lacrimae, sensibus (meis) sensus (lamentationis pleni), carminibus (meis) carmina (lamentationis plena) etc. R. K.

V. 174. μουσεῖα] coetum canentium, ut interpretatur A. Matthiae. Quae significatio facile intellectu est quomodo cohaereat cum altera quae est v. 1108. et Alcmenae fr. II. [89. p. 308. ed. Nauck.] πολὺς δ' ἀνείρπε κισσός, εὐφυνὴς κλάδος, Ἀηδόνων μουσεῖα. Poetas ineptos Aristoph. Ran. 93. χελιδόνων μουσεῖα appellat, quos Latine dicas nidos loquaces (Verg. Aen. XII, 475.). Sed quinam sunt illi, quos sibi a Proserpina expetit, coetus exsequias celebraturi (φόνια)? Non alii opinor quam Sirenum. PFLUGK.

V. 176—178. Lacrimae honos et munus (χάριτες) mortuo-

ΧΟΡΟΣ.

(ἀντιστρ. α΄.)

κνανοειδὲς ἀμφ' ὕδωρ
 ἔτυχον ἑλικά τ' ἀνὰ χλόαν 180
 φοίνικας ἀλίου πέπλους
 ἀνγαῖσιν ἐν ταῖσι χρυσέαισιν
 θάλλουσ' ἀμφὶ δόνακος ἔρνεσιν·
 ἔνθεν οἰκτρὸν ὄμαδον ἔκλυον,
 ἄλυρον ἔλεγον, ὅ, τι ποτ' ἔλακεν 185

ον.

Victorium, sive ἄλιω sive ἄλιω in archetypo exstare certum est." KIRCHHOFFIUS.

V. 182. ταῖσι χρυσέαισι Fixius. ταῖς χρυσέαις Cod. C.

V. 183. θάλλουσ' ἀμφὶ δόνακος ἔρνεσιν Fixius. θάλλουσ' ἀμφὶ τ' ἐν δόνακος ἔρνεσιν Cod. C.

V. 184. ἀνεβύασεν add. Cod. C. post οἰκτρὸν. Omittendum vidit Badhamus.

V. 185. ἄλυρον θρηῖνον Cod. C. correctus a manu sec. Mox ὅτι ποτ' ἔλακεν Cod. C. Correctum est in apogr. Par. altero.

rum. — ἐπὶ δάκρυσι, i. e. διὰ δακρύων. Phoen. 1500: τίνα μουσοπόλον στοναχὰν ἐπὶ δάκρυσι — ἀνακαλέσσωμαι. Troad. 315: ἐπεὶ σὺ, μᾶτερ, ἐπὶ δάκρυσι καὶ γόοισι τὸν θανόντα πατέρα πατρίδα τε φίλαν καταστένονο' ἔχεις. Iph. A. 541. V. A. Matth. Gr. p. 1167. Dativi νέκυσιν ὀλομένοις iungendi cum χάριτες, ut infra v. 1356: θυσίας οὐ σεβίζουσα θεοῖς. Postremo notandus usus coniunctivi, praecedente optativo. Or. 982: μόλοιμι τὰν οὐρανοῦ μέσον χθονός τε τειταμέναν αἰωρήμασι πέτραν — ἴν' ἐν θρήνοισιν ἀναβοάσω. Suppl. 621. Iph. T. 439. Hom. Od. σ, 202. Meleager Epigr. VII, 7. Optativo in hac constructione usus est Sophocles Aiac. v. 1200, ubi vid. Hermann. PFLUGK.

V. 179. Facile patet observatam poetae suavissimam Homeri narrationem de Nausicaae eiusque ancillis: cuius quae

praecipue comparari merentur arponam, Od. ζ, 93: Αὐτὰρ ἐπεὶ πλυνάν τε κάθηράν τε ῥύπα πάντα, Ἐξείης πέτασαν παρὰ θῖν' ἄλός, ἤχι μάλιστα Λαίγγας ποτὶ γέρον ἀποπλύνεσκε θάλασσα. Tum expergefactus clamore puellarum Ulixes v. 122: ὥστε με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς αὐτή, Νυμφάων, αἱ ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα, καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσσα ποιήεντα. — Κνανοειδὲς ἀμφ' ὕδωρ, ad m a r e. Infra v. 1518: κνανόχροα κυμάτων ῥόθια. Iph. T. 7: κνανέαν ἄλα. PFLUGK.

V. 181. φοίνικας π.] purpleas vestes, regum scilicet. Pollux a Musgravio indicatus Lib. I, 49: χαίρει δὲ ἡλίω ὀμιλοῦσα τῆς πορφύρας ἢ βαφῆ, καὶ ἡ ἀκτὶς αὐτὴν ἀναπυρσεύει καὶ πλείω ποιεῖ καὶ παιδριότεραν τὴν ἀυγὴν. Cf. Hippol. 120. PFLUGK. Idem ad verba ὅ, τι ποτ' ἔλακεν adsimilavit Homericum ὅσον τε

αἰάγμασι στένουσα,
 Νύμφα τις οἶα Ναῖς
 ὄρεσι φρυγάδα νόμον ἰεῖσα
 γοερὸν, ὑπὸ δὲ πέτρινα μύχατα γύαλα κλαγγαῖσι
 Πανὸς ἀναβοᾷ γάμους. 190

EΛΕΝΗ.

(στρ. β'.)

ἰὼ ἰώ.
 Θήραμα βαρβάρου πλάτας,
 Ἑλλανίδες κόραι,
 ναύτας Ἀχαιῶν
 τις ἔμολεν ἔμολε δάκρυα δάκρυσι μοι φέρων, 195
 Ἴλίου κατασκαφάν

V. 186. ante αἰάγμασι lacunam statuit Badhamus.

V. 188. γάμον Cod. C. νόμον A. Matthiae.

V. 189. μύχατα Canterus. μύχала Cod. C. κλαγγαῖσι G. Hermannus κλαγγάς, circumscriptum linea a manu sec., Cod. C.

V. 195. ἔμολεν ἔμολεν e vitiosa scriptura apographi Paris. alterius Aldus.

γέγωνε βοήσας. Soph. Ai. 151.
 El. 1322. R. K.

V. 188. ὄρεσι] i e. ἐν ὄρεσι, ut Soph. Oed. T. 1451. Hom. h. Ven. 18: καὶ γὰρ τῇ ἄδε τόξα καὶ οὖρεσι θήρας ἐναίρειν. Callimachus h. Dian. 20. V. ad Hecub. 682. PFLUGK. Latini poetae eodem modo ablativum usurparunt, Verg. Georg. I. 187: quum se nux plurima silvis induet in florem. I, 210. serite hordea campis. I. 256. tempestivam silvis evertere pinum. II, 110. fluminibus salices crassisque paludibus alni nascuntur, steriles saxosis montibus ornæ R. K.

V. 189. γύαλα] convalles montium, κοιλώματα, ut monuit post alios Dissen. ad Pind. p. 471. ed. Boeckh. Epigr. ἀδεσπ. 472. Anal. T. III. p. 251. attulit Musgravius: μυχάτων γυάλων κοιλώμασιν. — Mox iunge Πανὸς γάμους, vim sibi

a Pane illatam. PFLUGK.

V. 194. e diiambo et ithyphallico constat. — δάκρυα δάκρυσι, lacrimas super lacrimas. Infra v. 364. Or. 1255: μή τις — πῆματα πῆμασιν ἐξεύρη. Iph. T. 197: φόνος ἐπὶ φόνω, ἄχα τ' ἄχσων. Soph. El. 235: μὴ τίκειν σ' ἄταν ἄταις. V. A. Matthiae Gr. p. 738. Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 175. His per appositionem iungitur Ἴλίου κατασκαφάν, ea enim lacrimarum causa. πύρι μέλουσαν cf. Androm. 851: ἵνα θανοῦσα νερότεροιςιν μέλω, ibiq. adnot. Scilicet Graeci, velut qui Dispersa immittit silvis incendia pastor; Conreptis subito mediis extenditur una Horrida per latos acies Volcania campos: Ille sedens victor flammam despectat ovantis. Verg. Aen. X, 506. PFLUGK.

V. 199. Postquam dixerat

πυρὶ μέλουσαν δαίῳ
 δι' ἐμὲ τὰν πολυκτόνον,
 δι' ἐμὸν ὄνομα πολύπονον.
 Αἴδα δ' ἐν ἀγχόναϊς 200
 θάνατον ἔλαβεν
 αἰσχύννας ἐμᾶς ὑπ' ἀλγέων.
 ὁ δ' ἐμὸς ἐν ἀλὶ πολυπλανῆς
 πόσις ὀλόμενος οἴχεται,
 Κάστορός τε συγγόνου τε 205
 διδυμογενὲς ἀγαλμα πατρίδος
 ἀφανὲς ἀφανὲς ἰππόκροτα λείλοιπε δάπεδα
 γυμνάσιά τε δονακόεντος
 Εὐρώτα, νεανίαν πόνον.

V. 197. μέλουσαν H. Stephanus. μέλλουσαν Cod. C. sec. apogr. Paris. δαίῳ Musgravius. ἰδαίῳ Cod. C.

V. 199. πολύπονον Cod. C.

V. 202. αἰσχύννας ἡμᾶς (sive ὑμᾶς) ἐπ' ἀλγέων Cod. C. sec. apogr. Pariss. Correxerit Muretus.

V. 209. νεανίαν Lentingius, Nauckius.

Helena: δι' ἐμὲ τὰν πολυκτόνον, quasi se corrigens, quod non ipsa, sed tantum modo imago ipsius erat Troiam adducta: δι' ἐμὸν, inquit, ὄνομα πολύπονον. R. K.

V. 201. θάνατον ἔλαβεν] Dictum videtur, ut λαμβάνειν συμφορὰν Med. 43. Ion. 764. βλάβας Aesch. Choeph. 491. Item invenire mortem, exitum, Tacitus Ann. I, 61. Sall. Cat. 55. atque alii potiri sive nancisci quid mali, vid. I. Fr. Gronov. Lectt. Plant. p. 66. Schaefer. ad Plutarchi vitas vol. V. p. 105. PFLUGK.

V. 202. ὑπ' ἀλγέων] prae dolore. Infra v. 417. Iph. T. ὑπ' αἰδοῦς. Phoen. 957: ὑπ' οἴκτου. 1487: ὑπὸ παρθερίας. Atque ἄλλη αἰσχύννης ἐμῆς, dolores ob infamiam meam. Suppl. M17: παιδων ὑπὸ πένθους. PFLUGK. αἰσχύννας ἐμᾶς proprie sic dicitur, ut sit αἰσχύννης ἐμοῦ

sive περὶ ἐμοῦ, ut dicitur in Aeschyli Pers. 705. τὴν ἐμὴν αἰδῶ μεθεῖς. Vide ad Alcest. v. 336. p. 67. ed. sec. infra ad v. 1236. R. K.

V. 205. Κάστορός τε — πατρίδος] i. e. Castor fraterque eius, geminum patriae decus. V. Matth. Gr. p. 621. et conf. Phoen. 115: λαϊνέοισιν Ἀμφίονος ὀργάνοις τεύχεος. Orest. 998: τὸ χρυσόμαλλον ἄρνός τερας ὀλοὸν Ἀτρέος. — Dioscuros autem quum dicere mortuos vellet, eleganti usa est circuitione, reliquisse memorans exercitationes illas, quas vivi celebraverant, iisdemque postea ut θεοὶ ἐναγώνιοι praesidebant. Horum statuæ, nomine Ἀφειτηρίων, dedicatae fuerunt in Δρόμῳ sive Ἰπποδρόμῳ, qui ad Eurotam fuit. Paus. III, 14, 7. Xenoph. Hell. VI, 5, 30. Quo spectans Euripides dixit γυμνάσια Εὐρώτα, quomodo Theognis 783 (767 Welck.): Σπάρτην Εὐρώτα, δονακοτρόφον ἀ-

ΧΟΡΟΣ.

(ἀντιστρ. β').

αἰαῖ αἰαῖ. 210
 ὦ δαίμονος πολυστόνου
 μοίρας τε σᾶς, γύναι.
 αἰῶν δυσαίων
 τις ἔλαχεν ἔλαχεν, ὅτε σε τέκετο ματρόθεν
 Ζεὺς πρέπων δι' αἰθέρος 215
 χιονόχρως κύκνου πτερῶ·
 τί γὰρ ἄπεστί σοι κακῶν;
 τίνα δὲ βίοτον οὐκ ἔτλας;
 μάτηρ μὲν οἴχεται,
 δίδυμά τε Διὸς 220
 οὐκ εὐδαιμονεῖ τέκεα φίλα,
 χθόνα δὲ πατριον οὐχ ὄρᾶς,
 διὰ δὲ πόλεας ἔρχεται

V. 210. αἰ αἰ αἰ αἰ Cod. C. sec. apogr. Pariss.

V. 218. ἔτλας Cod. C., id quod olim fuit ^{as} ἔτλας. ἔτλας
 apogr. Pariss.

γλαῶν ἄστυ. et Medea v. 846. Athenas ἱερῶν ποταμῶν πόλιν, ubi v. adnot. Propertius III, 12, 17: Qualis et Eurotae Pollux et Castor arenis, Hic victor pugnans, ille futurus equis. Eurotam infra quoque v. 349: δόνακι χλωρόν, v. 493: καλλιδόνακα, Iph. T. 400: δονακόχλοα appellat. Vid. Barthel Itin. Anachars. vol. IV. p. 73. Biest. — νεανίαν πόρον erat qui convertendum putaret in νεανιᾶν, non maiore iure quam Hecub. 920. ναύτιαν ὄμιλον, ubi vid. adnot. coll. Eustath. ad II. ω. p. 1339. PFLUGK.

V. 213. Nituntur. haec illa opinione, quam primus prodidit Homerus Od. η, 197: πείσεται, ἄσσα οἱ Αἴσα Κατακλωθῆς τε βαρσῆαι Γειναμένω νήσαντο ἄνω, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. — Αἰῶν

δυσαίων, infelix vitae sors, simili παρηγήσει dictum, ut γάμον γαμεῖν, νόστιον νοστεῖν. Phoen. 1047. Troad. 75. Hecub. 195. [vel potius, ut γάμος ἄγαμος, κλέος δυσκλέος et quae alia id genus sunt. R. K.] — ἔλαχεν, scil. σε. Theocrit. Id. IV, 40: αἰαῖ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος, ὅς με λελόγη. Plato Phaedon. p. 107. D. Vide ad utrumque locum interpretes. PFLUGK.

V. 215. πρέπων] Vertam: micans. De huius verbi origine variaque potestate significandi disseruit Buttm. Lexil. I. p. 19 sqq. PFLUGK.

V. 226. "Non dixisset, opinor, sic nude ὁ δὲ σός, nisi praecessisset βαρβάροισι λέγῃσι, quod idem est ac βαρβάρῳ πόσει. G. HERMANNUS.

βάξις, ἃ σε βαρβάροισι
λέγεσι, πότνια, παραδίδωσιν, 225
ὁ δὲ σὸς ἐν ἄλι κύμασι τε λέλοιπε βίοτον,
οὐδέ ποτ' ἔτι πάτρια μέλαθρα
καὶ τὰν Χαλκίοικον ὀλβιεῖς.

EΛΕΝΗ.

(ἐπὶ δὸς.)

φεῦ φεῦ, τίς ἦ Φρυγῶν
ἢ τίς Ἑλλανίας ἀπὸ χθονὸς 230
ἔτεμε τὰν δακρυόεσσαν Ἰλίῳ
πεύκαν; ἐνθεν ὀλόμενον
σκάφος συναρμόσας
ὁ Πριαμίδας ἔπλευσε βαρβάρῳ πλάτῃ
τὰν ἐμὰν ἐφ' ἐστίαν, 235
ἐπὶ τὸ δυστυχὲς
κάλλος, ὡς ἔλοι γάμον ἐμόν.

V. 228. ὀλβιεῖς Scaliger. ὀλβιοῖς Cod. C.

V. 229. EΛΕΝΗ om. Cod. C., in quo videtur fuisse: πρόσ-
ωπον γρῆ εἶναι ἐνιαῦθα sec. apogr. Pariss.

V. 229. ἦ G. Dindorfius. ἦν Cod. C.

V. 228. τὰν Χαλκίοικον] scil. Ἀθήναν, ut v. 245, quam χαλκόφυλον θεάν dixit Troad. 1113. De huius templo, quod Sparta fuit, disseruit Manso Spart. vol. I. part. II. p. 17sq. PFLUGK.

V. 229 — 231. τίς ἦ Φρυγῶν] Credibile est Helenam ignorasse hominem, cuius nomen Homerus memoriae prodidit Iliad. ε, 59, unde Phercli mentio apud Lycophronem v. 97, ubi vid. Tzetz. Coluthum v. 193. Tryphiod. v. 65. Ovid. Heroid. XVI, 21. — ἦ τίς Ἑ. ἀπὸ χθονός, i. e. ἦ τίς Ἑλλήνων. Sic dicitur ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίας pro ἄ. Ἀρκάδες, pastor ab Amphrysto. V. Valcken. ad N. Foed. p. 352 sq. Iacobs. ad Athen. p. 321. Ruhnken. ad Terent. Andr. I, 1, 129. PFLUGK.

Ceterum Pflugkius, qui vulgatum τίς ἦν Φρυγῶν; ἢ τίς Ἑλλανίας ἀπὸ χθονός ἔτεμε κτέ. retinuerat, sic expediri voluit, ut poetam diceret, si institutam constructionem persequi vellet, v. 234. dicere debuisset ὁ τεμὼν, non ἔτεμε. Nos facilem potius Dindorfii correctionem recipendam putavimus. R. K.

V. 231 sq. τίς — ἔτεμε τὰν δακρυόεσσαν Ἰλίῳ πεύκαν; De argumento causae a remotissimo principio deductae conferatur exordium Euripideae Medae iam ob nimis alte repetitam rationem derisum ab Aristophane in Ranarum v. 1382. ed. Dind. R. K.

V. 236. ἐπὶ τὸ δυστυχὲς κάλλος] Haec qua sententia dicantur, cognosci potest ex huius fabulae v. 27. τοῦμόν δὲ κάλλος, εἰ καλὸν τὸ δυστυχὲς et

ἄ δὲ δόλιος ἄ πολυκτόνος Κύπρις
 Λαναΐδαις ἄγουσα θάνατον Πριαμίδαις τε.
 ὦ τάλαινα συμφορᾶς. 240
 ἄ δὲ χουσέοις θρόνοις
 Διὸς ὑπαγκάλισμα σεμνὸν Ἴηρα
 τὸν ὠκύπουν ἐπέμψε Μαιάδος γόνον,
 ὅς με χλοερὰ δρεπομένην ἔσω πέπλων
 ῥόδεα πέταλα, χαλκίοικον ὡς Ἀθάναν 245
 μόλοιμ', ἀναρπάσας δι' αἰθέρος
 τάνδε γαῖαν εἰς ἀνολβον
 ἔριν ἔριν τάλαιναν εἴτετο
 Πριαμίδαισιν Ἑλλάδος.

V. 238. ἄ τε maluit Pflugkius.

V. 241. ἡ δὲ Cod. C. ἄ δὲ G. Dindorf.

V. 242. Ἴηρα uncis incluserunt auctore Elmsleio ad Iph. Taur. 824. ad Bacch. 1153. Pflugkius et Dindorfii.

V. 243. γόνον Cod. C. sec. apogr. Pariss. γόνος sec. Furiam, si fides eius collationi est.

ex iis, quae ad illum locum adnotata a Pflugkio sunt p. 17. R. K.

V. 238. ἄ δὲ] Non in parenthesis posita dicam haec usque ad Πριαμίδαις τε, ut A. Matthiae, sed accessit superiori subiecto ὁ Πριαμίδας aliud, cum eodem verbo ἐπλευσε coniungendum. Similis ratio est obiecti in casu accusativo v. 1644 sq.: δισσοὶ δὲ σε Διόσχοροι καλοῦμεν, οὓς Ἀῆδα ποιεῖ Ἐτικτεν Ἑλένην θ' ἡ πέφενγε σοὺς δόμους. Quod autem reieci vulgatam lectionem δέ, iure feci, ut opinor. Nisi quis forte hoc dici putat, Paridem Helenae conubio potiturum navem conscendisse, Venerem vero comitem illi se addidisse, ut belli caedisque causam inter Graecos et Troianos excitaret. Articulus bis positus est, ut Orest. v. 345: τίνα γὰρ ἔτι πάρος οἶκον ἄλλον ἕτερον ἢ τὸν ἀπὸ θεογόνων γάμων τὸν ἀπὸ Ταντάλου σέβασθαι με χρῆ; v. Stallbaum.

ad Plat. Gorg. p. 194. ad Remp. III. p. 228. Rost. Gr. §. 98. adnot. l. p. 426. ed. sept. PFLUGK.

V. 242. Διὸς ὑπαγκάλισμα σεμνόν] magna Iovis coniunx. Παραγκάλισμα de uxore dixit Soph. Antig. 650. Astyanax νέον ὑπαγκάλισμα μητρὶ φίλιον. Troad 752. Verbo ὑπαγκάλλειν utitur Euripides Cycl. 498. PFLUGK.

V. 245. Ἀθάναν] i. e. πρὸς Ἀ., ut infra v. 595. El. 1281: οὐδ' ἦλθεν Φρύγας. Iph. A. 913: ἀφίγμαι — ναυτικὸν στρατενμ' ἀναρχον. Herc. Fur. 394. V. ad Andr. 287. Schaeef. ad L. Bos. p. 680. Ad Minervae autem templum ire volebat sertorum offerendorum causa, ut docuit Musgravius conferens Hipp. 1137. Ovid. Met. IX, 337. PFLUGK.

V. 248. ἔριν Πρ. Ἑ.] i. e. de qua Graecia cum Priamidis certaret: cf. v. 1134: ἔριν Δαναῶν νεφέλαν. PFLUGK.

V. 250. Σιμωντιόις] No-

τὸ δ' ἐμὸν ὄνομα παρὰ Σιμωντίοις ῥοαῖσι 250
μαψίδιον ἔχει φάτιν.

ΧΟΡΟΣ.

ἔχεις μὲν ἀλγεῖν, οἶδα· σύμφορον δὲ σοι
ὡς ῥᾶστα τὰναγκαῖα τοῦ βίου φέρειν.

ΕΛΕΝΗ.

φίλαι γυναῖκες, τίνι πότμῳ συνεζύγην; 255

ἄρ' ἢ τεκοῦσά μ' ἔτεκεν ἀνθρώποις τέρας;

γυνή γὰρ οὐδ' Ἑλληνίς οὔτε βάρβαρος

τεῦχος νεοσσῶν λευκὸν ἐκλοχέυεται,

ἐν ᾧ με Λήδαν γαστρίν ἐκ Διὸς τεκεῖν.

τέρας γὰρ ὁ βίος καὶ τὰ πράγματ' ἐστὶ μοι, 260

V. 252. 253. Habet Stobaeus Flor. CVIII. 22. f. III p. 329.

V. 252. ^e σύμφορον (e ab al. manu) Cod C. σύμφορον Stobaeus. Tum τοι pro σοι scribi voluit L. Dindorfius, quem sequutus est G. Hermannus. Non multum abfuit quin probaret Pflugkius cl. v. 747.

tavit hoc exemplum cum aliis adiectivis, quae a nominibus propriis ducta genus commune habent, Passovius de Lexx. cond. rat. p. 51 sq. PFLUGK. Conf. supra v. 52: ἐπὶ Σκαμανδρίοις ῥοαῖσιν. R. K.

V. 255. συνεζύγην] Androm. 98: στεῖρόν τε τὸν ἐμὸν δαίμον', ᾧ συνεζύγην, ubi v. adnot. Hinc profectus αἴτης ζευγλαν dixit Belleroph. fr. XX, 10. [287, 10. p. 352. ed. Nauck.] nec aliena fortasse ab hac imagine μάστιγι Dis tributa ab Aeschylō et Sophocle. V. Blomfield. Gl. ad Agam. 625. Erfurdt. ad Soph. Antig. 598. PFLUGK.

V. 257 sqq. γυνή γὰρ οὐδ' Ἑλληνίς οὔτε βάρβαρος τεῦχος κτέ. Quum nemo superiorum in his verbis offendisset, nuper Badhamo auctore Kirchhoffius et Nauckius hoc loco in repetita particula γὰρ ita haesitaverunt, ut versus 257-259. omittendos esse existimarent,

aut, ut Kirchhoffius voluit, v. 260. τέρας δ' ὁ βίος scribendum esse dicerent. In hanc sententiam concedere minime possum. Ea enim est ratio particulae γὰρ, quae ex γὰρ ἄρα composita proprie nihil aliud significat nisi certe igitur, vel sane pro rebus comparatis, qua de re dixi ad Devar. vol. II. p. 232 sqq., ut utrobique recte poni potuerit. Et primo quidem loco per istam particulam illud introducit, quod ob partem Helenae ex ovo ortae portenti rationem, ut ita dicam, externam reddere debeat, quod nulla alia mulier, sive Graecae sive barbarae stirpis simili modo peperisse videatur atque Leda. Altero autem loco per γὰρ particulam illud infertur, quod non ad externum Helenae partem, verum ad ipsam vitae condicionem pertineat, unde suspicetur se cum ipsa origine sua vitae miserae et praeter humanam con-

ἄ δὲ δόλιος ἄ πολυκτόνος Κύπρις
 Λαναΐδαις ἄγουσα θάνατον Πριαμίδαις τε.
 ὦ τάλαινα συμφορᾶς. 240
 ἄ δὲ χρυσέοις θρόνοις
 Λιὸς ὑπαγκάλισμα σεμνὸν Ἴηρα
 τὸν ὠκύπουν ἐπεμψε Μαιάδος γόνον,
 ὅς με χλοερά δρεπομένην ἔσω πέπλων
 ῥόδεα πέταλα, χαλκίσιζον ὡς Ἀθάναν 245
 μόλοιμ', ἀναρπάσας δι' αἰθέρος
 τάνδε γαῖαν εἰς ἀνολβον
 ἔριν ἔριν τάλαιναν ἔϊθετο
 Πριαμίδαισιν Ἑλλάδος.

V. 238. ἄ τε maluit Pflugkius.

V. 241. ἡ δὲ Cod. C. ἄ δὲ G. Dindorf.

V. 242. Ἴηρα uncis incluserunt auctore Elmsleio ad Iph. Taur. 824. ad Bacch. 1153. Pflugkius et Dindorfii.

V. 243. γόνον Cod. C. sec. apogr. Pariss. γόνος sec. Furiam, si fides eius collationi est.

ex iis, quae ad illum locum adnotata a Pflugkiō sunt p. 17. R. K.

V. 238. ἄ δὲ] Non in parenthesis posita dicam haec usque ad Πριαμίδαις τε, ut A. Matthiae, sed accessit superiori subiecto ὁ Πριαμίδας aliud; cum eodem verbo ἐπλευσε coniungendum. Similis ratio est obiecti in casu accusativo v. 1644 sq.: δισσοὶ δὲ σε Διόσκοροι καλοῦμεν, οὐς Ἀθήνα ποτὲ ἔτικεν Ἑλένην θ' ἢ πέφευγε σοὺς δόμους. Quod autem reieci vulgatam lectionem δέ, iure feci, ut opinor. Nisi quis forte hoc dici putat, Paridem Helenae conubio potiturum navem conscendisse, Venerem vero comitem illi se addidisse, ut belli caedisque causam inter Graecos et Troianos excitaret. Articulus bis positus est, ut Orest. v. 345: τίνα γὰρ ἔτι πάρος οἶκον ἄλλον ἕτερον ἢ τὸν ἀπὸ θεογόνων γάμων τὸν ἀπὸ Ταντάλου σέβασθαι με χρῆ; v. Stallbaum.

ad Plat. Gorg. p. 194. ad Remp. III. p. 228. Rost. Gr. §. 98. adnot. I. p. 426. ed. sept. PFLUGK.

V. 242. Λιὸς ὑπαγκάλισμα σεμνόν] magna Iovis coniunx. Παραγκάλισμα de uxore dixit Soph. Antig. 650. Astyanax νέον ὑπαγκάλισμα μητρὶ φίλιτον. Troad 752. Verbo ὑπαγκάλισμα utitur Euripides Cycl. 498. PFLUGK.

V. 245. Ἀθάναν] i. e. πρὸς Ἀ., ut infra v. 595. El. 1281: οὐδ' ἦλθεν Φρύγας. Iph. A. 913: ἀφίγμαι — ναυτικὸν στρατεμ' ἀναρχον. Herc. Fur. 394. V. ad Andr. 287. Schaeff. ad L. Bos. p. 680. Ad Minervae autem templum ire volebat sertorum offerendorum causa, ut docuit Musgravius conferens Hipp. 1137. Ovid. Met. IX, 337. PFLUGK.

V. 248. ἔριν Πρ. Ἐ.] i. e. de qua Graecia cum Priamidis certaret: cf. v. 1134: ἔριν Λαυραῶν νεφέλαν. PFLUGK.

V. 250. Σιμουριτοῖς] No-

τὸ δ' ἐμὸν ὄνομα παρὰ Σιμωντίοις ῥοαῖσι 250
μαψίδιον ἔχει φάτιν.

ΧΟΡΟΣ.

ἔχεις μὲν ἀλγείν', οἶδα· σύμφορον δέ σοι
ὡς ῥᾶστα τὰναγκαῖα τοῦ βίου φέρειν.

ΕΛΕΝΗ.

φίλαι γυναῖκες, τίμη πότμῳ συνεζύγην; 255
ἀρ' ἢ τεκοῦσά μ' ἔτεκεν ἀνθρώποις τέρας;
γυνὴ γὰρ οὐδ' Ἑλληνίς οὔτε βάρβαρος
τεῦχος νεοσσῶν λευκὸν ἐκλοχεύεται,
ἐν ᾧ με Λήδαν φασὶν ἐκ Διὸς τεκεῖν.
τέρας γὰρ ὁ βίος καὶ τὰ πράγματ' ἐστὶ μοι, 260

V. 252. 253. Habet Stobaeus Flor. CVIII. 22. f. III p. 329.

V. 252. ^ε σύμφορον (ε ab al. manu) Cod C. σύμφορον Stobaeus. Tum τοι pro σοι scribi voluit L. Dindorfius, quem sequutus est G. Hermannus. Non multum abfuit quin probaret Pflugkius cl. v. 747.

tavit hoc exemplum cum aliis adiectivis, quae a nominibus propriis ducta genus commune habent, Passovius de Lexx. cond. rat. p. 51 sq. PFLUGK. Conf. supra v. 52: ἐπὶ Σκαμανδρίοις ῥοαῖσι. R. K.

V. 255. *συνεζύγην*] Androm. 98: *στερρόν τε τὸν ἐμὸν δαίμον', ᾧ συνεζύγην*, ubi v. adnot. Hinc profectus *ἄτης ζευγίαν* dixit Belleroph. fr. XX, 10. [287, 10. p. 352. ed. Nauck.] nec aliena fortasse ab hac imagine *μάστιξ* Dis tributa ab Aeschilo et Sophocle. V. Blomfield. Gl. ad Agam. 625. Erfurdt. ad Soph. Antig. 598. PFLUGK.

V. 257 sqq. *γυνὴ γὰρ οὐδ' Ἑλληνίς οὔτε βάρβαρος τεῦχος κέ.* Quum nemo superiorum in his verbis offendisset, nuper Badhamo auctore Kirchoffius et Nauckius hoc loco in repetita particula *γὰρ* ita haesitaverunt, ut versus 257-259. omittendos esse existimarent,

aut, ut Kirchoffius voluit, v. 260. *τέρας δ' ὁ βίος* scribendum esse dicerent. In hanc sententiam concedere minime possum. Ea enim est ratio particulae *γὰρ*, quae ex *γὰρ ἄρα* composita proprie nihil aliud significat nisi certe igitur, vel sane pro rebus comparatis, qua de re dixi ad Devar. vol. II. p. 232 sqq., ut utrobique recte poni potuerit. Et primo quidem loco per istam particulam illud introducitur, quod ob partum Helenae ex ovo ortae portenti rationem, ut ita dicam, externam reddere debeat, quod nulla alia mulier, sive Graecae sive barbarae stirpis simili modo peperisse videatur atque Leda. Altero autem loco per *γὰρ* particulam illud infertur, quod non ad externum Helenae partum, verum ad ipsam vitae condicionem pertineat, unde suspicetur se cum ipsa origine sua vitae miserae et praeter humanam con-

τὰ μὲν δι' Ἥραν, τὰ δὲ τὸ κάλλος αἴτιον.
 εἶθ' ἐξαλειφθεῖς ὡς ἄγαλμ' αὐθις πάλιν
 αἴσχιον εἶδος ἀντὶ τοῦ καλοῦ λάβοιν,
 καὶ τὰς τύχας μὲν τὰς κακὰς, ἃς νῦν ἔχω,
 Ἕλληνες ἐπελάθοντο, τὰς δὲ μὴ κακὰς 265
 ἔσωζον, ὥσπερ τὰς κακὰς σῶζουσί μου.
 ὅστις μὲν οὖν εἰς μίαν ἀποβλέπων τύχην
 πρὸς θεῶν κακοῦται, βαρὺ μὲν, οἰστέον δ' ὅμως.

V. 263. λάβοιν G. Hermannus. λαβεῖν (γρ. λάβω) Cod. C.

suetudinem tristis necessitatem traxisse. Nos quidem non particulâ denn, sed particulâ ja, quae similem habet significationem, hoc idem exprimere possumus, ut hoc quidem loco mihi repetita particula γὰρ nihil offensionis habere videatur. R. K.

V. 261. τὰ μὲν — τὰ δὲ “est partim, partim [v. Herm. ad Vig. p. 701.]. Interpretis: τὰ μὲν δι' Ἥραν, τὰ δὲ διὰ τὸ κάλλος.” Schaeferus in Indice ad Phoeniss. ed. Pors. p. 131. PFLUGK.

V. 262. ἐξαλειφθεῖς ὡς ἄγαλμ'] deleta, ut pictura, interprete G. Hermanno Elem. D. M. p. 535, a quo non erat causa idonea cur discederet A. Matthiae. ἄγαλμα quum de quavis re dicatur ἐφ' ἣ τις ἀγάζεται (v. ad Hecub. 460.), potuit certe perinde de statutis ac de picturis dici, idque factum et Suidas testatur et grammaticus Bekk. Anecd. I. p. 82, 9. [ἄγαλμα καὶ γραφὴν καὶ ἀνδριαντα ἀδιαφόρως. Ἀντιφάνης Ζωγράφω.] 324, 4. 334, 18. — Εἶθε λαβεῖν rara est constructio pro εἶθ' ἐλάμβανον vel εἶθ' ὄφελον λαβεῖν. Infinitivum tamen cum εἶθε coniunxit Pseudophocylides v. 40. (laudatus ab Etym. M. p. 321, 45.) Antipater Thess. Epigr. XXXV. Crinagoras Ep.

XXVIII. vid. Herm. ad Vig. p. 727. PFLUGK. Recte G. Hermannus ita disputavit de hoc loco, ut infinitivum λαβεῖν, pro quo iam in ipso codice λάβω proponitur, satis firmari negaret illis exemplis, quae a poetis posterioribus petita adtulisset Pflugkius. Ipse ex λαβεῖν effici voluit λάβοιν, quam optativi formam [vide Rost Gr. Gr. p. 170. ed. sept.] Euripidi vindicaret Etym. Magn. s. v. τρέφοιν: ἄφρον ἂν εἴην εἰ τρέφοιν τὰ τῶν πέλας, Cratino autem Porsonus in Dobraei addendis ad Aristoph. Ecclesiaz. 607. G. Hermannum nuper sequutus est A. Nauckius. Contra et ipse G. Hermannus olim ad Sophoclis Philoct. 1081. et R. Porsonus Adv. p. 269. pro λαβεῖν scribi voluerunt λαβον, ut aoristus eodem modo decurreret, quo in sequentibus ἐπελάθοντο et ἔσωζον. Hoc nuper recepit Kirchoffius, ego λάβοιν recepi, ut hoc Helena in mente habere videatur, quod Hermannus sic exposuit: Facile se passuram, si sibi eripiat haec forma, si modo oblivisci malae suae famae, meminisse autem fidei erga maritum Graeci possent. Sed difficile tamen est adseverare in unius codicis plane in-

ἡμῖς δὲ πολλαῖς συμφοραῖς ἐγκείμεθα.
 πρῶτον μὲν οὐκ οὐδ' ἄδικος, εἰμὶ δυσκλεής. 270
 καὶ τοῦτο μείζον τῆς ἀληθείας κακόν,
 ὅστις τὰ μὴ προσόντα κέκτηται κακά.
 ἔπειτα πατρίδος θεοὶ μ' ἀφιδρύσαντο γῆς
 εἰς βάρβαρ' ἦθη, καὶ φίλων τητωμένη
 δούλη καθέστηκ', οὐδ' ἐλευθέρων ἄπο· 275
 τὰ βαρβάρων γὰρ δοῦλα πάντα πλὴν ἑνός.

V. 264. καλὰς Cod. C. Correxerit manus sec. in apogr. Paris. altero.

certa auctoritate de eius modi locis. R. K.

V. 264—266. Temporum modorumque quibus uteretur poeta rationem diligenter iniiit. Aoristi indicativum participio mutare poterat, εἶθε — ἐπιλαθέμενοι ἔσωζον. Rem doctis hominibus non obscuram tironum causa duobus exemplis illustrare placet. Vergilius Aen. 1, 483: Ter circum Iliacos raptaverat Hectora muros, Exanimumque auro corpus vendebat Achilles. Tacitus Ann. XV, 49: Lucanum propriae causae accendebant, quod famam carminum eius premebat Nero prohibueratque ostentare. Ceterum σώζειν qua significatione dicitur, ex opposito ἐπιλαθέσθαι patet: memoria tenere, quod vulgo σώζεσθαι dicitur. Contrarium διαλλύναι est apud Soph. Oed. T. 319, ubi v. Brunek. coll. Heind. ad Plat. Theaet. §. 26. Goeller. ad Thucyd. vol. I. p. 271. PFLUGK.

V. 267. ὅστις — κακοῦται] Cum sequentibus βαρὺ μὲν, οἰστέον δ' ὅμως melius componeretur τὸ μὲν οὖν εἰς μίαν ἀποβλέποντα τ. κακοῦσθαι. Sive ista immutare malis, βαρέα μὲν φέροι, οἰστέα δ' ὅμως. Utrumque genus coniunxit, ut saepe.

Enrip. Vol. II. Sect. I.

Statim v. 271 sq. 941. Aeoli fr. XVII. [28. p. 295. ed. Nauck.] Dict. VII, 5. [347. p. 368. ed. Nauck.] Fr. inc. trag. XLIX. [1042. p. 539. ed. Nauck.] Sic capiendus locus Troadum v. 1165: οὐκ αἰνῶ φόβον, Ὅστις φοβεῖται μὴ διεξελθῶν λόγῳ. V. ad Androm. 185. Schaefer. ad Phoen. ed. Pors. 519. ad Demosth. T. III. p. 448 A. Matthiae ad Or. 383. p. 175. Οἰστέον haud scio an hoc loco non, ut solent talia, significet ferendum est, sed tale est quod ferri possit. Hunc etsi rariorem, tamen non sine exemplo esse usum etiam gerundii apud Latinos animadvertit Zumptius Gramm. Lat. p. 460. ed. IV. PFLUGK.

V. 270. πρῶτον μὲν οὐκ οὐδ' ἄδικος, εἰμὶ δυσκλεής] Recte G. Hermannus vidit vulgatam interpunctionem: πρῶτον μὲν οὐκ οὐδ' ἄδικός εἰμὶ δυσκλεής, ab hoc loco esse alienam, ipse veteres editiones et G. H. Schaeferi rationem sequutus εἰμὶ ab ἄδικος seiunxit. R. K.

V. 272. κέκτηται κακά.] i. e. αἰτίαν τῶν μὴ προσόντων κακῶν. V. ad Med. 218. PFLUGK.

V. 276. Persarum morem pu- to respexit, de quo Plutarchus T. XII. p. 91. Hutt. καὶ ὄγε Περσῶν βασιλεὺς πάντας ἤγειται δούλους πλὴν τῆς αὐτοῦ

ἀγκυρα δ' ἢ μου τὰς τύχας ὄχει μόνη,
 πόσιν ποθ' ἤξειν καὶ μ' ἀπαλλάξειν κακῶν.
 οὗτος τέθνηκεν, οὗτος οὐκέτ' ἔστι δῆ.
 μήτηρ δ' ὄλωλε, καὶ φρονεὺς αὐτῆς ἐγώ,
 ἀδίκως μὲν, ἀλλὰ τ' ἀδικὸν τοῦτ' ἔστ' ἐμόν.
 ὃ δ' ἀγλαΐσμα δωμάτων ἐμοῦ τ' ἔφν,

280

V. 277. δ' ἢ μου Scaliger. δῆ μου Cod. C. ὄχει Musgravius. ὄχει Cod. C. v. Brunck. ad Aesch. Pers. 1021. Porson. ad Or. 68.

γυναικός, ἣς μάλιστα δεσπότης ὄφειλεν εἶναι. PFLUGK.

V. 277. ἀγκυρα] Translate de firmamento, cui res hominum, fortunae, spes innituntur, ut omnino multa a re navali ad vitam hominum traducuntur. Cf. Hecub. 80. Hinc pendet elegans et valde celebrata locutio. ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖσθαι, qua usus est Plato de Legg. III. p. 699. B. aliique indicati a Porsono ad Orestis versum 68: ὡς τὰ γ' ἄλλ' ἐπ' ἀσθενοῦς ῥωμῆς ὀχοῦμεθα. PFLUGK.

V. 278. Hoc loco quod aoristum [ἀπαλλάξαι, quem servaverat Pflugkius.] posuit, ubi exspectes futurum, neminem Graeci sermonis peritum offendat (vid Heind. ad Plat. Phaedon. §. 32. Stallb. ad Remp. II. p. 369. A. Poppo ad Xenoph. Cyrop. p. 153. Herm. ad Elmsl. Med. 750.): illud offendit, quod utrumque tempus coniunxit idque in tantulo spatio. Nequesane dubito, quin futuri sint qui ἀπαλλάξαι requirant, praesertim a tribus codd. firmatum. Sic correxerunt Cycl. 236, atque ipse apud Isocr. adv. Callim. §. 35. ὀδυρεῖσθαι quam ὀδύρεσθαι malim. Tamen quae istam libidinem emendandi coerceant et Lobeckius attulit haud pauca ad Phryn p. 747. et supersunt satis multa, ut Lysiae de adf. tyrann. §. 28. ποιῆσειν — πα-

ραμεῖναι. Strabonis L. XVI. p. 780: ἠγγήσασθαι — χορηγήσειν. Xenoph. Eph. V, 8. p. 102, 7: εὐρήσειν — συγκρατῆσασθαι. Iuliani p. 522. ed. Petav. διαστήσειν — ἐπιθέσθαι. PFLUGK. Quae Pflugkius hoc loco disputavit, per se falsa non sunt, quamobrem equidem eius adnotationem resecandam non putavi, quamquam propterea ad hunc locum nihil faciunt, quod est in Cod. C. scriptum ἀπαλλάξειν, quod quum dubitari non possit quin ad h. l. sit aptissimum habeatque concinniorum etiam sententiam quam ἀπαλλάξαι, res iam illius libri auctoritate hoc loco confecta esse videtur. R. K.

V. 279. οὐκέτ' ἔστι δῆ] Orest. 1076: σοὶ μὲν γὰρ ἔστι πόλις, ἐμοὶ δ' οὐκ ἔστι δῆ. v. 1081: κῆδος δὲ τοῖμόν καὶ σὸν οὐκέτ' ἔστι δῆ. Heracl. 665: τοῦδ' οὐκέθ' ἡμῖν τοῦ λόγου μέτεστι δῆ. El. 44: παρθένος δ' ἔτ' ἔστι δῆ. Hipp. 778: ἤδη γὰρ ὡς νεκρόν νιν ἐκτείνουσι δῆ. Haec adscribere non gravati sumus, quo melius exemplorum comparatione et consuetudinis constantia et vis illarum particularum cognosceretur. Accedit enim addito δῆ luculentius temporis, quod cum maxime agitur, indicium. PFLUGK.

V. 280. φρονεὺς] de muliere, ut apud Aeschylum Agam.

θυγάτηρ ἀνανδρος πολιά παρθενεύεται
 τῷ τοῦ Διὸς δὲ λεγομένῳ Διосκόρῳ
 οὐκ ἔστών. ἀλλὰ πάντ' ἔχουσα δυστυχή 285
 τοῖς πράγμασιν τέθνηκα, τοῖς δ' ἔργοισιν οὐ.
 τὸ δ' ἔσχατον τοῦτ', εἰ μολοίμεν εἰς πάτραν,
 κλείθροισ ἀν εἰργοίμεσθα, τὴν ὑπ' Ἴλιῳ

V. 278. ἀπαλλάξειν Cod. C. ἀπαλλάξαι ex apogr. Par. altero Aldus.

V. 283. πολιά Cod. C.

1202: θήλυς ἄρσενος φονεύς. Iph. T. 586: οὐχὶ τὴν ἐμὴν φονέα νομίζον χειρά. Antiph. I. §. 3: τὴν τοῦτων μητέρα φονέα οὐσαν. Similiter infra v. 703: βραβεύς. Hipp. 682. διαφοροεύς. El. 333. Androm. fr. XXXI. ἐρμητεύς. Compares Goethii nostratis illa vol. XI. p. 97: "Aber ich bin doch ein rechter Narr, dass ich mich so um sie betrübe." De sententia haec adnotavit A. Matthiae: "matris caedis causa sum, sed ita ut iniuria mihi eius caedis culpa tribuatur." PFLUGK. Iacobus in Pflugkii editione adnotavit, multo planiorem fore sententiam, si poeta scripsisset: καὶ φονεύς αὐτῆς δοκῶ, ἀδίκως μὲν. De eo dubito. Non enim ἀδίκως μὲν, sed ἀλλὰ τῷδικον τοῦτ' ἔστ' ἐμὸν intellectu difficilium est. Hoc dicit: Interfector magis ego sum, falso quidem, sed quod id falso creditur, meum est, nec possum id a mere pel- lere. G. HERMANNUS.

V. 283. πολιά] pro adver- bio. Aptissime comparaverunt Soph. El. 962: ἄλεκτρα γηρά- σκουσαν ἀννμέναιά τε. Phoen. 1740: ἀπαρθένευσι ἀλωμένα. Bacch. 435. Erechth. fr. II. Per- sae Theb. epigr. VII, 3: ἐλεεινὰ καταδρύνουσα παρειάς. Antip. Si- don. LXXXVIII, 4. PFLUGK. Hermannus scribi voluit πολιά

παρθενεύματα, quod tamen mi- nime recipiendum videtur. R. K.

V. 2-4. Eodem loco posita particula δὲ Troad. 737: ἡ τοῦ πατρὸς δὲ σ' εὐγένει' ἀπίλεσεν Iph. T. 105: τὸν τοῦ θεοῦ δὲ χρησμὸν οὐ κακιστέον. ibid. 380. Ion. 742. 1206. Phoen. 556. Unde reddendum Menandro Ἰφιδίας fragm. p. 162. 4: οὐκ τῶν ὄχλων δὲ ζήλος. PFLUGK. δὲ post Διὸς posuit propterea, ut ea vox ipsa adnominationis lege, respiciens ad Διосκόρῳ, magis exstaret. V. ad Devar. vol. II. p. 378 sqq. R. K.

V. 286. Summa calamitas mortis instar est. Hecub. 431: τέθνηκ' ἔγωγε, πρὶν θανεῖν, κα- κῶν ὕπο. Atque Helena quoniam nihil a se commissum identi- dem adfirmat, cur tantas mise- rias perferret, sed omnia fato sibi accidisse, iure dicere po- tuit τοῖς πράγμασιν se perisse, τοῖς δ' ἔργοισιν οὐ. Conf. Suppl. 747: φίλοις μὲν οὐ πείθεσθε, τοῖς δὲ πράγμασιν. Bacch. 368: μαντικῇ μὲν οὐ λέγω, τοῖς πρά- γμασιν. Quorum locorum neu- tro dici potuit ἔργοισιν. Aliter haec interpretatur Reisig. ad Oed. Col. p. CXCIII. PFLUGK. "Operosius haec quam opus erat explicari video τοῖς πρά- γμασιν idem est atque τοῖς πά- θεσιν. Perisse se dicit iis quae perpessa sit, non illis quae fe- cerit." G. HERMANNUS.

δοκοῦντες Ἑλένην Μενελέω μ' ἐλθεῖν μέτα.
 εἰ μὲν γὰρ ἔζη πόσις, ἀνεγνώσθημεν ἄν 290
 εἰς ξύμβολ' ἐλθόντες, ἃ φανερά μόνοις ἄν ἦν.
 νῦν δ' οὔτε τοῦτ' ἔστ' οὔτε μὴ σωθῆ ποτε.
 τί δῆτ' ἔτι ζῶ; τίν' ὑπολείπομαι τύχην,
 γάμους ἐλομένη τῶν κακῶν ὑπαλλαγάς,
 μετ' ἀνδρὸς οἰκεῖν βαρβάρου, πρὸς πλουσίαν 295
 τράπεζαν ἴζουσ'; ἀλλ' ὅταν πόσις πικρὸς
 ξυνηῖ γυναικί, καὶ τὸ σῶν ἐστὶν πικρόν.
 θανεῖν κράτιστον· πῶς θάνοιμ' ἄν οὖν καλῶς;

V. 289. δοκοῦν γ' ἄν Ἑλένην coniecit Kirchhoffius.

V. 291. Versiculum durius compositum emollire correctione conati sunt Porsonus et Reisigius, quorum ille ad Or. 51. conī. ἐλθόνθ' ἃ φανέρ' ἄν μόνοις ἄν ἦν [hoc receperunt G. Hermannus et A. Nauckius.], hic in Coni. I. p. 245. ἐλθόντες εἰς ξύμβολ' ἃ φανερά μόνοις ἄν ἦν. PFLUGK.

V. 294. ἀπαλλαγάς A. Matthiae, quem sine idonea causa sequutus erat Pflugkius.

V. 289. δοκοῦντες] Quasi praecessisset κλειθροῖς μ' ἄν εἰργοίεν. Multus in hoc schemate Euripides, cuius ex una fabula quattuor exempla compares, Iph. T. 675. 695. 947. 964. V. Matthiae Gr. §. 311. §. 562. Quod autem se vereri ait, ne excludatur a civibus suis, eandem se, quae Troiae fuerit, cum Menelao redire opinantibus, id quum offendisset nonnullos, qui Menelaum mortuum credi meminissent, ita defendit A. Matthiae, ut diceret fieri posse, ut Helena cum Menelao a Troia redierit, hoc autem in itinere mortuus sit. Quae mihi mira nec valde probabilis ratio defensionis videtur. Enimvero Menelaum obisse minime compertum erat civibus, sed id suspicabantur evenisse, quod nondum revertisset. Vide v. 122—132. Itaque redeunte Helena, quid obstat quo minus cum Menelao eam venire credant? Quodsi revera comes adesset Menelaus, rem nimirum

sibi iam cognitam edoceret, invidiam averteret; ille quum non adesset, ne spes quidem ulla relinquebatur fore ut reciperetur. PFLUGK. Hermannus sic potius haec interpretanda censuit: putantes, si illa ad Ilium Helena essem, cum Menelao me fuisse venturam. R. K.

V. 292. οὔτε μὴ σωθῆ ποτε] vid. Matth. Gr. §. 517. Rost gr. Gr. p. 762. ed. VII. Lobeck. ad Phryn. p. 723. PFLUGK.

V. 293. τίν' ὑπολείπομαι τύχην—;] quid reliqui facio mihi, in quo spes mea acquiescat—? PFLUGK.

V. 294. τῶν κακῶν ὑπαλλαγάς. Hoc recte tutatus est G. Hermannus Commutationem malorum, non liberationem vocat barbari hominis conubium. R. K.

V. 297. καὶ τὸ σῶν πικρόν] τὸ σῶν i. e. etiam id aegrum atque acerbum est, quod per se sanum

ἀσχήμονες μὲν ἀγχόνας μετάρσιοι
 κὰν τοῖσι δούλοις δυσπρεπὲς νομίζεται, 300
 σφαγαὶ δ' ἔχουσιν εὐγενὲς τι καὶ καλόν,
 σμικρὸν δ' ὁ καιρὸς ἄρθρ' ἀπαλλάξαι βίου.
 εἰς γὰρ τοσοῦτον ἤλθομεν βάθος κακῶν·
 αἱ μὲν γὰρ ἄλλαι διὰ τὸ κάλλος εὐτυχεῖς
 γυναῖκες, ἡμᾶς δ' αὐτὸ τοῦτ' ἀπώλεσεν. 305

ΧΟΡΟΣ.

Ἐλένη, τὸν ἐλθόνθ', ὅστις ἐστὶν ὁ ξένος,
 μὴ πάντ' ἀληθῆ δοξάσης εἰρηκέναι.

V. 297. τὸ σῶν ἐστὶν Seidlerns. τὸ σώζεσθαι A. Matthiae, quem sequutus erat Pflugkius. τὸ σῶμ' ἐστὶν Cod. C.

V. 298. πῶς θάνοιμ' ἂν οὖν καλῶς Scaliger et H. Stephanus. προθάνοιμ' ἂν οὐ καλῶς Cod. C.

V. 302. σμικρὸς Badhamus, quod sine causa nuper receptum est. σμικρὸν Cod. C. ἄρθρ' C. Keilius: κρᾶτ' A. Nauckius, σάρκ' Hermannus. ἄρτ' Cod. C.

atque integrum fuit. Similem sententiam posuit Euripides in Medea v. 16 sqq.: αὐτῆ τε πάντα συμφέροσδ' ἰάσονι, Ἦπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία, Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῆ· Νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλιαι. Nam τὰ φίλιαι sunt ea, quae per se cara sunt atque amica, ut minime odium in se recipere videantur. R. K.

V. 300. δυσπρεπὲς] scilicet τὸ ἀπάγγεσθαι. PFLUGK.

V. 302. Compares Horatii illud Serm. I, 1, 7. horae momento cita mors venit aut victoria laeta. PFLUGK. Ceterum σμικρὸν δ' ὁ καιρὸς ἄρθρ' ἀπαλλάξαι βίου aptius mihi dici videtur quam σμικρὸς δ' ὁ καιρὸς κτέ. Habet enim magis universam sententiam, si dicitur σμικρὸν quam si σμικρὸς. Id adeo pertinet ad id genus, quale est: Οὐκ ἀγαθὸν πολυχοιρανίη Homer. II. II. 204: Triste lupus stabulis, maturis frugibus imbres,

Vergilius. Ecl. III, 80. Vide Rost. gr. Gr. p. 473. ed. sept. R. K.

V. 303. βάθος κακῶν] ut πέλαγος, κύμα κακῶν. V. Lennep. ad Phalar. p. 7. ed. Lips. Mox poterat dici, ὥστε αἱ μὲν ἄλλαι κτέ., ut apud Xenophontem Cyrop. I, 1, 4. Sed quemadmodum hoc loco Euripides, sic idem Cyrop. VI, 1, 9. ἐγὼ δὲ ἔφη τοσοῦτον διαφέρομαι τοῖς πρόσθεν λέγουσιν· οἴτοι μὲν γὰρ φασιν, ὅτι δεῖ μένοντας στρατεῦσθαι, ἐγὼ δὲ λέγω κτέ. Andocides de pace §. 33. PFLUGK.

V. 306. Legitima verborum constructio haec erat: τὸν ἐλθόντα ξένον, ὅστις ἐστίν. Conf. Bacch. 220: Διόνυσον, ὅστις ἐστὶ, τιμώσας χοροῖς. v. 769: τὸν δαίμον' οὖν τόνδ', ὅστις ἐστὶ, ὃ δέσποτα, Δέχον πόλει τῆδ' —. Sed trajecto substantivo, ut hoc loco, dixit in eadem fabula v. 247: ταῦτ' οὐχὶ δεινῆς ἀγχόνης ἐπάξια, Ἵβρεις ὑβρίζειν, ὅστις ἐστὶν ὁ ξένος; V. ibi Elms-

ΕΛΕΝΗ.

καὶ μὴν σαφῶς ἔλεξ' ὀλωλέναι πόσιν.

ΧΟΡΟΣ.

πόλλ' ἂν γένοιτο καὶ διὰ ψευδῶν ἔπη.

ΕΛΕΝΗ.

καὶ τᾶμπαλιν γε τῶνδ' ἀληθεία σαφῆ.

310

ΧΟΡΟΣ.

εἰς ξυμφορὰν γὰρ ἀντὶ τὰγαθοῦ φέρει.

ΕΛΕΝΗ.

φόβος γὰρ εἰς τὸ δεῖμα περιβαλὼν μ' ἄγει.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς δ' εὐμενείας τοισίδ' ἐν δόμοις ἔχεις;

ΕΛΕΝΗ.

πάντες φίλοι μοι πλὴν ὁ Θηρεῦων γάμους.

V. 308. *σαφῶς* apogr. Pariss. et sic etiam ipse Cod. C. habere videtur. *σαφῶς γ'* vulgo. *ἔλεξ'* Barnesius. *ἔλεξεν* Cod. C.

V. 310. *ἀληθεία σαφῆ* Kirchhoffius lenissima correctione. Etenim *ἀληθείας* quod est in Cod. C. facile e scriptura *ἀληθείαι* nasci potuit. Ceterum varie emendatus hic locus est: *ἀληθεία*

leium et Porsonum ad Or. 1645. ad Hecub. 1038. PFLUGK.

V. 309. *διὰ ψευδῶν*] i. q. *ψευδῆ*. Sic Phoen. 269: *δι' εὐπειθείας* pro *εὐπειῶς*. Thuc. I, 17: *δι' ἀσφαλείας*. I, 73: *εἰ καὶ δι' ὄχλου* (i. e. *ὄχληρόν*) *μᾶλλον ἔσται*. Dionys. Hal. VII, 21: *δι' εὐλαβείας*. Sophocles Trach. 1131: *τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας*. V. Viger. p. 585. PFLUGK.

V. 310. Verba *τᾶμπαλιν τῶνδ'* extra constructionem posita sunt, ut *τοῦναντίον* Lys. c. Andoc. §. 36. Demosth. de Chers. §. 30. c. Aristocr. §. 128. *τᾶναντία* Thucyd. III, 67. Cf. Schaefer. ad L. Bos. p. 297. Jacobs. Anim. ad Anth. Gr. vol. III, 2. p. 371 sq. ad Anth. Pal. p. 748. PFLUGK. Attulit G. Hermannus Aeschyl. Pers. 223: *τᾶμπαλιν δὲ τῶνδε γαίης κάτοχ' ἀμνηροῦσθαι σκότῳ*. In sequentibus recte Kirchhoffius *ἀληθεία σαφῆ*

scribi voluit, ut haec esset sententia: Et quidem contraria horum ipsa veritate perspicua multa evenire possunt. R. K.

V. 311. *ἀντὶ τὰγαθοῦ*] i. e. *ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ἀγαθὸν φέρεσθαι*. Sic Pherecrates apud Bekk. Anecd. I. p. 454, 30. *ἀντὶ ἀστραγάλων τοῖς κονδύλοισι παίζετε*. Plura huius brachylogiae exempla suppeditat Fritzschi. Quaest. Luc. p. 108. Ceterum particulam *γὰρ* hoc quidem loco non satis expeditio, quae mutanda videtur in *τᾶρ'*. PFLUGK. Non satis recte Pflugkius *γὰρ* in *τᾶρ'* mutari voluit. Est hic ea particulae vis quam explicavi ad Devar. vol. II, p. 233 sq. et paullo pinguius ita dicas: Tibi ita videtur. In malam enim partem omnia accipis. Cui iam reddit Helena: *φόβος γὰρ εἰς τὸ δεῖμα περιβαλὼν μ' ἄγει*, i. e. Est, ut dicis. Metus

ΧΟΡΟΣ.

οἴσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; μνήματος λιποῦσ' ἔδραν, 315

ΕΛΕΝΗ.

εἰς ποῖον ἔρπεις μῦθον ἢ παραίνεσιν;

ΧΟΡΟΣ.

ἐλθοῦσ' ἐς οἴκους, ἢ τὰ πάντ' ἐπίσταται,
τῆς ποντίας Νηρηίδος ἐκγόνου κόρης,
πυθοῦ πόσιν σὸν Θεονόης, εἴτ' ἔστ' ἔτι
εἴτ' ἐκλέλοιπε φέγγος· ἐκμαθοῦσα δ' εὖ, 320
πρὸς τὰς τύχας τὸ χάσμα τοὺς γόους τ' ἔχε.
πρὶν δ' οὐδὲν ὀρθῶς εἰδέναι, τί σοι πλεον
λυπουμένη γένοιτ' ἄν; ἀλλ' ἐμοὶ πυθοῦ·
τάφρον λιποῦσα τόνδε σύμμιξον κόρη,
ὄθενπερ εἶσει πάντα, τάληθῆ φράσαι· 325

σαφῆς Heathius, Bergkii, Nauckius, ἀληθείας ἐπη G. Hermannus, alii aliter.

V. 325. post πάντα auctore Musgravio plene interpunxerat Pflugkiius. Dissenserunt iure recentiores.

enim, qui me cepit, timorem mihi iniicit. R. K.

V. 312. περιβαλόν] Pulcre de timore, quasi vinculis mentem constringente. Soph. Ant. 543. κουφονόων τε φύλον ὀρνίθων ἀμφιβαλόν ἄγει. PFLUGK.

V. 313. πῶς δ' εὐμενείας — ἔχεις] Ecquid benevolentiae in hisce aedibus habes? cf. v. 857. Plato de Rep. II. p. 365. A: ὡς ἀνθρώποι καὶ θεοὶ περὶ ἀντὰ ἔχουσι τιμῆς. Cf. Rost. Gr. p. 553. b. aa. ed. sept. Graecam consuetudinem in Latium transtulit Tacitus Ann. XV, 53. ut quisque audentiae habuisset. PFLUGK.

V. 316. εἰς ποῖον ἔρπεις μ.] Dixit ut poeta, quod vulgo dicebant, ἔρχομαι λέγων. V. Valcken. ad Phoen. 713. 1082. PFLUGK.

V. 319. πυθοῦ π. σ. Θ.] Id est πυθοῦ Θεονόης, εἴτε πόσις ὄσις ἔστ' ἔτι. PFLUGK.

V. 321. πρὸς τὰς τύχας] pro eo, quod tibi accidisse cognoveris, vel laetare vel fletu. Thucyd. I, 140: εἰδὼς τοὺς ἀνθρώπους — πρὸς τὰς ξυμφορὰς καὶ τὰς γνώμας τρεπομένους. PFLUGK.

V. 322. τί σοι — γένοιτ' ἄν;] quid proficias mae-
rendo? V. ad Heracl. 467.

V. 324. σύμμιξον κόρη] convenias censeo virginem. Nam συμμιξαι in utramque partem dicitur, et si quis amice congregiatur cum aliquo, et si infesto animo petat. Nonnulla de hoc verbo adnotavit Valcken. ad Herodot. II, 64. ὄθενπερ, i. e. ἐξ ἧσπερ. Aeschylus Eum. 210: Κύπρις δ' ἄτιμος τῶδ' ἀπέρριπται λόγῳ, ὄθεν βροτοῖσι γίγνεται τὰ φάτα. PFLUGK.

V. 325. τάληθῆ φράσαι] Haec recte recentiores, quum auctore A. Matthiae Pflugkiius rettulisset ad ea verba,

ἔχουσ' ἐν οἴκοις τοῖσδε τί βλέπεις πρόσω;
 θέλω δὲ καὶ γὰρ σοὶ συνεισελθεῖν δόμους,
 καὶ συμπυθέσθαι παρθένου θεσπίσματα·
 γυναῖκα γὰρ δὴ συμπονεῖν γυναικὶ χρή.

EΛΕΝΗ.

φίλοι, λόγους ἔδεξάμαν.

330

βᾶτε βᾶτε δ' εἰς δόμους,

ἀγῶνας ἐντὸς οἴκων

ὡς πύθησθε τοὺς ἐμούς.

ΧΟΡΟΣ.

θέλουσαν οὐ μόλις καλεῖς.

EΛΕΝΗ.

ἰὼ μέλεος ἀμέρα,

335

τὶν' ἄρα τάλαινα τίνα δακρυόεντα

λόγον ἀκούσομαι;

ΧΟΡΟΣ.

μὴ πρόμαντις ἀλγέων

προλάβαν', ὦ φίλα, γόους.

V. 330 sqq. "carmen locis plurimis corruptissimum et lac-
 cerum nec nostris nunc oribus unquam sanabile." KIRCHHOFFIUS.

V. 332. οἴκων Cod. C. δόμων in apogr. Par. altero supra
 scriptum. Receptit Aldus, tum Hermannus.

V. 334. οὐ με δις Elmsleius ad Med. 580. adnot. κ., quem
 iure nemo sequutus est.

V. 336. τάλαινα Badhamus.

quae sequuntur, revocaverunt
 ad antecedentia. Sed illi tamen,
 qui rem ipsam expedire stude-
 bant, ita explicare volebant, in
 his G. Hermannus, ut τᾶλη-
 θῆ φράσαι referretur ad σύμ-
 μξον κόρη, convenias vir-
 ginem, unde scies omnia,
 ut vera dicat. Quae mihi
 oratio impeditissima esse vide-
 tur. Immo τᾶληθῆ φράσαι ad
 id pertinet, quod proxime scrip-
 tum erat: ὁθενπερ εἴσει πάντα,
 nec revocandum est ad Theo-
 noen, verum ad ipsam Helenam,
 quam appellat chorus, ut hoc
 dicatur: unde scies omnia,
 ut habeas vera dicere, i. e.
 ita ex illa omnia audies, ut ipsa

quid verum quid falsum sit
 dicere et exponere possis. φράσαι
 est enim multo plus quam λέξαι.
 Et qui τᾶληθῆ φράσαι potest,
 eum ipsum opus est accurate
 omnia percepisse. R. K.

V. 330. ἔδεξάμαν] i. q. δέχο-
 μαι. De quo aoristi usu dictum
 est ad Androm. 786. Adde v.
 348. Iph. T. 864. El. 248. 622.
 1163. Troad. 887. 1046. Phoen.
 436. PFLUGK.

V. 332. ἀγῶνας] i. q. alibi
 λόγων ἀγῶνα, ut Phoen. 591.
 PFLUGK.

V. 334. θέλουσαν οὐ μό-
 λις] Idem fere atque eadem
 adseveratione dicas ἐκούσαν κοῦκ
 ἄκουσαν (Androm. 357.) A e-

ΕΛΕΝΗ.

τί μοι πόσις μέλεος ἔτλα ; 340
 πότερα δέρεται φάος
 τέθριππά τ' αἰλίου
 ἐς κέλευθά τ' ἀστέρων,
 ἢ 'ν νέκυσι κατὰ χιθονός
 τὰν χιθόνιον ἔχει τύχαν ; 345

ΧΟΡΟΣ.

εἰς τὸ φέρτερον τίθει
 τὸ μέλλον, ὅ τι γενήσεται.

ΕΛΕΝΗ.

σὲ γὰρ ἐκάλεσα, σὲ δὲ κατόμοσα,
 τὸν ὑδρόεντα δόνακι χλωρὸν
 Εὐρώταν, θανόντος εἰ βάξις 350
 ἔτυμος ἀνδρὸς ἄδε μοι.

ΧΟΡΟΣ.

τί τὰδ' ἀσύνετα ;

- V. 343. δὲ post ἀστέρων e Furiae collatione suspicere esse in archetypo. Sed non est in apogr. Pariss. nec habet Aldus.
 V. 344. ἢ 'ν νέκυσι A. Matthiae. ἢ νέκυσι Cod. C.
 V. 348. κατόμοσα Elmsleius. κατόμοσα Cod. C.
 V. 349. χλωρὸν H. Stephanus. χῶρον Cod. C.
 V. 352. Chori persona ascripta in apogr. Pariss. altero a m. secunda. E. Furiae collatione non recte colligas esse in Cod. C. chori notam.

schylus Agam. 1049: Ἀπόλλων, Ἀπόλλων, ἀγνιάτ', ἀπόλλων ἐμός. Ἀπόλλεισας γὰρ οὐ μόνις τὸ δεύτερον. Eumen. 853 ed. Schütz: Θυραῖος ἔστι πόλεμος οὐ μόνις παρών, quem locum Editor Halensis recepta Wakefieldi conjectura corrumpit. Hos locos comparavit G. Dindorfius praef. ad poet. scen. p. XXVII. PFLUGK. Vide ad Viger. p. 787. R. K.

V. 342. τῆ θριππά τ' αἰλίου] τὰ τέθριππα ἄρματα αἰλίου Phoen. 1568. El. 866. Iph. A. 159. Equorum Solis nomina discas ab Ovidio Metam. II. 153, ubi v. Gierig. PFLUGK.

V. 348. Vulgare erat ὁ Εὐρώτα, σὲ γὰρ ἐκάλεσα. V. Matth. Gr. §. 312. 5. [Rost gr. Gr. §. 104. adn. 10. p. 500. ed. sept.] PFLUGK.

V. 350. βάξις ἀνδρὸς θανόντος] fama de morte mariti. Sic Soph. Ant. 11: μῦθος φίλων. Aiac. 221: ἀνδρὸς αἰθωνος ἀγγελίαν, ubi v. Lobeck. Noster Electr. 690: πύσις εὐτυχῆς σέθεν. Praepositionem adiecit Suppl. 642: τὴν ἀμφὶ Θησέως βάξιν. Cf. Schaeff. ad schol. Apoll. Rh. p. 185. PFLUGK.

V. 352. τί τὰδ' ἀσύνετα ;] quo ista temeraria? Vetantis haec chori sunt, ne

ΕΛΕΝΗ.

φόνιον αιώρημα
 διά δέρης ὀρέξομαι,
 ἢ ξιφοκτόνον δίωγμα
 λαιμορύτου σφαγᾶς 355
 αὐτοσίδαρον ἔσω πελάσω διὰ σαρκὸς ἄμιλλαν,
 θῦμα τριζύγοις θεαῖσι
 τῷ τε σύριγγ' ἀν' Ἴδα σεβί-
 ζοντι Πριαμίδα ποτ' ἀμφὶ βουστάθμους.

ΧΟΡΟΣ.

ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν 360

V. 356. διὰ σαρκὸς Cod. C. σάρκας Aldus ex apogr. Paris. altero. ἄμιλλαν Musgravius. ἄμιλλα Cod. C.

V. 358. ἀν' Ἴδα A. Matthiae. ἀοιδὰι Cod. C. Multa dispari successu temptasse ait Pflugkius quum alios tum Emsleium ad Med. 1224. adn. u. συρίγγων ἀοιδᾶν G. Hermannus.

V. 359. σεβίζον Cod. C. σεβίζοντι Musgravius. Μοx Πριαμίδας Cod. C. Πριαμίδαις A. Matthiae.

prius quam certū quid resciverit dolori indulgeat. PFLUGK.

V. 353. Versus e dochmio hypercatalecto est. Αἰώρημα i. q. εἴωρα Soph. Oed. T. 1264. Verte: laqueum letiferum collo iniiciam. [vel potius: circum collum traham]. PFLUGK.

V. 354—356. De verbis ξιφοκτόνον δίωγμα dixi ad v. 77. Reliqua sic construenda: πελάσω αὐτοσίδαρον ἄμιλλαν (“propriae manus, ferrum adigenti, impetum.” MUSGR.) διὰ σαρκὸς, ἔσω λαιμορύτου σφαγᾶς. Σφαγή ingulus est: quam significationem illustraverunt Dukerus ad Thucyd. IV, 48. Ruhnkenius Epist. Crit. I. p. 71. = p. 128. Lips. PFLUGK.

V. 357. τριζύγοις θεαῖσι] Iunoni, Minervae, Veneri; τρίπυλον ἄρμα δαιμόνων Andr. 277. In Erechth. fragm. 2. [359. p. 370. ed. Nauck] quod dixit ζεύγος τριπάρθενον, potuit etiam παρθένους τριζύγους. Nove

dictum ab Aeschylo fr. 357. [430. ed. Herm.] ζεύγος τεθρίπων. PFLUGK.

V. 358. ἀν' Ἴδα] non inusitatae poetis constructio. Iph. A. 1046: ἀν' ὄρεσι. El. 466: ἵπποις ἄν πτεροέσσαις. V. Matth. Gr. p. 1147 sq. [Rost. gr. Gr. §. 104. adn. 21. p. 508. ed. VII.] Σύριγγα σεβίζειν est fistulae studio vacare. Comparant Iph. T. 54: τέχνην τιμᾶν, artem exercere. Troad. 1210: νόμον τιμᾶν, morem colere. Phoen. 301: νόμον σέβειν. Cf. Stallb. ad Plat. Criton. p. 118. PFLUGK.

V. 361. Antispastus cum amphibracho. V. Herm. Elem. D. M. p. 230. Reliqui versus usque ad 373. iambis et trochaeis mixti, ut superiores. Quos excipiunt dactylici vv. 375—379. 381—384. et extremus ithyphallicus. Dactylicis qui interiectus est v. 380., nisi si scribendum putes ἄχθεα, e duobus antispastis constabit PFLUGK.

γένοιτο, τὸ δὲ σὸν εὐτυχές.

ΕΛΕΝΗ.

ὦ Τροία τάλαινα,

δὲ ἔργ' ἀνεργ' ὀλλυσαι, μέλεά τ' ἔτλας·

τὰ δ' ἐμὰ δῶρα Κύπριδος ἔτεκε

πολὺ μὲν αἶμα, πολὺ δὲ δάκρυον, ἄχεά τ' ἄχεσι,

δάκρυα δάκρυσιν· ἔλαβε πάθρα, 365

ματέρες τε παῖδας ὤλεσαν,

ἀπὸ δὲ παρθένου κόμας

- ἔθεντο σύγγονοι νεκρῶν, Σκαμάνδριον

ἀμφὶ Φρύγιον οἶδμα.

V. 364. *Κύπρις* Cod. C. *Κύπριδος* emendatio est L. Dindorfii, quam recepit Pflugkius et recentiores. Rem satis etiam Reiskium vidisse rettulit Pflugkius, quum coniceret δῶρ' ἅ *Κύπρις* ἔδωκε. Iure autem Hermannus ait non satis recte L. Dindorfium ad haec verba comparavisse v. 882 sq. τοὺς Ἀλεξάνδρου γάμους, δῶρημα *Κύπριδος*. δῶρα *Κύπριδος* hoc loco potius ita dicta videri, ut δῶρ' Ἀφροδίτης apud Homerum Il. γ, 54.

V. 362. — 365. δὲ ἔργ' ἀνεργα] ob raptum Helenae; qui quod erat susceptus, ἔργον: idem quod non perpetratus, ἔργον ἀνεργον dici poterat. Est hoc ex illo genere, quod explicavimus ad Hecub. 612, cuiusmodi apud Sophoclem in Philoct. 534. ἄοικον εἰσοίκησιν, in Euripidis Oreste v. 621. ἀνηφαίστω πυρὶ. Nam eadem omnino ratio talium, quae sine illa soni similitudine opposita inter se coniunguntur. Ut Orest. 319: ἀβάκχευτον θίασον. v. 383: ἀφύλλον στόματος ἐξάπτων λιτάς. Phoen. 543: τυκτός τ' ἀφεγγές βιέφαρον, cui adhibeas huius fabulae v. 518. ibiq. adnot. Aeschyli Eum. 245. ἀπτέροις πετήμασιν. Sophocel. Trach. 874: Βέβηκε Δηάνειρα τὴν παρυσιάτην Ὀδῶν ἀπασῶν ἐξ ἀκινήτου ποδός. Sed haec hactenus. Versu 363 et sequente promissum illud Veneris, quo ipsa Paridis coniugio destinata fuerat, et bellum cruentum ple-

numque lacrimarum peperisse ait et luctus e luctibus, lacrimarumque inexhaustam materiam attulisse. Nam bellum Troianum significari puto verbis πολὺ μὲν αἶμα, πολὺ δὲ δάκρυον: Helenae ipsius, ac fortasse similes aliorum, calamitates innuntur verbis ἄχεά τ' ἄχεσι, δάκρυα δάκρυσιν, de quorum syntaxi vid. ad v. 195. Haec ipsa cuiusmodi essent explicavit supra v. 200 — 209. PFLUGK.

V. 365. ἔλαβε πάθρα] scilicet σέ (τὴν Τροίαν). Nam hac elipsi melius constabit constructio verborum quam si cum A. Matthiae subaudias ἢ Τροία: quod idem voluisse videtur Heathius. PFLUGK.

V. 367. κόμας] capillum ponebant, ut in luctu. V. Alc. 101. 216. 426 sqq. 512. El. 91. 515. Troad. 1182. De hoc more qui scripserint memoravit Wyttenbachius ad Plat. Phaedon. p. 89. B. = p. 235. PFLUGK.

βοᾶν βοᾶν δ' Ἑλλάς
 κελάδησε κἀνοτότυξεν,
 ἐπὶ δὲ κρατὶ χέρας ἔθιγεν,
 ὄνυχι δ' ἀπαλόχροα γέννυ
 ἔδενσε φοινίαισι πλαγαῖς.

ὦ μάκαρ Ἀρκαδία ποτὲ παρθένε Καλλιστοῖ,
 Διὸς 375

ἂ λεχέων ἐπέβας τετραβάμοσι γυίοις,
 ὡς πολὺ ματρὸς ἐμᾶς ἔλαχες πλεόν,
 ἂ μορφᾷ θηρῶν λαχνογυίων
 ὄμματι λάβρω σχῆμα λεαίνης
 ἔξαλλάξασ' ἄχεα λύπης· 380

ἂν τέ ποτ' Ἀρτεμις ἐξεχορεύσατο,

V. 374. φοινίαισι G. Hermannus. φοινίαισι Cod. C.

V. 378–380 “lacera versuum vestigia. in quibus patet Atalanta mentionem fuisse factam.” KIRCHHOFFIUS.

V. 378. θηρῶν Cod. C. θηρῶν ex apogr. Paris. altero Aldus. λαχνογυίων Reiskius. λάχνα γυίων Cod. C.

V. 382. χρυσοκέρατ' Cod. C. V. Elmsl. ad Bacch. 919. ad Soph Ai. 382. p. 386. ed. Lips.

V. 386. οἰνομάω Cod. C. οἰνομάον Aldus. πίσαν Cod. C.

V. 375. Consolandi genus est, quum exemplis utimur aliorum. Helena vero, quae res aliis remedii instar est, ea sic utitur, ut dolorem suum etiam vehementius incendat. Cum Leda contendit Callistus fortunam et filiae Meropis, quarum utraque exuta hominis figura ingentem luctum effugit. Callisto in ursam mutatam magno consensu tradunt Apollo d. III, 8, 2. Ovid. Met. II, 401 sqq. Paus. I, 25, 1, a quibus unus dissidere putatur Euripides in leaenam abisse narrans. De Meropis illa, quam vocat Τιτανίδα κόρυρα, prorsus incompertum nobis quid fuerit in fabulis. — Ἀρκαδία, i. q. ἐν Ἀ. cf. ad v. 188. ad Androm. 438. Schaef. ad L. Bos. p. 698. Goeller. ad Thucyd. I, 73. — ἐπέβας. Aesch. Suppl. 37: πρὶν ποτὲ λέκτρων ὧν θέμις εἶργει — ἐπιβῆναι. Vergilium attu-

lit Musgravius, Aen. XII, 144: quaecunque — Magnanimi Iovis ingratum ascendere cubile. PFLUGK.

V. 378. Ordo: ἂ ἔξαλλάξασα ἄχεα λύπης μορφᾷ θηρῶν. Dativum verbo ἔξαλλάσσειν iunxit, ut in Androm. 1027: ἀντιὰ τ' ἐναλλάξασα φόνον θανάτου. Huic dativo per appositionem adiectum ὄμματι λάβρω σχῆμα λεαίνης: in quibus vide ne σχῆμα λεαίνης dictum sit eadem constructione qua τρόπον αἰγυπιῶν Aesch. Agam. 49. aliaque apud Hermet. ad Vig. p. 701. Quae res alicuius momenti est propter illam Euripideae narrationis a reliquis scriptoribus discrepantiam. PFLUGK.

V. 381. ἂν τε] Forma orationis inchoata postulabat σύ τε, ὦ Μέροπος κόρυρα, ἂν ποτ' Ἀρτεμις ἐξεχορεύσατο. Quae invertit, ut supra v. 348. ἐξεχορεύσατο

χρυσοκέρατ' ἔλαφον, Μέροπος Τιτανίδα κούραν
καλλοσύνας ἔνεκεν· τὸ δ' ἐμὸν δέμας
ᾔλεσεν ᾔλεσε Πέργαμα Δαρδανίας
ὀλομένους τ' Ἀχαιοῦς. 385

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὦ τὰς τεθρίππους Οἰνομάω Πῖσαν κάτα
Πέλοψ ἀμίλλας ἐξαμιλληθεῖς ποτε,
εἶθ' ᾧφελος τόθ', ἠνίκ' ἔρανον εἰς θεοῦς

πείσθεις ἐποίεις, εὐθέως λιπεῖν βίον,
πρὶν τὸν ἐμὸν Ἀτρεῖα πατέρα γεννηῆσαι ποτε, 390
ὅς ἐξέφυσεν Ἀερόπης λέκτρων ἄπο
ἀγαμέμνον' ἐμέ τε Μενέλεων, κλεινὸν ζυγόν·

V. 388. 389. versus corruptos esse et lacunosos recte vidit G. Hermannus, qui haec in hunc modum expleri voluit:

εἶθ' ᾧφελος τόθ', ἠνίκ' ἔρανον εἰς θεῶν
σφαγένια καινὸν Ζεὺς πάλιν Διοῦς λιταῖς
πείσθεις ἐποίει σ', εὐθέως λιπεῖν βίον.,

Pindarum Olymp. 1. eiusque scholiastam memorans.

V. 389. εὐθέως G. Hermannus. ἐν θεοῖς Cod. C.

V. 391. ὅς Cod. C. sec. apogr. Pariss. οὗς idem sec. Furiam.

Brodaeus interpretatus est, e ceterarum nymphaeum choro amovit. [In hanc sententiam disputans G. Hermannus: "Ἐξεγορεύσατο," inquit, comparari potest cum eo, quod apud Ovidium Met. ll. 465. Callisto experta est: deque suo iussit decedere coetu. R. K.] — De cervis cornutis disputavit Boeckhius Explicat. ad Pind. p. 139. PFLUGK.

V. 384. τὸ δ' ἐμὸν δέμας] i. e. ἐγώ. Qua circumscriptione saepius et in hac fabula utitur, v. 1060. 1092. et alibi. V. ad Hecub. 724. Atque eodem modo Alc. 636. τοῦδε σώματος est ἐμῶ. PFLUGK.

V. 386. Helena et choro digresso procedit Menelaus in Aegypti littora modo eiectus et naufragii reliquiis amictus, ut victum sibi

sociisque quaereret. Huius initium orationis versatur in commemoranda generis sui nobilitate rerumque gestarum laude; tum adversam fortunam memorans rationem adventus exponit. De Oenomaio, Martis f., quo curuli certamine victo Hippodamiam Pelops adeptus est, copiose exposuit Meziriac. ad Ovid. Epist. T. II. p. 346 sqq. Pelopem a patre Tantalo caesum, disque ad cenam s. ἔρανον (Pind. Ol. 1, 38.) vocatis pro cibo appositum, postquam vitam Iovis numine recuperaverat, Hippodamiae matrimonio quum alios tum Atreum et Thyestem genuisse satis nota fabula est. Atreus ex Aëropa Catrei f. Agamemnonem et Menelaum suscepit. V. Meziriac. T. 11. 249 sqq. Euripidis Iph. T. et Ores. init. Soph. Ai. 1291. Hygin. f. 83. 84 PFLUGK.

πλεῖστον γὰρ οἶμαι, καὶ τόδ' οὐ κόμπω λέγω,
 στρατεύμα κώπη διορίσαι Τροίαν ἔπι,
 τύραννος οὐδὲν πρὸς βίαν στρατηλατῶν, 394
 ἐκοῦσι δ' ἄρξας Ἑλλάδος νεανίας.
 καὶ τοὺς μὲν οὐκέτ' ὄντας ἀριθμῆσαι πάρα,
 τοὺς δ' ἐκ θαλάσσης ἀσμένως πεφευγότας,
 νεκρῶν φέροντας ὀνόματ' εἰς οἴκους πάλιν.
 ἐγὼ δ' ἐπ' οἶδμα πόντιον γλαυκῆς ἀλὸς 400
 τλήμων ἀλῶμαι χρόνον ὅσον περ Ἴλιου
 πύργους ἔπερσα, κεῖς πάτραν χρήζων μολεῖν,
 οὐκ ἀξιοῦμαι τοῦδε πρὸς θεῶν τυχεῖν.
 Λιβύης τ' ἐρήμους ἀξένους τ' ἐπιδρομὰς

V. 394. διορίσαι Cod. C. Schol. διορίσας ex apogr. Paris. altero Aldus.

V. 402. καὶ εἰς (supra scripto κείς a sec. m.), Cod. C. Tum χρήζω ex apogr. Paris. altero Aldus.

V. 394. στρατεύμα κώπη διορίσαι Τροίαν ἔπι] Schol. διορίσαι ἀγαγεῖν. Est traicere. Conf. infra v. 828. et Isocratis paneg. §. 174. R. K.

V. 397. καὶ τοὺς μὲν — πάρα] i. e. καὶ οἱ μὲν οὐκέτ' εἰσὶ. Nam verbum ἀριθμεῖν hoc loco periphrasin facit, quasi dicas: quodsi numerum ineas; alii perisse, alii aegre multisque sociorum amissis evasisse reperientur. PFLUGK.

V. 398. ἀσμένως] i. q. ἀγαπητῶς καὶ μόλις. Ceterum elegantius adiectivum putatur quam adverbium. Illo utitur Homerus II. v, 350. Noster infra v. 627. Troad. 1264. Bacch. 609. et alibi. V. Porson. ad Phoen. 1061. Idemque facile restitui posset hoc loco, ut certe restituendum est e cod. Vat. Dionysio VII, 13. Sed etiam adverbium bene habet; Plato de Rep. V. p. 475. C: ἀσμένως ἐπὶ τὸ μανθάνειν ἰόντα. Dionys. III, 47: πάντας ἀσμένως ὑποδεχομένη τοὺς ξένους. V. Wesseling. ad Diod. Sic. vol. IV.

p. 415. Dind. Bremius ad Lysiae orat. sel. p. 31. p. 451. PFLUGK.

V. 399. νεκρῶν φ. δ.] Aeschylus Agam. 422: οἷς μὲν γὰρ τις ἐπεμψεν Οἶδον· ἀντι δὲ φραιῶν Τεύχη· καὶ σποδὸς εἰς ἐκάσιου δόμους ἀφικνεῖται. PFLUGK.

V. 400. Non carere hic versus videtur quadam abundantia sermonis, sed ea usitata. Hipp. 753: διὰ πόντιον κῦμ' ἀλίτυπον ἄλμας. V. Tafel. Dilucid. Pind. I, 1. p. 267. PFLUGK.

V. 401. χρόνον ὅσον περ] i. q. ἐξ οὐπερ. Ne putes tantundem in isto errore temporis consumptum, quantum in oppugnanda Troia, vide v. 775. PFLUGK.

V. 404. ἐπιδρομὰς πέπλευκα] Eadem structura v. 532. 598: πᾶσαν πλανηθεῖς τήνδε βάρβαρον χθόνα. Meleager Epigr. LXXX: οἱ πόρον Ἑλλῆς πλεῖτε. Demosth. de foed. Alc. §. 19. adv. Apatur. §. 5 adv. Phormion. §. 31. Vid. Matth. ad Alc. 457. Neque aliter Latini Verg.

πέπλευκα πάσας· χῶταν ἐγγύς ὦ πάτρας, 405
 πάλιν μὲ ἀπωθεῖ πνεῦμα, κοῦποτ' οὐριον
 εἰςῆλθε λαῖφος, ὥστε μὲ εἰς πάτραν μολεῖν.
 καὶ νῦν τάλας ναυαγός, ἀπολέσας φίλους,
 ἐξεπέσον εἰς γῆν τήνδε· ναῦς δὲ πρὸς πέτρας
 πολλοὺς ἀριθμοὺς ἄγνυται ναυαγίων. 410
 τρόπις δ' ἐλείφθη ποικίλων ἀρμοσμάτων,
 ἐφ' ἧς ἐσώθη μάλιστα ἀνεπιπίστῳ τύχῃ
 Ἑλένη τε, Τροίας ἣν ἀποσπάσας ἔχω.
 ὄνομα δὲ χώρας, ἣτις ἦδε καὶ λεώς,
 οὐκ οἶδ'· ὄχλον γὰρ εἰσπεσεῖν ἤσχυνόμην, 415
 ὥσθ' ἱστορῆσαι τὰς ἐμὰς δυσχλαινίας,

- V. 404. *Διβύος* ex apogr. Paris. altero Aldus.
 V. 411. *ἐλήφθη* Cod. C. Emendavit H. Stephanus.
 V. 412. *ἐφ' ἧς* apogr. Flor. *ἐφ' οἷς* Cod. C.
 V. 413. *ἀποσπάσας ἄγω* mavult Kirchhoffius.

Aen. I, 67. 524. V, 235. Ovid. Met. XV, 50. Trist. V, 7, 36. PFLUGK. Musgravius ὑποδρομάς vel ὑποδρομούς scribe volebat. Sed ἐπιδρομάς, quod est accessus, non mutandum: sumpsitque hinc, ut videtur, interpolator Iphigeniae in Aulide v. 1597: Ἰλίου τ' ἐπιδρομάς. G. HERMANNUS.

V. 410. *ναῦς πρὸς πέτρας πολλοὺς ἀριθμοὺς ἄγνυται ναυαγίων*] Id est, navis ad saxa in multos numeros vel dicamin multas numero partes fragmentorum dissolvitur. De accusativo eo, qui tum a Graecis usurpatur, si actione verbi res in plures partes dividitur, conferas A. Matthiae gr. Gr. §. 419. i. p. 767. Rost. gr. Gr. p. 501. ed. sept. Dissentio autem de hoc ipso loco cum summo viro Val. Chr. Fr. Rostio, qui gr. Gr. §. 104. adn. 6. p. 497. ed. sept. hunc accusativum ad aliud genus refert, quod πολλοὺς ἀριθμοὺς vere numeros intelligit, id quod sententia huius loci minime vi-

detur recipere. ἀριθμοὶ autem hoc loco singulae dicuntur partes navis naufragio solutae, ut Platoni de legibus II. p. 668. D: οἱ ἀριθμοὶ τοῦ σώματος sunt singula membra, quae numero suo corpus efficiunt, atque id genus alia dicuntur. R. K.

V. 411. Eadem salutis via Ulixi naufrago apud Hom. Od. e, 371: ἀμφ' ἐνὶ δούρατι βαῖνε, κέληθ' ὡς ἐππον ἐλαύνων. τ, 278: τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρόπιος νεὸς ἐκβαλε κῆμ' ἐπὶ χέρσον. PFLUGK.

V. 416. ὥσθ' ἱστορῆσαι] scil. τινά. Simili sive ellipsi sive brevitate orationis quum saepe uterentur Graeci scriptores, accidit tamen, ut unum alterumve locum minus intellexerint interpretes. Infra v. 1608: ταύτη προσῆγε χειρὶ δεξιᾷ ξίφος, ὥστ' ἐκκολυμβᾶν, scil. ἡμᾶς, sive malis ὥστε ἀνάγκην εἶναι ἐκκολυμβᾶν. Phoen. 779: ἐγὼ δὲ τέχνην μαντικὴν ἐμεμφάμην Ἦδη πρὸς αὐτόν, ὥστ' ἐμοὶ μομφὰς ἔχειν, id est: ex quo fieri potest, ut alienum a me animum

κρύπτων ὑπ' αἰδοῦς τὰς τύχας, ὅταν δ' ἀνὴρ
πράξῃ κακῶς ὑψηλός, εἰς ἀηθίαν

πίπτει κακίῳ τοῦ πάλαι δυσδαίμονος.

χρεία δὲ τείρει μ' οὔτε γὰρ σῖτος πάρα, 42

οὔτ' ἀμφὶ χρωτ' ἐσθῆτες· αὐτὰ δ' εἰκάσαι

πάρεστι ναὸς ἔκβολ' οἷς ἀμπίσχομαι.

πέπλους δὲ τοὺς πρὶν λαμπρά τ' ἀμφιβλήματα

χλιδάς τε πόντος ἤρπασ'· ἐν δ' ἄντρον μυχοῖς

κρύψας γυναῖκα τὴν κακῶν πάντων ἐμοὶ 42

ἄρξασαν ἦκω τοὺς τε περιλελειμμένους

φίλων φυλάσσειν τὰμ' ἀναγκάσας λέχη.

μόνος δὲ νοστῶ, τοῖς ἐκεῖ ζητῶν φίλοις

V. 420. σῖτος Musgravius. σῖτον Cod. C.

V. 422. ἔκβολ' οἷς Reiskius. ἐκβόλοις Cod. C.

V. 426. τοὺς τε G. Hermannus. τοὺς γε Cod. C.

V. 431. πύλας τε Cod. C. et editiones omnes. πύλας δὲ ne-

habeat. Androm. 153. Sophocle. Trachin. 373., ubi praeclare rem egit Hermannus. PFLUGK.

V. 418 sq. Quae solet esse brachylogia in iis sententiis, quae duarum rerum inter ipsas comparisonem habent, ea hoc quoque loco usus est poeta. Nam ὁ πάλαι δυσδαίμων, i. e. qui dudum miser fuit et malis exercitus, non potest dici εἰς ἀηθίαν πίπτειν. Hoc autem dicit Euripides: ἀνὴρ ὑψηλός — εἰς ἀηθίαν πεσὼν κακίον ἀπαλλάττει τοῦ πάλαι δυσδαίμονος. Hac sententia saepe utitur, ut Troad. 634: ὁ δ' εὐτυχήσας εἰς τὸ δυστυχὲς πεσὼν Ψυχὴν ἀλάττει τῆς πάροιθ' εὐπραξίας. Iph. T. 1115 sqq. Belleroph. fragm. XX, 15. [287, 15 sqq. p. 352. ed. Nauck.] PFLUGK. Ego non satis intelligo, quid sibi Pflugkius velit in voce εἰς ἀηθίαν πίπτει κακίῳ τοῦ πάλαι δυσδαίμονος. Haec enim verba nihil aliud sonant nisi hoc: Vir summo loco positus, si adver-

sa fortuna eum circumvenit, in maiora incommoda incidit, quam is, qui dudum miser fuit, id est, ei magis molesta est adversa fortuna quam alteri, ut istis Pflugkii ambagibus vix opus esse videatur. R. K.

V. 427. λέχη] uxorē. Infra v. 784: ἢ γὰρ γαμεῖν τις τὰμ' ἐβουλήθη λέχη. Eadem ratio vocis γάμος Andr. 103. Cf. Seidler. ad El. 477. Ἀναγκάζειν nihil aliud est nisi iubere [vel potius imperio cogere], ut in Bacchis v. 469. Soph. Oed. Col. 898. PFLUGK.

V. 428. νοστῶ] errabundus circummeo. Infra v. 891: ὅταν γῆν τήνδε νοστήσας τύχησ. Iph. A. 1261. Iph. T. 1112: νόστον βάρβαρον ἦλθον. Ad hunc locum adnotatio est Marklandi, et Buttmani ad Soph. Phil. 43. Sequentium ordo hic est ζητῶν, ἦν πως τὰ τοῖς ἐκεῖ φίλοις πρόσφορα ἐξερευνήσας λάβω. In his ἦν πως est si forte: quibus particulis saepe ita utuntur, ut verbum

τα πρόσφορ' ἦν πως ἐξερευνήσας λάβω.
 ἰδὼν δὲ δῶμα περιφερὲς θρυγχοῖς τόδε 430
 πύλας τε σεμνὰς ἀνδρὸς ὀλβίου τινὸς
 προσῆλθον· ἐλπίς δ' ἔκ γε πλουσίων δόμων.
 λαβεῖν τι ναύταις, ἐκ δὲ μὴ 'χόντων βίον,
 οὐδ' εἰ θέλοισιν, ὠφελεῖν ἔχοισιν ἄν.
 ἢ τίς ἄν πυλωρὸς ἐκ δόμων μόλοι, 435
 ὅστις διαγγελλεῖε τὰμ' εἶσω κακά;

ΓΡΑΥΣ.

τίς πρὸς πύλαισιν; οὐκ ἀπαλλάξει δόμων,
 καὶ μὴ πρὸς ἀυλείοισιν ἐστηκῶς πύλαις
 ὄχλον παρέξεις δεσπόταις; ἢ κατθανεῖ

scio unde Pflugkius.

V. 432. Ἐκ γε Musgravius. ἔκ τε Cod. C.

V. 434. ἔχοισιν apogr. Paris. ἔχοισιν Aldus. Ceterum Kirchhoffius coniecit ὠφεληθεῖμεν ἄν. Fortasse unus excidit versus. Vide tamen adn. exeget. R. K.

ἔχειν aut huius simile subaudiendum sit. V. ad v. 1049. PFLUGK. De his particulis vide quae ad Devarium vol. II. p. 456 sq. adnotavi huius quoque loci ratione habita. R. K. V. 431. σεμνὰς] magnificas, splendidas. Nota sunt Demosthenis illa Olynth. III. §. 26: τὴν Ἀριστείδου καὶ τὴν Μιλτιάδου καὶ τῶν τότε λαμπρῶν οἰκίαν εἰ τίς ἄρα οἶδεν τῶν ὁποῖα ποῦ' ἐστίν, ὅρα τῆς τοῦ γείτονος οὐδὲν σεμνοτέραν οὐσαν. Quae repetiit π. συντ. §. 30. c. Aristocr. §. 207. PFLUGK. V. 433 sq. ἐκ δὲ μὴ 'χόντων βίον] His ut congruerent sequentia sic scribenda erant, οὐδ' εἰ θέλοισιν, λάβοις ἄν τι. Quae nunc ita conformavit, quasi praecessisset οἱ δὲ μὴ ἔχοις βίον. PFLUGK. Haec, quam inivit Pflugkius, ratio vera non est huius loci explicandi. Quae enim elegantia orationis in eius modi locis esset, si quis hoc modo omnia invertere ac pervertere vellet? Immo sic loquitur poeta, ut, Eurip. Vol. II. Sect. I.

etiam si paullo aliter conformata oratio sit; atque ab initio conformatum iri videbatur, tamen in se ipsa cohaereat, ut hoc dicat poeta: Spes vero est ex divitibus quidem domibus me aliquid nautis capturum esse, ex iis vero domibus, quae ipsae victum non habent, ne si vellent quidem, utile aliquid praebere haberent, nempe homines illarum domorum incolae. Quibus in verbis illud quidem: ἐκ δὲ μὴ 'χόντων βίον, sic dicitur, ut magis ad antecedentia se oratio adsimilet, neque fortasse sic dictum esset, nisi ista verba antecederent, sed non ita tamen oratio conformata est, ut cum iis, quae sequuntur, conciliari plane non queat: quod tum esset, si quis Pflugkianam rationem comprobare vellet. R. K.,

V. 437. οὐκ ἀπαλλάξει—καὶ μὴ] Particula οὐ cum secunda persona futuri coniuncta in interrogatione pro imperativo ponitur: interposita μὴ, ve-

Ἑλλήν περὺκώς, οἷσιν οὐκ ἐπιστροφαί. 44

MENEΛΑΟΣ.

ὦ γραῖα, ταῦτα ταῦτ' ἔπη καλῶς λέγεις.
ἔξεστι· πείσομαι γάρ· ἀλλ' ἄνες λόγον.

ΓΡΑΥΣ.

ἄπελθ'· ἐμοὶ γὰρ τοῦτο πρόσκειται, ξένε,
μηδένα πελάζειν τοισὶδ' Ἑλλήνων δόμοις.

MENEΛΑΟΣ.

ἄ μὴ προσεῖλει χεῖρα, μηδ' ὦθει βία. 445

ΓΡΑΥΣ.

πεῖθει γὰρ οὐδὲν ὧν λέγω· σὺ δ' αἴτιος.

MENEΛΑΟΣ.

ἄγγελιον εἶσω δεσπότηασι τοῖσι σοῖς

ΓΡΑΥΣ.

πικρῶς ἂν οἶμαι γ' ἀγγελεῖν τοὺς σοὺς λόγους.

V. 440. ἐπιστροφαί] "Male Musgravius ἀποστροφαί." PORSONUS ad Or. 910.

V. 441. ταῦτα ταῦτ'] Sic cod. sec. apogr. Pariss. ταῦτα πάντα e Stephani coniectura vulgo. Quae usque adhuc proposita sunt minime satisfaciunt. Quapropter id quod in codice est reliquimus.

V. 445. προσεῖλει Cod. sec. apogr. Paris. προσεῖλα e lectione

tat. Prorsus, ut hoc loco, in Hippolyto scripsit v. 498: ὦ δεινὰ λέξασ', οὐχὶ συγκλήσεις στόμα, Καὶ μὴ μεθήσεις αὐθις αἰσχίστους λόγους; Et Sophocles Oed. T. 637: οὐκ εἰ σὺ τ' οἴκους, σὺ τε, Κρέον, κατὰ στέγας, Καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἶσται; V. Herm. ad Aiac. v. 75. ad Elmsleii Med. 1120. Rost. Gr. §. 135. 7. a. et adnot. 12. — Ὀχλον παρέχειν est molestiam alicui exhibere, quod idem δι' ὄχλον εἶναι dicitur, Med. 337: ὄχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὦ γύναι. Or. 282. PFLUGK.

V. 440. οἷσιν] Recte pluralem adiunxit, quippe a specie ad genus transgressus. Hom. Od. ε, 438: κύματος ἔξαναδύς, τὰ τ' ἐρεύγεται ἠπειρόνδε. π, 183: ἢ μάλα τις θεός ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὸν ἔχουσιν. Eurip.

Or. 910: αὐτουργός, οἵπερ καὶ μόνοι σώζουσι γῆν, ubi vide Porsonum et Schaeferum. Cf. Schoemann. ad Isaeum p. 466. A. Matthiae Gr. §. 434. 2. b. — ἐπιστροφαί, hospitium. Aeschylus Sept. 644: πόλιν ἔξει πατρῶαν δομάτων τ' ἐπιστροφάς. Ubi vid. Glossar. Blomf. Cf. Hom. Od. α, 177. Helenae v. 89. 768. PFLUGK.

V. 441 sq. Obtemperaturi speciem praebet, quod scilicet facilius aliquid se percontari anus patiatur. ἔξεστι, prorsus fiat ut vis, eodem modo usurpatur in Bacchis v. 835, ubi cf. Herm. — ἄνες λόγον, i. q. πάρες, sermonis copiam fac. [admitte sermonem.] PFLUGK.

V. 445. Ad hunc versum Pflugkii hoc adnotavit: "μὴ πρόσσειε χεῖρα: Noli manum

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ναυαγὸς ἦκω, ξένος, ἀσύλητον γένος.

ΓΡΑΥΣ.

οἶκον πρὸς ἄλλον νῦν τιν' ἀντὶ τοῦδ' ἴθι. 450

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

νῦν, ἀλλ' ἔσω πάρεμι· καὶ σὺ μοι πιθοῦ.

ΓΡΑΥΣ.

ὄγληρός ἴσθ' ὦν· καὶ τάχ' ὠσθήσει βία.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

αἰαί· τὰ κλεινὰ ποῦ 'στί μοι στρατεύματα;

ΓΡΑΥΣ.

οὐκοῦν ἐκεῖ που σεμνὸς ἦσθ', οὐκ ἐνθάδε.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὦ δαῖμον, ὡς ἀνάξι' ἠτιμώμεθα. 455

superscripta in altero Aldus. De Badhami coniectura πρόσιλλε Nauckius.

V. 448. πικρῶς Cod. C. πικροῦς R. B. Hirschig. Dein ἄρ' olim coniecit G. Hermannus de particula ἄν lib. IV. c. 2. p. 180. ed. Lips. Aliter iudicavit ad hunc ipsum locum. Vide R. Klotz ad Devar. vol. II. p. 148.

V. 450. νῦν τιν' A. Matthiae. νῦν τιν' Cod. C.

minitabunda obicere. Herculem in cognomini fabula v. 1218. ne quis ad se accederet, manu significantem Theseus interrogat: τί μοι προσείων χεῖρα σημαίνει φόρον; Thucydides VI. 86: προσείοντες φόρον, ubi Duker. coll. Wytttenbach. Epist. crit. p. 244. Lips. Comparas et σεῖεν ea significatione, quam explicuit Schaeferus ad L. Bos. p. 259." Contra G. Hermannus haec adnotavit: "Matthiae, quem sequuti sunt alii, πρόσειε scripsit, comparans Herc. fur. 1218: τί μοι προσείων χεῖρα σημαίνει φόρον; At non satis fuisse huic anui motu manus monere Menelaum, ut abiret, non modo res ipsa quae agitur, sed etiam verba quae sequuntur ostendunt; μηδ' ὠσθεται βία. Recte codices (cod.) μη προσείει χεῖρα, quod est ne ad-

move pugnum, ut me arceas. Usus eo verbo Homerus est Iliad. X. 347: αἰεί μιν προτὶ ρῆγας ἀπὸ στρατόφιν προτιελεῖν." Quem ego sequutus sum. R. K.

V. 449. ἀσύλητον γένος] Appositionis hic eadem ratio, quam modo explicavimus ad v. 440. Nam resolvable ὄπερ εἰδὲν ἀσύλητον γένος. PFLUGK. Conf. Ciceronis Brut. c. 35. §. 131. perfectus Epicureus evaserat, minime aptum ad dicendum genus. R. K.

V. 452. Aristophanes Ach. 456: λυπηρὸς ἴσθ' ὦν, ἀποχώρησον δόμων. [et rursus v. 461: ἴσθ' ὄγληρὸς ὦν δόμους.] PFLUGK.

V. 455. ἠτιμώμεθα] Minus usitatum hac significatione quam ἠτιμάσμεθα, ut Iph. Aul. 932: θανατοῦσά δ' ὡς ἀνάξι' ἠτι-

ΓΡΑΥΣ.

τί βλέφαρα τέγγεις δάκρυσι; πρὸς τί δ' οἰκτρος εἶ

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

πρὸς τὰς πάροινθεν συμφορὰς εὐδαίμονας.

ΓΡΑΥΣ.

οὔκουν ἀπελθῶν δάκρυα σοῖς δώσεις φίλοις;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

τίς δ' ἦδε χώρα; τοῦ δὲ βασιλῆιοι δόμοι;

ΓΡΑΥΣ.

Πρωτεὺς τὰδ' οἰκεῖ δώματ', Αἴγυπτος δὲ γῆ. 460

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Αἴγυπτος; ὦ δύστηνος, οἱ πέπλευκ' ἄρα.

ΓΡΑΥΣ.

τί δὴ τὸ Νείλου μεμπτόν ἐστὶ σοι γάνος;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

οὐ τοῦτ' ἐμέμφθην· τὰς ἐμὰς στένω τύχας.

V. 456. πρὸς τίν' Cod. C. πρὸς τί δ' A. Matthiae, quem sequuti sunt L. Dindorfius et G. Hermannus.

V. 458. οὔκουν A. Matthiae. οὔκοῦν Cod. C.

V. 460. Respicit Aristophanes Thesmoph. v. 874.

V. 461. Respicit Aristophanes l. c. v. 877.

μάσμεθα. Tamen nec de illa forma dubitandum esse docuit, quem A. Matthiae indicavit, Elmsleius conferens Aesch. Suppl. 651. Choeph. 433. Plat. Apol. p. 30. D. Quibus addas Aeschyli Agam. v. 1038. Bornemann. ad Xenoph. Mem. IV, 2, 29. p. 269 sq. Schaefer. ad vit. Plutarch. vol. V. p. 53. PFLUGK.

V. 458. Acerbe ludit in ambiguitate verborum δάκρυα δοῦναι φίλοις. Quae et coram amicis elugere significant, et eadem malum et ipsi Menelao et eius amicis imprecantis esse possunt. In Andromacha quod dixit v. 759. κλαίων ψάσει, idem potuit dici δάκρυα δώσω τῷ ψάσαντι. Vide ad eum locum adnotata. Similis significatio est formulae

plorare iubeo, quam illustravit Heindorfius ad Horat. Sat. I, 10, 91. PFLUGK.

V. 462. τί δὴ τὸ Νείλου μεμπτόν ἐστὶ σοι γάνος;] Recte G. Hermannus recepit γάνος pro vulgato γένος ad arva Aegypti Nili aqua fecundata referens. R. K.

V. 464. οὐ σὺ δὴ μόνος] Locus communis in consolationibus, sed hoc loco valde acerbus. Eodem utitur Eurip. Alc. 417. 931. Inus fr. XXI. [422. p. 388. ed. Nauck.], eundemque adhibita pereleganti ratione Democriti explicavit Iulianus Epist. XXXVII. p. 178 sq. ed. Petav. PFLUGK. De hoc consolationis genere vide quae dicta sunt ad Med. 1017. ed.

ΓΡΑΥΣ.

πολλοὶ κακῶς πράσσουσιν, οὐ σὺ δὴ μόνος.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἔστ' οὖν ἐν οἴκοις ὄντιν' ὀνομάξεις ἄναξ; 465

ΓΡΑΥΣ.

τόδ' ἔστιν αὐτοῦ μνήμα, παῖς δ' ἄρχει χθονός.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ποῦ δῆτ' ἂν εἶη; πότερον ἐκτὸς ἢ 'ν δόμοις;

ΓΡΑΥΣ.

οὐκ ἔνδον· Ἑλλησιν δὲ πολεμιώτατος.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

τίν' αἰτίαν σχῶν, ἧς ἐπηυρόμην ἐγώ;

ΓΡΑΥΣ.

Ἑλένη κατ' οἴκουσ ἐστὶ τούσδ' ἢ τοῦ Διός. 470

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

πῶς φῆς; τίν' εἶπας μῦθον; αὐθίς μοι φράσον.

V. 462. γάνος Cod. C. sec. Victor. et apogr. Paris. alterum. Ex altero apogr. γένος Aldus.

V. 466. Aristophanes hunc versum respiciens Thesmoph.

886. habet σῆμα pro μνήμα.

V. 471. αὐθίς αὐ φράσον coniecit Kirchhoffius.

Goth. sec. et ad Ciceronis Disput. Tuscul. III, 33, 79. p. 372. R. K.

V. 465. ὄντιν' ὀνομάξεις] "quocunque tandem nomine eum appellas." MATTHIAE. Eandem puto rationem esse huius formulae atque illius, qua bis utitur Vergilius, Aen. I, 387: *Quisquis es, haud credo invisus caelestibus auras Vitalis carpis*. II, 148: *Quisquis es, amissos hinc iam obliviscere Graios*. Quorum locorum neutro is qui loquitur ignarus est, quicum verba faciat. PFLUGK. Recte rettulit ad haec Hermannus: "At nominaverat anus Proteum. Quare haec est verborum sententia: "Estne intus ille

nescio quis, quem dominum vocas?" R. K.

V. 469. σχῶν] Expectes ἔχων. Sed vide quae monuit Buttmanus Gr. Gr. §. 144. adnot. 7. et G. L. Walchius ad Taciti Agric. p. 299., cuius adnotationem nuper in Lex. Tacit. p. 337 sq. transtulit G. Boetticher. De verbo ἐπαιρέσθαι dixit Buttmanus Lexil. I. p. 75—85. PFLUGK. Recte haec verba interpretatus est G. Hermannus: Quae ei causa exstitit, cuius ego fructum perciperem? R. K.

V. 471. πῶς φῆς;] Formula admirantis et re improvisa percussis. Phoen. 915: *τί φῆς; τίν' εἶπας τόνδε μῦθον, ὃ γέρον;* V. Blomfield. Gl. ad

ΓΡΑΥΣ.

ἢ Τυνδαρίς παῖς, ἢ κατὰ Σπάρτην ποτ' ἦν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

πόθεν μολοῦσα; τίνα τὸ πρᾶγμ' ἔχει λόγον;

ΓΡΑΥΣ.

Λακεδαιμόνος γῆς δεῦρο νοστήσασ' ἄπο.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

πότ'; οὔτι που λελήσμεθ' ἐξ ἄντρων λέχος; 475

ΓΡΑΥΣ.

πρὶν τοὺς Ἀχαιοὺς, ὦ ξέν', εἰς Τροίαν μολεῖν.

ἀλλ' ἔρπ' ἀπ' οἴκων· ἔστι γὰρ τις ἐν δόμοις

τύχη, τύραννος ἧ ταράσσεται δόμος.

καιρὸν γὰρ οὐδέν' ἦλθες· ἦν δὲ δεσπότης

λάβη σε, θάνατος ξενιά σοι γενήσεται. 408

εὐνοὺς γὰρ εἰμ' Ἑλλησιν, οὐχ ὅσον πικροῦς

- V. 474. γῆς ^{ῆς} Victorius τοῖς Cod. C. Vide ad Heraclid. 141.
 V. 475. λέχος Heathius. λέχους Cod. C.
 V. 479. οὐδέν' Musgravius. οὐδέν Cod. C.
 V. 489. Διὸς δ' Cod. C. Διὸς γ' ex apogr. Paris. altero Aldus.
 V. 491. ὄχθας Cod. C. Ex apogr. Paris. altero, in quo est

Aesch. Ag. 259: πῶς φῆς; πέφενγε τοῦπος ἐξ ἀπιστίας. PFLUGK.

V. 479. καιρὸν οὐδένα] i. e. οὐδαμῶς εἰς καιρὸν. Soph. Ai. 479: καιρὸν δ' ἐφήκεις, ubi vid. Hermann. Non diversa haec constructio ab illa, quae est in Bacch. 723: αἱ δὲ τὴν τεταγμένην ὄραν ἐκίνοον θύρσον εἰς βακχεύματα. PFLUGK. Nuper Kirchhoffius pronuntiavit sibi scribendum videri: καιρὸν δ' ἐς οὐδέν', ut denuo accusativus defendendus atque explicandus esse videatur, qui est aptissimus in eius modi locis, in quibus quod sola casus significatio non adiuncta praepositione rem conficit, multo concisior oratio est, quam si adponeretur praepositio. Et

saepe in hac ipsa voce sic loquuntur Graeci sunt, ut Euripides in Medea 126: τὰ δ' ὑπερβάλλουσι οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς. et simpliciter in Aiaee Sophocles v. 1316: καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθώς. Conf. Rost. gr. Gr. §. 104. 8. et 9. p. 506 sq. ed. sept. R. K.

V. 480. θάνατος ξενία σ. γ.] Id est, ἀπὸ ξενίων θανάτος σοι γενήσεται. Archilochus fragm. CV. Gaisf.: ξενία δυσμενέσιν λυγρὰ χαριζόμενος. Anth. Palat. VI, 9; ἰαὺς πτερόεντας — ὀλοὰ ξενία δυσμενέων. Sophocles. Electr. 96. ibiq. Hermann. PFLUGK.

V. 481. οὐχ ὅσον πικροῦς] Concise dictum pro οὐ τοσοῦτον πικρά, ὅσον πικροῦς λόγους ἔδω-

λόγους ἔδωκα δεσπότην φοβουμένη.

MENEΛΑΟΣ.

τί φῶ; τί λέξω; συμφορὰς γὰρ ἀθλίας
ἐκ τῶν πάροιθεν τὰς παρεστῶσας κλύω,
εἰ τὴν μὲν αἰρεθεῖσαν ἐκ Τροίας ἄγων
ἦξω δάμαρτα, καὶ κατ' αὐτὰ σώζεται,
ὄνομα δὲ ταύτων τῆς ἐμῆς ἔχουσά τις
δάμαρτος ἄλλη τοισιδ' ἐνναίει δόμοις.

Λίος δ' ἔλεξε παῖδά νιν πεφυκέναι.

ἀλλ' ἢ τίς ἐστὶ Ζηνὸς ὄνομα ἔχων ἀνήρ
Νεῖλου παρ' ὄχθας; εἰς γὰρ ὃ γε κατ' οὐρανόν.

Σπάρτη δὲ ποῦ γῆς ἐστὶ πλην ἵνα ῥοαί

τοῦ καλλιδόνακος εἴσιν. Εὐρώτα μόνον;

ἄπλοῦν δὲ Τυνδάρειον ὄνομα κλήζεται.

Λακιδάιμονος δὲ γαῖά τις ξυνώνυμος

Τροίας τ'; ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω τί χρὴ λέγειν.

ὄχθοις, Aldus ὄχθαις fecit. Dein ὅτι Cod. C.

V. 492. ἵνα ῥοαί A. Matthiae. ἢ αἱ ῥοαί Cod. C. "Ultima in ἵνα producitur sequente ῥ. Vid. infra v. 1090. Ion. 522. Suppl. 94. El. 722. Hippol. 459. ibiq. Monk. Wex. ad Soph. Antig. 318." Pflugk. Vide quae dixi ad Alc. 542. p. 87. ed. Goth. sec.

za. Similem breviloquentiam notabis in particulis οὐχ ὡς apud Hom. Odys. ω, 199 et in Euripidis Bacchis v. 926: ἀλλ' ἐξ ἔδρας σοι πλόκαμος ἐξέστη ὄδε, Οὐχ ὡς ἐγὼ νιν ὑπὸ μήτρα καθήρμυσα. Sophoclis Aiac. v. 1384: οὐδ' ἔτιης παρὼν θανόντι τῷδε ζῶν ἐφρυβρίσαι μέγα, Ὃς ὁ στρατηγὸς οὐπιβρόντητος μολών, Αὐτός τε χῶ ξύναιμος ἠθελησάτην Λωβητιὸν αὐτῶν ἐμβαλεῖν ταφῆς ἀπερ. Adde Herc. Fur. v. 1371 sq. Multo iste crebrior usus loquendi in particulis οὐχ ὡςπερ, de quibus et ab aliis dictum est et nobis locus dicendi invenitur. PFLUGK.

V. 484. ἐκ τῶν πάροιθεν] super priores calamita-

tes. Ion. 1279: ἐκ τέχνης τέχνην οἶαν ἐπλεξε. V. ad Hecub. 55. PFLUGK.

V. 487. Satis erat dixisse ὄνομα τῆς ἐμῆς δάμαρτος, sive ὄνομα ταύτων τῆ ἐμῆ δάμαρτι. Haec duo poeta confudit. PFLUGK. Nonsatis caute Pflugk. dixit confudisse poetam quae diversa essent. Nam alio modo dicitur ὄνομα ταύτων τῆς ἐμῆς δάμαρτος, alio ὄνομα τῆς ἐμῆς δάμαρτος. Significat enim ταύτῳ adiectum id ipsum nomen, nihil prorsus a nomine uxoris differens, fuisse. R. K.

V. 490. ἀλλ' ἢ] an ergo? V. ad Heracl. 426. Bergler. ad Aristoph. Ach. 1124. PFLUGK. Vide quae ipsi scripsimus de his particulis ad Devarium

πολλοὶ γὰρ, ὡς εἶξασιν, ἐν πολλῇ χθονὶ
 ὀνόματα ταῦτ' ἔχουσι, καὶ πόλις πόλει
 γυνὴ γυναικί τ'· οὐδὲν οὖν θαυμαστέον,
 οὐδ' αὖ τὸ δεινὸν προσπόλου φευξοῦμεθα. 500
 ἀνὴρ γὰρ οὐδεὶς ὧδε βάρβαρος φρένας,
 ὃς ὄνομ' ἀκούσας τοῦμὸν οὐ δώσει βοράν.
 κλεινὸν τὸ Τροίας πῦρ, ἐγὼ θ', ὃς ἤψά νιν,
 Μενέλαος, οὐκ ἄγνωστος ἐν πάσῃ χθονί.
 δόμων ἀνακτα προσμενῶ· δισσὰς δέ μοι 505
 ἔχει φυλάξεις· ἦν μὲν ὠμόφρων τις ἦ,
 κρούσας ἑμαυτὸν εἴμι πρὸς νανάγια·
 ἦν δ' ἐνδιδῶ τι μαλθακόν, τὰ πρόσφορα
 τῆς νῦν παρούσης συμφορᾶς αἰτήσομαι.

V. 498. ταῦτ' A. Matthiae. ταῦτ' Cod. C.

V. 505. προσμενῶ· ἔχει δέ μοι δισσὰς Cod. C. Correxerit Musgravius. Kirchhoffius non mutato ordine verborum προσμενείε' coniecit.

V. 510. κακῶν δ' ἐν Nauckius κακῶν δέ γ' G. Hermannus ad Viger. p. 836. δέ θ' Blomfield. ad Aesch. Sept. 212. ad Choeph. 483. Porson. ad Aristoph. Nub. 1422. δέ τ' Cod. C.

vol. II. p. 51 sqq., ubi p. 53. etiam huius ipsius loci ratio habita est. R. K.

V. 497. ὡς εἶξασιν] Attice pro εἰκάσιν: idque ipsum pro impersonali ὡς εἰκαε. Idem modus loquendi apud Xenoph. Oecon. VII, 11. Medeae v. 337., ubi vid. adnot. PFLUGK.

V. 502. ὃς — δώσει] Pro ὄστε δοῦναι. Vid ad Hecub. 296. PFLUGK.

V. 505. δισσὰς δέ μοι ἐ. φ.] scil. τὸ προσμένειν τὸν ἀνακτα. Ita, inquit, si manebo, duobus modis caverō. Nam si erit immitis, clam abibo; si ad molliora animum flexerit, rogabo quae me praesentibus malis levare possint. Formulam μαλθακόν τι ἐνδιδόναι explicavit Ruhnken. ad Tim. p. 101. Vid. ad Andr. 225. Schaef. ad L. Bos. p. 263. PFLUGK.

V. 513. λόγος γὰρ ἐ. οὐκ

ἐμός] Melanippae f. VI. [488. p. 416. ed. Nauck.] οὐκ ἐμός ὁ μῦθος, ἀλλ' ἐμῆς μητρὸς πάρα. Quae multorum imitatione celebrata sunt. V. Valcken. ad Hipp. 352. Heusd. Spec. Crit. in Plat. p. 5. Versu sq. respicit, ut opinor, Simonideum illud, ἀνάγκη δ' οὐδὲ θεοὶ μάχονται, de quo Heindorfius ad Plat. Protag. p. 593. Meinekius ad Philem. p. 367. PFLUGK.

V. 515. Redeuntis chori versus metro Glycone scripti sunt, quibus Menelaum adhuc vivere ex responsis Theonoe edocemur. Disposuit hos versus G. Hermannus doctr. metr. p. 549. PFLUGK. Hermannus ipse postea paullo aliter versus constituit in editione sua, sed iure neque Kirchhoffius neque Nauckius in eius sententiam concesserunt. R. K.

V. 516. χρῆξουσ' ἐφάνη]

κακῶν δ' ἐν ἡμῖν ἔσχατον τοῖς ἀθλοῖς, 510
 ἄλλους τυράννους αὐτὸν ὄντα βασιλέα
 βίον προσαιτεῖν· ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει.
 λόγος γάρ ἐστιν οὐκ ἐμός, σοφῶν δ' ἔπος·
 δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχύει πλέον.

ΧΟΡΟΣ.

ἤκουσα τὰς θεοπιφοῦ κόρας, 515
 ἃ χρῆζουσ' ἐφάνη 'ν τυράννοις
 δόμοις, ὡς Μενέλαος οὐ-
 πω μελαμφαῆς οἴχεται
 δι' ἔρεβος, χθονὶ κρυφθεῖς,
 ἀλλ' ἔτι κατ' οἶδμ' ἄλιον 520
 τρυχόμενος οὐπω λιμένων

ὦν

V. 513. σοφὸν Cod C., ut videtur. Nam apogr. Par. alterum σοφόν,
 ὦν
 alterum σοφόν.

εἰν

V. 514. ἰσχύει Cod. C. sec. apogr. Paris. Vulgo ἰσχύειν.

V. 516. ἐφάνην Cod. C. Hinc Nauckius scripsit de Bad-
 hami coniectura ἐφάνη 'ν δόμοις.

Periphrasis pro ἐχρησε. Tale est apud Sophoclem Antig. 709: οὔτοι διαπυρθέντες ὄφθησαν κερνοί, illustratum a Dorvillio ad Charit. p. 465. — Verbum χρῆζειν pro χρησμοδεῖν exstat apud Sophoclem Oedipi Colonei v. 355. Nam v. 1426., quem attulit A. Matthiae, χρῆζει tenet Hermannus. PFLUGK.

Ibid. τυράννοις δόμοις] Helenae et qui sunt eiusdem familiae, maxime Menelao. Alibi in hac fabula τύραννοι δόμοι significant Theoclymeni et Theonoae domum. PFLUGK. Permirum est Pflugkium verba τυράννοις δόμοις rettulisse ad Helenam et ad eos, qui sunt eius familiae, maxime Menelaum, quod si emendate scriptum legitur: ἐν τυράννοις δόμοις, pertinet ad eas ipsas aedes, quas proprie in hac fabula dicit τυράννοις δόμοις appellari. Chorus

enim hortatus erat Helenam supra v. 317 sqq., ut in domum Theonoae se conferret et de marito suo sciscitaretur Nereïdem. Cui obsequuta erat Helena v. 385. atque in eius domum cum Helena chorus discesserat. Inde iam nunc revertitur, ut plane dubitari non possit quin ad Theonoae, non ad Helenae domum haec verba pertineant, sive τυράννοις δόμοις sive ἐν τυράννοις δόμοις legitur. R. K.

V. 518. μελαμφαῆς ἔρεβος] i. e. quem ἀνάλιον οἶκον dixit Alcest. 437. Sic Aristophani Ran. 1331: κελαινοφαῆς ὄρφνα dicitur. Vid. ad v. 362. Seidler. ad Troad. 566. p. 74. Valcken. ad Phoen. p. 367. [Simili audacia Simonides in fragm. de Danaë cista inclusa: ἐν ἀτερπεῖ δώματι νυκτιλαμπεῖ. F. I.] PFLUGK.

V. 520. Vide Hermann. Elem. doct. metr. p. 558. PFLUGK.

ψαύσειεν πατρίας γᾶς, . . .
 ἀλατεία βίτου
 ταλαίφρων, ἀφιλος φίλων,
 παντοδαπᾶς ἐπὶ γᾶς 525
 πόδα χριμπτόμενος εἰναλίῳ
 κώπῃ Τρωάδος ἐκ γᾶς.

ELENH.

ἤδ' αὖ τάφου τοῦδ' εἰς ἔδρας ἐγὼ πάλιν
 στείχω, μαίτουσα Θεονόης φίλους λόγους,
 ἢ πάντ' ἀληθῶς οἶδε· φησὶ δ' ἐν φάει 530
 πόσιν τὸν ἀμὸν ζῶντα φέγγος εἰσορᾶν,
 πορθμοὺς δ' ἀλᾶσθαι μυρίους πεπλωκότα

V. 526. εἰναλίῳ G. Hermannus. εἰναλίῳ Cod. C. Vide Seidler. ad Electr. 448.

V. 530. ἐν φάει Cod. C. ἐμφανῶς F. Jacobs Exerc. crit. I. p. 180. A. Matthiae. Recte reiecit Schwenk. ad Aesch. Choeph. 629. Vide infra adn. exeget.

V. 532. De forma πεπλωκότα, quam falso A. Matthiae mutata voluit in πεπλενώτα, quod sequutus est Pflugkius, vide Aristophanis Thesmoph. 878., ubi quum legatur: ὁ δὲ στήνος, οἱ

V. 522. ψαύσειεν] Notanda modi enallage; nam v. 518. indicativo usus erat. Herodotus V, 97; ταυῖά τε δὴ ἔλεγε καὶ πρὸς τοῖσι τάδε, ὡς οἱ Μιλήσιοι τῶν Ἀθηναίων εἰσι ἀποικοὶ καὶ οἰκός σφεας εἶη ῥύεσθαι δυναμένους μέγα. Idem L. IV, 139. Xenoph. Anab. II, 1, 30. VI, 1, 11. VII, 1, 34. Plutarch. Anton. c. 60. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 132. Jacobs. ad Athen. p. 145. ad Anth. Pal. p. 292. Schaefer. ad Sophocl. T. 1. p. 248. Ast. ad Plat. Remp. p. 478 sq. Stallb. ad Euthyphr. p. 108. Boeckh. de Plat. Legg. p. 62. PFLUGK.

V. 524. ἀφιλος φίλων] Genus pleonasmī tragicis per-familiale, ut Bacch. 1304: ἀτεκνος παίδων. V. ad Hecub. 105. Jacobs. ad Delect. Epigr. p. 27. Ad idem genus revocanda talia, ut Soph. Trach. 300: χόρας

ἀοίκους. Enrip. El. 1130: ἀγεί-
 τωρα φίλων. Iph. A. 983: ἄνοσος
 κακῶν ἐμῶν. PFLUGK.

V. 526. χριμπτόμενος] πελάζων. Aesch. Prom. 737: ἀλιστόνοισ πόδας χριμπτοῦσα ῥα-
 χαισιν. Eum. 176: οὔτοι δό-
 μοισι τοῖσδε χριμπτεσθαι πρέπει.
 Vid. Ruhnken. ad Tim. Lex. Plat. p. 106. PFLUGK.

V. 530. ἐν φάει] in vita, ut El. 1145. Quamvis autem insolentius esse concedam, quod huic formulae adiungitur φέγγος εἰσορᾶν, tamen quum sint apud tragicos pleonasmī nihilo quam iste probabiliore, non videtur fides scripturae sollicitari debere. PFLUGK. Recte etiam G. Hermannus de eo, quod Jacobsius et A. Matthiae coniecerant, ἐμφανῶς "Proba-rem" inquit, "si εἰσορᾶν φάος sequeretur. Sed quum diversa

ἐκείσε κάκεισ', οὐδ' ἀγύμναστον πλάνοις
 ἤξειν, ὅταν δὴ πημάτων λάβῃ τέλος.
 ἐν δ' οὐκ ἔλεξεν, εἰ μολῶν σωθήσεται. 535
 ἐγὼ δ' ἀπέστην τοῦτ' ἐρωτῆσαι σαφῶς
 ἠσθεῖς, ἐπεὶ νῦν εἶπέ μοι σεσωσμένον.
 ἐγγὺς δέ νῦν που τῆσδ' ἔφασκ' εἶναι χθονός,
 ναυαγὸν ἐκπεσόντα σὺν παύροις φίλοις.
 ὦμοι, πόθ' ἤξεις; ὡς ποθινός ἂν μόλοις. 540
 ἔα, τίς οὗτος; οὐ τί που κρυπτεύομαι
 Πρωτέως ἀσέπτου παιδὸς ἐκ βουλευμάτων;
 οὐχ ὡς δρομαία πῶλος ἢ βάκχη θεοῦ
 τάρφ' ξυνάψω κῶλον; ἄγριος δέ τις
 μορφήν ὄδ' ἐστίν, ὅς με θηράται λαβεῖν. 545

πεπλώκαμεν, hanc ipsam verbi formam videtur deridere in Euripide. Vide quae G. Hermannus ad v. 461. p. 47. adnotavit.

V. 533. ἐκείσε κάκεισε Canterus. ἐκείσε κείσε Cod. C.

V. 540. ὦμοι Dobraeus. οἴμοι Musgravius. ὡς μοι Cod. C.

V. 541. κρυπτεύομαι ἐνεδρεύομαι Hesychius t. II. p. 358.

V. 542. πρωτέως (ω ab alt. manu) Cod. C.

V. 544. "Scribendum ἄγριός γέ τις." KIRCHHOFFIUS.

sint cognatae significationis vocabula, facile patiar in luce riventem lumen cernere dici." Accedit hoc, quod formulae et ἐν φάει et φέγγος εἰσορᾶν tam usitatae sunt, ut nemo facile primam eorum verborum significationem obtineat, sed vim potius illorum verborum et potestatem sequatur. R. K.

V. 531. τὸν ἄμόν] i. e. τὸν ἡμέτερον, idque hoc loco dicitur pro ἐμόν. Vide, quem attulit A. Matthiae, Apollonium de pronom. p. 402. C. Plerisque tamen locis ἄμὸς hac quidem significatione praetulerunt docti. V. Markl. ad Iph. A. 1455. Brunck. ad Androm. 1171. PFLUGK.

V. 532. πορθμός] Eadem constructione Xenoph. Eph. V, 14 init.: πολλὴν γῆν πλανηθείσα καὶ θάλασσαν. Aesch. Prom. 733: στείχ' ἀνηρότους γίαις.

Soph. Ai. 30: πηδῶντα πεδία. Oed. Col. 1686: πόντιον κλύδων' ἀλώμεναι. Vid. ad v. 404. PFLUGK.

V. 541. Nunc tandem Mene-laum alicubi latitantem animadvertit. PFLUGK.

V. 543. βάκχη θεοῦ] "i. e. velocissime. vid. Bacch. v. 1088." MUSGRAVIUS.

V. 544. τάρφ' ξυνάψω κῶλον] ad tumultum me propriam, συμμίξω. Vid. adnot. ad Heracl. 430. PFLUGK. De particula negativa cum futuro composita comparavit Elmsleius in Class. Journal. XV. p. 216. Eurip. Andr. 1210: οὐ σπαράξομαι κόμαν, οὐκ ἐπιθήσομαι ἐμῷ κάρῳ κτύπημα χερὸς ὀλοόν; Med. 875: οὐκ ἀπαλλάχθήσομαι θυμοῦ; cum hoc Helenae loco. V. F. Bambergeri Opusc. philolog. 131. R. K.

MENEΛΑΟΣ.

σὲ τὴν ὄρεγμα δεινὸν ἠμιλλημένην
 τύμβου 'πὶ κρηπιδ' ἐμπύρους τ' ὀρθοστάτας,
 μείνον· τί φεύγεις; ὡς δέμας δείξασα σὸν
 ἐκπληξιν ἡμῖν ἀφασίαν τε προστιθεῖς.

ΕΛΕΝΗ.

ἀδικούμεθ', ὦ γυναῖκες· εἰργόμεσθα γὰρ 550
 τάφου πρὸς ἀνδρὸς τοῦδε, καὶ μ' ἐλὼν θέλει
 δοῦναι τυράννοις, ὧν ἐφεύγομεν γάμους.

MENEΛΑΟΣ.

οὐ κλῶπές ἐσμεν, οὐχ ὑπηρέται κακῶν.

ΕΛΕΝΗ.

καὶ μὴν στολήν γ' ἄμορφον ἀμφὶ σῶμ' ἔχεις.

MENEΛΑΟΣ.

στήσον φόβον μεθεῖσα λαυσηρὸν πόδα. 555

V. 547. κρηπιδ' omissum in apogr. Par. altero. Verañ lectionem in Cod. C. repertam firmavit Musgravius coll. Tullii Gemini epigr. X, 3. (Anal. II. p. 281.) καὶ τύμβῳ κρηπίδα περιγράφει Περσικὸν Ἀρη. et Leonidae Tarentini ep. XCVIII, 11. (Anal. I. p. 246.) κρηπιδ' ὑγραίνων ἐπιβώμιον. PFLUGK.

V. 549. Cod. C. προστιθεῖς, προστιθῆς A. Matthiae. V. ad Androm. 210, p. 45. ed. Goth. sec.

V. 555. φόβον Valckenarius ad Phoen. 522. De genetivo φόβου dubitari non potest. Sic iam Homerus μεθιέναι πολέμοιο et multa id genus alia dixit. v. II. XIII, 18, IV, 234.

V. 556. τάφου Elmsleius ad Heracl. 1041. sine idonea causa.

V. 546. σέ] Subaudias λέγω, quod addidit Sophocles Aiac. 1228: σέ τοι σέ τὸν τῆς αἰμαλωτίδος λέγω, omisit idem Antig. 441: σέ δὴ σέ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα, Φῆς ἢ καταρνεί μὴ δεδρακέναι τάδε; V. Matth. Gr. p. 427. [Rost. gr. Gr. §. 104. adn. 10. p. 500. ed. sept.] — ὄρεγμα i. e. ὄρημα, interprete Hesychio. Apud Musgravius commemoravit Niciae Epigr. VI, 4. (Anal. Br. I. p. 249.): ἀγροτέρου κοῦφον ὄρεγμα ποδός. Conferas etiam Hom. II. v. 20: τρις μὲν ὀρέξαι ἰών. PFLUGK.

V. 547. ἐμπύρους τ' ὀρθοστάτας] placentas in

ignem coniectas recte interpretatur Musgravius. Vid. Lobeck. Aglaophami vol. II. p. 1063. PFLUGK. Non satis recte Musgravius ἐμπύρους ὀρθοστάτας dixit esse in ignem coniectas placentas, quae sunt potius placentae igne paratae atque coctae, veluti ἐμπυρα κρέα, ἐμπυρος ἰχθύς et alia eius modi plura dicuntur. Ceterum Pollux VI, 73: ὁ δὲ ὀρθοστάτης ἱεροῦ ἄρτον τι εἶδος. itemque Hesychius εἶδος πέμματος esse ait. R. K.

V. 556. ἐπεὶ γε] Plerumque hae particulae interiecto aliquo vocabulo separantur. V. Schneider. ad Xenoph. Hie-

- ΕΛΕΝΗ.

ἴσθημ', ἐπεὶ γε τοῦδ' ἐφάπτομαι τόπου.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

τίς εἶ; τίν' ὄψιν σὴν, γύναι, προσδέρκομαι;

ΕΛΕΝΗ.

αὐ δ' εἶ τίς; αὐτὸς γὰρ σὲ κἄμ' ἔχει λόγος.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

οὐπώποτ' εἶδον προσφερέστερον δέμας.

ΕΛΕΝΗ.

ὦ θεοί· θεὸς γὰρ καὶ τὸ γινώσκειν φίλους. 560

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Ἑλληνίς εἶ τίς ἢ πιχωρία γυνή;

ΕΛΕΝΗ.

Ἑλληνίς· ἀλλὰ καὶ τὸ σὸν θέλω μαθεῖν.

V. 557 sq. ante oculos habuit Aristophanes in Thesmoph.
v. 905 sqq.

V. 558. αὐτὸς Cod. C. Correxit Valckenarius ad Phoen. 927.

V. 559. προσφερέστερον Cod. C. προσφερεσιέραν ex apogr.
Paris. altero Aldus.

V. 561. ex Aristophanis l. e. v. 907. restituit Mark-
landus ad Eurip. Suppl. 189. Excidit versus e cod. C. prop-
terea, quod sequens versus ab eadem voce incipit, ut facile li-
brarii oculus errare potuerit. Vide quae dixi in comment. de
emendationibus quae per coniecturam fiunt l. p. 29 sqq. R. K.

ron. c. VII, 3. Sed coniunctae sunt

Hipp. 952: ἐπεὶ γε ἐλήφθης.

Cycl. 181: ἐπεὶ γε πολλοῖς ἤδε-

ται γαμουμένη. Thucyd. I, 132.

Plat. Gorg. p. 492. B. V. Her-

mann. ad Vig. 785. PFLUGK.

Vide quae de coniunctis his parti-

culis adnotavi ad Devarium

vol. II. p. 307 sq., ubi huius quo-

que loci habita ratio est. R. K.

V. 558. αὐτὸς λόγος]

idem utriusque nostrum

quaerendum est. Verbis si-

milis, sententia nonnihil discre-

pante, Medae v. 256: ἀλλ' οὐ

γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ κἄμ' ἔκει λό-

γος, i. e. non eadem utriusque

nostrum ratio et condicio est.

PFLUGK.

V. 559. προσφερέστερον

δ.] Scilicet τῇ ἐμῇ δάμαρι. Nam

haec secum loqui putandus est

Menelaus, eademque ratio est

proximi versus, quem Helena

pronuntiat. PFLUGK.

V. 560. θεὸς γάρ] Bene

Musgravius comparavit Plin.

H. N. II, 7: Deus est mor-

tali iuvare mortalem.

Ovid. Met. IV, 443: magni

mihī numinis instar Ger-

manam vidisse dabis. Adde

Aeschylum Choeph. 57: τὸ δ'

εὐτυχεῖν τόδ' ἐν βροτοῖς θεὸς τε

καὶ θεοῦ πλέον. Multas res in

deorum numero Euripides repo-

nit, ut λήθην Or. 214. λύπην

ibid. 399. τυραννίδα Phoen. 509

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Ἐλένη σ' ὁμοίαν δὴ μάλιστ' εἶδον, γύναι.

ΕΛΕΝΗ.

ἐγὼ δὲ Μενελάω γέ σ' οὐδ' ἔγω τί φῶ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἔγνωσ γὰρ ὀρθῶς ἄνδρα δυστυχέστατον.

565

ΕΛΕΝΗ.

ὦ χρόνιος ἐλθὼν σῆς δάμαρτος ἐς χέρας.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ποιῆς δάμαρτος; μὴ θίγῃς ἐμῶν πέπλων.

ΕΛΕΝΗ.

ἦν σοι δίδωσι Τυνδάρεως, ἐμὸς πατήρ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὦ φωςφόρ' Ἐκάτη, πέμπε φάσματ' εὐμενῆ.

ΕΛΕΝΗ.

οὐ νυκτίφαντον πρόπολον Ἐνοδίας μ' ὄρας.

570

V. 564. σε οὐδ' Cod. C. sec. apogr. Paris.

V. 565. ἔγνωσ ἄρ' Aristophanes l. c. v. 911.

V. 570. πρόπολον Cod. C. πρόπολον Canterus.

ἦπου

V. 575. οὐπον Cod. C. ἦπου Scholiasta.

φιλοτιμίαν ibid. 535. εὐλάβειαν 782. αἰδῶ Ion. 337. πενίαν Archelai fragm. 25. [250. p. 344. ed. Nauck.] eumque aemulatus Menander fragm. inc. 252: οὐκ ἔστι τόλμης ἐπιφανεστέρα θεός. Conf. Klausen. Theolog. Aeschyl. p. 134. PFLUGK.

V. 567. ποιῆς δάμαρτος;] quam mihi uxorem nar- ras? Interrogatio indignabundi et quasi ἀφοσιουμένου. Seni inepte credulo nec Iovis numen supremum facile sibi eripi patienti Socrates apud Aristophanem respondet Nub. 366. ποῖος Ζεὺς; οὐ μὴ ληρήσεις; οὐδ' ἔστι Ζεὺς. Vid. Iacobs ad Athen. p. 266. Stallb. ad Plat. Gorg. p. 157. de Republ. p. 16. PFLUGK.

V. 568. ἦν σοι δίδωσι Τυνδάρεως] De praesenti

tempore in eius modi locis saepe usurpato a tragicis Graecis vide similem locum Med. 955: κεκτημένη τε κόσμον, ὅν ποθ' Ἥλιος πατρὸς πατήρ δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς, quocum comparari potest, quod Vergilius Graecae orationis elegantem facilitatem imitatus dixit in Aen. lib. IX. v. 266: Cratera antiquum, quem dat Sidonia Dido. R. K.

V. 569. Ἐκάτης φωςφόρον meminit Eurip. fr. inc. trag. 126. [959. p. 525. ed. Nauck.] δαδοφόρον dixit Bacchylides apud Schol. Apoll. III. 471. emendatus a Iacobsio ad Anth. Gr. vol. I. 1. p. 390. [Cf. Neue in Bacchyl. fragm. p. 59.] Eadem Βριμῶ dicta διὰ τὸ φοβερόν καὶ καταπληκτικὸν τῆς δαίμονος καὶ φάσματα ἐπιπέμπειν

MENEΛΑΟΣ.

οὐ μὴν γυναικῶν γ' εἰς δυοῖν ἔφυν πόσις.

ΕΛΕΝΗ.

ποιῶν δὲ λέκτρων δεσπότης ἄλλων ἔφυς;

MENEΛΑΟΣ.

ἦν ἄντρα κεύθει καὶ Φρυγῶν κομίζομαι.

ΕΛΕΝΗ.

οὐκ ἔστιν ἄλλη σὴ τις ἀντ' ἐμοῦ γυνή.

MENEΛΑΟΣ.

οὐπου φρονῶ μὲν εὖ, τὸ δ' ὄμμα μου νοσεῖ; 575

ΕΛΕΝΗ.

οὐ γὰρ με λεύσσω σὴν δάμαρθ' ὄραν δοκεῖς;

MENEΛΑΟΣ.

τὸ σῶμ' ὅμοιον, τὸ δὲ σαφές μ' ἀποστερεῖ.

ΕΛΕΝΗ.

σάφαι· τί σοῦνδεῖ; πίστις οὐ σαφέστερος.

V. 578. *τί σοῦνδεῖ; πίστις οὐ σαφέστερος.*] Sic de A. Seidleri coniectura ediderunt G. Hermannus et A. Nauckius. *τί σου δεῖ τίς ἐστὶ σου σοφώτερος* Cod. C. Alii alia coniecerunt, quae quidem probabiliora non sunt.

τὰ καλούμενα Ἑκαταῖα. Schol. Apoll. Rh. III. 861. Item *Enocheia*, Ion. 1049. Soph. Antig. 1199. *Ῥιζοτόμων* fr. 2. sive 480. Dind. [490. p. 198. ed. Nauck.] Vide omnino praeclare de hac diva disputantem I. H. Vossium Epist. Mythol. vol. III. p. 190—214. qui hunc locum tetigit p. 198. PFLUGK. V. 573. *ἦν*] Referendum ad *λέκτρα*, i. e. *δόμαρ*. Sic infra v. 631: *ἔγω τὰ τοῦ Διὸς λέκτρα Ἀθήας θ', ἂν ὑπὸ λαμπάδων κόροι ἰενκίπποι — ἄλβισαν*. PFLUGK. V. 574. *ἀντ' ἐμοῦ*] i. e. *ἢ ἐγώ*. Aeschylus Prom. 476: *οὐκ ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ*. Soph. Ai. 444: *οὐκ ἄν τις οὐτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ*. Trach. 1225. Herc. Fur. 519: *οὐκ ἔσθ' ὄθ' ἄλλος ἀντὶ σοῦ παιδός*. γέρον. PFLUGK.

V. 575. *ἦπου φρονῶ*. ὅτι ἄλλο νόημά ἐστιν ἢ φρόνησις, καὶ ἄλλο αἰσθησις. SCHOLLASTA.

V. 577. *τὸ δὲ σαφές μ' ἀποστερεῖ*] Dubites. utrum haec ad τὸ σῶμα referantur, an τὸ σαφές nominativus sit. Illud placet A. Matthiae, neque ego ab hac ratione alienus sum: nisi quod ordo verborum videtur immutandus fuisse, ὅμοιον τὸ σῶμα. Quare vide ne praestet alterum: ut sensus sit, *τὸ δὲ σαφές οὐ συμπαρέπεται μοι*. PFLUGK. Sic nunc fere Lexicographi explicant hunc locum, ut dicant: τὸ δὲ σαφές μ' ἀποστερεῖ esse reddendum: Quid certum sit me fugit. Contra G. Hermannus dici hoc vult his verbis: Sed id quod certum est (veram Helenam in antro

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἔοικας· οὐτοὶ τοῦτο γ' ἐξαρνήσομαι.

ΕΛΕΝΗ.

τίς οὖν διδάξει σ' ἄλλος ἢ σά γ' ὄμματα;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἐκεῖ νοσοῦμεν, ὅτι δάμαρτ' ἄλλην ἔχω.

ΕΛΕΝΗ.

οὐκ ἦλθον εἰς γῆν Τρωάδ', ἀλλ' εἶδωλον ἦν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

καὶ τίς βλέποντα σώματ' ἐξεργάζεται;

ΕΛΕΝΗ.

αἰθῆρ, ὅθεν σὺ θεοπόνητ' ἔχεις λέχη.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

τίνος πλάσαντος θεῶν; ἄελπτα γὰρ λέγεις.

V. 580. ἢ σά γ' ὄμματα G. Hermannus- ἢ τὰ σά γ' ὄμματα Cod. C. ἢ τὰ σ' ὄμματα vulgo de A. Matthiae coniectura

V. 581. ἐκεῖνο σοῦ μὲν Cod. C. ἐκεῖ νοσοῦμεν Scaliger cuius emendationem comprobaverunt Porsonus App. ad Toup t. IV. p. 486. et Dobraeus ad Aristoph. Plut. 689 et recentiores omnes.

esse) privat me te uxore.
R. K.

V. 580. ἢ σά γ' ὄμματα] Sic rectius mihi G. Hermannus scripsisse videtur, quam ceteri, qui A. Matthiae rationem sequuti ἢ τὰ σ' ὄμματα ediderunt. Nam adseveratio in altero membro, qua efficitur, ut vox σά ὄμματα magis exstet, aptissima est. Recte Hermannus vertit: Quis alius tibi fidem faciet, quam hoc ipsum, oculi tui? R. K.

V. 582. ἀλλ' εἶδωλον ἦν] scil. τὸ ἐλθόν εἰς Τροίαν. PFLUGK.

V. 583. βλέποντα] viva. Infra v. 1011: καὶ γὰρ ἂν κείνος βλέπων Ἀπέδωκεν ἂν σοι τήνδ' ἔχειν. V. ad Hecub. 311. PFLUGK.

V. 586. Ἥρας διάλλαγμα] Construendum cum λέχη. Divinitus, inquit, factum coniugium habes — a Iunone subditum, ne meo corpore Paris potiretur. PFLUGK.

V. 587. Particula ἂν, in qua erat qui haereret, refertur ad condicionem non impletam: quam etsi reticuit poeta, tamen e superiore oratione facile intelligitur, cuiusmodi fuerit. "Si ad Troiam, inquit, non deducta essem nisi imago Helenae, non potuissem equidem uxorem meam recuperare: nisi forte et hic et Troiae simul te fuisse credibile est." Vides non negare illud de imagine, illud vero persuasurum habere, Helenam esse quam Troia abduxerit: quae eum opinio non patiebatur huic mulieri fidem habere, nisi crederet

EΛΕΝΗ.

Ἡρας διάλλαγμ', ὡς Πάρις με μὴ λάβοι.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

πῶς οὖν ἂν ἐνθάδ' ἦσθ' ἂν ἐν Τροίᾳ θ' ἄμα;

EΛΕΝΗ.

τοῦνομα γένοιτ' ἂν πολλαχοῦ, τὸ σῶμα δ' οὐ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

μέθες με, λύπας ἄλις ἔχων ἐλήλυθα.

EΛΕΝΗ.

λείψεις γὰρ ἡμᾶς, τὰ δὲ κέν' ἐξάξεις λέχη; 590

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

καὶ χαῖρέ γ', Ἑλένη προσφερῆς ὀφθύνει εἰ.

EΛΕΝΗ.

ἀπαλόμην· λαβοῦσά σ' οὐχ ἔξω πόσιν.

- V. 586. ἦρα Cod. C. Ἡρας Scaliger, quem recentiores
 fere sequuti sunt. λάβη Cod. C. secundum apogr. Paris.
 V. 587. ἦσθ' ἂν Pflugkius. ἦσθά τ' Barnesius. ἦσθ'
 Cod. C.
 V. 589. λύπας Cod. C. λύπης Elmsleius, quem Herman-
 nus, Nauckius, alii sequuti sunt, vide infra adn. exeget.

vellet, quod erat absurdum,
 utroque loco Helenam fuisse.
 PFLUGK.

V. 589. λύπας ἄλις ἔχων]
 Med. 1107: ἄλις βίσιον εὐρον.
 Quemadmodum Plautus Me-
 naechm. prolog. 16: tantum
 ad narrandum argumen-
 tum adest benignitas, pro
 benignitatis. vid. Taub-
 mann. PFLUGK. Iure Pflug-
 kius auctore etiam A. Mat-
 thiae accusativum λύπας tuta-
 tus est, qui aptior etiam est
 hoc loco quam genitivus λύπης.
 Nam quidquid cavillatur G.
 Hermannus ad h. l., eodem
 tamen iure dicitur hic λύπας
 ἄλις ἔχων, quo in Oreste v. 1039:
 ἄλις τὸ μητρὸς αἰμ' ἔχω. et in
 Medea 1107: καὶ δὴ γὰρ ἄλις
 βισιόν θ' εὐρον κτέ. et in Electra

v. 71: ἄλις δ' ἔχει τᾶξωθεν ἔργα,
 quamquam haec verba alia lingua
 aliter vertuntur. Neque Latine
 solum satis consilii habere,
 verum etiam satis consili-
 um habere dicitur, veluti apud
 Ciceronem ep. ad Atticum lib.
 XII. ep. 50. conf. Madvigium
 ad Ciceronis libros de Fini-
 bus p. 286. R. K.

V. 592. λαβοῦσά σ' οὐχ
 ἔξω πόσιν] Quod Badhamus
 πόσι pro πόσιν scribendum
 coniecit, id est etiam deterius
 quam Codicis scriptura, quod
 in Helenae mente non tam
 haec sententia debet haerere,
 se Menelaum non habitu-
 ram, sed se Menelaum non
 habituram maritum, id est,
 quocum vivat et vitam suam
 oblectet. R. K.

MENEΛΑΟΣ.

τούκει με μέγεθος τῶν πόνων πείθει, σὺ δ' οὐ.

ΕΛΕΝΗ.

οὐ γὰρ τίς ἡμῶν ἐγένει ἀθλιωτέρα;
οἱ φίλτατοι λείπουσί μ' οὐδ' ἀρίζομαι
Ἕλληνας οὐδὲ πατρίδα τὴν ἐμὴν ποτε.

58

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Μενέλαε, μαστεύων σε κιγγάνω μόλις,
πᾶσαν πλανηθεὶς τήνδε βάρβαρον χθόνα,
πεμφθεὶς ἐταίρων τῶν λελειμμένων ὑπο.

MENEΛΑΟΣ.

τί δ' ἔστιν; οὐ που βαρβάρων συλασθ' ὑπο;

60

ΑΓΓΕΛΟΣ.

θαυμάστ' ἔλασσον τοῦνομ' ἢ τὸ πρᾶγμ' ἔχων.

MENEΛΑΟΣ.

λέγ', ὡς φέρεις τι τῆδε τῆ σπουδῇ νέον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

λέγω πόνους σε μυρίους τλῆναι μάτην.

V. 595. λείπουσί μ' Musgravius. λείπουσι Cod. C.

V. 597. κιγγάνω A. Matthiae. κιγάνω Cod. C. Vide de h
formis disputantes Musgravius ad Ale. 480. Monk. ad Hie
pol. 1442. Schwenk. ad Aeschyli Choeph. 981. Ph. Buttman
Gr. gr. ampl. vol. II. p. 167.

ἦπον

V. 600. οὔπον Cod. C. secundum apogr. Paris.

V. 601. Constructionem con-
tinuavit, qua usus erat antea.
Quare non magis ἔχων corrigen-
dum quam quae vv. 597. 8. 9.
participia posuit. Verte: mira
non tam dictu quam re
nuntians. PFLUGK.

V. 602. τῆδε τῆ σπουδῇ]
Subaudias licet τεκμαιρομένω,
si ex isto tuo studio con-
iecturam capere licet.
Non quo illud revera omis-
sum sit, sed ut vim dativi percipias.
PFLUGK.

V. 607. λιποῦσα σεμνὸν ἄν-
τρον] Equidem minime possum
probare coniecturam Kirch-
hoffii, qui ἐρεμνὸν pro σεμνὸν

hoc loco reponi voluit. Na
quum ἄντρα σεμνὰ saepe ill
dicantur, quae aliquid sanctitati
alicunde traxerunt, veluti apu
Pindarum Olymp. V, 4
Pyth. IX, 50., non est impro-
babile illud etiam antrum, qu
Menelaus eiusque socii e nau-
fragio servati Helenam suam
abscondiderant, non sine religi-
one fuisse, id quod qui ignot
ac peregrini in eam terram ve-
nerant tamen ex aliquo eius re-
indicio discere potuerant. R. K

V. 608 sq. ὦ ταλαίπωρο
Φρύγες πάντες τ' Ἀχαιοί
Quod G. Hermannus, quon-
nemo ante eum in hoc loco

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

παλαιὰ θρηνεῖς πῆματ' ἀγγέλλεις δὲ τί;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

βεβηκεν ἄλοχος σὴ πρὸς αἰθέρος πτυχὰς 605

ἀρθεῖδ' ἄφαντος· οὐρανῶ δὲ κρύπτεται

λιπούσα σεμνὸν ἄντρον, οὗ σφ' ἐσώζομεν,

ποσόνδε λέξασ' ὧ ταλαίπωροι Φρύγες

πάντες τ' Ἀχαιοί, δι' ἐμ' ἐπὶ Σκαμανδρίοις

ἀκταῖσιν Ἦρας μηχαναῖς ἐθνήσκετε 610

δοκοῦντες Ἑλένην οὐκ ἔχοντ' ἔχειν Πάριν.

ἐγὼ δ', ἐπειδὴ χρόνον ἔμειν' ὅσον μ' ἐχρῆν,

τὸ μόρσιμον σώσασα πατέρ' ἐς οὐρανὸν

ἄπειμι· φήμας δ' ἡ τάλαινα Τυνδαρις

ἄλλως κακὰς ἤκουσεν οὐδὲν αἰτία.' 615

ὦ χαῖρε, Λήδας θυγάτερ, ἐνθάδ' ἦσθ' ἄρα;

ἐγὼ δὲ σ' ἄστρον ὡς βεβηκυῖαν μυχοῦς

ἠγγέλλον, εἰδὼς οὐδὲν, ὡς ὑπόπτερον

θεμας φοροίης· οὐκ ἐῷ σε κερτομεῖν

V. 601. Θαῦμ' ἔστ' ἔλασσον τοῦνομ' ἢ τὸ πρᾶγμ' ἔχον correxit auctore Scaligero Barnesius, quem fere recentiores sequuti sunt.

V. 605. πτυχὰς Elmsleius. πύχας Cod. C.

V. 607. λιπούσ' ἑρεμνὸν Kirchhoffius et Schneidewinus.

V. 609. τάλανές τ' Ἀχαιοί Hermannus, quem sequuti sunt Kirchhoffius et Nauckius.

asset offensus, haec corrupta esse indicavit et pro πάντες τ' scribi voluit τάλανές τ', id ego non queo laudare propterea, quod πάντες Ἀχαιοί non sic ab Helena dici videntur, ut omnes omnino qui fuerunt Achaei intelligendi sint, sed ut fere ab Homero πάντες Ἀχαιοί et similia dicantur, ut sint omnis generis Achivi, Achivi, quibus omnes Graeciae nationis populi, qui ad Troiam oppugnandam profecti erant, denotabantur, ut haec sententia sit: O miseri Phryges et (miseri) Achivi omnis generis etc. R. K.

V. 609. ἐπὶ Σκαμανδρίοις ἀκταῖσιν] De forma adiectivi vide ad v. 250. R. K.

V. 611. δοκοῦντες Ἑλένην οὐκ ἔχοντ' ἔχειν Πάριν] Vide supra v. 35 sq.: καὶ δοκεῖ μ' ἔχειν κενὴν δόκησιν, οὐκ ἔχων. et quae ibi adnotata sunt. R. K.

V. 613. τὸ μόρσιμον σώσασα] i. e. postquam fatorum sortem explevi. — De accusativo personae cum verbo ἄπειμι iuncto conf. Rost. Gr. §. 104. B. 5. p. 505. ed. VII. PFLÜGK.

V. 616. Nunc demum nuntius conspicatur Helenam, rei novitate fortasse adductam, ut re-

ἡμᾶς τὸδ' αὐθις, ὡς ἄδην ἐν Ἰλίῳ
πόνους παρῆχες σῶ πόσει καὶ συμμαχοῖς.

61

MENEΛΑΟΣ.

τοῦτ' ἐστ' ἐκείνο· ξυμβεβᾶσιν οἱ λόγοι
οἱ τῆσδ' ἀληθεῖς· ὦ ποθεινὸς ἡμέρα,
ἣ σ' εἰς ἐμὰς ἔδωκεν ὠλένας λαβεῖν.

ΕΛΕΝΗ.

ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν Μενέλεως, ὁ μὲν χρόνος
παλαιός, ἣ δὲ τέρπις ἀρτίως πάρα.

62

δαφιλῶς

V. 620. ἄδην Cod. C. μάτην Miltonus, quem Pflugkius et Hermannus sequuti erant, immerito.

V. 621. ὦ πόσει Cod. C. σῶ πόσει Miltonus.

V. 624. ἣ σ' εἰς ἐμὰς Canterus. ὡς εἰς ἐμὰς Cod. C. ὡς εἰς ἐμὰς Hermannus.

licta tumuli sede paullulum procederet. PFLUGK.

V. 620. ὡς ἄδην ἐν Ἰλίῳ πόνους παρῆχες κτέ.] Quod Pflugkius olim adnotavit hoc: "ἄδην quum defendebat A. Matthiae, id huic loco convenire docendum erat, non hoc argumento utendum, quod ea voce et Homerus et tragici usi fuerint. Atqui non convenit: perspicuum est enim respici ad v. 603.", hanc sententiam quamquam iudicio suo G. Hermannus comprobavit, tamen accipere non potui neque probavit Nauckius nec Kirchhoffius. Sententia enim haec ipsa non abhorret ab hoc loco sive ἄδην sive μάτην legis. Illud autem codicis auctoritate nititur. R. K.

V. 622. τοῦτ' ἐστ' ἐκείνο] Formula respicientis ad cognita sive e superiore sermone sive e consuetudine vitae. Medaeae v. 98: τὸδ' ἐκείνο, φίλοι παῖδες· μάτηρ κινεῖ καρδίαν, κινεῖ δὲ χόλον. V. ibi Elmsleium, Heindorsium ad Plat. Phaedr. §. 40, Reisigium Coni. I. p. 279, coll. Schaef. ad Demosth. p. 583, 18. vol. III. p. 488 sq.

PFLUGK. Plene dicitur in Aristophanis Ach. v. 41 τοῦτ' ἐκείν' οὐγὼ λέγον., ad quem locum vide quae interpretes adnotaverunt. R. K.

V. 623. ὦ ποθεινός] more Atticorum, ut supra v. 335: τὸ μέλεος ἀμέρα. El. 585: ὦ χρόνιος ἀμέρα, fr. inc. trag. 160: ὦ πολύμοχθος βιοτά. Eadem vocativi forma in masculino infra v. 1399. Hippol. fr. VIII. [446. p. 393. ed. Nauck.] et al. PFLUGK.

V. 625. ὁ μὲν χρόνος] Sero, inquit, tam diu disiunctis gaudii fructus contingit. PFLUGK.

V. 627—629. Primus et extremus horum versuum e binis dochmiis constant. His qui interiectus est, eum item dochmiacum esse existimat geminata anacrusi Reisigius ad Soph. Oed. Col. p. 366.

tribus iambis dimetiendum censuit Seidlerus de Vers. Dochm. p. 119., iambicum ischiorrhogicum vel dochmiacum praemissa brevi syllaba Hermannus Elem. doctr. metr. p. 280. 282. — ἐν μ. φιλογοιφασφύρφφ

ἐλαβον ἄσμενα πόσιν ἐμόν, φίλαι,
 περιπετάσασα χέρα
 φίλιον ἐν μακρᾷ φλογὶ φαισφόρῳ.

MENEΛΑΟΣ.

κἀγὼ σέ· πολλοὺς δ' ἐν μέσῳ λόγους ἔχων 630
 οὐκ οἶδ' ὁποίου πρῶτον ἄρξωμαι τὰ νῦν.

ΕΛΕΝΗ.

γέγηθα, κρατὶ δ' ὀρθίους ἐθείρας
 ἀνεπτέρωκα, καὶ δάκρυ σταλάσσω,

V. 628. περί τ' ἐπέτασα G. Hermannus. Non ausus sum recipere propter orationem Menelai respondentis: κἀγὼ σέ, quod referendum est ad ἐλαβον potius quam ad περιπέτασα χέρα.

V. 631. ἄρξωμαι G. Hermannus de partic. ἄν lib. II. c. 12. p. 128: ἄρξομαι Cod. C., id quod olim erat ἄρξομαι, hoc est, ἄρξωμαι.

i. e. διὰ πολλῶν ἡμερῶν, διὰ χρόνου. Infra v. 652: ἡλίους μέρους, dies infinito s. PFLUGK. "Carmen, cuius hic sit initium, etsi non effugit risum Aristophanis in Thesm. 913 sqq., eximia arte compositum est. Menelaum ut virum, ut regem, ut ducem exercitus, ut multa aspera expertum, qui- que non desideratam diu uxorem invenisset, sed simulacrum nihil a vera uxore diversum commutasset cum ea quae vera est, sedatiorem et minus agitatum esse conveniebat quam Helenam, quae vi marito erepta diuturno cruciata desiderio, barbari viri concubium timens, ubi vivere maritum audivit, ubi praesentem vidit, ubi frustra ut ab eo agnosceretur operam dedit, ubi abeunte iam ex insperato potita est, non potest non et gaudio propter praesentem felicitatem et recordatione praeteritorum malorum et pudore propter indignam infamiam et dolore ob domesticam calamitatem, cuius ipsa quamvis insons causa fuit, commoveri variisque his animi adfectionibus perturbari vehementissime. Itaque Menelai

gravior ac tranquillior oratio est trimetros plerumque habens; Helenae autem sermo vehementior et rapidior, fere dochmiacis numeris luxurians: neque vero antistrophicum esse in tam variis animi motibus carmen potest, nisi paucissimis in partibus. Idque scite a poeta sic factum est, ut praeter bina inter se respondentia versuum paria tantummodo initium carminis, ubi propemodum par utriusque coniugis gaudium est, stropham unam cum sua antistropha habeat, utrimque tamen inclusam trimetris Menelai, praemissa proodo Helenae." G. HERMANNUS.

V. 630. ἐν μέσῳ] i. e. περί τῶν ἐν μέσῳ πραγμάτων, de rebus a fuga Helenae usque ad hoc tempus gestis. PFLUGK.

V. 632. Initium hoc esse videtur cantici ex eo genere, quae vocant ἀπὸ συνηΐς: quae soluta esse putantur illa numerorum aequalitate, qua chori cantica adstricta sunt. Quamquam quum minus saepe quam poterant ista solutorum numerorum licentia poetas tragicos usos esse constet, ipsa per se non improba-

περὶ δὲ γυῖα χέρας ἔβαλον, ἠδονὰν
ὡς λάβω, ὦ πόσις.

65

MENEΛΑΟΣ.

ὦ φιλιτάτη πρόσοψις, οὐκ ἐμέμφθην·
ἔγω τὰ τοῦ Διὸς τε λέκτρα Λήδας θ',
ἂν ὑπὸ λαμπάδων κόροισι λεύκιπποι
ξυνομαίμονες ὄλβισαν ὄλβισαν

64

τὸ πρόσθεν, ἐκ δόμων δ' ἐνόσφισαν θεοὶ σ' ἔμο

V. 634. χέρας Elmsleius. χείρας Cod. C.

V. 636. Verba ὦ φιλιτάτη πρόσοψις Cod. C. continuat Helena Menelao dederunt C. Reisigius in Coniect. in Aristoph. lib. p. 280. et P. Elmsleius ad Eurip. Med. 581. adn. m., quae fere sequuti sunt recentiores omnes.

V. 638. τοῦ Cod. C. τῆς G. H. Schaeferus, quem multi sequuti sunt. Διὸς τε C. Reisigius l. c. Διὸς Cod. C.

V. 641. σ' ἐμοῦ Portus. σ' ὀμοῦ Cod. C. Alii aliter constituerunt hunc locum, et Hermannus quidem scripsit omnia haec Menelao continuans: τὸ πρόσθεν, ἐκ δόμων δ' ἐνόσφισαν θεοὶ σ' ἔμο

bilis est sententia Seidleri de Verss. Dochn. p. 152. et Reisigii Coniect. l. p. 280. strophis antistrophisque hoc canticum contineri censentium. Verumtamen nec Seidlerus nisi incertam suspicionem prodidit, nec Reisigius tantum dixit, quantum satis esset ad iudicandum. Quare dum aliquis eorum, quibus solis, talia ut perspicerent, Pieriae sorores adrisisse putantur, certa antistrophicae responsionis indicia attulisset, relinquendam nos putavimus eam quae adhuc vulgata est descriptionem: idque eo magis, quod, quum poetae similitudinem tamen quandam versuum numerorumque retinuerint, facile quis adduci potest, ut antistrophicorum lege teneri opinetur quae ab ista severitate alienissima sunt. Plerique autem versus huius cantici dochmiaci sunt et iambici, iique ea fere lege inter utramque personam divisi, ut, qui sunt commotiores numeri, Helenae sint maximam partem, re-

liqua pars Menelai. Paucos attingam, pluribus tironum observationi relictis. V. 640. anapaesticum logaoedicum esse vidui, de quo vid. Herm. Elen. p. 419. Versum 642. pentametrum Bacchiacum esse iudicavit Gaisfordius. Quo genere non utuntur Graeci, quae sententia est Hermanni p. 29. habebis duos dochmios cum dypodia trochaica: etsi Hermannus p. 263. ne haec quidem ratione versus metiendi satis certa videtur. Sequens versus non magis certam mensuram habet: qui anapaestis orsus in quattuor brevibus syllabis desinit. Quod fieri potest, ut earum secundam et tertiam solutio longae attulerit, habebis Archebuleum. vid. Herm. p. 418 sq. V. 657. glyconeus adiecto in fine spondeo cuiusmodi etiam vv. 680. 681. sunt. De hoc genere dixit Herm. p. 564. V. 664. trimeter dactyl. catal. in disyll. et anaerusi: cui succedit dochmius V. 670 sq. vide Seidlerus

ΕΛΕΝΗ.

πρὸς ἄλλαν δ' ἐλαύνει θεὸς συμφορὰν τᾶσδε
κρείσσω·

τὸ κακὸν δ' ἀγαθὸν σέ τε καὶ με συνάγαγε,
πόσι,

χρόνιον, ἀλλ' ὅμως ὀνείμαν τύχας.

645

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὄναιο δῆτα. ταῦτά δὴ ξυνεύχομαι·

Ὅμοῦ δ' ἐλαίνει, συμφορὰν ἄλλην, θεός. Nauckius autem Menelao haec dedit: τὸ πρόσθεν, ἐκ δόμων δὲ νοσφίσας σ' ἐμοῦ Πρὸς ἄλλαν ἐλαύνει θεὸς συμφορὰν τᾶσδε κρείσσω. Pflugkius auctore A. Matthiae scripserat: τὸ πρόσθ', ἐκ δόμων δ' ἐνόσφισαν θεοὶ σ' ἐμοῦ, de cuius versus mensura disputavit p. 86.

V. 642—44. Cod. C. dat Menelao. Helenae restituit primus Tyrwhittus.

V. 644. πόσι Hermannus. πόσι Cod. C.

V. 646. 647. Menelao dedit Tyrwhittus. In Cod. C. Helenae continentur.

p. 152. Herm. p. 277. V. 690. v. Herm. p. 279. V. 692. anaepasticus hypercatalectus. cf. Seidler. p. 144 sq. V. 694—697. vid. idem p. 67.

Argumentum huius cantici tribus partibus absolvitur, metrorum quoque genere discretis: quarum prima plena est amoris, gaudii, lacrimarum ut in re insperata et marito atque uxore praeter opinionem reconciliatis (v. 632—659.); tum percontatio Menelai de asportatione uxoris (v. 660—690.); postremo utriusque de malis ex Paridis iudicio sibi suisque ortis lamentatio. Videamus singula. Laetor, inquit, horretque capillus, ut in re nova, improvisa, plena etiamtum pavoris, denique quae vix ad fidem sui convaluerit. Prorsus sic chorus apud Sophoclem Ai. 692: ἐρωίς ἔρωτι, περιχαρῆς δ' ἀνεπτόμαν. PFLUGK.

V. 637—641. Menelai moderatior, ut viri, et post multos gravesque labores uxore potiti,

oratio. οὐκ ἐμέμφθη, i. q. ἀγαπῶ, οὐ μέμφομαι τῇ τύχῃ. — τὰ τοῦ Δ. λ. Δήδας τε, uxorem, Iove Ledaque natam. Invicem sibi praesidio esse hunc locum et Med. v. 594, ubi λέκτρα βασιλέως regia puella nominatur Iasoni nuptura, adversus Elmsleium monuit Reisigius. [Vide quae ad illum Medae locum a me adnotata sunt in ed. Gothana altera p. 68. R. K.] Simile etiam illud Troad. 852: τεκνοποιὸν ἔχουσα τᾶσδε γᾶς πόσιν ἐν θαλάμοις. Heraclid. 362. ὁ Σθενέλου τύραννος. Soph. Phil. 1023: τῶν Ἀτρέως δισσῶν στρατηγῶν. — ὑπὸ λαμπάδων, scil. γαμηλίων. Rem usumque praepositionis illustrabit Ion. 1474: οὐχ ὑπὸ λαμπάδων οὐδὲ χορευμάτων ὑμέναιος ἐμός, τέκνον, ἔτι κτε σὸν κᾶρα. Iph. A. 1038: συρίγγων ὑπο. Alc. 737. Bacch. 156. Vide Ducker. ad Thucyd. V, 70. Reiz. ad Hesiod. Sc. Herc. 280. Wyttenbach. ad Plutarchi Moral. p. 41. C. 78. B. = vol.

δυοῖν γὰρ ὄντοιν οὐχ ὁ μὲν τλήμων, ὁ δ' οὐ.

EΛΕΝΗ.

φίλοι, φίλοι, τὰ πάρος οὐκέτι
στενομεν, οὐδ' ἀλγῶ.

πόσιν ἐμὸν ἐμὸν ἔχομεν ἔχομεν, ὄν ἔμενον 650
ἔμενον ἐκ Τροίας πολυετῆ μολεῖν.

MENEΛΑΟΣ.

ἔχεις μ' ἐγὼ τε σ' ἡλίους δὲ μυρίους
μόγισ διελθῶν ἡσθόμην τὰ τῆς θεοῦ.

ἐμὰ δὲ δάκρυα χαρμονᾶ πλεον ἔχει
χάριτος ἢ λύπας.

655

EΛΕΝΗ.

τί φῶ; τίς ἂν τὰδ' ἤλπισεν βροτῶν ποτε;
ἀδόκητον ἔχω σε πρὸς στέροισ.

οῖν

V. 647. *δυεῖν* Cod. C. Vide infra v. 731. Quae disputavit P. Elmsleius ad Med. 1256. rem minime conficiunt. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 210. Rost. gr. Gr. p. 147. ed. VII.

V. 650. *ἐμὸν* in Cod. C. semel scriptum duplicavit A. Seidlerus de vers. dochm. p. 67.

V. 652. μ' addidit A. Matthiae in Cod. C. omisum. Ce-

VI. 171-23). Matth. Gr. p. 1186 sq. — ὄλβισαν i. e. ὀλβίαν, μακαρίαν ἀπέδειξαν. — κόροισι λεύκιπποι, Dioscuri. V. Wuestemann. ad Theocrit. XXII, 34. Valcken. ad Phoen. 609. PFLUGK.

V. 647. οὐχ ὁ μὲν τλήμων, ὁ δ' οὐ.] Vim huius formulae percipias ex Phocylideo illo, Λέριοι κακοί· οὐχ ὁ μὲν, ὅς δ' οὐ· Πάντες πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης Λέριος. Vide Plat. Criton. p. 47. A. de Republ. V. p. 475. B. Xenoph. Cyrop. II, 3, 8. Blomf. ad Aesch. Pers. 807. PFLUGK.

V. 651. πολυετῆ] i. e. διὰ πολλῶν ἐτῶν. Androm. 307: δεκείτεσι ἀλάληντο. Or. 472: ἔκλυον, ὡς ἐς Ναυπλίαν Ἦχοι ξὺν ἀλόχῳ πολυετῆς σεσωσμένος. Anthol. Pal. XI. 77: εἰκοσέτους σωθέντος Ὀδυσσεὸς εἰς τὰ πατρώα. PFLUGK.

V. 652. "Constructio est: διελθῶν ἡλίους μυρίους μόγισ ἡσθόμην τὰ τῆς θεοῦ, soles innumerales quum transegissem (malim transegerim), aegre tandem deae fraudes sensi." MUSGRAVIUS.

V. 655. Aug. Matthiae quae ad hunc locum adnotavit, nec satis intelligo, nec, si intelligam, probare possum. En ipsius verba. "Χαρμονὰ [sic enim edidit] per appositionem ad δάκρυα adiectum, lacrimae meae, quae sunt gaudii indices, fere ut 643: τὸ κακὸν ἀγαθόν." Quare restitui Aldinam lectionem [χαρμονᾶν] cuius constructionem explicavit Fritzscheius Quaest. Luc. p. 178. comparatis quum aliis aliorum tum duobus Euripidis locis, Suppl. 732: καὶ δοκῶ τὰς συμφορὰς ἔχειν ἔλασσον, τῶνδε τι-

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

κάγω σὲ τὴν δοκοῦσαν Ἰδαίαν πόλιν
 μολεῖν Ἰλίου τε μελέους πύργους.
 πρὸς θεῶν, δόμων πῶς τῶν ἐμῶν ἀπεστάλης; 660

ΕΛΕΝΗ.

ἔ. ἐ. πικρὰν ἐς ἀρχὰν βαίνεις·
 ἔ. ἐ. πικρὰν δ' ἐρευνᾶς φάτιν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

λέγ', ὡς ἀκουστὰ πάντα δῶρα δαιμόνων.

ΕΛΕΝΗ.

ἀπέπτυσσα μὲν λόγον οἶον οἶον ἐσοίσομαι.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὅμως δὲ λέξον· ἠδὺ τοι μόχθων κλύειν. 665

terum Cod. C. ἐγὼ habet, non ἔχω, quod A. Matthiae, G. Hermannus, Pflugkius volgaverunt.

ἄν
 V. 654. χαρμονᾶ Cod. C.

V. 656. τὰδ' Cod. C. τόδ' Aldus et alii.

V. 661. πικρὰν ἐς ἀρχὰν Kirchhoffius et Nauckius.

ἄς
 ἄς

πικρὰν ἐς ἀρχὰν Cod. C. secundum apogr. Paris.

σάντων δίκην. Bacch. 192: ἀλλ' οὐχ ὁμοίως ἄν ὁ θεὸς τιμὴν ἔχοι. Nec tamen diffiteor magis placere χαρμονᾶν, sed id ut iungatur cum δάκρυα, Freudenthänen. De quo constructionis genere cf. adnot. ad Androm. 1014. Schwenk. ad Aesch. Choeph. 484. PFLUGK. χαρμονᾶν probavit etiam A. Nauckius. Ego auctore etiam Kirchhoffio recepi Hermannii coniecturam χαρμονᾶ, quam is ita explicavit: "Expertum se dicit iram Iunonis, ut habeat sane cur laborum recordatione lacrimas fundat, sed prae gaudio lacrimas suas plus grati quam acerbi habere addit." R. K.

V. 661. πικρὰν ἐς ἀρχὰν β.] i. e. πικροῦ λόγου ἀρχῆ. PFLUGK. Recte nuper πικρὰν ἐς ἀρχὰν receperunt critici, quod

concinnior oratio est horum versuum, qui pares inter se quodam modo decurrunt. R. K.

V. 663. δῶρα] Homerus h. Cer. 217. ἀλλὰ θεῶν μὲν δῶρα καὶ ἀγνύμενοι περ ἀνάγκη Τέτιλαμεν ἀνθρώποι· ἐπὶ γὰρ ζυγὸς ἀγέει κείται. PFLUGK.

V. 664. ἀπέπτυσσα] Abominor ego quidem rem, cuius mentionem faciam: tam pudet, tamque odiosa est. Verbi illius potestatem explicavimus supra ad v. 75. quam vel maxime declarat Aeschyli versus fragm. 384: [344. p. 84. ed Nauck.] ἀποπτύσαι δεῖ καὶ καθήρασθαι στόμα. Particula μὲν referenda est ad illud, quod in animo habuit Helena, fere huiusmodi: ὅμως δέ, εἴ τί σοι τοῦτ' ἔσι' ἐν ἠδονῇ πνυθέσθαι, λέξω: quod occupavit Menelaus. Cf. infra v. 1250. Xenoph. Mem. III,

ΕΛΕΝΗ.

οὐκ ἐπὶ λέκτρα βαρβάρου νεανία,
 πετομένας κώπας,
 πετομένου δ' ἔρωτος ἀδίκων γάμων.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

τίς [γάρ] σε δαίμων ἢ πότμος σὺλᾶ πάτρας;

ΕΛΕΝΗ.

ὁ Διὸς ὁ Διός, ὦ πόσι, παῖς μ'
 ἐπέλασεν Νεῖλω.

670

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

θαυμαστά· τοῦ πέμψαντος; ὦ δεινοὶ λόγοι.

ΕΛΕΝΗ.

κατεδάχρυσά καὶ βλέφαρον ὑγραίνω
 δάκρυσιν· ἅ Διός μ' ἄλοχος ὤλεσεν.

V. 666. λέκτρα L. Dindorfius. λέκτρον Cod. C.

V. 668. ἀδίκων Cod. C. ἀθλίων ex apogr. Par. altero Aldus.

V. 669. τίς γάρ σε Barnesius τίς σε Cod. C.

V. 670. παῖς μ' Cod. C. Alii aliter lacunam compleverunt.

Hermannus proposuit ὦ πόσι, με παῖς Ἑρμᾶς sive ὦ πόσι, με παῖς Μαίας τ', quorum prius recepit Nauckius. Elmsleius ad Iph. Taur. 884. proposuerat: ὦ πόσι, Μαίας τε παῖς. Kirchhoffius ait potuisse etiam scribi ὦ πόσις, παῖς Μαίας τ' sive παῖς Ἑρμᾶς μ'.

V. 675. Ἥρα, quod Cod. C. Helenae continuat, Menelao dedit Hermannus. Mox idem τί τῶν pro τίνων, quam Hermannus

12, 1. Menelaus autem quam adiungit sententiam, cuius index est particula τοί, eandem verbis simillimis rettulit Andromed. fr. 18. [131. p. 317. ed. Nauck.] ἀλλ' ἡδύ τοι σωθέντα μεμνήσθαι πόνων. PFLUGK.

V. 666. οὐκ ἐπὶ λ.] scil. ἐστάλην. Νεανία trisyllabum, ut Phoen. 147. conf. Seidler. de V. D. p. 49. Wunder. Advers. in Soph. Phil. p. 37. — πετομένας κώπας. Si κώπα de navi dictum accipias, ut infra v. 1272. Androm. 866. et alibi, participium πετομένα addiderit poeta velorum alas respiciens (cf. ad v. 147). Sed proprie dictum esse fidem facit Sophocel. Oed. Col. 716: ἅ δ' εὐήρημος

ἐκπαγλ' ἄλῖα χερσὶ παραπτομένα πλάτα θρώσκει, τῶν ἑκατομύδων Νηρηΐδων ἀκόλουθος. Elegantissime vero idem verbum repetiit in proximis: ubi meminisse oportet cupiditatis indicium esse quod vulgo dicebant ἀνεπερωσθαι. Sophocel. Oed. T. 487: πέτομαι δ' ἐλπίζω. Xenoph. Hell. III, 1, 14: ἀναπερωθεῖς ὑπὸ τινων, ὡς αἰσχρὸν εἶη γυναῖκα μὲν ἄρχειν, αὐτὸν δ' ἰδιώτην εἶναι. Herodot. II, 115. de Paride Helenam abducente: ἀναπερωσάς αὐτήν οἴχεαι ἔχων ἐκκλέψας. PFLUGK.

V. 675. Vulgatam scripturam: τίνων — κακῶν; sic defendit Pflugkius: "Constructio vi

MENEΛΑΟΣ.

Ἥρα; τί νῶν χρήζουσα προσθεῖναι κακόν; 675

ΕΛΕΝΗ.

ὦμοι ἐμῶν δεινῶν, λουτρῶν καὶ κρημῶν,
ἵνα θεαὶ μορφὰν
ἐφαίδρυναν, ἔνθεν ἔμολεν κρίσις.

MENEΛΑΟΣ.

τάδ' εἰς κρίσιν σοι τῶνδ' ἔθηχ' Ἥρα κακῶν;

ΕΛΕΝΗ.

Κύπριν ὡς ἀφέλοιτο.

MENEΛΑΟΣ.

πῶς; αὐδα.

680

ΕΛΕΝΗ.

Πάριν, ᾧ μὲ ἐπένευσεν.

rationem sequuti sunt Nauckius et Kirchhoffius. Vide adnot. exegeticam. Mox κακόν Cod. C. sec. apogr. Pariss. κακῶν ex corr. apogr. Par. alterius Aldus.

V. 679. Kirchhoffius scribendum coniecit: τί δ' εἰς κρίσιν σοι τῶνδ' ἔθηχ' Ἥρα κακά; Musgravius voluerat: τί δ' εἰς κρίσιν σοι τήνδ' ἔθηχ' Ἥρα κακῶν;

V. 680. κύπριν Cod. C. Κύπρις ex apogr. Par. altero Aldus. Kirchhoffius adsentitur Reiskio, qui scribi voluit vocabulis transpositis: Πάριν ὡς ἀφέλοιτο et Κύπρις ᾧ μὲ ἐπένευσεν.

V. 681. ἐπένευσεν C. Lachmannus. ἐπένευσ' Cod. C. τλήμων Cod. C. τλάμων Aldus.

attractionis paullum immutata est ab ea forma, quam vulgaris consuetudo loquendi postulabat, τίνα χρήζουσα προσθεῖναι κακά; Sic Demosthenes c. Aristocr. §. 69: ἐκείνον κύριοι κολάσαι, pro ἐκείνον. Sophocles Phil. 60: οἱ δ' ἐν λιταῖς στείλαντες ἐξ οἴκων μοιεῖν — Οὐκ ἤξιῶσαν τῶν Ἀχιλλείων ὄπλων Ἐλθόντι δοῦναι. Homerus h. Cer. 283: οὐδέ τι παίδος Μνήσατο τηλυγέτοιο ἀπὸ δαπέδου ἀνελέσθαι. Vid. adnot. ad Med. 1399. Stallb. ad Plat. de Rep. I. p. 54. Bornem. ad Xenoph. Cyrop. V, 2, 23. Wex. ad Soph. Antig. 48." Haec etsi vera omnia sunt, multo tamen simplicior aptiorque oratio est, si

recepta G. Hermanni coniectura scribimus τί νῶν idque ut faceremus eo magis consentaneum erat quod in cod. C. non κακῶν, sed κακόν legitur, ut nihil reliquum esse videatur quo vulgatam scripturam tueri possimus. R. K.

V. 676. "λουτρά et κρήνας Helena vocat ἐμὰ δεινά." MATTHIAE. De re vid. Androm. 274 sqq. Iph. Aul. 1294 sqq. PFLUGK.

V. 681. Πάριν] Dixerat supra, ut Veneri me eriperet. Id nunc explicat, nimirum Paridi, cui me promiserat Venus. V. Troad. 929. PFLUGK.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἔοικας· οὐταί τοῦτό γ' ἐξαρήσομαι.

ΕΛΕΝΗ.

τίς οὖν διδάξει σ' ἄλλος ἢ σά γ' ὄμματα; 580

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἐκεῖ νοσοῦμεν, ὅτι δάμαρτ' ἄλλην ἔχω.

ΕΛΕΝΗ.

οὐκ ἦλθον εἰς γῆν Τρωάδ', ἀλλ' εἰδωλον ἦν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

καὶ τίς βλέποντα σώματ' ἐξεργάζεται;

ΕΛΕΝΗ.

αἰθήρη, ὅθεν σὺ θεοπόνητ' ἔχεις λέχη.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

τίνος πλάσαντος θεῶν; ἀέλπτα γὰρ λέγεις. 585

V. 580. ἢ σά γ' ὄμματα G. Hermannus· ἢ τὰ σά γ' ὄμματα Cod. C. ἢ τὰ σ' ὄμματα vulgo de A. Matthiae coniectura.

V. 581. ἐκεῖνο σοῦ μὲν Cod. C. ἐκεῖ νοσοῦμεν Scaliger, cuius emendationem comprobaverunt Porsonus App. ad Toup. t. IV. p. 486. et Dobraeus ad Aristoph. Plut. 689 et recentiores omnes.

esse) privat me te uxore.
R. K.

V. 580. ἢ σά γ' ὄμματα] Sic rectius mihi G. Hermannus scripsisse videtur, quam ceteri, qui A. Matthiae rationem sequuti ἢ τὰ σ' ὄμματα ediderunt. Nam adseveratio in altero membro, qua efficitur, ut vox σὰ ὄμματα magis exstet, aptissima est. Recte Hermannus vertit: Quis alius tibi fidem faciet, quam hoc ipsum, oculi tui? R. K.

V. 582. ἀλλ' εἰδωλον ἦν] scil. τὸ ἐλθόν εἰς Τροίαν. PFLUGK.

V. 583. βλέποντα] viva. Infra v. 1011: καὶ γὰρ ἂν κείνος βλέπων Ἀπέδωκεν ἂν σοι τήνδ' ἔχειν. V. ad Hecub. 311. PFLUGK.

V. 586. Ἥρας διάλλαγμα] Construendum cum λέχη. Divinitus, inquit, factum coniugium habes — a Iunone subditum, ne meo corpore Paris potiretur. PFLUGK.

V. 587. Particula ἂν, in qua erat qui haereret, refertur ad condicionem non impletam: quam etsi reticuit poeta, tamen e superiore oratione facile intelligitur, cuiusmodi fuerit. "Si ad Troiam, inquit, non deducta esset nisi imago Helenae, non potuissem equidem uxorem meam recuperare: nisi forte et hic et Troiae simul te fuisse credibile est." Vides non negare illum de imagine, illud vero persuasum habere, Helenam esse quam Troia abduxerit: quae eum opinio non patiebatur huic mulieri fidem habere, nisi credere

ΕΛΕΝΗ.

"Ηρας διάλλαγμα, ὡς Πάρις με μὴ λάβοι.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

πῶς οὖν ἂν ἐνθάδ' ἦσθ' ἂν ἐν Τροίᾳ θ' ἅμα;

ΕΛΕΝΗ.

τοῦνομα γένοιτ' ἂν πολλαχοῦ, τὸ σῶμα δ' οὐ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

μέθες με, λύπας ἄλλης ἔχων ἐλήλυθα.

ΕΛΕΝΗ.

λείπεις γὰρ ἡμᾶς, τὰ δὲ κέν' ἐξάξεις λέχη; 590

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

καὶ χαῖρέ γ', Ἑλένη προσφερέης ὀθούνεκ' εἶ.

ΕΛΕΝΗ.

ἀπωλόμην· λαβοῦσά σ' οὐχ ἔξω πόσιν.

V. 586. ἦρα Cod. C. "Ηρας Scaliger, quem recentiores

fere sequuti sunt. λάβῃ Cod. C. secundum apogr. Paris.

V. 587. ἦσθ' ἂν Pflugk. ἦσθά τ' Barnesius. ἦσθ' Cod. C.

V. 589. λύπας Cod. C. λύπης Elmsleius, quem Hermannus, Nauckius, alii sequuti sunt, vide infra adn. exeget.

vellet, quod erat absurdum, utroque loco Helenam fuisse. PFLUGK.

V. 589. λύπας ἄλλης ἔχων] Med. 1107: ἄλλης βίσιον εὐρον. Quemadmodum Plautus Menaechn. prolog. 16: tantum ad narrandum argumentum adest benignitas, pro benignitatis. vid. Taubmann. PFLUGK. Iure Pflugk. auctore etiam A. Matthiae accusativum λύπας tutatus est, qui aptior etiam est hoc loco quam genetivus λύπης. Nam quidquid cavillatur G. Hermannus ad h. l., eodem tamen iure dicitur hic λύπας ἄλλης ἔχων, quo in Oreste v. 1039: ἄλλης τὸ μητρὸς αἰμ' ἔχω. et in Medea 1107: καὶ δὴ γὰρ ἄλλης βίσιον θ' εὐρον κτέ. et in Electra

v. 71: ἄλλης δ' ἔχει τᾶξωθεν ἔργα, quamquam haec verba alia lingua aliter vertuntur. Neque Latine solumsatis consilii habere, verum etiam satis consilium habere dicitur, veluti apud Ciceronem ep. ad Atticum lib. XII. ep. 50. conf. Madvigium ad Ciceronis libros de Finibus p. 286. R. K.

V. 592. λαβοῦσά σ' οὐχ ἔξω πόσιν] Quod Badhamus πόσι pro πόσιν scribendum coniecit, id est etiam deterius quam Codicis scriptura, quod in Helenae mente non tam haec sententia debet haerere, se Menelaum non habituram, sed se Menelaum non habituram maritum, id est, quocum vivat et vitam suam oblectet. R. K.

Eurip. Vol. II. Sect. I.

MENEΛΑΟΣ.

τοῦκεῖ με μέγεθος τῶν πόνων πείθει, σὺ δ' οὔ.

ΕΛΕΝΗ.

οὐ γὰρ τίς ἡμῶν ἐγένετ' ἀθλιωτέρα;
οἱ φίλτατοι λείπουσί μ' οὐδ' ἀφίξομαι 595
Ἑλληνας οὐδὲ πατρίδα τὴν ἐμὴν ποτε.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Μενέλαε, μαστεύων σε κιγγάνω μόλις,
πᾶσαν πλανηθεῖς τήνδε βάρβαρον χθόνα,
πεμψθεῖς ἐταίρων τῶν λελειμμένων ὑπο.

MENEΛΑΟΣ.

τί δ' ἔστιν; οὐ πον βαρβάρων συλᾶσθ' ὑπο; 600

ΑΓΓΕΛΟΣ.

θαυμάστ' ἔλασσον τοῦνομ' ἢ τὸ πράγμ' ἔχων.

MENEΛΑΟΣ.

λέγ', ὡς φέρεις τι τῆδε τῆ σπουδῆ νεον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

λέγω πόνους σε μυρίους τλῆναι μάτην.

V. 595. λείπουσί μ' Musgravius. λείπονσι Cod. C.

V. 597. κιγγάνω A. Matthiae κιγάνω Cod. C. Vide de his formis disputantes Musgravius ad Alc. 480. Monk. ad Hippol. 1442. Schwenk. ad Aeschyl. Choëph. 981. Ph. Buttmann. Gr. gr. ampl. vol. II. p. 167.

V. 600. ^{ἤπου} οὔπον Cod. C. secundum apogr. Paris.

V. 601. Constructionem continuavit, qua usus erat antea. Quare non magis ἔχων corrigendum quam quae vv. 597. 8. 9. participia posuit. Verte: mira non tam dictu quam renuntians. PFLUGK.

V. 602. τῆδε τῆ σπουδῆ] Subandias licet τεκμαιρομένω, si ex isto tuo studio coniecturam capere licet. Non quo illud revera omisum sit, sed ut vim dativi percipias. PFLUGK.

V. 607. λιποῦσα σεμνὸν ἄντρον] Equidem minime possum probare coniecturam Kirchhoffii, qui ἐρεμνὸν pro σεμνὸν

hoc loco reponi voluit. Nam quum ἄντρα σεμνὰ saepe illa dicantur, quae aliquid sanctitatis alicunde traxerunt, veluti apud Pindarum Olymp. V, 43. Pyth. IX, 50., non est improbabile illud etiam antrum, quo Menelaus eiusque socii e naufragio servati Helenam suam abscondiderant, non sine religione fuisse, id quod qui ignoti ac peregrini in eam terram venerant tamen ex aliquo eius rei indicio discere potuerant. R. K.

V. 608 sq. ὦ ταλαίπωροι Φρύγες πάντες τ' Ἀχαιοί] Quod G. Hermannus, quum nemo ante eum in hoc loco

MENEΛΑΟΣ.

παλαιὰ θρηνεῖς πῆματ' ἀγγέλλεις δὲ τί;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

βεβηκεν ἄλογος σὴ πρὸς αἰθέρος πτυχὰς 605

ἀρθεῖσ' ἄφαντος· οὐρανῷ δὲ κρύπτεται

λιπούσα σεμνὸν ἄντρον, οὗ σφ' ἐσώζομεν,

τοσόνδε λέξασ'· ὧ ταλαίπωροι Φρύγες

πάντες τ' Ἀχαιοί, δι' ἐμ' ἐπὶ Σκαμανδρείοις

ἀκταῖσιν Ἥρας μηχαναῖς ἐθνήσκετε 610

δοκοῦντες Ἑλένην οὐκ ἔχοντ' ἔχειν Πάριον.

ἐγὼ δ', ἐπειδὴ χρόνον ἔμειν' ὅσον μ' ἐχρῆν,

τὸ μόρσιμον σώσασα πατέρ' ἐς οὐρανὸν

ἄπειμι· φήμας δ' ἢ τάλαινα Τυνδαρίς

ἄλλως κακὰς ἤκουσεν οὐδὲν αἰτία. 615

ὦ χαῖρε, Λήδας θυγάτηρ, ἐνθάδ' ἦσθ' ἄρα;

ἐγὼ δὲ σ' ἄστρον ὡς βεβηκυῖαν μυχοῦς

ἠγγέλλον, εἰδὼς οὐδὲν, ὡς ὑπόπτερον

θεῖμας φοροίης. οὐκ ἐῷ σε κερτομεῖν

V. 601. θαῦμ' εἰσ' ἔλασσον τοῦνομ' ἢ τὸ πρᾶγμ' ἔχον correxit auctore Scaligero Barnesius, quem fere recentiores sequuti sunt.

V. 605. πτυχὰς Elmsleius. πτύχας Cod. C.

V. 607. λιπούσ' ἐρεμνὸν Kirchhoffius et Schneidewinus.

V. 609. τάλανές τ' Ἀχαιοί Hermannus, quem sequuti sunt Kirchhoffius et Nauckius.

esset offensus, haec corrupta esse indicavit et pro πάντες τ' scribi voluit τάλανές τ', id ego non queo laudare propterea, quod πάντες Ἀχαιοί non sic ab Helena dici videntur, ut omnes omnino qui fuerunt Achaei intelligendi sint, sed ut fere ab Homero πάντες Ἀχαιοί et similia dicuntur, ut sint omnis generis Achivi, Achivi, quibus omnes Graecae nationis populi, qui ad Troiam oppugnandam profecti erant, denotabantur, ut haec sententia sit: O miseri Phryges et (miseri) Achivi omnis generis etc. R. K.

V. 609. ἐπὶ Σκαμανδρείοις ἀκταῖσιν] De forma adiectivi vide ad v. 250. R. K.

V. 611. δοκοῦντες Ἑλένην οὐκ ἔχοντ' ἔχειν Πάριον] Vide supra v. 35 sq.: καὶ δοκεῖ μ' ἔχειν κενὴν δόκησιν, οὐκ ἔχων. et quae ibi adnotata sunt. R. K.

V. 613. τὸ μόρσιμον σώσασα] i. e. postquam factorum sortem explevi. — De accusativo personae cum verbo ἄπειμι iuncto conf. Rost. Gr. §. 104. B. 5. p. 505. ed. VII. PFLUGK.

V. 616. Nunc demum nuntius conspicatur Helenam, rei novitate fortasse adductam, ut re-

ἡμᾶς τὸδ' αὖθις, ὡς ἄδην ἐν Ἰλίῳ
πόνους παρεῖχες σῶ πόσει καὶ συμμάχοις.

620

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο· ξυμβεβᾶσιν οἱ λόγοι
οἱ τῆσδ' ἀληθεῖς· ὦ ποθεινὸς ἡμέρα,
ἢ σ' εἰς ἐμὰς ἔδωκεν ὠλένας λαβεῖν.

ΕΛΕΝΗ.

ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν Μενέλεως, ὁ μὲν χρόνος
παλαιός, ἢ δὲ τέρψις ἀρτίως πάρα.

625

δαφιλῶς

V. 620. ἄδην Cod. C. μάτην Miltonus, quem Pflugkius et Hermannus sequuti erant, immerito.

V. 621. ὦ πόσει Cod. C. σῶ πόσει Miltonus.

V. 624. ἢ σ' εἰς ἐμὰς Canterus. ὡς εἰς ἐμὰς Cod. C. ὡς σ' εἰς ἐμὰς Hermannus.

licta tumuli sede paullulum procederet. PFLUGK.

V. 620. ὡς ἄδην ἐν Ἰλίῳ πόνους παρεῖχες κτέ.] Quod Pflugkius olim adnotavit hoc: "ἄδην quum defendebat A. Matthiae, id huic loco convenire docendum erat, non hoc argumento utendum, quod ea voce et Homerus et tragici usi fuerint. Atqui non convenit: perspicuum est enim respici ad v. 603.", hanc sententiam quamquam iudicio suo G. Hermannus comprobavit, tamen accipere non potui neque probavit Nauckius nec Kirchhoffius. Sententia enim haec ipsa non abhorret ab hoc loco sive ἄδην sive μάτην legis. Illud autem codicis auctoritate nititur. R. K.

V. 622. τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο] Formula respicientis ad cognita sive e superiore sermone sive e consuetudine vitae. Medeae v. 98: τὸδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες· μάτηρ Κινεὶ κραδίαν, κινεὶ δὲ χόλον. V. ibi Elmsleium, Heindorfium ad Plat. Phaedr. §. 40, Reisigium Coni. I. p. 279, coll. Schaef. ad Demosth. p. 583, 18. vol. III. p. 488 sq.

PFLUGK. Plene dicitur in Aristophanis Ach. v. 41: τοῦτ' ἐκεῖν' οὐγὼ λέγον., ad quem locum vide quae interpretes adnotaverunt. R. K.

V. 623. ὦ ποθεινός] more Atticorum, ut supra v. 335: ἴω μέλεος ἀμέρα. El. 585: ὦ χρόνιος ἀμέρα. fr. inc. trag. 160: ὦ πολύμοχθος βιοτά. Eadem vocativi forma in masculino infra v. 1399. Hippol. fr. VIII. [446. p. 393. ed. Nauck.] et al. PFLUGK.

V. 625. ὁ μὲν χρόνος] Sero, inquit, tam diu disiunctis gaudii fructus contingit. PFLUGK.

V. 627—629. Primus et extremus horum versuum e binis dochmiis constant. His qui interiectus est, eum item dochmiacum esse existimat geminata anacrusi Reisigius ad Soph. Oed. Col. p. 366.

tribus iambis dimetiendum censuit Seidlerus de Verss. Dochm. p. 119., iambicum ischiorrhogicum vel dochmium praemissa brevi syllaba Hermannus Elem. doctr. metr. p. 280. 282. — ἐν μ. φιλολογίφασσφόρφω

ἐλαβον ἀσμένα πόσιν ἐμόν, φίλαι,
 περιπετάσασα χέρα
 φίλιον ἐν μακρᾷ φλογὶ φαισφόρῳ.

MENEΛΑΟΣ.

κἀγὼ σέ· πολλοὺς δ' ἐν μέσῳ λόγους ἔχων 630
 οὐκ οἶδ' ὁποίου πρῶτον ἄρξωμαι τὰ νῦν.

ΕΛΕΝΗ.

γέγηθα, κρατὶ δ' ὀρθίους ἐθείρας
 ἀνεπιτέρωκα, καὶ δάκρυ σταλάσσω,

V. 628. περί τ' ἐπέτασα G. Hermannus. Non ausus sum recipere propter orationem Menelai respondentis: κἀγὼ σέ, quod referendum est ad ἐλαβον potius quam ad περιπετάσασα χέρα.

V. 631. ἄρξωμαι G. Hermannus de partic. ἄν lib. II. c. 12. p. 128: ἄρξομαι Cod. C., id quod olim erat ἄρξομαι, hoc est, ἄρξωμαι.

i. e. διὰ πολλῶν ἡμερῶν, διὰ χρόνου. Infra v. 652: ἡλίους μνησίους, dies infinitos. PFLUGK. "Carmen, cuius hic sit initium, etsi non effugit risum Aristophanis in Thesm. 913 sqq., eximia arte compositum est. Menelaum ut virum, ut regem, ut ducem exercitus, qui multa aspera expertum, qui non desideratam diu uxorem invenisset, sed simulacrum nihil a vera uxore diversum commutasset cum ea quae vera est, sedatiorem et minus agitatam esse conveniebat quam Helenam, quae vi marito erepta diuturno cruciata desiderio, barbari viri conubium timens, ubi vivere maritum audivit, ubi praesentem vidit, ubi frustra ut ab eo agnosceretur operam dedit, ubi abeunte iam ex insperato potita est, non potest non et gaudio propter praesentem felicitatem et recordatione praeteritorum malorum et pudore propter indignam infamiam et dolore ob domesticam calamitatem, cuius ipsa quamvis insons causa fuit, commoveri variisque his animi adfectionibus perturbari vehementissime. Itaque Menelai

gravior ac tranquillior oratio est trimetros plerumque habens; Helenae autem sermo vehementior et rapidior, fere dochmiacis numeris luxurians: neque vero antistrophicum esse in tam variis animi motibus carmen potest, nisi paucissimis in partibus. Idque scite a poeta sic factum est, ut praeter bina inter se respondentia versuum paria tantummodo initium carminis, ubi propemodum par utriusque coniugis gaudium est, stropham unam cum sua antistropha habeat, utrimque tamen inclusam trimetris Menelai, praemissa proodo Helenae." G. HERMANNUS.

V. 630. ἐν μέσῳ] i. e. περί τῶν ἐν μέσῳ πραγμάτων, de rebus a fuga Helenae usque ad hoc tempus gestis. PFLUGK.

V. 632. Initium hoc esse videtur cantici ex eo genere, quae vocant ἀπὸ σκηνηῆς: quae soluta esse putantur illa numerorum aequalitate, qua chori cantica adstricta sunt. Quamquam quum minus saepe quam poterant ista solutorum numerorum licentia poetas tragicos usos esse constet, ipsa per se non improba-

περὶ δὲ γυῖα χέρας ἔβαλον, ἡδονὰν
ὡς λάβω, ὦ πόσις.

635

MENEΛΑΟΣ.

ὦ φιλιτάτη πρόσοψις, οὐκ ἐμέμφθην·
ἔχω τὰ τοῦ Διὸς τε λέκτρα Λήδας θ',
ἂν ὑπὸ λαμπάδων κόροισι λεύκιπποι

ξυνομαίμονες ὄλβισαν ὄλβισαν 640

τὸ πρόσθεν, ἐκ δόμων δ' ἐνόσφισαν θεοὶ σ' ἐμοῦ.

V. 634. χέρας Elmsleius. χείρας Cod. C.

V. 636. Verba ὦ φιλιτάτη πρόσοψις Cod. C. continuat Helenae. Menelao dederunt C. Reisigius in Coniect. in Aristoph. lib. I. p. 280. et P. Elmsleius ad Eurip. Med. 581. adn. m., quos fere sequuti sunt recentiores omnes.

V. 638. τοῦ Cod. C. τῆς G. H. Schaeferus, quem multi sequuti sunt. Διὸς τε C. Reisigius l. c. Διὸς Cod. C.

V. 641. σ' ἐμοῦ Portus. σ' ὁμοῦ Cod. C. Alii aliter constituerunt hunc locum, et Hermannus quidem scripsit omnia haec Menelao continuans: τὸ πρόσθεν, ἐκ δόμων δ' ἐνόσφισαν θεοὶ

bilis est sententia Seidleri de Verss. Dochn. p. 152. et Reisigii Coniect. l. p. 280. strophis antistrophisque hoc canticum contineri censentium. Verumtamen nec Seidlerus nisi incertam suspicionem prodidit, nec Reisigius tantum dixit, quantum satis esset ad iudicandum. Quare dum aliquis eorum, quibus solis, talia ut perspicerent, Pieriae sorores adrisisse putantur, certa antistrophicae responsionis indicia attulisset, relinquendam nos putavimus eam quae adhuc vulgata est descriptionem: idque eo magis, quod, quum poetae similitudinem tamen quandam versuum numerorumque retinuerint, facile quis adduci potest, ut antistrophicorum lege teneri opinetur quae ab ista severitate alienissima sunt. Plerique autem versus huius cantici dochmiaci sunt et iam-bici, iique ea fere lege inter utramque personam divisi, ut, qui sunt commotiores numeri, Helenae sint maximam partem, re-

liqua pars Menelai. Paucos attingam, pluribus tironum observationi relictis. V. 640. anapaesticum logaedicum esse volui, de quo vid. Herm. Elem. p. 419. Versum 642. pentameterum Bacchiacum esse iudicavit Gaisfordius. Quo genere si non utuntur Graeci, quae sententia est Hermanni p. 292, habebis duos dochmios cum dipodia trochaica: etsi Hermannus p. 263. ne haec quidem ratio versus metiendi satis certa videtur. Sequens versus non magis certam mensuram habet: qui ab anapaestis orsus in quattuor brevibus syllabis desinit. Quodsi fieri potest, ut earum secundam et tertiam solutio longae attulerit, habebis Archebuleum. vid. Herm. p. 418 sq. V. 657. glyconeus adiecto in fine spondeo: cuiusmodi etiam vv. 680. 681. sunt. De hoc genere dixit Herm. p. 564. V. 664. trimeter dactyl. catal. in disyll. c. anacrusi: cui succedit dochmius. V. 670 sq. vide Seidlerum

ΕΛΕΝΗ.

πρὸς ἄλλαν δ' ἐλαύνει θεὸς συμφορὰν τᾶσδε
κρείσσω·

τὸ κακὸν δ' ἀγαθὸν σέ τε καμὲ συνάγαγε,
πόσι,

χρόνιον, ἀλλ' ὅμως ὀνείμαν τύχας.

645

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὄναιο δῆτα. ταῦτά δὴ ξυνεύχομαι·

Ὁμοῦ δ' ἐλαίνει, συμφορὰν ἄλλην, θεός. Nauckius autem Menelao haec dedit: τὸ πρόσθεν, ἐκ δόμων δὲ νοσφίσας σ' ἐμοῦ Πρὸς ἄλλαν ἐλαίνει θεὸς συμφορὰν τᾶσδε κρείσσω. Pflugkius auctore A. Matthiae scripserat: τὸ πρόσθ', ἐκ δόμων δ' ἐνόσφισαν θεοὶ σ' ἐμοῦ, de cuius versus mensura disputavit p. 86.

V. 642—44. Cod. C. dat Menelao. Helenae restituit primus Tyrwhittus.

V. 644. πόσι Hermannus. πόσιν Cod. C.

V. 646. 647. Menelao dedit Tyrwhittus. In Cod. C. Helenae continuantur.

p. 152. Herm. p. 277. V. 690. v. Herm. p. 279. V. 692. anaepasticus hypercatalectus. cf. Seidler. p. 144 sq. V. 694 — 697. vid. idem p. 67.

Argumentum huius cantici tribus partibus absolvitur, metrorum quoque genere discretis: quarum prima plena est amoris, gaudii, lacrimarum ut in re insperata et marito atque uxore praeter opinionem reconciliatis (v. 632—659.); tum percontatio Menelai de asportatione uxoris (v. 660—690.); postremo utriusque de malis ex Paridis iudicio sibi suisque ortis lamentatio. Videamus singula. Laetor, inquit, horretque capillus, ut in re nova, improvisa, plena etiamtum pavoris, denique quae vix ad fidem sui convaluerit. Prorsus sic chorus apud Sophoclem Ai. 692: ἐφριξ' ἔρωτι, περιχαρῆς δ' ἀνεπιτόμαν. PFLUGK.

V. 637—641. Menelai moderatior, ut viri, et post multos gravesque labores uxore potiti,

oratio. οὐκ ἐμέμφθην, i. q. ἀγαπῶ, οὐ μέμφομαι τῇ τύχῃ. — τὰ τοῦ Δ. λ. Δῆδας τε, uxorem, love Ledaque natam. Invicem sibi praesidio esse hunc locum et Med. v. 594, ubi λέκτρα βασιλέως regia puella nominatur Iasoni nuptura, adversus Elmsleium monuit Reisigius. [Vide quae ad illum Medeae locum a me annotata sunt in ed. Gothana altera p. 68. R. K.] Simile etiam illud Troad. 852: τεκνοποιὸν ἔχουσα τᾶσδε γᾶς πόσιν ἐν θαλάμοις. Heraclid. 362. ὁ Σθενέλου τύραννος. Soph. Phil. 1023: τῶν Ἀτρέως δισσοῶν στρατηγῶν. — ὑπὸ λαμπάδων, scil. γαμηλίων. Rem usumque praepositionis illustrabit Ion. 1474: οὐχ ὑπὸ λαμπάδων οὐδὲ χορευμάτων ὑμέναιος ἐμός, τέκνον, ἔτικτε σὸν κᾶρα. Iph. A. 1038: συρίγγων ὑπο. Alc. 737. Bacch. 156. Vide Ducker. ad Thucyd. V, 70. Reiz. ad Hesiod. Sc. Herc. 280. Wytttenbach. ad Plutarchi Moral. p. 41. C. 78. B. = vol.

δυοῖν γὰρ ὄντοιν οὐχ ὁ μὲν τλήμων, ὁ δ' οὐ.

EΛΕΝΗ.

φίλοι, φίλοι, τὰ πάρος οὐκέτι
στενομεν, οὐδ' ἀλγῶ.

πόσιν ἐμὸν ἐμὸν ἔχομεν ἔχομεν, ὄν ἔμενον 650
ἔμενον ἐκ Τροίας πολυετῆ μολεῖν.

MENEΛΑΟΣ.

ἔχεις μ' ἐγώ τε σ' ἠλίους δὲ μυρίους
μόγισ διελθῶν ἠσθόμην τὰ τῆς θεοῦ.

ἐμὰ δὲ δάκρυα χαρμονᾶ πλεον ἔχει
χάριτος ἢ λύπας.

655

EΛΕΝΗ.

τί φῶ; τίς ἂν τὰδ' ἠλπισεν βροτῶν ποτε;
ἀδόκητον ἔχω σε πρὸς στέροισι.

οῖν

V. 647. *δυεῖν* Cod. C. Vide infra v. 731. Quae disputavit P. Elmsleius ad Med. 1256. rem minime conficiunt. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 210. Rost. gr. Gr. p. 147. ed. VII.

V. 650. *ἐμὸν* in Cod. C. semel scriptum duplicavit A. Seidlerus de vers. dochm. p. 67.

V. 652. μ' addidit A. Matthiae in Cod. C. omissum. Ce-

VI. 171-233). Matth. Gr. p. 1186 sq. — ὄλβισαν i. e. ὀλβίαν, μακαρίαν ἀπέδειξαν. — κόροισι λεύκιπποι, Dioscuri. V. Wuestemann. ad Theocrit. XXII, 34. Valcken. ad Phoen. 609. PFLUGK.

V. 647. οὐχ ὁ μὲν τλήμων, ὁ δ' οὐ.] Vim huius formulae percipias ex Phocylideo illo, Δέριοι κακοί· οὐχ ὁ μὲν, ὅς δ' οὐ· Πάντες πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης Δέριος. Vide Plat. Criton. p. 47. A. de Republ. V. p. 475. B. Xenoph. Cyrop. II, 3, 8. Blomf. ad Aesch. Pers. 807. PFLUGK.

V. 651. πολυετῆ] i. e. διὰ πολλῶν ἐτῶν. Androm. 307; δεκέτεις ἀλάληντο. Or. 472: ἔκλυον, ὡς ἐς Ναυπλίαν Ἦκοι ξὺν ἀλόχῳ πολυετῆς σεσωσμένος. Anthol. Pal. XI. 77: εἰκοσέτους σωθέντος Ὀδυσσεὺς εἰς τὰ πατρώα. PFLUGK.

V. 652. "Constructio est: διελθῶν ἠλίους μυρίους μόγισ ἠσθόμην τὰ τῆς θεοῦ, soles innumerales quum transegissem (malim transegerim), aegre tandem deae fraudes sensi." MUSGRAVIUS.

V. 655. Aug. Matthiae quae ad hunc locum adnotavit, nec satis intelligo, nec, si intelligam, probare possum. En ipsius verba. "Χαρμονὰ [sic enim edidit] per appositionem ad δάκρυα adiectum, lacrimae meae, quae sunt gaudii indices, fere ut 643: τὸ κακὸν ἀγαθόν." Quare restitui Aldinam lectionem [χαρμονὰν] cuius constructionem explicavit Fritzschius Quaest. Luc. p. 178. comparatis quum aliis aliorum tum duobus Euripidis locis, Suppl. 732: καὶ δοκῶ τὰς συμφορὰς ἔχειν ἔλασσον, τῶνδε τι-

MENEΛΑΟΣ.

καὶ γὰρ σὲ τὴν δοκοῦσαν Ἰδαίαν πόλιν
 μολεῖν Ἰλίου τε μελέους πύργους.
 πρὸς θεῶν, δόμων πῶς τῶν ἐμῶν ἀπεστάλης; 660

ΕΛΕΝΗ.

ἔ. ἔ. πικρὰν ἐς ἀρχὰν βαίνεις·
 ἔ. ἔ. πικρὰν δ' ἐρευνᾶς φάτιν.

MENEΛΑΟΣ.

λέγ', ὡς ἀκουστὰ πάντα δῶρα δαιμόνων.

ΕΛΕΝΗ.

ἀπέπτυσα μὲν λόγον οἶον οἶον ἐροῖσομαι.

MENEΛΑΟΣ.

ὅμως δὲ λέξον· ἠδὺ τοι μόχθων κλύειν. 665

terum Cod. C. ἐγὼ habet, non ἔχω, quod A. Matthiae, G. Hermannus, Pflugkius volgaverunt.

ἂν

V. 654. χαρμονὰ Cod. C.

V. 656. τὰδ' Cod. C. τὸδ' Aldus et alii.

V. 661. πικρὰν ἐς ἀρχὰν Kirchhoffius et Nauckius.

ἂς ἂς

πικρὰν ἐς ἀρχὰν Cod. C. secundum apogr. Paris.

ἀντίων δίκην. Bacch. 192: ἀλλ' οὐχ ὁμοίως ἂν ὁ θεὸς τιμὴν ἔχοι. Nec tamen diffiteor magis placere χαρμονᾶν, sed id ut iungatur cum δάκρυα, Freudenthränen. De quo constructionis genere cf. adnot. ad Androm. 1014. Schwenk. ad Aesch. Choeph. 484. PFLUGK. χαρμονᾶν probavit etiam A. Nauckius. Ego auctore etiam Kirchhoffio recepi Hermannii coniecturam χαρμονᾶ, quam is ita explicavit: "Expertum se dicit iram Iunonis, ut habeat sane cur laborum recordatione lacrimas fundat, sed prae gaudio lacrimas suas plus grati quam acerbi habere addit." R. K.

V. 661. πικρὰν ἐς ἀρχὰν β.] i. e. πικροῦ λόγου ἀρχῆ. PFLUGK. Recte nuper πικρὰν ἐς ἀρχὰν receperunt critici, quo

concinnior oratio est horum versuum, qui pares inter se quodam modo decurrunt. R. K.

V. 663. δῶρα] Homerus h. Cer. 217. ἀλλὰ θεῶν μὲν δῶρα καὶ ἀγνύμενοί περ ἀνάγκη Τέτλαμεν ἀνθρώποι· ἐπὶ γὰρ ζυγὸς ἀνέγει κεῖται. PFLUGK.

V. 664. ἀπέπτυσα] Abominor ego quidem rem, cuius mentionem faciam: tam pudet, tamque odiosa est. Verbi illius potestatem explicavimus supra ad v. 75. quam vel maxime declarat Aeschyli versus fragm. 384: [344. p. 84. ed Nauck.] ἀποπύσαι δεῖ καὶ καθήρασθαι στόμα. Particula μὲν referenda est ad illud, quod in animo habuit Helena, fere huiusmodi: ὅμως δέ, εἴ τί σοι τοῦτ' ἔστ' ἐν ἡδονῇ πνθέσθαι, λέξω: quod occupavit Menelaus. Cf. infra v. 1250. Xenoph. Mem. III,

ΕΛΕΝΗ.

οὐκ ἐπὶ λέκτρα βαρβάρου νεανία,
πετομένας κώπας,
πετομένου δ' ἔρωτος ἀδίκων γάμων.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

τίς [γάρ] σε δαίμων ἢ πότμος συλᾶ πάτρας;

ΕΛΕΝΗ.

ὁ Διὸς ὁ Διός, ὦ πόσι, παῖς μ'
ἐπέλασεν Νείλω.

670

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Θαυμαστά· τοῦ πέμψαντος; ὦ δεινοὶ λόγοι.

ΕΛΕΝΗ.

κατεδάκρυσα καὶ βλέφαρον ὑγραίνω
δάκρυσιν· ἅ Διός μ' ἄλογος ὤλεσεν.

V. 666. λέκτρα L. Dindorfius. λέκτρον Cod. C.

V. 668. ἀδίκων Cod. C. ἀθλίων ex apogr. Par. altero Aldus.

V. 669. τίς γάρ σε Barnesius τίς σε Cod. C.

V. 670. παῖς μ' Cod. C. Alii aliter lacunam compleverunt.

Hermannus proposuit ὦ πόσι, με παῖς Ἐρμᾶς sive ὦ πόσι, με παῖς Μαίας τ', quorum prius recepit Nauckius. Elmsleius ad Iph. Taur. 884. proposuerat: ὦ πόσι, Μαίας τε παῖς. Kirchoffius ait potuisse etiam scribi ὦ πόσις, παῖς Μαίας τ' sive παῖς Ἐρμᾶς μ'.

V. 675. Ἥρα, quod Cod. C. Helenae continuat, Menelao dedit Hermannus. Mox idem τί νῶν pro τίνων, quam Hermannus

12, 1. Menelaus autem quam adiungit sententiam, cuius index est particula τοί, eandem verbis simillimis rettulit Andromed. fr. 18. [131. p. 317. ed. Nauck.] ἀλλ' ἠδύ τοι σωθέντα μεμνησθαι πόνων. PFLUGK.

V. 666. οὐκ ἐπὶ λ.] scil. ἐστάλην. Νεανία trisyllabum, ut Phoen. 147. conf. Seidler. de V. D. p. 49. Wunder. Advers. in Soph. Phil. p. 37. — πετομένας κώπας. Si κώπα de navi dictum accipias, ut infra v. 1272. Androm. 866. et alibi, participium πετομένα addiderit poeta velorum alas respiciens (cf. ad v. 147). Sed proprie dictum esse fidem facit Sophocli. Oed. Col. 716: ἅ δ' εὐήρημος

ἐκπαγλ' ἄλια χερσὶ παραπομένα πλάτα θρόσκει, τῶν ἑκατομπόδων Νηρηίδων ἀκόλουθος. Elegantissime vero idem verbum repetiit in proximis: ubi meminisse oportet cupiditatis indicium esse quod vulgo dicebant ἀνεπιτερώσθαι. Sophocli. Oed. T. 487: πέτομαι δ' ἐπίσιον. Xenoph. Hell. III, 1, 14: ἀναπιτερωθεὶς ὑπὸ τινων, ὡς αἰσχρὸν εἶη γυναικα μὲν ἄρχειν, αὐτὸν δ' ἰδιώτην εἶναι. Herodot. II, 115. de Paride Helenam abducente: ἀναπιτερώσας αὐτήν οἴχεαι ἔχων ἐκκλήσας. PFLUGK.

V. 675. Vulgatam scripturam: τίνων — κακῶν; sic defendit Pflugkius: "Constructio vi

MENEΛΑΟΣ.

Ἥρα; τί νῶν χρήζουσα προσθεῖναι κακόν; 675

ΕΛΕΝΗ.

ῶμοι ἐμῶν δεινῶν, λουτρῶν καὶ κρημῶν,
ἵνα θεαὶ μορφὰν
ἐφαίδρουναν, ἔνθεν ἔμολεν κρίσις.

MENEΛΑΟΣ.

τάδ' εἰς κρίσιν σοι τῶνδ' ἔθηχ' Ἥρα κακῶν;

ΕΛΕΝΗ.

Κύπριν ὡς ἀφέλοιτο.

MENEΛΑΟΣ.

πῶς; αὐδα.

680

ΕΛΕΝΗ.

Πάριν, ᾧ μ' ἐπένευσεν.

rationem sequenti sunt Nauckius et Kirchhoffius. Vide adnot. exegeticam. Mox κακόν Cod. C. sec. apogr. Pariss. κακῶν ex corr. apogr. Par. alterius Aldus.

V. 679. Kirchhoffius scribendum coniecit: τί δ' εἰς κρίσιν σοι τῶνδ' ἔθηχ' Ἥρα κακά; Musgravius voluerat: τί δ' εἰς κρίσιν σοι τῆνδ' ἔθηχ' Ἥρα κακῶν;

V. 680. κύπριν Cod. C. Κύπρις ex apogr. Par. altero Aldus. Kirchhoffius adsentitur Reiskio, qui scribi voluit vocabulis transpositis: Πάριν ὡς ἀφέλοιτο et Κύπρις ᾧ μ' ἐπένευσεν.

V. 681. ἐπένευσεν C. Lachmannus. ἐπένευσ' Cod. C. τλήμων Cod. C. τλάμων Aldus.

attractionis paullum immutata est ab ea forma, quam vulgaris consuetudo loquendi postulabat, τίνα χρήζουσα προσθεῖναι κακά; Sic Demosthenes c. Aristocr. §. 69: ἐκεῖνον κύριοι κολάσαι, pro ἐκεῖνον. Sophocles Phil. 60: οἱ δ' ἐν λιταῖς στείλαντες ἐξ οἴκων μολεῖν — Οὐκ ἤξιῶσαν τῶν Ἀχιλλείων ὄπλων Ἐλθόντι δοῦναι. Homerus h. Cer. 283: οὐδέ τι παιδὸς Μνήσατο τηλυγέτιο ἀπὸ δαπέδου ἀνελέσθαι. Vid. adnot. ad Med. 1399. Stallb. ad Plat. de Rep. I. p. 54. Bornem. ad Xenoph. Cyrop. V, 2, 23. Wex. ad Soph. Antig. 48." Haec etsi vera omnia sunt, multo tamen simplicior aptiorque oratio est, si

recepta G. Hermanni coniectura scribimus τί νῶν idque ut faceremus eo magis consentaneum erat quod in cod. C. non κακῶν, sed κακόν legitur, ut nihil reliquum esse videatur quo vulgatam scripturam tueri possimus. R. K.

V. 676. "λουτρὰ et κρήνας Helena vocat ἐμὰ δεινά." MATTHIAE. De re vid. Androm. 274 sqq. Iph. Aul. 1294 sqq. PFLUGK.

V. 681. Πάριν] Dixerat supra, ut Veneri me eriperet. Id nunc explicat, nimirum Paridi, cui me promiserat Venus. V. Troad. 929. PFLUGK.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὦ τλάμων.

ΕΛΕΝΗ.

τλάμων τλάμων. ὦδ' ἐπέλασ' Αἰγύπτω.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

εἴτ' ἀντέδωκ' εἶδωλον, ὡς σέθεν κλύω.

ΕΛΕΝΗ.

τὰ δὲ [σὰ] κατὰ μέλαθρα πάθρα πάθρα, μᾶ-
τερ, οἶ' γώ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

τί φῆς;

685

ΕΛΕΝΗ.

οὐκ ἔστιν μάτηρ· ἀγγόνιον βρόχον
δί' ἐμὲ κατεδήσατο δύσγαμον αἰσχύνα.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἄμοι· θυγατρὸς δ' Ἑρμιόνης ἔστιν βίος;

V. 682. τλάμονα τλάμων' ὦδ' Hermannus, quod recepit Nauckius. τλάμονα τλαμόνωσ Kirchoffius.

V. 683. σὰ addidit Hermannus in Cod. C. omissum. Mox πάθρα semel Cod. C., nisi error typographi in editione Kirchoffiana est.

V. 686. ἀγγόνειον δὲ βρόχον Cod. C. ἀγγόνιον P. Elmsleius ad Suppl. Herm. v. 68. p. 229. ed. Lips. δὲ eiecit C. Reisigius Coniect. in Aristoph. I. p. 113.

V. 687. δύσγαμος αἰσχύναν Cod. C. δύσγαμον Brodaeus. δύσμορος mavult Nauckius. αἰσχύνα G. Hermannus.

V. 689. πόσιs Cod. C. secundum Furiam. πόσι Aldus.

αν

V. 690. αἰσχύνα Cod. C. Versus corruptus est.

V. 682. τλάμων τλάμων] Haec duo διὰ μέσον, quibus confirmat miserantis vocem Menelai. Nostrates: Ja wohl, ich unglückselige. PFLUGK. Propter ipsum numerum tamen anteponendum videtur esse: τλάμονα τλάμων' ὦδ' ἐπέλασ' Αἰγύπτω. R. K.

V. 683. εἴτ' ἀντέδωκ' εἶδωλον ὡς σέθεν κλύω.] Quod nuper A. Nauckius auctore G. Hermanno haec per interrogationem efferri voluit, id minime probare possum,

quod nihil ad hoc in iis, quae postea sequuntur, verbis respondetur. Menelaus rei complendae causa addit simpliciter, quae ipse ex Helena audiverat supra v. 582 sqq. R. K.

V. 684. τὰ δὲ κ. μ. πάθρα] Sequi debebat οἶα ἐγέρετο vel πῶς φράσω; (cf. v. 1196.). Hoc, ut in tanto motu animi, suppressit adiunxitque exclamationem, μᾶτερ, οἶ' γώ, ex qua in suspicionem adductus Menelaus subiicit: τί φῆς; de qua formula vide ad v. 471. PFLUGK.

ΕΛΕΝΗ.

ἄγαμος, ἄτεκνος, ὧ πόσι, καταστένει
γάμον ἄγαμον αἰσχύνει.

690

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὧ πᾶν κατ' ἄκρας δῶμ' ἐμὸν πέρσας, Πάρις,
τάδε και σὲ διώλεσε μυριάδας τε
χαλκεόπλων Δαναῶν.

ΕΛΕΝΗ.

ἐμὲ δὲ πατρίδος ἄπο κακόποτμον ἀραίαν
ἔβαλε θεὸς ἀπό τε πόλεος ἀπό τε σέθεν, 695
ὄτε μέλαθρα λέχεά τ' ἔλιπον οὐ λιποῦσ'
ἐπ' αἰσχροῖς γάμοις.

ΧΟΡΟΣ.

εἰ καὶ τὰ λοιπὰ τῆς τύχης εὐδαιμόνος
τύχοιτε, πρὸς τὰ πρόσθεν ἀρκέσειεν ἄν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Μενέλαε, κάμοι πρόσδοτέ τι τῆς ἡδονῆς, 700

V. 695. *ἔβαλε* apogr. Flor. *ἔβαλλε* Cod. C. ἀπό πόλεως Cod. C. ἀπό τε πόλεως A. Matthiae.

V. 696. *ὄτε* Hartungius. *ὄτι* Cod. C.

V. 700. *πρόσδοτέ τι*] Elmsleius scribi voluit *πρόσδοτέα* omisso *τι*, quod iniuria languere dixerat Aug. Matthiae. Genetivum ut tueretur attulit Pflugkii Cycl. 531. *οὐ χρῆ μ' ἀδελφοῖς τοῦδε πρόσδοῦναι ποιοῦ*; et Suppl. 350. *τοῦ λόγου πρόσδούς*, quibus locis non opus est, si *τι* retineamus. Fritzschius, qui scribi voluit *κάμοι γ' ἡδονῆς τι πρόσδοτε*, attulit Aeschyli Prom. 632. *μοῖραν δ' ἡδονῆς κάμοι πόρε. κάμοι γ' haud scio an abhorreat ab hoc ipso loco. R. K.*

V. 694—697. "Me vero, inquit, miseram patria procul, urbe et te proiectam deus devotam reddidit, quod domum torumque turpis matrimonii causa visa sum reliquisse." Quod ait *ἔλιπον οὐ λιποῦσ'* eiusdem generis est atque illud quod explicavi ad v. 362. Conferas etiam Iph. A. 970: *θεὸς ἐγὼ πέφηνά σοι Μέγιστος οὐκ ὦν· ἀλλ' ὅμως γενήσομαι.* PFLUGK.

V. 698. sq. Verte: Ceteris in rebus si fortunam aequae felicem habeatis, pri-

stina vestra mala compensata fuerint. Aliud omnino est τὰ λοιπὰ, aliud τὸ λοιπὸν, de qua constabit insipientibus Iph. T. 841. Phoen. 1018. 1197. Suppl. 461. 1231. PFLUGK. Iure opposuit G. Hermannus adnotationi Pflugkianae iis locis, qui appositi sunt, nihil de ipsa significatione formulae τὰ λοιπὰ statui posse, ut mihi τὰ λοιπὰ et τὸ λοιπὸν non aliter inter se differre videantur atque πρῶτα et πρῶτον, si adverbialiter dicun-

ἦν μανθάνω μὲν καὐτός, οὐ σαφῶς δ' ἔχω.

MENEΛΑΟΣ.

ἀλλ', ὦ γεραϊέ, καὶ σὺ κοινῶναι λόγων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐχ ἦδε μόχθων τῶν ἐν Ἰλίῳ βραβεύς;

MENEΛΑΟΣ.

οὐχ ἦδε, πρὸς θεῶν δ' ἡμεν ἠπατημένοι,
νεφέλης ἄγαλμ' ἔχοντες ἐν χεροῖν λυγρόν.

705

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τί φῆς;

καὐτός

V. 701. καὶ αὐτός Cod. C.

V. 705. ὑγρόν Valckenarius ad Phoen. 1448. Sine idonea causa. Immo aptior librorum scriptura est, quae vilitatem rei designat.

tur. Attulit in eam rem G. Hermannus Sophoclis Electr. 1226. *ΗΔ.* ἔχω σε χερσίν; *ΟΡ.* ὡς τὰ λοιπ' ἔχουσι ἀεί., ut hoc quoque loco τὰ λοιπὰ ad futurum tempus non minus referri possit quam τὸ λοιπόν. R. K.

V. 704 sqq. In hoc loco omnes fere critici maximo opere haesitaverunt. Ac primum G. Hermannus, ratus τί φῆς; statim ab initio dicendum fuisse ab nuntio, ubi audivisset πρὸς θεῶν δ' ἡμεν ἠπατημένοι. hanc quam ipse putabat esse offensionem sic removeri voluit, ut τί φῆς; poneret ante versum 705. et totam orationem sic conformaret: *MEN.* οὐχ ἦδε, πρὸς θεῶν δ' ἡμεν ἠπατημένοι, *ΑΓΓ.* Τί φῆς; *MEN.* νεφέλης ἄγαλμ' ἔχοντες ἐν χεροῖν λυγρόν. *ΑΓΓ.* νεφέλης κτέ. Id apparet esse non satis recte disputatum. Neque enim verba πρὸς θεῶν δ' ἡμεν ἠπατημένοι per se istam nuntii admirationem efficere poterant. Admirabatur ille, ubi audivit νεφέλης ἄγαλμα fuisse, quapropter bellum tam atrox gestum esset, conf. etiam infra v. 750. Itaque recte ille

ita loquitur: *Τί φῆς; νεφέλης ἄρ' ἄλλως ἐλχομεν πόνοισ πέρι;* Sic ἄρα singulare verbum in interrogatione notare atque efferre docui ad Devar. vol. II. p. 176. Quod autem propter stichomythiam turbatam, ut opinor, A. Nauckius versum post v. 704. excidisse putavit, τί φῆς autem pro suspecto habuit, Kirchhoffius vero verba v. 705 sq. νεφέλης ἄγαλμ' ἔχοντες ἐν χεροῖν λυγρόν. *ΑΓΓ.* Τί φῆς; suppositicia esse pronuntiavit, ne id quidem comprobare possum. Et de stichomythia dictum est iam aliquoties ad Euripidis fabulas, veluti ad Alcest. v. 818. p. 110. ad Heracl. v. 677 sqq. p. 96. Ea ut negligeretur hoc loco idonea causa fuit illa ipsa chori admiratio, qua Menelai orationem tranquillam occupat interrogatione ista *Τί φῆς;* quae quoniam extra versum ponitur iustum orationis cursum tollit sed ita tollit, ut appareat rem ipsam ita tulisse, ut stichomythia negligeretur. Vide quae dixi ad Alcest. l. c. R. K.

V. 708. Poterat, si per ver-

νεφέλης ἄρ' ἄλλως εἶχομεν πόνους πέρι;

MENEΛΑΟΣ.

Ἦρας τὰδ' ἔργα καὶ θεῶν τρισσῶν ἔρις.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἢ δ' οὐσ' ἀληθῶς ἐστὶν ἦδε σὴ δάμαρ;

MENEΛΑΟΣ.

αὐτῆ· λόγοις δ' ἐμοῖσι πιστεύσον τάδε.

710

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ θυγάτερ, ὁ θεὸς ὡς ἔφην τι ποικίλον
καὶ δυστέκμαρτον. εὐ δέ πως ἀναστρέφει

V. 709. ἢ δ' οὐσ' corrupta pronuntiavit A. Nauckius. Non iniuria.

V. 711—715. habet Stobaeus ecl. l. 7, 6. l. p. 80.

V. 711. σκέψαι γὰρ ὁ θεὸς ὅς ἔχει Stobaeus l. c. Vide adnot. exeget.

sum liceret, ἐριδος scripsisse. Nam sententia est: Iuno hoc et trium dearum certamen effecit. PFLUGK. Non recte ἐριδος hoc loco diceretur. Alia enim causa personae est, alia rei. Nunc hoc dicitur: Ἦρας τὰδ' ἔργ' ἐστὶ καὶ θεῶν τρισσῶν ἔρις ἢ δ' ἐστὶ vel etiam τὸδ' ἐστὶν, id est: Iunonis haec opera sunt et trium dearum certamen hoc est, id est, in ea re agnoscitur ac se prodit. R. K.

V. 711. ὦ θυγάτερ] Helenam appellat, senex et vetus minister (v. 722.) eam, quam infantem viderat. Cf. Androm. 803. Heracl. 382. Ion. 735. Aristophanis Grammatici de hac consuetudine observationem prodidit Eustathius ad Iliad. ρ, p. 1118: οὕτω δέ, φησί, καὶ πατέρας μὲν διαφῶρήτην τοὺς πρεσβυτέρους καλοῦσι, κἂν ὡσιν ἀλλότριοι, μητέρας δὲ τὰς πρεσβυτέρας, τὴν ἡλικίαν εἰκάζοντες. τὰς δὲ ἐτι πρεσβυτέρας μαίας καὶ τῆθας.— ἐξ ἐναντίου δέ, φησί, οἱ πρεσβύτεροι τοὺς νεωτέρους πατέρας καὶ τέκνα καλοῦσι. PFLUGK. Hoc appellationis genus tum maxime locum habet, si aut

benevolentiae conciliandae causa quis blanditur alicui aut si quando ea hominum condicio est, ut aetatis ratio alia de causa habenda esse videatur, in quo genere commemorandus est locus Alcest. v. 677 sq., ubi chorus senum Pheraeorum Admetum regem cum patre Pherete acerbe altercantem ita appellat: ὦ παῖ, πατὴρ δὲ μὴ παροξύνῃς φρένας. Admonet enim quodam modo chorus Admetum, ut adversus patrem, quum ipse sit aetate minor, eam reverentiam obtineat, quae ab eis, qui sunt aetate minores, erga eos, qui aetate profecti sunt, adhibenda esse videatur. Neque enim ulla ratio est, quod Nauckio auctore et Kirchhoffio eum locum corruptum habeas. Ea enim verba, quae deinceps ipse Pheres dicit: ὦ παῖ, τί ν' ἀνχεῖς κτέ. eandem quidem appellationem habent, sed alio quodam modo. Qui autem in eo offendat, quod ὦ παῖ bis ponatur in eodem paene loco, is considerare debet, non parvum temporis spatium in scaena consumi, prius quam absoluta chori

ἐκείσε κάκεισ' ἀναφέρων· ὁ μὲν πονεῖ,
 ὁ δ' οὐ πονήσας αὐθις ὄλλυται κακῶς
 βέβαιον οὐδὲν τῆς ἀεὶ τύχης ἔχων. 715
 σὺ γὰρ πόσις τε σὺς πόνων μετέσχετε,
 σὺ μὲν λόγοισιν, ὁ δὲ δορὸς προθυμίας.
 σπεύδων δ', ὅτ' ἔσπευδ', οὐδὲν εἶχε· νῦν δ' ἔχει
 αὐτόματα πράξας τὰγάθ' εὐτυχέστατα.
 οὐκ ἄρα γέροντα πατέρα καὶ Διοσκόρω 720
 ἤσχυνας, οὐδ' ἔδρασας οἷα κλήζεται.
 νῦν ἀνανεοῦμαι τὸν σὸν ὑμέναιον πάλιν,

V. 718. ὅτ' ἢ ὅσ' suspicatur Nauckius.

V. 725. ἔλειπες Aldus. ἔλιπες Cod. C.

V. 726 sq. habet Stobaeus flor. LXII. l. II. p. 388.

V. 727. συνωδίνει Cod. C. sec. apogr. Par. ξυνωδίνει Stobaeus et vulgo.

oratione fari incipiat Pheres, ut illa repetitione molestiae auditoribus creari nihil possit. Saepius blandientis haec vox est, ut quasi cognatum alter alterum appellet, qua de re conferas Luciani Menippum c. 21. ὦ πατέριον. et de Latinis Plautum Rud. l. 2, 21. PLES. Pater, salveto. — DAEM. Quaere, vir, porro patrem: Ego filiolum unam habui, eam unam perdidici. Virile secus nunquam ullum [ego] habui. et Horatii ep. l. 6, 54 sq. "Frater, pater," adde, ut cuique est aetas, ita quemque facetus adopta. et vide quae ad h. l. adnotavit Orellius p. 443. ed. tert. Stobaei autem auctoritate, qui liberius haec verba adfert: σκέψαι γὰρ ὁ θεὸς ὅς ἔχει κτέ., uti hoc loco nullo modo possumus. R. K.

V. 713 sq. Ad perspicuitatem aliquid profeceris interpolando in hunc modum: ὁ μὲν τῶν ἀνθρώπων νῦν πονεῖ. ὁ δ' ἐν παρόντι οὐ πονήσας αὐθις ὄλλυται κακῶς. In his αὐθις significat ὑστερον, posthac, olim.

Orest. 910: κὰν μὴ παραντίκ', αὐθις εἰσι χρήσιμοι πόλει. Suppl. 415. 551. Hipp. 892. Iph. T. 1312. Soph. Phil. 82. Ai. 1359. De Platone dixit Stallbaum. ad Apol. p. 24. B. = p. 37. PFLUGK. Nullo modo possum probare illam rationem, quam huius loci explicandi causa iniit b. Pflugkius. Neque enim temporis ratio videtur in illa voce αὐθις hoc loco haberi, sed tantum modo oppositio declarari, quae inter haec duo orationis membra intercedit, ut haec manifesto habeatur hic sententia: Hic quidem laborat eoque ipso, quod laborat, in misera condicione versatur, ille autem, qui non laboravit ideoque miser non fuit, rursus, id est, ab altera parte misere perit. Vide quae de αὐ (αὐθις) particula plane Latinorum particulae rursus respondente dixi ad Devar. vol. II. p. 208 sqq. R. K.

V. 715. τῆς ἀεὶ τύχης] Notus usus vocabuli ἀεὶ pro ἐκάστοτε. Hecub. 1182: ὁ δ' ἀεὶ ξυντυχῶν ἐπίσταται. Ion. 323: βωμοί μ' ἔφερβον οὐπιῶν τ' ἀεὶ

καὶ λαμπάδων μεμνήμεθ', ἄς τετραόροις
 ἵπποις τροχάζων παρέφερον· σὺ δ' ἐν δίφροις
 οὐν τῶδε νύμφη δῶμ' ἔλειπες ὄλβιον. 725
 κακὸς γὰρ ὅστις μὴ σέβει τὰ δεσποτῶν
 καὶ ξυγγέγηθε καὶ συνωδίνει κακοῖς.
 ἐγὼ μὲν εἶην, κεῖ πέφυχ' ὅμως λάτρεις,
 ἐν τοῖσι γενναίοισιν ἠριθμημένος
 δούλοισι, τοῦνομ' οὐκ ἔχων ἐλεύθερον, 730
 τὸν νοῦν δέ· κρεῖσσον γὰρ τόδ' ἢ δυοῖν κακοῖν
 ἐν ὄντα χρῆσθαι, τὰς φρένας τ' ἔχειν κακὰς

V. 728—733. habet Stobaeus flor. LXII. 2. II. p. 388.

V. 728. κεί Musgravius. καὶ Cod. C. εἰ Stobaeus.

V. 730. ἐλεύθερον] ἐλευθέρων coniecit Nauckius, quo
 opus non est. V. adn. exeg.

* οἱ

V. 731. δνεῖν Cod. C. Vide supra ad v. 647.

ξέρος. Soph. Phil. 131. Vid.
 Valck. ad Herod. II, 98. Sea-
 ger. ad Demosth. vol. III. p.
 460 sq. Krueger. ad Dionys.
 p. 252 sq. Stallb. ad Plat. de
 Rep. Lib. II. p. 360. A. = p. 99.
 PFLUGK.

V. 717. λόγοισιν — δορός
 προθυμίας] Helena male au-
 diendo, Menelaus belli labore
 preferendo. PFLUGK.

V. 718. σπεύδων δ' ὅτ'
 ἐσπευδ'] V. ad Heracl. 321.
 p. 65. ed. sec.

V. 719. πράξας] i. e. δια-
 πράξμενος, εὐρόμενος. Αὐτό-
 ματα adiectivum est, εὐτυχέστατα
 pro adverbio. [Quid hoc sibi
 velit non intelligo. αὐτόματα ap-
 tius cum participio πράξας con-
 iungitur, εὐτυχέστατα ad verbum
 ἔχει ita pertinet. ut quasi quae-
 dam appositio sit ad vocabulum
 τάγαθά, ut haec sit sententia:
 Operam dans, quum operam
 dabat, nihil habuit, nunc
 vero, quum sine labore haec
 effecerit (αὐτόματα πράξας),
 bona habet faustissima.
 R. K.] Ceterum habent haec
 proverbii colorem Conf. Xe-
 noph. Hieron. III. §. 5. ὥστε
 Eurip. Vol. II. Sect. I.

νομίζω τῶ ὄντι αὐτόματα τάγαθα
 τῶ φιλονυμένῳ γίγνεσθαι καὶ παρὰ
 ἀνθρώπων. PFLUGK.

V. 728. κεί πέφυχ' ὅμως
 λάτρεις] Ὅμως similiter inter-
 iectum iis, quae vel praecedere
 vel sequi debebant, in Ione v.
 734. δέσποιν' ὅμως οὐσ'. Prae-
 ponitur apud Theogn. v. 997.
 Br. ὅμως ἄτλητα πεπονθώς. Eu-
 rip. Bacch. 391. ὅμως αἰθέρα
 ναίοντες ὀρώσιν τὰ βροτῶν οὐρα-
 νίδαί. Postponitur infra v. 1020.
 Meleagri fr. 6. Soph. Trach.
 1115. [Alcest. 935 sq. γυναικὸς
 δαίμον' εὐτυχέστερον Τοῦμοῦ
 νομίζω, καίπερ οὐ δοκοῦνθ' ὅμως.]
 Vide ad Androm. 26. Rei-
 sig. ad Oed. Col. p. XCVI.
 PFLUGK.

V. 730. τοῦνομ' οὐκ ἔχων
 ἐλεύθερον, τὸν νοῦν δέ]
 Quod A. Nauckius coniecit
 scribendum ἐλευθέρων, id mihi
 videtur propterea, quod aptius
 haec cum iis verbis, quae se-
 quantur, coniungenda sunt, etiam
 minus accommodatum quam vul-
 gatum ἐλεύθερον. Dixit autem
 Euripides ipse non solum
 ὄνομα ἐλευθέρων similiter, ut in
 Aug. fr. 277, 3. p. 349. ed.

ἄλλων τ' ἀκούειν δοῦλον ὄντα τῶν πέλας.

MENEΛΑΟΣ.

ἄγ', ὦ γεραιέ, πολλὰ μὲν παρ' ἀσπίδα
μοχθήματ' ἐξέπλησας ἐκπονῶν ἐμοί, 735
καὶ νῦν μετασχὼν τῆς ἐμῆς εὐπραξίας
ἄγγελον ἐλθὼν τοῖς λελειμμένοις φίλοις
τάδ' ὡς ἔχονθ' εὐρηκας οἳ τ' ἐσμὲν τύχης,
μένειν τ' ἐπ' ἀκταῖς τούς τ' ἐμοὺς καταδοκεῖν
ἀγῶνας, οἳ μένουσι μ', ὡς ἐλπίζομεν, 740

V. 734. ἄγ', ὦ γεραιέ, πολλὰ μὲν] "Scribendum ἀλλ', ὦ γεραιέ, πολλὰ γάρ." KIRCHHOFFIUS.

V. 735. ἐκπονῶν ἐμοί Barnesius. Malim συμπονῶν ἐμοί. ἐκπο' ῥων ἐμῶν Cod. C.

V. 738. ἔχονθ' Stephanus. ἔχων Cod. C. secundum apogr. Paris. Mox οὐ pro οἳ Tyrwhittus, Nauckius.

V. 740. οἳ μένουσι μ', ὡς ἐλπίζομεν Musgravius. οἳ μένουσιν οὓς ἐλπίζομεν Cod. C. De altera Musgravii coniectura G. Hermannus scripsit: εἰ μένουσι μ', οὓς ἐλπίζομεν. Frustra Pflugkius Codicis scripturam conatus est defendere adhibens

Nauck. τούλευθερον γὰρ ὄνομα παντὸς ἄξιον, verum multa eiusmodi, velut λόγους ἐλευθέρους Bacch. 765. et ἐλευθέρως γνώμας, ut in Antiope fragm. 215. p. 336. ed. Nauck.: Οὐ γὰρ ποτ' ἄνδρα δοῦλον ὄντι' ἐλευθέρως γνώμας διώκειν οὐδ' ἐς ἀργίαν βλέπειν. et alia id genus multa, quibus in locis aut adiectivum ἐλευθέρως aut genetivus ἐλευθέρων exspectari poterat. R. K.

V. 733. ἄλλων τ' ἀκούειν] ὑπακούειν. Infra v. 1415. Soph. Antig. 64. ibiq. Erfurd t. PFLUGK.

V. 734. παρ' ἀσπίδα] in pugna. Med. 250. ὡς τρις ἂν παρ' ἀσπίδα Σιῆται θέλομ' ἂν μάλλον ἢ τεκεῖν ἄπαξ, ubi v. adnot. Orest. 653. παρ' ἀσπίδ' ἐκπονῶν. PFLUGK.

V. 738. τάδε] i. e. τὰ ἐνθάδε. Deinde οἳ τ' ἐσμὲν τύχης pro ἤκομεν τύχης: quomodo dicitur παρτεῖναι εἰς —. Cf. Iph. T. 1042. ποῖ δὴτα πόνητον; Herc. fur. 1157. ποῖ κακῶν ἐρημίαν Εὐρω; De hoc genere loquendi

explicavit Elmsleius ad Heraclid. 46. ad Iph. T. 110. PFLUGK.

V. 739. μένειν — καταδοκεῖν] Pendent hi infinitivi ab ἄγγελον, i. e. ἀγγείλας κέλευσον. Hom. Od. π, 349: οἳ κε τάχιστα Κείνοις ἀγγείλωσι θεῶς οἰκόνδε νέεσθαι. PFLUGK.

V. 742. εἰς ἐν ἐλθ. τύχης] i. e. μὴ χρησάμενοι τύχῃ, ut simul omnes e barbarorum terra effugiamus. PFLUGK.

V. 745. φαῦλ' ἐστί] Vates tamen, inquit, quam parum sapiant quamque sit eorum ars plena fraudis et mendaciorum, cognovi. Φαίλους et σοφοὺς inter se opponi satis constat. V. Stallbaum. ad Plat. de Rep. II. p. 368. C. PFLUGK.

V. 746. οὐδ' ἦν ἄρ'] Iuvat apponere quae scripsit vir venerabilis [G. H. Schaefer.] ad Plutarchi vitas vol. IV. p. 366. "Haud fallax sententiarum index formula ἦν ἄρα." Item p. 340. "Paroemiacum sententiae colorem prodit ἦν ἄρα, quod in

καὶ τήνδε πως δυνάμεθ' ἐκκλέψαι χθονός,
φρουρεῖν, ὅπως ἂν εἰς ἐν ἐλθόντες τύχης
ἐκ βαρβάρων σωθῶμεν, ἣν δυνώμεθα.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἔσται τὰδ', ὦναξ, ἀλλὰ τοὶ τὰ μάντεων
ἐξεῖδον ὡς φαῦλ' ἐστὶ καὶ ψευδῶν πλέα. 745
οὐδ' ἦν ἄρ' ὑγιᾶς οὐδὲν ἐμπύρου φλογός
οὔτε πτερωτῶν φθέγματ'· εὔηθες δὲ τοὶ

adnotationem suam ad Androm. 566. coll. Hom. II. π, 153. 546. Phoen. 808 sqq. Ego auctoribus etiam Kirchhoffio et Nau-
ckio Musgravianam scripturam recepi.

V. 741. καὶ τήνδε L. Dindorfius. καὶ τήνδε Cod. C. Mox

ἐκκλέψαι A. Matthiae. ἐκπλέξαι Cod. C. ἐκπλέξαι apogr. Paris.
alterum. ἐκπλεῦσαι e correctā scriptura apogr. Par. alt. Aldus.

V. 746. οὐκ ἦν ἄρ' scribi voluit Kirchhoffius, οὔτ' ἦν
ἄρ' Nauckius.

V. 747. οὐδὲ scribendum ait Kirchhoffius.

talibus sententiis sollemne est." [Eius rei rationem reddere stu-
dii ad Devar. vol. II. p. 163.
et rursus p. 169 sq. R. K.] Οὐχ
ὑγιᾶ dicuntur, quae sanitate ca-
rent, id est veritate, fide, pru-
dentia. Bacch. 262: οὐχ ὑγιᾶς
οὐδὲν ἐτι λέγω τῶν ὀργίων, ubi
v. Elmsl. coll. Dobraeo ad
Aristoph. Plut. 362. Wyttenb.
ad Plat. Phaedon. p. 235. Lips.
Ceterum divinationis fidem Eu-
ripides, ut solet in talibus pa-
rum sibi constare, modo laudat,
modo insectatur, ut Hippol. 1058.
fragm. inc. trag. 128. Genera
μαρτικῆς, quae quidem hoc loco
memorat, eadem recenset Suppl.
211-213. PFLUGK.

V. 747. οὔτε πτερωτῶν
φθέγματ'] Quod hoc loco
Nauckius scribi voluit οὐδέ,
id non minus inane est quam
illud, quod Kirchhoffius pro
οὐδ' ἦν ἄρ' scribi voluit οὐκ
ἦν ἄρ'. Nam οὐδέ, quod versu
superiore legitur, minime per
se refertur ad id, quod altero
versu sequitur, οὔτε, sed est

hoc nullum aliud schema nisi
usitatum illud et apud tragicos
poetas paene cotidianum οὐ —
οὔτε, de quo loco dixi ad De-
var. vol. II. p. 711 sq. et dixit
ante me etiam copiosius Har-
tungius de particulis Gr. linguae
vol. I. p. 201 sq. Nam ista
oppositionis significatio, quae
inest in οὐδέ particula, non per-
tinet ad id, quod sequitur, sed
referenda est ad ea, quae an-
tecedunt, verba, in sequentibus
autem, ubi οὔτε particula poni-
tur, nihil aliud nisi antecedens
negatio, quae inest in particula
οὐδέ, respicitur, ut Kirchhoffii
correctione iam minime opus
esse videatur. Quod autem
Nauckius οὐδέ πτερωτῶν
φθέγματ' ait esse scribendum,
minus etiam ferendum est, quam
illud, quod Kirchhoffius propo-
suerat. Non enim oppositionis
causa verba οὔτε πτερωτῶν φθέ-
γματ' inferuntur, sed ad ampli-
ficandam et complendam senten-
tiam, ut haec duo, quae con-
iunguntur per particulam οὔτε.

τὸ καὶ δοκεῖν ὄρνιθας ὠφελεῖν βροτούς.
 Κάλχας γὰρ οὐκ εἶπ' οὐδ' ἐσήμηνε στρατῶ,
 γεφέλης ὑπερ θνήσκοντας εἰσορῶν φίλους 750
 οὐδ' Ἐλενος, ἀλλὰ πόλις ἀνηρπάσθη μάτην.
 εἴποις ἄν, οὐνεχ' ὁ θεὸς οὐκ ἠβούλετο
 τί δῆτα μαντευόμεθα; τοῖς θεοῖσι χρὴ
 θύοντας αἰτεῖν ἀγαθὰ, μαντείας δ' ἔαν·
 βίου γὰρ ἄλλως δέλεαρ εὐρέσθη τόδε, 755
 κούδεις ἐπλούτησ' ἐμπύροισιν ἀργὸς ὦν.
 γνώμη δ' ἀρίστη μάντις ἢ τ' εὐβουλία.

ΧΟΡΟΣ.

εἰς ταῦτὸ κάμοι δόξα μάντεων πέρι

V. 750. *εἰσορῶν* Cod. C. *εἰσορῶ* ex apogr. Paris. alt. Aldus.

Causa erroris est scriptio *εἰσορῶ*, quae saepe in libris invenitur.

V. 751. *οὐδ' Ἐλενος, ἀλλὰ* Porsonus in Kiddii Miscellaneis p. 226. et apud Gaisford. ad Hephaest. p. 240. *οὐδέν γε ἀλλὰ* Cod. C.

V. 762. ἄπο Aldus cum apogr. Pariss., ut videtur. ὑπὸ Cod. C., si fides Furiae.

V. 765. *μ' ἐπὶ λόγῳ* Piersonus in Verisimil. p. 181. *μ' ἐν δλίγῳ* Cod. C. Vide Wyttenbach. ad Plat. Phaedon. p. 250. ed. Lips.

minime adversativam particulam recipere possint. R. K.

V. 748. *τὸ καὶ δοκεῖν*] Ne opinionem quidem talem susceptam oportuit, quasi ulla ab avium observatione utilitas hominibus oriatur. Plat. Protag. p. 317. A: *πολλὴ μωρία καὶ τοῦ ἐπιχειρήματος*. Legg. VII. p. 818. D: *πολλὴ καὶ μωρία τοῦ διανοήματος*. Vid. ad Med. 1367. Wyttenb. ad Ecl. hist. p. 395. PFLUGK.

V. 751. *ἀνηρπάσθη*] De medio sublata est. Phoen. 1079: *ἐστὶ ἀσ' ἄθραστοι, κούκ ἀνήρπασται πόλις*. Rhes. 121: *οὐδ' ὦδ' Ἀχαιοῖς, ὡς δοκεῖς, ἀναρπάσαι*. V. Wesseling. ad Diod. Sic. vol. IV. p. 667. Dind. PFLUGK.

V. 752. *εἴποις ἄν*] scil. *οὐ σημῖναι αὐτούς*. PFLUGK.

V. 755. *ἄλλως δέλεαρ*] Est enim hoc non repertum nisi ad fraudem hominum: quasi esca, quam egregie Theocritus Idyll. XXI, 43: *πλάνον ἐδωδὴν* vocat. Ἄλλως eadem ratione posuit infra v. 1421: *τὰ τῶν θανόντων οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πόνος*. Explicavimus ad Hecub. 626. item Ruhnkenius ad Tim. p. 199. PFLUGK.

V. 757. *γνώμη — ἢ τ' εὐβουλία*] Articulum priori nomini non addidit, ut Alcmeneae fr. IX. [n. 97. p. 309. ed. Nauck.] *σκαῖόν τι χρῆμα πλοῦτος ἢ τ' ἀπειρία*. V. Matth. Gr. p. 553 sq. Sententiam expressit Menander p. 78: *ὁ πλείστον τοῦν ἔχων Μάντις τ' ἀριστός ἐστι σύμβουλος θ' ἄμα*. V. Blomfieldi Gl. ad Aesch. Pers. 229. PFLUGK. Colorem orationis duxit Euripides ab Homero,

χωρεῖ γέροντι· τοὺς θεοὺς ἔχων τις ἂν
φίλους ἀρίστην μαντικὴν ἔχοι δόμοις. 760

ΕΛΕΝΗ.

εἶεν· τὰ μὲν δὴ δεῦρ' αἰεὶ καλῶς ἔχει.
ὅπως δ' ἐσώθῃς, ὦ τάλας, Τροίας ἄπο,
κέρδος μὲν οὐδὲν εἰδέναι, πόθος δέ τις
τὰ τῶν φίλων φίλοισιν αἰσθῆσθαι κακά.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἦ πόλλ' ἀνήρου μ' ἐνὶ λόγῳ μιᾷ θ' ὀδῶ.
τί σοι λέγοιμ' ἂν τὰς ἐν Αἰγαίῳ φθορὰς
τὰ Ναυπλίου τ' Εὐβοϊκὰ πυρπολήματα
Κρήτης τε Διβύης θ' ἄς ἐπεστράφην πόλεις 765

V. 766. habet Scholiasta Hom. II. ρ. 255. φθορὰς Cod. C. συμφορὰς ex apogr. Par. altero Aldus.

V. 767. Εὐβοϊκὰ reliquit etiam Nauckius. Εὐβοϊκὰ se ait scripsisse Hermannus.

V. 768. Κρήτης τε Διβύης θ'] Sic auctore Kirchhoffio scripsit Nauckius, quem sequutus sum. Reiskius relicto Κρήτην τε scripserat Διβύης θ', quem G. Hermannus et ipse Kirchhoffius sequuti erant. Mihi par casus in illo loco requiri videtur.

quii II. XII, 243. verissime dixit: εἰς οἰωνὸς ἀριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. R. K.

V. 761. δεῦρ' αἰεὶ] Iunxit haec de more. Orest. 1678: ἦ σε μνησίσι Πόνοις διδοῦσα δεῦρ', αἰεὶ διήνυσσε. Med. 1224: δεῦρ' αἰεὶ γὰρ εὐτυχεῖς. Ad utrumque locum vide Porsonum. Latini hucusque comparavit G. H. Schaeferus. Platonica exempla indicavit Boeckh. de Legg. p. 102. PFLUGK.

V. 764. τὰ τῶν φίλων φίλοισιν κτέ.] In hoc loco optime agnoscere possunt tirones quantum Graecorum studium fuerit, quo verba aut eadem aut ab eadem radice ducta inter se componere solerent. Dativus enim φίλοισι, qui ad verba πόθος δέ τις pertinet, attractione similium facta ita in mediam orationem adsumptus est, ut

paene in medio delitescere videatur. Sententia enim haec est: πόθος δέ τις φίλοισι τὰ τῶν φίλων κατὰ αἰσθῆσθαι. R. K.

V. 765. ἐνὶ λόγῳ μιᾷ θ' ὀ.] Gaudent Graeci ista numeralis iteratione. Sic Philemon fragm. inc. fab. III, 7. p. 392: ἀλλ' ἐὰν τρισμυρίας Ἀλώπεκας τις συναγάγη, μίαν φύσιν Ἀπαξάποσσις ὄψεται τρόπον θ' ἕνα. Alios indicavit Dobraeus ad Aristoph. Nub. 23. p. 250. Lips. PFLUGK.

V. 767. τὰ Ναυπλίου τ' Εὐβοϊκὰ πυρπολήματα κτέ.] Animadvertant tirones hoc quoque loco silvam rerum effundi per repetitam saepius particulam τέ. quae non ordinet res, ut καὶ particula, sed eas non servato rerum ordine nobis obiciat nosque multitudine singularum rerum quasi obruat et confundat. De singulis his rebus, quae com-

σκοπιάς τε Περσέως; οὐ γὰρ ἐμπλήσαιμί σε
 μύθῳ· λέγων τ' ἄν σοι κάκ' ἀλγοίην ἔτι, 770
 πάσχων τ' ἔκαμνον· δις δὲ λυπηθεῖμεν ἄν.

EΛΕΝΗ.

κάλλιον εἶπας ἢ σ' ἀνηρόμην ἐγώ.
 ἐν δ' εἶπὲ πάντα παραλιπών, πόσον χρόνον
 πόντου 'πὶ νώτοις ἄλιον ἐφθείρου πλάνον;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἐνιαυσίους πρὸς τοῖσιν ἐν Τροίᾳ δέκα 775
 ἔτεσι διήλθον ἐπιὰ περιδρομὰς ἐτῶν.

EΛΕΝΗ

φεῦ φεῦ· μακρόν γ' ἔλεξας, ὦ τάλας, χρόνον.

V. 769. L. Dindorfius scribi voluit οὐτ' ἄν ἐμπλήσαιμί σε, Pflugkii coniecit οὐ γὰρ ἄν πλήσαιμί σε, Kirchhoffio post v. 770. deesse nonnulla videbantur. Vide infra adnot. exeget.

V. 770. μύθῳ G. Hermannus. μύθων Cod. C.

V. 775. ἐναύσιον Cod. C.

V. 776. διήλθον δ' Cod. C. δ' expulit primus Heathius.

memorantur, malim τὰ Ναυπλίου Εὐβοϊκὰ πυρπολήματα, quae lexicographi vulgo ita intelligunt, ut πυρπολήματα dicant esse vastationes per ignes, sic intelligi, ut πυρπολήματα loca sint, in quibus ignes excubitorum ac vigilum incenduntur, vel dicam praesidia et stationes Nauplii Euboicae. De specula autem Perseï, quae deinceps commemoratur, ab ostio Nili Bolbitino septentrionem versus sita, ut ait Strabo geograph. lib. XVII. 18. p. 801. D. vol. III. p. 1118. Mein.: μετὰ τὸ Βολβίτινον στόμα ἐπὶ πλέον ἔκκεται ταπεινὴ καὶ ἀμυώδης ἄκρα· καλεῖται δὲ Ἄγνοῦ κέρας· εἶθ' ἢ Περσέως σκοπὴ καὶ τὸ Μιλησίων τεῖχος., conferas interpretes ad Herodoti lib. II. c. 15. R. K.

V. 769. οὐ γὰρ ἐμπλήσαιμί σε] neque enim facile narrando expleverim tuam cupiditatem tibi que satisfecerim. Iph. A. 233:

τὰν γυναικίαν ὄψιν ὀμμάτων ὡς πλήσαιμι, μείλιον ἄδονάν. Vid. Heindorf. ad Plat. Cratyl. §. 64. p. 413. B. PFLUGK. Recte vidit G. Hermannus, si ea, quam Pflugkii proposuit, sententia vera esset, non μύθῳ dicendum fuisse, sed μύθῳ vel μυθούμενος. Eo igitur auctore reposui μύθῳ. "Neque enim" inquit idem "si recte haec interpretamur, aut mutatione alia, aut adiectione ἄν particulae opus est, qua carere hic locus non posse videbatur Pflugkio. Scilicet haec verba οὐ γὰρ ἐμπλήσαιμί σε μύθῳ pars sunt praecedentis sententiae, nec minus hic optativus ἐμπλήσαιμι, quam qui praecessit λέγοιμι, cum isto quod post λέγοιμί est ἄν copulatus est: eaque causa est, quare ὀμῆσι potuerit ἄν. Apparet hoc, si in pauca contrahas: τί σοι λέγοιμί ἄν τὰ πόλλ' ἐκεῖνα; οὐ γὰρ ἐμπλήσαιμί σε μύθῳ." Quocum non dissentio nisi in eo, quod ille ad optativum ἐμ-

σωθείς δ' ἐκεῖθεν ἐνθάδ' ἦλθες εἰς σφαγᾶς.

MENEΛΑΟΣ.

πῶς φῆς; τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι.

EΛΕΝΗ.

[φεῦγ' ὡς τάχιστα τῆσδ' ἀπαλλαχθεὶς χθονός·] 780
θανεῖ πρὸς ἀνδρὸς οὐ τὰδ' ἔστι δώματα.

MENEΛΑΟΣ.

τί χοῦμα δράσας ἄξιον τῆς συμφορᾶς;

EΛΕΝΗ.

ἦκεις ἄελπτος ἐμποδὼν τ' ἐμοῖς γάμοις.

MENEΛΑΟΣ.

ἦ γὰρ γαμεῖν τις τὰμ' ἐβουλήθη λέχη;

V. 780. qui et stichomythiae rationem turbat et ineptus est ad hunc locum, Valckenarius vidit e Phoen. 962. falso huc adscriptum esse.

V. 783. τ' deleri voluit Badhamus, cui adsensus est Kirchoffius, non Nauckius.

πῆσαιμι adsumendam statuit ἄν particulam ex antecedenti oratione, ego contra optativum in eiusmodi locis cogitationem rei non ad eventum revocatae in se continere et per se recte se habere posse existimo, qua de re dixi ad Luciani Gall. s. somn. § 18. p. 54. ad quem locum has similitudines adduxi: Xenophontis e Disc. Cyri V, 1, 20. εὐλοῦσι ὅτι τοῦτο αἰσχρνοίμην ἂν εἰπεῖν· νομίζοιμι γὰρ ἐμὰντὸν εἰκέναι λέγοντι ταῦτα ἔνεκα τοῦ ἑμᾶς μᾶλλον ἐθέλειν παρ' ἐμοὶ παραμένειν. et ex Exped. Cyri IV, 6, 13. δοκοῦμεν δ' ἂν μοι ταύτην προσποιούμενοι προσβάλλειν ἐρημοτέρῳ ἂν τῷ ἄλλῳ ὄρει χρῆσθαι· μένοιεν γὰρ αὐτοῦ μᾶλλον ἀθρόοι οἱ πολέμοι. R. K.

V. 774. ἐφθείρου] i. q. ἐκλανῶ: unde apparet ratio constructionis cum accusativo πῆσαν. El. 234: οὐχ ἓνα νομίζων φθείρεται πόλεως νόμον. Plutarch. Sertor. 25: δεῦρο

φθαρέντες. V. Blomf. Gl. ad Aesch. Pers. 457. Jacobs. ad Delect. Epigr. p. 241. ad Anth. Gr. vol. I. 2. p. 112. Minus recte Seidlerus ad El. 229. PFLUGK.

V. 775. ἐνιαύσιον πρὸς τοῖσιν ἐν Τροίᾳ δέκα ἔτεσι· διῆλθον δ'] Novedictum videtur de spatio temporis, non diebus mensibusve, sed annis dinumerando. Nam rediit Menelaus ἔτεσιν ὕστερον ὀκτώ μετὰ Τροίας πόρθησιν, ut scribit Pausan. III, 22, 2. auctore Homero Od. γ, 305 — 312. PFLUGK. Sic aliquo modo explicari possit quod legitur in libro ἐνιαύσιον, quanquam inusitatior ista verbi significatio est. Quare obsequutus sum iis, qui particula δ' ante ἐπὶ deleta ἐνιαύσιους pro ἐνιαύσιον scribi voluerunt, ut id ad περιδρομὰς pertineret. R. K.

V. 779. τί λέξεις;] Vid. ad Hecub. 511. PFLUGK.

V. 783. ἦκεις ἄελπτος

ΕΛΕΝΗ.

ὑβριν θ' ὑβρίζειν εἰς ἐμὴν ἦν ἔτλην ἐγώ. 785

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ιδίᾳ σθένων τις ἢ τυραννεύων χθονός;

ΕΛΕΝΗ.

ὅς γῆς ἀνάσσει τῆσδε Πρωτέως γόνος.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

τόδ' ἔστ' ἐκεῖν' αἰνιγμ', ὃ προσπόλου κλύω.

ΕΛΕΝΗ.

ποίοις ἐπιστὰς βαρβάροις πυλώμασιν;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

τοῖσδ', ἐνθεν ὥσπερ πτωχὸς ἐξηλαυνόμην. 790

ΕΛΕΝΗ.

οὔπου προσήταις βίοντον; ὦ ταλαιν' ἐγώ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

τοῦργον μὲν ἦν τοῦτ', ὄνομα δ' οὐκ εἶχον τόδε.

ΕΛΕΝΗ.

πάντ' οἶσθ' ἄρ', ὡς ζοικας, ἀμφ' ἐμῶν γάμων.

V. 785. γ' pro θ' restitui vult Kirchhoffius.

V. 788. αἰνιγμ' Miltonus et Canterus. αἰαγμ' Cod. C. sec. apogr. Pariss. Suppl. 1064. τί φῆς; τί τοῦτ' αἰνιγμα σημαίνεις σαθρόν; Troad. 620. τοῦτ' ἐκεῖνό μοι πάλαι Ταλθύβιος αἰνιγμ' οὐ σαφῶς εἶπεν σαφές. Vid. Abresch. ad Aesch. Suppl. 467. ed.

ἐμποδῶν τ' ἐμοῖς γάμοις] Non recte fecerunt qui τὴ particulam deleri hoc loco voluerunt, quae est aptissima, quod adiungit id, quod rem quidem non conficiat ipsam, sed tamen aliquid quod huc pertinere videatur adferat, qua de re dixi ad Devar. vol. II. p. 744. usus Aristophanis loco ex Acharnens. 1061 sq.: ἴν' αὐτῇ δῶ μόνη, 'Οτιῇ γυνῆ' σι τοῦ πολέμου τ' οὐκ ἀξία. R. K.

V. 785. ὑβριν θ' ὑβρίζειν εἰς ἐμὴν ἦν ἔτλην ἐγώ] Quod Kirchhoffius scribi voluit γ' pro θ', commemoro etiam alias in eiusmodi responsionibus eodem prorsus modo τὴ particulam usurpari. qua novum

quiddam, sed eiusmodi tamen, quo illud, de quo erat interrogatum, una confirmetur, adiungitur. Vide Sophoclis Oed. R. 1000 sq., ubi postquam nuntius dixit: Ἡ γὰρ τὰδ' ὄκνων, κείθεν ἦσθ' ἀπόπολις; respondet Oedipus: Πατρός τε χρῆζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον., vide quae ad hunc Sophoclis locum adnotavit G. Hermannus et ad Euripidis Bacch. V. 826. p. 99. et in Euripidis Iphig. Taur. 789 sq. Iphigeniae dicenti: Ἄλλ' ἢ Λάκαινα Τυνδαρίς σ' ἐγείνατο; respondet Orestes: Πελοπός τε παιδὶ παιδὸς ἐκπέφυκ' ἐγώ, quod recte tutatus est A. Matthiae vol. VII. p. 464. Vide quae dixi ad Devar. vol.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

οἶδ'· εἰ δὲ λέκτρα διέφυγες τάδ', οὐκ ἔχω.

ΕΛΕΝΗ.

ἄθικτον εὐνήν ἴσθι σοι σεσωσμένην.

795

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

τίς τοῦδε πειθῶ; φίλα γάρ, εἰ σαφῆ, λέγεις.

ΕΛΕΝΗ.

ὄρας τάφου τοῦδ' ἀθλίους ἔδρας ἐμάς;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὄρῳ, τάλαινα, στιβάδας, ὧν τί σοι μέτα;

ΕΛΕΝΗ.

ἐπαῦθα λέκτρων ἰκετεύομεν φηγᾶς.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

βωμοῦ σπανίζουσ' ἢ νόμοισι βαρβάροις;

800

ΕΛΕΝΗ.

ἐρούεθ' ἡμᾶς τοῦτ' ἴσον ναοῖς θεῶν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

οὐδ' ἄρα πρὸς οἶκους ναυστολεῖν σ' ἔξεστί μοι;

Schütz, PFLUGK.

V. 790. τοῖσδ' Scaliger. τοῖς Cod. C.

V. 791. οὐ^ῆπον Cod. C. οὐ^ῆπον primus recepit G. Hermannus, Vide v. 135.

V. 802. σ' in Cod. C. omissum est de Musgravii coniectura.

ll. p. 744 sq. De sententia vero ipsa recte iudicavit G. Hermannus. "Opprobrio" inquit, "quod subierit, usurum dicit Theoclymenum, servitutem intelligens. Nam v. 283. dixerat: δουλίη καθέστηκε, οὐσ' ἐλευθέρων ἄπο." R. K.

V. 792. ὄνομα — τόδε] "Nimirum πτωχός, non vocabar mendicus." A. MATHIAE. Recte. Conf. Xenophont. Oecon. VI, 14: ὅπως δὲ δὴ καὶ τοὺς ἐργοντας τὸ σεμνὸν ὄνομα τοῦτο τὸ καλὸς τε κάγαθός ἐπισημαίμην — πάνυ μου ἡ ψυχὴ ἐπεθύμει αὐτῶν τιμὴν συγγερόσθαι. PFLUGK.

V. 793. ὡς ἔοικας] Vid.

ad Med. 337. p. 46. ed. sec. PFLUGK.

V. 796. φίλα γάρ, εἰ σαφῆ, λέγεις] De formula φίλα λέγειν conf. II. VII, 357. σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις. et ib. XII, 231. XVIII, 285. eodemque modo φίλα αὐδᾶν dicitur in Med. 182. et φίλα σημαίνειν in Phoen. 1445 sq. Vide quae dicta sunt ad Med. l. c. p. 32 sq. ed. Goth. sec. R. K.

V. 800. σπανίζουσα] Singularis vix quenquam moretur qui meminerit v. 22: ἃ δὲ πεπόνθαμεν κακὰ λέγοιμ' ἄν, quaeque eiusdem generis in hac fabula tam multa leguntur, ut ne notanda quidem putaverim.

ΕΛΕΝΗ.

ξίφος μένει σε μάλλον ἢ τούμὸν λέχος.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

οὕτως ἂν εἶην ἀθλιώτατος βροτῶν.

ΕΛΕΝΗ.

μή νυν καταιδού· φεύγε δ' ἐκ τῆσδε χθονός. 805

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

λιπών σε; Τροίαν ἐξέπερσα σὴν χάριν.

ΕΛΕΝΗ.

κρεῖσσον γὰρ ἢ σε τὰμ' ἀποκτεῖναι λέχη.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἄνανδρ' ἄρ' εἶπας Ἰλίου τ' οὐκ ἄξια.

ΕΛΕΝΗ.

οὐκ ἂν κτάνοις τύραννον, ὃ σπεύδεις ἴσως.

V. 803. μένει σε Canterus et Scaliger. μέν εἰσι Cod. C. secundum apogr. Pariss.

V. 809. κτάνοις Musgravius. κτάνης Cod. C. Deinde ὄν Cod. C. "quod etsi defendi potest, tamen recepi, quod ut simplicius et venustius Seidlerus proposuit ὃ σπεύδεις ἴσως." G. HER-

Genus loquendi observatum fuit ad Androm. 142, ubi si quis exemplorum copiam desideret, largiores adeat epulas Tafelii in Dilucid. Pind. vol. I. 2. p. 789 sqq. A. Matth. ad Or. 111. ad Hipp. 655. Walch. ad Tacit. Agric. p. 410. Sed quae ad amussim congruant, pauca ponam. Iph. T. 348: νῦν δ' ἐξ ὀνείρων, οἷσιν ἠγριώμεθα, Δοκοῦσ' Ὀρέστην μηκέθ' ἥλιον βλέπειν, Δύσνον με λήψεσθ', οἷτινές ποθ' ἦκατε. Ibidem v. 578. Ion. 1250. Electr. 612. Cf. Lobeck. ad Soph. Ai. p. 248. ed. prim. PFLUGK.

V. 805. μή νυν καταιδοῦ] "Intellige φεύγειν: μή νυν καταιδού φεύγειν." MUSGRAVIUS. Xenophon Oec. XII, 2: νῦν γὰρ πολλῶν σοι ἴσως ὄντων ἐπιμελείας δεομένων, ἐπεὶ συνέθου τοῖς ξένοις, ἀναμένεις αὐτούς, ἵνα μὴ ψεύσῃ. Ubi ad συνέθου intelligendum ἀναμενεῖν. Etsi ne-

cessariam istam Musgravius ellipsin hoc loco non dicam. PFLUGK.

V. 807. Bene A. Matthiae: "Melius hoc, quam conubium meum causam esse, cur tu interficiaris." Sic capienda illa Orestis v. 1460: κακός σ' ἀποκτείνει πόσις. PFLUGK.

V. 808. Ἰλίου τ' οὐκ ἄξια] nec digna rebus fortiter adversus Troiam gestis. Infra v. 948: τὴν Τροίαν γὰρ ἂν Δειλοὶ γενομένοι πλείστον αἰσχύνομεν ἄν. El. 187: εἰ πρόπον τ' Ἀγαμέμνονος κούρα τᾶ βασιληῖα τᾶ Τροία θ' —. Idem cum vulgo loquitur huius fabulae v. 845: τὸ Τρωϊκὸν γὰρ οὐ καταισχνῶ κλέος. V. ad Androm. 705. Schaefer. ad Plutarch. vol. V. p. 33. PFLUGK. Recte adnotavit G. Hermannus ἄνανδρα et οὐκ ἄξια non ad λέχη referri, sed absolute dicta esse: ignava et indigna Ilio

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

οὕτω σιδήρω τρωτὸν οὐκ ἔχει δέμας; 810

ΕΛΕΝΗ.

εἴσει. τὸ τολμᾶν δ' ἀδύνατ' ἀνδρὸς οὐ σοφοῦ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

σιγῇ παράσχω δῆτ' ἐμὰς δῆσαι χέρας;

ΕΛΕΝΗ.

εἰς ἄπορον ἤκεις· δεῖ δὲ μηχανῆς τινοσ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

δρῶντας γὰρ ἢ μὴ δρῶντας ἤδιον θανεῖν.

ΕΛΕΝΗ.

μὴ ἔστιν ἐλπίς, ἢ μόνῃ σωθεῖμεν ἄν. 815

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὠνητὸς ἢ τολμητὸς ἢ λόγων ὑπο;

MANNUS.

V. 811. habet Stobaeus Flor. LIV. 20. t. II. p. 337. ἀδύνατ' Cod. Stobaei A., ut correxerat Scaliger. ἀδύνατον Cod. Euripidis C. "Apud Aelianum V. H. IV, 28. scribendum τὸν βίον ἀλγεινότητα ἀνθρώπων κατέστρεψε, non ἀλγεινότερον." PFLUGK.

praecipis. De τὴ particula ad hunc ipsum locum aptissima comparari potest Aristophanis illud ex Acharn. v. 1062. οὐκ ἔχει δέμας;] "Paullo insolentius loquutus est sic, ubi exspectares οὕτω σιδήρω ἄρωτον ἔχει δέμας; Comparari potest Sophocles in Philoct. v. 104., ubi Ulixi dicenti: πρὸς βίαν δ' οὐκ ἄν λάβοις, Neoptolemus respondet: Οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἰσχύος θράσος." G. HER-

MANNUS.

V. 811. τὸ τολμᾶν δ'] Sententia proverbii similis. Soph. Antig. 92: ἀρχὴν δὲ θηρῶν οὐ πρόπει τὰ μύχαινα, ubi cf. Wex. PFLUGK. Eorum, quae attulit Wexius l. c., maxime huc pertinet illud Chilonis, quod est apud Stobaeum Flor. III.

79. γ. t. I. p. 88. Meineke; μὴ ἐπιθύμει ἀδύνατα. R. K.

V. 812. δῆσαι] i. e. ὥστε δῆσαι, vinciendasne igitur manus dem? Plato Protag. p. 312. C: ὅτι μέλλεις τὴν ψυχὴν τὴν σαντοῦ παρασχεῖν θεραπεῦσαι ἀνδρὶ ὡς φῆς σοφίστη. V. Matth. Gr. p. 1029. PFLUGK.

V. 816. ὠνητὸς ἢ τολμητὸς ἢ λόγων ὑπο;] Vulgo haec verba ita explicaverunt lexicographi ut dicerent intelligendum esse ex versu antecedente ἐλπίδα, ad quam haec adiectiva ὠνητὸς et τολμητὸς referrentur. Quod qua sententia dicatur intelligere non possum. Mihi videntur haec liberiore dicendi ratione ad illam ipsam personam, de qua in hoc toto loco potissimum dicitur, i. e. regis huius terrae, referenda esse, ut hoc dicatur: Emendusne est an auda-

ΕΛΕΝΗ.

εἰ μὴ τύραννός σ' ἐκπύθοιτ' ἀφιγμένον.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἔρεϊ δὲ τίς μ' ; οὐ γνώσεται γ' ὅς εἰμ' ἐγώ.

ΕΛΕΝΗ.

ἔστ' ἔνδον αὐτῷ ξύμμαχος θεοῖς ἴση.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

φήμη τις οἴκων ἐν μυχοῖς ἰδρυμένη;

820

ΕΛΕΝΗ.

οὐκ, ἀλλ' ἀδελφή· Θεονόην καλοῦσί νιν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

χρηστήριον μὲν τοῦνομ'· ὅ τι δὲ δρᾷ, φράσον.

ΕΛΕΝΗ.

πάντ' οἶδ', ἔρεϊ τε συγγόνῳ παρόντα σέ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

θνήσκειμεν ἄν· λαθεῖν γὰρ οὐχ οἶόν τέ μοι.

ΕΛΕΝΗ.

εἴ πως ἄν ἀναπείσαιμεν ἰκετεύοντέ νιν.

825

V. 817. σ' addidit G. H. Schaeferus in Meletem. crit. p. 132. in Cod. C. omissum.

V. 823. οἶδ'] Sic Cod. C., ut videtur. Aldus ex apogr. Paris. altero εἶδ'. "Saepe haec verba confunduntur. V. Androm. 146. G. H. Schaeferi Apparatus ad Demosth. p. 133, 12. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 503. 548." PFLUGK.

V. 825. "Fortasse ἴσως ἄν." KIRCHHOFFIUS. Vide adnot. exeg.

cia capiendus an exorandus? R. K.

V. 818. οὐ γνώσεται γ' ὅς εἰμ' ἐγώ] Recte G. Hermannus negavit causam fuisse quamobrem Reiskius de scriptura dubitaret. 'Quis, inquit, nominabit? Certe non noscet qui sim: quare nominare non poterit.' R. K.

V. 820. φήμη τις οἴκων ἐν μυχοῖς ἰδρυμένη;] Quales voces saepe a Latinis poetis celebrantur, veluti apud Statium est in Theb. lib. V. v. 646. Voxque ex adytis accepta secundis. conf. Verg. Aen. lib.

III. v. 93. Senecae Thyest. 681 sq., quos laudavit Musgravius. R. K.

V. 825. Plene dixeris οἶόν τ' ἄν εἶη, εἴ πως κτέ. i. e. poteris latere, modo illam contingat ut precibus exoremus. De constructione particularum εἴ πως ἄν cum optativo v. Herm. ad Vig. p. 830. adnot. ad Androm. 771. PFLUGK. Ceterum quod dicit Helena ἰκετεύοντε numero duali nobis par binorum hominum una precantium repraesentat. Id sequens dicit etiam Menelaus infra v. 828: πείσαντε δ' ἐκ γῆς διορίσαιμεν ἄν πόδα; R. K.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

τί χρῆμα δρᾶσαι; τίν' ὑπάγεις μ' εἰς ἐλπίδα;

ΕΛΕΝΗ.

παρόντα γαίᾳ μὴ φράσαι σε συγγόνω.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

πίσαντε δ' ἐκ γῆς διορίσαιμεν ἂν πόδα;

ΕΛΕΝΗ.

κοιῆ γ' ἐκείνη ῥαδίως, λάθρα δ' ἂν οὔ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

σὸν ἔργον, ὡς γυναικὶ πρόσφορον γυνή.

830

ΕΛΕΝΗ.

ὡς οὐκ ἄχρωστα γόνατ' ἐμῶν ἔξει χερῶν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

φίρ', ἣν δὲ δὴ νῶν μὴ ἀποδέχεται λόγους;

ΕΛΕΝΗ.

θανεῖ· γαμοῦμαι δ' ἢ τάλαιν' ἐγὼ βίᾳ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

προδοτίς ἂν εἴης· τὴν βίαν σκήψασ' ἔχεις.

λάθρα' οὐδαμοῦ

V. 829. *κοιῆ γ'* Reiskius. *κοιῆ τ'* Cod. C. *λάθρα δ' ὁμοῦ* Cod. C. *λάθρα δ' ἂν οὔ* correxit L. Dindorfius. Pflugkius *conferri iubet* Schoemannum ad Isaeum p. 412.

V. 830. *γυνή* Brodaeus. *γύναι* Cod. C.

V. 834. *προδοτίς* (ι ab alia manu) Cod. C. Mox *τὴν δὲ* Cod. C. *δὲ* deletit Scaliger. G. Hermannus hunc versum sic scribi voluit: *Προδοτίς ἂν εἴην, σὺ δὲ βίαν σκήψασ' ἔχεις.*

V. 826. *τίν' ὑπάγεις μ' εἰς ἐλπίδα;*] quam in spem me adducis? Eiusdem significationis formulae sunt *ὑπάγειν* *ἰνὰ εἰς ἐλπίδα*, *ὑποιδέναι* vel *ἵπποιενεν* *τινὶ ἐλπίδα*. V. Thucyd. I, 138. Isocrát. de pac. §. 6. Plutarch. Lysandr. 23. Schaefer. ad Bos. p. 145. coll. adnot. ad Androm. 908. PFLUGK.

V. 830. Apte contulit Barnesius incerti poetae versus, quem Euripidem esse suspicantur, apud Plutarch. T. II. p. 51. E. (fragm. dub. X. [fragm. adesp. 296. p. 696. ed. Nauck.]): *Γέ-*

ρων γέροντι γλώσσαν ἠδίστην ἔχει, *Παῖς παιδὶ καὶ γυναικὶ πρόσφορον γυνή.* PFLUGK. Adde, quem eundem Brodaeus laudavit, Terentium Phorm. IV, 5, 14. Mulier mulieri magis convenit. R. K.

V. 831. *ὡς*] V. ad v. 126. *ἄχρωστα χερῶν*, ut Androm. 459: *ἀθώπειτον γλώσσης.* v. Matth. Gr. §. 339. PFLUGK.

V. 832. *ἀποδέχεται*] *πρόσεται.* Or. 312: *καὶ μὴ τὸ ταρβοῦν κάκφοβοῦν σ' ἐκ δεμνίων ἄγαν ἀποδέχον.* PFLUGK.

V. 834. *σκήψασ' ἔχεις*] Sive *σκήπτεις* sive *ἔσκηψας* in-

ΕΛΕΝΗ.

ἀλλ' ἀγνὸν ὄρκον σὸν κάρᾳ κατώμοσα 835

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

τί φῆς; θανεῖσθαι κοῦποτ' ἀλλάξειν λέχη;

ΕΛΕΝΗ.

ταῦτῳ ξίφει γε· κείσομαι δὲ σοῦ πέλας.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἐπὶ τοῖσδε τοίνυν δεξιᾶς ἐμῆς θίγε.

ΕΛΕΝΗ

ψαύω, θανόντος σοῦ τόδ' ἐκλείψειν φάος.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

κἀγὼ στερηθεῖς σοῦ τελευτήσω βίον. 840

ΕΛΕΝΗ

πῶς οὖν θανούμεθ', ὥστε καὶ δόξαν λαβεῖν;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

τύμβου 'πὶ νώτῳ σὲ κτανὼν ἐμὲ κτενῶ.

πρῶτον δ' ἀγῶνα μέγαν ἀγωνιούμεθα

V. 838. *τοίνυν* Canterus. *τοῖς νῦν* Cod. C.

V. 842. *ἐμὲ κτανεῖ* Cod. C. De Heathii sententia recentiores critici scripserunt *ἐμὲ κτενῶ*.

V. 845. *λέγος* Cod. C. *κλέος* Scaliger.

V. 849. *τὸν Νηλέως τ' ἄπαιδα* Bothius. *τὸν Θησέως τε παῖδα*

terpreteris licebit. Cf. Troad. 1122. 1150. Bacch. 53. 302. Matth. ad Heracl. 436. nos ad Med. 33. p. 16 sq. ed. Goth. sec. PFLUGK.

V. 635. Vid. Matth. Gr. §. 413. 10. PFLUGK.

V. 836. *θανεῖσθαι κοῦποτ' ἀλλάξειν λέχη;* Haec ipsa verba videntur, ut recte statuit Kirchhoffius, in cod. C. haberi, et leguntur hoc loco rectissime. Non enim ex ipsius Helenae oratione: *ἀλλ' ἀγνὸν ὄρκον σὸν κάρᾳ κατώμοσα*, si quidem externam orationis formam spectamus, suspensa sunt, sed ex voce Menelai *τί φῆς;* ut hoc quidem loco minime necesse sit *οὔποτε* in *μήποτε* mutari, quod tum demum verum esset, si iurisiurandi formula

ipsa poneretur. R. K.

V. 840. *κἀγὼ στερηθεῖς σοῦ τελευτήσω βίον*] Elegans videtur Fritzschi conjectura: *κἀγὼ, στερηθεῖς σοῦ τελευτήσω βίον*, sed tamen veram non habeo, propterea quod iusiurandum Menelaus adigit Helenam, ipse non interposito iureiurando simpliciter adseverat quid sit facturus. R. K.

V. 842. *ἀγῶνα — ἀγωνιούμεθα*] *Ἀττικὴν παρήγησιν* vocant: cf. Alc. 648. [cum adn. p. 79. ed. Goth. sec.] Suppl. 427. ad Med. 587. Rost. Gr. §. 104. 3. c. p. 494 sq. ed. sept. De Latinis v. Beier. ad Cic. Offic. I, 12. p. 94. PFLUGK.

V. 849. *τὸν Νηλέως τ' ἄπαιδα*] Recte iam Brodaeus sensit Nestorem hoc loco com-

λείτρων ὑπερ ὧν· ὁ δὲ θέλων ἴτω πείλας·
 τὸ Τρωϊκὸν γὰρ οὐ καταισχυνῶ κλῆος, 845
 οὐδ' Ἑλλάδ' ἐλθὼν λήψομαι πολὺν φόρον,
 ὅστις Θέτιν μὲν ἐστέρησ' Ἀχιλλέως,
 Τελαμωνίου δ' Αἴαντος εἰσεῖδον σφαγὰς,
 τὸν Νηλέως τ' ἄπαιδα· διὰ δὲ τὴν ἐμὴν
 οὐκ ἀξιόσω καταθανεῖν δάμαρτ' ἐγώ; 850
 μάλιστα γ'· εἰ γὰρ εἰσιν οἱ θεοὶ σοφοί,
 εὐψυχὸν ἄνδρα πολεμίων θανόντ' ὑπο
 κούφη καταμπίσχουσιν ἐν τύμβῳ χθονί,
 κακοὺς δ' ἐφ' ἔρμα στερεὸν ἐκβάλλουσι γῆς.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ θεοί, γενέσθω δήποτ' εὐτυχὲς γένος 855
 τὸ Ταντάλειον καὶ μεταστήτω κακῶν.

ΕΛΕΝΗ.

οἱ γὰρ τάλαινα· τῆς τύχης γὰρ ὦδ' ἔχω·
 Μενέλαε, διαπεπράγμεθ'· ἐκβαίνει δόμων

Cod. C.

V. 854. ἐφ' ἔρμα Cod. C. ὑφ' ἔρμα Stephanus auctoritate prorsus incerta, quem superiore tempore multi sequuti erant.

V. 855. 856. Menelao continuat Cod. C. Choro dedit Musgravius.

memorandum fuisse propter mortem Antilochi filii. Id spectans coniecit Bothius τὸν Νηλέως τ' ἄπαιδα, quem recentiores sequuti sunt omnes. Recte vidit G. Hermannus Euripidem expressisse hic quoque illa Nestoris apud Homerum Odysseus III, 109. Ἐνθα μὲν Αἴας κείται ἀρήϊος, Ἐνθα δ' Ἀχιλλεύς, Ἐνθα δὲ Πάτροκλος, θεόφιν μῆστορ ἀτάλαντος, Ἐνθα δ' ἐμὸς φίλος νῆος, ἄμα κρατερὸς καὶ ἀνύμων, Ἀντίλοχος, πέρι μὲν θείειν ταχύς, ἠδὲ μαχητής. R. K.

V. 853. Sollemne hoc in defunctos votum. Alc. 462: κούφα σοι χθῶν ἐπάνωθε πέσοι, ubi v. Monk. PFLUGK. Adde Tibulli lib. II. el. 4. v. 49: Et bene, discedens dicet, placideque quiescas Terra-

que securae sit super ossa levis! R. K.

V. 854. κακοὺς δ' ἐφ' ἔρμα στερεὸν ἐκβάλλουσι γῆς] "Ignavos proiici ab dis duro in solo dicit, ubi insepulti iaceant: quod putabatur esse tristissimum." G. HERMANNUS.

V. 856. μεταστήτω κακῶν] liberum sit a laboribus. Cf. v. 1442. Or. 133: μεταστήσουσ' ὑπνον. Soph. Phil. 462: καὶ σε δαίμονες νόσου μεταστήσειαν, ὡς αὐτὸς θέλεις. De simili constructione verbi μεταβάλλειν dixit Schaeferus ad Plutarchum vol. V. p. 29. PFLUGK.

V. 857. τῆς τύχης γὰρ ὦδ' ἔχω] i. q. ἐνταῦθα τῆς τύχης ἔχω. Hoc ipsum explicat verbo

ἡ θεσπιφδὸς Θεονόη· κτυπεῖ δόμος
 κλήθρων λυθέντων· φεῦγ'· ἀτὰρ τί φευκτίον; 860
 ἀποῦσα γὰρ σε καὶ παροῦσ' ἀφιγμένον
 δεῦρ' οἶδεν· ὦ δύστηνος, ὡς ἀπωλόμην.
 Τροίας δὲ σωθεῖς κἀπὸ βαρβάρου χιθονὸς
 εἰς βάρβαρ' ἔλθῶν φάσγαν' αὐτίς ἐμπεσεῖ.

ΘΕΟΝΟΗ.

ἦγοῦ σύ μοι φέρουσα λαμπτήρων σέλας, 865

V. 865. ἦγοῦ σύ μοι] Sic Cod. C. Quod P. Elmsleius ad Euripidis Med. 481. adn. a. scribi voluit ἦγοῦ σὺ μὲν propter sequens v. 868. σὺ δ' αὖ, id minime opus esse recte iam G. Hermannus pronuntiavit.

διαπεπράμεθα, i. e. actum est de nobis, οἰχόμεθα. Cf. Abresch. ad Aesch. Pers. 258. ed. Schütz. Proxima hoc modo suppleveris: ἐκβαίνει γὰρ δόμων κτέ. PFLUGK. Recte sententiam explicavit Pflugkius. Sed multo tamen commotior Helenae mens proditur per illa asyndeta, quae in eius oratione dominantur, quibus animi sensa enuntiantur nullis coniunctionibus orationis interpositis. R. K.

V. 863. Τροίας] Intell. ἀπὸ Τροίας. Vid. ad Heracl. 227. Wellauer. ad Aesch. Eum. 673. PFLUGK. De eiusmodi locis vide quae explicavi nuper ad Heracl. l. c. p. 56. ed. Goth. sec. R. K.

V. 865. Ex aedibus progreditur Theonoe, cui famulas poeta duas addidit, iussas a castissima virgine, unam suffimentis aëra purgare, alteram concussa face viam lustrare. Respexit fortasse Euripides morem sacerdotum Aegyptiorum, de quo locum Plutarchi attulit Musgravius T. II. p. 383. B: ἐπεὶ τοίνυν ὁ ἀήρ, ὃ πλείστα χρώμεθα καὶ σύνεσμεν, οὐκ αἰεὶ τὴν αὐτὴν ἔχει διάθεσιν καὶ κρασιν, ἀλλὰ νύκτιωρ πυκνοῦται καὶ πιέζει τὸ σῶμα καὶ συνάγει τὴν ψυχὴν εἰς τὸ δύσθυμον καὶ πεφροντικός, οἷον ἀγλυό-

δη γινομένην καὶ βαρεῖαν, ἀνασιάρτες εὐθύς ἐπιθυμιῶσι ἠγίτην, θεραπεύοντες καὶ καθαιρόντες τὸν ἀέρα τῇ διακρίσει, — αὐτίς δὲ μεσημβρίας — τὴν σμύραν ἐπιθυμιῶσι. — Sed initio orationis haud mediocre difficultatem obiicit v. 866, quem ego sic corrigendum esse suspicor: θεῖον δὲ σεμνόθεσμον αἰθέρος μυχόν, id est, sulfure lustra aetheris recessum sanctis legibus consecratum. Sulfuris notus in lustrationibus usus est: de quo iam Heathius cogitavit, iniuria, ut equidem arbitror, reprehensus ob eam rem ab A. Matthiae. Homerus Odys. χ, 481: οἷσε θεῖον, γρηῦ, κακῶν ἄκος· οἷσε δὲ πῦρ, ὄφρα θεειώσω μέγαρον. ψ, 50: αὐτὰρ ὁ δῶμα θεειοῦται περικαλλές. Conf. Π. π, 227. Lucian. Philops. §. 12: θεῖον καὶ δαδι καθαρῖσας τὸν τόπον. Alex. §. 47: (βιβλίον) καθαιρόν ὡς ἀληθῶς τὰς γνώμας οὐ δαδι καὶ σίλλη καὶ ταῖς τοιαύταις φλυαρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῶ καὶ ἀληθείᾳ καὶ παρόρησίᾳ. PFLUGK. Non magis rem cessisse Pflugkio in emendatione huius loci, quam A. Matthiae, qui scripserat: θεῖον δὲ σεμνον θεσμον αἰθέρος μυχόν, ut σεμνον a verbo σεμνοῦν, quo usus esset bis

θείου δὲ σεμνὸν θεσμὸν αἰθέρος μυχόν,
 ὡς πνεῦμα καθαρὸν οὐρανοῦ δεξώμεθα·
 σὺ δ' αὖ κέλευθον, εἴ τις ἔβλαπεν ποδὶ
 στείβων ἀνοσίῳ, δὸς καθαρσίῳ φλογί,
 κοῦσον δὲ πένκην, ἵνα διεξέλθω, πάρος. 870
 νόμον δὲ τὸν ἐμὸν θεοῖσιν ἀποδοῦσαι, πάλιν
 ἐφέστιον φλόγ' εἰς δόμους κομίζετε.
 Ἐλένη, τί τὰμὰ πῶς ἔχει θεσπίσματα;

εἰς

V. 866. *θεῖον δὲ σεμνοῦ* (*εἰς ab alia m.*) Cod. C. *Dein*
μυχὸν Cod. C. Emendavit G. Hermannus. Vide adn. exeget.

V. 867. *δεξώμεθα* G. H. Schaeferus. *δεξάμεθα* Cod. C.

V. 870. *πάρος* Reiskius. *πυρός* Cod. C.

V. 871. "Fortasse *πόρον δὲ νόμιμον.*" KIRCHHOFFIUS.

Herodotus I, 95. III, 16.,
 recte G. Hermannus pronun-
 tiavit, qui scribendum esse pu-
 tavit: *θείου δὲ σεμνὸν θεσμὸν*
αἰθέρος μυχόν., ad quae expla-
 nanda verba adscripsit ipse:
 Sulfure purga, inquit, san-
 ctam legem observans, om-
 nem aethera. Saepissime vi-
 cinorum verborum terminationes
 permutantur, ut facillima fuerit
 ab *θείου σεμνὸν* aberratio ad
θεῖον σεμνοῦ. Accusativi autem
σεμνὸν θεσμὸν adiecti sunt, quia
 in imperativo *θείου* illud inest,
 imple legem, quod genus lo-
 quendi usitatissimum est: ut
 apud Sophoclem in *Ai.* 1108.
τὰ σεμν' ἔπη κλάζ' ἐκείρους.
 Quem hic *θεσμὸν*, mox. v. 871.
νόμον dicit Theonoe." Herman-
 nus sequutus est Nauckius.
 Kirchoffio contra scriben-
 dum videtur: *θείου δὲ σεμνοῦ*
θαῖον αἰθέρος, μυχὸν ὡς κτέ.
 R. K.

V. 869. *δὸς κ. φλογί*] pro
κείνῳ δὸς καθαρσίαν φλόγα
 dictum interpretatur Seidlerus
 ad *Troad.* 1180. recte, si hoc
 est interpretari, permutare inter
 se, quae nullo ad sententiam,
 aliquo ad constructionem discrimine
 dicuntur. Ut illud, quod
 huius fabulae v. 1383. dixit:
ἰουτροῖς χροά ἐδωκα, invertit in

Eurip. Vol. II. Sect. I.

Oreste v. 42: *λοῦτρο' ἔδωκε χροάτι.*
 Et in *Hecuba* v. 945: *αἰνόπαριν*
κατάρρα διδοῦσα, at in *Phoenissis*
 v. 1611: *ἀράς παισὶ δούς.* Com-
 pares etiam illa, *οδύνας, πληγαῖς*
δοῦναι, de quibus Heindor-
 fius ad *Plat. Phaedr.* p. 277.
Stallb. ad Remp. IX. p. 574.
 C. = p. 250. Omninoque tenen-
 dum est, verbum *διδόνα* unum
 esse de multis, quae periphrasin
 faciant. PFLUGK.

V. 870. *ἵνα διεξέλθω*] "pro
ἵνα ἂν διεξέλθω, ubicunque
 transierit" MATTHIAE. Non
 reprehendas, si tantum gram-
 maticam rationem spectes: sen-
 tentia minime placet. Lustrari
 hunc locum Theonoe iubet, ut
 opinor, ut sine piaculo et sce-
 leris contagione domo prodire
 possit. Id vero ante fiat
 necesse est, quam transierit.
 PFLUGK. De adverbio *πάρος*,
 quod auctoribus recentioribus
 criticis recepimus, G. Herman-
 nus adnotavit, rarius de prae-
 cedentibus dictum sic posuisse
 Sophoclem in *Electra* v. 1502.,
 ubi Aegistho ὑφηγοῦ dicenti
 Orestes responderet: *σοὶ βα-*
διστέον πάρος. R. K.

V. 871. *νόμον δὲ τὸν ἐμὸν*]
 Intell. *τὸ ἐμοὶ νομιζόμενον.* *Troad.*
 324: *ἃ νόμος ἔχει*, i. e. *ἃ νομί-*
ζεται. Bene vero delegit verbum

ἦκει πόσις σοι Μενέλεως ὄδ' ἐμμανής,
 νεῶν στερηθεὶς τοῦ τε σοῦ μιμήματος. 875
 ὦ τλήμων, οἴους διαφυγῶν ἦλθες πόνους,
 οὐδ' οἶσθα νόστον οἴκαδ', εἴτ' αὐτοῦ μενεῖς·
 ἔρις γὰρ ἐν θεοῖς σύλλογός τε σοῦ πέρι
 ἔσται πάρεδρος Ζηνὶ τῶδ' ἐν ἡματι.
 Ἦρα μὲν, ἣ σοι δυσμενῆς πάροιθεν ἦν, 880
 νῦν ἐστὶν εὖνους κείς πάτραν σῶσαι θέλει
 ξὺν τῇδ', ἴν' Ἑλλάς τοὺς Ἀλεξάνδρου γάμους,
 δώρημα Κύπριδος, ψευδονυμφεύτους μάθη·
 Κύπρις δὲ νόστον σὸν διαφθεῖραι θέλει,

V. 875. *τιμήματος* Cod. C. *μιμήματος* Stephanus.

V. 876. *οἴκους διαφυγῶν* e vitiosa scriptura apogr. Paris. alt. Aldus.

V. 878. *θεοῖσι* Cod. C., quod videtur natum ex διττογραφία propter sequens *σύλλογος*.

V. 882. *Ἀλεξάνδρω* scribi vult Kirchhoffius.

V. 885. *μὴ ἔλεγχθῆ* L. Dindorfius. *μήτ' ἐλεγχθῆ* Cod. C.,

ἀποδοῦσαι in re, quae est in parte officii et debiti instar. Haec enim peculiaris et constans est praepositionis ἀπό potestas quum in hoc verbo, tum si quibus adhaesit similibus. Sic dicitur *λόγον ἀποδοῦναι*, *ἀποδέξασθαι*, *ἀπαιτεῖν*, vid. Stallb. ad Plat. Symp. p. 194. D. = p. 84, quemadmodum rationem reddere, reposcere, Ruhnken. ad Rutil. Lup. p. 37. Duker. ad Flor. II, 15. Ernest. ad Sueton. Octav. 78. PFLUGK.

V. 873. Duplex eiusdem ambitu sententiae interrogatio comprehensa de more, ut infra v. 1270. 1543. V. ad Heracl. 712. Matth. Gr. §. 609. [Rost gr. Gr. p. 686. ed. sept.] Stallb. ad Phileb. p. 191. PFLUGK.

V. 876. *ὦ τλήμων, οἴους διαφυγῶν ἦλθες πόνους*] Recte Euripides hoc instituit, ut Theonoën Menelaum lamē-

tantem faceret, quo propensiore esse videretur ipsa animo ad Helenae et Menelai preces exaudiendas. R. K.

V. 877. *οὐδ' οἶσθα νόστον οἴκαδ', εἴτ' αὐτοῦ μ.*] i. e. *εἴτε νοστήσεις εἴτε μενεῖς*. Prius *εἴτε* suppressum Troad. 874: *παρανεῖν ἐμοὶ νῦν ἔδοσαν εἴτε μὴ κτανῶν θέλοιμ' ἄγεσθαι πάλιν ἐς Ἀργεῖαν χθόνα*. Priore loco ei posuit Ion. 1120: *πεπνυμένα γὰρ, εἰ θανεῖν ἡμᾶς χρεῶν, Ἦδιον ἂν θάνοιμεν, εἴθ' ὄραν φάος*. Cf. Aesch. Choëph. 756. ibiq. Blomfield. Eum. 602. Heindorf. ad Plat. Soph. §. 21. ad Horat. Sat. II, 5, 10. Dobraeus ad Aristoph. Plut. 598. Welcker. ad Theogn. 87. In transcursu corrigendus Aeschylus fragm. 243: *εἴτ' οὖν κακουργεῖν*, et Soph. Oed. C. 639: *εἴτ' ἐμοῦ στείγειν μέτα, τόδ' ἡδύ*. PFLUGK.

ὡς μὴ ἕλεγχθῆ μηδὲ πριαμένη φανῆ
 τὸ κάλλος Ἑλένης οὐνεκ ὠνητοῖς γάμοις.
 τέλος δ' ἐφ' ἡμῖν, εἰθ', ἃ βούλεται Κύπρις,
 λέξασ' ἀδελφῶ σ' ἐνθάδ' ὄντα διολέσω,
 εἰτ' αὖ μεθ' Ἥρας σταῖσα σὸν σώσω βίον,
 κρύψασ' ὀμαίμον', ὅς με προσταῖσει τάδε
 εἰπαῖν, ὅταν γῆν τήνδε νοστήσας τύχης.
 τίς εἰς ἀδελφῶ τόνδε σημανῶν ἐμῶ
 παρόνθ', ὅπως ἂν τοῦμόν ἀσφαλῶς ἔχη;

ΕΛΕΝΗ.

ὦ παρθέν', ἱκέτις ἀμφὶ σὸν πίτνω γόνυ

quod etsi ferri potest, malui tamen cum recentioribus criticis lenem mutationem Dindorfii recipere.

V. 888. ἀδελφῶ σ' Reiskius. ἀδελφῶ γ' Cod. C.

V. 890. ὀμαίμον' Cod. C. secundum apogr. Paris. ὀμαίμονι Aldus ex apogr. Paris altero, in quo ἰ supra scriptum est.

V. 892. τίς εἰς ἀδελφῶ τόνδε σημανῶ γ' ἐμῶ Cod. C. Correxerit Scaliger.

V. 894. πίτνω Cod. C.

V. 886. ὠνητοῖς γάμοις] Quod Piersonus Verisim. p. 182 scribi voluit ἀνονήτοις γάμοις, ut id esset, vano conubio, recte recentiores critici repudiaverunt. Nam sive ratae istae nuptiae fuerunt sive irritae, id per se nihil ad rem pertinebat, illud autem maximo opere cavendum erat Veneri, ne victoriam pulchritudinis redemisse emptis nuptiis videretur, ut illa quae inest in verbis emptio duplex significatio reprehendenda esse non videatur. Maluit tamen Kirchhoffius ὠνητόν scribi pro ὠνητοῖς. R. K.

V. 887. τέλος δ' ἐφ' ἡμῖν] ἐφ' ἡμῶν κρυία εἰμί. Alc. 455: εἰθ' ἐπ' ἐμοὶ μὲν εἴη, θνηταίμην δὲ σε πέμψαι. Sic dicitur ἐπὶ τινι γίγνεσθαι, ποιεῖν, καθιστάναί, τίθεσθαι. v. A. Matthiae Gr. p. 1164. [Rost gr. Gr. §. 106.5, b. p. 526. ed. sept.] Vig. p.

617. Ceterum licebat poetae etiam ἐν ἡμῖν scribere, ut Pind. Nem. 54: πᾶν δὲ τέλος ἐν τῶν ἔργων. V. ad v. 995. PFLUGK.

V. 888. διολέσω] futurum, non illud quidem γνησίως Atticum, nec tamen praeter consuetudinem usurpatum. V. Lobeck. ad Phryn. p. 746. Neque enim adsentior A. Matthiae de coniunctivo. Herodot. VIII, 36: ἐμαντιεύοντο περὶ τῶν ἰσῶν χρημάτων, εἴτε σφέα κατορύξουσι, εἴτε ἐκκομίσουσι ἐς ἄλλην χώραν. PFLUGK.

V. 890. κρύψασ' ὀμαίμον'] Id est ὀμαίμονα, non ὀμαίμονι, vide A. Matthiae gr. Gr. §. 421. p. 771. Rost gr. Gr. §. 104. 4. d. bb. p. 503 sq. ed. sept. R. K.

V. 892 sq. 'Haec dicit Theonoe, quasi aliquam famularum ad arcessendum Theoclymenum mittere volens. Sed nulla abit,

καὶ προσκαθίζω θᾶκον οὐκ εὐδαίμονα	885
ὑπὲρ τ' ἑμαυτῆς τοῦδέ θ', ὃν μόλις ποτὲ	
λαβοῦσ' ἐπ' ἀκμῆς εἰμι κατθανόντ' ἰδεῖν·	
μὴ μου κατείπης σῶ κασιγνήτῳ πόσιν	
τόνδ' εἰς ἐμὰς ἦκοντα φιλτάτας χέρας·	
σῶσον δέ, λίσσομαί σε· συγγόνῳ δὲ σῶ	900
τὴν εὐσέβειαν μὴ προδῶς τὴν σὴν ποτε,	
χάριτας πονηρὰς κἀδίκους ὠνουμένη.	
μισεῖ γὰρ ὁ θεὸς τὴν βίαν, τὰ κτητὰ δὲ	
κτᾶσθαι κελεύει πάντας, οὐκ ἐς ἀρπαγὰς.	
ἐατέος δ' ὁ πλοῦτος ἄδικος * * τις ὢν.	905

V. 896. ὃν σὺ μόλις e vitiosa scriptura apogr. Paris. alt. Aldus.

V. 898. μὴ μοι Seidlerus.

V. 899. φίλτατον Cobetus.

V. 902. καὶ ἀδίκους Cod. C.

V. 905. δ' om. apogr. Paris. alterum. Dein pro ἄδικος τις ὢν Porsonus scribi voluit ἄδικος ὡς τις ὢν, G. Hermannus ἄδικος τις ὢν. Equidem cum aliis lacunae signum feci, versum autem ipsum suppositivum esse non censeo.

quoniam vident Helenam anxie orantem ne se perdat Theonoe." G. HERMANNUS.

V. 895. προσκαθίζω θᾶκον οὐκ εὐδ.] i. q. in Phoen. 300. dixit γονυπετεῖς ἔδρας προσπιπῶσ' ἀναξ, ubi v. Porson. PFLUGK. Vide quae ego ad locum Phoeniss. adscripsi p. 63. ed. Goth. R. K.

V. 896. ὑπὲρ τ' ἑμαυτῆς τοῦδέ θ'] i. e. ὑπὲρ τε τοῦδε. Hipp. 205: μετὰ θ' ἠσυχίας καὶ γενναίου λήματος. Bacch. 421: εἰς τε τὸν ὄλβιον τὸν τε χεῖρονα. V. ad Heracl. 622. Schaeff. ad Demosth. vol. I. p. 191. Matth. ad Iph. Aul. 498. L. Dindorf. ad Diod. Sic. vol. IV. p. 139. et, cuius consideratum perplacet iudicium, Schoemann. ad Isaeum p. 325 sq. — μόλις ποτέ,

tandem aliquando. Iph. A. 872: ἐκκάλυπτε νῦν ποθ' ἡμῖν οὔστινας λέγεις λόγους. Plato Protag. p. 314. E: μόλις οὐν ποτὲ ἡμῖν ἄνθρωπος ἀνέφξε τὴν θύραν, ubi v. Heind. et Stallb. Hoc pacto iunguntur ὄψε καὶ μόλις, μόλις καὶ χαλεπῶς. Vid. Creuzeri Melett. III. p. 54. Dorvill. ad Charit. p. 345. PFLUGK.

V. 897. ἐπ' ἀκμῆς εἰμι] Proverbialis loquutio est de summo periculo ac discrimine, ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς εἶναι, cuius altera parte hic, altera usus est in Herc. Fur. 630: ὡδ' ἔβητ' ἐπὶ ξυροῦ. Plenam formulam offert Hom. Il. κ, 173. Herodot. VI, 11. aliique apud Blomf. Gloss. ad Aesch. Choeph. 870. Wuestem. ad Theocrit. XXII, 6. PFLUGK.

κοινὸς γὰρ ἐστὶν οὐρανὸς πᾶσιν βροτοῖς
καὶ γαῖ', ἐν ἣ ἡ χορὴ δώματ' ἀναπληρουμένους
ταλλότρια μὴ ἔχειν μὴδ' ἀφαιρεῖσθαι βίαι.
ἡμᾶς δὲ μακαρίως μὲν, ἀθλίως δ' ἐμοί,
Ἐομῆς ἔδωκε πατρὶ σῶ σῶζειν πόσει 910
τῶδ', ὅς πάρεστι κάπολάζυσθαι ἰτέλει.
πῶς οὖν θανῶν ἂν ἀπολάβοι; κείνος δὲ πῶς
τὰ ζῶντα τοῖς θανούσιν ἀποδοίη ποτ' ἂν;
ἤδη τὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ τοῦ πατρὸς σκόπει,
πότερον ὁ δαίμων χῶ θανῶν τὰ τῶν πέλας 915
βούλονται ἂν ἢ οὐ βούλονται ἂν ἀποδοῦναι πάλιν.

V. 907. ἀνακληρουμένους coniecit Kirchhoffius.

V. 909. καιρίως pro μακαρίως de Badhami coniectura edidit A. Nauckius.

V. 913. ἂν ἀποδοίη ποτὲ Cod. C. Emendavit Porsonus Append. ad Toup. t. IV. p. 450.

V. 914. ἢ δὴ Cod. C., ut videtur. ἤδη Barnesius. οὐ δὴ scripsit A. Nauckius.

V. 916. οὐ post ἢ addidit Canterus.

V. 898. μή μου] Pronomen dubites utrum a verbo κατείπης pendeat, an ad πόσιν referendum sit. Xenoph. Mem. II, 6, 33: ἑάσεις με κατεῖπειν σου πρὸς αὐτόν, οὐ ἀγασαί τε αὐτοῦ κτέ. PFLUGK. "Si μου retinetur, non est id cum πόσιν, sed cum κατείπης iungendum." G. HERMANNUS.

V. 903 - 908. suppositicios esse pronuntiavit Dindorfius, quem sequutus est nuper A. Nauckius. Ego ut fateor communes has sententias ab ipsa precatōne Helenae videri posse esse alieniores, ita, si Euripideum morem specto, concedere non queo recidendos hoc loco hos versus esse propterea, quod saepe numero tragici docendi causa uberius communem aliquem locum perse-

quantur etiam ibi, ubi opus non esse videbatur alte repetere argumenta rerum, et hoc tamen loco argumentum illud, quod tractatur in illis versibus, per se ab hoc loco alienum non est, estque iis verbis a poeta exornatum, quae maiorem vim in animos mortalium habere possint. R. K.

V. 903. τὰ κτητὰ δέ] quae fas est, acquirere iubet. Proximo versu οὐκ ἐς ἀρπαγὰς A. Matthiae ad Iph. A. 940. et in Gr. p. 1145. interpretatur οὐχ ὥστε ἀρπάζειν. Cf. Bernhardy Synt. p. 221. PFLUGK.

V. 910. σῶζειν πόσει τῶδ'] i. e. ὥστε σῶζειν, conservandam marito tradidit patri tuo. Infinitivi iste usus et cognitus satis et saepe

δοκῶ μὲν. οὐκ οὖν χρή σε συγγόνῳ πλέον
 νέμειν ματαιῶ μαῖλλον ἢ χρησιῶ πατρί.
 εἰ δ', οὔσα μάντις καὶ τὰ θεῖ ἡγουμένη,
 τὸ μὲν δίκαιον τοῦ πατρὸς διαφθερεῖς, 920
 τῶ δ' οὐ δικαίῳ συγγόνῳ δώσεις χάριν,
 αἰσχρὸν τὰ μὲν σε θεῖα πάντ' ἐξειδέναί,
 τὰ τ' ὄντα καὶ μὴ, τὰ δὲ δίκαια μὴ εἰδέναί.
 τὴν δ' ἀθλίαν ἐμ', οἷσιν ἔγκειμαι κακοῖς,
 ῥῦσαι, πάρεργον δοῦσα τοῦτο τῆς τύχης· 925
 Ἑλένην γὰρ οὐδεὶς ὅστις οὐ στυγεῖ βροτῶν·

V. 921. χάριν Reiskius. δίκην Cod. C. Vide v. 940. 1000. 1449. Iphig. Taur. 507. Elmsl. ad Bacch. 720.

V. 923. post hunc versum lacunae signa posuit G. Hermannus, quem sequuti sunt Nauckius et Kirchhoffius. Iure, ut opinor.

V. 924. τὴν δ' Barnesius. τὴν τ' Cod. C.

V. 928. φρυγῶν Cod. C. φρυγῶν τ' ex apogr. Paris. altero, ut videtur, Aldus.

V. 929. πάλιν, omissum in Cod. C., supplevit manus secunda in apogr. Paris. altero, ut hic versus exitus prorsus incertus esse videatur. ποτέ scripsit Nauckius. Non male.

in hac fabula obvius, ut v. 964. 1012. PFLUGK.

V. 917. δοκῶ μὲν] Formula modeste affirmantis. Infra v. 1205. Soph. El. 61: δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν. Adde Oed. Col. 995. Aload. fr. 8. sive 106. Dind. Nostri Suppl. 771. (794. ibiq. Herm.) Herc. Fur. 713. PFLUGK. Similiter etiam οἶμαι μὲν ponitur, de qua voce dixi ad Alcest. 781. p. 106. ed. Goth. sec. R. K.

Ibid. πλέον νέμειν] "Sic ἡσσον νέμονσ' Suppl. 382: πλέον νεῖμαι τῶ πονηρῶ Plut. Op. Mor. p. 249." MUSGRAVIUS. Aesch. Prom. 299: οὐκ ἔστιν ὄτω μείζονα μοῖραν νεύμαιμ' ἢ σοί, i. e. neminem pluris facio quam te. PFLUGK.

V. 918. μαῖλλον ἢ χρ. πατρι] Sunt haec instar supplementi ad superiorem sententiam: quare etsi praecessit πλέον, tamen repetiit μαῖλλον. Huius-

modi plurima exempla invenias, in quibus sollemnis et quasi legitimus particulae comparativae pleonasmus. Xenoph. Mem. III, 13, 5: χαριέστερον δὲ καὶ προεξορμᾶν ἡμέρα μᾶ, μαῖλλον ἢ ὑστερέξειν. Cyrop. II, 3, 12. Isocrat. Helen. Encom. §. 27. 53. V. Schoemann. ad Isaeum. p. 194. PFLUGK. Simile illud est quod Graeci quum propositum esset ἄλλος, in sententiis negativis ἀλλ' ἢ, quod ipsum fuit ἄλλ' ἢ, eam ipsam, quae praecessit, notionem repetentes intulerunt, qua de re copiosius explicavi ad Devar. vol. II. p. 31 sqq. R. K.

V. 919. τὰ θεῖ ἡγουμένη] deos esse credens, qui scilicet vindices scelerum futuri sint. Hecub. 800: νόμω γὰρ τοὺς θεοὺς ἡγουμένα. Bacch. 1327: ἡγείσθω θεοὺς. El. 583: ἢ χρὴ μηκέτ' ηγείσθαι θεοὺς. PFLUGK.

V. 922 sq. Verte: turpe

ἢ κλήζομαι καθ' Ἑλλάδ' ὡς προδοῦσ' ἐμὸν
 πόσιν Φρυγῶν ᾤκησα πολυχρύσους δόμους.
 ἦν δ' Ἑλλάδ' ἔλθω κάπιβῶ Σπάρτης πάλιν,
 κλύοντες, εἰσιδόντες, ὡς τέχναις θεῶν 930
 ὦλοντ', ἐγὼ δὲ προδοτίς οὐκ ἦμην φίλων,
 πάλιν μ' ἀνάξουσ' εἰς τὸ σῶφρον αὐτίς αὐ,
 ἐδνώσομαι τε θυγατέρ', ἦν οὐδεὶς γαμεῖ,
 τὴν δ' ἐνθάδ' ἐκλιποῦσ' ἀλητείαν πικρᾶν,
 ὄντων ἐν οἴκοις χρημάτων ὀνήσομαι. 935
 καὶ μὲν θανῶν ὄδ' ἐν πυρᾷ κατεσφάγη,

V. 931. οὐκ ἄρ' ἦν φίλων Cod. C., quod per se falsum non est. Choeroboscus tamen cann. II. p. 882. (Etym. III., p. 430. Cramer anecd. Oxon. t. IV. p. 378). οὐκ ἦμην τέκνον (leg. τέκνων). unde ἦμην Dindorfius, Pflugkius, Nauckius receperunt.

V. 932. αὐτίς ἄν Cod. C. αὐτίς αὐ Canterus.

V. 933. ἐδνώσομαι G. Hermannus. Conf. Odys. π, 53. ὡς κ' αὐτὸς ἐδνώσασατο θυγάτρα Λοίη δ', ᾗ κ' ἐθέλοι κτε. ἐδάσομαι Cod. secundum apogr. Pariss. ἐδνάσομαι Aldus.

V. 935. ὀνήσομαι Cod. C. Correxit Musurus.

V. 936. ἐν πυρᾷ κατεσφάγη Cod. C. ἐν πυρᾷ κατεσφάγη Reiskius. ἐν πέρα κατεσφάγη G. Hermannus, quem sequutus est Nauckius.

te, quum sis rerum divinarum gnara, iustum quid sit ignorare. Constructionis genus notatum a nobis ad Hecub. p. 62 sq. ed. alt. cuius exempla alia in Heracl. 701. El. 336. Phoen. 546. Xenoph. Mem. I, 6, 4 sq., II, 1, 6. Oecon. XIX, 1. Neque incognitum Latinis scriptoribus. Egisse de eodem Madvigium comperio Emendatt. ad Cic. philos. p. 25 sqq. — τὰ τ' ὄντα καὶ μὴ, i. e. καὶ τὰ μὴ ὄντα. PFLUGK.

V. 924. οἷσιν ἐγκριμαὶ κακοῖς] i. e. ἐκ τῶν κακῶν οἷσιν ἐγκριμαὶ. Nam qui οἷς pro ὄντι τούτοις dictum censet A. Matthiae de hoc quidem loco fallitur. Quodsi pro verbo ἐγκριμαὶ usus esset poeta tali, quod accusativum regeret, ut ἐχω, diciturus scilicet erat: τὴν δ' ἀθλίαν ἐμ' ὦν ἐχω κακῶν ῥύσαι. PFLUGK.

V. 925. πάρεργον δοῦσα

τοῦτο τῆς τύχης] i. e. ὑπουργήσασα τοῦτο τῆς τύχης, ἐκπληρώσασα τὰ τῆς τύχης. Nam ut salvi et incolumes sint Helena ac Menelaus, ἔργον recte dicitur τῆς τύχης, quae maritum uxori reddidit; ut vero eodem statu maneat feliciterque evadere possint, adiumento opus est Theonoae, cuius illud πάρεργον est. Similiter ἔργον et πάρεργον opponit Plutarchus in Amatorio c. 13: ἀλλ' ὅμως τὸ μέγα τοῦτο καὶ θαυμαστὸν Ἀφροδίτης μὲν ἔργον, Ἔρωτος δὲ πάρεργόν ἐστιν Ἀφροδίτη συμπαρόντος. PFLUGK.

V. 932. εἰς τὸ σῶφρον] in pudicitiae famam. V. ad Med. 218. Compares Orest. 502: τὸ σῶφρόν τ' ἄν ἔλαβ' ἀντι συμφορᾶς. PFLUGK.

V. 936. quod G. Hermannus edidit recepitque Nauckius ἐν πέρα, Hermannus sic interpretatus est, ut esset regio

πρόσω σφ' ἀπόντα δακρύοις ἄν ἠγάπων,
 νῦν δ' ὄντα καὶ σωθέντ' ἀφαιρεθήσομαι;
 μὴ δῆτα, παρθέν', ἀλλὰ σ' ἰκετεύω τόδε·
 δὸς τὴν χάριν μοι τήνδε, καὶ μιμοῦ τρόπους· 940
 πατρὸς δικαίου· παισὶ γὰρ κλέος τόδε
 κάλλιστον, ὅστις ἐκ πατρὸς χρηστοῦ γεγώς
 εἰς ταῦτόν ἦλθε τοῖς τεκοῦσι τοὺς τρόπους.

ΧΟΡΟΣ.

οἰκτρὸν μὲν οἱ παρόντες ἐν μέσῳ λόγοι,
 οἰκτρά δὲ καὶ σύ. τοὺς δὲ Μενέλεω ποιεῖω 945

V. 940—43. habet Stobaeus flor. LXXXIX. 2. t. III. p. 184.

V. 941. *παιδί* Cod. C. *παισὶ* Stobaeus l. c. "Porsonus Advers. p. 217. Electra v. 933. *κακίονους σιτηῶ* Τοὺς παῖδας ὅστις τοῦ μὲν ἄρσεως πατρὸς Οὐκ ὠνόμασαι, τῆς δὲ μητρὸς ἐν πόλει." PFLUGK.

"V. 944—946. in cod. C. Theonoeae tribuuntur: quem errorem correxit L. Dindorfius. Versu 944. *οἰκτροὶ* coniciebat Portus; fortasse recte. Etsi neutrum adiectivorum in ista ver-

trans mare sita, coll. Aeschylus Supplic. 270. Ἄπισ γὰρ ἔλθῶν ἐκ πέρας Ναυπακτίας et Eustath. ad Dionys. v. 414. Idque eorum omnium, quae hic proposita sunt, mihi minime displicet. R. K.

V. 937. *δακρύοις ἄν ἠγάπων*] Recte imperfectum posuit: neque enim perfunctorie maritum Helena lugebit cito ad laetitiam reditura. Rem interprete non egentem operosius quam necesse erat nuper tractaverunt. Tirones comparent Troad. v. 408: *εἰ μὴ σ' Ἀπόλλων ἐξεβάχχεν-σεν φρένας, Οὐκὸν ἀμισθὶ τοὺς ἐμοὺς στρατηλάτας* Τοιαῖσδε φήμαις *ἐξέπεμπεσ ἄν χθονός.* Alc. 1039 sq. Xenoph. Oecon. VII, 2: *οὐδ' ἄν γε νῦν, ἔφη —, ἐώρας (σχολάζοντα), εἰ μὴ ξένους τινας συνεθέμην ἀναμένειν ἐνθάδε.* PFLUGK.

V. 943. *εἰς ταῦτόν* — *τρόπους*] i. e. ὁμοίος ἐγένετο τοὺς τρόπους. Plutarchus de virt. mul. c. 25: *οὐδὲν ὁμοίος τῷ πατρὶ τοὺς τρόπους.* PFLUGK.

V. 944. *οἰκτρὸν μὲν οἱ παρόντες ἐν μέσῳ λόγοικτέ.*] Tantum abest ut *οἰκτροὶ* hoc loco, quod coniecerat Aen. Portus, anteponendum esse videatur, ut unice verum sit illud, quod est in Codice *οἰκτρὸν*. Notum schema orationis et a Graecis inde ab Homero II. β, 204: *οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη.* saepissime usurpatum. Vide adn. crit. De Euripideis maxime huc pertinet quod legitur aliud Stobaeum flor. LXXI. p. 431. *Δεινὴ μὲν ἀλλή κνυμάτων θαλασσίων Δειναὶ δὲ ποταμοῦ καὶ πρὸς θερμοῦ προαί, Δεινὸν δὲ περία, δεινὰ δ' ἄλλα μυρία, Ἄλλ' οὐδὲν οὕτω δεινὸν ἢ γυνή κακὸν κτέ.*, saepe etiam expressum a Latinis poetis, ut a Vergilio Ecl. 3, 80: *Triste lupus stabulis, maturis frugibus imber etc.* et v. 82. *Dulce satis humor, depulsis arbutus haedis etc.* et Aen. IV, 569: *Varium et mutabile semper femina.* Observent etiam tirones non sine

λόγους ἀκούσαι τίνες ἐρεῖ ψυχῆς πέρι.

MENEΛΑΟΣ.

ἐγὼ σὸν οὐτ' ἂν προσπείσειν τλαίην γόνυ,
οὐτ' ἂν δακρῦσαι βλέφαρα· τὴν Ἰφροίαν γὰρ ἂν
δειλοὶ γενόμενοι πλεῖστον αἰσχύνοιμεν ἄν.

καίτοι λέγουσιν, ὡς πρὸς ἀνδρὸς εὐγενοῦς 950
ἐν ξυμφοραῖσι δάκρυ' ἀπ' ὀφθαλμῶν βαλεῖν.

ἀλλ' οὐχὶ τοῦτο τὸ καλὸν, εἰ καλὸν τόδε,
αἰρήσομαι ἄν γὰρ πρόσθε τῆς εὐψυχίας.

ἀλλ' εἰ μὲν ἄνδρα σοι δοκεῖ σῶσαι ξένον,

borum constructione alias frequens nobisque notatum ad Androm.
209. Adde Hipp. 109. Suppl. 508. Iph. A. 333. quaeque e fra-
gmentis Euripidis attuli in Diar. schol. Darmstad. a. 1831. II, 3.
p. 22." PFLUGK.

V. 945. τοὺς δὲ G. Hermannus. τοῦ δὲ Cod. C.

V. 953. αἰρήσομαι ἄν γὰρ πρόσθε Porsonus ad Med. 722.
αἰρήσομαι τὸ πρόσθε Cod. C. τῆς εὐψυχίας Tyrwhittus. τῆς
εὐδαιμονίας Cod. C.

idonea causa similem vocem a
versus initio mox repeti: Οἰ-
κτρὸν μὲν οἱ παρόντες ἐν μέσῳ
λόγῳ, Οἰκτρὰ δὲ καὶ σὺ. De
genere hoc est etiam illud, quod
in Sophoclis Antigona v. 93sq.
legitur: *Εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθρα-
νεί μὲν ἐξ ἐμοῦ, Ἐχθρὰ δὲ
τῷ θανάτῳ προσκίσει δίκη.* Unde
facile apparebit in illo loco,
optimorum etiam librorum au-
thoritate, rectius scribi *ἐχθρανεῖ*
quam quod vulgo reposuerunt
ἐχθραεῖ. R. K.

V. 948. δακρῦσαι βλέφα-
ρα] Ratio constructionis eadem
esse videtur, quae explicata est
in Heraclidis v. 169. *ἐς ἄντλον
ἐμβήσει πόδα.* Aesch. Prom.
136. *μηδὲ κρεισσόνων θεῶν ἔρωσ
ἄφροντον ὄμμα προσδράκοι με.*
Eodem illud revocaverim Iph.
T. 410. *ἔπλευσαν γάρον ὄχημα,*
de quo aliter statuit Matth.
Gr. §. 423. PFLUGK. "Rigandi
potestatem hic habet δακρῦσαι:
quem rariorem usum praeiit
Homerus illis *δεδάκρυνται δὲ
παρεῖαι,* et *τίπιτε δεδάκρυνται;*"

G. HERMANNUS. Vide Iliad.
XXII, 491. et XVI, 7. R. K.

V. 950. ὡς πρὸς ἀνδρὸς εὐ-
γενοῦς] Decere aiunt for-
tem virum lacrimis indul-
gere in rebus adversis.
Bacch. 641: *πρὸς σοφοῦ γὰρ
ἀνδρὸς ἀσκεῖν σάφρον' εὐοργη-
σίαν.* Iulianus Orat. III. p.
193: *χρήματα μὲν γὰρ εἰς τὸ ἐμ-
φανὲς δίδόναι καὶ περιβλέπειν,
ὅπως ὅ τι πλείστοι τὸ δοθὲν εἴ-
σονται, πρὸς ἀνδρὸς ἀπειροκάλου.*
Infra v. 1278. ad Heracl. 682.
Toup. Cur. noviss. in Suid.
p. 258. Lips. Sententiam ipsam
sic rettulit Inus fragm. 15. ed.
Matth. sive Antiop. fr. 40.
Musgr. [n. 411. p. 385. ed.
Nauck.] *ἀμουσία τοι μηδ' ἐπ'
οἰκτροῖσιν δάκρυ Στάζειν ἀπ'
ὄσσων.* Contrariam exornavit
Iph. A. 446 sqq. PFLUGK.

V. 952. τοῦτο τὸ καλὸν]
Conferas Phoen. 507: *τοῦτ' οὖν
τὸ χρηστόν.* Suppl. 483. *τὸ δυσ-
τυχὲς τοῦτο.* Plutarch. Alcib.
12. *τοῦτο μέντοι τὸ λαμπρὸν ἐπι-*

ζητοῦντά μ' ὀρθῶς ἀπολαβεῖν δάμαρτ' ἐμήν, 955
 ἀπόδος τε καὶ πρὸς σῶσον· εἰ δὲ μὴ δοκεῖ,
 ἐγὼ μὲν οὐ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις
 ἄθλιος ἂν εἶην, σὺ δὲ γυνὴ κακὴ φανεῖ.
 ἂ δ' ἄξι' ἡμῶν καὶ δίκαι' ἡγούμεθα
 καὶ σῆς μάλιστα καρδίας ἀνιθάψεται, 960
 λέξω τόδ' ἀμφὶ μνήμα σοῦ πατρὸς πόθῳ·
 ὦ γέρον, ὃς οἰκεῖς τόνδε λαῖνον τάφον,
 ἀπόδος, ἀπαιτῶ τὴν ἐμήν δάμαρτά σε,
 ἦν Ζεὺς ἔπεμψε δεῦρό σοι σῶζειν ἐμοί.
 οἶδ', οὐνεχ' ἡμῖν οὔ ποτ' ἀποδώσεις θανῶν· 965
 ἀλλ' ἦδε πατέρα νέρθην ἀνακαλούμενον
 οὐκ ἀξιῶσει τὸν πρὶν εὐκλεέστατον
 κακῶς ἀκοῦσαι· κυρία γὰρ ἐστι νῦν.
 ὦ νέρτερ' Αἰδη, καὶ σὲ σύμμαχον καλῶ,

V. 955. ζητοῦντά μ' Reikins. ζητοῦντά γ' Cod. C.

V. 961. τόδ' Tyrwhittus et Gloss. ap. A. Matthiae vol. V. p. 599. τά δ' Cod. C. πατρὸς πεσῶν Badhamus.

V. 965. ἀπολέσεις Cod. C. ἀποδώσεις Stephanus.

V. 968. post κακῶς Kirchoffius σ' inseruit.

V. 972. ἦ νῦν Cod. C. ἦ νυν L. Dindorfius et Pflugkius scripserant.

V. 973 sq. γε μὴ εὐσεβοῦς πατρὸς ἦσσω G. Hermannus, quem sequuntur est Nauckius. γ' εὐσεβοῦς πατρὸς κρείσσω Cod. C. "Exhibui Aldinam lectionem, pro qua Barnesius scripserat ἀνάγκασόν ποτ'. Licebit hariolari: ἀνάγκασόν γ' ἀπ' εὐσεβοῦς

φανέστερον ἐποίησεν ἡτῶν πόλεων
φιλοτιμία. PFLUGK.

V. 957. ἐγὼ μὲν οὐ νῦν
πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις]
Quod A. Nauckius adscripsit:
"Medeae versus hoc loco sus-
spectus", id minime comprobare
possum. Nam etsi similia ha-
bentur in Med. 447 sq. Οὐ νῦν
κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολ-
λάκις τραχείαν ὄργην ὡς ἀμή-
χανον κακόν, haec tamen eius-
modi sunt, ut non solum saepius
similiter dici possint, verum
paene necesse sit eadem repeti
saepius. Vide quae de simili
formula οὔ ποτ' αὐθις, ἀλλὰ νῦν
πανύστατον disputavi ad Alcest.

207 sq. p. 53. ed. Goth. sec.
R. K.

V. 960. ἀνιθάψεται] id
quod te maxime movere
possit et velut aculeo quo-
dam incitare. Plutarchus
Mor. p. 260. D: θανμάσας δὲ
τὴν ἀρετὴν καὶ τὸν λόγον εὐ μάλᾳ
καθαψάμενον αὐτοῦ. p. 262. B.
τοῦτο γὰρ λεχθὲν τὸ φῆμα πάντων
μὲν ἦψατο, τοὺς δὲ γενναίους καὶ
παρώξυνεν αἰσχύνῃ τῆς ἐλευθερίας
ἀνιτέχεσθαι. V. ad Med. 55.
PFLUGK.

V. 961. σοῦ πατρὸς πόθῳ]
Haec iunge. Sententia autem
huiusmodi: quasi pater tuus su-
perstes esset, dicam prope ipsius

ὅς πόλλ' ἐδέξω τῆσδ' ἑκατι σώματα 970
 πεσόντα τῷ μῶ φασγάνῳ, μιστόν δ' ἔχεις·
 ἢ νῦν ἐκείνους ἀπόδος ἐμψύχους πάλιν,
 ἢ τήνδ' ἀνάγκασόν γε μὴ εὐσεβοῦς πατρός
 ἦσσω φανεῖσαν τὰμά γ' ἀποδοῦναι λέχη.
 εἰ δ' ἐμὲ γυναῖκα τὴν ἐμὴν συλήσετε, 975
 ἃ σοι παρέλιπεν ἦδε τῶν λόγων, φράσω.
 ὄρκους κεκλήμεθ', ὡς μάθης, ὦ παριτένε,
 πρῶτον μὲν ἐλθεῖν διὰ μάχης σῶ συγγόνῳ·
 κακείνον ἢ 'μὲ δεῖ θανεῖν· ἀπλοῦς λόγος.
 ἦν δ' ἐς μὲν ἀλκὴν μὴ πόδ' ἀντιθῆῃ ποδί, 980
 λιμῶ δὲ θηρᾶ τύμβον ἰκετεύοντε νῶ,
 κτανεῖν δέδοκται τήνδ' ἐμοί, κᾶπειτ' ἐμὸν
 πρὸς ἦπαρ ὄσαι δίστομον ξίφος τόδε,
 τύμβου 'πὶ νώτοις τοῦδ', ἔν' αἵματος ῥοαί

πατρός Κρείσσω τραφεῖσαν —. coll. Ion. 262. γενναίων τ' ἀπὸ
 τραφεῖσα πατέρων. v. 693. ἄλλων τραφεῖς ἀφ' αἱμάτων." PFLUGK.

V. 974. τὰμά γ' Barnesius. τὰμ' Cod. C. "Nescio an prae-
 stet: τὰμ' ἐμοὶ δοῦναι λέχη. Certe quo saepius poeta utitur verbo
 ἀποδοῦναι, eo facilius fieri potuit, ut id invaderet locum, non
 illum quidem alienum, verumtamen etiam simplici δοῦναι idoneum.
 Conf. Dobraeus ad Aristoph. Plut. 913. p. 166. Lips." PFLUGK.

V. 980. μὴ ποί' Cod. C. μὴ πόδ' Brodaeus.

V. 981. θηρᾶ Canterus. θηρᾶν Cod. C. Id fuit olim θηρᾶι.

V. 982. τήνδ' ἐμοί Cod. C. τήνδε μοι L. Dindorfius, quod
 confirmare voluit Pflugkianus ex Iph. Aul. 1375. καίθανεῖν μὲν
 μοι δέδοκται.

tumulum quae et me digna ac
 iusta et tuam mentem flectere
 posse videantur. PFLUGK.

V. 966. ἦ δε] Theonoe. At
 v. 970. in verbis τῆσδ' ἑκατι He-
 lena intelligitur, ut supra v. 882.
 ἔν τῆδε. PFLUGK. Scilicet
 eiusmodi locorum intelligentia
 adiuvanda erat ab actoribus
 gestu, ut quae singulis locis per-
 sona intelligenda esset, facile ap-
 pareret. R. K.

V. 978. ἐλθεῖν διὰ μάχης]
 μάχεσθαι, μάχης κίνδυνον ἀναρ-
 χεῖναι. Herc. Fur. 220: Μινύαισι
 πᾶσι διὰ μάχης μολών. Iph. A.
 1392. 1415. Explicavi ad An-
 drom. 175, addenda vero propter

quandam Blomfieldii dubitatio-
 nem adnotatio Hermanni ad
 Soph. Oed. Col. 909. PFLUGK.

V. 979. ἀπλοῦς λόγος]
 Adiecit hoc, ne forte rem diram
 terroris causa fictam arbitraretur.
 Conferas Orest. 446: πάντων πρὸς
 ἀστῶν ὡς θάνω· βραχὺς λόγος.
 Et, qui locus etiam magis vim
 formulae declarat, eiusdem fa-
 bulae v. 758: ἢ θανεῖν ἢ ζῆν. ὁ
 μῦθος οὐ μακρὸς μακρῶν πέρι.
 Similem vim adfirmandi habet
 οὐκ ἄλλως λέγω, de quo vid.
 adnot. ad v. 1106. Postremo ad-
 hibeas Phoen. 494: ταῦτ' αὖθ'
 ἕκαστα, μήτερον, οὐχὶ περιπλοκάς
 λόγων ἀθροίσας εἶπον. PFLUGK

τάφου καταστάζωσι· κεισόμεσθα δὲ
νεκρῶ δὴ ἐξῆς τῷδ' ἐπι ξεστῷ τάφῳ,
ἀθάνατον ἄλγος σοί, ψόγος δὲ σῶ πατρί.
οὐ γὰρ γαμεῖ τήνδ' οὔτε σύγγονος σείθεν
οὔτ' ἄλλος οὐδείς· ἀλλ' ἐγὼ σφ' ἀπάξομαι,
εἰ μὴ πρὸς οἴκους δυνάμεθ', ἀλλὰ πρὸς νεκρούς. 990
τί ταῦτα; δακρῦοις εἰς τὸ θῆλυ τρεπόμενος,
ἐλεινὸς ἦν ἂν μᾶλλον ἢ δραστήριος.
κτεῖν', εἰ δοκεῖ σοι· δυσκλεῶς γὰρ οὐ κτενεῖς·
μᾶλλον γε μέντοι τυῖς ἐμοῖς πείθου λόγοις,

985

V. 985. καταστάζωσι Cod. C.

V. 991. τί ταῦτα; δακρῦοις] Sic Cod. C. Kirchhoffio scribendum videtur: εἰ δ' αὖτ' ἐδάκρυσ'. V. adn. exeg.

V. 985. "Nescio an scripserit *τάφου καταστάζωσι*. Dicitur utrumque, sed gravius videtur, rigari sanguine sepulcrum quam defluere de eosanguinem." G. HERMANNUS.

V. 987. ἀθάνατον ἄλγος σοί] Homerus II. π, 498: Σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσσομαι. V. Matth. Gr. §. 432. 5. Aliter cepit idem ad Troad. 491. [Cf. Theocrit. Id. a. 103.] PFLUGK.

V. 990. ἀλλὰ] at saltem. V. ad Med. 912. [p. 96. ed. sec.] PFLUGK.

V. 991. τί ταῦτα; δακρῦοις κτεῖν'.] Deterius est, quod coniecit Kirchhoffius: τί δ' αὖτ' ἐδάκρυσ'. Sententia loci haec est. Menelaus illud pronuntiaverat, se si non domum suam, at ad inferos saltem Helenam abducturum esse, quod, si potiri viva illa non posset, interficere et se et illam statuisset. Nunc eius rei rationem explicare vult idque in alacriore oratione interrogatione quodam modo praeparat: Τί ταῦτα; δακρῦοις κτεῖν'. Quid hoc est? aut dicam: Quo id

pertinet? Lacrimando si ad muliebrem morem me converterem, miserabilis potius quam strenuus esse viderer. Qua sententia quid potest esse aptius? R. K.

Ibid. εἰς τὸ θῆλυ τρ.] θηλυρόμενος, μαλθακίζόμενος. Troad. 1034: κάφελου πρὸς Ἑλλάδος Ψόγον τὸ θῆλυ τ', εὐγενῆς ἐχθροῖς φανεῖς. Androm. 684: ἔβησαν εἰς τάνδρειον. Plutarch. Alex. 35: τὴν διάνοιαν ἐμμελῶς ἀπάγειν ἐπὶ τὸ ῥάθυμον. De tribracho in quinto pede vid. Lobeck. ad Aiac. 459. PFLUGK.

V. 992. δραστήριος] fortis, strenuus. Hercules ξύλω δραστήριος, clava tremendus, Sylei fr. II. [n. 689. p. 454. ed. Nauck.] Vide egregiam annotationem Wyttenbachii ad Eunap. p. 192-194. PFLUGK.

V. 993. δυσκλεῶς γὰρ οὐ κτενεῖς] Haec verba ita corrigi voluit Reiskius ut contraria sententia esset: δυσκλεῶς γὰρ οὐν κτενεῖς, sine dubio δυσκλεῶς ad Theonoe referens, quod nunc est referendum ad Menelaum eiusque sociam, ut

ἐν ἧς δικαία καὶ δάμαρτ' ἐγὼ λάβω.

995

ΧΟΡΟΣ.

ἐν σοὶ βραβεύειν, ὦ νεᾶνι, τοὺς λόγους·
οὕτω δὲ κρῖνον, ὡς ἅπασιν ἀνδάνης.

ΘΕΟΝΟΗ.

ἐγὼ πέφυκά τ' εὐσεβεῖν καὶ βούλομαι,
φιλῶ τ' ἐμαυτὴν καὶ κλέος τοῦμοῦ πατρὸς
οὐκ ἂν μιάναίμ', οὐδὲ συγγόνῳ χάριν
δοίην ἄν, ἐξ ἧς δυσκλεῆς φανήσεται.
ἔνεστι δ' ἱερὸν τῆς δίκης ἐμοὶ μέγα

1000

- V. 992. *ἐλεεινὸς* Cod. C. *ἐλεινὸς* L. Dindorfius. *Mox ἂν* om. Aldus. Est in apogr. Paris. altero, fortasse etiam in Cod. C.
V. 993. *οὐν* pro *οὐ* Reiskius scribendum coniecit. V. adn. exeg.
V. 1001. *φανήσομαι* Cod. C. *φανήσεται* Badhamus, quem Kirchhoffius et Nauckius sequuti sunt.

sit: Ignominiose enim nos non interficies. Ignominia enim tum esset, si ego ignavus atque mulierum more trepidans miserationem potius commovere vellem quum fortiter agere. Nunc autem quum strenuus sit atque omnia prius experiri malit, quam victas dare manus, ignominiose et turpiter non interficietur. R. K.

V. 996. *ἐν σοὶ* (ἔσσι) in tua potestate situm est, *βραβεύειν τοὺς λόγους*, i. e. *κρίνειν* quasi *ἀγώνα*. Sic in Iph. T. 1057. *ἐν ὑμῖν ἔστιν*. Plato Protag. p. 310. D. 313. A. 356. D. Xenoph. Oecon. VII, 14. Demosth. de Cor. §. 193. Vid. ad Heracl. 499. Iacobs ad Athen. p. 183. Matth. Gr. p. 1140 sq. Bernhardt Synt. p. 210 sq. PFLUGK.

V. 998. *ἐγὼ πέφυκά τ' εὐσεβεῖν*] Me mea et natura et voluntas ad iustitiam ac pietatem vocat. Plato Symp. p. 195. B: *ὁ δὲ πέφυκεν ἔφως μισεῖν*. Procop. B. Goth. III. p. 256: *ἐμπειρία γὰρ λόγιμὸν φέρονσα θρασύνεσθαι ἰκι-*

στα πέφυκεν. Iph. A. 407. Wex. ad Soph. Antig. 523. PFLUGK.

V. 1001. *ἐξ ἧς δυσκλεῆς φανήσεται*] Hanc veram et elegantem emendationem Badhami non dubitavi recipere. Sic demum, si recipimus *φανήσεται*, apparet Theonoe vera laude et sua et patris et fratris duci, neque quidquam committere velle, quod aut sibi aut patri suo aut fratri ignominiae esse queat. R. K.

V. 1002. *ἱερὸν τῆς δίκης*] "Plutarchus de amore fraterno p. 479. E: *οὐδ' ἐν κῶ πόποιε τὴν φρίσιν ὡς ἀγιώτατον καὶ μέγιστον ἱερὸν λαβόντες*. Statius Lib. III. 247: *mentis sacra riana nostrae*—Testor. Confer et Demosthenem contra Aristogiton. (I. §. 35. Bekk.) p. 477. ed. Taylor. Synesius Epist. 151: *μὴ μολίνη τὸν ἀγιώτατον νεῶν, τὸν νοῦν σου τὸν ἱερὸν*." MUSGRAVIUS. Adde Antigona fr. 2 [n. 170 p. 325. ed. Nauck.]; *οὐκ ἔστι Πειθοῦς ἱερὸν ἄλλο πλὴν λόγος, Καὶ βωμὸς αὐτῆς ἔστ' ἐν ἀνθρώπων φύσει*. Meleager Epigr. XII, 7. ibique Iacobs vol. I, 1. p. 29. PFLUGK.

ἐν τῇ φύσει· καὶ τοῦτο Νηρέως πάρα
 ἔχουσα σώζειν Μενέλεων πειράσομαι·
 "Ἦρα δ' ἐπέπερ βούλεται σ' εὐεργετεῖν, 1005
 εἰς ταῦτόν οἶσω ψῆφον· ἡ Κύπρις δ' ἐμοὶ
 ἴλεως μὲν εἶη, συμβέβηκε δ' οὐδαμοῦ·
 πειράσομαι δὲ παρθένος μένειν αἰεὶ.
 ἃ δ' ἀμφὶ τύμβῳ τῷδ' ὄνειδίξεις πατρί,
 ἡμῖν ὄδ' αὐτὸς μῦθος· ἀδικοίημεν ἄν, 1010
 εἰ μὴ ἀποδώσω· καὶ γὰρ ἄν κείνος βλέπων
 ἀπέδωκεν ἄν σοὶ τήνδ' ἔχειν, ταύτη δὲ σέ.
 καὶ γὰρ τίσις τῶνδ' ἔστι τοῖς τε νεοτέροις
 καὶ τοῖς ἄνωθεν πᾶσιν ἀνθρώποις· ὁ νοῦς

V. 1004. *Μενέλεως* Cod. C. secundum apogr. Pariss. Correxit Brodaeus.

V. 1006. *ἡ Κύπρις δ' ἐμοὶ* Canterus. *ἡ χάρις δ' ἐμοὶ* Cod. C.

V. 1008. delevit Badhamo auctore Nauckius.

V. 1010. *αὐτὸς* A. Matthiae. *αὐτὸς* Cod. C.

V. 1012. *τήνδ'* Musgravius. *τήν γ'* Cod. C.

V. 1006 sq. Decet sanctissimam virginem ista *περὶ τὸ θεῖον εὐλάβεια*, praesertim in Venere, saeva in detrectantes dea. *Συμβέβηκε δ' οὐδαμοῦ* verbis A. Matthiae interpretere, nunquam adstitit mihi. Comparavit haec Sophocleis Hermannus *Aiac.* 1281: *ὄν οὐδαμοῦ φῆς οὐδὲ συμβῆναι ποδί.* PFLUGK.

V. 1008. *πειράσομαι δὲ παρθένος μένειν αἰεὶ*] Non adsentior iis, qui hunc versum nuper deleri voluerunt, ut tristem vel potius absurdum. Nam quid tristitiae id habeat, quod sapiens ac divinitate praedita virgo praedicet se nolle, si id fieri possit, coniugio se dare, non adsequor. Absurdi autem nihil inest in eo, quod dicitur: Venus mihi propitia sit id est, in me saeva aut crudelis esse ne velit, adhuc autem eam experta non sum, operam vero dabo — modeste virgo reveretur deam nec dicit: *μενῶ*, sed *πειράσομαι*

μένειν, quod rem non penes se solam esse sentit —, ut semper maneam virgo. R. K.

V. 1009. *ἃ δ' ἀμφὶ τίμβῳ*] Quod ad istam tuam circa tumulum patris exprobrationem attinet: ego tibi adsentior. *Med.* 547: *ἃ δ' ἐς γάμους μοι βασιλικὸς ὄνειδισας, Ἐν τῷδε δεῖξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγώς.* *Hom. Od. φ.* 138: *ταῦτα δ' ἃ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσασαι, οὐκ ἄν ἐγωγε ἄλλα παρῆξ εἴποιμι παρακλιδόν, οὐδ' ἀπατήσω.* PFLUGK.

V. 1010. *ἀδικοίημεν ἄν, εἰ μὴ ἀποδώσω*] Ne requiras ἀποδοίην, compara *Or.* 598: *ποι τις οὐν ἔτ' ἄν φύγοι, Εἰ μὴ κελύσας ῥύσεται με μὴ θανεῖν;* *Suppl.* 520: *ἄνω γὰρ ἄν ῥέοι Τὰ πράγμαθ' οὕτως, εἰ ἵπιταξόμεσθα δῆ.* *Iph. A.* 1189: *ἠἰδὲρ ἄσυνέτους τοὺς θεοὺς ἠγοίμεθ' ἄν, Εἰ τοῖσιν ἀνθένταισιν εὐφρονήσομεν.* V. Stallb. ad *Plat. Apol.* p. 42. ad *Protag.* p. 99. ad *Remp.* IX. p. 278. [Rost

τῶν κατθανόντων ζῆ μὲν οὐ, γνώμην δ' ἔχει 1015
ἀθάνατον, εἰς ἀθάνατον αἰθέρ' ἐμπεσών.

ὡς οὖν περαίνω μὴ μακράν, σιγήσομαι
ἄ μου καθικετεύσατ', οὐδὲ μωρία
ξυμβουλος ἔσομαι τοῦ κασιγνήτου ποτέ.
εὐεργετῶ γὰρ κείνον οὐ δοκοῦσ' ὄμωσ, 1020
ἐκ δυσσεβείας ὅσιον εἰ τίθημί νιν.

αὐτοὶ μὲν οὖν τὴν ἔξοδόν γ' εὐρίσκετε,
ἐγὼ δ' ἀποστᾶσ' ἐκποδῶν σιγήσομαι.
ἐκ τῶν θεῶν δ' ἄρχεσθε χικετεύετε
τὴν μὲν σ' εἶσαι πατρίδα νοστήσαι Κύπριν, 1025
Ἡρας δὲ τὴν ἔννοιαν ἐν ταύτῳ μένειν,

V. 1013—1016. damnavit Dindorfius.

V. 1017. παραίνω Stephanus. παραιῶ Cod. C. secundum apogr. Pariss.

V. 1019. τῆ κασιγνήτου Dobraeus. τοῦ κασιγνήτου Cod. C.

V. 1021. ἐξ εἰσεβείας — τίθημι νῦν Cod. C. secundum apogr. Pariss. ἐκ δυσσεβείας — τίθημί νιν Brodaeus.

gr. Gr. §. 121. A. b. p. 632. ed. sept.] PFLUGK.

V. 1014—1016. Sententia ex Anagorae contubernio ducta: quam explicavit Valcken. Diatribes cap. VI. §. 54—57. Cf. Schaubach. de Anaxag. p. 135 sqq. PFLUGK. Recte adnotavit G. Hermannus merito haec laudasse Valckenarium in diatriba de fragm. Euripidis p. 57. sic a Grotio conversa: Anima post fati diem iam non ut ante vivit: at sensus tamen servat perennes, hospes aeterni aetheris. Neque vero adsentior iis, qui hos nuper versus elicere voluerunt. Habet enim hoc omnino Euripides, ut saepius quam alii poetae decreta sua in aliena persona interponat. Vide quae dixi supra ad v. 903—908. p. 117. R. K.

V. 1017. μὴ μακράν] μὴ διὰ μακρῶν, ut finem orando faciam, nec longius orationem extraham. Ion. 1569: ἀλλ' ὡς περαίνω πράγμα καὶ χρη-

σμούς θεῶν. PFLUGK.

V. 1022. αὐτοὶ μὲν οὖν τὴν ἔξοδόν γ' εὐρίσκετε] Versus non optimus, sed bona tamen sententia. G. Hermannus, verbis transpositis scripsit αὐτοὶ μὲν οὖν εὐρίσκετ' ἔξοδόν τινα. Nauckius leniorem medicinam auctore Fixio adhibuit, dum scribit: αὐτοὶ μὲν οὖν τιν' ἔξοδόν γ' εὐρίσκετε, qui recte fecit quod nec transposuit verba et γ', quod ad hanc locum aptissimum est, retinuit, et in eius quidem sententiam concederem, nisi etiam articulum τὴν, quoniam certae rei exitus quaeritur, servandum putarem. De γὲ particula singulare nomen efferente dixi ad Devarium vol. II. p. 276 sqq. Hoc autem loco in Theonoes oratione hoc nomen propterea effertur, quod ipsa tacendo dumtaxat adiuvarē vult, ut exitum quidem ipsum Menelao atque Helenae inveniendum relinquat. R. K.

V. 1025. τὴν μὲν — Κύπριν] Ordo, quomodo capienda

ἦν εἰς σὲ καὶ σὸν πόσιν ἔχει σωτηρίας.
 σὺ δ', ὦ θανῶν μοι πάτερ, ὅσον γ' ἐγὼ σθένω,
 οὔποτε κεκλήσει δυσσεβῆς ἀντ' εὐσεβοῦς.

ΧΟΡΟΣ.

οὔδεις ποτ' εὐτύχησεν ἔκδικος γεγώς, 1030
 ἐν τῷ δικαίῳ δ' ἐλπίδες σωτηρίας.

ΕΛΕΝΗ.

Μενέλαε, πρὸς μὲν παρθένου σεσώσμεθα.
 τούνηθενδε δὴ σὲ τοὺς λόγους φέροντα χορῆ
 κοινὴν συνάπτειν μηχανὴν σωτηρίας.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἄκουε δὴ νυν· χρόνιος εἶ κατὰ στέγας, 1035
 καὶ συντέθραψαι προσπόλοισι βασιλέως.

V. 1028. σὺ δ' ὦ Cod. C. σὺ δ' αὖ Aldus sine auctoritate. Mox γ' post ὅσον om. apogr. Paris. alterum. "Solet illa particula, quae versum desiderata pessumdedit, pronomini adhaerere: ut in formula ὅσον γε τοῦτ' ἐμέ, de qua Porsonus ad Or. 1338. similibusque, quas tractaverunt eruditissimi interpretes Eunapii T. I. p. 152. T. II. p. 26." PFLUGK. Vide me ad Devarf. vol. II. p. 306. R. K.

V. 1041. ἄν addidit Canterus, omissum in Cod. C.

sint, monstrat; nimirum τὴν μὲν loco pronominis, cui ἐξηγήσεως χάριν nomen additum. Cf. El. 781: ὁ δ' εἶπ' Ὀρέστis. Soph. Phil. 371: ὁ δ' εἶπ' Ὀδυσσεύς. Talia infinita apud Homerum. Ex eodem fonte ista manavit elegantia, quam immodice connectatur Aelianus aliique recentiorum. e. c. Var. Hist. II, 40: πίθηκος δὲ καὶ ἐλέφας, εἰς οἴνου πίωσιν, ὁ μὲν τῆς ἀλκῆς ἐπιλανθάνεται ὁ ἐλέφας, ὁ δὲ τῆς πανουργίας. PFLUGK. Non dicam ab Homero haec expressa esse, sed potius e sermone vulgi cotidiano desumpta esse, quo potissimum ii debebant uti, qui eiusmodi narratiunculas conscripserunt populari captui accommodatas. Nam cotidiani fere sermonis est non suspendere e singulis singula nec conectere

orationem, sed soluta magis ac laxa orationis compositione uti. R. K.

V. 1027. ἦν — σωτηρίας] Genetivi ratio in constructione ἐννοια σωτηρίας supra explicata ad v. 350. Sed traiectum, ut hoc loco, invenias in Cycl. 56: δέξαι θηλαῖσι σποράς, ἃς εἰλεπες ἀρνῶν θαλάμοις. Bacch. 1203: ἃς ἴδητε τήνδ' ἄγραν. Κάδμου θυγατέρες, θηρὸς ἦν ἠγρεῦσαμεν. Ibid. 1331. Hippol. 338. PFLUGK.

V. 1029. Finita hac oratione recedit a scaena Theonoe, ut iam Menelaus et Helena secreta consilia capere queant. R. K.

V. 1039. πείσειας ἄν τιν'] ἐκείνων scil., οἵτινες κτέ. Ut Or. 57. μὴ τις εἰσιδῶν Μεθ' ἡμέραν στείχουσαν, ὣν ὑπ' Ἰλίῳ Παιδες

ΕΛΕΝΗ.

τί τοῦτ' ἔλεξας; εἰσφέρεις γὰρ ἐλπίδας,
ὡς δὴ τι δράσων χρηστὸν εἰς κοινὸν γε νῶν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

πίσειας ἄν τιν', οὔτινες τετραζύγων
ὄχων ἀνάσσουσ', ὥστε νῶν δοῦναι δίφρους; 1040

ΕΛΕΝΗ.

πίσαιμ' ἄν· ἀλλὰ τίνα φυγὴν φευξοῦμεθα,
πεδίων ἄπειροι βαρβάρου τ' ὄντες χθονός;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἀδύνατον εἶπας. φέρε, τί δ', εἰ κρυφθεῖς δόμοις
κάνοιμ' ἄνακτα τῶδε διατόμῳ ξίφει;

ΕΛΕΝΗ.

ὄχ ἄν σ' ἀνάσχοιτ' οὐδὲ σιγήσειεν ἄν 1045

V. 1043. ἀδύνατον εἶπας Helenae tribuit Cod. C. Correxuit A. Matthiae.

V. 1045. σ' pronomen in cod. C. omissum. Pflugkium, qui omitti posse putavit, si vera tradidisset G. Dindorfius in praef. poet. scen. p. VII sqq., in viam iam revocavit V. C. F. Rost, quod adlegavit G. Hermannum de mensura utriusque ἄν. V. eius Opusc. Vol. IV. p. 378.

τεθῆσθαι εἰς πέτρων ἐλθῆ βολάς. Dictionis τὸν τραγικὸν ὄχον in verbis ὄχων ἀνάσσειν observavimus ad Androm. 447. Nec sane intelligo, cur Aristoteles reprehenderit illud e Telepho fr. XX. [n. 700. p. 458. ed. Nauck.]: κώπης ἀνάσσει. Haud dissimile ποιμένες ὄχων Suppl. 674. et ναῶν ποιμένες in Aeschyli Suppl. 770. — Versu sequente ὥστε abundat. Thucyd. I, 66: πείσειν, ὥστε ἐξελθεῖν. III, 31: πείσειν τε οἰεσθαι καὶ Πισσοῦθην, ὥστε ξυμπολεμεῖν. III, 70: πείθει, ὥστε τῷ νόμῳ χρήσασθαι. V. Matth. Gr. §. 1037 sq. [Rost gr. Gr. §. 122. p. 654. ed. sept.] Schaef. ad L. Bos. 784. 924. ad Soph. T. II. p. 324 sq. PFLUGK. Id discriminis in eiusmodi locis est ad dasne ὥστε an omittas, quod si

abest particula, non ponitur nisi ipsum argumentum (der Inhalt) eius, de quo alicui persuadere velis. Quod contra si adiungitur ὥστε particula, eventus (das Resultat) indicatur eius rei, quae nascitur ex eo, de quo alicui persuades. R. K.

V. 1043. ἀδύνατον εἶπας] i. e. ἀδύνατόν ἐστιν ὃ εἶπας. Sic Phoen. 395: δούλον τόδ' εἶπας, μὴ λέγειν ἄ τις φροεῖ. Iph. T. 1021: δεινὸν τόδ' εἶπας, ξενοφροεῖν ἐπήλυδας. Archelai fr. 24: [n. 256. p. 345. ed. Nauck.] τὸ ῥᾶσιον εἶπας, αἰτιάσασθαι θεούς. Plato de Rep. VIII. p. 567. E: ἡ μακάριον λέγεις τυράννου χρεῖμα, εἰ τοιούτοις φίλοις τε καὶ πιστοῖς ἀνδράσι χρεῖται. id est, ἡ μακάριον τυράννου χρεῖμα, εἰ τοιούτοις φίλοις. —

Eurip. Vol. II. Sect. I.

μέλλοντι ἀδελφῇ συγγόνου κατακτανεῖν.

MENEΛΑΟΣ.

ἀλλ' οὐδὲ μὴν ναῦς ἔστιν, ἣ σωθεῖμεν ἂν
φεύγοντες· ἦν γὰρ εἶχομεν θάλασσαν ἔχει.

ΕΛΕΝΗ.

ἄκουσον, ἦν τι καὶ γυνὴ λέξη σοφόν.

βούλει λέγεσθαι μὴ θανάων λόγῳ θανεῖν; 1050

MENEΛΑΟΣ.

κακὸς μὲν ὄρνις· εἰ δὲ κερδανῶ λέγων,

V. 1050. *λόγῳ θανεῖν*, temere e versu 1052. huc illata putavit Kirchhoffius, *τεθρηκέναι* auctore Cobeto restituit Nauckius.
V. 1051. *λέγειν* Cod. C. *λέγων* Barnesius.

χρηται οἷς λέγεις. Xenoph. Oecon. XX, 27. Plautus Mercat. III, 4, 56: [641. Ritschl.] non hominem mihi, sed thesaurum nescio quem memoras mali. Conferas etiam adnotationem ad Hecub. 670. PFLUGK.

V. 1049. ἦν τι — σοφόν] Xenoph. Cyrop. II, 4, 16: ἄκουε τοίνυν — ἦν τι σοι δοξῶ λέγειν. Electra v. 109: ἐξώμεσθα κάκνυθώμεθα Δούλης γυναικός, ἦν τι δεξώμεσθ' ἔπος, Ἐφ' οἷσι, Πυλάδῃ, τήνδ' ἀφίγμεθα χθόνα. V. ad Androm. 44. PFLUGK.

V. 1050. *Λόγῳ θανεῖν* est mortuum dici, dum reapse vivas. Ut in Sophoclis Electra v. 59: τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανῶν Ἔργοισι σωθῶ; Illud vero non sine pleonasmō dicitur, λέγεσθαι λόγῳ θανεῖν, cuius simile apud Demosthenem c. Aristogit. II. §. 23: τοὺς μὲν φάσκοντις τοῦτους τῷ λόγῳ φιλεῖν ὑμᾶς, χαίρειν ἔασατε. Philem. inc. fab. fr. V: Μείζω τὰ κακὰ ποιοῦσι πολλοί, δέσποτᾶ, Αὐτοὶ δὲ αὐτοὺς ἢ πέφνεκε τῆ φύσει; ubi vide Meinekium. Conf. Porson. ad Med. 289. Lobeck. ad Phryn. p. 754. Similia ista dixi, non prorsus eiusdem generis: neque enim in his Euripideis nihil tribuendum

videtur collocatiōni verborum. PFLUGK. Recte G. Hermannus adnotavit, etiamsi hic defendi posset λέγεσθαι λόγῳ, quo de genere vide etiam quae attulit A. Matthiae vol. VIII. p. 286., tamen valde invenustum esse propterea, quod iisdem verbis μὴ θανάων λόγῳ θανεῖν statim aliter uteretur Menelaus. Sed tamen illud minus probabile videtur, quod ipse de Fritzschi coniectura edidit: βούλει λέγεσθαι, μὴ θανάων ἔργῳ, θανεῖν; Una ratio defendendae codicis C. auctoritatis mihi haec esse videtur, ut dicamus ipsius omnis avertendi causa tam caute et circumspecte locutam esse Helenam, ut omnis veritatis species removeretur. R. K.

V. 1051. κακὸς μὲν ὄρνις] Omen quidem istud malum, scil. θανεῖν λέγεσθαι. Aeschylus fragm. 88. [n. 99. p. 338. ed. Herm. n. 90. p. 24. ed. Nauck.] ὄρνιθα δ' οὐ ποίω σε τῆς ἐμῆς ὁδοῦ. Conf. Plauti Pseudol. II, 4, 22. adnot. ad Heracl. 730. p. 102. ed. sec. PFLUGK.

V. 1054. πρὸς τὸν ἀνόσιον] Orest. 1121: γίους πρὸς αὐτὴν θησόμεσθ' ἃ πάσχομεν. Phoen. 772: ἐγὼ δὲ τέγγην μαρτυκὴν ἐμειψάμην Ἡδὴ πρὸς αὐτόν.

ἔτοιμός εἰμι μὴ θανῶν λόγῳ θανεῖν.

EΛΕΝΗ.

καὶ μὴν γυναικείοις σ' ἂν οἰκτισαίμεθα
κουραῖσι καὶ θρήνοισι πρὸς τὸν ἀνόσιον.

MENEΛΑΟΣ.

σωτηρίας δὲ τοῦτ' ἔχει τί νῶν ἄκος;
παλαιότης γὰρ τῷ λόγῳ γ' ἔνεστί τις.

1055

EΛΕΝΗ.

ὡς δὴ θανόντα σ' ἐνάλιον κενῶ τάφῳ

V. 1053. σ' omissum in Cod. C. addidit G. Hermannus.

V. 1056. Menelao dedit Tyrwhittus. Helenae tribuit Cod. C.

Hom. Od. τ, 288: ὄμνε δὲ πρὸς
ἐμ' αὐτόν. Aristoph. Nub. 517:
κατερῶ πρὸς ὑμᾶς. Xenoph.
Mem. IV, 2, 36: πρὸς τοὺς θεοὺς
εὐχεσθαι, i. q. vulgo τοῖς θεοῖς.
Utramque constructionem con-
iunxit Plato de Rep. II. p. 378.
D., ubi cf. Stallb. et Schaefer.
ad Plutarch. vol. IV. p. 309. Sic
denique etiam Latini. Plautus
Mil. glor. IV, 2, 88. [v. 1080.
Ritschl.] Eo minus dixi, ne
haec censeret me *advorsum*
se mentiri. PFLUGK.

V. 1055. *σωτηρίας ἄκος*]
praesidium salutis. Phoen.
893: φάρμακον *σωτηρίας*. Dio
Chrysost. T. I. p. 271: φάρμα-
κον *σωφροσύνης*, ubi v. Reisk.
Sic Orest. 724. dicitur *καταφυγὴ*
σωτηρίας, alio scilicet modo quam
v. 448: *καταφυγὰς κακῶν*. Item
v. 1190: *τίνας τόδ' εἶπας φάρμα-
κον τρισσοῖς φίλοις*. v. 1203: *σω-
τηρίας ἐπαλξιν*. Conf. Wyttēnb.
ad Eunap. T. II. p. 35sq. Schae-
fer. ad Plutarch. vol. V. p. 318.
PFLUGK.

V. 1056. *Παλαιότης* si-
gnificat crassum aliquid et
veteris aevi simplicita-
tem sapiens. Eodem sensu
saepius usurpatur *ἀρχαῖος* a Co-
mico, Nub. 980. 1742. et alibi."
TYRWHITTUS. Conf. Jacobs.
ad Athen. p. 338. Ego tamen

potius intelligam subdolanam quan-
dam simplicitatem et dolum re-
conditum magis quam ut facile
a quovis deprehendi possit. Com-
pares haec Philostrati in Vi-
tis Sophistarum L. II. p. 612:
καὶ τὰ ἀναγινωσκόμενά τε καὶ
λεγόμενα παλαιότερα ὄντα ἢ νῦν
γε ἐνθρυμηθῆναι. PFLUGK. Non
male credo Pflugkium hunc
locum expedivisse. Nam *πα-
λαιός* eodem iure callidus ac
versutus dici Graece potuit, quo
a Latinis dictus est *veterator*,
qui mala arte ac fallacia alte-
rum decipit. Nec dissimile
prorsus illud Philostrati est,
quod attulit Pflugk. Nam
quod *ἀπαιόλη* pro *παλαιότης*
scribendum coniecit G. Her-
mannus commendavitque A.
Nauckius, etsi speciem veri-
tatis prae se ferre videtur,
tamen propterea non probo,
quod *ἀπαιόλη* est potius defrau-
datio rerum ipsarum, non de-
ceptio, quae verbis fit, ut in
Aeschylī loco, quem servavit
Eustathius p. 352, 33. *τέ-
θνηκεν ἀσχερῶς χρημάτων ἀπαι-
όλη*. R. K.

V. 1057 sq. Quasi in mari
perieris, condendi te ce-
notaphio veniam petam.
Ficta res est, quam precibus ob-
tendet: eo addidit particulas *ὡς*

θάψαι τύραννον τῆσδε γῆς αἰτήσομαι.

MENEΛΑΟΣ.

καὶ δὴ παρεῖκεν· εἶτα πῶς ἄνευ νεῶς
σωθησόμεσθα κενοταφοῦντ' ἐμὸν δέμας;

1060

ΕΛΕΝΗ.

δοῦναι κελεύσω πορθμίδ', ἧ καθήσομεν
κόσμον τάφῳ σῶ πελαγίας ἐς ἀγκάλας.

MENEΛΑΟΣ.

ὡς εὖ τόδ' εἶπας πλὴν ἔν· εἰ χέρσῳ ταφὰς
θεῖναι κελεύει σ', οὐδέν ἢ σκῆψις φέρει.

ΕΛΕΝΗ.

ἄλλ' οὐ νομίζειν φήσομεν κατ' Ἑλλάδα
χέρσῳ καλύπτειν τοὺς θανόντας ἐναλίους.

1065

MENEΛΑΟΣ.

τοῦτ' αἶ κατορθοῖς· εἴτ' ἐγὼ συμπλεύσομαι
καὶ συγκαθήσω κόσμον ἐν ταύτῳ σκάφει.

V. 1058. παρεῖκεν Cod. C. secundum apogr. Pariss. παρεῖ-
κεν Musurus.

δν

V. 1060. κενοταφοῦντ' Cod. C.

V. 1061. κελεύων Cod. C. Emendavit ex apogr. Paris. altero
Aldus. καθήσομαι Cod. C. καθήσομεν Musgravius.

δη. Quibus eodem modo utitur
infra v. 1378. Phoen. 873: ὡς δὴ
θεοὺς ὑπεκδραμούμενοι, i. e., va-
na ducti opinione, deos a
se vinci posse. Alc. 1014.
Hecub. 1152. ibiq. adnot. Conf.
Heind. ad Plat. Gorg. §. 54.
Seidl. ad Iph. T. 1304.
Fritsch. ad Luciani D. D.
p. 53. Stallb. ad Gorg. p. 95.
Klotz ad Devar. vol. II. p. 405 sq.
Hinc emendationem petiit Dionis
Cassii Schaeferus ad Plu-
tarch. vol. IV. p. 383 sq. emen-
dandus item Charito L. VIII,
2. p. 130, 17. Adde C. Fr. Her-
mann. ad Lucian. de conser.
hist. p. 57 sq. PFLUGK.

V. 1058. καὶ δὴ παρεῖκεν]
Finge eum istam tibi ven-
niam dedisse. Med. 386: καὶ

δη τεθναῖσι, ubi v. adnot. p. 49.
ed. Goth. sec. et ad Androm.
334. PFLUGK.

V. 1062. πελαγίας ἐς ἀγ-
κάλας] Infra v. 1436: πελαγίους
ἐς ἀγκάλας. Orest. 1376: ἦ πόν-
τον, Ὀκεανὸς ὄν ταυρόκρατος
ἀγκάλαις ἐλίσσων κυκλοῖ χθόνα.
Aesch. Choeph. 579: πόντια
ἄγκαι. fragm. 301: ψυχὰς
ἐχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις.
PFLUGK.

V. 1064. θεῖναι κελεύει
σ'] Hanc codicis scripturam re-
cte retinuit Nauckius. Neque
enim opus est L. Dindorfii
correctione κελεύσει, quod con-
dicio etiam sine certi temporis
significatione proponi hoc loco
potuit, defenditque κελεύει etiam
quod sequitur φέρει. R. K. —

ΕΛΕΝΗ.

σὲ καὶ παρεῖναι δεῖ μάλιστα τοὺς τε σοὺς
πλωτῆρας, οἵπερ ἔφυγον ἐκ ναυαγίας. 1070

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

καὶ μὴν ἔάνπερ ναῦν ἐπ' ἀγκύρας λάβω,
ἄνηρ παρ' ἄνδρα στήσεται ξιφηφόρος.

ΕΛΕΝΗ.

σὲ χρὴ βραβεύειν πάντα· πόμπιμοι μόνον
λαίφει πνοαὶ γένοιντο καὶ νεὼς δρόμος.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἔσται· πόνους γὰρ δαίμονες παύσουσί μου. 1075
ἄταρ θανόντα τοῦ μ' ἐρεῖς πεπυσμένη;

ΕΛΕΝΗ.

σοῦ· καὶ μόνος γε γάσκε διαφυγεῖν μόρον
ἄτροῦς πλέων σὺν παιδί καὶ θανόνθ' ὄραν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

καὶ μὴν τάδ' ἀμφίβληστρα σώματος ῥάκη

V. 1064. κελύει Cod. C. κελύσει L. Dindorfius.

V. 1067. τοῦτ' εὖ proposuit A. Nauckius. Mihi aptior hoc loco *αὐ* particula videtur, qua significatur hoc ab altera parte recte dici, vide quae dixi ad Devar. vol. II. p. 208 sqq. R. K.

V. 1073. Kirchoffius coniecit βραβεύειν ταῦτα.

οὐδὲν — φέρει] nihil prodest. Suppl. 596: ἀρετὴ δ' οὐδὲν φέρει Βροτοῖσιν, ἢν μὴ τὸν θεὸν χηρῶσι ἐχη. PFLUGK.

V. 1065. Recta oratione si uteretur, diceret: ἀλλ' οὐ νομίζουσι καθ' Ἑλλάδα. In talibus pronomen *tis* vel *οἱ ἄνθρωποι* subaudiendum esse aiunt. Cf. Suppl. 450. Xenoph. Oecon. V. 3. Νομίζειν hac significatione, qua est uti consuetudine aliqua, illustravit Wesseling. ad Diod. Sic. vol. IV. p. 714. Dind. PFLUGK.

V. 1066. τοὺς θ. ἐναλίους] i. e., ἐν ἀλί. Inde factum, ut adiectivum tertio loco poneretur. Cf. v. 1057. ad Androm. 831. PFLUGK.

V. 1067. τοῦτ' αὐ κατορ-

θοῖς] “sc. τῷ λόγῳ, idem quod τοῦτ' αὐ εὖ εἶπας, quod Suppl. 417. erat διορθεύειν λόγους.” MATTHIAE.

V. 1068. “Matthiae auctor fuit L. Dindorfio et Pflugkio, ut signum interrogandi in fine huius versus ponerent. Potuerunt haec quidem interrogari a Menelao, nec sane dicta sunt quasi ipse hoc consilium capiat, sed recte etiam sine interrogatione pronuntiantur ut verba coniectantis, quasi dicat: intelligo, me vis una navem conscendere.” G. HERMANNUS.

V. 1069. Particula καὶ traiecta videtur, quum sit iungenda cum μάλιστα. Cf. Matth. Gr. §. 461. PFLUGK.

ξυμμαρτυρήσει ναυτικῶν ἐρειπίων.

1080

EΛΕΝΗ.

εἰς καιρὸν ἦλθε, τότε δ' ἄκαιρ' ἀπώλλυτο.
τὸ δ' ἄθλιον κεῖν' εὐτυχὲς τάχ' ἂν πέσοι.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

πότ' εἰς οἶκους σοὶ συνεισελθεῖν με χρὴ
ἢ πρὸς τάφῳ τῷδ' ἤσυχον καθώμεθα;

EΛΕΝΗ.

αὐτοῦ μὲν· ἦν γὰρ καὶ τι πλημμελὲς σε δρᾶ, 1085
τάφος σ' ὄδ' ἂν ῥύσαιτο φάσγανόν τε σόν.
ἐγὼ δ' ἐς οἶκους βᾶσα βουστρύχους τεμῶ
πέπλων τε λευκῶν μελανὰς ἀνταλλάξομαι
παρηγῆδι τ' ὄνυχα φόνιον ἐμβαλῶ χρῆσθ.

V. 1089. *χερὸς* Iacobsius Animadv. p. 168. Dobraeus. *χρῆσθ* Cod. C.

V. 1090. *ἀγὼν* Cod. C. ὁ *ἀγὼν* Musurus. Vide Elmsleium ad Soph. Oed. Col. 1148. δύο apogr. Paris. alterum et, ut videtur, Cod. C. δύο apogr. Paris. alt. et Musurus. Vide Brunck. ad Orest. 857. ad Aristoph. Ran. 1405.

V. 1080. *ναυτικῶν ἐρειπίων*] Genetivi penderit a *ῥάκη*: panni de naufragio servati. [Adsensus est G. Hermannus Pflugkio, qui sic verba constructa esse monuit: *τάδ' ἀμφίβληστρα σώματος ξυμμαρτυρήσει ῥάκη ναυτικῶν ἐρειπίων*. R. K.] Troad. 1025: *ἐν πέπλων ἐρειπίοις*. Aeschylus fragm. 258: *καὶ σκευοθηκῶν ναυτικῶν τ' ἐρειπίων*. PFLUGK.

V. 1081. *εἰς καιρὸν ἦλθε*] *ἐν καιρῷ πάρεστι* sive *καιρία* ἐστὶ *τὰ ῥάκη*. Troad. 739: *τὸ δ' ἐσθλὸν οὐκ εἰς καιρὸν ἦλθέ σοι πατρός*, i. e. nobilitas patris parum tibi opportuna est. — *τότε*, antea, scil. ὅτ' ἀπώλλυτο. Or. 99: *ὄψέ γε φρονεῖς εὖ, τότε λποῦσ' αἰσχροῦς δόμους*. Iph. A. 46. PFLUGK.

Ibid. "*ἀπώλλυτο*, quibus tum indutus erat. Nam

quae nunc gerit vestimenta reliquiae sunt illorum quae perierunt in mari, de quibus supra dixit v. 421 sq." G. HERMANNUS.

V. 1082. *εὐτυχὲς τάχ' ἂν πέσοι*] fortasse feliciter eveniet. Conf. v. 643. Verbum *πλπτειν* de eventu posuit iterum Ion. 411: *ἄ τε νῶν συμβόλαια πρόσθεν ἦν, Ἐς παῖδα τὸν σὸν μεταπέσοι βελτίονα*. Iph. T. 1221: *εἰ γὰρ ὡς θέλω καθαρμοῦς ὄδε πέσοι*. Herod. VII, 168: *καταδοκόντες καὶ οὗτοι τὸν πόλεμον ἢ πεσέεται*. PFLUGK.

V. 1085. *δρᾶ*] si facere in animum induxerit. Vid. ad Androm. 811. coll. annotatione Schaeferi ad Plutarch. vol. IV. p. 397 sq. PFLUGK.

V. 1088. *μὲλ' ἀνασ*] ut in luctu. V. Alc. 426. Or. 457. al. PFLUGK.

μέγας γὰρ ἄγων, καὶ βλέπω δύο ῥοπὰς 1090
 ἢ γὰρ θανεῖν δεῖ μ', ἢν ἄλιω τεχνωμένη,
 ἢ πατρίδα τ' ἐλθεῖν καὶ σὸν ἐκσῶσαι δέμας.
 ὦ πότνι, ἢ Δίοισιν ἐν λέκτροις πίτνεις,
 Ἦρα, δὴ οἰκτρῶ φῶτ' ἀνάψυξον πόνων,
 αἰτούμεθ', ὄρθας ὠλένας πρὸς οὐρανόν 1095
 ῥίπτουνθ', ἐν' οἰκεῖς ἀστέρων ποικίλυατα.
 οὐ θ', ἢ πὶ τῷ μῶ κάλλος ἐκτίσω γάμῳ,
 κόρη Διώνης Κύπρι, μὴ μ' ἐξεργάσῃ.
 ἄλις δὲ λύμης, ἢν μ' ἐλυμήνω πάρος,
 τοῦνομα παρασχοῦσ', οὐ τὸ σῶμ', ἐν βαρβάθοις. 1100
 θανεῖν δ' ἔασόν μ', εἰ κατακτεῖναι θέλεις,
 ἐν γῆ πατρώα. τί ποτ' ἄπληστος εἶ κακῶν,
 ἔρωτας, ἀπάτας δόλιά τ' ἐξευρήματα

V. 1092. ἢ πατρίδ' ἀπειθεῖν ex apogr. Paris. altero Aldus.

V. 1093. πίτνεις Cod. C.

V. 1096. ῥίπτουνθ' Cod. C. ῥίπτουθ' Elmsleius. Vide Lobeckium ad Ai. 239. ῥίπτειν, quod est iactare, videtur hoc loco etiam aptius esse quam ῥίπτειν, quod est iacere. Vide quae dixi ad Heraclid. 149 sq. p. 45. ed. Goth. sec. R. K.

V. 1089. Iunge φόνιον χροός, unguem corpus lacerantem. Auctor Hermannus ad Bacch. 760. [et ante eum Heathius] et gravior omnibus patronis sui vindex poeta Androm. v. 1195: τοξοσύνα φόνιος πατρός. et infra v. 1104: φίλτρα θ' αἵματρά δωμάτων. Orest. 458: κοῦρᾷ θυγατρὸς πενθίμῳ. Aeschylus Agam. 1127: γάμοι ὀλέθριοι φίλων. Plato de Rep. V. p. 465. D: νίκηρ ξυμπόσης τῆς πόλεως σωτηρίαν. PFLUGK.

V. 1090. δύο ῥοπὰς] De vi litterae ῥῶ ad producendam brevem syllabam viā. adn. crit. ad v. 492. Ῥοπή autem hoc loco est eventus. Menander p. 127: εἰς πάντα καιρὸν καὶ τύχης πᾶσαν ῥοπήν. Iulianus ad Themist. p. 472: ἢ τύχη βιαζομένη ῥέπειν ἢ περ' ἂν ἐθέλη τὰ πράγματα. Cf. Iaeobs. ad Anth.

Gr. vol. I, 1. p. 17sq. PFLUGK.

V. 1093. πίτνεις] Alc. 1059: ἐν ἄλλης δεινίοις πίτνειν νέας. PFLUGK.

V. 1094. ἀνάψυξον πόνων] requiem dato respiramenque malorum. De constructione cf. v. 40. et adnot. Suppl. 615: κακῶν ἀναψυγὰς. Androm. fragm. 33. [n. 135. p. 319. ed. Nauck.] Hom. II. λ, 382. ἀνέπνευσαν κακότητος. Cf. Soph. Ai. 274. Plutarch. Cim. 3. PFLUGK.

V. 1096. ἀστέρων ποικίλυατα] Plato de Republ. VII. p. 529 C: ταῦτα τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ ποικίλυατα. Sisyphi fragm. I. v. 33: τό τ' ἀστερωπὸν οὐρανοῦ δέμας, Χρόνου καλὸν ποικίλυα. PFLUGK.

V. 1097. κάλλος ἐκτίσω] pulcritudinis praemium adeptā

ἀσχοῦσα φίλτρα θ' αἱματηρὰ δωμάτων;
 εἰ δ' ἦσθα μετρία, τὰλλὰ γ' ἠδίστη θεῶν 1105
 πέφυκας ἀνθρώποισιν· οὐκ ἄλλως λέγω.

V. 1104. σωμάτων Musgravius. δωμάτων Cod. C.
 V. 1107 sqq. στρ. α'.

ὀ' ὀ' --- ὀ' ὀ' ὀ' ὀ' ---
 --- ὀ' ὀ' --- ὀ' ὀ' ὀ' ὀ' ---
 ὀ' ὀ' ὀ' ὀ' --- ὀ' ὀ' ὀ' ὀ' ---
 ὀ' ὀ' ὀ' ὀ' ὀ' ὀ' ---
 5 ὀ' ὀ' ὀ' --- ὀ' ὀ' ὀ' ὀ' ---
 --- ὀ' ὀ' ὀ' ὀ' ---
 ὀ' ὀ' ὀ' ὀ' ---
 ὀ' ὀ' ὀ' ---
 ὀ' --- ὀ' ὀ' ὀ' ---
 10 ὀ' ὀ' ὀ' ὀ' ---
 ὀ' ὀ' ὀ' ὀ' ὀ' ὀ' ---
 ὀ' ὀ' ὀ' ὀ' ὀ' ὀ' ---
 ὀ' ὀ' ὀ' ὀ' ὀ' ὀ' ---
 15 --- ὀ' ὀ' ---

στρ. β'.

ὀ' ὀ' ὀ' ὀ' ---
 --- ὀ' ὀ' ---
 ὀ' ὀ' ὀ' ὀ' ---

es. V. Bernhardy Syntax. p. 56. PFLUGK.

V. 1104. αἱματηρὰ δωμάτω] Matthiae et Pflugkii ad v. 1089. existimant genetivum δωμάτων ab adiectivo αἱματηρὰ suspensum esse. Id improbens G. Hermannus commendavit Musgravi emendationem σωμάτων, quae sane multum habet quo se commendet. R. K.

V. 1106. πέφυκας] Expectari poterat εἶπος ἄν. Commutationem structurae attulit additum τὰλλὰ. — οὐκ ἄλλως λέγω, non diffiteor. El. 1035: μῶρον μὲν οὖν γυναῖκες· οὐκ ἄλλως λέγω. Rhes. 271: σκαιοὶ βοτῆρῆς ἐσμεν· οὐκ ἄλλως λέγω. Conf. ibid. v. 164. Orest. 709. Aesch. Sept. 475. PFLUGK.

V. 1107 sqq. Argumentum carminis e rebus Troianis: quas

ΧΟΡΟΣ.

στροφ. α.

σὲ τὰν ἐναυλείοις ὕπο δενδροκόμοις

5 $\bar{\cup} \acute{\cup} \bar{\cup} \acute{\cup} \bar{\cup} -$
 $\acute{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} - \cup$
 $\acute{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} -$
 $\bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} -$
 10 $\bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} -$
 $\bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} -$
 $\bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} -$
 $\bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} -$
 $\bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} -$

Metra mixta e genere dactylico et glyconeis. De forma glyconei in strophae prioris v. 7. 13. vid. Herm. Elem. p. 557; notabilis autem v. 13. solutio arseos, de qua dixit Seidler. de VV. DD. p. 227. De v. 8. Herm. p. 556. Alterius strophae v. 4. formam habet eam, de qua dixit Hermannus p. 555. Versus 5. et 6. vereor ne coniungendi sint. Versu 12. notabilis est anapaestus in primo pede admissus in stropha: quae res dubitationem mihi infecit, ne non recte amplexus sim emendationem Hermannii in Andromachae v. 485. PFLUGK. Ceterum de hoc melico carmine praeter G. Hermannum et ceteros recentiores editores bene mereri studuit Ferd. Bambergerus in dissertatione: 'Einige Verbesserungsvorschläge zum Chorgesange in Euripides Helena in Zimmermanni diar. antiq. stud. a. 1839. n. 45 sq. repetita in eius Opuscul. philolog. (Lips. 1856). p. 99 sqq.

V. 1107. ἐναυλείοις Cod. C. ἐν αὐλείοις ex apogr. Paris. altero Aldus.

dubitat chorus quo consilio di administraverint, quum multa utrique populo adversa acciderint atque ipsa Helena, quamvis et culpa carens et love orta, improspere fama feratur. Postremo reprehendit hominum temeritatem, qui armis quam foedere discordias componere malint. Magno credo cum adsensu spectatorum haec canebantur, expertis plerisque commodi aut

nihil aut parum ex illo gravissimo cum Lacedaemoniis bello perceptum, clades vero permagnas victoribus victisque oblatas. PFLUGK.

V. 1107. ἐναυλείοις ὕπο δενδροκόμοις] Recte A. Matthiae adiectivum ἐναύλειος ita formatum esse ait, ut in Rhesi v. 269: αἱ προσάυλειοι τύχαι dicantur, τὰ ἐναύλεια autem hoc loco dici pro substantivo, ut

μουσεῖα καὶ θάκους ἐνίζουσαν ἀναβοάσω,
 σὲ τὰν ἀοιδοτάταν ὄρνιθα, μελωδὸν
 ἀηδόνα δακρυόεσσαν, 1110
 ἐλθὲ διὰ ξουθᾶν γενύων ἐλελιζομένα,
 θρήνοις ἐμοῖς ξυνεργός,
 Ἐλένας μελέας πόνους
 τὸν Ἰλιάδων τ' ἀει-

V. 1108. Non male Musgravius, nec tamen causa idonea motus, coni. ἀνεβόασα. V. ad v. 330. Futurum tuebitur collatus v. 1681. PFLUGK. De metrica huius versus compositione fere singulari adnotavit G. Hermannus potius integros epitritos expectari potuisse:

μουσεῖα καὶ θάκους ἐνίζουσαν βοάσω.

Ut nunc versus legatur dubitari posse ait alterum membrum sitne trochaicum ithyphallicum, hoc modo:

μουσεῖα καὶ θάκους ἐνίζουσαν ἀναβοάσω,

an penthemimeres iambicum:

μουσεῖα καὶ θάκους ἐνίζουσαν ἀναβοάσω.

Hoc sibi praeferendum videri, ut concinnius et melius cum reliquis numeris conspirans. R. K.

V. 1111. ἐλθὲ διὰ] Sic Cod. C. Musgravius scripserat

essent habitationes. R. K.

V. 1108. μουσεῖα καὶ θάκους] Figura quam vocant ἐν διὰ δυοῖν: quasi μουσοπόλον θάκον, sive μουσεῖον ἔδραν. Sophocles Oed. T. 1526: οὐ ζήλω πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων. Vid. Walch. ad Taciti Agric. p. 315 sq. Reisig. Enarr. Soph. Oed. C. v. 1590. p. CXCV sq. De voce μουσεῖον cf. ad v. 174. PFLUGK. Cautè in eiusmodi locis explicandis agendum esse tirones monendi sunt, ne id quod Graeci et Latini per istam quam dicunt figuram ἐν διὰ δυοῖν aut plenius aut etiam subtilius dixerunt, nos pinguius reddamus et veram illorum sententiam pervertamus, veluti hoc ipso loco μουσεῖα καὶ θάκοι ita ponuntur, uti loca, ubi canat luscinia et ubi sedeat, quasi diversa notentur, quod in se imaginem rei non habet falsam. Dixi haec de re superiore tem-

pore ad Cic. Lael. c. 9. §. 29. p. 140 sqq. R. K.

V. 1109. ἀοιδοτάταν] Theocritus Idyll. XII, 6: ἀηδὼν Συμπάντων λιγύφανος ἀοιδοῖατι πετεηνῶν. PFLUGK.

V. 1111. Hunc locum expressit Aristophanes Avium v. 211: ἄγε σύννομέ μοι, παῦσαι μὲν ἔπρον, Αἴσον δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων, Οὓς διὰ θεῖον στόματος θρηναῖς Τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρον Ἴνν Ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσιν Γέννος ξουθῆς. Sed is error est A. Matthiae, qui ex Comici verbis colligit iungenda esse apud Euripidem ἐλελιζομένα πόνους Ἐ. Nam hic accusativum illum construxit opinor cum participio ἀειδούσα. Aristophanes verò eadem constructione usus est, qua Euripides supra v. 1099: ἄλλοι δὲ λύμης, ἦν μ' ἐλυμίγει πάρος. PFLUGK. Aristophanis locum de Avibus huc non pertinere ex iis apparet,

δούσα δακρύνοντα πόνον 1115
 Ἀχαιῶν ὑπὸ λόγχαις,
 ὄτ' ἔμολεν ἔμολε πεδία βαρβάρῳ πλάτῃ,
 ὃς ἔδραμε ῥόθια, μέλεα Πριαμίδαις ἄγων
 Λακεδαιμόνος ἄπο λέχεα
 σέθεν, ὦ Ἑλένα, Πάρις αἰνόγαμος 1120
 πομπαῖσιν Ἀφροδίτας.

είδ', ὡ διᾱ propter versum antistrophae, qui iam ex cod. C. est emendatus. Musgravium sequuti erant A. Matthiae, Pflugkius, G. Hermannus. Recte A. Kirchhoffius et A. Nauckius codicis C. auctoritatem restituerunt.

V. 1113. *μελέους* G. Hermannus.

V. 1114 sq. *ἀειδούσα* Lachmannus, quem iure recentiores critici sequuti sunt, *ἀει δούσα* Aldus et, ut videtur, Cod. C. *ἀειδουσα* coniecerat Brodaeus eumque Pflugkius sequutus erat.

V. 1115. *πότιμον* Badhamus.

V. 1117. *ὄτ' ἔμολεν* Io. Leonh. Hoffmannus. *ὃς ἔμολεν* Cod. C.

V. 1120. *σέθεν ὡς εἶλε πάρις* Cod. C. *σέθεν, ὦ Ἑλένα, Πάρις* Aug. Seidlerus, quem iure recentiores omnes sequuti sunt.

quae de tempore, quo haec fabula acta esse videatur, in prooemio p. 15 sq. diximus. Vix enim his levis vestigiis poetae comici quidquam effici potest. R. K.

V. 1114 sq. *ἀειδούσα*] Sic metro et ipsa sententia suadente necessario erat scribendum, ut id chorus de se potius, quam de luscinia dicat. Persona autem ipsa, quo referendus hic dativus esse videretur, satis indicata erat verbis: *θρήνοις ἐμοῖς ξυνεργός*, nihil autem offensivum in tragico poeta habet illa liberior appositionis ratio. R. K.

V. 1117 sqq. Continent haec appositionem explicando verbo *πόνον*, quem se memoraturam profitetur. Iunguntur autem *ὃς ἔμολεν* — *ἔδραμε* — *Πάρις αἰνόγαμος*, facta nominis traiectione: nam ordo hic institutus est: *εἰθὲ ἀειδουσα πόνους Ἑλένας τὸν Ἰλιάδων τε πόνον, Πάριον αἰνόγαμον, ὃς ἔμολεν κτέ.*

Compares Sophoclis Electram v. 203: *ὦ δειπνων ἀρρήτων ἔκπαγλ' ἄχθη, τοὺς ἐμὸς ἴδε πατὴρ θανάτους αἰκεῖς.* et Euripidis Andromacham in vss. 52 sq. a nobis, ut opinor, recte explicatis. PFLUGK. Recepta leni Hoffmanni correctione *ὄτ'* pro *ὃς* ante *ἔμολεν* hac implicata, quam explicare studuit Pflugkius, constructione facile caremus. Omnia enim satis facilia ad intelligendum sunt. R. K.

V. 1118. *ἔδραμε ῥόθια*, ut Iph. Taur. 426. *παράλιον αἰγιαλὸν δραμόντες*. Vid. ad v. 404. PFLUGK.

V. 1120. *Πάρις αἰνόγαμος*] Conf. Aeschyli Agamemn. 687. Herm. *κικλήσκουσα Πάριν τὸν αἰνόλεκτρον* et quem ad eum locum attulerunt interpretes Alcmannis versum apud Schol. Homeri ad Il. III. 39. *Δύσπαρις, αἰνόπαρις, κακὸν Ἑλλάδι βωτια-ρείρη*. R. K.

ἀνισιγρ. α'.

πολλοὶ δ' Ἀχαιῶν ἐν δορὶ καὶ πετρίναις
 ῥίπαϊσιν ἐκπνεύσαντες ἄιδαν μέλεον ἔχουσιν,
 τάλαιναν ὦν ἀλόχων κείραντες ἔθειραν·
 ἄννυφα δὲ μέλαθρα κεῖται· 1125
 πολλὰ δὲ πυρσεύσας φλογερὸν σέλας ἀμφιρύταν
 Εὐβοϊαν εἶλ' Ἀχαιῶν
 μονόκωπος ἀνὴρ, πέτραις

V. 1123. *ἀιδαν* Cod. C. secundum apogr. Pariss.

V. 1124. *ὦν* Matthiae. *τῶν* Cod. C. Exempla huius formae pro *ἑῶν* positae e fabulis tragicorum collegit Elmsleius ad Med. 925. Blomfield. ad Aesch. Agam. 519. PFLUGK.

V. 1125. *μέλαθρα* δὲ G. Dindorfius.

V. 1126. *πολλὰ* δὲ Cod. C. *πολλοὺς* δὲ ex apogr. Paris. altero Aldus. *ἀμφιρύταν* A. Matthiae. *ἀμφὶ ῥυτάν* Cod. C. *ἀμφὶ κλυτάν* coniecit A. Nauckius.

V. 1127. *Ἀχαιοὺς* proponit A. Kirchoffius.

V. 1129. *Καφηρίαις* [Cod. C.] legebatur ante Musgraviū, qui de Heathii coniectura scripsit *καφηρίσιν* et comparavit Bossi Epigr. V. Anal. Br. II. p. 161. *οὐλόμεναι νήεσσι Καφηρίδες*.

V. 1122. Modo quum dixisset Paridis illam navigationem sive *δόθια μέλεα Πριαμίδαϊς* [immo haec *μέλεα Πριαμίδαϊς* — *λέγεα* coniungenda sunt, ut dicatur perniciosas Priamidis nuptias fecisse Paridem. R. K.] fuisse, adiungit de Graecis, quorum alii bello (*ἐν δορὶ*), alii naufragio ad Euboeam perierunt. *Ἐν δορὶ* quomodo accipiendum videretur, iam significavi: conferas Soph. Antig. 671: *δορὸς ἐν χειμῶνι*. Eurip. El. v. 476: *ἐν δὲ δόρει φονίῳ τετραβάμονες ἔπποι ἔπαλλον*. Pro simplici *δορὶ* positum videbatur Elmsleio ad Soph. Oed. C. 620., praepositione *ἐν* instrumenti significationem adferente.

V. 1123. *ἐκπνεύσαντες*] scil. *τὸν βίον*. Quod adiecit supra v. 142. Or. 496: *ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσεν Ἀγαμέμνων βίον*. V. L. Bossii Ellipses p. 59 sqq. PFLUGK. Non satis recte *βίον* omissum esse dicunt in eiusmodi locis, ubi *ἐκπνέειν* non dicitur nisi intransitive, ut multis aliis locis, veluti in Phoen. 1158: *ἡμῶν τ'*

ἐς οὐδας εἶδες ἄν πρὸ τειχέων Πυκροὺς κυβιστηήρας ἐκπνευκότας, ad quem locum vide quae adnotavi p. 180. ed. Goth. R. K.

V. 1124. *κείραντες*] Luctum obitu suo uxoribus attulerunt, tundendi capilli causam. V. ad v. 367. PFLUGK.

V. 1126 sqq. Nauplium significat Neptuni ex Amymone filium Apollod. II, 1, 5. qui Palamedis filii sui nece iratus accensis ignibus reduces Achivos induxit, ut ad inhospitale Euboeae litus *naves* appellerent. V. Schol. Orest. 422. Tzet. ad Lycophr. 384. Heyn. Obs. ad Apollod. p. 108. — Insulas dici *ἀμφιρύτας* cognovi, *ῥυτὰ Εὐβοία* quid sit, nisi forte fluctuosa, non adsequor. Quodsi scripsit poeta *ἀμφιρύταν Εὐβοϊαν*, iunges accusativos cum verbis *πυρσεύσας φλογερὸν σέλας*, eodem exemplo constructionis, quo sunt illa, quae exposuit Matth. Gr. p. 775. De verbo *πυρσεύειν* adnotatio est C. Fr. Hermannii ad Lucian. de conscr. hist. p. 352 sq. PFLUGK.

- Καφηρίσιν ἐμβαλὼν
 Αἰγαίαις τ' ἐνάλοις ἀκταῖς, 1130
 δόλιον ἀστέρα λάμπρας.
 ἀλίμενα δ' ὄρεα μέλεα βαρβάρου στολᾶς,
 ὅτ' ἔστυτο πατρίδος ἀποπρὸ χειμάτων πνοᾶ
 γέρας οὐ γέρας, ἀλλ' ἔριν
 Δαναῶν νεφέλαν ἐπὶ ναυσὶν ἄγων, 1135

Senecam Herc. Oet. 802. Capharides petrae. PFLUGK.

V. 1130. ἐνάλοις Cod. C. ἐνάλοις Musgravius. ἐνάλοισι Badhamus, ut, si in stropha scriberes πότμον, omnia inter se aequarentur.

V. 1132. ὄρε' ex apogr. Paris. altero Aldus. Kirchhoffio totus locus scribendus videtur: ἀλίμενα δ' ὄρια μέλεα βάρβαρ' ἰσάλη ὅς ἔστυτο.

V. 1133. ὅτ' ἔστυτο de Canteri sententia Musgravius. ὅτε σὺ τὸ Cod. C. ἀποπρο sive ἀπόπρο χειμάτων Cod. secundum apogr. Paris. ἀποπρο χειμάτων Heathius.

V. 1134. γέρας οὐ γέρας Badhamus. τέρας οὐ τέρας Cod. C.
 as

V. 1135. νεφέλαν Cod. C.

V. 1127. 8. Ordo verborum haud dubie hic est: μονόκωπος ἀνήρ Αἰγαιῶν, i. e. Achivus quidam suo unius navigio usus. Verbum μονόκωπος quo spectet, non satis apertum est: nisi quod suspicari licet Nauplium navi conscensa quasi ducem itineris nocturni praetulisse facem classi Graecorum, coll. Verg. Aen. II, 256. Nam quem attulit Brodaeus locum e Tzetzae Scholiis ad Lycophr. 1217. alienus est. Antipater Sid. ep. XCVI, 1: Πύρρος ὁ μοννερέτης δλίγη νηὶ λεπτὰ ματεύων φνκία. PFLUGK. [μονόκωπος positum pro μόνος. Compositum vocabulum et per se est gravius, et opponitur sic Nauplius, tantae cladis auctor, numerosae, πολυκώπω, classi Graecorum. F. I.] Recte G. Hermannus ipse quoque proprie dici μονόκωπος adnotavit de eo, qui navi ex Ilio ad litus Euboeae vectus esse dicebatur, Nauplio, quae de re conferri iubet Scholiastam Euripidis Orest. 422. R. K.

V. 1129. Caphareus promontorium fuit Euboeae, quum prisca illa Graecorum clade tum multis aliorum naufragiis infame: ex quo ortum nomen ξυλοφάγον. V. Pausan. II, 23, 1. IV, 36, 4. V. 13, 3. Tzetz. l. c. Schol. Orest. l. c. Walpole Travels p. 286. Huic propinqua τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας, de quibus Herodotus VIII, 13. aliique. — Αἰγαίαι ἀκταὶ sunt litora mari Aegaeo obversa, quae prorsus carent navium statione. Walpole Memoirs p. 535. PFLUGK.

V. 1131. λάμπειν transitive positum illustravit Matth. Gr. §. 496, 2. Quem Euripides δόλιον ἀστέρα dixit, is Crinagorae Epigr. II. Anal. T. II. p. 140. dicitur ὁ ψεύστης ὑπὸ νύκτα Καφηρείης ἀπὸ πέτρης πυρρός. PFLUGK.

V. 1132 sq. Nos cum Nauckio corruptam scripturam relinquere maluimus quam audacius emendare quae scripto nobis tradita sunt. G. Herman-

εἰδῶλον ἰρὸν Ἥρας.

στρ. β.

ὅ τι θεὸς ἢ μὴ θεὸς ἢ τὸ μέσον,

τίς φησὶν ἐρευνήσας

βροτῶν μακρότατον πέρας εὐ-

ρεῖν, ὅς τὰ θεῶν ἐσορᾷ

1140

δεῦρο καὶ αὐτίς ἐκεῖσε

V. 1136. ἰρὸν G. D. ndorfius. ἰερὸν Cod. C.

V. 1138. τίς φησὶν A. Matthiae. τί φῆς Cod. C. F. Bambergerus scribi voluit: τίς φάτιν ἐρευνήσας βροτῶν Μακρότατον πέρας εὐρεν;

nus scripsit: ἀλίμενα δ' ὄρεα Μάλεα, βαρβάρου στολᾶς Ὅτι ἔσονται πατρίδος ἀποπρὸ χειμάτων προᾶ Τέρας οὐ τέρας, ἔριν ἔριδι Δαναῶν κτέ., ut ὄρεα Μάλεα (adjective) de Maleae promontorio diceretur et res pertineret ad Menelaum, quem et Homerus Od. III, 287. et, ut ex Procli chrestomathia appareret, Νόστων scriptores ipseque Euripides in Oreste v. 362. a promontorio Malea ventis in Aegyptum narrarent delatum esse. Hanc autem esse horum verborum sententiam: Maleae autem montes inhospitales fuere, quum longe a patria reiectus est ventis, qui barbaro vestitu pulcrum monstrum, inanem rixarum Danais causam secum ducebat. Hanc emendationem ut emendaret Ferd. Bamberger l. c. p. 103. scribi voluit: Ἀλίμενα δ' ὄρεα, Μάλεα, βαρβάρους ἄλας (Menelai errores intelligens) ὅτι ἔσονται πατρίδος ἀποπρὸ χειμάτων προᾶ κτέ. Vides quo libido procedat. Ceterum de forma orationis, γέρας οὐ γέρας, ἀλλ' ἔριν adnotaverat Pflugkius: 'Simillimus locus Phoen. 1496: σὰ δ' ἔρις οὐκ ἔρις, ἀλλὰ φόνος Οἰδιπόδα δόμον ὤλεσε. Anth. Palat. IX,

574: τοῦτον δὲ ζῶον κοῦβίσιον βίσιον. Iulianus Orat. VII. p. 425: ξυντελουμένων γάμων οὐ γάμων, qui appellari poterant γάμοι ἄγαμοι. Conf. adnot. ad Hecub. 948.' R. K.

V. 1137. ἢ τὸ μέσον] Dubitantem de deorum in rebus humanis regendis consilio decet relinquere praeter deum et casum tertium aliquid, quod vi sua ac natura his interiectum sit. Quae res etsi interpretis doctrina non eget, haud inutile tamen fuerit admonuisse opinionis veterum cuiusdam, qua inter divinam mortalemque naturam medium quoddam genus esse crediderunt, quos δαίμονας vocant. De quibus noti sunt versus Hesiodi Op. et D. v. 121, quos respexit Plato de Republ. V. p. 468. E. Plutarchus de defect. orac. c. X. vol. IX. p. 314. Hutt. [T. 11. p. 415. B.] Idem in vita Romuli c. 28. scribit oportere τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς ψυχὰς οἰεσθαι κατὰ φύσιν καὶ δίκην θείαν ἐκ μὲν ἀνθρώπων εἰς ἥρωας, ἐκ δ' ἡρώων εἰς δαίμονας, ἐκ δὲ δαιμόνων, ἂν τέλειον ὡσπερ ἐν τελετῇ κατορθῶσι καὶ ὀσιωθῶσιν ἅπαν ἀποφυγεῖν τὸ θνητὸν καὶ παθητικόν, οὐ νόμῳ πόλεως, ἀλλ' ἀληθείᾳ καὶ κατὰ τὸν εἰκότα λόγον εἰς θεοὺς ἀναφέρεσθαι. De

καὶ πάλιν ἀντιλόγοις
 πηδῶντ' ἀνελπίστοις τύχαις;
 σὺ Λιὸς ἔρης, ὦ Ἑλένα, θυγάτηρ·
 πτανὸς γὰρ ἐν κόλποις σε Λή- 1145
 δας ἐτέκνωσε πατήρ.
 καὶ ἰαχὴ σὴ κατ' Ἑλλανίαν
 ἄδικος, προδότις, ἄπιστος, ἄθεος· οὐδ' ἔχω,

V. 1141. δεῦρο Dobraeus ad Aristoph. Av. 649. δεινὰ Cod. C.

V. 1147. καὶ ἰαχὴ σὴ Cod. C. καίτοι κέκλησαι Elmsleius in Add. ad Heracl. 752. Unde sententiam adsumens G. Hermannus scripsit: κατ' ἰαχίθης.

animo puto scripsit Alexis in Grotii Excerpt. p. 591. [ap. Athen. X. p. 449. D.]: οὐ θυγητός σὸδ' ἀθάνατος, ἀλλ' ἔχων τὰ Σύγκρασι, quem locum mihi non inspectum Blomfieldii iudicio debeo ad Aeschyli Prom. 116. PFLUGK.

V. 1138 sq. Construe: τίς βροτῶν φησὶν ἐρευνήσας μακρότατον πέρασ εὐρεῖν, i. e. quis est qui se ab ultimo fine repetentem comperisse affirmet? Aesch. Prom. 511: τίς φήσκειν ἂν πάροιθεν ἐξευρεῖν ἔμοῦ; Thucyd. I, 1: ἐκ δὲ τεμπηρίων ὧν ἐπὶ μακρότατον σκοποῦνται μοι πιστεῦσαι ξυμβαίνει, οὐ μεγάλα νομιζω γενέσθαι. De quo loco commentatus est Wyttenbachius in Selectis Princ. Hist. p. 358 = 279. Lips. et Kruegerus ad Dionys. p. 119. Postremo ἐρευνήσαντα εὐρεῖν compares eum dictione ζητοῦντα εὐρεῖν, quam illustravit Lobeck. ad Aiac. 1043. PFLUGK.

V. 1140. θεῶν h. l. et v. 1150. monosyllabum. Ad sententiam facit Troad. 1203: Θηγῶν δὲ μῶρος ὅστις εὐ πράσσειν δοκῶν Βέβαια χάρει· τοῖς τρόποις γὰρ αἱ τύχαι, Ἐμπληκτος δὲ ἄνθρωπος, ἄλλοι' ἄλλοσε Πηδῶσι, κοῦδεῖς αὐτὸς εὐτιγχεῖ ποτε. PFLUGK.

V. 1141. δεῦρο καὶ αὐθις ἐκεῖσε] Hoc est illud Euripideum saepius derisum ab Aristophane, vide Ran. 1109. Av. 425. et Schol. ad eius fabulae v. 347. R. K.

V. 1142. ἀντιλόγοις] Quod Dobraeus scribi voluit ἀμφιλόγοις, recte A. Matthiae comparavit Troad. 2-4: ὅς πάντα τὰ κείσ' ἔθει' ἀντίπαλ' αὐθις ἐκεῖσε διπτύχῳ γλώσσα. R. K.

V. 1147 καὶ est et tamen. Sic Herc. Fur. 508: ὁράτε μ' ὅσπερ ἦν περίβλεπτος βροτοῖς Ὀνομαστὰ πράσων, καὶ μ' ἀφείλεθ' ἢ τύχῃ Ὅσπερ πτερόν πρὸς αἰθέρ' ἡμέρα μᾶ. Frequens ista huius particulae significatio maxime post interrogationem; ut eiusdem fabulae v. 296: ἤξειν νομιζεις παῖδα σὸν γαίας ὑπο; Καὶ τίς θανόντων ἦλθεν ἐξ Ἄιδου πάλιν; Similem usum Latinae particulae et explicavit Walchius ad Taciti Agric. p. 222: — ἰαχὴ σὴ i. q. περὶ σοῦ: si tamen, quod valde dubium est, recte se habet lectio Aldina, in qua etiamsi mediam syllabam vocabuli ἰαχὴ produci posse dederis, idem tamen de prima concedi non potest. PFLUGK.

V. 1148. "Famae ea tribuuntur, quae ei proprie conveniunt, de quo fama est; — debebat enim

τί τὸ σαφές, ὃ τι ποτ' ἐν βροτοῖς.
τὸ θεῶν ἔπος ἀλαθὲς εὔρον. 1150

ἀντιστ. β.

ἄφρονες, ὅσοι τὰς ἀρετὰς πολέμῳ
κτᾶσθ', ἐν δορὸς ἀλκαίου
λόγχαισιν καταπαυόμενοι
πόνους θνατῶν ἀπαθῶς.
εἰ γὰρ ἄμιλλα κρινεῖ νιν 1155
αἵματος, οὔ ποτ' ἔρις
λείπει κατ' ἀνθρώπων πόλεις·
αἰ Πριαμίδος γὰς ἔλιπον θαλάμους,
ἔξ ὃν διορθῶσαι λόγοις

V. 1150. τὸ τοι θεῶν G. Hermannus. ἀμφὶ θεῶν Kirchhoffius.

V. 1152. κτᾶσθ', ἐν de Musgravii sententia Pflugkius. κτᾶσθε δορὸς Cod. C. κτᾶσθ' οὐ proponit Kirchhoffius.

V. 1154. pro πόνους Kirchhoffius μόχθους mavult, ἀμαθῶς pro ἀπαθῶς Musgravius.

V. 1155. κρινεῖ Heathius. κρίνει Cod. C.

proprie dici *λαχὴ σέθεν*, ὅτι *ἄδικος ἦσθα*. Hoc ex altera parte respondet mori, quo nomina virtutum et vitiorum pro gloria virtutum, infamia vitiorum ponuntur." A. MATTHIAE.

V. 1150. Respicitur, ut opinor, dictum in proverbii consuetudine inter Graecos versatum. PFLUGK.

V. 1151. τὰς ἀρετὰς] virtutis laudem. Thucydides I, 123: *πάτριον γὰρ ἡμῖν ἐκ τῶν πόνων τὰς ἀρετὰς κτᾶσθαι*. Vid. Bernhardy Synt. p. 56. PFLUGK.

V. 1157. *λείπει κατ' ἀ. π.*] i. e. *καταλείπει*. PFLUGK.

V. 1158. "αἰ, puto *ἔριδες* vel *ἄμιλλαι αἵματος*." MATTHIAE. Mihi non dubium est, quin scribendum sit *οἷ*, quod etiam L. Dindorfio placuit. Sed verbum *ἔλιπον* quo mutandum sit alio, non aequè certum est, quam corruptum esse. Nam

quod Duporto in mentem venit *ἔριπον*, vereor ut usquam activa significatione praeditum sit. Melius ipse coniecerim necne, aliorum iudicium sit: *οἷ Πρ. γὰς ἔλαχον θαλάμους*, i. e. qui in Troiana terra occubuerunt, quum foedere litem de te ortam componere possent. PFLUGK.

V. 1160. *οἷ μὲν Ἄϊδα μέλονται*] *εὐφήμως* dictum de mortuis. V. ad Androm. 851. PFLUGK.

V. 1165. Redux a venatione Theoclymenus (v. 153.) a dextra parte in scaenam ingreditur, servis stipatus venationis apparatus portantibus. Ac fortasse ipse Theoclymenus eo habitu fuit, quem adnotavit Pollux Lib. IV. Sect. 116: *ἐφαπτις σνιστρεμμάτων τι φοινικῶν ἢ πορφυροῦν, ὃ περὶ τὴν χεῖρα εἶχον οἷ πολεμοῦντες ἢ οἷ θηρῶντες*. Is igitur pro sua in patrem pietate principio Protei tumultum salu-

σάν ἔριν, ὦ Ἑλένα. 1160
 νῦν δ' οἱ μὲν Ἄϊδα μέλονται κάτω,
 τείχεα δέ, φλογμὸς ὥστε Διός, ἐπέσντο φλόξ,
 ἐπὶ δὲ πάθεα πάθεσι φέρεις
 ἀθλίους ἐν συμφοραῖς αἰλίνοις.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

ὦ χαῖρε, πατρὸς μνήμ'· ἐπ' ἐξόδοισι γὰρ 1165
 ἔθαπα, Πρωτεῦ, σ' ἔνεκ' ἐμῆς προσρήσεως·
 αἰεὶ δέ σ' ἐξιῶν τε κείσιων δόμους
 Θεοκλύμενος παῖς ὅδε προσεννέπει, πάτερ.
 ἡμεῖς μὲν οὖν κύνας τε καὶ θηρῶν βρόχους,
 ὁμῶς, κομίζετ' εἰς δόμους τυραννικούς· 1170

V. 1158. ὁ Πριαμίδας γὰρ ἔλαχεν θαλάμους coniecit Kirchhoffius, alii alia.

V. 1162. φλογμὸς Stephanus. φλογερὸς Cod. C.

V. 1163. δὲ casu omissum in apogr. Paris. altero. φέρουσ' Stephanus φέρεις Cod. C.

ἰλίσις

V. 1164. αἰλίνοις (ἰλίσις ab alia m.) Cod. C.

V. 1168. προσεννέπω G. Hermannus, quo opus non est. Vide adnot. exeg.

tat, tum ad famulos conversus canes retiaque auferri iubet (1165—70). Solus deinde in scaena relictus de Graeci cuiusdam adventu nuntium sibi adlatum memorat ostenditque se posthac severius in speculatores animadversurum (1171—1176). Quae res haud mediocriter auget metum de Helenae consiliorum eventu. Helenam vero quum tumuli sedem reliquisset animadvertisset, dum persequi profugam parat (1177—1183), obviam eam habuit pullis vestibus indutam tonsoque capillo: quae res initium praebet sermonum. PFLUGK.

V. 1167. ἐξιῶν τε κείσιων δόμους] Ad prius verbum subaudias δόμων. Vide Bosii Ellipsis. p. 343. PFLUGK. Similiter ut hoc loco locutus est Euripides in Phoen. 537: πολλοὺς δ' ἐς οἴκους καὶ πόλεις εὐδαίμονας Εἰςῆλθε κάξῆλθ' ἐπ'

Eurip. Vol. II. Sect. I.

διέθρω τῶν χρωμένων., ad quem locum vide quae adnotavi p. 97. ed. Goth. R. K.

V. 1168. Θεοκλύμενος παῖς ὅδε προσεννέπει, πάτερ] Quod G. Hermannus ductus adsimulandi studio, quo alias luxuriantur veteres Graeci et Latini, coniecit προσεννέπω pro προσεννέπει esse scribendum, in eo videtur falsus esse vir summus. Saepe enim in eiusmodi locis tertia persona veteres usi sunt, ubi exspectaveris primam, de quo genere laudari poterit Aristophanes in Acharn. v. 406. Δικαιοπόλις καλεῖ σε Χολλίδης, ἐγώ. et Plautus in mil. glor. III, 2, 5 (817 Ritschl.), ubi ex cod. Lipsiensi et ed. princ., quibus accedit Cod. vet. Camerarii, qui habet voca, non voco, quod est in Cod. decurt. et Vatic., restituendum censeo: te vocat Palaestrio coll. ib. III, 3, 27. Palaestrio Acro-

ἐγὼ δ' ἑμαυτὸν πόλλ' ἐλοιδόρησα δὴ·
οὐ γάρ τι θανάτῳ τοὺς κακοὺς κολάζομεν.
καὶ νῦν πέπυσμαι φανερόν Ἑλλήνων τινὰ
εἰς γῆν ἀφίχεται καὶ λεληθέναι σκοπούς,
ἦτοι κατόπτην ἢ κλοπαῖς θηρώμενον 1175
Ἑλένην· θανεῖται δ', ἦν γε δὴ ληφθῆ μόνον.
ἕα·

ἀλλ', ὡς ἔοικε, πάντα διαπεπραγμένα
εὖρηκα· τύμβου γὰρ κενὰς λιποῦσ' ἔδρας
ἢ Τυνδαρίσ παῖς ἐκπεπόρθμενται χθονός.
ὦή, χαλᾶτε κληῖθρα, λυέθ' ἰππικὰς 1180
φάτνας, ὀπαδοί, κάκκομίζεθ' ἄρματα,
ὡς ἂν πόνου γ' ἕκατι μὴ λάθῃ με γῆς
τῆσδ' ἐκκομισθεῖσ' ἄλοχος, ἧς ἐφίεμαι.

ἐπίσχετ'· εἰσορῶ γὰρ οὓς διώκομεν
παρόντας ἐν δόμοισι κοῦ πεφευγότας. 1185
αὕτη, τί πέπλους μέλανας ἐξήψω χρὸς
λευκῶν ἀμείψασ', ἕκ τε κρατὸς εὐγενοῦς
κόμας σίδηρον ἐμβαλοῦσ' ἀπέθρισας,

V. 1176 ἦν γε δὴ ληφθῆ μόνον Cod. C. δὴ quod errore librarii in apogr. Paris. altero erat omissum, Musurus scribendum coniecit: ἦν γε συλληφθῆ μόνον, cuius scripturae iam nulla est auctoritas.

V. 1183. πόνου Cod. C. secundum apogr. Pariss. πόνον ex collatione Furiae non satis certa.

V. 1190. πεπληγμένη pro πεπεισμένη Lobeckius ad Phryn.

teleutium salutat. R. K.

V. 1173 sq. Fuerunt qui memorari his versibus censerent quae inter se pugnarent. Erraverunt autem: nam homo Graecus ἀφιγμένος φανερός ἦν, ἀφίκετο δὲ λαθῶν τοὺς σκοπούς. PFLUGK.

V. 1182. πόνου γ' ἕκατι] quod ad laborem attinet. Eadem potestas particularum ἔνεκα, οὐνεκα, χάριν. Vide v. 1254. Hipp. 423: μητρὸς οὐνεκ' εὐκλεεῖς. Iph. A. 1367: ὡς τοῦδ' οὐνεκ' οὐ σφαγήσεται.

Soph. fragm. 501: δακρύων χάριν. V. Valcken ad Herodot. VI. 63. Heind. ad Plat. Charm. §. 14. Stallb. ad Remp. I. p. 12. Blomf. Gl. ad Aesch. Pers. 343. Schneid. ad Xenoph. Mem. IV, 3, 3. Wyttenb. ad Plutarch. vol. VI. p. 328. PFLUGK.

V. 1184. οὓς — παρόντας] In singulari numero diceret, εἰσορῶ γὰρ ἦν διώκομεν παροῦσαν, Helenam scilicet. Vid. ad Androm. 712. ad Med. 314. PFLUGK.

γλωροῖς τε τέγγεις δάκρυσι σὴν παρηίδα
κλαίουσα; πότερον ἐννύχοις πεπεισμένη 1190
στίνεις ὀνείροις, ἢ γάτιν τιν' οἴχοθεν
κλύουσα λύπη σὰς διέφθαρσαι φρένας;

ΕΛΕΝΗ.

ὦ δέσποτ', ἤδη γὰρ τόδ' ὀνομάζω σ' ἔπος,
ὄλωλα φροῦδα τὰμὰ κούδέν εἰμ' ἔτι.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

ἐν τῷ δὲ κεῖσαι συμφορᾶς; τίς ἢ τύχη; 1195

ΕΛΕΝΗ.

Μενέλαος, οἴμοι, πῶς φράσω; τέθνηκέ μοι.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

οὐδέν τι χαίρω σοῖς λόγοις, τὰ δ' εὐτυχῶ.

ΕΛΕΝΗ.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

πῶς οἶσθα; μῶν σοι Θεονόη λέγει τάδε;

p. 611 sq., quod non improbavit Fritzschius ad Arist. Thesmoph. 179. Pflugkius contra confert v. 1396.

V. 1197. τὰ δ' Heathius: Contra τὰ δ' retinens Kirchhoffius scripsit χαίρων. Post hunc versum et σιγιομυθίας ratione motus et ipsa sententia unum versum, qui Helenae fuerit, excidisse statuit G. Hermannus, quem sequutus est Kirchhoffius. Contra Nauckius hunc ipsum versum suppositicium habuit neque quidquam hinc excidisse putavit.

V. 1189. "Mirum haesisse in γλωροῖς δάκρυσι P. Elm-sleium ad Med. 876. interpretatumque esse humidas lacrimas, non recordantem Homerum dixisse θαλερὸν κᾶτα δάκρυ χέουσαν." G. HERMANNUS.

V. 1193. τὸ δ' ὀνομάζω σ' ἔπος] Androm. 56: δέσποινα, ἐγὼ τοι τοῦνομ' οὐ φεύγω τόδε κλεῖν σε. Bacch. 528: ἀναφανῶ σε τόδ', ὦ Βάκχε, Θίβαις ὀνομάζω. PFLUGK.

V. 1195, ἐν τῷ — συμφορᾶς]

i. e. ἐν τίνι συμφορᾷ κείσαι; v. Matth. Gr. §. 442, 3. [Rost. gr. Gr. p. 540. et p. 543. ed. sept.] Sophocl. Oed. C. 1510: ἐν τῷ δὲ κείσαι τοῦ μόρον τεκμηρίω; Iph. A. 1343: οὐκ ἐν ἀβρότῃ κείσαι πρὸς τὰ νῦν πεπωκότα. Androm. 26: ἐν κακοῖσι κειμένην, ubi v. adnot. PFLUGK.

V. 1197. Habent ista, inquit, quae memoras, cur doleam, scilicet tuo nomine; sed eadem mihi quodammodo laeta, ut quae spem faciant tuo matrimonio potiundi.

ΕΛΕΝΗ.

καίνη τέ φησιν ὃ τε παρών, ὅτ' ὄλλυτο.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

ἦκει γὰρ ὅστις καὶ τὰδ' ἀγγέλλει σαφῆ; 1200

ΕΛΕΝΗ.

ἦκει· μόλοι γὰρ, οἳ σφ' ἐγὼ χρήζω μόλειν.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

τίς ἐστί; ποῦ' στιν; ἵνα σαφέστερον μάθω.

ΕΛΕΝΗ.

ὄδ', ὃς κάθεται τῷδ' ὑποπήξας τάφω.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

"Απολλον, ὡς ἐσθῆτι δυσμόρφω πρέπει.

ΕΛΕΝΗ.

οἴμοι. δοκῶ μὲν κάμὸν ᾧδ' ἔχειν πόσιν. 1205

V. 1201. γὰρ Cod. C. δὲ γ' proponit Kirchhoffius. οἳ σφ' Dobraeus. ὡς Cod. C.

V. 1205. δοκῶ μοι ex apogr. Paris. altero Aldus. Vide adn. ad v. 317.

V. 1206. ἀνῆρ Cod. C. "Vid. Elmsl. ad Soph. Oed. Col. 629. coll. Stallb. ad Plat. Protag. p. 41." PFLUGK.

V. 1209. οἰκτρότατον ὑγροῖσι κλυδωνίοις Cod. C. secundum apogr. Pariss. οἰκτρόταθ' ὑγροῖσιν ἐν κλυδωνίοις G. Hermannus:

V. 1199. ὃ τε παρών] i. e. ἐκείνός τε ὃς παρήν, ὅτ' ὄλλυτο. Sophoclem El. 927: τοῦ πλησίον παρόντος, ἠνίκ' ὄλλυτο comparavit A. Matthiae. T. VII. p. 508. PFLUGK.

V. 1200. ὅστις καὶ] Venit igitur qui istud non temere fingere videatur, sed etiam certa adferat? Sophocles Aiac. 917: οὐδεὶς ἂν ὅστις καὶ φίλος τλαίη βλέπειν Φυσῶντ' ἄνω πρὸς ὄνας. Ion. 232: πάντα θεᾶσθ', ὃ τι καὶ θέμις, ὄμμασι. Plutarch. Amat. c. I: οὐκ εἶχε δ' οὐν τις εἰπεῖν ὃ τι καὶ ἐπεπόνθει. PFLUGK.

V. 1201. μόλοι γὰρ] Semel monendum est uti Helenam in hoc ad fallaciam composito colloquio ea saepe verborum

ambiguitate, quae et Theoclymeno placere possit et ipsius Menelaique rebus occultoque fugae consilio conveniant. Vide v. 1205. 1215. 1225. Talia et habent vim haud mediocrem ad commovendos animos, et usus est iis poeta satis cupide, ut Med. 1015 sq. Hecub. 1021. Hoc quidem loco nuntium, qui non ficta de obitu Menelai attulisset, diris scilicet execratura erat, iterque abeunti peius multo quam adveniendi precatura. Nuntius quum sit ipse de se Menelaus, iis verbis usa est, ut aliud dixerit, aliud dixisse videatur. Venit ille sane, inquit: vellem vero sic discederet, ut ego eum discedere cupio. PFLUGK.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

ποδαπὸς δ' ὄδ' ἀνήρ και πόθεν κατέσχε γῆν;

ΕΛΕΝΗ.

Ἕλλην, Ἀχαιῶν εἷς, ἐμῶ σὺμπλους πόσει.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

θανάτω δὲ ποίω φησὶ Μενέλεων θανεῖν;

ΕΛΕΝΗ.

οἰκτρόταθ' ὕγροῖς ἐν κλυδωνίοις ἀλός.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

ποῦ βαρβάρουσι πελάγεσιν ναυσθλούμενον; 1210

ΕΛΕΝΗ.

λιβύης ἀλιμένοις ἐκπεσόντα πρὸς πέτραις.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

καὶ πῶς ὄδ' οὐκ ὄλωλε κοινωνῶν πλαίτης;

οἰκρότατον ὕγροῖσι κλυδωνίοις ἀλός Ald., ubi Scaliger corrigebat ὕγροῖς ἐν, quem sequutus est L. Dindorf. et Elmsl. in Censura Suppl. Herm. p. 240. Lips. οἰκρότατ' ἐν ὕγροῖσι Tyrwhittus: quod addita littera paragogica recepit Matth. οἰκτιστον ὕγροῖς ἐν Piersonus ad Moer. p. 135. Ab his omnibus diversam rationem inii, de qua explicavi ad Heracl. 683. p. 69." PFLUGK.

ῶν

V. 1212. κοινῶν Cod. C.

Hanc quam inivit Pflugkius rationem vituperans G. Hermannus dixit Helenam hoc voluisse dicere: Utinam venerit sic, ut ego venisse cupio. Id eam de Menelao cogitantem a Theoclymeno sic voluisse accipi, quasi optaret perisse illum in mari, qui ei mortem mariti nuntiatum venisset. Equidem Kirchhoffio auctore et Nauckio satius esse putavi Dobraei coniecturam admodum probabilem recipere, qua Helena dicit: Utinam enim eo veniat, quo ego cupio eum venire, quibus in verbis Theoclymenus potius execrationem inesse putet quam votum bonum. R. K.

V. 1204. Ἀπολλων] Deus

ἀλεξίτακος, ut Hercules, quem in subitis audituque et adspectu diris implorant. Cf. Androm. 902. et adnot. — ἐσθῆτι δυσμόρφῳ πρόπει, foeda veste conspicuus est. Alc. 1050: νέα γὰρ ὡς ἐσθῆτι καὶ κόσμῳ πρόπει. Suppl. 1056: ὡς οὐκ ἐπ' ἀνδρὶ πένθιμος πρόπεισ ὄραν. V. Blomfieldii Gl. ad Aesch. Pers. 244. PFLUGK.

V. 1206. κατέσχε γῆν] navem ad hanc terram appulit. Archelai fragm. 1, 2. [n. 229. p. 340. ed. Nauck.] ναυτίλῳ πλαίτη Ἄργος κατασχών. Vid. ad Heracl. 85. Schaeef. ad L. Bos. p. 318. Wesseling. ad Diod. Sic. vol. IV. p. 449. Dind. PFLUGK.

V. 1212. κοινωνῶν πλαί-

ΕΛΕΝΗ.

ἔσθλων κακίους ἐνίσιτ' εὐτυχέστεροι.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

λιπὼν δὲ ναὸς ποῦ πάρεστιν ἔκβολα;

ΕΛΕΝΗ.

ὅπου κακῶς ὄλοιτο, Μενέλεως δὲ μή.

1215

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

ὄλωλ' ἐκεῖνος ἦλθε δ' ἐν ποίῳ σκάφει;

ΕΛΕΝΗ.

ναῦται σφ' ἀνείλον ἐντυχόντες, ὡς λέγει.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

ποῦ δὴ τὸ πεμφθὲν ἀντὶ σοῦ Τροίᾳ κακόν;

ΕΛΕΝΗ.

νεφέλης λέγεις ἄγαλμ'; ἐς αἰθέρ' οἴχεται.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

ὦ Πρίαμε καὶ γῆ Τρωάς, ὡς ἐρύεις μάτην.

1220

ΕΛΕΝΗ

κἀγὼ μετέσχον Πριαμίδαις δυσπραξίας.

V. 1213. habet Stobaeus floril. CVI. 5. t. III. p. 321.

V. 1218. ποῦ δὴ Scaliger. ποῦ δὲ Cod. C.

V. 1220. ὡς omissum in Cod. C. addidit Scaliger.

V. 1227. λαθεῖν Fr. Iacobsius. θανεῖν Cod. C. Vide ad-

της] quum eadem navi vetus sit. PFLUGK.

V. 1213. ἔσθλων] i. e. εὐγενῶν. cf. v. 1678. adnot. ad Hecub. 380. PFLUGK.

V. 1215. Μενέλεως δὲ μή] si e Theoclymeni mente accipies, supplebis ὄφελον ὀλέσθαι. Helena vero his verbis execrationem mortis nuntio debitam revocat. Cf. Med. 83. ibiq. adnot. PFLUGK. De δὲ μή particulis conferas Aristoph. Acharn. 720 sq. ἐνταῦθ' ἀγοράζειν πᾶσι Πελοποννησίοις Ἐξεστι καὶ Μεγαρεῦσι καὶ Βοιωτίοις, Ἐφ' ὅτε πωλεῖν πρὸς ἐμέ, Δαμάχω δὲ μή. R. K.

V. 1216. ὄλωλ' ἐκεῖνος] Veritas: occidit occiderit-

que sinas. Cohibiturus est enim mulierem iamiam renovare questus gestientem. PFLUGK.

V. 1225. Versus hic aperte corruptus ab aliis aliter emendatus est criticis aut explicatus. Pflugkiius coniecit esse scribendum: φίλος γὰρ ἐστίν, ὅς ποί' ἐστίν, ἐνθ' ἂν ὦ, vel quod ei etiam magis placuit: ἐνθ' ἂν ἦ, coll. v. 936 sq. et Sophoclis Oed. Reg. 672: οὗτος δ', ἐνθ' ἂν ἦ, σινηθήσεται. Id improbens G. Hermannus scripsit: φίλος γὰρ ἐστίν, ὡσπερ ἐστίν, ἐνθάδ' ὦν. Kirchoffius scribi vult: φίλος γὰρ ἦν ὅπου ποί' ἐστίν, ἐνθάδ' ὦν. Nauckius proponit: φίλος γὰρ ἐστίν ὡς ποί' ἐνθάδ' ὦν πόσις., ut satis causae esse videatur ut

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

πόσιν δ' ἄθαρτον ἔλιπεν ἢ κρύπτει χθονί;

ΕΛΕΝΗ.

ἄθαρτον· οὐ γὰρ τῶν ἐμῶν τλήμων κακῶν.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

τῶνδ' οὐνεκ' ἔταμες βοστρύχους ξανθῆς κόμης;

ΕΛΕΝΗ.

φίλος γὰρ ἔστιν, ὅς ποτ' ἔστιν, ἐνθάδ' ὤν. 1225

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

ὀρθῶς μὲν ἦδε συμφορὰ δακρύεται;

ΕΛΕΝΗ.

ἐν εὐμαρεῖ γοῦν σὴν κασιγνήτην λαθεῖν.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

οὐ δῆτα. πῶς οὖν; τόνδ' ἔτ' οἰκήσεις τάφον;

ΕΛΕΝΗ.

τί κερτομεῖς με, τὸν θανόντα δ' οὐκ ἔως;

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

πιστὴ γὰρ εἶ σὺ σῶ πόσει φεύγουσά με. 1230

not. exeget.

V. 1230. γὰρ εἶ σὺ A. Matthiae et P. Elmsleius ad Aristoph. Aeh. 795. γὰρ ἐσσι Cod. C. Tum φεύγουσά' ἐμὲ maluit Matthiae.

locum corruptum esse pronuntiamus. R. K.

V. 1226. Particula μὲν in interrogatione notata a viris doctis in Medea v. 676: *θέμις μὲν ἡμᾶς χρησιμὸν εἰδέναι θεοῦ;* 1129: *φρονεῖς μὲν ὀρθὰ κοῦ μαίνας, γύναι;* Ion. 520. Aristoph. Av. 1214. V. Matth. Gr. p. 1264. PFLUGK.

V. 1227. ἐν εὐμαρεῖ γοῦν] Quasi vero in levi habendum, si soror tua obierit. Iph. A. 969: *ἐν εὐμαρεῖ τε δρᾶν τε καὶ μη δρᾶν καλῶς.* El. 550: *ἐν δὲ κιβδήλω τόδε.* Infra 1277: *ἐν εὐσεβεῖ,* i. q. *εὐσεβές.* V. Matth. Gr. p. 1139. PFLUGK. [Hic versus, quocumque modo eum explicaveris, sensu

apto videtur destitutus. Conieci ante hos triginta annos *λαθεῖν* pro *θανεῖν*, quo admisso hoc dicit Helena: si dubitas, num vera sit mea de coniugis morte tristitia, i. e. num vere mortem mariti plorem, veritatem nosse poteris, quum non facile sit sororem tuam fallere et ficta narratione decipere. F.I.] Ipsa Euripidis verba sic reddidit G. Hermannus: Quasi facile sit, si simularem, latere sororem tuam. R. K.

V. 1228. πῶς οὖν;] Praemittitur quaestioni, ut infra 1266: *πῶς οὖν; ἐς οἶδμα τίνι τρόπῳ καθίετε;* Hecub. 876: *πῶς οὖν; τί δράσεις;* ubi v. adnot. PFLUGK.

ΕΛΕΝΗ.

ἀλλ' οὐκέτ' ἤδη δ' ἄρχε τῶν ἐμῶν γάμων.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

χρονία μὲν ἦλθες, ἀλλ' ὅμως αἰνῶ τάδε.

ΕΛΕΝΗ.

οἷσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; τῶν πάρος λαθώμεθα.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

ἐπὶ τῷ; χάρις γὰρ ἀντι χάριτος ἐλθέτω.

ΕΛΕΝΗ.

σπονδὰς τέμωμεν καὶ διαλλάχθητί μοι.

1235

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

μεθίημι νεῖκος τὸ σόν, ἔτω δ' ὑπόπτερον.

ΕΛΕΝΗ.

πρὸς νῦν σε γονάτων τῶνδ', ἐπέπερ εἰ φίλος,

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

τί χρῆμα θηρῶσ' ἰκέτις ὠρέχθης ἐμοῦ;

ΕΛΕΝΗ.

τὸν κατθανόντα πόσιν ἐμὸν θάψαι θέλω.

V. 1232. *χρονία* Barnesius. *χροῖνια*, ut videtur, Cod. C.

V. 1233. *λαθώμεθα* Elmsleius ad Soph. Oed. Col. 11. *λαθοίμεθα* Cod. C.

V. 1240. *τί δ'*; *ἔστ'* Cod. C. Olim legebatur *τίς δ' ἔστ'*.

V. 1231. ἀλλ' οὐκέτ'] scil. *φεύξομαι*. Eadem brevitate in *Electra* v. 577: ἀλλ' οὐκέτ', ὡ γεραιέ. PFLUGK.

V. 1232. *χρονία μὲν ἦλθες*] Sero tu quidem huc adducta es; verumtamen vel sic gratam mihi esse voluntatem tuam profiteor. PFLUGK.

V. 1234. ἐπὶ τῷ;] qua condicione? Sophocles Oed. T. 1517: οἷσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἶμι; ubi v. Brunck. cf. Matth. Gr. p. 1165. PFLUGK.

V. 1235. *τέμωμεν*] Verbum a sacris, ut docet Hom. II. γ, 94: οἱ δ' ἄλλοι φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ τέμωμεν. Hunc

locum, non Euripideum, respexit Hesychius: *τάμωμεν, ποιήσωμεν*. Vid. Markland. ad Suppl. 376. PFLUGK. Ceterum similiter, ut hoc loco Helena simulatam reconciliationem gratiae adversus Theoclymenum prae se fert, sic Medea apud Euripidem v. 895 sqq. adversus Iasonem eadem simulatione adhibita loquitur: ὦ τέκνα — ἀσπάσασθε καὶ προσείπατε Πατέρα μεθ' ἡμῶν, καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα Τῆς πρόσθεν ἐχθρας εἰς φίλους μητρὸς μέτα· Σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν καὶ μεθέστηκεν χόλος. R. K.

V. 1236. *νεῖκος τὸ σόν*] i. e. *νεῖκος ὃ σοὶ εἶχον*. V. ad

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

τί δ'; ἔστι' ἀπόντων τύμβος; ἢ θάψεις σκίαν; 1240

ΕΛΕΝΗ.

Ἐλλήσιν ἔστι νόμος, ὃς ἂν πόντῳ θάνῃ.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

τί δρᾶν; σοφοί τοι Πελοπίδαι τὰ τοιάδε.

ΕΛΕΝΗ.

κενοῖσι θάπτειν ἐν πέπλων ὑφάσμασιν.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

πτερίζ' ἀνίστη τύμβον οὗ χοήζεις χθονός.

ΕΛΕΝΗ.

οὐχ ὧδε ναύτας ὀλομένους τυμβεύομεν.

1245

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

πῶς δαί; λέλειμμαί τῶν ἐν Ἐλλήσιν νόμων.

ΕΛΕΝΗ.

εἰς πόντον ὅσα χοή νέκυσιν ἐξορμίζομεν.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

τί σοι παράσχω δῆτα τῷ τεθνηκότι;

V. 1243. πέπλων Scaliger, cui adsensus est G. H. Schaeferus ad L. Bos. de ellipsis. p. 232. πέπλοις Cod. C.

V. 1245. laudat Chrysippus apud Letronnum in Journal des savans 1838. p. 314.

Androm. 62: οἰκτῶ τῷ σῶ. Demosth. c. Androt. §. 50: οὐ διὰ τὴν Εὐκλήμονος ἔχθραν ἐπὶ ταῦτα ἐλθῶν ἀλλὰ διὰ τὴν ὑμετέραν. Catull. LXIV, 254: tuo incensus amore. Cf. Rost. Gr. §. 99. adnot. 7. p. 455. ed. sept. PFLUGK.

V. 1246. πῶς δαί;] Porson. ad Med. 1008. 'Adsensior Brunckio δαί e Tragicis eximenti.' Huic viri egregii decreto iure obloquuntur sunt A. Matthiae ad Hecub. 1232. et, qui de discrimine formularum τί δαί, τί δέ, τί δὴ pluribus disputavit, Stallbaum. ad Philob. §. 4. p. 6. PFLUGK. Conferas quae ego de hac par-

ticula disputavi ad Devar. vol. II. p. 387 sqq., ubi huius quoque loci ratio habita est. R. K.

Ibid. λέλειμμαί — νόμων] ignarus sum Graeciae instituti. Ita interpretatur Hermannus ad Soph. Ai. 539. Noster Orest. 1085: ἢ πολὺν λέλειψαι τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, i. e. ne tu multum aberras a meis consiliis. Huic contrarium his verbis eloquutus est Iph. T. 815: ὃ φίλιτατ', ἐγγὺς τῶν ἐμῶν κάμπτεται φρενῶν. Cf. Matth. ad Hippol. 323. PFLUGK.

V. 1248. τῷ τεθνηκότι] Dativus commodi. Quid igitur vis praebear tibi, quo de-

ΕΛΕΝΗ.

ὄδ' οἶδ'· ἐγὼ δ' ἄπειρος εὐτυχοῦσα πρίν.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

ὦ ξένη, λόγων μὲν κληδόν' ἠνεγκας φίλην. 1250

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

οὐκουν ἑμαυτῷ γ' οὐδὲ τῷ τεθνηκότι.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

πῶς τοὺς θανόντας θάπτει ἐν πόντῳ νεκρούς;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὡς ἂν παρούσης οὐσίας ἕκαστος ἦ.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

πλούτου λέγ' οὐνεχ' ὅ τι θέλεις, ταύτης χάριν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

προσφάζεται μὲν αἶμα πρῶτα νεοτέρους. 1255

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

τίνος; σύ μοι σήμαινε, πείσομαι δ' ἐγώ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

αὐτὸς σὺ γίγνωσκ'· ἀρκέσει γὰρ ἂν διδῶς.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

ἐν βαρβάροις μὲν ἵππον ἢ ταῦρον νόμος.

V. 1249. ὄδ' οἶδ' Hartungius. οὐκ οἶδ' Cod. C. G. Hermannus scribi voluit: οὐκ οἶδ' ἔγωγ', ἄπειρος. εὐτυχοῦσα πρίν.

V. 1259. ἀρκέσειε — διδῶς Cod. C. Emendavit Barnesius.

V. 1261. φέρεται Canterus. φέρετε Cod. C.

functum ornes? PFLUGK.

V. 1249. ὄδ' οἶδ'] Sic vere hic locus emendatus esse videtur ab Hartungio. Aliter enim Theoclymenus non poterat colloquium cum personato nuntio, id est. Menelao instituere. Apte vero etiam haec verba opponuntur: ἐγὼ δ' ἄπειρος εὐτυχοῦσα πρίν. Helena autem quo maior fides Theoclymeno sit non ea omnia persequitur, quibus opus sit ad exsequias instituendas, praesertim quum melius Menelaus hac fraude sibi fugae adiumenta parare possit. R. K.

V. 1250. λόγων μὲν] Particulae μὲν quae opponi debbat δὲ orationis conversione

oblitterata est, sic tamen ut facile suppleri possit. Vid. ad v. 664. PFLUGK.

V. 1253. ὡς ἂν — ἦ] scil. οὕτω θάπτει: pro suarum quisque facultatum modo exsequias parat. De constructione v. Matth. Gr. §. 337. PFLUGK.

V. 1254. ταύτης χάριν] Intell. ὡς ἐμοῦ δώσοντος ταύτης χάριν. PFLUGK.

V. 1258. ἵππον] Ut apud Persas, Xenoph. Cyrop. VIII, 3, 12. et 24. Ovid. Fast. I, 385. et apud Massagetas, Herodot. I, 216. PFLUGK.

V. 1259. διδοὺς γὰρ μὲν δῆ] Quod Nauckius scribi

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

διδούς γε μὲν δὴ δυσγενὲς μηδὲν δίδου.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

οὐ τῶνδ' ἐν ἀγέλαις ὀλβίαις σπανίζομεν. 1260

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

καὶ στρωτὰ φέρεται λέκτρα σώματος κενά.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

ἔσται τί δ' ἄλλο προσφέρειν νομίζεται;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

χαλκήλαθ' ὄπλα· καὶ γὰρ ἦν φίλος δορί.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

ἄξια τὰδ' ἔσται Πελοπιδῶν ἃ δώσομεν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

καὶ τὰλλ' ὅσα χιθῶν καλὰ φέρει βλαστήματα. 1265

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

πῶς οὖν; ἐς οἶδμα τίνι τρόπῳ καθίετε;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ναῦν δεῖ παρῆναι κάρετμῶν ἐπιστάτας.

V. 1263. χαλκήλατ' Cod. C. secundum apogr. Pariss.

V. 1267. ναῦν δεῖ Canterus. νῦν δεῖ Cod. C. καὶ ῥετμῶν Cod. C. secundum apogr. Pariss.

volut γε μέντοι, mihi opus esse non videtur. De particulis γέ μὲν δὴ in eiusmodi locis explicavi ad Devar. vol. II. p. 341 sq. R. K.

Ibid. δυσγενές] "In sacris, ut notum est, animalia integra requirebantur, ὑγιῆ καὶ ἀπύρα. Mutila dis, deorum certe sacerdotibus, ingrata πηρὰ δύνανται et ἀνάπηρα. τὸ ἀνάπηρα θύειν vitio dant Lacedaemoniis Athenienses in Platonis Alcibiade II. T. II. p. 149 A." Valckenar. ad Theocrit. Adonias. p. 317. A. PFLUGK.

V. 1260. τῶνδ'] i. e. τῶν ἐν δυσγενῶν sive οἷα αἰεῖς. Sic respondet Theoclymenus, quasi

praecesserit: ὄρα ὅπως, ἃ ἂν διδώς, εὐγενῆ ἔσται. PFLUGK.

V. 1261. Thucydides Lib. II. c. 34. de publica sepultura Atheniensium: μία δὲ κλίνη κενὴ φέρεται ἐστρωμένη τῶν ἀφανῶν, οἳ ἂν μὴ εὐρεθῶσιν ἐς ἀναίρεσιν. PFLUGK.

V. 1264. Raro Graeci pronomine ὅδε sic utuntur, ut hoc loco; ut nihil differat ab οὗτος. Nam supra v. 544: ἄγριος δὲ τις μορφήν ὅδ' ἐστίν, ὅς με θηρᾶται λαβεῖν et si qui huius similes loci reperiuntur, non caret illud peculiari vi significandi. Conf. Buttmann. ad Soph. Phil. 87. PFLUGK.

V. 1265. καὶ τὰλλ' ὅσα

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

πόσον δ' ἀπείργει μῆκος ἐκ γαίας δόρου;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὥστ' ἐξορᾶσθαι ῥόθια χερσόθεν μόλις.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

τί δὴ τόδ' Ἑλλάς νόμιμον ἐκ τίνος σέβει; 1270

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὡς μὴ πάλιν γῆ λύματ' ἐκβάλη κλύδων.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

Φοίνισσα κώπη ταχύπορος γενήσεται.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

καλῶς ἂν εἴη Μενέλεω τε πρὸς χάριν.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

οὐκοῦν σὺ χωρὶς τῆςδε δρῶν ἀρκεῖς τάδε;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

μητρὸς τόδ' ἔργον ἢ γυναικὸς ἢ τέκνων. 1275

V. 1271. ἐκβάλη Cod. C. ἐκβάλλη ex apogr. Paris. altero Aldus.

V. 1273. Μενέλεω τε Reiskius. μενέλεω γε Cod. C.

V. 1278. ἴτω (γρ. ἦτω ἦτω ἢ δόξα κυρίου εἰς τοὺς αἰῶνας) Cod. C.

V. 1279. ἐξελοῦ Badhamus. ἐξελω Cod. C. pro quo G.

χθῶν κατὰ φέρει βλασιή-
ματα] De frondibus et coronis
cogitat, quam in rem contule-
runt interpretes Sophoclis
Electr. 893 sqq.: ἐπεὶ γὰρ ἦλθον
πατρὸς ἀρχαῖον τάφον, Ὁρῶ —
Πηγὰς γάλακτος καὶ περιστεφῆ
κύκλω πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων
θήκην πατρὸς. R. K.

V. 1268. δόρου] navem. Ut
infra v. 1568. 1611. Androm.
793. Troad. 1148. Cycl. 15. 19.
V. Blomf. Gl. ad Aesch. Pers.
417. Aeschylus Suppl. 746:
δορυπαγεῖς νῆας. PFLUGK. Con-
feratur Latinorum trabs, quae
vox item a poetis pro nave
usurpatur, et addatur δόρου εἰνά-
λιον Pindari Pyth. 4, 27 (47).
et ib. 38 (68). R. K.

V. 1270. De duplici interro-
gatione cf. adnot. ad v. 873. ἐκ
τίνος, quare? vid. ad v. 93.
PFLUGK.

V. 1272. καλῶς ἂν εἴη]
pro καλόν. Hecub. 732: εἰ τε
τῶνδ' ἐστὶν καλῶς. V. Schae-
fer. ad Orest. p. 21. ed. tert.
Rost. Gr. p. 465. ed. sept.
PFLUGK. Recte Μενέλεω τε
de Reiskii coniectura restituit
G. Hermannus auctore etiam
G. H. Schaefero. "Μενέλεω
γε", inquit, "si diceret, videretur
Helenam excludere: nunc, si
copula utitur, aptissime signi-
ficat quum omnino recte facere
Theoclymenum tum Menelao
id gratum fore?" R. K.

V. 1274. δρῶν ἀρκεῖς] Pro

ΘΕΟΚΛΑΥΜΕΝΟΣ.

ταύτης ὁ μόχθος, ὡς λέγεις, θάπτειν πόσιν;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἐν εὐσεβεῖ γοῦν νόμιμα μὴ κλέπτειν νεκρῶν.

ΘΕΟΚΛΑΥΜΕΝΟΣ.

ἴτω πρὸς ἡμῶν ἄλοχον εὐσεβῆ τρέφειν.

ἐλθὼν δ' ἐς οἶκους ἐξελοῦ κόσμον νεκρῶν,

καὶ σ' οὐ κεναῖσι χερσὶ γῆς ἀποστελῶ 1280

δράσαντα τῆδε πρὸς χάριν. φήμας δέ μοι

ἐσθλὰς ἐνεγκῶν γ', ἀντι τῆς ἀχλαινίας

ἐσθῆτα λήψει σῖτά θ' ὥστε σ' εἰς πάτρην

ἐλθεῖν, ἐπεὶ νῦν γ' ἀθλίως ἔχονθ' ὀρῶ.

σύ δ', ὦ τάλαινα, μὴ 'πι τοῖς ἀνηνύτοις 1285

τρύχου σὺ σαυτήν· Μενέλεως δ' ἔχει πότιμον,

κοῦκ ἂν δύναιτο ζῆν ὁ κατθανῶν πόσις.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

σὸν ἔργον, ὦ νεᾶνι· τὸν παρόντα μὲν

Hermannus voluit ἐξέλω.

V. 1285. Fortasse scribendum proponit Kirchhoffius τοῖσδ' ἀνηνύτοις.

V. 1286. τρύχου σὺ σαυτήν Musurus. τρύχουσα σαυτήν Cod. C. Multi scripserunt τρύχου σεαυτήν, τρύχου σεαυτῆς maluit Elmsleius ad Aristoph. Ach. 68.

οὐκ οὐκ ἀρκεῖ σὲ χωρὶς τῆσδε δρᾶν
ταύτης. Xenoph. Oecon. XII,
4: καὶ γὰρ ὅστις μέλλει ἀρκεῖ-
σεν, ὅταν ἐγὼ ἀπῶ, ἀντ' ἐμοῦ
ἐπιμελόμενος, τί αὐτὸν καὶ δεῖ
αἰεὶ ἐπίσταςθαι ἢ ἄπερ ἐγώ;
V. ad Heracl. 576. PFLUGK.
Hanc concedendi formulam esse
putaverunt A. Matthiae, Bro-
daenm sequutus, ut Soph. Phil.
120. diceretur: οὕτω γενέσθω,
et Pflugkius, qui illius ad-
notationem repetivit. Recte ad
ipsam Helenam referendum esse
dixit Hermannus, ut re-
vera iubeatur una proficisci ad
exsequias. R. K.

V. 1278. ἐξέλω pro ἐξαιρήσω
Reisigio auctore ad Oed. Col. p.
365. dictum multi olim existima-

verunt. Recte illius rationes ex-
tenuavit G. Hermannus, cuius
tamen coniecturam ἐξέλω scri-
bentis accipere non potuimus.
Multo aptior est Badhami
coniectura, quam auctoribus
etiam Kirchhoffio et Nauckio
recepti. R. K.

V. 1285. ἐπὶ τοῖς ἀνη-
νύτοις] ἀμηχάνοις, rebus,
quarum remedium nullum est.
PFLUGK.

V. 1286. τρύχου] a verbo
τρύχώ, cuius nescio quo pacto
exemplum exstare neget A. Mat-
thiae. Ἐπιτρύχώ legas apud
Thucydidem III, 93. VII,
48. Chariton. Lib. IV, 2. p.
65, 4. τρυχώ apud Plutarch.
Pompei. 10. PFLUGK.

στέργειν πόσιν χροῖ, τὸν δὲ μηκέτ' ὄντ' ἔαν·
 ἄριστα γάρ σοι ταῦτα πρὸς τὸ τυγχάνον.
 ἦν δ' Ἑλλάδ' ἔλθω καὶ τύχῳ σωτηρίας,
 παύσω ψόγου σε τοῦ πρίν, ἦν γυνὴ γένη
 οἴαν γενέσθαι χροῖ σε σὺ ξυνευνέτη.

1290

EΛΕΝΗ.

ἔσται τάδ'· οὐδὲ μέμψεται πόσις ποτὲ
 ἡμῖν· σὺ δ' αὐτὸς ἐγγὺς ὦν εἴσει τάδε.

1291

V. 1292. 1293., qui in Cod. C. inverso ordine leguntur, primus Canterus transposuit.

V. 1300. χροῖ A. Matthiae. χροῖν Cod. C.

V. 1301. sqq. σιρ. α.

$\begin{array}{cccccccc} & x & & & & & & \\ \cup & - & / & \cup & \cup & \cup & - & - \\ & x & & & & & & \\ - & - & \cup & / & \cup & \cup & - & \\ & x & & & & & & \\ \cup & - & / & \cup & \cup & - & & \\ & x & & x & & & & \\ 5 & \cup & \cup & \cup & - & / & \cup & \cup & - \\ & x & x & & & & & \\ \cup & - & - & \cup & / & \cup & \cup & - \\ - & / & / & - & - & & & \\ & & & & & & & \\ \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup \\ & & & & & & & \\ \cup & / & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \\ 10 & - & - & \cup & / & \cup & \cup & - \\ & x & & & & & & \\ - & - & \cup & / & \cup & \cup & - & \\ & x & x & & & & & \\ - & - & - & - & / & \cup & \cup & - \\ & x & x & & & & & \\ \cup & - & - & - & / & \cup & \cup & - \\ \cup & \cup & / & \cup & \cup & - & \cup & \cup \\ 15 & - & - & - & \cup & / & \cup & \cup & - \end{array}$

V. 1290. πρὸς τὸ τυγχάνον] i. q. ἐκ τῶν παρόντων, pro praesenti rerum statu. PFLUGK.

V. 1297. οὐκ ἐς ἀμβολὰς] continuo, nulla mora in-

terposita, actutum. Heracl. 271: κλαίων ἄρ' ἄπει τῶν· δε κούκ ἐς ἀμβολὰς. Herodot. VIII, 21. οἱ δὲ ὡς ἐπύθοντο ταῦτα, οὐκέτι ἐς ἀναβολὰς ἐποι-

ἀλλ', ὦ τάλας εἰσελθε καὶ λουτρῶν τύχε
 ἐσθῆτά τ' ἐξάλλαξον. οὐκ ἐς ἀμβολὰς
 εὐεργετήσω σ'· εὐμενέστερον γὰρ ἂν
 τῷ φιλότατῳ μοι Μενέλειῳ τὰ πρόσφορα
 δοῦναι ἂν, ἡμῶν τυγχάνων οἴων σε χρεή.

1300

ΧΟΡΟΣ.

στρ. α.

ὄρεϊα ποτὲ δρομάδι κώλῳ

$\bar{\cup} \overset{x}{-} \overset{x}{-} - \overset{/}{-} \cup \cup -$
 $\overset{x}{-} \overset{x}{-} - \overset{/}{-} \cup \cup -$
 $- - - - \overset{/}{-} \cup \cup -$
 $\overset{x}{-} \overset{x}{-} - \overset{/}{-} \cup \cup -$
 $- - \overset{/}{-} \cup \cup - \bar{\cup}$
στρ. β'.
 $\bar{\cup} \overset{/}{-} \cup - \overset{/}{-} \cup \cup -$
 $\cup \overset{/}{-} \cup - \overset{/}{-} \cup \cup -$
 $- \overset{x}{-} \bar{\cup} \overset{/}{-} \cup \cup -$
 $\overset{x}{-} \overset{x}{-} - \overset{/}{-} \cup \cup -$
 5 $\overset{x}{-} \overset{x}{-} - \overset{/}{-} \cup \cup -$
 $\cup \cup \overset{/}{-} \cup \cup - \cup -$
 $- \overset{x}{-} \bar{\cup} \overset{/}{-} \cup \cup -$
 $\overset{x}{-} \overset{x}{-} - \overset{/}{-} \cup \cup -$
 $- \overset{x}{-} \bar{\cup} \overset{/}{-} \cup \cup -$
 10 $- \overset{x}{-} \bar{\cup} \overset{/}{-} \cup \cup -$
 $\overset{x}{\cup \cup} \cup \overset{x}{\cup \cup} \cup \overset{/}{-} \cup \cup -$
 $\overset{x}{-} - \overset{/}{-} \cup \cup - \overset{/}{-} \cup \cup -$
 $- \overset{/}{-} \cup \cup - \bar{\cup} \cup -$
 $\overset{/}{-} \cup \cup - \cup -$
 15 $\cup \overset{/}{-} \cup \cup - -$
 $- \overset{/}{-} \cup \cup - -$

ἐπιτο τὴν ἀποχώρησιν. Plu-
 tarch. Demetr. 50: ὡς οὐκ εἰς
 ἀμβολὰς, ἀλλ' ἅμα τῷ πρώτῳ
 ὀφθῆναι τὸν ἄνδρα, μεγάλων
 ἰσομένων ἐν τῷ στρατοπέδῳ νεω-

τερισμῶν. Thucyd. VII, 15.
 PFLUGK.
 V. 1301 sqq. Agitur de ira
 Cereris raptam filiam frustra
 quaerentis disque et hominibus

μάτηρ θεῶν ἐσύθη
 ἀν' ὑλᾶντα νάπη
 ποτάμιόν τε χεῦμ' ὑδάτων
 βαρύβρομόν τε κῆμ' ἄλιον
 πόθῳ τᾶς ἀποιχομένας
 ἀρρήτου κούρας

1305

Versus sunt maximam partem Glyconei: hypercatalectus α , I. cf. Herm. p. 560. ea forma, quae choriambum ultimo loco habet, α , 4—6. 12. 13. 15—18. β , 8. 11. Breviores hac forma $\bar{\cup} - \bar{\cup} | - \cup \cup - \alpha$, 2. 10. 11. β , 3. 7. 9. 10. item hac $\bar{\cup} | - \cup \cup - | \bar{\cup} - \beta$, 13; denique $\cup \cup \bar{\cup} \cup \cup - \cup - \alpha$, 14. β , 6. quorum is qui est in stropha priore v. 1314. lectionem corruptam habet. Sunt etiam breviores, ut α , 3. de quo vid. Herm. p. 559. α , 7. de quo dixit idem p. 556. α , 14. de quo v. p. 559. Singulare denique illud genus est quod e cretico et choriambo constat β , 4. 5. vid. Herm. p. 567. Stropha β , 1. 2. sunt dimetri choriambici, monente Hermanno p. 538. Arseos solutae exempla sunt α , 1. 14. β , 13. hiatus α , 2. de quo v. Seidler. ad El. 153. syllabae ancipitis α , 16. β , 5. vid. Seidl. ad El. 207. PFLUGK. In his carminibus valde corruptis quum unius libri auctoritate non firmissima nitamur, vix operae pretium est emendationem

sterilitatem et vitae discrimen adferentis; donec Iovis monitu a Gratiis placaretur, adhibito Musarum cantu tympanorumque et tibiaram sonitu. Sed iamdudum monuerunt docti homines multa de Cerere praedicari, quae non convenire videantur nisi in Cybelen. Haec est enim *ὄρεία μάτηρ θεῶν*, huius sacra habent *κρόταλα* et *τύπανα*, 1308. 1347., haec denique iunctis leonibus vehitur, 1310. Verumtamen quum cetera docent de Cerere sermonem esse, tum nomen ipsum huius deae memoratur v. 1343. Quo fit, ut Cererem et Magnam Matrem poeta confudisse videatur. Huius confusionis illustre exemplum nuper explicavit Lobecius, vir supra huius saeculi morem eruditus, Aglaophami libro III, p. 1225., quem legant quibus talia cordi sunt. Nos illa propius attingit quaestio, ut quo consilio hanc fabulam tractaverit poeta explicetur. Quae res sane difficillima ad indicandum est, propterea

quod extrema carminis pars, quae eam una declarare poterat, gravissimis corruptelis obruta iacet. Rediit igitur res ad coniecturam. Ac primum tenendum est chorum, quamvis fraudis compositae probe gnarum, tamen ita loqui, ut tum demum de morte Menelai comperisse videatur. Hanc ille tantam tamque improvisam calamitatem quum Helenae non sine numine deorum accidisse suspicaretur: quod idem fieri videmus in Hippolyto v. 141. Sophocl. Ai. 172., nihil sane causae erat, cur Cererem potius sive Rheam quam alium quemvis eorum eius auctorem extitisse adfirmaret, nisi si quid temporum rationi tribuit: de quo nihil constat. Sed sic quoque apta huius deae mentio, praecipue mulieribus colendae et tanta vi praeditae, ut irascentem ne di quidem non placandam putaverint. Quare huius religionem ab Helena neglectam suspicatur, docetque

κρόταλα δὲ Βρόμια διαπρύσιον
 ἰέντα κέλαδον ἀνεβόα
 θηρῶν ὅτε ζυγίους 1310
 ζεύξασα θεὰ σατίνας,
 τὰν ἀρπασθεῖσαν κυκλίων
 χορῶν ἔξω παρθενίων

experiri, praesertim in editione eiusmodi, quae tironum usum spectans explicationem potius curare quam artem criticam factitare nos iubeat. Itaque non recessi nisi in perpaucis locis a Pflugkiana descriptione verborum. R. K.

V. 1303. ὑλάντα L. Dindorfius. ὑλάεντα Cod. C. G. Hermannus Aeschyli Agam. 116. ἀργᾶς comparavit, in medio relinquens scripseritne Sophocles Antig. 123. ut in libris legitur ἀν' Ἠραισιον πενκᾶνθ' εἰλεῖν.

V. 1311. ζεύξασα] Participium locum suum vix tueri poterit, praecedente ὅτε. Vid. Goeller. ad Thucyd. vol. I. p. 99. Quare Canterus coni. ζεύξ' εἰς ἀν' θ. σατίνας. Elmsleius ad Iph. T. 153. ζεύξασ' ἦεν θεὰ σατίνας, assumpta Musgravii emendatione vulgatae lectionis [et Cod. C.] σατίνας. [G. Hermannus scripsit ζευξάσα θεᾶ.] Vide adnot. exeget. PFLUGK.

quanta vis sit sacrorum eius rite observatorum. PFLUGK.

V. 1301. δρομάδι κώλω] Notabile δρομάς nomini generis neutri adiunctum, ut Or. 837. δρομάσι βιεφάρσι. Quod tantum in casibus omnium generum communibus fieri observavit pluraque huius generis collegit Lobeck. ad Ai. p. 270. PFLUGK. Cum his componi id potest quod poetae Latini saepe usurparunt victricibus armis et alia id genus multa, quae ab initio quidem plurali numero videntur fuisse frequentiora quam singulari propter maiorem neutri pluralis cum genere feminino, neutri singularis cum genere masculino, e cuius accusativo natum est, cognationem, qua de re hoc quidem loco admonuisse satis est. R. K.

V. 1307. ἀρρήτων κοῦρας] Hesychius: Ἀρρήτος κόρη, ἡ Περσεφόνη. Εὐριπίδης Αἰεξάνδρα. Carcinus apud Diod. Sic. V, 5: Αἰγόνου Διή- Eurip. Vol. II. Sect. I.

μηρός ποι' ἀρρήτων κόρην Πλούτωνά κρηφίοις ἀρπάσαι βουλευμασιν. Compares etiam Homerum in eadem historia, h. Cer. 305. πόθω μινύθουσα βαθυζώνοιο θυγατρὸς. PFLUGK.

V. 1308 sq. Hi versus diὰ μέσον esse videntur; deinde scribendum suspicor: Θηρῶν τε συζυγίους Ζεύξασαι θεᾶ σατίνας Τὰν ἀρπασθεῖσαν κυκλίον Χορῶν ἔξω παρθενίων Μέτα κοῦραι ἀελλόποδες — Subaudias ἀπὸ κοῦρου: ἐσύθησαν. Et iunctis deae feris, raptam e choris virginum quaesitum, veloces puellae Diana ac Minerva simul, ierunt. Dianam et Minervam comites Proserpinae tribuit princeps Homerus h. Cerer. 425., tum quos ibi laudat I. H. Vossius p. 121. Audiamus Venerem, dum nato suo, ut certa Plutoni tela dirigeret, suadet, talia querentem apud Ovidium Metam. V, 375. Pallada nonne vides iaculatricemque Dianam Abscessisse mihi? Cere-

μετὰ κοῦραι δ' ἀελλόποδες
 ἅ μὲν τόξοις Ἄρτεμις, ἅ δ'
 ἐν ἔγχει Γοργῶ πάνοπλος·
 ἀνγάζων δ' ἐξ οὐρανίων

1315

* * * * *

ἄλλαν μοῖραν ἔκραινε.

ἀντιστρ. ἅ.

δρομαίων δ' ὅτε πολυπλανήτων
 μάτηρ ἔπαυσε πόνων,
 ματεύουσ' ἀπόρους
 θυγατρὸς ἀρπαγὰς δολίους,

1320

V. 1314. Cod. C. κοῦρᾶν δ' ἀελλόποδες. κοῦραι Heathius, Tyrwhittus, Hermannus Element. doct. metr. p. 557. δ' omittendum vidit Pflugkius, quem recentiores sequuti sunt.

V. 1316. ἔγχει Cod. C. ἐν ἔγχει auctore A. Matthiae scriptus Pflugkius. Contra Γοργῶπις vel Γοργῶπα Hermannus, καὶ Γοργοὶ Seidlerus.

V. 1317. ἐξ οὐρανόθεν coniciebat Lobeckius ad Phryn. p. 46. Deest vero etiam subiectum, quo referatur ἀνγάζων. Quare versu 1318. Musgravius scribi voluit ἄλλαν μοῖραν ἔκραινε παῖς, respondere eum versum ratus versui 1336. λευκῶν ἐκβαλεῖν ὑδάτων. Addito vero in antistrophe versu, quem ab optimis libris exhibitum metrici delevisse videntur, L. Dindorfius lacunam post v. 1317. indicandam esse animadvertit, supplendam versu, qui respondeat versui 1336. idemque contineat Iovis nomen et substantivum, cui οὐρανίων iungatur, ut ἐδράνων. Vide adnot. crit. ad v. 1337. PFLUGK. G. Hermannus, qui non secundum, sed tertium a fine strophae versum excidisse statuit, δ' post ἀνγάζων omittendum censuit, versus autem ipsos sic compleri posse dixit: θεῶν ὅτε ζυγίους | Ζευξάσα θεᾶ σαιίνας | Τὰν ἀρπασθεῖσαν κυκλίων | Χορῶν ἐξω παρθενίων | Μέτα κοῦραι ἀελλόποδες | Ἄ μὲν τόξοις Ἄρτεμις, ἅ δ' | Ἐγχει

ris quoque filia virgo, Si patiamur, erit; nam spes adfectat easdem. Γοργῶ appellatur Minerva etiam Erechthei fragm. XVII, 46. [n. 62, 46. p. 372. ed. Nauck.] PFLUGK. Id ipsum improbens G. Hermannus haec fere adnotavit: 'Cod. ἅ δ' ἔγχει Γοργῶ πάνοπλος, unde creduli quidem mythologi Minervam ab Euripide Gorgo dictam crediderunt. De ea re dictum in dissertatione de Graeca Minerva.' — 'Non dubitavi ego

Γοργῶπα scribere iteratis duabus sequentis vocabuli litteris. Quod formam fortasse non alibi usurpatam praetuli, quum scribere γοργῶπις potuerim, haec causa fuit, quod γοργῶπις adiectivum est, neque id, ut γλανκῶπις, substantivi loco dici solitum, Γοργῶπα autem convenientior substantivo forma est. De femininis formis in dearum nominibus videndus Lobeckius in secunda ed. Aiakis ad v. 175, Minerva et Diana multis

χιονοθρέμμονάς γ' ἐπέρασ' Ἰδαϊᾶν Νυμφᾶν σκοπιάς·
 ῥίπτει δ' ἐν πένθει 1325
 πέτρινα κατὰ δρία πολυνηφέα·
 βροτοῖσι δ' ἄγλοα πεδία γᾶς
 οὐ καρπίζουσ' ἀρότοις
 λαῶν [δὲ] φθείρει γενεάν·
 ποιμναις δ' οὐχ ἴει θαλερὰς 1330
 βοσκὰς εὐφύλλων ἐλίκων·
 πόλεων δ' ἀπέλειπε βίος,
 οὐδ' ἦσαν θεῶν θυσῖαι,
 βωμοῖς τ' ἀφλεκτοὶ πέλανοι·

Γοργώπα πάνοπλος, | Προῦξωρῶτο· Ζεὺς δ' ἐδράνον | Ἀνυγάζων ἐξ οὐ-
 ρανίων | Ἄλλαν μοῖραν ἔκραινεν.

V. 1321. *μαστεύουσα πόνοισ* Cod. C. *μαστεύουσ' ἀπόρους*
 A. Matthiae. Id recepit G. Hermannus *ματεύουσ' scribens.*
πόρους de Stephani coniectura scripserat Pflugkius.

V. 1322. *ἀρπαγὰς* Cod. C. olim fere *ἀρπαγᾶς* scribebatur.

V. 1323. γ' ἐπέρασ' Cod. C. δ' ἐπέρασ' ex apogr. Parisino
 δ'

altero Aldus, quod habet γ' ἀπέρασ'. τ' ἐπέρασ' Elmsleius.
 διέπερσ' scripsit G. Hermannus.

V. 1324. *Ἰδαίαν* — *σκοπιάς* Cod. C. *σκοπιάς* Scaliger.
Ἰδαίαν Elmsleius.

V. 1329. δὲ delendum vidit A. Matthiae. *γένναν* Cod. C.
γενεάν Seidlerus de vers. dochm. p. 345. et Elmsleius.

V. 1330. *ποιμνας* Cod. C. *ποιμναις* Scaliger.

V. 1332. *πολλέων* Cod. C. secundum apogr. Paris. Emen-
 davit Musurus nisi quod *πολέων* edidit. Id ipsum sic scriptum
 probavit Hermannus ad magnum numerum pecudum referens.
ἐπέλειπε Badhamus.

monumentis testatae comites
 flores legentis Proserpinae. V.
 Welckeri Zeitschrift für
 Geschichte und Auslegung
 der alten Kunst, T. I. et
 Vossium ad Hom. h. Cer. v.
 428. Vid. Pausan. VIII. 31,
 2. R. K.

V. 1320. *ἐπανσε]* pro *ἐπαύσα-*
 τα. V. ad Hecub. 917. PFLUGK.

V. 1323. *Ἰδαϊᾶν Ν. σκο-*
πιάς] Idam montem, cel-
 sas Nympharum sedes.
 Electr. 445: *ἀνά τε πρυμνάς* "Οσσας

ισρὰς νάπας, Νυμφαίας σκοπιάς.
 Phoen. 240. [v. adn. ad h. l.
 p. 56. ed. Goth.] *οὐρεῖαι σκοπι-*
αὶ θεῶν. Propert. III, 13, 25. Ci-
 thaeronis arces. PFLUGK.

V. 1325. *ῥίπτει]* scil. *ἐαυτήν.*
 Comparat Heathius Cycl. v.
 166: *ῥίπτει τ' ἐς ἄλμην.* PFLUGK.

V. 1328. *οὐ καρπίζουσα]*
 "non fecundans, ita ut
 ἄγλοα essent. Sic Bacch. 383:
Πάφον δ' ἂν ἐκατόστομοι Βαρ-
βάρων ποταμοῦ ῥοαὶ Καρπίζου-
σιν ἀνομβρον." MATTHIAE. De

πηγὰς τ' ἀμπαύει δροσεράς
λευκῶν ἐκβάλλειν ὕδατων
πένθει παιδὸς ἀλάστῳ.

1335

σφ. β'.

ἐπεὶ δ' ἔπανσ' εἰλαπίνας
θεοῖς βροτείῳ τε γένει,
Ζεὺς μειλίσσων στυγίους
ματρὸς ὀργὰς ἐνέπει,
βᾶτε, σεμναὶ Χάριτες,
ἴτε, τὰν περὶ παρθένῳ
Ἀηοῖ θυμωσαμένα
λύπαν ἀλλάξαιτ' ἀλαλᾶ,

1340

V. 1336. ἐκβάλλειν G. Hermannus. ἐκβαλεῖν Cod. C.

V. 1337. πένθει παιδὸς ἀλάστῳ] E Cod. C. recepit L. Dindorfius idemque probabiliter corrigit ἀλάστῳ. Et quod in eodem codice adscriptum περισσόν, eam esse metrici cuiusdam adnotationem egregie docuit. 'Sic Triclinius' inquit 'ad Aeschylī Prom. v. 886. in cod. Neapolitano, cuius notitiam edidit Elmsleius Mus. crit. VII. p. 458, περισσὸν ἦν ἐνταῦθα τὸ ἐν γνώμῃ, διὸ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ. et ad S. c. Th. 891. περισσὸν ἦν ἐνταῦθα τὸ οὐκέτ' ἐπὶ φιλία ἀλλ' ἐπὶ φόνῳ διεκρίθητε, καὶ ἄμετρον καὶ κοινόλεκτον. διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ. In Rheseo v. 741. ad ἄ ἄ ἄ ἄ ἄ similiter in libris aliquot adscriptum περισσόν, et ut multa alia eius notae exempla omittam, in hac ipsa fabula versui 1498., quo non facile alium magis genuinum invenias, eandem imposuerunt grammatici.' PFLUGK. Recepi praeterea e L. Dindorfii coniectura ἀλάστῳ. Id ἀλάστῳ olim scriptum facile ansam dedit librariis

constructione quidem adiectivi v. ad Hecub. 690. PFLUGK.

V. 1335. "Rursus constructio e duabus mixta, πηγὰς τε λευκῶν ὕδατων ἀμπαύει et πηγὰς ἀμπαύει λευκὰ ὕδατα ἐκβαλεῖν." MATTHIAE. Nihil hic mixtum. Ἐκβαλεῖν intransitive positum, PFLUGK.

V. 1337 sqq. ἐπεὶ δ' ἔπανσ'] Hac stropha quae memorat poeta, ea egregie illustrantur Homeri hymno in Cer. v. 304—334. — στυγίους ὀργὰς, funestam iram, ut στυγίους λύπας Med. 195. — Versu 1342. ordo verborum est τὰν περὶ παρθένῳ λύπαν ἀλλάξαιτ' ἀλαλᾶ Ἀηοῖ θυμωσαμένα, dolorem de puel-

la susceptum levetis cantu Cereri iratae. Conf. hymn. Cer. 77. ἀχνομένην περὶ παιδὶ τανυσφύρῳ. — V. 1346. χαλκοῦ αὐδᾶν χθονίαν, æris raucum sonitum, mugitui sive tonitru subterraneo similem, conf. Blomf. Gl. ad Aesch. Prom. 1029. His per appositionem iungitur τύμπα· να· βυρσοτενῆ, tympana scil. corio inducta. Conferas quos Musgravius attulit locos e Nonni Dionys. XIV, 214: τύμπανα χαλκείνωτα. XIII, 510: ἠχέσσα βοεῖη χαλκοβαρήσ. XV, 54. XLIII, 73. — V. 1348 sq. Omnes deos ad placandam Cererem missos esse tradit Ho-

- Μοῦσαι θ' ὕμνοισι χορῶν · 1345
χαλκοῦ δ' αὐδὰν χθονίαν,
τύμπανα [τε] λάβετε βυρσοτενῆ.
καλλίστα τότε πρώτα μακάρων
Κύπρις γέλασέ τε θεὰ
δέξατό δ' εἰς χέρας 1350
βαρύβρομον αὐλὸν
τερφθεῖσ' ἀλαλαγμῶ.
ἀντιστρ. β'.
ὦν οὐ θέμις οὔθ' ὄσια,
ἐπύρωσας ἐν θαλάμοις,
μῆνιν δ' ἔχεις μεγάλας 1355

ad ἀιάστωρ. R. K.

- V. 1340. ἐννέπει Cod. C. ἐνέπει A. Matthiae.
V. 1342. τὰν] τᾶ suspicatur L. Dindorf. Non opus. PFLUGK.
V. 1343. δηῶ Cod. C. Δηοῖ Canterus.
V. 1344. ἐξαλλάξαι' ἀλαλᾶ Cod. C. ἀλλάξαι' ἀλαλᾶ Musgravius. ἐξαλλάξαι' ἀλᾶν Bothius. ἐξαλλάξαι' ἄλας G. Hermannus. Pflugkius sequutus est Musgravium. Ego Bothii rationem anteponendam censeo.
V. 1345. χορὸν Cod. C. χορῶν A. Matthiae.
V. 1347. τύπανα Heathius. Vid. Hermann. Elem. doctr. metr. p. 46. τε delendum esse monuit Musgravius. βυρσοτενῆ e conjectura Canteri. Legebatur πυρσογενῆ. PFLUGK.
V. 1348. κάλλιστα — πρώτα Cod. C. Emendavit A. Matthiae.
V. 1349. γέλασέν Cod. C.
V. 1353. ὦν οὐ θέμις σ', οὔδ' ὄσια G. Hermannus.
V. 1355. εἶχες Musgravius.

merus l. c. Quorum Venus γέλασέ τε δέξατό τ' εἰς χέρας, i. e., γέλασσα ἐδέξατο, laeta fortasse dolis suis, ut apud Verg. Aen. IV, 128. Nam huius mandato puer ales hamata percussit arundine Ditem. Ovid. Met. V, 384. — V. 1350. βαρύβρομον. Aristoph. Nub. 312: μούσα βαρύβρομος αὐλῶν. Epigr. ἀδесп. CLXXIV, 6: βαρυφθόγγων ἀλαλητὴν αὐλῶν. Catull. LXIV, 265. Barbaraque horribili stridebat tibia cantu. Vide Iacobs. ad Anthol. Gr. vol. I, l. p. 271 sq. De tibiarum in his sacris usu dixit Lobeck. Aglaophami T. I. p. 298. PFLUGK.

V. 1353. Corruptum esse initium huius antistrophae eo magis dolendum, quod inde pendet totius consilium carminis. De quo si recte supra disputavimus, dubitari non potest quin tale quid factum ab Helena chorus memoraverit, quod posset parum in Cererem religiosum videri. Suspitor autem huiusmodi fuisse: ὦν οὐ θεμίσι' οὔδ' ὄσια Ἐκρησ' ὁ γὰς ἐν θαλάμοις, id est, gravius quam ius fasque pateretur, defunctum luxisti, tuoque scilicet dolori dum indulges, immemor cultus deorum fuisti. Simili de causa sacra celebrare recusantem Electram Euripideam chorus officii admonet v. 192: δοκεῖς τοῖς σοῖσι

ματρὸς, ὦ παῖ, θυσίας
 οὐ σεβίζουσα θεοῖς.
 μέγα τοι δύναται νεβρῶν
 παμποίκιλοι στολίδες,
 κισσοῦ τε στεφθεῖσα χλόα 1360
 νάρθηκας εἰς ἱερούς,
 ῥόμβου θ' ἔλισσομένα
 κύκλιος ἔνοσις αἰθερία,
 βακχεύουσα τ' ἔθειρα Βρομίω
 καὶ παννυχίδες θεᾶς. 1365
 εὖ δέ νιν ἄμασιν
 ὑπέρβαλε σελάνα.
 μορφαῖ μόνον ἦρχεις.

- V. 1356. *ματρὸς* Cod. C. *μητρὸς* Aldus.
 V. 1358. *θεᾶς* Heathius.
 V. 1359. *δύναται* Musgravius. *δύνανται* Cod. C.
 V. 1360. *κισσῶ* Cod. C., quod defendit G. Hermannus
 ad Bacch. 115. et ad h. l. *κισσοῦ* Musgravius.
 V. 1361. *ἐς* Cod. C. *εἰς* Heathius.
 V. 1362. *ῥόμβω* Cod. C. *ῥόμβου* Heathius. *ῥόμβων* G.
 Hermannus. *ἐλλισσομένα* Fixius.
 V. 1363. *κύκλιος* Scaliger. *κυκλίως* Cod. C.
 V. 1364. *βρομίω* Cod. C. *βρομίω* Aldus. Videtur in apogr.
 Pariss. esse *βρομίω*.

δακρύοις μὴ τιμῶσα θεοῦς κρα-
 τήσιν ἐχθρῶν; οὗτοι στοναχαῖς,
 ἀλλ' ἐνχαῖσι θεοῦς σεβίζουσ' ἔξεις
 εὐαμερίαν, ὦ παῖ. PFLUGK.

V. 1356 sq. *θυσίας θεοῖς*] *Haec iungenda. El. 1136: ἡνίκ' ἂν δέ με Διοκῆτε θυσίας τῆσδ' ἀπηλλάχθαι θεοῖς; Πάρεστε. Troad. 473: τοῖς γὰρ κακοῖσι πλείον' οἶκτον ἐμβαλῶ. PFLUGK.*

V. 1358. *δύναται*] singularis pro plurali, quam constructionem vocant schema Pindaricum. Utitur Euripides etiam Ionis v. 1146: *ἐνῆν δ' ὕφανται γραμμασιν τοιαῖδ' ὕφαί*. Huius constructionis rationem explicavit Hermannus ad Soph. Trachin. 517. Ceterum magnam vim esse sacrorum Cereris rite cultorum quum docere velit chorus, memorat habitum eorum, qui

ea sacra obeant: cuius pars *νεβρίδες*, de quibus erudita adnotatione est Lobeckii ad Soph. Aiac. p. 359 sq. Compares sacerdotis iussa apud Ovidium Met. IV, 4: *pectora pelle tegi, crinales solvere vittas, Serta comis, manibus frondentes sumere thyrsos. PFLUGK.*

V. 1360. *στεφθεῖσα*] *περιτεθεισα, πνκασθεισα. Vide Hermannii Obs. ad Bucol. Sophocli a Schaefero edito praefixas p. X sq. PFLUGK.*

V. 1362. Schol. Apoll. Rhod I, 1139. a Musgravio laudatus: *ῥόμβος, τροχίσκος, ἔν σερφονσιν ἱμάσι τύπτοντες, καὶ οὗτος κτύπον ἀποιελοῦσι. PFLUGK*

V. 1366—1368. Certam huius loci emendationem vix credo fore

ΕΛΕΝΗ.

τὰ μὲν κατ' οἴκους εὐτυχοῦμεν, ὦ φίλαι·
 ἢ γὰρ συνεκκλέπτουσα Πρωτέως κόρη, 1370
 πόσιν παρόντα τὸν ἐμὸν ἱστορομένην,
 οὐκ εἶπ' ἀδελφῶν· κατθανόντα δ' ἐν χθονὶ
 οὐ φησιν αὐγὰς εἰσορᾶν ἐμὴν χάριν.
 κάλλιστα δὴ τὰδ' ἤρπασ' ἐν τύχη πόσις·
 ἂ γὰρ καθήσειν ὄπλ' ἐμελλεν εἰς ἄλλα, 1375
 ταῦτ' ἐμβαλὼν πόρπακι γενναίαν χέρα
 αὐτὸς κομίζεσι, δόρυ τε δεξιᾷ λαβῶν,
 ὡς τῷ θανόντι χάριτα δὴ συνεκπονῶν.
 προὔργου δ' ἐς ἀλκὴν σῶμ' ὄπλοισι ἠσκήσατο,
 ὡς βαρβάρων τρόπαια μυρίων χειρὶ 1380

V. 1366 sqq. locus prorsus corruptus.

V. 1374. κάλλιστα δὴ τὰδ' ἤρπασ' ἐν τύχη] Scripsi auctore Fixio cum Nauckio. κάλλιστα δὴτ' ἀνῆρπασεν ἐν τύχη Cod. C. Pflügkius sequutus Barnesium ediderat κάλλιστα δὴτ' ἀνῆρπασεν τεύχη πόσις, cuius coniecturam probaverat etiam Lobekius ad Aiac. 1017. coll. Suppl. 698. λάμπρ' ἀναρπάσας ὄπλα. G. Hermannus integro versu addito restitui locum sic fere voluit: τὰ δ' ἄλλ' ὁμοία· τῶν γὰρ ἐν δόμοις ὄπλα | κάλλιστα δὴθεν ἤρπασ' ἐν τύχη πόσις.

V. 1376. ὄρπακι, ut videtur, Cod. C. πόρπακι Victorius et Stephanus.

qui sine librorum adiumento reperiat: nec mihi animus fuerat eum suspicionibus atrectare. Ceterum dum quis feliciter acumen admoverit, legam, sublata maiore distinctione in fine v. 1365, εὐτέ νιν ἄρμασιν ἐπερβάσα σείλινα ὄρπας μέσον αὔξει, sive malis αὔξει, i. e. magna vis est pannychidum rite celebratarum, quando eas luna curru evecta medio noctis auget. PFLUGK.

V. 1369. Domo rursus progressam, ut rem feliciter cedere nuntiaret, Helenam paullo post subsequitur Theoclymenus cum Menelao et famulorum agmine apparatus funeris portantium (v. 1385). Is navem instrui remigesque Menelao patere imperat; postremo quum frustra Helenam hortatus esset,

ne funus prosequendo dolorem renovaret, iussis omnibus nuptias suas concelebrare discedit (v. 1440). PFLUGK.

V. 1373. ἐμὴν χάριν] meâ causâ, mihi ut gratum faciat. Phoen. 762: τρέφ' ἀξίως νιν σοῦ τε τήν τ' ἐμὴν χάριν. Auges fr. XI. [n. 270. p. 348. ed. Nauck.] Cressarum fr. XI. [n. 469. p. 400. ed. Nauck.] Vid. Hermann. ad Vig. p. 700. PFLUGK.

V. 1379. προὔργου εἶναι πρὸς (eis) τι dicuntur quae apte ad rem et sic ut proficias aliquid fiunt. Plato de Rep. II. p. 376. C: ἀρά τι προὔργου ἡμῖν ἐστὶν αὐτὸ σκοποῦσι πρὸς τὸ κατελεῖν — δικαιοσύνην τε καὶ ἀδικίαν, τίνα τρόπον ἐν πόλει γίνεσθαι; Cf. VI. p. 498. D. Menon. p. 84. B. Iuliani Epist. XII. p. 128.

θήσων, ὅταν κωπῆρες εἰσβῶμεν σκάφος,
πέπλους ἀμείψας ἀντὶ ναυφθόρου στολῆς,
ἀγῶ νιν ἐξήσκησα, καὶ λουτροῖς χρόα
ἔδωκα, χρόνια νίπτρα ποταμίας δρόσου.
ἀλλ' ἐκπερᾶ γὰρ δωμαίων ὁ τοὺς ἐμοὺς 1385
γάμους ἐτοίμους ἐν χεροῖν ἔχειν δοκῶν,
σιγητέον μοι· καὶ σὲ προσποιούμεθα
εὐνοῖαν κρατεῖν τε σιόματος, ἣν δυνώμεθα
σωθέντες αὐτοὶ καὶ σὲ συνσῶσαι ποτε.

ΘΕΟΚΛΑΥΜΕΝΟΣ.

χωρεῖτ' ἐφεξῆς, ὡς ἔταξεν ὁ ξένος, 1390
δμῶες, φέροντες ἐνάλια κτερίσματα.
Ἐλένη, σὺ δ', ἣν σοι μὴ κακῶς δόξω λέγειν,
παίθου, μὲν' αὐτοῦ· ταῦτ' ἀγαροῦσά τε
πράξεις τὸν ἄνδρα τὸν σόν, ἣν τε μὴ παρῆς.

V. 1381. *στήσων* Anonymus. *Dein eis skafos* Cod. C. Prae-
positionem delevit Musgravius.

V. 1382. *πέπλους δ'* Cod. C. δ' omisit Hermannus. *Contra*
scripserat Piersonus πέπλους δ' ἀμείψασ' ἀντὶ ναυφθόρου στολῆς
ἐγῶ νιν. Quem sequutus erat Pflugkius.

V. 1391. *σιόματα* Cod. C. De apogr. Pariss. non constat.
κτερίσματα Musurus.

Schaefer. ad Dionys. Halic.
de Comp. Verb. p. 27. PFLUGK.

V. 1381. *θήσων*] Cave cor-
rigas *στήσων*, propterea quod
vulgare est *στήσαι τρώπαιον*.
Huiusmodi errores docti homi-
nes saepius quam indocti erra-
verunt, dum poetas nonnihil de
via ac de consuetudine defle-
ctentes revocare cupiunt: velut
P. Leopardus in *Orest.* 1510:
οὔτι πον κραυγὴν ἔθηκας Μενέ-
λεω βοηδρομεῖν, ubi non dubito
quin tracturus fuerit plures, nisi
metrum eius correctionem re-
spueret. PFLUGK.

V. 1386. *ἐν χεροῖν ἔχειν*] *Colorata*
oratio est, quasi La-
tine dicas: qui nuptias iam
paratas ambabus manibus
tenere videatur, de eo, qui
aliquid quasi manu praehendat
tenere se existimat. R. K.

V. 1387. *προσποιούμεθα*]
te (chorum adloquitur) bene-
volentem adsumo. Sic ver-
bo *προσποιεῖσθαι* usus est Xe-
nophon de vectig. VI, 3: *τίνας*
θεῶν προσποιούμενοι; cf. Val-
cken. ad Herod. VI, 66.
PFLUGK.

V. 1389. videtur Helena id
auxilium dicere, quod per fra-
tres Pollucem et Castorem infra
v. 1642 sqq. adfertur choro
Theonon servare nitenti. In
eam sententiam Dioscuri loquun-
tur ipsi v. 1645 sqq. R. K.

V. 1393. *παροῦσά τε — ἣν*
τε μὴ παρῆς] Eodem modo
orationem variavit Suppl. 499:
θεοῦ θέλοντος, ἣν τε μὴ θέλη
Iph. Aul. 1002: *πάντως δέ τ'*
ἰκετεύοντες ἤξει' εἰς ἴσον, Ἦν
ἀνικέτευτος ἦς. PFLUGK.

δέδοικα γὰρ σε μή τις ἐμπεσῶν πόθος 1395
 πείσῃ μεθεῖναι σῶμ' ἐς οἶδμα πόντιον,
 τοῦ πρόσθεν ἀνδρὸς χάρισιν ἐκπεπληγμένην·
 ἄγαν γὰρ αὐτὸν οὐ παρόνθ' ὁμῶς στένεις.

E A E N H.

ὦ κλεινὸς ἡμῖν πόσις, ἀναγκαίως ἔχει
 τὰ πρῶτα λέκτρα νυμφικᾶς θ' ὀμιλίας 1400
 τιμᾶν· ἐγὼ δὲ διὰ τὸ μὲν στέργειν πόσιν
 καὶ ξυνθάνοιμ' ἄν' ἀλλὰ τίς κείνῳ χάρις
 ξὺν κατθανόντι κατθανεῖν; ἕα δὲ με
 αὐτὴν μολοῦσαν ἐντάφια δοῦναι νεκρῶ.
 θεοὶ δὲ σοὶ τε δοῖεν οἱ' ἐγὼ θέλω 1405
 καὶ τῷ ξένῳ τῷδ', ὅτι συνεκπονεῖ τάδε.
 ἕξαις δὲ μ' οἶαν χρῆ σ' ἔχειν ἐν δώμασι
 γυναικ', ἐπειδὴ Μενέλειων εὐεργετῆς

V. 1394. Kirchoffius scribendum proponit *δράσεις* nescio quam ob rem.

V. 1395. γὰρ σοι ex apogr. Paris. altero Aldus.

V. 1404. ξυγκαιθανόντι Cod. C. ξὺν κατθανόντι Piersonus.

V. 1407. χρῆ σ' A. Matthiae. χρῆ Cod. C. secundum Furiam. γῆν secundum apogr. Pariss.

V. 1395. δέδοικα γὰρ σε] Antiptosis. Aristophanes Nab. 492: δέδοικά σ', ὡ πρεσβῦτα, μή πληγῶν δέει. Vid. ad v. 85. — μεθεῖναι, praecipitare. Heecub. 26: καὶ κτανῶν ἐς οἶδμ' ἰλὸς μεθήκε. PFLUGK.

V. 1397. ἐκπεπληγμένην] amore prioris mariti commotam et inopem mentis. Plutarch. Anton. 53: βλέμμα ἐκπεπληγμένον tribuit amanti. Vid. ad Med. 8. p. 14. ed. Goth. sec. PFLUGK.

V. 1399. ὦ κλεινὸς ἡμῖν πόσις] Quod P. Elmsleius in censura editionis Hermannianae Herc. Fur. p. 286. ed. Lips. καινὸς scribendum existimavit, quem sequutus erat Pflugkius, recte repudiaverunt recentiores. Neque enim

in ipsa sententia neque vero in forma nominativa offendendum erat hoc loco. De vi ac significatione verbi κλεινός, quod fere nostro erlaucht in eiusmodi locis respondet et dicitur de iis, qui summam imperii in aliqua civitate obtinent, copiosius exposui in praef. fab. Herc. Fur. a Pflugkio Goth. editae p. XV sq. R. K.

V. 1405. οἱ' ἐγὼ θέλω] facile animadvertas eandem, qua supra usa est, ambiguitatem orationis. Hanc dum consecatur, reliquit quod et exspectes et usitatum est in votis gratantium, οἱ' αὐτὸς θέλεις. Cuiusmodi est illud Horatii Serm. II, 8, 75: Tibi di quaecunque preceris comoda dent, ubi vide Heindorfium. Conf. ad not. ad Androm. 1171. PFLUGK.

καὶ ἔρχεται γὰρ δὴ τιν' εἰς τύχην τάδε·
ὅστις δὲ δώσει ναῦν, ἐν ἧ τὰδ' ἄξομεν, 1410
πρόσταξον, ὡς ἂν τὴν χάριν πλήρη λάβω.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

χώρει σύ, καὶ ναῦν τοῖσδε πεντηκόντορον
Σιδωνίαν δὸς κἀρετμῶν ἐπιστάτας.

ΕΛΕΝΗ.

οὐκουν ὄδ' ἄρξει ναός, ὃς κοσμεῖ τάφον;

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

μάλιστα· ἀκούειν τοῦδε χρὴ ναύτας ἐμούς. 1415

ΕΛΕΝΗ.

αὐθις κέλευσον, ἵνα σαφῶς μάθωσί σου.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

αὐθις κελεύω καὶ τρίτον γ', εἴ σοι φίλον.

ΕΛΕΝΗ.

ὄναιο, κἀγὼ τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.

V. 1413. καὶ ῥετμῶν Cod. C.

V. 1415. χρὴν Cod. C. χρὴ Reiskius.

V. 1421. ἄλλως Cod. C. ἀπλῶς ex apogr. Paris. altero Aldus. πόνος] "Elegans sed non necessaria coniectura Musgravii σποδός. Sententiam illustrabit locus Troadum v. 1248. δοκῶ δὲ τοῖς θανοῦσι διαφέρειν βραχύ, Εἰ πλουσίων τις τεύξεται κτερισμάτων· Κενὸν δὲ γαύρωμ' ἐστὶ τῶν ζώντων τόδε." PFLUGK.

V. 1409. ἔρχεται — τάδε] Subdola oratio et obscure innuens quid agatur. Ita enim, inquit, forte accidit, ut in Menelaum quoque beneficia conferas, defunctum scilicet, ut rebatur Theoclymenus, non ut res erat, praesentem et ipsius facilitate ad paranda fugae subsidia abutentem. PFLUGK. 'Sententia haec est: nam haec ad aliquam bonam fortunam tendunt.' G. HERMANNUS.

V. 1412 sq. καὶ ναῦν τοῖσδε πεντηκόντορον Σιδωνίαν δός] Quod Sidoniam navem dari iussit, praestantissimam dari voluit et velocissimam, quod Phoenices nautae erant peritissimi. Conf. infra v. 1531., ubi de eadem nave dicitur:

Σιδωνίαν ναῦν πρωτόπλοον καθεύχομεν. R. K.

V. 1415. Colon posui post μάλιστα, quae est vox adfirmantis fore quae modo oraverat Helena. Reliqua ad famulos conversus loquitur. PFLUGK. Vide infra v. 1428: ἦμισα· μὴ δούλενε σοῖς δούλοις, ἀναξ. R. K.

V. 1418. ὄναιο] Formula grates agentis: feliciter tibi eveniat. Iph. Aul. 1359: ὄναιο τῶν φρενῶν. Quod autem additur κἀγὼ, cui cogitatione adhibendum ὀναίμην, argumento est et recte nos inclinatione accensus usos in Heraclidis v. 64, ubi vid. adnot. crit. et quo pacto duo pronomina consociantur, ut prius tamen encliticum maneat. PFLUGK.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

μη νῦν ἄγαν σὸν δάκρυσιν ἐκτήξης χροῶα.

ΕΛΕΝΗ.

ἦδ' ἡμέρα σοι τὴν ἐμὴν δείξει χάριν. 1420

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

τὰ τῶν θανόντων οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πόνος.

ΕΛΕΝΗ.

ἔστιν τι κακὴ κἀνθάδ' ὧν ἐγὼ λέγω.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

οὐδὲν κακίῳ Μενελεύ μ' ἔξεις πόσιν.

ΕΛΕΝΗ.

οὐδὲν σὺ μεμπτός· τῆς τύχης μέλει μόνον.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

ἐν σοὶ τόδ', ἦν σὴν εἰς ἔμ' εὐνοίαν διδάς. 1425

ΕΛΕΝΗ.

οὐ νῦν διδαξόμεσθα τοὺς φίλους φιλεῖν.

V. 1422. "Fort. ἔστιν τι κακὴ κἀνθάδ', ὡς ἐγὼ λέγω." KIRCHHOFF.

V. 1424. με δεῖ pro μέλει Musgravius, quod probatum Porsono ad Orest. 659. recentiores fere receperunt. Vide adnot. exeget.

V. 1425. δίδως Cod. C. secundum apogr. Pariss.

V. 1422. Si abstinere voluisset insidiosa oratione, dixisset opinor: ἔστιν τι κακὴ κἀνθάδε τῶν τεθνηκότων, i. e. non prorsus interierunt qui mortui sunt, sed est quod ad eos pertineat et apud inferos et in hac vita. Id enim significant verba καὶ ἐκεῖ καὶ ἐνθάδε. Isocrates Euag. §. 2: εἴ τις ἔστιν αἰσθησις τοῖς τετελευτηκόσι περὶ τῶν ἐνθάδε γιγνομένων. Plataic, §. 61: εἴ τις ἄρα τοῖς ἐκεῖ φράνησις ἔστι περὶ τῶν ἐνθάδε γιγνομένων. Soph. Antig. 74 sq. al. Vid. Jacobs. Animadv. ad Anth. Gr. vol. II. 1. p. 66. Nunc quum non de mortuis universe dicat, sed de quibus ipsa cogitet (ὡν i. e. τοῦτων οὗς ἐγὼ λέγω), id est de Menelao, qui obisse creditur, revera

et vivit et praesens est, longe aliud dicit quam quod dicere Theoclymeno videtur. PFLUGK.

V. 1424. τῆς τύχης μ. μ.] "Sensus est: fortuna tantum — intelligit autem eventum consilii cum Menelao capti — mihi curae est." A. MATHIAE. Quanquam, si litterarum ductus spectamus, parvum discrimen est inter ΜΕΛΕΙ et ΜΕΛΕΙ, tamen ego quoque dubitavi με δεῖ reponere. Nam quod G. Hermannus ait defendi quodam modo posse μέλει, sed eam verentis potius quam spem ostendentis orationem esse, in eo mihi vir summus falli videtur. Nam is quoque, qui dicit τῆς τύχης με δεῖ, eo ipso, quod significat sibi

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

βούλει ξυνεργῶν αὐτὸς ἐκπέμψω στόλον;

ΕΛΕΝΗ.

ἤμιστα· μὴ δούλευε σοῖς δούλοις, ἄναξ.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

ἀλλ' εἶα· τοὺς μὲν Πελοπιδῶν ἐὼ νόμους·
καθαρὰ γὰρ ἡμῖν δώματ'· οὐ γὰρ ἐνθάδε 1430

ψυχὴν ἀφῆκε Μενέλεως· ἴτω δέ τις
φράσων ὑπάρχοις τοῖς ἐμοῖς φέρειν γάμων
ἀγάματ' οἴκους εἰς ἐμούς· πᾶσαν δὲ χρῆ
γαῖαν βοᾷσθαι μακαρίαις ὑμνωδίαις
ὑμέναιον Ἑλένης κάμον, ὡς ζήλωτος ἦ. 1435
οὐ δ', ὦ ξέν', ἐλθῶν, πελαγίους ἐς ἀγκάλας

V. 1433. χρῆ A. Matthiae. χρῆν Cod. C. •

V. 1443. πρὸς λύπας Cod. C. πρὸς λέπας Musgravius.

opus esse fortuna, hoc pro-
dit, sibi non satis constitutum
esse, quid fortuna ratum habi-
tura sit, quae oratio ipsa quo-
que timorem quendam de eo,
quod futurum sit, in se conti-
net. R. K.

V. 1427. βούλει — ἐκπέμ-
ψω] Phoen. 722: βούλει τρά-
πωμαι δῆθ' ὁδοὺς ἄλλας τινας;
Suppl. 566. vid. Matth. Gr. §.
516. 3. Eodem modo usurpatur
θέλει fragm. inc. 20. [n. 1023.
p. 536. ed. Nauck.] Bacch. 719.
Soph. El. 80. et quod rarius
ποθεῖν apud Iulianum Miso-
rog. p. 80: ἀρα ποθεῖτε καὶ τοῦνο-
μα ὑμῖν φράσω; Postremo notan-
dum, quod monuit Lobeckius
ad Phryn. p. 734 sq., recentio-
res indicativum in hac constru-
ctione usurpare. PFLUGK.

V. 1429. Πελοπιδῶν] Grae-
corum. V. ad Med. 824. p.
88 sq. ed. Goth. sec. PFLUGK.

V. 1432. γάμων ἀγάμα-
τα] dona nuptialia. Peleo
quidem Thetin ducenti di
munera offerebant, teste Pind.
Pyth. III, 95, regi satrapae,
quemadmodum filio familias

servi, Terent. Phorm. I, 1,
5 sq. PFLUGK.

V. 1434. βοᾷσθαι] pro
βοᾷν. Iph. A. 437: ὑμέναιον εἰ-
τρέπιζε καὶ κατὰ στέγας Ἀωτὸς
βοᾷσθω καὶ ποδῶν ἔστω κίπος.
Sic accepit etiam Dobraeus ad
Aristoph. Vesp. 1223. Elms-
leius vero ad Soph. Oed. T.
1094. et in Censura Herc. Fur.
p. 287. γαῖαν βοᾷσθαι dictum
putat ut Iph. T. 367: ἀνλείται δὲ
πᾶν μέλαθρον, et Heracl. 402.
θυηπολείται δ' ἄστυ μάντεων ὑπο:
per appositionem autem adiectum
ὑμέναιον Ἑλένης κάμον. Quae
mihi hoc loco dura minime-
que probabilis ratio videtur.
PFLUGK. G. Hermannus
βοᾷσθαι in eiusmodi locis vult
significare resonare, ut recte
accusativus adiungi possit. Mihi
nihil aliud medium hoc loco in
se habere videtur, nisi ut maius
studium, maior contentio in ea
ipsa actione sit, vide quae so-
lenter hac de re disputavit
Rostius in gr. Gr. §. 113. c.
adn. 3. p. 575. ed. sept. Alacris
autem laetitia quae in re ipsa
adhibenda esse videatur, se

τῷ τῆσδε πρὶν ποτ' ὄντι δούς πόσει τάδε,
 πάλιν πρὸς οἴκους σπευδ' ἐμὴν δάμαρτ' ἔχων,
 ὡς τοὺς γάμους τοὺς τῆσδε συνδαίσας ἐμοὶ
 στέλλη πρὸς οἴκους ἢ μένων εὐδαιμονῆς. 1440

MENEΛΑΟΣ.

ὦ Ζεῦ, πατήρ τε καὶ σοφὸς κλήζει θεός·
 βλέπον πρὸς ἡμᾶς καὶ μετάστησον κακῶν.
 ἔλκουσι δ' ἡμῖν πρὸς λέπας τὰς συμφορὰς
 σπουδῇ σύννασαι· κὰν ἄκρα θίγῃς χειρὶ,
 ἤξομεν ἴν' ἐλθεῖν βουλόμεσθα τῆς τύχης. 1445
 ἄλις δὲ μόχθων, οὐς ἐμοχθοῦμεν πάρος.
 κέκλησθέ μοι, θεοί, πολλὰ χρήστ' ἐμοῦ κλύειν
 καὶ λύπρ'. ὀφείλω δ' οὐκ ἀεὶ πράσσειν κακῶς,

V. 1447. *χρήστ' ἐμοῦ* Naekius.

V. 1448. *καὶ λυπρά γ'* Correxerit Scaliger.

prodit etiam litterarum similitudine qua ὑμνωδίαις et ὑμεναίων inter se componuntur. Conf. Sophoclis Antig. 780 sqq. ἀλλά μ' ὁ παγκοίτας Αἶδας ζῶσαν ἄγει | τὰν Ἀχέροντος | ἀκάν, οὐδ' ὑμεναίων | ἐγκληρον, οὐτ' ἐπινυμφιδίος | πόμεις ὑμνος ὑμ- | νησεν, ἀλλ' Ἀχέρωνι νυμφεύσω., ubi ut hic alacritas, sic desiderium rei eiusmodi adlitteratione significari videtur. R. K.

V. 1436. *ἐλθῶν*] Perite fecit, quisquis fuit, qui primus post hoc verbum interpunxit. Est enim hoc participium ex eo genere, quod abundare putatur. V. Dorvill. ad Charit. p. 277. Schaefer. ad Soph. Col. 475. 1174. Oed. R. 607. 741. El. 1113. Aiac. 1183. Lobeck. ad Aiac. 58. PFLUGK.

V. 1441. *ὦ Ζεῦ, πατήρ τε καὶ σοφὸς κλήζει θεός*] Quod Kirchhoffius hoc loco proponit scribendum *πατήρ γὰρ καὶ σοφὸς κλήζει θεός*, non credo accipiendum esse. Nam etiamsi oratio sic conecti potuit, tamen etiam asyndeton, quo aliquid

proponitur, tum alterum adiungitur, quod facta ista propositione fieri consentaneum sit, etiam alibi similiter usurpatum est. Per se autem *πατήρ τε καὶ σοφὸς θεός* rectissime hoc loco dicitur. R. K.

V. 1443. "Nos autem, in adversum collem fortunam trahentes, strenue manu subleva. Occurrit *πρὸς λέπας* Bacch. v. 677. Herc. Fur. v. 120., metaphora autem, quae Menelai conditionem hic exprimit, Alcest. v. 510. *καὶ τόνδε τοῦμοῦ δαίμονος πόνον λέγεις. Σκληρὸς γὰρ ἀεὶ καὶ πρὸς αἶπος ἐρχεται.* Favet etiam quod Rhes. v. 317. 18. in contrariam partem dicitur: *ἔρπει κατάνης συμφορὰ πρὸς τὰγαθόν.*" MUSGRAVIUS.

V. 1447. Testes vos, inquit, saepe adhibui, di, ut quam essem probus quamque idem miser cognosceretis. Porsonus de integritate huius loci dubitasse videtur ad Orest. 1662. PFLUGK. Iure G. Hermannus animadvertit quam vellet esse huius loci sententiam, eam revera non inesse in verbis poetae. Inferre

ὀρθῶ δὲ βῆναι ποδί. μίαν δ' ἔμοι χάριν
δόντες τὸ λοιπὸν εὐτυχῆ με θήσετε.

1450

V. 1451 sqq.

στροφ. α'.

- / ∪ - / ∪ ∪ -
 ∪ / ∪ - / ∪ ∪ - ∪ - -
 / ∪ ∪ - ∪ -
 ∪ / ∪ - / ∪ ∪ -
 5 ^x - - / ∪ ∪ - -
 ∪ ∪ / / ∪ ∪ -
 - / ∪ - / ∪ ∪ -
^x ∪ - / ∪ ∪ - -
 ∪ [/] ∪ ∪ [/] ∪ ∪ ∪ - -
 10 ^x ∪ - ∪ / ∪ ∪ -
^x ∪ ∪ ∪ / ∪ ∪ - ∪ -
^x - - / ∪ - -
^x - - ∪ / ∪ ∪ -
^x ^x - - - / ∪ ∪ - ∪ - ∪

στροφ. β'.

∪ / ∪ ∪ - [/] ∪ - ∪
 ∪ / ∪ ∪ [/] ∪ ∪ -
^x - - / ∪ ∪ -
^x ^x - - - / ∪ ∪ -
 5 ^x - - ∪ / ∪ ∪ -

voluit similem sententiam Nauckius, qui scripsit: πολλὰ χρεῖσθ' ὀμοῦ κλύειν καὶ λύπῃ. Nunc ut verba scripta sunt, videtur nihil aliud significare Menelaus nisi hoc, sibi deos invocatos esse saepe in bonis rebus

atque adversis, sibi autem hoc deberi, ut non semper in malis rebus versetur. R. K.

V. 1450. His dictis, ut recte adnotavit G. Hermannus, Menelaus et Helena cum ministris a Theoclymeno datis ad

ΧΟΡΟΣ.

στροφή α'.

Φοίνισσα Σιδωνιάς ὦ

^x - - - - -
 - - - - -
^x - - - - -
^x - - - - -
 10 ^x - - - - -
^x - - - - -
^x - - - - -
^x - - - - -
^x - - - - -
 15 ^x - - - - -
^x - - - - -
^x - - - - -

Glyconeos versus huius carminis quo minus fallere quenquam posse arbitramur, eo facilius veniam dabunt lectores enarratione metrorum supersedendi. Sunt tamen nonnulli loci, in quibus incerta ratio descriptionis esse videatur: qui loci quum maximam partem lectionis corruptela laborare videantur, dicetur de his in adnot. crit. Strophae prioris v. 9. si compositus est ex antispasto et penthemimere iambica, cf. Herm. p. 230., corrigendus est antistrophicus: *ἐκνε Φοῖβος γαῖα Λακίνα* | δὲ β. α. De alterius strophae v. 4. sive v. 1481. et qui huic respondet v. 1498. dixit G. Hermannus p. 564., de eiusdem strophae versu 9., qui est Pherecrateus baseos loco tribrachum et arsin solutam habens, idem p. 546. Postremo strophae II. v. 16. videtur esse ex eo genere, quod pro choriambō creticum habet, de quo vide Herm. Elem. doctr. metr. Lib. III, 2, 47. PFLUGK. Hoc quoque carmen corruptissimum et sine novis libris insanabile.

portum discedunt, rex autem in domum se recipit. R. K.

V. 1451. Spem chorus felicitatis Helenae auguratur, praecipitque cogitatione sacrorum quam Lacedaemone inventura sit celebritatem. His vota adiungit

mandatque avibus Aegypti Graeciaeque sedes commutantibus futurum victoris Menelai adventum nuntient; postremo Tyndaridas, praesentia nautis numina, ut sorori suae opem ferant, implorat. — Initium cantici a com-

ταχεῖα κώπα, ῥοθίοισι μάτηρ
 εἰρεσία φίλα,
 χοραγὲ τῶν κάλλιχόρων
 δελφίνων, ὅταν αὔραις 1455
 πέλαγος νήνεμον ἦ,
 γλαυκά δὲ Πόντου θυγάτηρ
 Γαλάνεια τὰδ' εἶπη·
 κατὰ μὲν ἰστία πετάσαι αὔραις
 λιπόντες εἰναλίαις, 1460
 λάβετε δ' εἰλατίνας πλάτας,
 ὧ ναῦται, ἰὼ ναῦται,
 πέμποντες εὐλιμένους

V. 1452. μάτηρ A. Matthiae. μήτηρ Cod. C. Nηρέως Badhamus, quem sequutus est Nauckius. Compendium verbi μηρ sane causa corruptionis esse potuit.

V. 1460. εἰναλίαις Seidlerus et Pflugkius. ἐναλίαις Cod. C.

V. 1466. προνάου Cod. C. πρὸ ναοῦ Canterus.

V. 1470. νυχίαν εὐφροσύναν A. Matthiae. νύχιον εἰς εὐφρόναν Cod. C.

pellatione remigii sive κώπης eiusdemque εἰρεσίας: de qua Philonis Iudaei locum sane luculentum adscripsit Musgravius, Ed. Turneb. p. 179: καὶ τὰς εἰρεσίας μέντοι, κἄν σφόδρα ὄσω εὐθυτενεῖς, κεκλασμένας ὄρασθαι συμβαίνει καθ' ὕδατος. Sed ducit ista compellatio tam splendidam continuamque seriem attributorum, ut, quidquid illud voti chorus in animo habuerat, silentio transmiserit. Cuiusmodi usum casus vocativi plenum ἐναργεῖας explicavimus adnotatione ad initium Andromachae. Cf. G. Bernhardt Synt. p. 74. Ad ornamenta ista quae dixi orationis praevertere placet: in quibus primum illud ῥοθίοισι μάτηρ uberrimam disputandi materiam suppeditat et occasionem consecrandi flosculos orationis, quorum partem delibavit Blomfield. Gloss. ad Aesch. Sept. 210. Delphinum χορείας meminit Euripides etiam in Electra

432: κλειναὶ νᾶες, αἳ ποῖ ἔμβατε Τροίαν τοῖς ἀμετρήτοις ἐρετιμοῖς, πέμπονσαι χοροῦς μετὰ Νηρηίδων, ἦν ὁ φιλανθλος ἐπαλλε δελφίς. — V. 1455. ὅταν πέλαγος νήνεμον ἦ αὔραις, ut apud Verg. Ecl. II, 26: quum placidum ventis staret mare, quiescentibus scilicet; ubi v. Wunderlich. [G. Hermannus conferri iubet acute de hoc genere disputantem Lobeckium ad Aiac. 674. R. K.] — V. 1457. γλαυκά, ut maris dea. cf. Aelian. V. H. II, 33. Sueton. de clar. rhet. c. 4. Sed Hesiodo (Theog. 244.) Nerei Galene filia, Nereus Ponto natus. — V. 1459—1461. remis velisque uti nautas iubet, quo citius insidiarum vim effugiant. Περσείδων ὀκων ἀκτᾶς, Argos vel Mycenae a Perseo conditas: λιμένα Ναυπλίου memorat Or. 54. PFLUGK. “Persens condidisse Mycenae credebatur, de quo Pausanias II. 15, 4. 16, 3.

Περσείων οἴκων Ἑλέναν ἐπ' ἀκτᾶς.

ἀνιστρ. α'.

ἦπου κόρας ἄν ποταμοῦ 1465

παρ' οἶδμα Λευκιππίδας ἢ πρὸ ναοῦ

Παλλάδος ἄν λάβοις

χρόνῳ ξυνελθούσα χοροῖς

ἢ κώμοις Ἰακινθίου,

νυχίαν εὐφροσύναν, 1470

ὄν ἐξαμιλλησάμενος

τροχῶ ἀτέρμονι δίσκου

ἔκανε Φοῖβος, [τᾶ] Λακαίνα γᾶ

δὲ βούθυτον ἀμέραν

V. 1472. ἀτέρμονι vel τέρμονι Dobraeus. τέρμονι Cod. C.

V. 1473. deleto articulo ὄθεν inseruit G. Hermannus. γᾶ Λακαίνα scribi voluit L. Dindorfius, γαῖα Λακαίνα Pflugkiius.

V. 1474. δὲ βούθυτον A. Matthiae. ἐβούθυτον Cod. C. Correctum iam in apogr. Paris. altero.

Memorat autem poeta Mycenae non, quod Menelaum infra precantem facit ut ad Naupliam feratur, sed antiquos auctores sequutus, qui cum priusquam Spartam veniret in portum Argivum navem appulisse tradiderant. Id illi autem collegerunt ex Odysseae III. 311 sqq. etsi nihil de ea re est in IV. 583 sqq." G. HERMANNUS.

V. 1465—1470. "Illic tu" inquit, "si recte suspicor, publicam civitatis laetitiam chorosque sollemnes reperies ad templum Leucippidum vel Chalcioeci, aut Hyacinthi festum obeuntes." Sententiam expressi, non singula verba. De sacris quae hic memorantur pro me respondeat Pausanias III, 16, 1: πλησίον δὲ Ἰλαίρας καὶ Φοῖβης εἰσὶν ἱερὸν. — κόραι δὲ ἱερῶνται σφίσι παρθέναι καλούμεναι κατὰ τὰ τὰς θεαῖς καὶ αὐταὶ Λευκιππίδες. Cfr. III, 13, 5. De Chalcioeci templo (nam is est ναὸς

Eurip. Vol. II. Sect. I.

Παλλάδος) dictum ad v. 228, Hyacinthus Amyclae f. τοῦτον εἶναι Ἀπόλλωνος ἐρωμένον λέγουσιν, ὃν δίσκῳ βαλὼν ἄκων ἀπέκτεινε. Apollod. III, 10, 3. Cf. Ovid. Met. X, 162. ibiq. Gierig. Eius sepulcrum Amyclis, Pausan. II. 18. De Hyacinthiorum religione luculentum testimonium Polycratis apud Athenaeum IV. p. 139. D. — F. — νυχίαν εὐφροσύναν, appositio ad superiora χρόνῳ ξυνελθούσα χοροῖς ἢ κ. Τ. Vid. ad v. 77. Tum iunge: ὄν (Hyacinthum) ἔκανε Φοῖβος ἐξαμιλλησάμενος τέρμονα τροχῶ δίσκου, i. e. metam attingere contendens orbe disci, ut haec recte interpretatur Matth. v. 1474. [Multo satius mihi visum est cum recentioribus editoribus Dobraei elegantem coniecturam τέρμονι, i. e., ἀτέρμονι recipere, ut τροχὸς ἀτέρμων de orbe disci, qui, quod in se ipse circumplicatus redit, infinitus videtur, dicatur.

ὁ Διὸς εἶπε σέβειν γόνος, 1475
 μόσχον θ', ἂν λιπόντ' οἴκοις

ἄς οὔπω πεῦκαι πρὸ γάμων ἔλαμψαν.
 στροφή β'.

δι' αἴρος εἰ ποτανοὶ
 γενοίμεσθα Λίβνες
 οἰωνοὶ στολάδες 1480
 ὄμβρον λείπουσαι χειμέριον
 νίσσονται πρεσβυτάτα
 σύριγγι πειθόμεναι

V. 1475. Διὸς δ' Cod. C. δ' delevit Musgravius.

V. 1476. Legebatur *λίποι'*, quod nuper cessit coniecturae Musgravii, de qua tamen valde dubito. Suspicio scribendum *ἂ λῆπει' οἴκοις*, i. e. quae mansit domi. Hom. Od. v, 67. *τῆσι τοκῆας μὲν φθίσαν θεοί. αἱ δ' ἔλιποντο Ὀρφαναὶ ἐν μεγάροις.* Sed cum illa lectione nostra quomodo componenda sit mensura v. 1467, nisi forte *ἰὼ* in *εὐ* mutasse sufficiat, non audeo decernere. Adverbium *ἰῶ* memorat Grammaticus in Bekkeri Anecdotis vol. III. p. 1341. Huius generis multa vulgo ignota veteres magistri digna animadversione putaverunt, ut et ille quem modo indicavimus et Eustathii locus docet ad Il. λ. p. 855. 19. PFLUGK. In loco corrupto omnia incerta.

V. 1477. Librorum scripturam *πρὸς γάμον* correxit Canterus.

V. 1478. *εἰ*] Sic Cod. C. Metri causa *εἶθε* conij. Barnesius; bene, modo probari posset v. 1495. quod reponit V. D. in Quart. Review XVIII. p. 362. *ἰππικόν.* Ubi si recte legitur *ἰππειον* (cf. Soph. Antig. 342.), hoc loco scribi poterit *εἰ γάρ*: id quod expressi in metrorum descriptione PFLUGK.

R. K.] — *βούθυτον ἀμέραν*, Latine dicas diem sacrificum exemplo Ovidii Met. XIII, 590, ubi v. Gierig. — V. 1476. *μόσχον* Hermionam dicit, nondum iunctam matrimonio. V. ad Hecub. 144. PFLUGK.

V. 1478—1486. Utinam, inquit, per aëra pennis levemur, quæ Libycae aves agmine facto (*στολάδες*) contendunt, dum imbres hibernos fugiunt, vocis moderamini magistri parentes, qui volatu super Libyae agros clamat. De

gruam aliarumque avium *ἐκτοπισμῶ* quos veterum scriptorum locos laudaverunt interpretes, eorum duobus tantum Aristotelis utar, H. A. VIII. 12: *μεταβάλλουσι γὰρ ἐκ τῶν Σκυθικῶν εἰς τὰ ἔλη τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου, ὅθεν ὁ Νεῖλος ῥεῖ.* et Lib. IX, 10: *φρόνιμα δὲ πολλὰ καὶ περὶ τὰς γεράτους δοκεῖ συμβαίνειν ἐκτοπισουσί τε γὰρ μακρὰν, καὶ ἐς ὕψος πέτονται πρὸς τὸ καθορᾶν τὰ πόρρω, καὶ εἰάν ἴδωσι νέφη χειμέρια, καταστᾶσαι ἡσυχάζουσιν· εἰ δὲ τὸ ἔχειν ἡγεμόνα τε καὶ τοὺς ἐπισφίττοντας ἐν τοῖς ἐσχά-*

ποιμένος, ὅς τ' ἄβροχα
 πεδία καρποφόρα τε γᾶς 1485
 ἐπιπετόμενος ἰαχεῖ.
 ὦ πταναὶ δολιχαύχενες,
 σύννομοι νεφέων δρόμου,
 βᾶτε Πελειάδας ὑπομέσας
 Ὀρίωνά τ' ἐννύχιον, 1490
 καρύξαι ἀγγελίαν,
 Εὐρώταν ἐφεζόμενα.
 Μενέλεως ὅτι Λαρδάνου
 πόλιν ἐλὼν δόμον ἤξει.

V. 1479. γενοίμεσθ' ἄ coniecit Musgravius, bene ad sententiam et ad metrum. PFLUGK.

V. 1480. ^{χα}στοιάδες Cod. C. secundum Victorium et apogr. Pariss.

V. 1481. λείπουσαι Musgravius: quod etsi non necessarium ad metri integritatem, tamen ut ad sententiam paullo melius reliqui, quum praesertim adsensum tulisset A. Matthiae et L. Dindorfii. Libri λιπούσαι. PFLUGK. G. Hermannus contra χειμέριον λιπούσαι scribendum visum est.

V. 1482. νίσσονται Cod. C. secundum apogr. Pariss. νίσσονται Stephanus et Canterus.

V. 1484. ὄς Cod. C. ὄς τ' A. Matthiae. Improbavit hoc G. Hermannus, trimetrum restituens hic et in antistropha.

V. 1486. ἰαχεῖ Musgravius. ἰαχεῖ Cod. C.

V. 1487. ὀπίταν αἰ δολιχαύχενες Cod. C. Correxerit Canterus.

V. 1489. πελειάδες Cod. C. Πλειάδας Stephanus.

V. 1492. Εὐρώταν Cod. C. secundum Victor. et Furiam. εὐρώταν secundum apogr. Pariss.

V. 1493. Μενέλεως A. Matthiae. μενέλαος Cod. C.

τοῖς. Extrema docent, quam dicat Euripides σύριγγα ποιμένος. PFLUGK. [V. 1481. expressit Euripides Homericam Iliad. III. 3.: ἦντε περ κλαγγῆ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό, Αἴτ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον, Κλαγγῆ ταίγε πέτονται ἐπ' Ὀκεανοῖο ῥοάων., ut recte animadvertit G. Hermannus. R. K.]

V. 1484. Ordo verborum est ὅς ἄβροχά τε καρποφόρα τε πεδία γᾶς ἔ. ἰ. Intell. Libyae s. Aegypti fertiles imbriumque expertes agros. V. adnot. ad v. 2. Pind. Pyth. IV, 6.

καρποφόρον Λιβύας, ubi vid. Tafel. p. 624. PFLUGK.

V. 1487—94. Rem voto maiorem iam alio consilio mutat, avesque nuntias ad Eurotam ire iubet. σύννομοι — δρόμου, nubium cursus sequaces. Ne requiras, quod placuit Blomfieldio, δρόμω, vid. Matth. Gr. p. 698. — Πελειάδας dixit pro Πλειάδας exemplo Aeschylī, Pindari, Simonidis, quorum auctoritates collegit Athenaeus XI. p. 490. E. [Euripidem ea forma usum recte negavit A. Matthiae. R. K.] His quod ad

ἀντιστρ. β'

μόλοιτέ ποθ' ἵππειον ἄρμα	1495
δι' αἰθέρος ἰέμενοι,	
παῖδες Τυνδαρίδαι,	
λαμπρῶν ἄστρον ὑπ' ἀέλλαισιν	
οἱ ναίειτ' οὐράνιοι,	
σωτῆρες τὰς Ἑλένας	1500
γλαυκὸν ἐπ' οἴδμ' ἄλιον	
κυανόχροά τε κυμάτων	
ρόθια πολιά θαλάσσης,	
ναύταις εὐαεῖς ἀνέμων	
πέμποντες Διόθεν πνοάς	1505
δύσκληϊαν δ' ἀπὸ συγγόνου	
βάλετε βαρβάρων λεχέων,	
ἂν Ἰδαίων ἐρίδων	
ποιναθεῖσ' ἐκτῆσατο γὰν	
οὐκ ἐλθοῦσα... Ἰλίου	1510
Φοιβείουσ' ἐπὶ πύργους.	

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἄναξ, κάκιστα τὰν δόμοις εὐρήκαμεν.

V. 1495. ἵππειον οἶδμα (mrg. γρ. ἄρμα) Cod. C., in quo hic versus lineis circumscriptus legitur addito περισσόν. ἵππειον
Elmsleius.

V. 1497. τυνδαρίδαι Cod. C.

V. 1500. σωτῆρες Musgravius. τὰσδ' Badhamus.

V. 1506. δ' omissum in apogr. Paris. altero non habet
Aldus.

V. 1509. ποιναθεῖσ' Cod. C. ποιναθεῖσ' Hermannus. Mox

iungit Orionem, explicabit ignorantiam Crusius Hellados vol. I. p. 257. PFLUGK.

V. 1498 sq. Constructio est: οἱ ναίειτ' οὐράνιοι (i. e. ἐν οὐρανῶ, vid. ad Hecub. 927. ad Androm. 831.) ὑπ' ἀέλλαισιν λ. ἄστρον, i. e. sub vortice caeli, ut recte interpretatur Musgravius, ἀελλα de quovis veloci motu dici monens, hinc ad caeli vorticem transferri, quo astra circum terram rotari credidit antiquitas. PFLUGK.

V. 1506 — 1511. "Turpem vero famam conubii cum barbaro homine initi a sorore remove, quam ex dearum lite in Ida monte disceptata misera subiit, quamvis non accesserit Troiae ab Apolline condita moenia." De Apollinis partibus in munienda Troia quum alibi saepe mentionem fecit, tum in Androm. 1010, ubi v. adnot. PFLUGK.

V. 1512. κάκιστα — εὐρήκαμεν] "res domesticas tuas, matrimonium cum Hele-

ὡς καὶν ἀκούσει πῆματ' ἐξ ἐμοῦ τάχα.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

τί δ' ἔστιν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἄλλης ἐκπύνει μνηστεύματα
γυναικός· Ἑλένη γὰρ βέβηκ' ἔξω χθονός. 1515

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

πτεροῖσιν ἀρθεῖσ' ἢ πεδοστιβεῖ ποδί;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Μενέλαος αὐτὴν ἐκπεπόρτιμυται χθονός,
ὅς αὐτὸς αὐτὸν ἤλθεν ἀγγέλλων θανεῖν.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

ὦ δεινὰ λέξας· τίς δέ νιν ναυκληρία
ἐκ τῆσδ' ἀπῆρε χθονός; ἄπιστα γὰρ λέγεις. 1520

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἦν γε ξένω δίδως σὺ τοὺς τε σοὺς ἔχων
ναύτας βέβηκεν, ὡς ἂν ἐν βραχεῖ μάθῃς.

γὰν — ἐλθοῦσα Musgravinus. τὰν — ἐλθοῦσαν Cod. C.

V. 1512. ἀναξ, τὰ κάκιστ' ἐν δόμοις εὐρήκαμεν Cod. C. Ut Pflug-
kius edidit, emendavit A. Matthiae. Alii aliter. G. Dindor-
fius et A. Kirchhoffius suppositivum verbum esse existima-
verunt. Nauckius ἀναξ e primo versu retinendum ceteris omissis
et in versu sequenti ὡς καὶν tollendum esse existimat.

V. 1521. "ἦδ", ἦν ξένω Hermannus. praeterea malim τοὺς
δὲ σοὺς." KIRCHHOFFIUS. Vide adnot. exeget.

na ineundum." A. MATTHIAE.

V. 1521. ἦν γε ξένω δι-
δως σὺ τοὺς τε σοὺς ἔχων
ναύτας βέβηκεν] Haec sa-
nissima sunt. Et Hermannus
quidem ipse vidit ἦν γε recte
defendi posse, ut esset haec
ipsa. Respicit autem in eius
modi locis γὲ particula ad haec
quae praecesserunt verba The-
oclymeni: τίς δέ νιν ναυκληρία
ἐκ τῆσδ' ἀπῆρε χθονός; ἄπιστα
γὰρ λέγεις. Nam miranti quo
navigio effugerit dicitur: Ea

quidem navi, quam tū de-
disti etc. Quam de universo
usu particulae post pronomina
relativa positae tum de hoc ipso
genere dixi ad Devar. vol.
II. p. 304 sq. Quod autem
Kirchhoffius δὲ potius quam
τὲ in verbis iis quae sequuntur
scribi voluit, non magis adsen-
tior. Navis primaria res est,
cui deinceps nautae ut res ne-
cessario eo pertinentes adiungun-
tur, ut τὲ particula vere suum
locum obtineat. Navem qui-

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

πῶς; εἰδέναι πρόθυμος· οὐ γὰρ ἐλπίδων
εἴσω βέβηκα μίαν ὑπερδραμεῖν χέρα
τοσοῦσδε ναύτας, ὧν ἀπεστάλης μέτα. 1525

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐπεὶ λιποῦσα τοῦσδε βασιλείους δόμους
ἢ τοῦ Διὸς παῖς πρὸς θάλασσαν ἐστάλη,
σοφώτατ' ἀβρὸν πόδα τιθεῖς ἀνέστεινε
πόσιν πέλας παρόντα κού τεθνηκότα.
ὡς δ' ἤλθομεν σῶν περιβολὸν νεωρίων, 1530
Σιδωνίαν ναῦν πρωτόπλου καθείλκομεν,
ζυγῶν τε πεντήκοντα κάρετμῶν μέτρα
ἔχουσαν· ἔργον δ' ἔργον ἐξημείβετο.

V. 1532. μέτρα Cod. C. μέτα ex apogr. Paris. altero Aldus.

V. 1534. καθίστατο Barnesius, καθίστατο Cod. C.

V. 1535. "Fort. ταρσός τ' ἐχώρει, εἰς ἐν ἣν corrupta." KIRCHHOFFIUS: ταρσόν τ' ἐνεῖρε Badhamus, ἰοτί' εἰμέν' ἦν A. Boeckhius.

V. 1537. μόχθου proponit Kirchhoffius.

dem, quam tu dedisti tuosque nautas habens etc. De praesenti δίδως conf. Med. 954 sq.: κεκτημένη τε κόσμον, ὅν ποθ' Ἥλιος Πατρὸς πατὴρ δίδωσιν ἐχγόνοισιν οἷς. cl. ib. v. 1321 sq. et Verg. Aen. IX, 266; cratera antiquum (tibi dabo), quem dat Sidonia Dido. R. K.

V. 1523. εἰδέναι — πρόθυμος] Scil. εἰμί. Talis ellipsis observata est a viris doctis etiam in aliis adiectivis, ut ἄξιός, ἱκανός, ἔτοιμος. Homerus Od. ρ, 283: οὐ γὰρ τι πληγῶν ἀδάημων οὐδὲ βολάων. Theocrit. Idyll. XIV, 45. Vid. Schaefer. ad L. Bos. p. 605 sq. Seidler. ad Eurip. Electr. 37. PFLUGK. De ellipsi post vocem ἔτοιμος vide quae dixi ad Med. 612. p. 69. ed. Goth. sec. ad Phoen. 973 sq. p. 158. R. K.

V. 1533. ἔργον δ' ἔ. ἐξημείβετο] v. Math. Gr. §.

364. [Rost. gr. Gr. p. 558. ed. sept.] Ceterum notandus usus imperfectorum, ut in re morae plena. PFLUGK.

V. 1534. "Miror pleonasmum πλάτην ταρσόν τε. Certe quid inter utrumque intersit non adsequor. πλάτην καθίστασθαι interpretor remum suo loco, recte, ponere i. e. aptare." MATTHIAE. πλάτην ταρσόν τε eodem pacto coniuncta videntur, quo μονσεῖα καὶ θάκους v. 1108, atque omnino saepe videas eodem casu poni, quorum alterum ab altero suspensum esse debebat, ut pars a toto. Pollux Lib. 1, 90: τῆς δὲ κόπης τὸ μὲν οὐ λαμβάνονται οἱ ναῦται ἐγγερίδιον, τὸ δὲ μέσον οὐρακός, τὸ δὲ τελευταῖον πτερὰ καὶ ταρσοὶ κωπῶν. PFLUGK. G. Hermannus quae sunt in libris verba servans sic interpretatus est: 'Alius remos remigumque constituebat manui, in unumque coniuncta

ὁ μὲν γὰρ ἰστόν, ὁ δὲ πλάτην καθίστατο
 ταρσόν τε χειρὶ λευκά θ' ἰστί' εἰς ἓν ἦν, 1535
 πηδάλιά τε ζεύγλαισι παρακαθίετο.
 κὰν τῶδε μόχθῳ, τοῦτ' ἄρα σκοπούμενοι,
 Ἕλληνες ἄνδρες, Μενέλεω ξυνέμποροι,
 προσῆλθον ἄκταις, ναυφθόροις ἠσθημένοι
 πέπλοισιν, εὐειδεῖς μὲν, ἀνχμηροὶ δ' ὄραν. 1540
 ἰδὼν δὲ νιν παρόντας Ἀτρέως γόνος,
 προσεῖπε, δόλιον οἶκτον εἰς μέσον φέρων
 ὦ τλήμονες, πῶς ἐκ τίνος νεώς ποτε
 Ἀχαιῖδος θραύσαντες ἤκετε ἀκάφοι;
 ἄρ' Ἀτρέως παῖδ' ὀλούμενον συνθάπτετε, 1545
 ὃν Τυνδαρις παῖς ἦδ' ἀπόντα κενοταφεῖ;

V. 1539. ναυφθόροις Cod. C. ναυφόροις Aldus, fortasse ex apogr. Paris. altero.

V. 1545. ὀλούμενον Stephanus. ὀλούμενον Cod. C.

V. 1546. ἀπόντα Brodaeus et Stephanus. ἄκοντα Aldus. De Cod. C. parum constat.

cum his vela erant, id est, dum alii remos aptabant, idem fiebat velis. Vix credo sana ea verba esse. R. K.

V. 1536. ζεύγλαισι] loris quibus clavus adligabatur. Musgravius laudat Orphei Argon. 274: ἐπι δ' αὐτ' οἰηκας ἔδησαν Πρυμνόθεν ἀρτήσαντες, ἐπεσφίξαντο δ' ἱμάσιν. Act. Apost. XXVII, 40: αἱ ζευκτηρία τῶν πηδαλίων. PFLUGK.

V. 1537. τοῦτ' ἄρα σκοπούμενοι] id scilicet ipsum opperientes. Interposita particula ἄρα significat, postea cognitum tum nihil suspicantibus, non forte ac temere Graecos supervenisse, sed proviso ante consilio occasionem speculatos. Conf. adnot. ad Androm. 1089. Stallbaum. ad Plat. Remp. II. p. 358. C. PFLUGK.

V. 1538. ξυνέμποροι] συνοδοίποροι interpretatur Timaeus Lex. Plat. s. v., ubi vid.

Ruhnken. Aeschylus Suppl. 916: τί σοι λέγειν χρὴ τοῦνομ'; ἐν χρόνῳ μάθοις Ἴσως ἂν αὐτὸς χολὸς ξυνέμποροι σέθεν. Sic hic locus scribendus videtur. Disputavit de hac voce etiam Valckenar. ad Callim. eleg. fr. p. 207. PFLUGK.

V. 1545. ἄρ' — συνθάπτετε;] i. q. ἄρα πάρεστε συνθάπτοντες; Nec tamen dicam praesens pro futuro usurpatum. Hoc tempore si uteretur, consilium exquireret; praesens quum posuit, in speciem quidem interrogat, re iubet et hortatur, ut funus prosequantur. PFLUGK. "Necessario hic praesente utendum erat. Non enim quaerit Menelaus velintne secum facere mortuo, nec iubet eos id facere; sed quasi credat eos comperisse quid agatur, quaerit: qua navi contracta huc venistis? num Menelaum sepelientibus nobis adestis socii?" G. HERMANNUS.

οἱ δ' ἐκβαλόντες δάκρυα ποιητῶ τρόπῳ
 εἰς ναῦν ἐχώρουν, Μενέλεω ποντίσματα
 φέροντες. ἡμῖν δ' ἦν μὲν ἢδ' ὑποψία
 λόγος τ' ἐν ἀλλήλοισι, τῶν ἐπεισβατῶν. 1550
 ὡς πλῆθος εἶη· διεσιωπῶμεν δ' ὁμῶς
 τοὺς σοὺς λόγους σῶζοντες· ἄρχειν γὰρ νεῶς
 ξένον κελύσας πάντα συνέχας τάδε.
 καὶ τὰλλα μὲν δὴ ῥαδίως εἶσω νεῶς
 ἐθέμεθα κουφίζοντα· ταύρειος δὲ πούς 1555
 οὐκ ἦθελ' ὀρθὸς σανίδα προσβῆναι κάτα,
 ἀλλ' ἐξεβρουχᾶτ' ὅμμι' ἀναστρέφων κύκλω,

V. 1550. λόγος τ' L. Dindorfius. λόγος δ' Cod. C. Alia ratio est Sophoclei loci de Antig. 255. λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόθουν κακοί κτέ.

V. 1551. διεσιωπῶμεν Cod. C. secundum Victor. et Furiam. διεσκοπῶμεν Aldus.

V. 1554. καὶ τὰλλα μὲν δὴ Canterus. Καὶ ταῦτα μὲν δὴ Cod. C.

V. 1555. ἐθέμεθα ex apogr. Paris. altero Aldus.

V. 1558. παρεμβλέπων Cod. C. secundum Victor. et Furiam.

V. 1547. ποιητῶ τρόπῳ] subdole, cum fraude ac simulatione. PFLUGK.

V. 1549. ἢδ' ὑποψία] i. e. ἦν μὲν τότε δι' ὑποψίας. Hinc liquet cur non additus sit articulus, de cuius omissione conferas quae monuerunt Stallb. ad Plat. Phaedon. p. 97. A. Engelhardt. ad Lach. init. PFLUGK. De sententia quidem comparavit G. Hermannus Iphig. Taur. 1334: καὶ τὰδ' ἦν ὑποψία μὲν, Ἔρεσκε μέντοι σοῖσι προσπόλοις, ἀναξ. R. K.

V. 1555. κουφίζοντα] intransitive, ut apud Hesiod. Op. et D. 463: ἔτι κουφίζουσαν ἄρουραν, i. e. Tzetze interprete, κούφην οὖσαν. [Hermannus in censura edit. Goettlingianae Opusc. vol. VI. ἐπικουφίζοντα apud Hesiodum scribi voluit, ut τὸ σπείρειν intelligeretur. Respondit Hermannus Goettlingius in altera editione Hesiodi l. c. p. 211. R. K.]

Ceterum ἐθέμεθα hoc loco vim plusquamperfecti habet. V. Butt. Gr. §. 137.3. PFLUGK.

V. 1557. ἐξεβρουχᾶτο] Scilicet ὁ ταῦρος: quod ex periphrasi ταύρειος πούς repetendum. Nam, ut monuit Porsonus ad Hecub. 297, quum personam circumloquutione significant Graeci, quam citissime ad ipsam personam revertuntur. PFLUGK.

V. 1559. μὴ θ'. ἀπείργει] De pleonasmō negativae particulae alibi iam monitum. Alcmeonae fr. XIV. [Alcmeon. n. 68, 4. p. 304, ed. Nauck.]: ἀπείργει μὴ λέγειν ἂ βούλεται. Iulianus Orat. II. p. 103: κατείργειν τοῦ μὴ ἐπὶ τοῦ Τίγορητος σιῆσαι ταῖς ἐμβολαῖς. Cf. ad Hecub. 867. PFLUGK.

V. 1561–1564. οὐκ εἶα — ἐμβάλειτε] Imperativi vicaria constructio. Apertum hoc est quum aliis exemplis sane multis, ut v. 1597. Iph. T. 1423, tum huius sententiae parte priore,

κυρτῶν τε νῶτα κείς κέρας παρεμβλέπων
 μὴ θιγγάνειν ἀπειργεν. ὁ δ' Ἑλένης πόσις
 ἐκάλεσεν ὧ πέρσαντες Ἰλίου πόλιν; 1560
 οὐκ εἴ' ἀναρπάσαντες Ἑλλήνων νόμῳ
 νεανίαις ὤμοισι ταύροιον δέμας
 εἰς πρῶραν ἐμβαλεῖτε, φάσγανόν θ' ἅμα
 πρόχειρον ὥσει; σφάγια τῶ τεθνηκότι;
 οἱ δ' εἰς κέλευσμά' ἐλθόντες ἐξανήρπασαν 1565
 ταύρον, φέροντες δ' εἰσέθεντο σέλαατα.
 μονάμπυκον δὲ Μενέλεως ψήγων δέρην
 μέτωπά τ' ἐξέπεισεν εἰςβῆναι δόρου.

παρ' ἐμβλέπων Aldus.

οὐκ οὐκ

V. 1561. οὐκ εἴ Cod. C.

V. 1564. ὤθει Duportus, quod receperunt Hermannus et Nauckius ea verba in parenthesi ponentes, ut Euripides haec scripserit ex persona nuntii.

V. 1566. φέροντες δ' Cod. C. Particula in apogr. Paris. altero ommissa est, unde Musurus φέροντες τ' scripsit, alia, suppleta particula.

quae desinit in verbo ἐμβαλεῖτε. Transitu autem facto a persona ad rem, quum esset minus aperta vis imperandi in sequentibus, occasionem ea res dedit viro docto multa miraue moliendi. Tu ista sic accipies, quasi φάσγανόν θ' ἅμα πρόχειρον ἔξετε, ὥστε ὡσαι σφάγια τῶ τεθνηκότι; Ubi ὡσαι σφάγια est ferro traiecto victimam immolare, eodem modo dictum ut σφάγια φοινίσσειν Orest. v. 1285. — Versu 1561. quod dicitur Ἑλλήνων νόμῳ non de lege Graecorum nescio qua capies. sed significant ista: fortiter atque impavide, ut solent Graeci. — V. 1563. De scriptura vocabuli πρῶρα monuit Hermannus ad Soph. Phil. 480. PFLUGK.

V. 1565. εἰς κέλευσμά' ἐλθόντες] i. e. κελυσθέντες. Haec phrasis non perinde cognita atque illa, quae est ἐρχεσθαι διά τινας, cuius simillima est.

PFLUGK. G. Hermannus hanc Pflugkii explicationem iure reprehendit, quod negavit κέλευσμα hoc loco esse imperium universum, esse potius celeusma, i. e. eam acclamationem quam facere debent ii, qui onus maius moliri conantur, ut ex numero agant et una omnes prehendant eam rem eodemque modo moveant. Id Graece dici ἐκ κελύσματος cernique potissimum in remigantibus, qui nisi iuncti simul remos eodem modo moveant, impediunt magis cursum navis quam adiuvent, in quam rem adfert ipse Aeschylus Pers. 396.: εὐθύς δὲ κώπης ῥοθιάδος ξυνεμβολῆ. Ἐπαισεν ἄλλην βρύχιον ἐκ κελύσματος. et Euripidis Iphig. Taur. 1405. R. K.

V. 1567. μονάμπυκον δέρην] μονάμπυκος δέρη tauri dicitur, qui non cum aliis copulatus, sed in se vincit, ut funem circum cornua religatum

τέλος δ' ἐπειδὴ ναῦς τὰ πάντ' ἐδέξατο,
 πλήσασα κλιμακτῆρας εὐσφύρου ποδὸς 1570
 Ἑλένη καθέζειτ' ἐν μέσοις ἐδωλίσις.
 ὃ τ' οὐκέτ' ὦν λόγοισι Μενέλεως πέλας
 ἄλλοι δὲ τοίχους δεξιούς λαιούς τ' ἴσοι
 ἀνήρ παρ' ἀνδρ' ἔζονθ' ὑφ' εἵμασι ξίφη
 λαίθραϊ' ἔχοντες, ῥόθια τ' ἐξεπίμπλατο 1575
 βοῆς, κελυστοῦ φθέγμαϊθ' ὡς ἠκούσαμεν.
 ἐπεὶ δὲ γαίας ἡμεν οὔτ' ἄγαν πρόσω
 οὔτ' ἐγγύς, οὔτως ἤρετ' οἰάκων φύλαξ
 ἔτ', ὦ ξέν', εἰς τὸ πρόσθεν, ἢ καλῶς ἔχει,
 πλεύσωμεν; ἀρχαὶ γὰρ νεῶς μέλουσί σοι. 1580
 ὃ δ' εἶφ' ἄλις μοι· δεξιᾶ δ' ἐλών ξίφος
 εἰς πρῶραν εἶρπε, κάπι ταυρεῖω σφαγῇ

V. 1570. κλιμακτῆρας Cod. C. Correctum in Hervagiana secunda.

οἰς

V. 1571. ἐδωλίων Cod. C.

V. 1574. ἔζοντο Cod. C. ἔζονθ' Barnesius.

V. 1575. ῥόθια τ' Piersonus Verisim. p. 186. ὄρθια τ' Cod. C.

V. 1576. κελυστοῦ Piersonus l. c. κελύθου Cod. C.

V. 1580. σοι Elmsleius ad Iphig. Taur. 199. μοι Cod. C.

V. 1581. εἶφ' Barnesius. εἶπεν Cod. C.

V. 1588. οὔραιο G. Hermannus. οὔριοι Elmsleius ad Med. 43. ad Heraclid. 822. οὔρια Cod. C.

habeat, quo, si opus fuerit, vi trahatur. Satius autem erat leniter mulcendo eo adducere bovem, ut ipse ascenderet navem, quod hic fecisse dicitur Menelaus. R. K.

V. 1570. πλήσασα] Cum Orestis v. 54: λιμένα δὲ Ναυπλίου ἐκπληρῶν πλάτη comparavit Porsonus, ubi erat qui ἐκπερῶν coniceret. Κλιμακτῆρας Hesyehius interpretatur τοὺς τῆς κλίμακος βαθμούς. De ἀποβάθραις disputat Seidlerus ad Iph. T. p. 194. PFLUGK.

V. 1572. ὃ τ' οὐκέτ' ὦν λόγοισι] ὃ οὐκέτι εἶναι λεγόμενος. Vid. ad v. 1050. PFLUGK.

V. 1573. τοίχους — ἔζον-

το] lateribus adsidebant. Iph. Aul. 141: μή νυν μήτ' ἀλώδεις ἔζον Κρήνας μήθ' ὑπῆρω θελήσῃς. V. ad Androm. 118. Rost. Gr. p. 494. ed. sept. — ἀνήρ παρ' ἀνδρα. "i. e. singuli Graeci totidem Aegyptiis." Musgraveius.

V. 1575 sq. "Mare vero implebatur clamore (sc. nautarum) statim ac porticuli vocem audivimus. Longus Pastoral. Lib. III: εἰς μὲν αὐτοῖς κελυστοῦς ναυτικᾶς ἤθεν ᾠδᾶς, οἱ δὲ λοιποὶ καθάπερ χορὸς ὁμόφωνος κατὰ καιρὸν τῆς ἐκείνου φωνῆς ἐβόων. vid. Pol-luc. Lib. I, sect. 96. Auctor Incertus apud Suidam v. ἐν-

σταθεις νεκρων μὲν οὐδενὸς μνήμην ἔχων,
 τέμνων δὲ λαιμὸν ἤρχετ' ὦ ναιῶν ἄλλα
 πόντιε Πόσειδον Νηρέως θ' ἀγναὶ κόραι, 1585
 σῶσατέ μ' ἐπ' ἀκτὰς Ναυπλίας δάμαρτά τε
 ἄσυλον ἐκ γῆς. αἵματος δ' ἀπορόσοι
 ἐς οἶδμ' ἐσηκόντιζον οὐριαὶ ξένω.
 καὶ τις τόδ' εἶπε· δόλιος ἢ ναυκληρία·
 πάλιν πλέωμεν Ναξίαν· κέλευε σὺ 1590
 σὺ δὲ στρέφ' οἶακ'. ἐκ δὲ ταυροῖου φόνου
 Ἀτρείως σταθεις παῖς ἀνεβόησε συμμαχούς·
 τί μέλλετ', ὦ γῆς Ἑλλάδος λωτίσματα,
 σφάζειν, φονεῖειν βαρβάρους, νεώς τ' ἀπο
 ῥίπτειν ἐς οἶδμα; ναυβάταις δὲ τοῖσι σοῖς 1595
 βοᾷ κελουστῆς τὴν ἐναντίαν ὄπα,

να

V. 1590. *ἀξίαν* Cod. C. secundum apogr. Pariss. *ἀκτίαν* Din-
 dorfius, id quod recepit Nauckius. *ἀξίον* Bothius. *ἀξιώ*
 G. Hermannus. "Suspisor scribendum *ἐξαρεις*, scil. *κάλως*.
 V. Schaef. ad L. Bos. p. 520. adnot. ad Med. 278. *ἐρτίαν* vel
ναυτίαν coniciebat Musgravius, *ἐναντίαν* Toupius ad Suid.
 T. II. p. 16. Vulgo capiunt de loco, qui tamen omnibus ignotus."
 PFLUGK. Improbavit Pflugkianam rationem G. Hermannus.
 Non iniuria.

V. 1592. *συμμαχοῖς* Nauckius.

V. 1595. *ναυάταις* Cod. C. secundum apogr. Pariss.

δόσιμον· Οἱ δὲ κελουσταὶ τοῖς
 ἐρέταις τὸ ἐνδόσιμον ἐνέδοσαν·
 οἱ δὲ ἐπὶ τῇ ἐνδόσει ἀθρόοι τῷ
 φοθίῳ ἐπηλάλαξαν." MUSGRA-
 VIUS.

V. 1579. Iunge: *ἔτ'*, ὦ ξέν',
 εἰς τὸ πρόσθεν πλεύσωμεν, ἢ κα-
 λῶς ἔχει; Vid. ad Hecub. 605.
 PFLUGK.

V. 1582. *κάπι ταυρείῳ*
σφαγῆ] "Vertendum: et ad iu-
 gulum tauri. Hesychius:
σφαγῆ ὁ κατὰ τὴν κατακλειδα
τόπος." MUSGRAVIUS.

V. 1591. Recte Reiskins:
 "ἐκ φόνου σταθῆναι est nego-
 tium mactandae victimae confe-
 cisse." PFLUGK.

V. 1593. ὦ γῆς Ἑ. λωτί-

σματα] O flos Graeciae.
 In his γῆς Ἑλλάδος sublimius
 quid et cothurno dignius sonat
 quam simplex Ἑλλάδος, ususque
 est eadem formula poeta in
 Phoen. 1230. et, ubi merito
 vulgatae lectionis patronum egit
 Seidlerus, Iph. T. 1386. Vo-
 cabuli λωτίσμα elegantiam primo
 declaraveris comparando simili
 usu v. *ἄνθος*, Thueyd. IV, 133:
ἐπειδὴ καὶ ἐν τῇ πρὸς Ἀθηναίους
μάχῃ ὅ τι ἦν ἀντῶν *ἄνθος* ἀπο-
 λώλει. Verg. Aen. VIII, 499:
 O Maeoniae delecta iu-
 ventus, Flos veterum vir-
 tusque virum. tum verbum
 illud componere licet, unde λω-
 τίσμα descendit; cuius parem

οὐκ εἶ' ὁ μὲν τις λοῖσθον ἀρείται δόρυ,
 ὁ δὲ ζυγ' ἄξας, ὁ δ' ἀφελῶν σκαλμοῦ πλάτην,
 καθαιματώσει κρατὰ πολέμιων ξένων;
 ὀρθοὶ δ' ἀνήξαν πάντες, οἱ μὲν ἐν χεροῖν
 κορμούς ἔχοντες ναυτικούς, οἱ δὲ ξίφη
 φόνῳ δὲ ναῦς ἐρρέϊτο· παρακένεσμα δ' ἦν
 πρύμνηθεν Ἑλένης· ποῦ τὸ Τρωϊκὸν κλέος;
 δεῖξάτε πρὸς ἄνδρας βαρβάρους· σπουδῆς δ' ὑπο
 ἐπιπτον, οἱ δ' ὠρθοῦντο, τοὺς δὲ κειμένους
 νεκροὺς ἂν εἶδες· Μενελάως δ' ἔχων ὄπλα,
 ὅποι νοσοῖεν ζύμμαχοι κατασκοπῶν,
 ταύτη προσῆγε χειρὶ δεξιᾷ ξίφος,
 ὥστ' ἐκκολυμβᾶν ναός· ἠρήμωσε δὲ
 σῶν ναυβατῶν ἐρέτμ'. ἐπ' οἰάκων δὲ βᾶς
 ἄναξ ἐς Ἑλλάδ' εἶπεν εὐθύνειν δόρυ.

V. 1597. οὐκ εἶ' ὁ μὲν τις (γρ. οὐ κοινὴ ἢ μέ τις) Cod. C. Mox ἀρείται Elmsleius ad Heracl. 323. αἰρείται Cod. C.

V. 1602. ἐρρέϊτο Cod. C. ἐρρέει τὸ Elmsleius in Censura Suppl. Herm. p. 240. ed. Lips.

elegantiam habes Suppl. 458: ὅταν τις ὡς λειμῶνος ἠρινοῦ στάχυν Τόλμας ἀφαιρῆ κάπολωτίζη νέους, i. e. quum quis audacias demat tollendo et quasi delibando flore iuventutis. Nam ea verba nec Reiskius videtur nec qui hunc sequitur Marklandus recte cepisse. Cf. Iph. A. 793. Aesch. Suppl. 964: τούτων τὰ λῶστα καὶ τὰ θυμηδέστατα Πλεισταῖσι λωτίσασθε. PFLUGK. Recte G. Hermannus comparavit Hesychnii locum: λωτίσμα, οἱ πρῶτοι καὶ ἐπίλεκτοι, ubi ipse fortasse λωτίσματα scribendum esse ait, ut hunc ipsum locum glossographus ante oculos habuisse videatur. R. K.

V. 1597. δόρυ] intell. contos: quos extrema sui parte arripit iubet, quo gravior plaga deorsum feratur. PFLUGK. Recte haec Pflugkius. Qui eum

vituperavit G. Hermannus λοῖσθον δόρυ ultimam hastam reliquam intelligens, erravit. Remiges enim hastas non habebant. Ut Pflugkius etiam Iacobitz et Seilerus hunc locum intellexerunt; s. v. λοῖσθος. vol. II. p. 78. R. K.

V. 1600 sq. οἱ μὲν — οἱ δὲ] Aegyptii, alteri Graeci. Κορμοὶ ναυτικοὶ sunt iidem qui modo δόρατα. De lignis funereis in Hecub. 574: οἱ δὲ πληροῦσιν πύρρον Κορμούς φέροντες πευκίνους. PFLUGK. G. Hermannus adnotavit hos contos Homero ξυστὰ ναύμαχα dici Iliad. XV. 389. 677. Plutarcho in vit. Marcell. c. 12: δόρατα τῶν ναυμάχων μεγάλα. R. K.

V. 1602. Apte comparavit Elmsleius Iph. T. 320: οὐ δὲ τὸ δεινὸν παρακένεσμα ἠκούσαμεν. Troad. 15: ἔρημα δ' ἄλση καὶ θεῶν ἀνάκτορα Φόνην κατὰ

οὐκ ἴσταν ἦρον, οὐρῖαι δ' ἦρον πνοαί,
 βεβᾶσι δ' ἐκ γῆς διαφυγῶν δ' ἐγὼ φόνον
 καθῆκ' ἔμαυτὸν εἰς ἄλ' ἄγκυραν πάρα.
 ἦδη δὲ κάμνουθ' ὄρμιαν τείνων με τις 1615
 ἀνείλετ', εἰς δὲ γαῖαν ἐξέβησέ σοι
 τὰδ' ἀγγελοῦντα, σῶφρονος δ' ἀπιστίας
 οὐκ ἔστιν οὐδὲν χρησιμώτερον βροτοῖς.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἂν ποτ' ἦρχον οὔτε σ' οὔθ' ἡμᾶς λαθεῖν
 Μενέλαον, ὦναξ, ὡς ἐλάνθανεν παρών. 1620

ΘΕΟΚΛΑΥΜΕΝΟΣ.

ὦ γυναικείαις τέχνασιν αἰρεθεῖς ἐγὼ τάλας·
 ἐκπεφεύγασιν γάμοι με, κεί μὲν ἦν ἀλώσιμος
 ναῦς διώμασιν, πονήσας εἶλον ἂν τάχα ξένους·
 νῦν δὲ τὴν προδοῦσαν ἡμᾶς τισόμεσθα σύγγονον,

V. 1611. ἄναξ Cod. C. ἄνακ' Kirchhoffius. Tum ἐς Barnesius. εἰς Cod. C.

V. 1612. ἰστί' ἦρον Emperius.

V. 1615. ὄρμιαν τείνων (mrg. γρ. ὄρμιαν τίνων) Cod. C. ὄρμιαν τείνων Musurus.

ῥέε. Sic etiam Hom. II. δ, 451: ῥέε δ' ἄλματι γαῖα. Ceterum nihil causae erat, cur relicta Elmsleii emendatione L. Dindorfius scriberet: ἔρρει τὰτ' ἄρα κέλευσμα δ' ἦν, articulo videlicet offensus, cui sua hoc loco vis constat. PFLUGK. Recte G. Hermannus haec adnotavit: 'Matthiae, etsi ῥέομαι barbarum vocavit, reliquit veterem scripturam, quam Musgravius ex Luciano et Philone Iudaeo adstruxerat. Lucianum et Plutarchum ita loquutos esse exemplis ostendit C. Iacobitz ad Cataplum c. 3. p. 8. Sic etiam Dionysius Hal. Antiq. IV. 38. p. 738. alique recentiorum, memoratque ἔρρειτο ut Atticam formam, quum Iones ἔρρειτο dixerint, Phrynichus p. 220. Neque enim hic passivi usus non est ab antiquioribus acceptus. Certe ἰδραῖα, ῥεούμενον

est in oraculo apud Herodotum VII. 140. Formae istae defendendae Buttmannus in gramm. Gr. II. p. 114. admovit μαχεσόμενον, corruptam putans esse scripturam, quae est apud Clementem ῥεούμενον. Dubitari tamen potest, an fuerit ἔρρειμένον. Non igitur barbare scripsit Euripides, si scripsit ἔρρειτο'. R. K.

V. 1604. δείξατε] scil. το κλέος: facite vestram virtutem cognoscant. Proxima hoc modo supplenda: σπουδῆς δ' ὑπὸ οἱ μὲν ἐπιπτόν, de qua ellipsi dictum ad Hecub. 1160. item Porsono ad Orest. 891. Matth. Gr. §. 288. adnot. 4. PFLUGK.

V. 1620. παρών] Hinc ad λαθεῖν repetete παρόντα, PFLUGK.

V. 1623. πονήσας] nulli labori pepercissem, quo

ἦτις ἐν δόμοις ὀρώσα Μενέλεων οὐκ εἶπέ μοι. 1625
τοιγὰρ οὐποτ' ἄλλον ἄνδρα ψεύσεται μαντεύμασιν.

ΧΟΡΟΣ.

οὗτος ὦ, ποῖ σὸν πόδ' αἶρεις, δέσποτ', εἰς ποῖον φόνον;

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

οἵπερ ἡ δίκη κελεύει μ' ἀλλ' ἀφίστασ' ἐκποδῶν.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἀφήσομαι πέπλων σῶν· μεγάλα γὰρ σπεύδεις κακά.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

ἀλλὰ δεσποτῶν κρατήσεις δούλος ὦν;

ΧΟΡΟΣ.

φρονῶ γὰρ εὖ. 1630

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

οὐκ ἔμοιγ', εἰ μὴ μ' ἐάσεις

ΧΟΡΟΣ.

οὐ μὲν οὖν σ' ἐάσομεν.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

σύγγονον κτανεῖν κακίστην,

ΧΟΡΟΣ.

εὐσεβεστάτην μὲν οὖν.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

ἢ με προυδωκεν,

ΧΟΡΟΣ.

καλὴν γε προδοσίαν, δίκαια δρᾶν.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

τάμα λέκτρο' ἄλλω διδοῦσα.

ΧΟΡΟΣ.

τοῖς γε κυριωτέροις.

V. 1628. ἀφίστασ' Porsonus in praef. ad Hecubam p. XLIII. ἀφίστασθ' Cod. C.

V. 1638. τὰ δ' ἐκδικ' οὐ Porsonus ad Hec. 1270. τὰνδ' ἐκδικῶ Cod. C.

carerem advenas. Conf. v. 1132. PFLUGK.

V. 1630. ἀλλὰ δεσποτῶν κρατήσεις δούλος ὦν; G. Hermannus in eo loco offensus est, quod de choro feminarum genus masculinum usurparetur

numero singulari, quod non concedendum esset nisi plurali numero. Mihi in universa sententia etiam numerus singularis usurpari potuisse videtur, quod et hic recipio et in Hippolyti v. 1105., quem eundem corrigi

ΘΕΟΚΛΑΥΜΕΝΟΣ.

κύριος δὲ τῶν ἐμῶν τίς;

ΧΟΡΟΣ.

ὃς ἔλαβεν πατρὸς πάρα. 1635.

ΘΕΟΚΛΑΥΜΕΝΟΣ.

ἀλλ' ἔδωκεν ἡ τύχη μοι.

ΧΟΡΟΣ.

τὸ δὲ χρεῶν ἀφείλετο.

ΘΕΟΚΛΑΥΜΕΝΟΣ.

οὐ σὲ τὰ μὰ χρεὴ δικάζειν.

ΧΟΡΟΣ.

ἦν γε βελτίω λέγω.

ΘΕΟΚΛΑΥΜΕΝΟΣ.

ἀρχόμεσθ' ἄρ', οὐ κρατοῦμεν.

ΧΟΡΟΣ.

ὅσια δρᾶν, τὰ δ' ἐκδικ' οὔ.

ΘΕΟΚΛΑΥΜΕΝΟΣ.

κατθανεῖν ἐρᾶν ἔοικας.

ΧΟΡΟΣ.

κτεῖνε· σύγγονον δὲ σὴν

οὐ κτενεῖς ἡμῶν ἐκόντων, ἀλλ' ἐμ', ὡς πρὸ δεσπατῶν 1640

τοῖσι γενναίοισι δούλοις εὐκλειεστατον θανεῖν.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ.

ἐπίσχεσ ὀργάς, αἴσιν οὐκ ὀρθῶς φέρει,

θεοκλύμενε, γῆς τῆςδ' ἀναξ· δισσοὶ δὲ σε

Διόσκοροι καλοῦμεν, οὐς Ἀθήδα ποτὲ

ἔτικτεν Ἑλένην θ', ἣ πέφευγε σοὺς δόμους· 1745

οὐ γὰρ πεπρωμένοισιν ὀργίζει γάμοις,

V. 1640. ἀλλ' ἐμ', ὡς Porsonus et Hermannus apud Erfurd. ad Soph. Ai. p. 629. ἀλλ' ἐμέ Cod. C. om. ὡς.

V. 1644. Διόσκοροι apogr. Paris. alterum et, ut videtur, Cod. C. διόσκοροι ex apogr. Paris. altero Aldus.

voluit G. Hermannus, qui rem ad Viger. adn. 50. p. 715. non absolverat. Adde Med. 61., ubi de Medea praedagogus dicit: ὦ μῶρος, εἰ χρεὴ δεσπότης εἶπεν τόδε. Vide Schoen. ad Med. l. c. R. K.

V. 1631. οὐ μὲν οὖν ἔδοσο-
μεν] immo non sinemus.
Nam corrigendi vis in particulis
μὲν οὖν, ut v. 1632. Iph. A. 893.
al. Vid. Stallbaum. ad Platon.
Criton. p. 108. PFLUGK.
V. 1633. καλήν γε προδο-

οὐδ' ἡ θεᾶς Νηρηίδος ἔκγονος κόρη
 ἀδικεῖ σ', ἀδελφῆ Θεονόη, τὰ τῶν θεῶν
 τιμῶσα πατρός τ' ἐνδίκους ἐπιστολάς.
 εἰς μὲν γὰρ αἰὶ τὸν παρόντα νῦν χρόνον 1650
 κεινήν κατοικεῖν σοῖσιν ἐν δόμοις ἐχρῆν·
 ἐπεὶ δὲ Τροίας ἐξανεστάθη βάρθρα
 καὶ τοῖς θεοῖς παρέσχε τοῦνομ' οὐκέτι,
 ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δεῖ νιν ἐξεῦχθαι γάμοις, 1655
 ἐλθεῖν τ' ἐς οἶκους καὶ συνοικῆσαι πόσει.
 ἀλλ' ἴσχε μὲν σῆς συγγόνου μέλαν ξίφος,
 νόμιζε δ' αὐτὴν σωφρόνως πράσσειν τάδε.
 πάλαι δ' ἀδελφὴν καὶ πρὶν ἐξεσώσαμεν,
 ἐπειπερ ἡμᾶς Ζεὺς ἐποίησεν θεοῦς·

V. 1647. ἔκγονος A. Matthiae, ἐγγόνη Cod. C.

V. 1650. εἰ μὲν Cod. C. Correxerit Stephanus. V. Porson.
 ad Orest. 1679.

V. 1653. παρέσχει ὄνομα οὐκέτι Cod. C.

V. 1654. αὐτῆς pro αὐτοῖς scripsit Nauckius.

V. 1655. ἐλθεῖν τ' G. Hermannus. ἐλθεῖν δ' Cod. C.

σίαν] Iph. A. 1364.: Ἀ. αἰρε-
 θεῖς ἐκόν. Κ. πονηράν γ' αἰρεσιν
 μίαιφονεῖν. Plato de Rep. VIII.
 p. 567. C: ἔως ἂν καθήρη τὴν πό-
 λιν. — Καλὸν γε, ἔφη, καθαρόν.
 PFLUGK.

V. 1653. Equidem in inter-
 pungendo hoc loco sequutus
 sum Kirchhoffium, qui mihi
 recte οὐκέτι cum antecedentibus
 coniunxisse videtur ita, ut post
 id verbum nasceretur apodosis.
 Contra Bothius, quem alii se-
 quuti sunt, virgula ante οὐκέτι
 posita et colo post ascripto,
 novam enuntiatum inde nasci
 voluit. R. K.

V. 1656. ἴσχε — συγγόνου]
 Philostratus V. A. VII, 12.
 p. 290: καίτοι Πίνδαρος ἐπαιῶν
 τὴν λύραν φησὶν, ὡς καὶ τὸν τοῦ
 Ἄρεως θυμὸν θέλγει καὶ τῶν πο-
 λεμικῶν ἴσχει αὐτόν. — μέλαν
 ξίφος, ense m aere fuscum.
 μελάνδειον ξίφος dixit Or. 819.
 Phoen. 1098. Eurysth. fragm. II.

[n. 374. p. 377. ed. Nauck.]
 PFLUGK. G. Hermannus
 fortasse rectius de ense san-
 guine caedis atrato cogitat
 comparans Orest. 1147. R. K.

V. 1658. καὶ πρὶν ἐξεσώ-
 σασμεν] Particulam ἂν abesse
 non posse iudicat Matth. Gr. §.
 508. adnot. 2. corrigens καὶ πρὶν
 ἐξεσώσαμεν. Et sic scripsit for-
 tasse Euripides. Quaquam quid
 decernas in ea re, quae quum a
 iudicio plerumque et voluntate
 loquentis pendeat, coniecturis
 saepius quam certis rationibus
 disceptanda est? Acute eam
 quaestionem quum alibi tum in
 libro I. de particula ἂν, cap. 13.
 tractavit Hermannus: qui-
 cum iungas Schoemannum ad
 Isaeum p. 194 sq. — Versu 1660.
 quod exspectabatur εἰ μὴ ἦσσαν
 ἡμεν, de more invertit. V. Matth.
 Gr. p. 850. PFLUGK.

V. 1663. ξὺν πόσει σῶ]
 A. tertia persona ad secundam
 transiit, ut supra v. 954: ἀλλ'

ἀλλ' ἦσσον' ἡμεν τοῦ πεπρωμένου θ' ἅμα 1660
 καὶ τῶν θεῶν, οἷς ταῦτ' ἔδοξεν ὦδ' ἔχειν.
 σοὶ μὲν τὰδ' αὐδῶ· συγγόνῳ δ' ἐμῇ λέγω·
 πλεῖ ξὺν πόσει σῶ· πνεῦμα δ' ἔξειτ' οὔριον·
 σωτῆρε δ' ἡμεῖς σὼ κασιγνήτω διπλῶ
 πόντον παριππεύοντε πέμψομεν πάτραν. 1665
 ὅταν δὲ κάμψης καὶ τελευτήσης βίον,
 θεὸς κεκλήσει, καὶ Διοσκόρων μετὰ
 σπονδῶν μεθέξεις, ξενιά τ' ἀνθρώπων πάρα
 ἔξεις μεθ' ἡμῶν· Ζεὺς γὰρ ὦδε βούλεται.
 οὗ δ' ὤρισέν σε πρῶτα Μαιάδος τόκος 1670
 Σπάρτης, ἀπάρας τῶν κατ' οὐρανὸν δόμων,
 κλέψας δέμας σόν, μὴ Πάρις γήμεῖ σε,

V. 1657. πράττειν Cod. C.

V. 1660. ἦσσον' Piersonus Verisim. p. 66. ἦσσονες Cod. C.

V. 1663. πλεῖ Cobetus. πλεῖν Cod. C. ἄξειτ' Cod. C. secundum apogr. Pariss. ἔξειτ' Hervagiana secunda.

V. 1670. ου δ' Cod. C. secundum apogr. Pariss. οὐδ' Aldus. σοι Cod. C. σε ex apogr. Paris. altero Aldus.

εἰ μὲν ἄνδρα σοι δοκεῖ σῶσαι ξένον
 Ζητοῦντά γ' ὀρθῶς ἀπολαβεῖν
 δάμαρτ' ἐμήν, Ἀπόδος. PFLUGK.
 Sic Pflugk, qui πλεῖν retinuerat pro πλεῖ, locum debebat explicare. Nos cum Nauckio et Kirchhoffio Cobeti coniecturam sequenti faciliorem orationem restituumus. De appellatione absentis confert G. Hermannus Iphig. Taur. 1446 sqq., ubi Minerva ex longinquo Orestem adloquitur, addens: κλύεις γὰρ αὐδῆν, καίπερ οὐ παρών, θεῆς. R. K.

V. 1665. πόντον παριππεύοντε] per mare iuxta vecti. Ἄρμα Ἴππειον Dioscurorum supra memoravit v. 1495. Conferas Phoen. 209: περιρρύτων ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων Σικελίας Ζεφύρον προαῖς ἱππεύσαντος: cui

Eurip. Vol. II. Sect. I.

loco Horatii illud admoverunt, Carm. IV, 4, 43: Eurus per Siculas equitavit undas. Adde Vergilium Aen. II. 417: laetus Eois Eurus equis, ibiq. adnot. Heynii. PFLUGK.

V. 1666. κάμψης] Vocabulum a stadio. Electr. 956: πρὶν ἂν πέλας Γραμμῆς ἴκηται καὶ τέλος κάμψη βίον. Sophocles Oed. Col. 91: ἐνταῦθα κάμπτειν τὸν ταλαίπωρον βίον. Helenam Therapnis cultam constat ex Herodoti L. VI, 61. Ξενίων appellationem illustrat Schol. Pind. Olymp. III, 41: ὅτι ἡ γενομένη θυσία τοῖς Διοσκούροις ξενισμὸς καλεῖται. V. Boeckhii Explicatt. p. 135. PFLUGK.

V. 1670. ὤρισεν] "ubi te Mercurius constituit. Similiter ὀρίζειν et ὀρίζεσθαι βω-

- φρουρά παρ' Ἀκτὴν τεταμένην νῆσον λέγω,
 Ἑλένη τὸ λοιπὸν ἐν βροτοῖς κεκλήσεται,
 ἐπεὶ κλοπαῖς σὰς ἐκ δόμων ἐδέξατο. 1675
 καὶ τῷ πλανήτῃ Μενέλῳ θεῶν πάρα
 μακάρων κατοικεῖν νῆσόν ἐστι μόρσιμον·
 τοὺς εὐγενεῖς γὰρ οὐ στυγοῦσι δαίμονες,
 τῶν δ' ἀναριθμητῶν μᾶλλον εἰσιν οἱ πόνοι.
 ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.
 ὦ παῖδε Λήδας καὶ Διός, τὰ μὲν πάρος 1680
 νείκη μεθήσω σφῶν κασιγνήτης πέρι.
 ἐγὼ δ' ἀδελφὴν οὐκέτ' ἂν κτάνοιμ' ἐμήν.
 κείνη δ' ἴτω πρὸς οἶκον, εἰ θεοῖς δοκεῖ.
 ἴστον δ' ἀρίστης σωφρονεσιότητος θ' ἅμα
 γεγῶτ' ἀδελφῆς ὁμογενοῦς ἀφ' αἵματος· 1685
 καὶ χαίρειθ', Ἑλένης οὐνεκ' εὐγενεσιότητος

V. 1673. φρουρῶν proponit Kirchhoffius: φρουροῦ Cod. C. τεταγμένους Cod. C. τεταγμένη Aldus. τεταμένην Reiskius. νῆσον (mrg. γρ. νῆσον) Cod. C.

mons dicit Soph. Trach. 237. 754." A. MATTHIAE. "Dicitur et ὀρίζειν ἀπό τιος, ut in Hecuba v. 941: καὶ μ' ἀπὸ γᾶς ὄρισεν Ἰλιάδος, et ὀρίζειν τιός, ut apud Sophoclem in Philocteta v. 635: ἀλλ', ὦ τέκνον, χωρῶμεν, ὡς ἡμᾶς πολὺ Πέλαγος ὀρίξῃ τῆς Ὀδυσσεύος νεός." G. HERMANNUS.

V. 1673. φρουρά] i. q. σκοπία, de insula saxis aspera et ardua. De hac insula Pausanias I, 35, 1: ἄλλη δὲ (νῆσος) ὑπὲρ Σουνίου τὴν Ἀιτικὴν ἀριστιεῖαν πλέουσιν· ἐς ταύτην ἀποβῆναι λέγουσιν Ἑλένην μετὰ τὴν ἄλωσιν τὴν Ἰλίου, καὶ διὰ τοῦτο ὄνομα ἔστιν Ἑλένη τῆ νῆσῳ. Hanc fuerunt qui eandem esse putarent quam Κραναίην dixit Homerus. Vid. schol. ad Iliad. γ, 443. — Ἀκτὴ vetus nomen Atticae, teste Harpocr. et Steph. Byz. s. v. PFLUGK.

V. 1676 sq. Homerus Od. δ, 562: Σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε, Ἄργει ἐν ἵπποβότῳ θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν· Ἀλλὰ σ' ἐς Ἥλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης Ἀθάνατοι πέμψουσιν, ὅθι ξανθὸς Παδάμανθος· — Οὐνεκ' ἔχεις Ἑλένην καὶ σφιν γαμβρὸς Διός ἐσσι. Anal. Br. I. p. 179. Heynii Opusc. Acad. vol. I. p. 395 sqq. PFLUGK.

V. 1679. ἀναριθμητοὶ proprie dicuntur qui nullo numero nec honore sunt, id est ignobiles. Ion. 837: ἀμήτορ' ἀναριθμητον, ἐκ δούλης τιὸς γυναικός. PFLUGK.

V. 1685. "Scitote, inquit, vos optimae castissimaeque sororis communi genitore sanguine esse natos. Dixit Euripides ὁμογενοῦς activa potestate, ut αἶμα ὁμογενὲς ἀδελ

γνώμης, ὃ πολλαῖς ἐν γυναιξίν οὐκ ἐνι

ΧΟΡΟΣ.

πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων,
 πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί.
 καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
 τῶν δ' ἀδοκῆτων πόρον εὔρει θεός.
 τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πράγμα.

1690

V. 1685. ὁμογενοῦς Canterus. μονογενοῦς Cod. C.

φῆς sit Iovis sanguis, qui una
 cum Dioscuris Helenam genu-
 erit. Similiter eo vocabulo usus
 est Sophocles in his Oedipi
 R. v. 1360: νῦν δ' ἄθεος μὲν
 εἶμ', ἀνοσίων δὲ παῖς, Ὅμογενῆς

δ' ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφην τάλας.”
 G. HERMANNUS.

V. 1688 sqq. De hoc exitu
 fabulae vide quae adscripsi ad
 Med. 1415 sqq. p. 130. ed.
 Goth. R. K.

ERFORDIAE
TYPIS HENNINGS.

2)

BIBLIOTHECA GRÆCA

VIRORUM DOCTORUM OPERA RECOGNITA

ET

COMMENTARIIS INSTRUCTA

CURANTIBUS

FRIDERICO IACOBS

ET

VAL. CHR. FR. ROST.

A.

POETARUM

VOL. XI.

CONTINENS

EURIPIDIS TRAGOEDIARUM VOL. II.

ED.

AUG. JUL. EDM. PFLUGK,
GYMNASII GEDANENSIS PROFESSOR.

EDITIO ALTERA,
QUAM CURAVIT
REINHOLDUS KLOTZ.

GOTHAE ET ERFORDIAE, MDCCCLVII.

SUMPTIBUS HENNINGS.

(LONDINI DAV. NUTT. 270. STRAND.)

EURIPIDIS
TRAGOEDIAE.

RECENSUIT

ET

COMMENTARIIS IN USUM SCHOLARUM
INSTRUXIT

AUG. JUL. EDM. PFLUGK,
GYMNASII GEDANENSIS PROFESSOR.

VOL. II. SECT. II.

CONTINENS

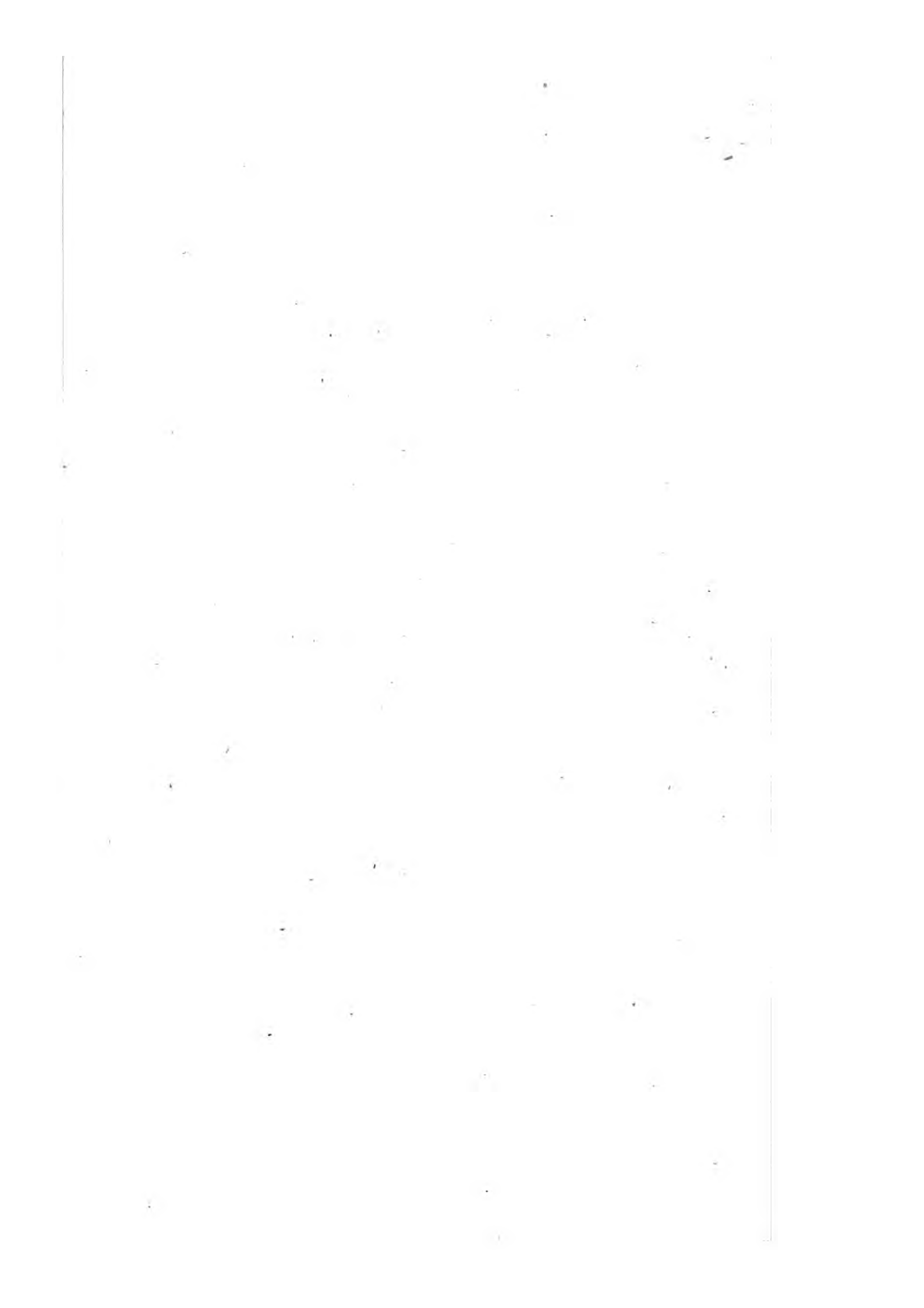
A L C E S T I N .

EDITIO ALTERA,
QUAM CURAVIT
REINHOLDUS KLOTZ.

GOTHAE ET ERFORDIAE, MDCCCLVII
SUMPTIBUS HENNINGS.
(LONDINI DAV. NUTT 270. STRAND.)

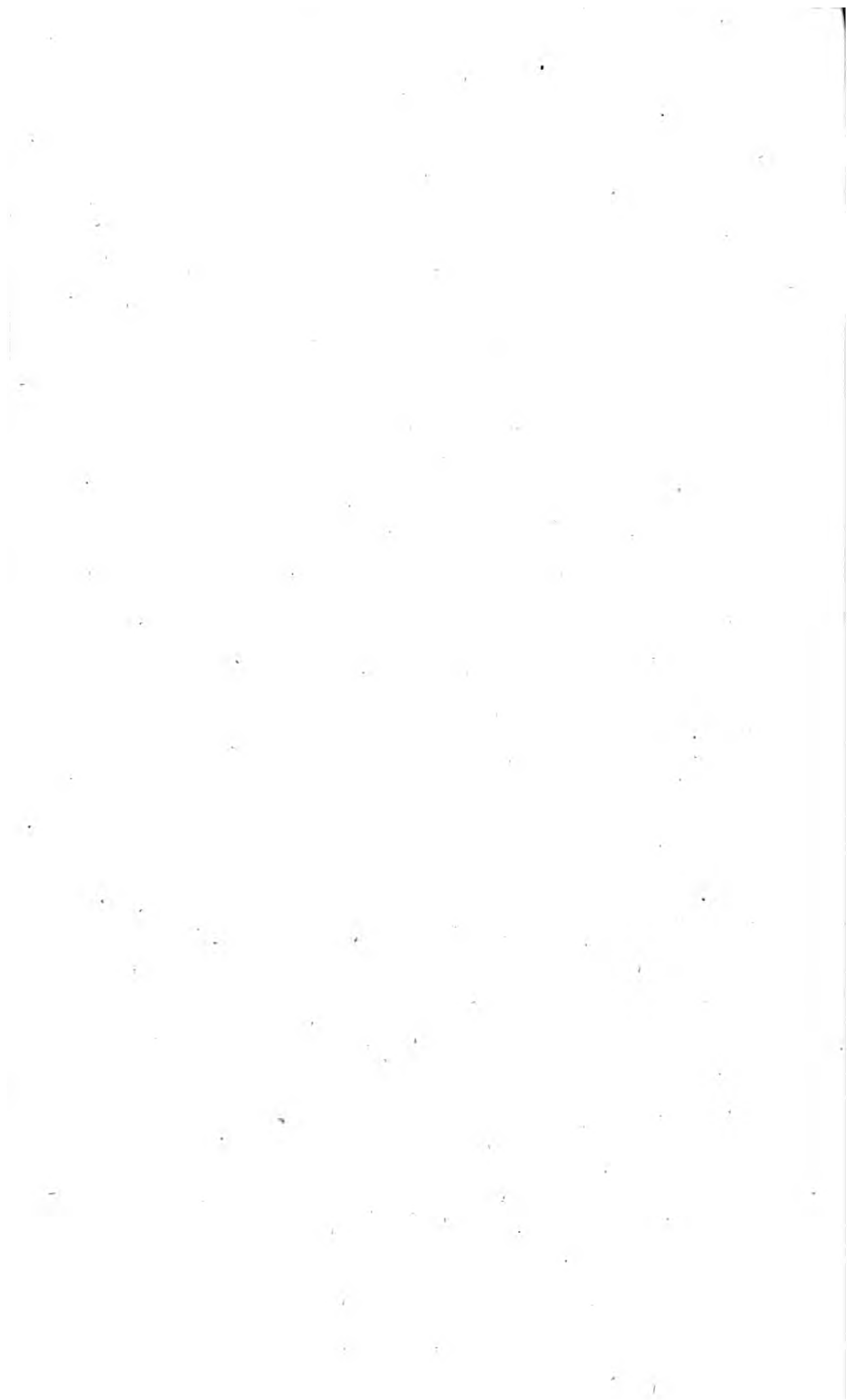
EMENDANDA.

- p. 14. v. 22. lege: Alcestin pro Alcestiin.
p. 29. b. v. extr. *στρατεύεται* pro *στρατεύεται*.
p. 33. in adn. crit. v. 5. fur. pro tur.
p. 62. b. v. 3. adde PFLUGK. ibid. v. extr. lege *Ἀργολίδα* pro
Ἀργολίδα
p. 75. b. v. 19. adde PFLUGK.
p. 77. b. v. 6. lege *ἐπταμίτω* pro *ἐπταμίτω*.
p. 96. in adn. crit. v. 6. scribe 'v. 312. p. 64.' pro 'v. 295. p. ...'
p. 101. b. v. 18. lege 'Phe' pro 'Phit-' ib. v. 19. lege 'contigerit'
pro 'contigere'.
p. 104. in Euripidis v. 754. lege *συμφορὰν* pro *συμφέρων*.
p. 114. b. v. 2. pone [pro']
p. 129. in adn. crit. v. 5. lege 'et' pro 'ed'.
p. 133. in adn. crit. v. 2. 'philol.' pro 'philos.'
-

ΕΥΡΗΣΙΔΟΥ

Α Λ Κ Η Σ Τ Ι Σ.

PROOEMIUM.

Duabus potissimum rebus quum praestantia poëtae censeatur, et inveniendi sollertia et inventis recte utendi, est illud quidem omnino levius invenisse argumentum tragoediae quam inventum ab alio aut ex communi usu poëtarum acceptum laudabiliter tractasse, praesertim in antiquis poëtis, quibus vel famae auctoritate vel ob consuetudinis vim paene interdictum illa novandarum rerum licentia fuit. Sed tamen quum res easdem aliter ab aliis traditas videamus, explicanda ea varietate id certe consequimur, ut consilium prudentiamque poëtae aliis utentis, alia spernentis cognoscere liceat. Quare vetus institutum enarrandi fabulae argumenti ita tenebimus, ut simul complectamur illa, quae Euripides ut aliena traxerit, idque eo magis, quod perierunt Asclepiadis libri *Τραγωδομένων*. quem de Alcestidis quoque fabula exposuisse conicio e Schol. ad Alc. v. 1. ἡ δὲ διὰ στόματος καὶ δημώδης ἱστορία περὶ τῆς Ἀπόλλωνος θητείας παρ' Ἀδμήτῳ αὐτῆ ἐστίν, ἣ κέχρηται νῦν Εὐριπίδης. οὕτω δὲ φησὶ καὶ Ἡσίοδος καὶ Ἀσκληπιάδης ἐν *Τραγωδομένοις*. Nam ab Apollinis servitio et ille debuit initium facere narrandi et idem nobis principium erit.

Aesculapius igitur, Apollinis filius idemque Chironis illius sapientissimi Centaurorum alumnus, quum

medicis artibus non modo aegrorum fata proferret, sed quosdam etiam mortuos ab inferis revocasset, utriusque iura regni visus est confundere Iovisque fulmine ictus periit. Filii nece iratus Apollo Cyclophas Iovis telorum opifices sagittis interemit. Quem Iuppiter quum in Tartari fauces detrudere voluisset, deprecante Latona, caedis simul spretaeque maiestatis suae poenas luere iussit annuo in terris servitio. Dominum autem nactus est clementissimum, Admetum Pheretis et Clymenes filium, cui et statim rettulit pietatis mercedem uberi agrorum gregumque proventu, et inde ab illo tempore ita favebat, ut eius et laetis rebus et adversis interesset. Itaque quum Admetus Alcestidis Peliae atque Anaxibiae filiae multis procis petitaе matrimonium concupivisset, proposita a Pelia condicione, ut, qui ducere Alcestin vellet, iuncto eam apro et leone aveheret, domita ei ferarum colla tradidit et nuptiarum illarum conciliator exstitit. Quumque neglecto nescio quo sacrificio Dianam offendissent spirisque draconum in thalamo inventis perturbati tanto omine essent, et sororis iram quo modo placarent edocuit et, impendentem calamitatem quum avertere non posset, tamen quo modo differret repperit. Nam quum fatale Admeto esset immatura morte decedere, dolo Parcas aggressus sera ei fata impetravit, si quis vicariam pro eo mortem obire vellet. Sed alienae vitae ut animam impenderent quum neque e tot domus hospitiis celeberrimae amicis quisquam nec parentes, quamvis grandaevi multamque filii pietatem experti, adduci potuissent, pro marito mori decrevit Alcestis, honesto illa quidem generosoque animo, sed ut Admetum quum liberare malo vellet, graviore vulnere affligeret. Nam vivere ille quidem cupiebat, neque tamen vivere coniuge orbatus. Sed erat digna utriusque fortuna quae aliquo inopinato casu levaretur, motis in misericordiam dis sive ob mutuam illorum amorem sive ob Admeti pietatem et liberale in suos hospitesque ingenium. Itaque defunctam praestituta die mulierem Proserpina remisit, sive, ut Euripides tradidit, Ditis quendam administrum Orcum quum frustra precibus adisset Apollo, forte adveniens Hercules et quamvis in tanta domestica calamitate hospitio exceptus inita cum illo pugna eripuit maritoque lugenti reddidit.

Explicata fabula sequitur, ut auctores rerum traditarum producendi sint. Ac totam fabulam enarravit Apollodorus Lib. I, 9, 14, 15. et III, 10, 3. Hyginus fab. 51 et 52. Zenobius 1, 18., aucta in miraculum ad historiae fidem revocare studuit Palaephatus c. 41., quem sequuti sunt Tzetzes Chil. II. hist. 53., Apostolius Cent. II. 71, 72., Arsenius in Violeto p. 42 s., quibus addantur Fulgentii nugae Mythol. Lib. I. 27. Eudociam inspicere non licuit, ceterum multas eam diversas narrationes (p. 20 s.) coniunxisse comperio. [Ecloga illa apud Eudociam est composita ex narratione apud Eustath. ad *Il. β. v.* 711. p. 326., ex argumentis fabulae Euripideae praefixis, ex Palaephato denique cap. XLI. neque quidquam peculiare habet. Monuit Wytttenbach. *Bibl. crit.* Vol. II. P. III. p. 12.]

Sed hi quidem quum omnes et recentiores multo sint quam Euripides, et partem certe eorum, quae tradiderunt, huic ipsi acceptam referant, operae pretium est quaerere, quis fuerit antiquissimus fabulae auctor. Quae quoniam non simplex est, sed cum dei calamitate coniunctam habet hominum duorum cladem acerbissimam, faciam tres partes huius disputationis, primumque dicam de servitio Apollinis, tum de Admeto quae accepimus exponam, postremo de Alcestidis et morte et reditu disseram.

Ac de Apollinis *θητεία* quae sunt vulgata fabulis quum sint coniuncta cum morte Aesculapii, de hac prius dicendum est. Commemoravit eam Hesiodus versibus ab Athenagora Legat. p. 134. servatis, quos in fragmentis posuit Goettlingius n. XLIX. ed. sec. Dind. n. 59.

πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 γώσατ', ἀπ' Οὐλύμπου δὲ βαλὼν πολόεντι κέρανῳ
 ἔκτανε Αἰτωίδην, φίλον *) σὺν θυμὸν ὀρίων.

Quos versus nesciremus quo in carmine poëta posuisset, nisi valde probabilis vel potius certa duci coniectura posset ex annotatione quadam Scholiastae

*) Goettlingius nunc coniecit esse scribendum: ἔκτανε, Αἰτωίδοιο φίλον σὺν θυμὸν ὀρίων. R. K.

ad Theog. v. 142. Eo enim loco Hesiodus Cyclo-
pas illos,

*Βρόντην τε Στερόπην τε καὶ Ἄργην ὀμβρομόθυμον,
οἱ Ζηνὶ βροντῆν τ' ἔδοσαν τεύξάν τε κεραινόν,*

cetera similes deorum dixit, nisi quod unum in media
fronte oculum haberent:

*οἱ δ' ἦτοι τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν,
μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσω ἐνέκειτο μετώπῳ.*

Id autem pugnare visum est quibusdam cum illis,
quae de caede Cycloperum alibi tradidisset, ob eamque
causam priori horum versuum alium suffectum vo-
luerunt. Sed ipsa videamus verba Scholiastae:
*Κράτης ἀντὶ τοῦτου ἄλλον στίχον παρατίθεται, οἱ
δ' ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τράφεν ἀνδρήεντες.
πῶς γὰρ τοὺς αὐτοὺς θεοῖς ἐναλίγκιους λέγει καὶ ἐν
τῷ τῶν Λευκιππίδων καταλόγῳ ὑπ' Ἀπόλλωνος ἀναι-
ρεῖσθαι ποιεῖ;* Quem locum qui nuper tetigit, I.
Muetzellus de Emend. Theog. Lib. III. 2. p. 284.,
non debebat dubitare, utrum eum versum ipse Cra-
tes finxisset, an ex vetere aliquo exemplari peti-
tum attulisset. Nam illud si dicere voluisset Scholiastes,
Cratetis eum versum esse, non poterat uti verbo *πα-
ρατίθεσθαι*, quod est citare. Quare, ut non sit
Hesiodi, antiquior tamen haud dubie Cratete putan-
dus est. Idque etiam alia de causa probabile est.
Neque enim primus in illo Theogoniae loco Crates
offendisse videtur, sed vetus illa fuit, ut ego arbitror,
controversia et aliter ab aliis composita. Quid enim
dicamus aliud causae fuisse Pherecydi, ut non
Cycloperum ab Apolline, sed Cycloperum filios inter-
emptos diceret, nisi quod, qui immortales ha-
biti essent, non posse eosdem morte affectos dici
censuit? Verba Pherecydis exstant apud Schol.
Eurip. l. c. *Φερεκύδης δὲ οὐ φησι τοὺς Κύκλωπας
ὑπ' Ἀπόλλωνος ἀνηρῆσθαι, ἀλλὰ τοὺς υἱοὺς αὐτῶν,
γράφων οὕτω παρ' αὐτὸν (f. παρὰ τοῦτον) τὸν Ἄ-
δμητον ἔρχεται Ἀπόλλων θητεύσων ἐνιαυτὸν Διὸς κε-
λεύσαντος, ὅτι κτείνει τοῦ (f. τοῦς) Βρόντεω καὶ Ἀστερό-
πεω καὶ Ἄργεω παῖδας· κτείνει δὲ αὐτοὺς Ἀπόλλων Διὶ
μεμφθεῖς, ὅτι κτείνει Ζεὺς Ἀσκληπιὸν τὸν παῖδα αὐτοῦ
κεραινωῖ ἐν Πυθῶνι. ἀνίστη γὰρ ἰώμενος τοὺς τε-
θνεῶτας.* Sed nolo plura: neque enim id nunc agimus,

ut alterum utrum horum versuum obelo transfigamus. Illud teneri volumus, quod ait Crates in Catalogo Leucippidum, Cyclopas dici ab Apolline interfectos. Atqui interfecit eos ira missi in Aesculapium fulminis. Ex quo apparet vere coniecisse Gaisfordium atque ante eum Werferum Act. Monac. T. II. p. 500 ss. ex eodem carmine quos supra protuli ab Athenagora versus petitos esse. Nec vero obscurum est, quid impulerit poëtam, ut his de rebus in illo carmine mentionem iniiceret. Nam praeter Phoeben et Hilaïram, Dioscurorum amore nobilitatas, tertia fuit Leucippi filia Arsinoë, ex qua nonnulli natum Aesculapium scripserunt. Nonnulli dico? immo Hesiodus scripsit. Ad hunc enim non dubito quin recte Werferus rettulerit versus illos, qui apud Schol. Pind. Pyth. III. 14. leguntur, poëtae nomine forte an incuria omisso: *Οἱ μὲν Ἀρσινόης, οἱ δὲ Κορωνίδος φασὶν αὐτὸν (Aesculapium) εἶναι. Ἀσκληπιάδης δὲ φησὶ τὴν Ἀρσινόην Λευκίππου εἶναι τοῦ Περιήρους, ἧς καὶ Ἀπόλλωνος Ἀσκληπιὸς καὶ θυγάτηρ Ἐριώπις*

*Ἡ δ' ἔτεκε ἐν μεγάροις Ἀσκληπιὸν ὄρχαμον ἀνδρῶν
Φοίβῳ ὑποδμηθεῖσα ἑὺπλόκαμόν τ' Ἐριῶπιν,*

καὶ Ἀρσινόη ὁμοίως

*Ἀρσινόη δὲ μιγεῖσα Διὸς καὶ Ἀητοῦς υἱῶ
Τίχτ' Ἀσκληπιὸν υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.*

Quod si quis illud obiiciet, ab eodem Hesiodo in Eoeis Coronidem Phlegyae filiam matrem Aesculapii editam, v. fragm. 50. et 90. Goettl., non utar sane illa excusatione, ut aliud eum in alio carmine sequutum esse dicam, sed fuerunt iam olim qui Eoeas ab Hesiodi nomine abiudicarent, hac, ut opinor, similibusque moti discrepantiis, quas alii, ut Socrates Argivus (v. Schol. Pind. l. c.), sic putarunt componi posse, ut Aesculapium partu editum ab Arsinoë, adoptione autem factum Coronidis dicerent. Retius his utrisque iudicarunt qui quae olim sub Hesiodi nomine ferebantur carmina ut non eiusdem omnia poëtae, ita sectae tamen eiusdem poëtarum, Ascraei vatis discipulos asseclasque se profitentium, esse censuerunt: ut mirum non sit, si quid inter se discrepent quae nec tempore eodem neque ab iisdem hominibus scripta sunt.

Sed satis dictum est de Aesculapio. Cycloporum caedem constat luendam Apollini fuisse subeunda servili condicione, de qua etsi perierunt quae scripserat in eodem carmine Hesiodus, tamen ne hoc quidem ab eo praetermissum esse credendum est testanti Scholiastae Euripidis, cuius verba supra posui. Sed hoc loco non est praetereundus parens poëseos Graecae Homerus: qui quum Eumelum Admeti filium, qui fuit inter duces Graecorum ad Troiam, digno ornavit praeconio, tum eius equos omnium praestantissimos fuisse quum dixisset, hoc addidit elogium, II. β, 766.

*τὰς ἐν Πηρείῃ θρόψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
ἄμφω θηλείας, φόβον Ἄρης φορεούσας.*

Quibus verbis Apollinis illam in domo Admeti *θητείαν* creditur significasse. Servisse Apollinem iuxta ac ceterorum deorum permultos tradidit etiam Panyasis: illud non liquet, duplex quum narretur Apollinis *θητεία*, una apud Laomedontem, altera apud Admetum, utram harum intelligi voluerit. Verba Panyasidis servavit Clemens Alexandrinus Protrept. p. 30. Pott.

*τλῆ μὲν Δημήτηρ, τλῆ δὲ κλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
τλῆ δὲ Ποσειδάων, τλῆ δ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
ἄνδρὶ παρὰ θνητῶν θητευσέμεν εἰς ἐνιαυτόν.
τλῆ δὲ καὶ ὄβριμόθυμος Ἄρης ὑπὸ πατρὸς ἀνάγκης.*

quae dicta a nescio quo consolandi Herculis causa, quum is in similem incidisset calamitatem, suspicatur C. O. Muellerus Dor. vol. I. p. 437. Veterem famam ab Hesiodo proditam sequuntur Diodorus Siculus Lib. IV. 52, 71. Exc. de Virt. et Vit. p. 546. Wess. 76. Dind. et Lucianus de Sacrificiis c. 4. Dissidet ab Hesiodo Alexandrides Delphus, servisse ille quidem Admeto Apollinem perinde ac ceteri narrans, causam vero eius rei longe aliam afferens, quod serpentem, oraculi Pythici custodem, cui Delphines nomen fuit (v. Spanhem. ad Callim. h. Apoll. 101.), interemisset. Schol. Eurip. I. c. *Ἀλεξανδρίδης δὲ ὁ Δελφός φησι θητεῦσαι αὐτόν, διότι τὸν Πυθοῖ δράκοντα ἀνείλεν.* Quod etsi satis credo ex interiore sacerdotum disciplina petitum beneque compositum cum sacrorum caeremoniis, nollem tamen

ea re abusus esset Muellerus, ut ab hoc veluti principio degenerasse poëtas ad commentorum vanitatem diceret, eosque tantum non impietatis et profanatarum religionum reos ageret. Ne illi quidem alienam ab dei natura aut impiam rem finxisse putandi sunt, qui Apollinem non culpae alicuius expiandae causa, sed sponte et amore Admeti ductum caelestes sedes illius contubernio mutasse tradiderunt. Quorum princeps, si Euripidis Scholiasten audias, Rhianus fuit; si illum, qui Scholia Veneta composuit ad Hom. II. β. 766, Callimachus. Significavit autem Callimachi locum eum, qui est in Hymno in Apollinem v. 47.

Φοῖβον καὶ Νόμιον κικλήσκομεν ἐξέτι κείνου,
 Ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρουσῶ ζευγήτιδας ἔτρεφεν ἵππους
 Ἡϊθέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμητοιο.
 Ρεῖά κε βουβόσιον τελέθει πλέον, οὐδέ κεν αἴγες
 Δεύοιντο βρεφέων ἐπιμηλάδες, ἦσιν Ἀπόλλων
 Βοσκομένης ὄφθαλμὸν ἐπήγαγεν· οὐδ' ἀγάλακτες
 Ὅϊες οὐδ' ἄκνυθοι, πᾶσαι δέ κεν εἶεν ὕπαρνοι·
 Ἡ δέ κε μουντοκόσ διδυματοκόσ αἴψα γένοιτο.

Hos sequutus est Nonnus Dionys. X. 322, Tibullus II. 3, 11., Ovidius Heroid. V. 20., Plutarchus in vita Numae c. 4: καὶ οὐ πλημμελοῦσιν οἱ τὸν Φόρβαντα καὶ τὸν Ὑάκινθον καὶ τὸν Ἀδμητον ἐρωμένους Ἀπόλλωνος γεγονέναι μυθολογοῦντες, ὥσπερ αὖ καὶ τὸν Σικωνίον Ἰππόλυτον κ. τ. ἐ. et in Amatorio p. 761. E., quem locum infra apposui. Arripuit hoc, ut criminaretur, Lactantius divin. instit. I. 10. Quid Apollo, pater eius? nonne ob amorem, quo flagravit, turpissime gregem pavit alienum? Claudat agmen Donatus, qui in Vita Vergilii c. XXI. §. 86. de Bucolici carminis origine disputans: Alii, inquit, Apollini Nomio (id redditum putant), pastorali scilicet deo, qua tempestate Admeti boves paverat. [Valer. Flacc. Argon. I. 444. Te quoque dant campi tanto pastore Pheraei Felices, Admete: tuis nam pendit in arvis Delius ingrato Steropen quod fuderat arcu.]

Venio nunc ad Admetum: de quo illud constare video, Pheretis esse filium; matrem Clymenen prodidit Schol. ad Eur. Alc. 17., Periclyme-

nen Hyginus fab. 14., haudquaquam par illi auctor, et illo loco depravationis manifestus. Patre clarior Admetus, magis tamen lenitate quadam ingenii morumque facilitate quam ob fortitudinem aut virilia facinora. Quamquam ne bellicarum quidem rerum expers fuit, socius quippe Argonautarum expeditionis, teste Sophocle in Lemniarum fabula, in qua ille quum ceteros Argonautas (Schol. Pind. Pyth. IV. 303.), tum Admetum commemoravit versibus ab Steph. Byz. v. *Δώτιον* servatis, fr. 345. Dind., quos inutili coniectura temptavit C. O. Müllerus Orchom. p. 194. Cum Sophocle consentit Apollonius Rhodius T. 49., Apollodorus I. 9, 16. p. 83., Tzetzes ad Lycophr. p. 438. Müll., Hyginus fab. 14. [Vid. Burmann. in Catal. Argonautarum v. Admetus]. De Apollinis sive amore in illum sive servitio non repetam quae supra dixi: nisi quod non alienum videtur admonere Pelopis, quem similiter quum in deliciis habuisset Neptunus, postea in petenda Hippodamia Oenomai filia adiuvit, teste Pindaro Ol. I. 36 ss. Quo autem velut dotali munere obtinuisse Alcestiin traditur Admetus ferarum iugalium, eas quum poëtae ab Apolline domitas narra- verint, ipse iungens repraesentatur Admetus in throno Amyclaeo, teste Pausania III. 18, 9. *τελευταία Ἀδμη- τός τε ξενυγύων ἐστὶν ὑπὸ τὸ ἄρμα κάπρον καὶ λέοντα καὶ οἱ Τρώες ἐπιφέροντες γοῶς Ἐκτοοῖ.* Ceterum felix id matrimonium non modo concordia maritorum, sed etiam progenie liberorum fuit: quorum Eumelum commemoravit Hom. Il. β. 713., filiam Perimelen Schol. ad Alc. 269. et Antonius Liberalis f. XXIII., utrosque in scaenam produxit Euripides. His ut orbitatem defenderet patrisque fata proferret, dolo Parcas aggressus dicitur Apollo: de quo quum satis obscure mentionem fecisset Euripides v. 12. et v. 33., attulit aliquid doctius scilicet Scholiastes, cuius verba e cod. Flor. 2. edidit Aug. Matthiae: *οἶνω γὰρ ταύτας, φασί, τῶν λογισμῶν ἀπαγαγὼν ἐξη- τήσατο Ἀδμητον, οὕτω μέντοι, ὥστε ἀντιδοῦναι ἑαυ- τοῦ ἕτερον τῷ Αἰδη.* Sed id quidem vereor ne ex Aeschyli loco corrupto in Eum. 713. hauserit, ubi Furiae cum Apolline litigant his verbis:

*Εὐμ. Τοιαῦτ' ἔδρασας καὶ Φέρητος ἐν δόμοις,
Μοίρας τ' ἐπεισας ἀφθίτους θεῖναι βροτούς.*

Ἄπ. Οὐχ οὖν δίκαιον τὸν σέβοντ' εὐεργετεῖν,
 Ἄλλως τε πάντως χῶτε δεόμενος τύχοι;
 Εὐμ. Σὺ τοι παλαιὰς δαίμονας καταφθίσας
 Οἴνω, παρηπάτησας ἀρχαίας θεάς.

Sic vulgatum, sed recte Hermannus ad Alc. v. 12. Stanleii coniecturam probavit, ὕπνω pro οἴνω reponentis, ut illa de Furiis intelligerentur *). — Imminentis calamitatis indicium Admeto Alcestidique reptos in thalamo angues fuisse Apollodori Hyginique fide narravi: quibus nescio an addendus sit Valerius Maximus Lib. IV. 6, 1., reprehendens ille Admeti haudquaquam parum animum Ti. Sempronio Graccho, qui in simili casu uxoris vitam sua redimere quam vinci fortitudine a muliere maluit.

Ac nobilior aliquanto, ut par erat, viro, qui supervixit uxoris beneficio, uxor fuit: de qua Seneca in Consolatione ad Helviam c. 17. nobilitatur carminibus omnium, quae se pro coniuge vicariam dedit; composuitque eam cum Penelope Propertius Lib. II. 5, 15., cum eadem aliisque claris mulieribus, si per librariorum licuisset, Hyginus fab. 256., nam in editis libris Alcestidis nomen excidit. Genus illi satis illustre a Pelia; de cuius sobole haec scripsit Apollodorus I. 9, 10. *Πελίας δὲ περὶ Θεσσαλίαν κατόκει, καὶ γήμας Ἀναξιβίαν τὴν Βιαντος, ὡς δὲ ἔνιοι λέγουσι, Φιλομάχην τὴν Ἀμφίονος, ἐγέννησε παῖδα μὲν Ἀζαστον, θυγατέρας δὲ Πεισιδίκην, Πελοπίαν, Ἰπποθόην, Ἀλκιστιν:* quae in commentarium ad Lycophronem rettulit Tzetzes p. 434. Acasti mentionem fecit etiam Euripides v. 732. Alcestidem *Πελίᾳ θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην* praedicavit Homerus II. β, 715. Solam expertem parricidii illius, quo infames Peliades fuerunt, Diodorus Siculus in Excerptis l. c. De morte Alcestidis redituque ab inferis quid tradiderint ii, qui ante Euripidem fuerunt, nihil ne suspicari quidem possumus: nisi quod eam Apollodorus scribit a nonnullis remissam a Proserpina dici, non, ut Euripides finxit, ab Hercule ereptam Orco. Quos sequu-

*) Id ipsum G. Hermannus non est secutus in editione sua, sed quae in libris et apud Scholiastem est scriptura οἴνω intactam reliquit etiam Scholiastae Euripidei verba adferens. Vide nos ad ipsam fabulam v. 12. R. K.

tus videtur Plato in Symposio p. 179. B. και μὴν ὑπεραποθνήσκειν γε μόνοι ἐθέλουσιν οἱ ἐρωῶντες, οὐ μόνον ὅτι ἄνδρες, ἀλλὰ και γυναῖκες. τούτου δὲ και ἡ Πελίου θυγάτηρ Ἄλκηστις ἰκανὴν μαρτυρίαν παρέχειται ὑπὲρ τοῦδε τοῦ λόγου εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἐθέλησασα μόνη ὑπὲρ τοῦ αὐτῆς ἀνδρὸς ἀποθανεῖν, ὄντος αὐτῷ πατρός τε και μητρός· οὗς ἐκείνη τοσοῦτον ὑπερεβάλετο τῇ φιλίᾳ δια τὸν ἔρωτα, ὥστε ἀποδειξαι αὐτοὺς ἀλλοτρίους ὄντας τῷ νιεῖ και ὀνόματι μόνον προσήκοντας. και τοῦτ' ἐργασαμένη τὸ ἔργον οὕτω καλὸν ἔδοξεν ἐργάσασθαι οὐ μόνον ἀνθρώποις, ἀλλὰ και θεοῖς, ὥστε πολλῶν πολλὰ και καλά ἐργασαμένων εὐαριθμητοῖς δὴ τισιν ἔδοσαν τοῦτο γέρας οἱ θεοί, ἐξ Αἰδου ἀνεῖναι πάλιν τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ τὴν ἐκείνης ἀνεῖσαν, ἀγασθέντες τῷ ἔργῳ. Musonius quoque, ubi huius fabulae mentionem fecit, habet quae a nullo alio tradita memini. Verba eius haec sunt apud Stobaeum Floril. vol. III. p. 6. ed. Lips.: Καὶ ὁ λόγος δὲ ἐκεῖνος φαίνεται δηλοῦν, ὅσον προτερεῖ τῆς γονέων πρὸς τέκνα φιλίας ἢ γυναικὸς πρὸς ἄνδρα, ὅτι Ἄδμητος δόσιν ταύτην λαβὼν παρὰ θεῶν, εἰ παρὰσχολὸν τὸν ἀνθ' ἑαυτοῦ τεθνηξόμενον, ζῆσαι διπλάσιον χρόνον τοῦ τεταγμένου αὐτῷ, τῶν μὲν γονέων οὐκ ἔτυχεν ἐθελόντων προαποθανεῖν αὐτοῦ, καιτοὶ γεγηρακότων ἢ γυνὴ δὲ ἢ γαμετὴ Ἄλκηστις, κομιδῇ νέα οὖσα, ἐδέξατο ἐτοιμῶς τὸν θάνατον πρὸ τοῦ ἀνδρὸς. Singulare etiam illud, quod de Herculis Admetique amoribus et de medicis Herculis artibus scripsit Plutarchus in Amatorio p. 761, E. (T. XII. p. 39. Hutten.): λέγεται δὲ και τὴν Ἄλκηστιν ἰατρικὸς ὢν ἀπεγνωσμένην σῶσαι τῷ Ἄδμητῳ χαριζόμενος, ἐρωῶντι μὲν αὐτῷ τῆς γυναικὸς, ἐρωμένῳ δ' αὐτοῦ γενομένῳ. και γὰρ τὸν Ἀπόλλωνα μυθολογοῦσιν ἐραστὴν γενόμενον.

Ἄδμητῳ παραθητεῦσαι μέγαν εἰς ἐνιαυτόν.

Tale quid etiam Philostratus cogitavit, ut opinor, quum revocatam ab Apollonio Tyanensi virginem quandam narrans haec addidit: ὡςπερ ἡ Ἄλκηστις ὑπὸ Ἡρακλέους ἀναβιωθεῖσα, de Vit. Apoll. IV. 45. His denique accedat Lactantius ad Statii Theb. VI. 379. *Datur ordo senectae Admeto serumque mori*] Beneficio enim uxoris Alcestae Admetus distulerat mortem, cuius talis est fabula. Alceste uxor Admeti fuit. Hanc

quum extinctam Admetus impatienter do-
leret, Herculis laboribus ei reducta ab in-
feris dicitur. Eleganter ergo hic poëta *se-
rum mori Admeto* posuit: videlicet pro quo
alter concessit in fata. Unde Iuvenalis
(Sat. VI. 652).

Spectant subeuntem fata mariti

Alcestem.

Haec habui, quae certis auctoribus de Admeto
et Alcestride referrem: quorum apparet longius famam
quam accuratam rerum memoriam valuisse. Ac po-
terat narrationis exilitati egregia circumdari species,
si scrutari arcanam fabulae rationem placuisset. Sed
eam ego rem, ut ab instituto nostro alienam, prae-
termittendam censui: neque id aegre ferent qui isto
genere disputationis delectantur, quibus optandi inter
multas et valde diversas opiniones video potestatem
factam. Aliud enim olim Martino Hermanno
placuit Mythol. Graec. vol. II. p. 275., aliud Boet-
tigero in libro, cui index: Neuer Teutscher
Mercur, 1792. II. p. 113—130., quorum utriusque
sententiam rettulit Nitzsch in Lex. Mythol. I. p.
127 s. Nec magis aut cum illis aut inter se ipsi
consentiunt qui nuper eandem disputationem revoca-
verunt, C. O. Muellerus in Doriensium volumine
primo et Godofr. Hermannus in praefatione ad
Euripidis Alcestin.

Plura disserere volebam de ratione ea, qua Eu-
ripides poëtae officium administrasset, nisi me deter-
rissent quae scripsit Io. Henr. Bremius in Dia-
riis Darmstad. a. 1829. N. 48., non quo ego ullam
partem eorum quae sunt scripta ab illo probandam
putem: sed quum virum et doctum et prudentem in iu-
dicando revocare ab inveterato errore non potuissent
duo summi homines, Goethius et Hermannus,
quid ego me sperarem effecturum in iis, quos scie-
bam plurimos in eadem cum Bremio sententia esse,
nec doctrina cum illo nec iudicii subtilitate compa-
randos? Legant igitur, quibus cura ingeniumque est
distinguendis poëtarum virtutibus vitiisque, facetissi-
mam Goethii fabulam, quae inscripta est: Götter,
Heroen und Wieland (Opp. vol. XXXIII. cf.
vol. XXXI. p. 5.), quam ille composuit Wielandii

provocatus Alcestide (Opp. vol. XXV. p. 277.) et commentatione ea, quam scripsit idem Euripidi obtreptans, inserta Opp. vol. XLVII. p. 204., quacum homines Germanos iuvabit coniungere quae ab eodem Wielandio Opp. XLVI. p. 18 — 61. narrantur de nostratibus poëtis, qui Alcestidis nomine fabulas ediderunt. Multum autem et ad Goethium, seria in ludicro scribendi genere agentem, et ad Euripidem intelligendum se adiutos sentient qui quae in praefatione ad fabulam Euripideam disputavit Hermannus assument. Id unum addere placet, ne nunc quidem satis omnes reputare, quam vim in Graecis poëtis certaminum ratio et studium victoriae habuerit. Nam ego, si vel Phrynichi Alcestin superstitem haberemus *), vel si quis aequalium poëtarum eiusdem argumenti fabulam composuit, non dubito, quin de Euripide quoque rectius aliquanto iudicari posset. PFLUGK.

Omisimus quae b. Pflugkius deinceps et de tempore, quo haec fabula primum in scaenam producta esse videretur, et de auctoritate librorum manu scriptorum atque editionum singularum exposuerat. Nam quum illo tempore nondum didascalica illa, quae primum e cod. Vaticano Gulielmus Dindorfius publici iuris fecit**), in lucem prolata essent, non potuit Pflugkius de tempore fabulae coniecturam facere nisi ex illis Aristophanis locis, quibus is Euripidis fabulam derisisse videretur. Nunc autem, postquam ex illo fragmento didascalico hoc cognitum est, Euripidem docuisse hanc fabulam archonte Glaucino, qui erat eponymus anni secundi Olympiadis octogesimae quintae (anni ante Christum natum 459) ***), ista

*) Commemoravit eam fabulam Suidas s. v. *Φρόνιχος*, fragmentumque eius exstat apud Hesychium s. v. *Ἀδαμβές*, de quo post Hermannum in praef. p. XII. dixit C. I. Hoffmannus in Horrei Philol. a Seebodio, Iahnio, Klotzio editi vol. II. fasc. I. p. 47.

**) in editione huius fabulae edita Oxonii e typographeo Academico MDCCCXXXIV. p. 6. R. K.

***) Ad hunc annum pertinere, quod scriptum in didascalico illo fragmento est, recte vidit G. Dindorfius, qui commemoravit idem nomen leviter corruptum haberi apud Diodorum Siculum lib. XII. c. 30., ubi quod vulgo legeretur: *ἐπ' ἄρχοντος δ' Ἀθήνησι Γλαυκίδου* ita dixit mutandum videri, ut

coniectura ex Aristophanis commemoratione ducta, qua Pflugkius olim collegerat hanc fabulam datam esse ante Olymp. LXXXVIII. ann. 1., carere possumus. Nec illi rationi multum tribuendum videtur, qua G. Hermannus suspicatus est iterum hanc fabulam editam esse ab Euripide post Olymp. LXXXIX., quod ille confici putabat quum modulatione talium versuum, quales essent 375, 376.

*ἐπὶ τοῖσδε παῖδας χειρὸς ἐξ ἐμῆς δέχου.
δέχομαι, φίλον γε δῶρον ἐκ φίλης χειρός.,*

tum locis quibusdam, in quibus vestigia duarum recensionum deprehendisse sibi visus erat vir doctissimus, vv. 55. 810. 883. 1105. Neque enim omnino isti legi, qua Hermannus de tempore fabularum ex ipsa modorum ratione statui voluit, concedendum esse videtur, et singuli loci, ex quibus aliquid de duplici huius fabulae recensione concludi posse putabat, eiusmodi sunt, ut id, quod ille voluit, inde concludi posse minime videatur, qua de re deinceps suo loco a nobis explicabitur. Praeterquam autem quod accuratius ex illo didascalico fragmento tempus ipsum, quo haec fabula acta esset, definiri potuit, percommode etiam illud accidit, quod ex eodem fragmento cognoscimus, quae tetralogia illa fuerit, quibus e fabulis constiterit, quo ordine composita fuerit, in qua hac fabula usus est Euripides. Legitur enim ibi, quemadmodum recte emendatum est: *Πρῶτος ἦν Σοφοκλῆς, δεύτερος Εὐριπίδης Κρήσσαις, Ἀλκμαίῳνι τῷ διὰ Ψωφῖδος, Τηλέφῳ, Ἀλκῆστιδι.* His rebus cognitis de totius fabulae ratione ac natura melius iam nos iudicare posse videmur quam superiores. Etenim quum tetralogiarum ratio illa fuerit, ut peractis tribus tragoediis quarta accederet fabula, in qua animi hominum tragico superiorum fabularum

scriberetur *Γλανκίνου* ... et apud Scholiastam ad Aristophanis Acharnensium v. 67., quo in loco *ἐπιγλίνου τε καὶ Θεοδώρου* pro *ἐπὶ Γλανκίνου τε καὶ Θεοδώρου* legitur, quam veram esse archontum seriem intelligitur ex Diodori Siculi lib. XII. c. 29—31. Conferantur praeterea illa, quae Frid. Gulielmus Glum in commentatione de Euripidis Alceste edita Berolini anno MDCCCXXXVI. de ea re disseruit quum p. 14 sq. tum adn. 1. p. 14. R. K.

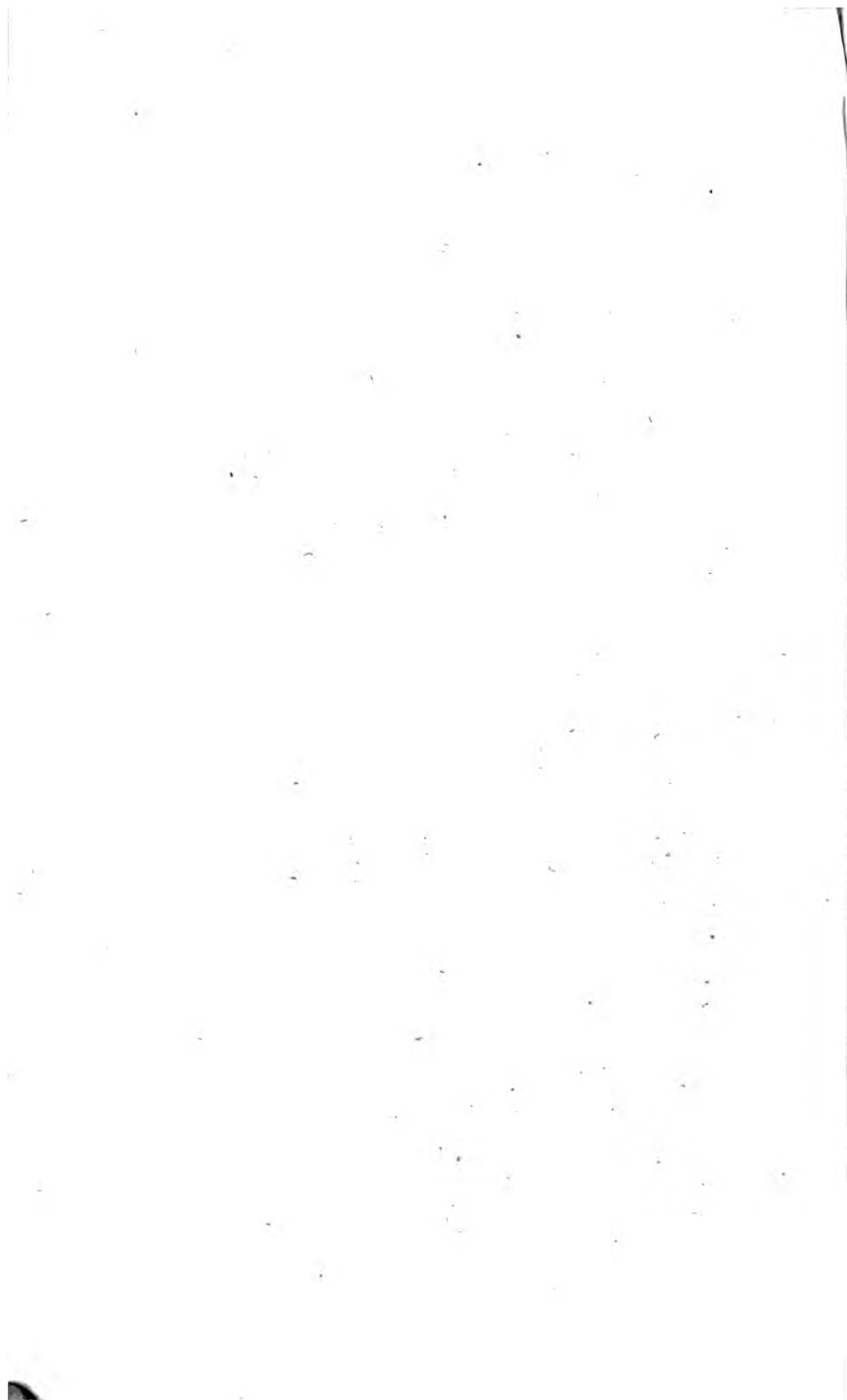
argumento commoti relaxarentur quodammodo et ad hilaritatem paullatim reducerentur, scimus plerumque quarto loco drama satyricum, quo id efficeretur, actum esse; interdum tamen etiam fabula eiusmodi loco dramatis satyrici posita est, quae quidem tragicum colorem haberet, sed tamen decursu et exitu hilariore spectatores a tristitia ad hilaritudinem traducere posset, quo in genere iam Alcestis Euripidis atque Orestes iure numerantur. Quod quum ita sit, reprehensio illa, qua iam veteres homines hanc fabulam carpserunt, per se concidit, ut recte post G. Dindorfium l. c. p. 3 sqq. demonstravit Fr. Guil. Glumius l. c. p. 47 sqq., qui etiam ipsum huius fabulae argumentum diligenter descripsit l. c. p. 39 — 47. Ad hunc igitur lectores eos relego, qui pluribus de re aperta edoceri cupiunt, quoniam mihi non lubet neque in scholis meis neque in commentariis de his rebus multis verbis exponere, quae ad iudicandam aliquam fabulam pertinent, quia mihi de eorum auditorum iudicio desperandum esse videtur, qui, ubi recte atque ordine aliqua fabula explicata atque enarrata est et breviter de ipso etiam argumento fabulae expositum est, non ipsi sentiunt, quid de ea iudicandum sit, verum hoc ipsum iudicium sibi syllabatim pronuntiari cupiunt.

Etiam de adiumentis criticis rectius iam iudicare possumus, postquam multi Euripidis codices accuratius inspecti et excussi sunt*), et huius quidem fabulae libri manu scripti praestantiores hi sunt: Cod. Vaticanus, bombycinus saeculi XII. littera B. a Kirchhoffio notatus, Cod. Havniensis chartaceus, descriptus recentiore aetate e codice Vaticani simillimo, sed multis modis iam interpolatione recentiorum depravato, littera C. a Kirchhoffio notatus; deteriores huius fabulae codices hi sunt: Cod. Parisinus 2713. membranaceus, saeculi XIII. littera a. a Kirchhoffio notatus, Cod. Florentinus Vossii, littera b. a Kirchhoffio notatus, Cod. Florentinus plut. XXXI. n. 10. chartaceus, saeculi XIV., littera c. a Kirchhoffio no-

*) His de rebus nostra aetate magna diligentia exposuit Ad. Kirchhoffius in editione sua fabularum Euripidis Berolini a. 1855. parata, vol. I. praef. p. III. sqq. R. K.

tatus, Cod. Florentinus plut. XXXI. n. 15. chartaceus, saeculi XIV., littera d. a Kirchhoffio notatus. Praeterea A. Kirchhoffius tertiam quasi familiam codicum facit eam, quae constet ex iis libris, qui e Cod. archetypo, qui ab anonymo grammatico aut metrico interpolatus fuerit, orti esse videantur, in quo numero ab illo hi codices, qui Alcestin habent, repuntur: Cod. Harleianus n. 5743. musei Britannici, bombycinus usque ad Troadum v. 611., inde usque ad finem chartaceus et alia manu scriptus, littera *A.* ab ipso notatus, qui continet fragmentum Alcestitis inde a versu 1031., Cod. Palatinus, inter Vaticanos n. 287. membranaceus, saeculi, ut videtur, XIV., forma maxima scriptus binis per paginam columnis, a Kirchhoffio littera *B.* notatus, Cod. Florentinus plut. XXXII. n. 2. chartaceus, saeculi XIV., varia manu scriptus, a Kirchhoffio littera *C.* notatus. Huius libri quae Alcestin contineant apographa statuit auctore potissimum P. Elmsleio ad Euripidis Bacchas praef. p. VII sq. haec: Cod. Parisinum n. 2887, 2888. Par. E.) saeculi XVI. ineuntis, Cod. Marcianum class. IX. n. 10. membranaceum, saeculi XV., forma maxima elegantissime scriptum.

Evenit ut editiones principes, Florentina anni 1469., quam dicitur curavisse Janus Lascaris, Veneta Aldi anni 1503. e codicibus deterioribus describebantur, illa ex apographo Parisino E. codicis Florentini *C.*, altera e Palatino *B.*, ut ad emendandam fabulae scripturam inde plane nihil possit erui. Plus in hac parte proficimus e scholiis, quae ad Alcestin scripta sunt, et ex ceterorum scriptorum et grammaticorum citationibus singulorum huius fabulae versuum. Omnium Euripidis fabularum editiones hoc loco enumerare opus non est qui autem separatim ediderunt hanc fabulam, potissimum hi sunt: I. H. Monkius, cuius repetitione Lipsiensi anni 1824. usus sum, cui accedunt emendationes Godofredi Hermanni, Ern. Frid. Wüstemann, cuius editio prodiit Gothae anno 1823., Gul. Dindorfius, cuius editio edita est Oxonii anno 1834. R. K.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΛΚΗΣΤΙΔΟΣ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΔΙΚΑΙΑΡΧΟΥ.

⁹ Απόλλων ἠτήσατο παρὰ τῶν Μοιρῶν, ὅπως ὁ Ἄδμητος τελευτᾶν μέλλων παράσχη [τινὰ] τὸν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐκόντα τεθνηξόμενον, ἵνα ἴσον τῷ προτέρῳ 5 χρόνον ζήσῃ. καὶ δὴ Ἄλκηστις ἢ γυνὴ τοῦ Ἄδμήτου ἐπέδωκεν ἑαυτήν, οὐδετέρου τῶν γονέων θελήσαντος ὑπὲρ τοῦ παιδὸς ἀποθανεῖν. μετ' οὐ πολὺ δὲ ταύτης τῆς συμφορᾶς γενομένης Ἡρακλῆς παραγενόμενος καὶ μαθὼν παρὰ τινος θεράποντος τὰ 10 περὶ τὴν Ἄλκηστιν ἐπορεύθη ἐπὶ τὸν τάφον καὶ

V. 1. Argumenta haec contulit A. Kirchhoffius cum codd. BCBC. Exscripsit ea schol. Platonis ad Symp. p. 179. B. et Eudocia p. 21. Leguntur etiam in editione Schol. Eurip. Iuntina. Horum prius Dicaearcho tribuit A. Kirchhoffius auctoritate codicis C.

V. 3. ὁ om. BC.

V. 4. τινὰ om. BC. Schol. Platon. Eudoc. Habent BC., qui mox ἐκόντα omittunt. R. K.

V. 6. δὴ om. BC. τοῦ Ἄδμήτου om. BC.

V. 7. μηδετέρου BC. θελήσαντος C. Schol. Plat. Eudoc. De cod. B. parum constat. Vulgo ἐθελήσαντος.

V. 9. ταύτης τῆς συμφορᾶς C. Schol. Plat. Eudoc. De cod. B. parum constat. τῆς συμφορᾶς ταύτης BC. Dein Ἡρακλῆς παραγενόμενος om. C. post Ἄλκηστιν v. 11. inserens ἐγτυχάν ὁ Ἡρακλῆς. De B. parum constat. Vulgatum tuentur BC. Schol. Plat. Eudoc.

τὸν Θάνατον ἀποσιῆσαι ποιήσας ἐσθῆτι καλύπτει
τὴν γυναῖκα. τὸν δὲ Ἄδμητον ἠξίου λαβόντα αὐτὴν
τηρεῖν· εἰληφέναι γὰρ αὐτὴν πάλης ἄθλον ἔλεγε.
μὴ βουλομένον δὲ ἐκείνου, [ἀποκαλύψας] ἔδειξεν ἦν
5 ἐπένθει.

[*ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ*
ΥΠΟΘΕΣΙΣ.]

Ἄλκηστις ἡ Ἡελίου θυγάτηρ, ὑπομείνασα ὑπὲρ
τοῦ ἰδίου ἀνδρὸς τελευτῆσαι, Ἡρακλέους ἐπιδημήσαν-
10 τος ἐν τῇ Θετταλίᾳ διασώζεται, βιασαμένου τοῦς
χθονίους θεοὺς καὶ ἀφελομένου τὴν γυναῖκα. παρ'
οὐδετέρῳ κεῖται ἢ μυθοποιῶν. τὸ δράμα ἐποιήθη ἰξ.
ἐδιδάχθη ἐπὶ Γλανκίνου ἄρχοντος πρὸς Ὀλυμπιάδι, πρῶ-
τος ἦν Σοφοκλῆς, δεύτερος Εὐριπίδης Κρήσσαις,
15 Ἄλκμαίωνι τῷ διὰ Ψωφίδος, Τηλέφῳ, Ἄλκηστιδι
[, τρίτος]. τὸ δὲ δράμα κωμικωτέραν
ἔχει τὴν καταστροφὴν. ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπό-
κειται ἐν Φεραῖς μιᾷ πόλει τῆς Θετταλίας· συνέστηκε

V. 1. τὸν om. C.

V. 2. αὐτὴν τηρεῖν C. Schol. Plat. Eudoc. De B. parum
constat. αὐτὴν om. BC.

V. 3. εἰληφέναι δὲ B. ap. Cobetum, εἰληφέναι γὰρ idem
ap. Dindorf. om. particulam B. καὶ εἰληφέναι C. εἰληφέναι γὰρ
C. Schol. Platon. Eudoc.

V. 4. ἀποκαλύψας non habent nisi BC.

V. 6. Alterum argumentum om. C. Apud schol. Platon.
praemissum est ἄλλως.

V. 8. ὑπομείνασα ὑπὲρ τοῦ ἰδίου — ἢ μυθοποιῶν. Pro his
legitur in B. ὑπομείνασα τὸν ὑπὲρ τοῦ ἰδίου ἀνδρὸς θάνατον ἐσθῆτι
ἐπιξενισθεῖσα τῷ ἀδμήτῳ. ἐξίων ἐκ τοῦ οἴκου ἀδμήτου προλογίζεαι
ἀπόλλων ῥητορικῶς, ceteris omissis.

V. 12. ἢ μυθοποιῶν in his verbis etiam Schol. Platon. Eudoc.
desinunt. De verbis παρ' οὐδετέρῳ vide quae adnotavit Pflugkius
ad Med p. 5. Verba quae sequuntur τὸ δράμα — τὴν καταστρο-
φὴν solus habet B. omissa etiam in C. — ἰξ in B. dicit esse Din-
dorfius, ἰξ Cobetus.

V. 13. πρὸς Ὀλυμπιάδι G. Dindorfius. τὸ ἰ B.

V. 14. πρῶτος G. Dindorfius. πρῶτον B. δεύτερος G. Dindor-
fius. δεύτερον B.

V. 15. τῷ διὰ Ψωφίδος G. Dindorfius. τῷ διαψωφίῳ B.

V. 17. καταστροφὴν] κατασκευὴν B. altero supra scripto. κατα-
σκευὴν tuetur Fr. G. Glum l. c. p. 14 sq.

V. 18. κεῖται C.

δὲ ὁ χορὸς ἐκ τινῶν πρεσβυτῶν ἐντοπίων, οἳ καὶ παραγίνονται συμπαθήσοντες τῇ Ἀλκίσιδος συμφορᾷ. προλογίζει ὁ Ἥλιος. εἰσιδ' ἐχορήγει.

Τὸ δὲ δρᾶμά ἐστι σατυρικώτερον, ὅτι εἰς χαρὰν καὶ ἡδονὴν καταστρέφει. παρὰ τῶν γραμματικῶν ἐκβάλλεται ὡς ἀνοίκεια τῆς τραγικῆς ποιήσεως ὃ τε Ὀρέστης καὶ ἡ Ἀλκίσις, ὡς ἐκ συμφορᾶς μὲν ἀρχόμενα, εἰς εὐδαιμονίαν δὲ καὶ χαρὰν λήξαντα, ἃ ἐστι μᾶλλον κωμωδίας ἐχόμενα. 5

V. 2. τῇ Ἀλκίσιδος συμφορᾷ R. Klotz. τῆς Ἀ. συμφορας B. τῆς Ἀ. συμφορᾷ C. Fuit igitur olim scriptum τῇ Ἀλκίσιδος συμφορᾷ. Vn'go ex editione Iuntina falso ταῖς Ἀ. συμφοραῖς editur, nisi quod A. Nauckius scripsit τῆς Ἀ. συμφορᾶς.

V. 3. ὁ ἥλιος BC. δὲ Ἀπόλλων Iuntina. Reliqui ὁ Ἥλιος, quod Euripides quidem certe confudit cum Sole Apollinem. — εἰσιδ' ἐχορήγει B. εἰσι δε χορηγοί C. Εἰσιδοτος ἐχορήγει G. Dindorfius. Vide Fr. G. Glum l. c. p. 15 sqq., qui εἰσι δὲ δύο χορηγοί praeposuit.

V. 5. παρὰ τῶν γραμματικῶν Anonymus ap. A. Nauckium. παρὰ τῶν τραγικῶν B. ap. Cobet. παρὰ τοῖς κριτικοῖς B. ad Dindorf. Hinc Pflugkii aliiq. παρὰ τοῖς κριτικοῖς proposuerunt. Illud propterea anteposui, quod γραμματικὸς certo compendio scribi solebat, ut et in γραμμικὸς et in πραγματικὸς corruptum esse videamus. Vide Gregor. Corinth. p. 24. ed. Schaeff.

V. 8. λήξαντα B. καταλήξαντα C., ut videtur. Paulo post ἃ auctore G. Hermanao additum est in BC, omissum. Aliter scriptor Codicis C., qui ἔστι δὲ μᾶλλον correxit.

Personarum index et ea verba, quae prologum demonstrant, e cod. B. recepta sunt.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΠΟΛΛΩΝ.
ΘΑΝΑΤΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΠΡΕΣΒΥΤΩΝ ΦΕΡΑΙΩΝ.
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.
ΑΔΚΗΣΤΙΣ.
ΑΔΜΗΤΟΣ.
ΕΤΜΗΔΟΣ.
ΗΡΑΚΛΗΣ.
ΦΕΡΗΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ.

Ἐξίων ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Ἀδμήτου προλογίζει ὁ Ἀπόλλων ἠητορικοῖς.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Ὡ δώματ' Ἀδμήτει', ἐν οἷς ἔτλην ἐγὼ
θῆσαν τράπεζαν αἰνέσαι, θεός περ ὦν.
Ζεὺς γὰρ κατακτὰς παῖδα τὸν ἐμὸν αἴτιος
Ἀσκληπιὸν στέρνοισιν ἐμβαλὼν φλόγα,

V. 1. 2. habet Athenag. legat. pro Christ. p. 25. ed. H. Steph.

V. 3. 4. Clemens Alex. protrept. c. 1. §. 30. p. 26. Pott.
Cyrillus c. Iul. p. 201.

ΑΠΟΛΛΩΝ. Apollo arcum manu tenens aureum, v. v! 35. et v. 39., ex Admeti aedibus prodit in scaenam. Scaena autem est ante domum regiam, quae conspicitur in recessu, a dextra proscaenii parte via patet in agrum Larissae finitimum, v. v. 835. a sinistra Pherarum urbs reliqua sita est. G L U M.

V. 1. ὦ δώματ' Ἀδμήτει'] Exclamationem illam potius esse quam compellationem monui ad Andr. 1. — ἔτλην, sustinui, ut rem duram neque ex dei maiestate. Sic infra v. 572: ἔτλα δὲ σοῖσι μηλονόμας ἐν δόμοις γενέσθαι. v. 496: ὄν ἔτεκον

δ' οὐκ ἔτλαν ῥύεσθαι. Ion. 958. Aesch. Prom. 657. Agam. 217. 1007. Soph. Trach. 71. PFLUGK.

V. 2. Huc referunt Photii et Suidae gl. θῆσαν· μισθωτικήν ἢ εὐτελήν ἢ δουλικήν τροφήν, et Hesych. θῆσαν· δουλικήν. Θῆσαν ἐστὶν dixit ἀνδρὸς αὐτοῦργου El. 205. De talis condicionis homine Sophocles quoque Oed. T. 1029: πομπήν γὰρ ἦσθα κατὰ θητεία πλάνης; Adde Eustath. ad Il. Φ. p. 1246, 11. Ceterum bene Stiblinus vertit: demensum contentus tuli. Cf. Theocrit. Id. XVI. 34 s. ibiq. Wü-

οὐ δὴ χολωθεὶς τέκτονας Δίου πυρὸς 5
 κτείνω Κύνλωπας, καὶ με θητεύειν πατὴρ
 θνητῶ παρ' ἀνδρὶ τῶνδ' ἄποιν' ἠγάχασεν.
 ἐλθὼν δὲ γαίαν τήνδ' ἐβουφόρβουν ξένῳ
 καὶ τόνδ' ἔσωξον οἶκον ἐς τόδ' ἡμέρας.
 οὔσιον γὰρ ἀνδρὸς ὅσιος ὢν ἐτύχχανον, 10

V. 5 sqq. respicit schol. Hom. II. B, 766. P. 383.

V. 7. 8. citat Athenagoras l. c.

V. 8. ἐλθὼν δ' ἐς αἴαν Athenagoras l. c., qui quod suae aetatis sermone adsuefactus erat, praepositionem de suo adiecit, v. Klotz. ad Eurip. Med. v. 7. p. 14.

stem. et discite indignitatem rei verbis Seuthae ap. Xenoph. Anab. VII. 2, 23. [Conferas praeterea Sophoclis Aiacem: v. 499: νόμιζε καὶ — σὺν παιδί τῷ σῶ δουλίαν ἔξειν τροφήν. tum Aeschylī Agamemn. v. 1000. ed. Herm., ubi e cod. Flor. auctore Blomfieldio reponendum est: καὶ παῖδα γὰρ τοὶ φασὶν Ἀλκμήνης ποτὲ πραθέντα τλήραι δουλίαν μάξης βίον. id quod etiam F. G. Schneidevinus scribi voluit et explicavit. Vide eius appendicem p. 230. et conf. A. Kirchhoffium in Philol. IX. p. 162. R. K.] — αἰνέσαι, εὐαρεστῆσαι, καταδέξασθαι Schol. Hipp. 37: ἐνιαυσίαν ἐκδημον αἰνέσας φυγῆν. El. 1247: αἰνεῖς δ' ἀνάγκη ταῦτα. PFLUGK.

V. 5. Pind. Nem. VIII. 25: ὄπλων χολωθεῖς. Soph. Antig. 1177: πατρὶ μνησίως φόνον. Cf. Matth. Gr. §. 368. a. PFLUGK.

V. 7. τῶνδ' ἄποινα] Appositio ad θητεύειν. Aesch. Agam. 1392: Οὐ τοῦτον ἐκ γῆς τῆςδε χρῆν σ' ἀνδρηλατεῖν, Μιασμάτων ἄποιν'; Eur. Iph. T. 1458: ὅταν ἐορτάξῃ λεώς, τῆς σῆς σφαγῆς ἄποιν', ἐπισχέτω ξίφος Δέρη πρὸς ἀνδρός. El. 1175: ἴδετε ἰάδ' ἔργα, φόνια, μυσσάρᾳ, δίγωνα σώματ' ἐν χθονὶ κείμενα πλαγᾷ χειρὸς [ὑπ'] ἐμᾶς, ἄποιν' ἐμῶν πημάτων. Quibus adde Pind. Olymp. VII. 15.

XI. 79. et Boeckhii Explic. p. 169. 203. Cf. Rost. Gr. §. 101. annot. 12. PFLUGK.

V. 8. «ἐβουφόρβουν et ἔσωξον imperfecta, quia adhuc serviebat Apollo.» HERMANNUS. Hoc quidem unde didicerit vir egregius, nescio: nam verborum tempora non cogunt, ut etiam tum servisse Apollinem statuamus. Eiusdem generis est imperfectum ἐτύχχανον v. 10. PFLUGK.

V. 9. ἐς τόδ' ἡμέρας] usque ad hoc temporis momentum. Cf. Phoen. 425. 1085. Hipp. 1073. Soph. Oed. Col. 1138. et similia apud Lobeck. ad Phryn. p. 279. Matth. Gr. §. 341. 4. PFLUGK.

V. 10. Comma post ἐτύχχανον sublatum voluit Wunderus Adv. in Soph. Philoct. p. 84., ut verbum τυγχάνειν duplici genetivo iungeretur, ut v. 559. 666. al. Non opus esse ea correctione docet Bacch. v. 613: ἀλλὰ πῶς ἠλευθερώθης ἀνδρὸς ἀνοσίον τυχῶν; PFLUGK.

V. 11. ὃν θανεῖν ἐρῶν-σάμην] Exspectes μὴ θανεῖν. Recte etiam omitti negationem docuerunt Herm. ad Vig. p. 898. Blomf. ad Aesch. Prom. 244. Schaeef. ad Plut. Vit. vol. V. p. 41. Matth. Gr. p. 1047. 1065. Bernhardt Synt. p. 357. PFLUGK. Conferas etiam

παιδὸς Φέρητος, ὃν θανεῖν ἐρούσαμην
 Μοίρας δολώσας· ἤνεσαν δέ μοι θεαὶ
 Ἄδμητον ἄδην τὸν παραντίκ' ἐκφυγεῖν
 ἄλλον διαλλάξαντα τοῖς κάτω νεκρόν.
 πάντας δ' ἐλέγξας καὶ διεξελθῶν φίλους,
 πατέρα γεραιάν θ' ἢ σφ' ἔτικτε μητέρα,
 οὐχ εὔρε πλὴν γυναικὸς ἧτις ἤθελε

15

V. 10. ἐτύγχανε Ald. e correctura Musuri inutili. Neque enim ulla intelligi causa potest, quamobrem non sibi ipse deus hanc laudem vindicare potuerit

V. 17. ἧτις ἤθελε θανεῖν πρὸ κείνου om. codd. abcd.

ea, quae de re explicavi ad Eurip. Phoen. v. 603. p. 10°. ed. Goth. R. K.

V. 12. δολώσας] Soph. Phil. 129: πανκλήρου τρόποις Μορφήν δολώσας. v. 1288: ἄρα δεύτερον δολούμεθα; Aesch. Agam. 264. 162°. Eur. Iph. A. 898: σοῖς δολώσαντες γάμοις. In primis de fallaciis venatorum Xenoph. Cyrop. 1. 6, 28. Plutarch. Amat. p. 757. D. et de artibus belli, Id. Vita Fabii Max. c. 6. p. 177. E. PFLUGK. Quemadmodum Parcas deceperit, tradit Scholiasta his verbis: Μοίρας δολώσας· οὐ γάρ, φασί, τῶν λογισμῶν ἀπαγαγῶν ἐξητήσατο Ἄδμητον, οὕτω μὲντοι, ὥστε ἀντιδοῦναι ἑαυτοῦ ἕτερον τῶ Ἄδῃ. Conf. Aeschyli Eumen. v. 715 sqq. ed. Herm. R. K.

Ibid. ἤνεσαν] sponderunt. Med. 1157: ἀλλ' ἤνεσ' ἀνδρὶ πάντα. Infra v. 525. Orest. 1658. Suppl. 388. Schaeff. ad El. 33. ed. Seidl. PFLUGK.

V. 13. ἄδην τὸν παραντίκ'] instantem mortem. Sic Ἄδῃς usurpatum, ut vidit Monkus, Hipp. 1047. 1366. Iph. T. 486. Soph. Oed. Col. 1440. Aesch. Agam. 676. PFLUGK.

V. 14. διαλλάξαντα] i. e. ἀντιδόντα. Sic v. 46. δάμαρτ' ἀμείψας. El. 89: φόνον φορεῦσι

πατρὸς ἀλλάξων ἐμοῦ. Contra Plutarchus Vit. Cic. p. 870. A. διήλλαξεν ἐσθῆτα τῇ συμφορᾷ πρόπουσαν dixit pro μετέλαβεν. PFLUGK.

V. 15. ἐλέγξας καὶ διεξελθῶν] i. e. ἐξῆς ἐλέγξας, sive τοῖς ἐλέγχοις διεξελθῶν. Soph. Phil. 1419: ὅσους πονήσας καὶ διεξελθῶν πόνους. Plato de Rep. VII. p. 534. C: διὰ πάντων ἐλέγχων διεξιῶν, ubi vide Stallb. Eurip. Hipp. 1024: ἔργοις ἂν εἶδες τοὺς κακοὺς διεξιῶν. Cf. Wyttenbach. ad Ecl. hist. p. 354. Ceterum ἐλέγχειν hoc loco non est arguere, convincere, sed, quae rarior huius verbi significatio, temptare, experiri, πείραν λαμβάνειν. De qua videndus Wyttenb. ad Plutarchi Moralia p. 137. C. PFLUGK.

V. 17 seq. ἧτις] «Quia alii noluerunt mortem subire, uxor autem voluit, aptius est et venustius de hac, non de illis haec verba dici. Quare minime ἧτις in ὅστις mutandum [id quod Reiskio ac Marklando visum erat. Recte comparavit G. Dindorfius Hesychii Gloss., ubi ἧτις dicitur pro ὅστις poni, conferens etiam Aristophanis locum de Nubibus v. 692. ΣΩ. ὄρᾳς; γυναικα τὴν Ἀμυνίαν καλεῖς; ΣΤΡ. οὐκ οὐν δικαίως ἧτις οὐ στρατεύεται. R. K.] μηδ' ἔτι autem ne-

θανεῖν πρὸ κείνου μηδ' ἔτ' εἰσορᾶν φάος
 ἢ νῦν κατ' οἴκους ἐν χεροῖν βαστάζεται
 ψυχοῦράγοῦσα· τῆδε γάρ σφ' ἐν ἡμέρᾳ
 θανεῖν πέπρωται καὶ μεταστῆναι βίου.
 ἐγὼ δέ, μὴ μίασμά μ' ἐν δόμοις κίχῃ,
 λείπω μελάθρων τῶνδε φιλιότητα στέγῃν.
 ἤδη δὲ τόνδε Θάνατον εἰσορῶ πέλας,

20

V. 18. μηδ' ἔτ' Musgravius. μηδ' ἔτ' B C. μηκέτ' B C. de ceteris non constat.

Post v. 19. Kirchhoffius versum hinc excidisse existimat, cuius rei idoneam causam non video.

V. 23. τῶνδε φιλιότητα στέγῃν Codd. Ba Schol. ad Hippol.

mo non scribendum videat, qui meminerit solere Graecos quae significanter dicere volunt iterare per negationem contrarii.» HERMANN. Vide Brunck. ad Soph. Oed. T. 58. Aeschylus Pers. 297: Ξέρξης μὲν αὐτὸς ζῆ τε καὶ βλέπει φάος. Eurip. El. 349: τί φασιν; ἀνὴρ ἔστι καὶ λεύσσει φάος; Ac vide ne in Heraclidis v. 969. verum sit χρῆν τόνδε μὴ ζῆν μηδ' ἔτ' εἰσορᾶν φάος. cf. Goettling. ad Hesiodi Theog. 551. — Notandum etiam κείνον pro αὐτοῦ positum, de quo usu vide Heindorf. ad Plat. Phaedon. p. 111. B. Krüger. ad Xenoph. Anab. IV. 3, 20. Schaefer. ad Demosth. T. III. p. 160. Bremi ad Lysiae Orat. select. p. 154. PFLUGK.

V. 19. ἐν χεροῖν] Admeti puta. et famulorum. Utuntur enim duali etiam ubi de pluribus loquuntur, ut Soph. Ai. 729: ὥστ' ἐς τοσοῦτον ἦλθον, ὥστε καὶ χεροῖν Κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφῃ. Eurip. Orest. 1492. Iph. T. 1367. Suppl. 1166. Plutarchus Pyrrho p. 387. A. Alex. M. p. 671. B. Brut. p. 1003. D. Lucianus Démon. §. 11. p. 260. ed. Fritsch. PFLUGK. Sic etiam in Sophoclis Antigona v. 264. dicit ex-

cubator de sua cohorte: ἡμεῖς ἔτοιμοι καὶ μύδρους αἶρειν χεροῖν. Sed is tamen non recte iudicaret, si quis existimaret numerum dualem in pluribus hominibus promiscue poni. Tum demum enim numerus dualis recte usurpatur, etiam ubi de pluribus sermo est, si illi, qui dicuntur χεροῖν aliquid facere, id ita agunt, ut ambabus manibus in actione utantur, ut numero duali sua ac propria vis, qua binas inter se pares et coniunctas res aut personas denotat, servetur; id quod cadit in omnes locos, qui supra scripti sunt. R. K.

V. 20. ψυχοῦράγοῦσα] animam agens. Cf. v. 143. Herc. F. 324. Plutarch. Crass. p. 560. E: τῶν τετραμένων καὶ ψυχοῦράγοῦντων. De Iside et Os. p. 362, E: ψυχοῦράγοῦσαν καὶ σφαδάζουσαν. PFLUGK.

V. 21. μεταστῆναι βίου] Cf. infra v. 1122. Bacch. 944: μεθέστηκας φρενῶν. 1269: μετασταθεῖσα τῶν πάρος φρενῶν. Phoen. 75: οὐ μεθίσταται θρόνων. Iph. T. 775. 991. 1177. Rhes. 295. Aesch. Eum. 888. Alia notavimus ego ad Helen. 856., Lobeckius ad Soph. Ai. p. 372. PFLUGK.

ιερῇ θανόντων, ὅς νιν εἰς Ἴδου δόμους 25
μέλλει κατάξειν· συμμέτρως δ' ἀφίκετο
φρουρῶν τόδ' ἡμαρ, ᾧ θανεῖν αὐτὴν χρεών.

ΘΑΝΑΤΟΣ.

ᾶ ᾶ.

τί σὺ πρὸς μελάθροισ; τί σὺ τῆδε πολεῖς, 30
Φοῖβ'; ἀδικεῖς αὐτὴν τιμὰς ἐνέρω

v. 1427. qui habet v. 22. 23. τῶνδε φιλιάτων στέγην Codd. Cbed. τῆνδε φιλιάτην στέγην BC.

V. 28. ΘΑΝΑΤΟΣ. Sic libri omnes excepto B., in quo est χάρων hoc loco et semper deinceps. Macrobius saturn. lib. V. c. 19. §. 4. Orcum appellavit Latine. ᾶ ᾶ bis tantum est in codd. BC abcd. quater, ut videtur, est in solo C.

V. 22. Similiter Diana in Hippol. 1437: ἐμοὶ γὰρ οὐ θέμις φθιτοὺς δρᾶν, Οὐδ' ὄμμα χαίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς, ubi vide interpretes. PFLUGK.

V. 24. τόνδε] pro adverbio, illic. Cf. v. 136. 234. 507. Hipp. 51. 171. 899. al. Matth. Gr. §. 471. 12. Seneca quoque Agam. 913. Hospes quis iste concitos currus agit? PFLUGK.

V. 25. ἱερῇ] pro ἱερέα. V. ad Andr. 22. Graviter dictum in Baechis v. 1114: ἱερία φόνου de Agaue. PFLUGK.

V. 26. Quod in cod. Flor. A. dicitur esse σύμμετρον pro συμμέτρως scriptum, G. Hermannus non improbavit. Contra Pflugkius scribi voluit σύμμετρος adferens Soph. Ant. 387: ποία ξύμμετρος προὔβην τύχη; In eandem coniecturam nuper incidit A. Nauckius. Ea tum demum vera esset, si datus accederet aut aliud quid quo referretur. Nunc autem συμμέτρως, ut verum adverbium, pertinet ad φρουρῶν τόδ' ἡμαρ. Recte igitur hoc quoque loco Scholiasta: συμμέτρως· ἐνκαίρως μετρήσας ταύτην τὴν ἡμέραν, ἐν ἣ ἐπέπρωτο αὐτὴν ἀποθανεῖν, τουτέστι πρὸς αὐτὸν τὸν ὄρον καὶ τὸ μέτρον ἦλθεν. R. K.

V. 28. Orcus per χαρωνείους κλίμακας escendens in proscenium, atro indutus peplo (v. 843: ἄνακτα τὸν μελάμπεπλον νεκρῶν Θάνατον) atrisque alis instructus (Schol. ad Alcest. 843: εἰδωλοποιεῖται μελαίνας πτέρυγας ἔχων ὁ Θάνατος), stricto autem ense, quo victimas sacrat dis inferis (v. 75.). GLUM. l. c. p. 40.

V. 29. πολεῖς] Activam formam bene vindicavit Monkus coll. Or. 1269: τίς ὄδ' ἄρ' ἀμφὶ μελάθρον πολεῖ σὸν ἀγρότιας ἀνὴρ; et Aesch. Pers. 305: θαλασσοπλήκτων νῆσον Αἴαντος πολεῖ. Medii, quod restitutum ivit Reiskius, exemplum in Aesch. Prom. 666., ubi v. Blomf. PFLUGK.

V. 30. «αὐτὴν refer ad priorem fraudem, quam Parcis fecerat Apollo.» WUEST. — τιμὰς intell. iura dominatumque inferiorum. Sic Dioscurorum dicuntur τιμαὶ σωτήρες El. 993. cf. Herc. F. 845. Plutarchus T. II. p. 194: καθ' ὃν χρόνον ὁ Ζεὺς ἔνεμε τοῖς δαίμοσι τὰς τιμὰς. Γέρα eadem appellavit Aesch. Prom. 237. Utrumque vocabulum coniunxit idem Eum. 204. Cf. Valck. ad Hipp. 107. PFLUGK.

ἀφοριζόμενος καὶ καταπαύων,
οὐκ ἤρκεσέ σοι μόρον Ἀδμήτου
διακωλύσαι Μοίρας δολίφ
σφήλαντι τέχνῃ; νῦν δ' ἐπὶ τῆδ' αὖ
χέρα τοξήρη φρουρεῖς ὀπίσσεας,
ἢ τόδ' ὑπέστη πόσιν ἐκλύσασ',
αὐτὴ προθανεῖν, Πελίου παῖς.

35

ΑΠΟΛΛΩΝ.

θάρσει· δίκην τοι καὶ λόγους κεδνοὺς ἔχω.

ΘΑΝΑΤΟΣ.

τί δῆτα τόξων ἔργον, εἰ δίκην ἔχεις;

ΑΠΟΛΛΩΝ.

σύνηθες αἰεὶ ταῦτα βαστάζειν ἐμοί.

40

V. 37. αὐτὴν προθανεῖν Codd. BC BC. Correctum in Codd. a[h]cd. αὐτὴν etsi defendi ita possit, ut scribatur: ἢ τόδ' ὑπέστη πόσιν ἐκλύσασ', αὐτὴν προθανεῖν, Πελίου παῖς., multo tamen concinnius illud est, quod nunc vulgatur.

V. 38. τοι BC. τε BC De ceteris non constat.

V. 41. ἐνδίκως BC. abcd. ἐκδίκως [B]C.

V. 43. τοῦδε νεκροῦ δευτέρου Codd. abcd.

V. 45. καὶ κάτω χθονός. Sic recte A. Kirchhoffius et A. Nauckius ex optimorum librorum [BC.] auctoritate reposuerunt,

V. 31. ἀφοριζόμενος] determinans, limitibus circumscribens. HERM.

V. 36. ἢ τόδ' ὑπέστη] τόδε referendum ad infinitivum προθανεῖν. Sic Iph. A. 840: πᾶσιν τόδ' ἐμπέφυκεν, αἰδεῖσθαι φίλους Καινοὺς ὄρωσι. Suppl. 108(): οἴμοι· τί δὴ βροτοῖσιν οὐκ ἔστιν τόδε, Νέους δὲ εἶναι καὶ γέροντας αὖ πάλιν; Herc. F. 303. Similiter ἐκεῖνο praemittitur infinitivo Aristoph. Plut. 922. Soph. Phil. 310. et τοῦτο Oed. Col. 1176. Trach. 95, ubi v. Herm. Demosth. de Halon. §. 14. Xenoph. Cyrop. V. 2, 19. II. 2, 8, ubi vide Bornem. et de Latinis scriptoribus Ochsner. ad Ecl. Cic. p. 164. PFLUGK.

V. 38. δίκην — ἔχω] Non

vi agam, inquit, sed ius et aequitatem affero. Phoen. 452: οὔτοι τὸ ταχὺ τὴν δίκην ἔχει. Vide ann. ad Androm. 439. PFLUGK. Tragici poetae in eiusmodi altercationibus studiosè formulis forensibus utuntur. Agnoscas hunc colorem, si conferas Andocidis orat. περὶ μυστηρίων §. 9: τὰ μὲν οὖν δίκαια γνώσκειν ἡμᾶς ἠγοῦμαι καὶ λόγους παρεσκευάσθαι, οἷς ἐγὼ πιστεύσας κτλ. De vi et significatione τοῖ particulae in eiusmodi locis vide quae scripsi ad Devar. Ol. II. part. II. p. 735 sq. R. K.

V. 39. τί δῆτα τόξων ἔργον;] quid igitur arcu opus est? Confert Monkus Hipp. 911. Andr. 553. Iph. A. 1344. Adde Brunck. ad Ari-

ΘΑΝΑΤΟΣ.

καὶ τοῖσδε γ' οἴκοις ἐκδίκως προσωφελεῖν.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

φίλου γὰρ ἀνδρὸς συμφοραῖς βαρύνομαι.

ΘΑΝΑΤΟΣ.

καὶ νοσφεῖς με τοῦδε δευτέρου νεκροῦ;

ΑΠΟΛΛΩΝ.

ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖνον πρὸς βίαν σ' ἀφειλόμην.

ΘΑΝΑΤΟΣ.

πῶς οὖν ὑπὲρ γῆς ἐστὶ κού κάτω χθονός; 45

ΑΠΟΛΛΩΝ.

δάμαρτ' ἀμείψας, ἦν σὺ νῦν ἤκεις μέτα.

ΘΑΝΑΤΟΣ.

κάπαξομαί γε νερτέρων ὑπὸ χθόνα.

quod adiuvatur etiam ab ipsa sententis. χθονὸς κάτω Codd. abcd. κατὰ χθονός B.

V. 47. νερτέρων ὑπὸ χθόνα scripsi cum A. Kirchhoffio ex optimorum librorum [B Cabcd.] auctoritate. νερτέραν, quod vulgo legitur, est in codd. [B] C. Etsi in Herc. tur. 335. νερτέρα δώσων χθονί legitur et recte legitur, tamen eodem iure etiam alterum dicitur, conf. Orest. 955. ὄν' ἔλαχ' ἄ κατὰ χθονός νερτέρων Περσέφασσα καλλίπαις θεά.

stoph. Pac. 1309. PFLUGK.

V. 40. Horat. Carm. III. 4, 60. Nunquam humero positurus arcum. PFLUGK.

V. 41. προσωφελεῖν dativo iunxit Herodot. IX. 103: προσωφελεῖν θέλοντες τοῖς Ἕλλησι. Eur. Heracl. 330, ubi vide. [De simplici verbo ὠφελεῖν cum dativo composito conf. Sophocl. Ant. 560: ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ τέθνηκεν, ὥστε τοῖς θανοῦσιν ὠφελεῖν. R. K.] Ceterum interrogationis signum cum Monkio sustuli. Neque enim ista quam in interrogatione inesse putat Matth. sive vis sive levitas convenire antiquae tragoediae videtur, et sine interrogatione haec dici docet nisi fallor particularum καὶ — γε usus aliunde cognitus. PFLUGK.

Eurip. Vol. II. Sect.

V. 42. φίλου γὰρ] Favere se Admeto concedit. Sic saepe in responsione γὰρ usurpatur, suppressa aliqua acquiescentis vel probantis antecessa significatione. Cf. huius fabulae v. 147. 823. 1081. Hipp. 279. 281. 331. Suppl. 117. 160. El. 1118. al. [Alia ratione ex prima particulae γὰρ origine hanc vim eliciendam esse docui ad Devar. Vol. II. part. 1. p. 233 sq. et potissimum p. 240 sqq. R. K.] Verbum βαρύνεσθαι dativo iunxit etiam Aesch. Ag. 1439. PFLUGK.

V. 44. πρὸς βίαν] i. q. βία. Aesch. Prom. 216: ὦντ' ἀμοχθὶ πρὸς βίαν τε δεσπόσειν. Soph. Phil. 90: πρὸς βίαν τὸν ἀνδρ' ἄγειν. Cfr. Matth. Gr §. 1183. PFLUGK.

ΑΠΘΑΛΩΝ.

λαβὼν ἰθ'· οὐ γὰρ οἶδ' ἄν εἰ πείσαιμι σε.

ΘΑΝΑΤΟΣ.

κτείνειν γ' ὄν ἄν χρῆ; τοῦτο γὰρ τετάγμεθα.

ΑΠΘΑΛΩΝ.

οὔκ, ἀλλὰ τοῖς μέλλουσι θάνατον ἐμβαλεῖν.

50

ΘΑΝΑΤΟΣ.

ἔγω λόγον δὴ καὶ προθυμίαν σέθεν.

ΑΠΘΑΛΩΝ.

ἔστ' οὖν ὅπως Ἀλκηστis εἰς γῆρας μόλοι;

οι

V. 48. πείσοιμι B. πείσαιμι C.

V. 49. κτείνειν γ' ὄν Cod. B. κτείνειν γ' οὖν C. κτείνειν ὄν ceteri libri. Mox χρῆ est de coniectura G. H. Schaeferi. Libri χρῆ.

V. 51. λόγον γε BC.

V. 52. εἰς γῆρας BC. Vulgo ἐς γῆρας.

V. 53. δοκεῖ BC. mero errore.

V. 48. Iunge: οὐ γὰρ οἶδα, εἰ πείσαιμι ἄν σε. Cf. Med. 941 (911) ibiq. intpp. Schaefer. ad Demosth. T. III. p. 253. Fritzscher. Quaest. Luc. p. 207. Rost. Gr. p. 611 ed. VII. PFLUGK.

V. 49. τοῦτο γὰρ τετάγμεθα] ποιεῖν subaudiendum putat Monkus: frustra. Est hoc ab notissima illa forma, ταύτην τὴν τάξιν τετάγμεθα. Cf. Rost. Gr. §. 104. 8. p. 500. [p. 497 sq. ed. VII.] PFLUGK.

V. 50. τοῖς μέλλουσι] Nec morituris cum Monchio nec cunctantibus cum Hermannino vertendum. Decrepitos dicit et exhausta iam vi et facultate vivendi ad exitum spectantes. Aristides vol. I. p. 725. ed. Dind. καὶ περίεσι τοσοῦτον ἡμῖν, ὅσον τοῖς ἐκ πληγῆς ἢ τινοῦ ἄλλου κακοῦ σφαλομένοις βιάζουσιν· οἷς τὸ μὲν κατενεχθήσεσθαι πρόδηλον, τὸ δὲ μέλλειν ἔτι, τοῦτ' ἐστὶν ἡ δύναμις. Ceterum quod θάνατος dicitur ἐμβαλεῖν, iure

Hermannus a negligentiae reprehensione vindicavit, quoniam deus, qui praeest morti, non est mors. Cf. Eur. Herc. F. 866. Hom. Il. E, 859. Fritzscher. Quaest. Luc. p. 4 seq. Stallb. ad Plat. Symp. p. 196, D. Similem locutionem, *κνκλώσας Ἄρει φοινῶ*, scil. Ἄρης, quae erat in Iphig. Aul. 775 (782) sustulit nuper Hermannus emendans *δορεῖ φοινῶ*. PFLUGK. Sed Hermannus emendatio improbata est summo iure a novissimis editoribus. R. K.

V. 51. Haec verba, ut hic a poeta posita sunt, nihil possunt aliud significare nisi hoc: Iam teneo orationem et voluntatem tuam, aut, ut apertius etiam mentem poetae expressit Buchananus: Quo verba spectent et voluntas tua scio. Quod Pflugk de fide data cogitavit, prorsus abhorret ab huius loci sententia. R. K.

V. 52. Emendationem olim a se propositam ad Soph. Ai.

ΘΑΝΑΤΟΣ.

οὐκ ἔστι τιμαῖς καμὲ τέρπεσθαι δόκει.

ΑΠΟΔΑΩΝ.

οὔτοι πλέον γ' ἂν ἢ μίαν ψυχὴν λάβοις.

ΘΑΝΑΤΟΣ.

νέων φθινόντων μείζον ἄρνημαι γέρας.

55

ΑΠΟΔΑΩΝ.

κἂν γραῦς ὀληται, πλουσίως ταφήσεται.

ΘΑΝΑΤΟΣ.

πρὸς τῶν ἐχόντων, Φοῖβε, τὸν νόμον τίθης.

V. 55. κλέος pro γέρας BC. Id si non est ex glossemate ortum, quod sane potest esse, potuit etiam inde oriri, quod in fine versus quum oblitteratum ac detritum esset vocabulum γέρας, quod ceteri libri omnes et Scholiasta tuentur, aliud vocabulum substitutum est. Ex hac diversitate scripturae minime altera huius fabulae recensio agnosci potest, id quod voluit G. Hermannus.

V. 57. τιθείς B. ceteri, ut videtur, omnes τίθης.

1200. et in praef. p. XXII. ἔστ' οὖν ὅπως "A. ἂν γῆρας μόλοι, vel εἰς γῆρας μολεῖν, coll. Ai. 378. retractavit Hermannus in Libro de part. ἄν. p. 144. T. IV. Opusc. vertens: Estne ut Alcestis ad senectutem perventura putetur? Cfr. Reisig de part. ἄν. p. 135. Matth. Gr. p. 1027. PFLUGK.

[V. 53. τιμαῖς καμὲ τέρπεσθαι. «Nos quoque tangit honor», dea ap. Ovid. Fast. V. 297. F. I]

V. 55. Recte haec exposuit Scholiasta: ὁ δὲ Ἀπόλλων καίτοι νοήσας τὸ λέχθῆν παραλογίζεται τὸν Θάνατον φάσκων, ὅτι κἂν γραῦς ὀληται ἢ Ἀλκηστis, ἀξίως ταφήσεται, τὸ μείζον γέρας λέγων ἐπὶ πολυτελοῦς ταφῆς. ὁθεν ὁ Θάνατος φησι νόμον οὐ παραβάλλῃ τοῦ πλουσίως θάπτεσθαι τοὺς ἐχόντας καὶ τοῦτο νομίζεις γέρας ἐμόν, ἐγὼ δὲ γέρας φημι τὸ ἐπὶ νεῶν νεανιεύεσθαι. R. K.

V. 56. «Res ipsa docet γραῦς adiectivum esse et de Alcestide

dici. [Hoc vidit iam Scholiasta. Sed tamen nihil hoc pertinet ad vim adiectivam vocis γραῦς. Nam potest etiam in appositione substantivum esse. R. K.] Non enim quaevis anus sumptuose sepelitur. Neque aptum esset futurum ταφήσεται, nisi de Alcestide sermo esset.» HERM. γυνὴ γραῦς est in Troad. 490. Cf. Wesseling. ad Diod. Lib. II. p. 124. 51. PFLUGK.

V. 57. πρὸς τῶν ἐχόντων] ex divitum commodo. Satis notum τοὺς ἐχοντας dici qui rerum facultatibus abundant. Vid. Monk. ad h. l. et Ast. ad Plat. Legg. V, 7. Usum praepos. πρὸς eundem habes apud Plutarchum Poplic. p. 103. A. ὁ δὲ γραφεῖς κατὰ τῶν ἀπειθούντων τοῖς ὑπάτοις (νόμος) οὐχ ἥτιον ἔδοξε δημοτικὸς εἶναι, καὶ πρὸς τῶν πολλῶν μᾶλλον ἢ δυνατῶν γεγράφθαι. Xenoph. Hell. VII. 1, 17. Demosth. de foed. Alex. §. 18. Viger. de Idiot. p. 659. De articulo in verbis τὸν νόμον τίθης vide ad Helen. 121. PFLUGK.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

πῶς εἶπας; ἀλλ' ἢ καὶ σοφὸς λέληθας ὢν;

ΘΑΝΑΤΟΣ.

ὠνοῖντ' ἄν οἷς πάρεστι γηραιούς θανεῖν.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

οὐκ οὖν δοκεῖ σοι τήνδε μοι δοῦναι χάριν;

60

ΘΑΝΑΤΟΣ.

οὐ δῆτ' ἐπίστασαι δὲ τοὺς ἐμοὺς τρόπους.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

ἐχθρούς γε θνητοῖς καὶ θεοῖς στυγουμένους.

ΘΑΝΑΤΟΣ.

οὐκ ἂν δύναιο πάντ' ἔχειν ἂ μὴ σε δεῖ.

πέφυκας

V. 58. λέληθας B. πέφυκας in marg. λέληθας C. πέφυκας Codf. abcd. ἐλήλυθας B. λέληθας, ut videtur, C. πέφυκας ab iis scriptum est, qui cavillantur Apollinis sententiam parum perceperant. Recte vertit Buchananus: Quid? tu sophistes insciis nobis eras?

V. 59. ὄνοιντ' ἄν BC. Hinc A. Kirchhoffius ὄναιτ' ἄν scripsit, quod probavit A. Nauckius. Ego retinui scripturam vulgatam, quam antiquam certe esse ostendunt qui varie explicaverunt Scholiastae.

V. 58. Soph. Phil. 414: πῶς εἶπας; ἀλλ' ἢ χούτος οἴχεται θανών; El. 407: πῶς εἶπας; ἢ τῷ δυσμενεστάτῳ βροτιῶν; Aesch. Prom. 798: πῶς εἶπας; ἢ μὸς παῖς σ' ἀπαλλάξει κακῶν; Xenoph. Conviv. 1, 15: καὶ ὁ Καλλίας τί τοῦτ', ἔφη, ὦ Φίλιππε; ἀλλ' ἢ ὀδύνη σε εἴληψε; PFLUGK. — «Σοφὸς vocatur, quod argutatur de omnibus grandaevis verba Apollinis interpretans.» HERM.

V. 59. οἷς πάρεστι] i. q. οἱ ἔχοντες v. 57. Constructio verborum eadem apud Xenoph. Anab. III. 4, 4: καὶ εὐθύς ἔθεον ὁμόσε οἷς εἴρητο. Ceterum optime ait Herm. sic haec intelligenda esse: emerent, quibus opes suppetunt, grandaevos mori quos vivere cupiunt, sive semet ipsos sive quos amant alios, PFLUGK.

V. 65. τοῖος Φέρητος εἶσι

κέ. Saepe numero sic sine particula γάρ ratio redditur quamobrem aliquid fiat. Vide Soph. Antig. 124: τοῖος ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη πάταγος Ἄρεος κτλ. R. K.

V. 67. ἐκ τόπων] Sic, non ἐν τόποις, dixit, quod μεταπέμπειν est mittere arcessitum, ut μετιέναι est ire arcessitum. Aristoph. Pac. 274: οὐκ οὖν ἕτερόν γ' αὐτ' ἐκ Λακεδαιμόνος μέτει; ubi vid. Bergler. PFLUGK.

V. 68. ξενωθεῖς] hospitio exceptus. Aesch. Choëph. 690: γνωστὸς γενέσθαι καὶ ξενωθῆναι. V. Schneid. ad Xenoph. Anab. VII. 8, 8. PFLUGK.

V. 69. ἐξαιρήσεται] Iph. A. 972: εἴ τίς με τὴν θυγατέρ' ἐξαιρήσεται. V. Pierson. ad Moer. p. 167. nos ad Med. 793. PFLUGK.

V. 71. δράσεις θ'] Sensus est ἐξαιρήσει τὴν γυναῖκα.

ΑΠΟΔΑΩΝ.

ἢ μὴν σὺ παύσει, καίπερ ὤμος ὢν ἄγαν·
 τοῖος Φέρητος εἶσι πρὸς δόμους ἄνηρ 65
 Εὐρουσθέως πέμψαντος ἵππειον μέτα
 ὄχημα Θορήκης ἐκ τόπων δυσχειμέρων,
 ὃς δὴ ξενωθείς τοῖσδ' ἐν Ἀδμήτου δόμοις
 βία γυναῖκα τήνδε σ' ἐξαιρήσεται·
 κοῦθ' ἢ παρ' ἡμῶν σοι γενήσεται χάρις, 70
 δράσεις θ' ὁμοίως ταῦτ' ἀπεχθήσει τ' ἐμοί.

ΘΑΝΑΤΟΣ.

πολλ' ἂν σὺ λέξας οὐδὲν ἂν πλέον λάβοις·
 ἢ δ' οὖν γυνή, κάτεισιν εἰς Αἰδου δόμους.

V. 70. 73. ita, ut sunt in omnibus fere libris scripti, retinendos esse videor demonstrasse in Nov. anal. philol. et paedag. vol. XIX. p. 281 sqq. neque quidquam eorum, quae ibi scripsi, irritum esse volo, quare eos, qui ista subtilius quaerunt, ad eum locum relego; tironum autem causa infra sententiam meam breviter repetii.

V. 71. δράσεις δ' ὁμοίως scribi voluit Hartungius, quod miror probatum esse A. Kirchhoffio. ἀπεχθήσει δ' ἐμοί Codd. b. e. τ' ἐμοί scripsit Kirchhoffius.

V. 73. 76. habet Macrobius saturn. lib. V. c. 19. §. 4.

Itaque exspectes potius *πέσει* θ' ὁμοίως ταῦτα. Sed verbi *δρᾶν* similiter usurpati exempla suppeditabit Heindorfii annotatio ad Platonis Sophist. p. 403, quibus adde Aristoph. Plut. 1206. Soph. Trach. 412 seq. PFLUGK. [Non prorsus idem est *δράσεις* θ' ὁμοίως ταῦτα ac si dixerit *πέσει* θ' ὁμοίως ταῦτα, ut exposui l. supra c. Omnis potius sententia huius loci haec est: Eiusmodi vir veniet — qui — vi mulierem hanc tibi eripiet, ac neque nostra tibi continget gratia, quae tibi esset, si sponte concederes nobis mulierem, et facies simili (eodem) modo haec, nempe ut frustra sis in conando, et odio eris mihi, ipsi deo., quod differt aliquantum ab illo, quod ante erat dictum, illum a se et a suis (domesticis, Admeto eius-

que domo) non initurum esse gratiam. R. K.]

V. 72. *πλέον λαμβάνειν* est aliquid proficere. Cf. v. 490. Iph. T. 496: *τί δ' ἂν μάθουσα τόδε πλέον λάβοις, γύναι*; Vide ad Heracl. 467. — De particula *ἂν* repetita vide Rost. Gr. §. 120. annot. 4. p. 618 sq. ed. VII. PFLUGK.

V. 73. *ἢ δ' οὖν γυνή*] mulieri quidem certe moriendum est. Vim particularum *δ' οὖν* attigit Matth. Gr. 625. p. 1273. Godofr. Hermann. ad Eur. Suppl. 843., copiosius explicavit C. F. Hermannus ad Lucian. De conser. hist. p. 254 seq. Cfr. Or. 15. El. 508. Rhes. 572. 868. Soph. Ai. 114. El. 891. Trach. 1187. Oed. C. 1205. PFLUGK. [Vide quae scripsi ad Devar. Vol. II. part. II. p. 447 sqq. R. K.]

στείχω δ' ἐπ' αὐτήν, ὡς κατάρξωμαι ξίφει·
 ἱερός γὰρ οὗτος τῶν κατὰ χθονὸς θεῶν, 75
 οὔτου τόδ' ἔγχος κρατὸς ἀγνίσῃ τρίχα.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

τί ποθ' ἠσυχία πρόσθεν μελάθρων;
 τί σεοίγηται δόμος Ἀδμήτου;

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

ἀλλ' οὐδὲ φίλων [τις] πέλας οὐδεῖς,
 ὅστις ἂν εἴποι, πότερον φθιμένην 80
 βασιλείαν χρὴ πένθειν, ἢ ζῶσ'

V. 74 κατάρξωμαι B C a b C. κατάρξωμαι B. et Macrobius l. c.

V. 75. τῶ — θεῶ Macrobius.

V. 76. ὃ τοῦτο δ' B. οὗ τοῦτο δ' C. ὅτον τόδ' B C. ὅτω τόδ' Macrobius libri, unde Lud. Ianus edidit ὅτω τόδ'. Mox ἀγνίσῃ B. Macrobius ἀγνήσει C. ἀγνίσῃ vel ἀγνίσει ceteri.

V. 77. πρόσθεν μελάθρων Blomfieldius. conf. v. 29. πρόσθε μελάθρων in libris et vulgo legitur.

V. 79 tis quod non est nisi in interpolatis libris [B] C. omitendum videtur. Pro eo Monkius scribi voluit πέλας ἔστ', A. Nauckius οὐ πέλας.

V. 80. εἴποι B. et sic Monkius ad Hippol. 1363. εἶπη C a b c d. ἐνέποι B. ἐρέποι C.

V. 81. τὴν βασιλείαν Aldus et C., ut videtur. Ceteri libri articulum non habent Mox πένθειν χρὴ B C [a b] c d. B. χρὴ πένθειν C. correctus. Hinc A. Kirchhoffius πένθειν χρὴ με scribi vult. G. Hermannus τὴν ante βασιλείαν retinens omitti voluit χρὴ, de constructione conferri iubens Soph. O. C. 48. et Lobeck. ad Phrynich. p. 772.

V. 82. τόδε omisit Aldus. Est in libris omnibus. Post Περίον transponi vult A. Nauckius.

V. 85. αὐτῆς G. H. Schaeferus. αὐτῆς libri.

V. 86. χερῶν libri. χειρῶν A. Nauck.

V. 74. κατάρξωμαι] Verbum a sacris, Phoen. 576. Iph. T. 40. Heracl. 530, ubi vid. annot. Vergilii versus notissimos Aen. IV. 698. Nondum illi flavum Proserpina vertice crinem Abstulerat, Stygioque caput sacrauerat Orco, cum Euripideis iam Macrobius Sat. V. 19. composuit. PFLUGK. Vide Lud. Iantum ad Macrobius locum,

qui haec addit: «Vid. Ambrosch. de Charonte Etrusc. p. 53. 1, qui confert Stat. Silv. II, 1, 147. Iam complexa manu crinem tenet infera Iuno, et Hildebrand. ad Arnob. V. 32. C. F. Hermann. d. gottesd. Alterth. d. Gr. §. 28, 12.» R. K.

V. 75. Soph. Phil. 943: ἱερὰ τοῦ Ζηνὸς Ἡρακλέους. Aristoph. Plut. 938: ἱερὸν γὰρ ἔστι τοῦ Πλούτου πάλα. Ar-

ἔτι φῶς [τόδε] λεύσσει Πελίον παῖς
 Ἀλκηστίς, ἐμοὶ πᾶσι τ' ἀρίστη
 δόξασα γυνή

πόσιν εἰς αὐτῆς γεγενῆσθαι.

85

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

κλύει τις ἢ στεναγμὸν ἢ
 χειρῶν κτύπον κατὰ στέγας

στρο. α'.

στρο. α'.

υ̅λυ̅-υ̅λυ̅-
 υ̅λυ̅-υ̅λυ̅-
 λυ̅υ̅-υ̅λυ̅-
 x̅ - λυ̅υ̅-υ̅υ̅-
 3 υ̅λυ̅-λυ̅υ̅-
 - λυ̅υ̅-υ̅υ̅--
 -λλ̅υ̅--

στρο. β'.

υ̅λυ̅-λυ̅υ̅-
 λυ̅-υ̅--
 x̅-λυ̅υ̅-
 λυ̅υ̅-υ̅υ̅-
 5 -λυ̅υ̅
 x̅-λυ̅υ̅--
 υ̅λυ̅-υ̅υ̅-
 -λυ̅-υ̅λυ̅-
 λυ̅υ̅-υ̅υ̅-
 10 λυ̅υ̅-υ̅--

ria u. de Exp. Alex. II. 24, 11: τὴν γὰρ τὴν Τυρίαν τὴν ἱερὰν τοῦ Ἡρακλέους. Cf. Gronov. ad Taciti Ann. XV. 53. PFLUGK.

V. 76. ὄτου — ἀγνίση] V. ad Med. 516. — ἔγχοσ est gladius, ut Rhcs. 576, et Sophoclis locis quos indicavit Neuius ad Ai. 95. Cf. Eustath. in Iliad. p. 422. Rom. PFLUGK.

V. 77. Anapaesti. «Ἡμιχορίου personam huic versui prae-fixit Barnesius. Schol. ἐκ γε-ρόντων Φεραίων ὁ χορός. δι-αιρεῖται εἰς δύο ἡμιχόρια.» MONK. Propter apertas collo-quiorum vices in singulas per-sonas descripsit Hermannus. PFLUGK.

V. 79. Quemadmodum τις εἰς iungit Sophocles Antig. 269: λέγει τις εἰς. Oed. T. 246:

ἢ γόον ὡς πεπραγμένων ;
οὐ μὰν οὐδέ τις ἀμφιπόλων
στατίζεται ἀμφὶ πύλας.
εἰ γὰρ μετακύμιος ἄτας,
ὦ Παιάν, φανείης.

90

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

οὐτὰν φθιμένης γ' ἐσιώπων.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

οὐ γὰρ δὴ φροῦδός γ' ἐξ οἴκων.

V. 90. *στατίζεται* G. Hermannus. In libris est *στατίζει*'.

V. 91. HM. praemissum est in B C a C.

V. 92. *ὦ Παιάν* A. Matthiae. In libris est *ὦ Παιάν*.

V. 93. HM. est in B C a., non est in B C. *φθιμένης* Monkius. *φθιμένας* libri. Mox auctore G. Hermanno ὡδ' ante *ἐσιώπων* interposuerat Pflugkius, quod rursus deleui.

V. 94. Quod in libris fere omnibus legitur: *οὐ γὰρ δὴ φροῦδός γ' ἐξ οἴκων νέκυσ ἤδη*, nisi quod ἤδη νέκυσ in B, in C. autem ἤδη a manu sec. expunctum est, A. Kirchhoffius haec sic scribi voluit:

εἴτε τις εἰς ὧν κέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα. Arrian. de Exp. Alex. VII. 30, 2: *οὔτε τις εἰς ἄνθρωπος, εἰς ὃν οὐ πεφοιτῆκει τὸ Ἀλεξάνδρου ὄνομα*, sic praegressa negatione iunguntur *τις* et *οὐδεὶς*. Citavit Seidlerus Herodotum VII. 8, 3: *οὔτε τινὰ πόλιν ἀνδρῶν οὐδεμίην*, et Platonem Phaedon. p. 65, E. Adde eundem in Sophista p. 227, B. Xenoph. Oecon. X. 3. Demosth. c. Aphob. I. §. 28. Damascium Suidae T. I. p. 535. Kust. *καὶ τὰ μὲν πρότα δεισιδαίμων ἐγεγόνει καὶ εὐλαβῆς οὕτω σφόδρα, ὥστε μήτε θύειν ἀνέχεσθαι μήτε τινὸς ἀπορήτου μηδενὸς ἀκούειν.* Tetigerunt Euripidis locum Schaef. ad Demosth. T. II. p. 619. Fritzschius Ep. crit. ad Friedem. Luciani D. D. praemissa p. XXXV. PFLUGK.

V. 88. *ὡς πεπραγμένων*] tanquam re transacta. Androm. 998: *τελουμένων δὲ Δελφῖς εἴσεται πέτρα.* Iph. Aul. 1022: *καλῶς δὲ κρανθέντων πρὸς ἠδονὴν φίλοις, Σοί τ' ἂν γένοιτο κὰν ἐμοῦ χωρὶς τάδε.* Soph. El. 1343. Aesch. Agam. 1364. ibiq. Blomf. Cf. Matth. Gr. §. 563. PFLUGK.

V. 90. *στατίζεται*] *ἰδρύεται, ἀλλίξεται, ἰσάται* explicaveris ex Hesych. v. *στατίζονται.* In Electra v. 316. *στατίζονσι* idem interpretatur *στάσω* ἔχουσι. PFLUGK.

V. 91. *μετακύμιος ἄτας*] Recte Schneiderus in Lex. interpretari videtur, ut sit is qui malorum fluctus avertit. Nam quod Schol. adfert: *ὡσπερ λέγομεν μεταίχμιον τὸ μεταξὺ τῆς μάχης διάστημα δυο στρατευμάτων, οὕτω μετακύμιον τὸ*

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

πόθεν; οὐκ ἀνχῶ. τί σε θαρσύνει; 95

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

πῶς ἂν ἔρημον τάφον Ἀδμητος
κεδιῆς ἂν ἔπραξε γυναικός;

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

πυλῶν πάροιθε δ' οὐχ ὀρῶ ἀντιστρ. α'.
πηγαῖον ὡς νομίζεται
χέρνιβ' ἐπὶ φθιμένων πύλαις, 100
χαίτα τ' οὔτις ἐπὶ προθύροις
τομαῖος, ἃ δὴ νεκύων

H M. νεκὺς ἤδη.

H M. οὐ [γὰρ] δὴ φροῦδος γ' ἐξ οἴκων.

A. Nauckius autem scripsit:

H M I X. οὐ δὴ φροῦδος νεκὺς ἤδη.

recisis reliquis.

V. 99. πηγαῖον [B]C [a]b c d. πηγαῖ' C. et, ut videtur, B. Hinc Aldus πηγαῖα θ', quod retinuit G. Hermannus.

V. 100. φθιμένων BCabcd. φθιτῶν BC. Eodem modo in Soph. Ant. 595. libri omnes: πῆματα φθιμένων ἐπὶ πῆμασι πίπτουσι, ubi vulgo scribunt φθιτῶν.

V. 101. χαίτη οὔτις BC.

μεταξὺ τῶν δύο κυμάτων, iidemque verbis Hesychius: id igitur qua fide dixerint, non decernam: ad hunc locum nihil pertinere manifestum est. PFLUGK.

V. 94. οὐ γὰρ δὴ φρ. γ'] modo ne iam elata domo sit. Sua particulae γέ vis constat, quae solet comes esse illarum οὐ γὰρ δὴ. Ion. 954: τίς γὰρ νιν ἐξέθηκεν; οὐ γὰρ δὴ σύ γε. v. Schaef. ad Dionys. de comp. verb. p. 230. Dindorf. praef. Demosth. p. XIV. Fritzs. ad Luciani D. D. p. 18. PFLUGK.

V. 95. πόθεν;] minime vero, ut Plat. Hipp. mai. p. 285. E. Gorg p. 471. D. vid. Matth. Gr. p. 1236. — οὐκ ἀνχῶ, i. e. non nimis confidam vivere etiamnum mulierem. PFLUGK.

V. 99. πηγαῖον — χέρνιβ'] Pollux VIII. 66: καὶ οὐ ἐπὶ τὴν οἰκίαν τοῦ πενθοῦντος ἀφικνούμενοι ἐξιόντες ἐκαθαίροντο ὕδατι περιβάλλόμενοι· τὸ δὲ προῦκειτο ἐν ἀγγείῳ κεραμέω ἐξ ἄλλης οἰκίας κεκομισμένον. Hesychius: πηγαῖον, τὸ ὕστρακόν, ὃ καὶ ἀρδάνιον ὁμοίως λέγεται. Attulit haec Kusterus ad Aristoph. Eccles. 1025: Ἔδατος δὲ κατάθου τοῦστρακον πρὸ τῆς θύρας. Adde Casaub. ad Theophr. Char. 16. p. 184. Fisch. PFLUGK. [Kirchhoffius adfert: πηγαῖον· ὕδωρ τὸ περικαθαίρον τὰ πρὸ τῆς οἰκίας τῶν ἀποπεμπομένων, ὅτε ἐξεκώμιζον Hesych. T. II. p. 953. R. K.]

V. 102. «Aesch. Choëpl. 166: Ὅρῶ τομαῖον τόνδε βόστρυχον τάφῳ. Solitos esse veteres sectis crinibus tumulos amico-

πένθει πίτνει· οὐ νεολαία
δουπεῖ χεῖρ γυναικῶν.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

καὶ μὴν τόδε κύριον ἡμᾶρ,

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

τί τόδ' ἀνδρῶς;

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ,

ᾧ ζοῆ σφε μολεῖν κατὰ γαίας.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

ἔθιγες ψυχᾶς, ἔθιγες δὲ φρενῶν.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

ζοῆ τῶν ἀγαθῶν διακναιομένων

105

V. 103. Ald. πένθεσι πίτνει· οὐ δουπεῖ νεολαία γυναικῶν, quae a correctore profecta esse satis docuit Guil. Dindorfius Praef. poët. scen. p. XXIII. Codices Parr. Florr. (excepto A.) [Vatic.] Havn. οὐδὲ νεολαία δουπεῖ χεῖρ γυναικῶν. Hoc recepit A. Matthiae, οὐδὲ in οὐ mutato, reposuitque insuper πένθει pro πένθεσι e [Vatic.] Flor. 10. 15. Havn. At Hermannus emendavit: πένθεσι πίτνει· νεολαία τε δουπεῖ χεῖρ γυναικῶν. Cui accedit Frid. Frankius de partic. neg. Comment. II. p. 20. Novam denique viam emendandi ingressus est G. Dindorfius, qui, uno vocabulo leviter correcto, librorum scripturam retinuit. Edidit enim πένθει πίτνει, οὐδὲ νεολαία δουπεῖ χεῖρ γυναικῶν. Formae νεολαία Photium auctorem citat p. 295, 8. Νεολαίαν· τὴν νεότητα τετρασυλλάβως οἱ Ἀτικοί. Βαβυλωνίους· Ὁ Ζεῦ, τὸ χρῆμα τῆς νεολαίας ὡς καλόν. Quae verba argumento esse, existisse vocis formam non quadrisyllabam. Nempe una syllaba longiorem vel breviorē cogitare licet. Breviorem significari a Photio ex eo colligit, quod etiam νεοσσός pro νεοσσός dixerint Attici. Nemo

rum coronare notissimum est, morem autem appendendi crinis in vestibulo aedium non alibi me vidisse memini.» MONK.

V. 103. «Νεολαία hic adiectivum esse tanto minus mirum, quod hoc vocabulum, ut ipsa forma docet, natura sua adiectivum est.» HERMANN. Cf. Wüstem. ad Theocr. XVIII. 24. PFLUGK.

V. 108. «Suppl. 1161: ἔθιγέ μου φρενῶν. Troad. 1216: φρενῶν ἔθιγες, ἔθιγες.» MONK. Cf. ad Med. 55. ad Hel. 960. PFLUGK.

V. 114. Hermannus ambiguum esse dicit, utrum gene-

tivus Δυκίας cum ἔδρας an cum praegresso αἶας construendus sit, quasi dicturus fuerit ὅποι αἶας ἢ Δυκίας ἢ Ἀμμωνίδος. Hoc verum puto. [Boissonad. iungit: ἢ ἐπὶ Δυκίας ἔδρας, εἴτ' ἐπὶ τὰς —. De praepositionis inversione dixit idem ad Eurip. Phoen. 361. F. I.] Particulae εἴτε et ἢ inter se respondent etiam in Iph. T. 272: εἴτ' οὖν ἐπ' ἀπαις· θάσσειον· Διοσκῶρα, ἢ Νηρέως ἀγάμαθ' —. [Dixi de his responsionibus ad Devar. Vol. II. part. II. p. 537 sq. Conf. etiam Soph. Ai. 176: ἢ ῥα κλυτῶν ἐνάρων ψευδοθεῖσα δώροισ εἴτ' ἐλαφροβόλαις., ad quem lo-

πενθεῖν ὅστις 110
 χρηστὸς ἀπ' ἀρχῆς νενόμισται.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὐδὲ ναυκληρίαν σιφ. β'.
 ἔσθ' ὅποι τις αἴας
 στείλας ἢ Λυκίας
 εἴτ' ἐπὶ τὰς ἀνύδρους 115
 Ἀμμωνίδας ἔδρας
 δυστάνου παραλύσαι
 ψυχάν· μόρος γὰρ ἀπότομος
 πλάθει· θεῶν δ' ἐπ' ἐσχάραις

iam hoc concedat: nam et hoc et cetera quae attulit exempla alteram earum syllabarum quae coalescunt longam habent. Quare Photium statuendum est annotasse eam vocem, ne quis ut Doricam *νεολαῖα* scribendam pronuntiandamque putaret. PFLUGK.

V. 105. 106. inverso ordine leguntur in BC.

V. 105. *τόδε δὲ* Musurus.

V. 106. *καὶ τί τόδ' ἀνδᾶς* Musurus. *τί τόδ' ἀνδάσεις* G. Hermannus, quem sine idonea causa secutus erat Pflugkius.

V. 107. *χρή* BC bcd. *χρήν* [B.], *χρή* [?] C.

V. 116. *Ἀμμωνίδας* Musgravius scripsit cl. Electr. 734. In libris est *Ἀμμωνιάδας*. Conf. Etym. M. p. 210, 11. *οἱ δὲ ποιηταὶ πολλάκις ἀποβάλλουσι τὸ ᾠ, οἷον Ἐρεχθονιάδης Ἐρεχθονίδης, Τελαμωνιάδης Τελαμωνίδης.*

V. 117. *παραλύσαι* libri plerique. Correxit A. Matthiae auctore etiam Scholiasta, qui exposuit *παραλύσειεν*.

V. 119. *ψυχάν* [B] C. *ψυχῆς* B. *ψυχᾶς* C *ψυχᾶς* b. *ψυχᾶς* d.

cum vide — quae annotaverunt interpretes. R. K.] Ceterum Apollinis oraculum Patarense significari olim docuit Barn., unde sunt Lyciae sortes apud Verg. Aen. IV, 346. Apollinis signum apud Patareses Phidiae manu factum memorat Clemens Alex. Protrept. p. 41. Pott. Cf. Müller. Dor. I. p. 216. De Iovis Ammonis cultu nec ab Atheniensibus alieno vide Boeckhii Corp. Inscr. T. I. p. 252. PFLUGK.

V. 117. *παραλύσαι*] Expectet fortasse aliquis additam *ᾠν* particulam. Sed eam in simili verborum constructione

Aeschylus quoque omisit locis a Monkio indicatis, Prom. 299: *οὐκ ἔστιν ὄτω μείζονα μοῖραν νείμαιμ' ἢ σοί.* Agam. 629: *οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι τὰ ψευδῆ καλά.* Choëph. 170: *οὐκ ἔστιν ὅστις πλὴν ἐμοῦ κείραιτό νιν.* Alia conguessit A. Matthiae in Gr. §. 528. not. p. 1027. PFLUGK.

V. 118. *ἀπότομος*] Confert Monkius in ra v. 982: *οὐδέ τις ἀποτόμον λήματός ἐστιν αἰδώς.* Soph. Oed. T. 877: *ἀπότομον ἔβρουσεν εἰς ἀνάγκαν.* PFLUGK.

V. 119. *πλάθειν* et *πελάθειν* poëticae sunt formae pro

οὐκ ἔχω ἐπὶ τίνα 120
 μηλοθύταν πορευθῶ.
 μόνος δ' ἄν, εἰ φῶς τόδ' ἦν ἀνίστη. β'.
 ὄμμασιν δεδορκῶς
 Φοῖβον παῖς, προλιποῦσ'
 ἦλθεν ἔδρας σκοτίας 125
 "Αἶδα τε πυλῶνας
 δμαθέντας γὰρ ἀνίστη,
 πρὶν αὐτὸν εἶλε διόβολον
 πλήκτρον πυρὸς κεραινίου.

In scholiis et accusativus et genetivus, quem nuper nescio qua sententia recepit Kirchhoffius, legitur. Deinde ἀπότομος Blomfieldius. In libris legitur ἄποτομος.

V. 120. ἔχω ἐπὶ BB. et, ut videtur, alii libri. ἔχω πὶ C.

V. 124. προλιπὼν Codd. bcd. adsimulationis errore.

V. 125. σκοτίας BC. σκοτίους [B] C.

V. 126. αἶδα B. Mox versus fulciendi causa scripsit G. Hermannus πυλῶνας pro πύλας, quod in libris est. Kirchhoffius edidit: "Αἶδα τε . . . πύλας, ut aliquid excidisse statueret.

P. 129. πλήκτρον BCbd. κλάκτρον [B] C. Cadit in hunc locum quod in multos alios, ubi Dorismus nimio opere quaesitus est in carminibus melicis, v. Soph. Ant. 354. ubi contra optimorum librorum auctoritatem falso olim scriptum erat ἀνεμόεν pro ἠνεμόεν, conf. in ἀνίστη. v. 365. μηχανόεν et μηχαναῖς v. 34².

V. 130. τίν' ἐπι βίου BC. τίν' ἐπι βίου abcd. τίνα βίου BC.

V. 131. προσδέχομαι libri. Correxerit Musgravius.

V. 132—134. sic descripsit A. Kirchhoffius:

πάντα γὰρ ἤδη . . .

πελάζειν. Illud exstat Soph. El. 220. Phil. 728. Rhés. 14. MONK.

V. 121. μηλοθύταν vertunt sacerdotem. Βαροῦς μηλοθύτας dixit Eur. Iph. T. 1116. θεῶν δεξιμῆλ' ἀγάλματα Phoen. 635. Andr. 129. 1138. PFLUGK.

V. 122. μόνος δ' ἄν, εἰ] ἄν referendum ad verbum ἦλθεν v. 125, ubi temere Monkius coniiciebat ἦλθ' ἄν. — ἦν δεδορκῶς pro ἔδεδορκει. Sic Suppl. 511: ἐξαρκέσας ἦν. Iph. T. 1339. Iph. Aul. 1563. Bacch. 474. Herc. F. 313. Hecub. 1179, ubi vid. annot. Soph. Ai. 1320: κλιόντες ἔσμεν.

Oed. C. 653: ἔσται μέλον. 1433: ἔσται μέλονσα. Cfr. Ast. ad Plat. Legg. p. 212. Poppo ad Thucyd. I. 1. p. 202. Matth. Gr. §. 559. Ellendt. ad Arrian. de Exp. Alex. V. 15, 12. sed apud eundem VI. 12, 3. addito articulo scribendum puto ὅστις ὁ ἐξηγούμενος ἔσται τῆς στρατιᾶς, itémque apud Dionys. Halie. VI. 71: οὐδὲν ὑμᾶς ἐπι τὸ κωλύον ἔστι. PFLUGK.

V. 124. Φοῖβον παῖς] Aesculapius. Vide prooemium p. 5. PFLUGK.

V. 127. δμαθέντες simpliciter mortui in Iph. T. 199. Troad. 175: καὶ ζῶντες καὶ δμα-

νῦν δὲ τίν' ἔτι βίου 130
 ἐλπίδα προσδέχωμαι;
 πάντα γὰρ ἤδη τετέλεσται βασιλευσιν,
 πάντων δὲ θεῶν ἐπὶ βωμοῖς
 αἰμόρροαντοὶ θυσαίαι πλήρεις;
 οὐδ' ἔστι κακῶν ἄκος οὐδέν. 135
 ἀλλ' ἤδ' ὀπαδῶν ἐκ δόμων τις ἔρχεται
 δακρυρροοῦσα· τίνα τύχην ἀκούσομαι;
 πενθεῖν μὲν, εἴ τι δεσπότηισι τυγχάνει,
 συγγνωστόν· εἰ δ' ἔτ' ἔστιν ἔμψυχος γυνή
 εἴτ' οὖν ὄλωλεν, εἰδέναι βουλοίμεθ' ἄν. 140

τετέλεσται
 βασιλευσιν
 πάντων δὲ θεῶν
 ἐπὶ βωμοῖσι

ut dimidiatas fere versuum partes detritas esse statueret. A. Nauckius quae in libris sunt scripta reliquit, ita tamen ut verba τετέλεσται βασιλευσιν suppositicia haberet.

V. 132. δὴ in libris omissum post τετέλεσται Hermannus addi voluit. Tractarunt praeterea h. l. R. Porson. Advers. p. 222. A. Boeckh. in Plat. Min. p. 146. C. Reisig. in Coniect. in Aristoph. I. p. 233.

V. 133. δὲ deleri voluit G. Hermannus.

V. 134 αἰμόρροαντοὶ θυσαίαι adfert Choeroboscus in Bekkeri anecd. Vol. III. p. 1308.

V. 136. ἀλλ' οὐδ' B C [ab] cd. ἀλλ' ἤδ' [B] C.

V. 140. βουλοίμεθα B C B. βουλοίμεθ' ἄν C. Finis versus omissus est in codd. b c.

θέντες. MONK. Rectius vertisset: si qui mortui essent. Alioqui enim addidisset poeta articulum, ut Troad. 96: τύμβους θ', ἱερά τῶν κεκημηκότων. Alia eaque satis perspicua ratio est loci in Suppl. 756: ὁ δ' ἄλλος ποῦ κεκημηκότων ὄχλος; Illud insolens in Iph. T. 1301: οὐκ εἴ κρατούντων πρὸς πύλας ὄσον τάχος; ubi κρατούντες sunt domini. Cfr. Matth. Gr. §. 271. PFLUGK.

V. 138. εἴ τι δεσπότηισι τυγχάνει] si quid mali dominis accidit, noto euphemismo. Cfr. Or. 1326. Ion. 731. Rhés. 745. PFLUGK. De La-

tinis conf. Cic. Tusc. I, 43, 104: velletne Clazomenas in patriam, si quid accidisset, auferri. et quae collegit Munckerus ad Hygin. fab. 109. R. K.

V. 139. εἴ δ' — εἴτ' οὖν] Xenophon Cyrop. II. 1, 7: ἀλλ' εἴ μὲν ἀνδρῶν προσδεῖ ἡμῖν, ἔφη ὁ Κύρος, εἴτε καὶ μὴ, ἀνθις βουλευσόμεθα, ubi vid. Bornemann. Iph. Aul. 795: εἴ δὴ φάτις ἐτήτυμος — εἴτ' ἐπὶ δέλτοις Περσίω μῦθοι τὰδ' ἐς ἀνθρώπους ἤνεγκαν παρὰ καιρὸν ἄλλως. Cfr. ad Helen. 877. Ast. ad Plat. Legg. p. 39. PFLUGK. Adde Aesch. Choëph. 766. Eum.

ΘΕΡΑΠΙΑΙΝΑ.

καὶ ζῶσαν εἰπεῖν καὶ θανοῦσαν ἔστι σοί.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ πῶς ἂν αὐτὸς κατθανοί τε καὶ βλέποι;

ΘΕΡΑΠΙΑΙΝΑ.

ἤδη προνώπης ἔστι καὶ ψυχοῦραγεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ τλῆμον, οἷας οἶος ὢν ἀμαρτάνεις.

ΘΕΡΑΠΙΑΙΝΑ.

οὔπω τόδ' οἶδε δεσπότης, πρὶν ἂν πάθῃ.

145

V. 141. om. BC., sed in B. postea adscripsit manus recen-
tior talem, qualis est in bcd: καὶ ζῶσαν εἰπεῖν καὶ θανεῖν ἔξεστί
σοί. Genuinam lectionem servarunt [B]C. KIRCHHOFF.

V. 142. αὐτὸς Lascaris. αὐτὸς libri. Vid. Wex. ad Soph.
Ant. T. II. p. 226 sqq.

V. 146. Quum quod olim scribendum proposuerunt Blomfield-
dius et Monkus *σώζεσθαι*, totidem litteris in libris optimis BC.
inventum sit eodemque etiam ducant vestigia in libris deterioribus

468. 612. Soph. Oed. R. 92 sq.
Vide de hoc genere quae dixi ad
Devar. Vol. II. part. II. p. 536.
R. K.

V. 141. «*Εἰπεῖν* pro *λέγειν*
vel *καλεῖν* usurpatur, ubi *εἶναι*
suppleri potest, ut in Alcest.
v. 141.» HERM. ad Soph.
Philoct. 1125.

V. 142. *βλέποι*] vivat, ut
Suppl. 78. Iph. A. 1612. Hecub.
311. ibique annot. Soph. Ai.
1067. Oed. Col. 1438., ubi v.
Wunder. PFLUGK.

V. 143. *προνώπης*] *προτε-
ταμένος; προνευκώς, προπετής,
ἔτοιμος, πρόχειρος* explicant
Hesychius et Photius. Ex-
stat apud Euripidem Andr. 730.
Aesch. Agam. 212 (234). [Wak-
efield. in Silv. cr. II. p. 72.
vertit et interpretatur: Morbi
violentia eam facit succumbe-
re et moribundam corruere.]
PFLUGK. Schol. *προνώπης*
προπεπτικῶν, προνευκῶν, εἰς
θάνατον. Tum *ψυχοῦραγεῖ*
ἀποθνήσκει. Hesych. T. II. p.
1582. R. K.

V. 144. *οἷας οἶος ὢν*]
Soph. El. 751: *οἷ' ἔργα δράσας*
οἷα λαγχάνει κακά. cfr. Ai. 503.
557. 923. Trach. 1047. Anti-
phanes Athen. VI. p. 224. D.
Plura dederunt Casaub. ad
Theophr. Char. c. VIII. p. 111
seq. ad Dionys. Hal. XI. p.
35. Schaef. ad Lamb. Bos. p.
252. Reisig. ad Soph. Oed.
Col. p. 306. Meineke ad Me-
nandr. p. 159. Stallb. ad Plat.
Symp. p. 85. Funkhänel. ad
Demosth. c. Androt. 72. p.
123. Bremi ad Corn. Nep. V.
Tim. 2, 2. Matth. Gr. p. 1118.
PFLUGK.

V. 145. *πρὶν ἂν πάθῃ*,
quod est h. l. in libris omnibus,
iniuria nunc fere ab omnibus
editoribus auctore Blomfieldio
mutatum est in *πρὶν ἂν πάθῃ*,
quod etsi dici potuerat h. l., ta-
men multo subtilius alterum di-
citur. Si enim coniuunctivus le-
geretur, esset hoc pronuntia-
tum paene inane: Nondum hoc
novit dominus, prius
quam passus erit. Quod
contra, si legitur optativus,

ΧΟΡΟΣ.

ἐλπίς μὲν οὐκέτ' ἐστὶ σῶζεσθαι βίον;

ΘΕΡΑΠΙΑΙΝΑ.

πεπρωμένη γὰρ ἡμέρα βιάζεται.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκουν ἐπ' αὐτῇ πράσσεται τὰ πρόσφορα;

ΘΕΡΑΠΙΑΙΝΑ.

κόσμος γ' ἔτοιμος, ᾧ σφε συνθάψει πόσις.

ΧΟΡΟΣ.

ἴστω νυν εὐκλεῆς γε κατθανουμένη

150

γυνή τ' ἀρίστη τῶν ὑφ' ἡλίῳ μακρῶ.

bed., non est iam quod vulgatam scripturam [B] C. tueamur.

V. 148. ἐπ' αὐτοῖς BC. Recipiendum erat quod est in libris ceteris ἐπ' αὐτῇ.

V. 149. pro ΘΕΡΑΠΙΑΙΝΑ cod. B. habet τροφός hic et in sequentibus.

V. 151. μακρῶν Bb. Id e scriptura μακρῶι ortum aut adsimulandi studio scriptum.

hoc dicitur: Nondum hoc novit dominus, prius quam patiatur, aut, ut magis verbo verbum reddam, prius quam passus fuerit, ut ad cogitationem res revocetur; quod paullo pinguius quidem sic pronuntiari potest: Nondum hoc novit dominus, num censes, aut etiam num censemus, prius quam passus fuerit? In eiusmodi locis, ubi ad alterius cogitationem res refertur, πρὶν ἂν pro coniunctivo optativum adiunctum habere neminem hodie debet fugere. Vide quae de ea re scripsi ad Devar. Vol. II. part. II. p. 728. et de simili usu particularum ἕως ἂν exposuerunt C. E. C. Schneiderus ad Platonis lib. de re publ. VI. p. 501. C. et G. Hermannus ad Soph. Trachin. v. 657. p. 106. ed. alt. et R. Klotzius ad Devar. Vol. II. p. II. p. 568 sq. R. K.

V. 146 ἐλπίς μὲν] Spes, ut videtur, nulla iam superest vitae conservandae. Ea enim vis videtur esse

μὲν particulae, ut ista coniecturam facientis potius quam interrogantis habenda sint. Dixerunt de illo huius particulae usu Heindorf. ad Plat. Theaet. p. 349. Elmsl. ad Med. 1098. PFLUGK.

V. 149. Herodotum Lib. V. 92. citavit Monkius: τῶν γὰρ οἱ συγκαιέθαψε ἰματίων ὄφελος εἶναι οὐδέν, οὐ κατὰκανθέντων. Croeso ἐσθῆτας πολυτελεῖς καὶ ἄλλον παμπληθῆ κόσμον ἔπεμψαν συγκαιακησόμενον αἰ τῶν Ἀυδῶν γυναῖκες, teste Nicolao Damasc. p. 273. Tauchn. PFLUGK.

V. 150. ἴστω] in sententiis frequens. Cfr. v. 43°. 1063. El. 52: γνώμης πονηροῖς κανοσιν ἀναμετρούμενος Τὸ σῶφρον ἴστω. Melanipp. fr. IX, 1: ἴστω δ' ἄφρων ὦν. Fragm. inc. trag. LIII. 7: δημιουργὸς ὦν κακῶν Μεγιστὸς ἴστω καὶ βροτοῖσι δυσμενής. — εὐκλεῆς. Adiectivum pro adverbio. cf. v. 938. Hipp. 687. PFLUGK.

V. 151. lunge: μακρῶ ἀρίστη τῶν ὑφ' ἡλίῳ. Apte com-

ΘΕΡΑΠΕΙΑΙΝΑ.

πῶς δ' οὐκ ἀρίστη; τίς δ' ἐναντιώσεται;
 τί χρὴ γενέσθαι τὴν ὑπερβεβλημένην
 γυναῖκα; πῶς δ' ἂν μᾶλλον ἐνδείξαιτό τις
 πόσιν προτιμῶσ' ἢ θέλουσ' ὑπερθανεῖν; 155
 καὶ ταῦτα μὲν δὴ πᾶσ' ἐπίσταται πόλις·
 ἃ δ' ἐν δόμοις ἔδρασε θαυμάσει κλύων.
 ἐπεὶ γὰρ ἦσθεθ' ἡμέραν τὴν κυρίαν
 ἤκουσαν, ὕδασι ποταμίοις λευκὸν χροῶ
 ἐλούσατ', ἐκ δ' ἐλουῖσα κεδρίνων δόμων 160
 ἐσθῆτα κόσμον τ' εὐπρεπῶς ἠσκήσατο,

V. 157. θαυμάση libri praeter C., in quo est aperta corruptela θαυμάσεις, omnes.

V. 162. κατηύξατο et v. 171. προσηύξατο e cod. Vatic. aliisque nuper recte restitutum est. Vulgo κατεύξατο et προσεύξατο legebatur.

parant Bacch. 1232: πάντων ἀρί-
 στας θυγατέρας σπεῖραι μακρῶ
 θνητῶν. Aesch. Prom. 514:
 μακρῶ ἄριστα. Eumenid. 30.
 [Maiore quadam vi effertur μα-
 κρῶ illa verborum collocatione.
 R. K.] Dio Chrys. T. I. p.
 669: ἡ γὰρ πόλις ὑμῶν τῷ με-
 γέθει καὶ τῷ τόπῳ πλείστον
 ὅσον διαφέρει καὶ περιφανῶς
 ἀποδείκνυται δευτέρᾳ τῶν ὑπὸ
 τὸν ἥλιον. Himerius Ecl. II.
 18. p. 58: καθ' ὅλης τῆς ὑφ'
 ἡλλῶ. Cf. Jacobs. ad Aelian.
 H. A. T. II. p. 115. PFLUGK.

V. 153. Sensus est: Quid fiat ea muliere, quae eum superet? HERMANNUS. Est potius: Quid esse aut fieri debet mulier, quae anteposita (aut, ut Latine loquuntur, antepōnenda) huic videatur? De participio ὑπερβεβλημένος conf. Platonis de legg. lib. p. 719. D. ὕψος ταφῆς τῆς μὲν ὑπερβεβλημένης, τῆς δὲ ἑλλειπούσης. conf. eiusd. Polit. p. 55. B. R. K.

V. 154. ἐνδείξαιτο — προτιμῶσ'] Bacch. 47: θεὸς

γεγῶς ἐνδείξομαι. Xenoph. Cy-
 rop. I. 6, 10: ὁτιανπερ καὶ ἐν-
 δείκνυσθαι μάλιστα δύνη καὶ εὖ
 ποιεῖν ἱκανὸς ὢν καὶ κακῶς. Cf.
 Matth. Gr. §. 549. 5. p. 1077.
 PFLUGK.

V. 158. ἐπεὶ — ἡμέραν τὴν κυρίαν ἤκουσαν] κύριος de tempore si ponitur, id tempus significat, quod aliquid fieri debeat. Sic de nono graviditatis mense Pindarus Olymp. VI, 52: κυρίῳ δ' ἐν μηνὶ πέμπτῳ ἀμφιπόλους κτέ. Vide Boeckh. II. 2. p. 157. R. K.

V. 159. ὕδασι ποταμίοις] De ritu lavandi ante suprema et pretiosissimis vestibus utendi conferunt intpp. Plat. Phaedon. §. 65. Aelian. V. H. I. 16. Kirchmann. de Fun. I. 10. Dorvill. ad Chariton. IV. 7. p. 421. Adde Soph. Oed. Col. 1597 sqq. PFLUGK.

V. 160. κεδρίνων δόμων] cedrinas arcas exposuit Graevius Lectt. Hesiod. c. III. (εργ. κ. ἡμ. 96.) Κέδρον ἀδείαν cistam dixit cedrinam

καὶ σταῖσα πρόσθεν ἐστίας κατηύξατο·
 δέσποιν', ἐγὼ γὰρ ἔρχομαι κατὰ χθονός,
 πανύστατόν σε προσπίτνουσ' αἰτήσομαι
 τέκν' ὄρφανεῦσαι τὰμά, καὶ τῷ μὲν φίλην 165
 σύζευξον ἄλοχον, τῇ δὲ γενναῖον πόσιν.
 μηδ' ὥσπερ αὐτῶν ἢ τεκοῦσ' ἀπόλλυμαι
 θανεῖν ἄωρους παῖδας, ἀλλ' εὐδαίμονας
 ἐν γῆ πατρώα τερπνὸν ἐκπλῆσαι βίον.
 πάντας δὲ βωμούς, οἱ κατ' Ἀδμήτου δόμους, 170
 προσῆλθε κάξέστεψε καὶ προσηύξατο,
 πτόρθων ἀποσχίζουσα μυρσίνης φόβην,

V. 164. προσπιτνοῦσ' libri.

V. 167. ἀπόλλυμαι BC.

V. 172. μυρσίνης [B] μυθόνης C. μυρσίνης d. μυρσινῶν BC.
 Schol.: ἀπὸ πτόρθων λαμβάνουσα φόβην μυρσίνης, ὅ ἐστι τὰ φύλλα
 τῆς μυρσίνης. A. KIRCHHOFFIUS.

V. 173. ἄκλαυτος C.

Theocrit. VII. 81., ubi v. Wüstem. Wakefieldius attulit Hom. II. Ω, 191: αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώεντα, κέδρινον, ὑπόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει. Adde κεδρωτὰς πασιάδας apud Eur. Or. 1371. PFLUGK.

V. 162. πρόσθεν ἐστίας] ubi colebatur dea Ἑστία, cuius vis ad aras et focus pertinet, ut ait Cic. N. D. II. 27. Aristides vol. I. p. 491: ἐδόκουν ἐπὶ τῆς πατρώας ἐστίας εἶναι, ἐν δὲ τῷ τοίχῳ, οὗ τὰ ἔδη τῶν θεῶν, ἐπιγράμματα εἶναι τάδε. PFLUGK.

V. 165. ὄρφανεῦσαι — σύζευξον — θανεῖν — ἐκπλῆσαι] Notandus imperativus interiectus infinitivis ab αἰτήσομαι pendentibus. Quae res eo minus offensionis habet, quod vel omissio verbo αἰτοῦμαι sollemnus ille in precatationibus infinitivi usus est. Cfr. Seidler. ad Eurip. Troad. 229. Blomf. ad Aesch. Sept. 75. Infinitivum et imperativum similiter iunxit

Eurip. Vol. II. Sect. II.

Aristoph. Ran. 379 seqq. Cfr. Soph. Oed. Col. 1416 seq. Ceterum ὄρφανεῦσαι Schol. explicat ὄρφανοτροφήσαι, ἐπιτροπεῦσαι. cf. 297. 537. Hipp. 848. Suppl. 1132. PFLUGK.

V. 167. αὐτῶν ἢ τεκοῦσ'] ut El. 335: ὁ ἐκείνου τεκῶν. V. Lobeck. ad Soph. Ai. 358. Matth. Gr. §. 570. Rost. Gr. §. 130. annot. 6. PFLUGK.

V. 170. οἱ κατ' Ἀδμήτου δόμους] scil. εἰοί. Cf. Rost. Gr. §. 100. ann. 4. p. 469. ed. VII. — Ceterum bene contulit Wüst. Vergilii Aen. IV. 506: Intenditque locum sertis et fronde coronat Funera. PFLUGK.

V. 172. «Myrtum in mortuorum inferiis adhibitam esse docet Spanhem. ad Callim. p. 315.» MONK. Cf. El. 324. 512. PFLUGK.

V. 173. ἄκλαυτος, ἀστένακτος] Utrumque active dictum, ut apud Hom. Od. δ, 493: οὐδέ σε φημι Δῆν ἄκλαυστον ἔσεσθαι, ἐπὶν εὖ πάντα πύθῃαι. Soph. Oed. Col. 1663:

ἄκλαυστος, ἀσιένακτος, οὐδὲ τοῦπιόν
κακὸν μεθίστη χρωτὸς εὐειδῆ φύσιν.
κᾶπειτα θάλαμον εἰσπεσοῦσα καὶ λέχος, 175
ἐνταῦθα δὴ δάκρυσε καὶ λέγει τάδε·
ὦ λέκτρον, ἐνθα παρθένει' ἔλυσ' ἐγὼ
κορεύματ' ἐκ τοῦδ' ἀνδρός, οὗ θνήσκω πέρι,
χαῖρ'· οὐ γὰρ ἐχθαίρω σ'· ἀπώλεσας δέ με
μόνην· προδοῦναι γάρ σ' ὄκνοῦσα καὶ πόσιν 180

V. 176. δάκρυσε libri, ut videtur.

V. 181. 182. citat Scholiasta ad Aristoph. 1250 sq. Suidas p. 283. et p. 1231.

V. 182. οὐχὶ μᾶλλον Suidas utroque loco.

V. 183. κύνει C. προσπίπτουσα b d.

ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτὸς οὐδὲ σὺν νόσοις Ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετ', ἀλλ', εἴ τις βροτῶν, Θαυμασιός. V. ad Hecub. 1135. Wex. ad Soph. Ant. 392. PFLUGK.

V. 174. χρωτὸς εὐειδῆ φύσιν] i. e. χρῶτα εὐειδῆ. Bacch. 54: μορφήν τ' ἐμὴν μετέβαλον εἰς ἀνδρὸς φύσιν. Soph. Ai. 760: ἀνθρώπου φύσιν βλαστῶν. Cf. Stallb. ad Plat. Symp. p. 76. PFLUGK.

V. 176. ἐδάκρυσε καὶ λέγει] Ald. κᾶλεγεν [e cod. B., in quo est καὶ λέγει.]. Male Iph. T. 16: ἐς ξμπυρ' ἦλθε καὶ λέγει Κάλχας τάδε. Ion. 16. 38. Phoen. 29. 31. Soph. Ai. 31. Plura vide apud Heind ad Plat. Phaedon. §. 77. Ast. ad Phaedr. p. 335. Bornem. ad Xenoph. Cyrop. II. 1, 19. Similiter Latini, de quibus cf. Gronov. ad Senec. Hipp. 510. Drakenb. ad Liv. III. 46, 19. PFLUGK.

V. 177. ὦ λέκτρον—χαῖρ'.] Similitudines has attulerunt interpretes, Soph. Trach. 920. Herm. ὦ λέχη τε καὶ νυμφεῖ' ἐμά, τὸ λοιπὸν ἤδη χαίρεθ', ὡς ἐμ' οὐποτε δέξεοθ' ἔτ' ἐν κοίταισι ταῖσδ' εὐνήτριαν. cl. Oed. reg. 1249. Vergilii Aen.

IV, 648: Hoc postquam Iliacas vestes notumque cubile Conspexit, paullum lacrimis et mente morata, Incubuitque toro dixitque novissima verba: Dulces exuviae, dum fata deusque sinebant. R. K.

V. 178. ἐκ τοῦδ' ἀνδρός] Ἐκ cum passivo coniungi satis constat. cfr. Reisig. Enarr. Soph. Oed. C. p. CXVIII. Activo, quemadmodum ὑπό, iunxit etiam Soph. Oed. T. 1220: τό τ' ὀρθὸν εἰπεῖν ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν καὶ κατεκοιμησα τοῦμόν ὄμμα. ibid. 1454: ἐν' ἐξ ἐκείνων, οὐ μ' ἀπώλλυτην, θάνω. Oed. Col. 1363: ἐκ σέθεν δ' ἀλώμενος. Similiter πρὸς usurpavit Trach. 934. Oed. T. 1488. — παρθένεια κορεύματα, virginalem zonam, illustrasse Schraderum ad Musaeum c. XX. annotavit Monkius. — οὗ θνήσκω πέρι, i. q. ὕπερ, quod ipsum restitui voluit Valck. ad Phoen. v. 1336. Sed vide Matth. Gr. p. 1175 seq. PFLUGK.

V. 179 sq. ἀπώλεσας δέ με μόνην] μόνην alii corruptum esse statuerunt, partim μόνον, ut id ad λέκτρον pertine-

θνήσκω· σὲ δ' ἄλλη τις γυνὴ κεκτήσεται,
 σώφρων μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχῆς δ' ἴσως.
 κυνεῖ δὲ προσπίτνουσα, πᾶν δὲ δέμνιον
 ὀφθαλμοτέγκτω δέυεται πλημμυρίδι.
 ἐπεὶ δὲ πολλῶν δακρῶων εἶχεν κόρον,
 στείχει προνωπῆς ἐκπεσοῦσα δεινίων,
 καὶ πολλὰ θάλαμον ἐξιοῦσ' ἐπεστράφη,
 καῖρόφιεν αὐτὴν αὐθις εἰς κοίτην πάλιν.

185

V. 184. δέυεται [B]cd. δέυκα BC. de ceteris nolim adfirmare. A. KIRCHHOFFIUS. V. Porson. ad Eurip. Med. 1139. cl. Elmsl. ad Bacch. p. 137. Hermann. ad Bacch. praef. p. XIII. et p. XXIII.

V. 188. αὐτὴν libri. εἰς Bcd. B. ἐς vulgo.

ret, partim μόνη, ut ad verba, quae sequuntur, traheretur, coniciētes, quae utraque scriptura est deterior quam illud, quod est in libris, μόνην. Id tamen illi falso intellexisse videntur, qui putaverunt verba: ἀπώλεσας δέ με μόνην, ita dici, quasi Alcestis toro gratias ageret, quod se solam, non etiam maritum perdidisset. Id enim plane non erat situm in tori potestate. Illud videtur dici: «Non te odio habeo: perdidisti me enim solum: alias mulieres non item perdes: nam te prodere cunctans et maritum morior: te vero aliqua alia mulier possidebit, non illa quidem frugis (proba) magis, felicior vero fortasse, ut hoc significet, se solam fore, quae talia pro conjugali fide et marito suo conata sit, alias mulieres feliciores, sed tamen non fideliores esse posse. Sic denique redit Alcestidis ratiocinatio, sed sine ulla tamen adrogantia, in eam sententiam, quam pronuntiaverat ancilla v. 152 sqq. πῶς δ' οὐκ ἀρίστη; τίς δ' ἐναντιώσεται; τί χρεὶ γενέσθαι τὴν ὑπερβεβλημένην γυναῖκα; κτλ. conf. etiam infra v. 434: ἀέλα δέ μοι τιμᾶν,

ἐπεὶ τέθνηκεν ἀντ' ἐμοῦ μόνη. R. K.

V. 181. Nota Aristophanis parodia Equit. 1251: σὲ δ' ἄλλος τις λαβῶν κεκτήσεται, Κλέπιτης μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχῆς δ' ἴσως. Cavendum vero, ne ἂν ad futurum indicativi referas. Plene dicturus erat σώφρων μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον οὔσα. Sic Soph. Phil. 572: πρὸς ποῖον ἂν τόνδ' αὐτὸς οὐδισσεὺς ἐπλεῖ; i. e. ποῖος ἂν εἴη ὄδε, πρὸς ὃν — ἐπλεῖ Cfr. Rost. Gr. p. 610 seq. PFLUGK.

V. 184. Aesch. Choëph. 183: ἐξ ὀμμάτων δὲ δίψιοι πίπτουσι μοι Σταγόνες ἄφραστοι δυσχέλιμον πλημμυρίδος. Quem citavit Monk. PFLUGK.

V. 187. Ordo est: καὶ ἐξιοῦσα πολλὰ ἐπεστράφη θάλαμον. Cf. Hel. 89. 768. Πολλὰ est s a e p e. [Potius Latinorum multum ac saepe, aut multis modis. R. K.] Ion. 352: καίτοι πόλλ' ἐπεστράφη πέδον. Aesch. Cho. 884: μαστόν, πρὸς ᾧ οὐ πολλὰ δὴ βοῶν ἄμα Οὐλοισιν ἐξήμελξας εὐτραφῆς γάλα. Soph. Trach. 1192. Aristoph. Ran. 708. Bergler. ad Equit. 409. Heind. ad Plat. Phaedon. §. 13. Buttmann. ad Soph. Phil. 1458. PFLUGK.

παῖδες δὲ πέπλων μητρὸς ἐξηρητημένοι
 ἔκλαιον· ἢ δὲ λαμβάνουσ' ἐς ἀγκάλας 190
 ἠσπάζετ' ἄλλοτ' ἄλλον ὡς θανουμένη.
 πάντες δ' ἔκλαιον οἰκέται κατὰ στέγας
 δέσποιναν οἰκτείροντες. ἢ δὲ δεξιὰν
 προὔτειν' ἐκάστω, κοῦτις ἦν οὔτω κακός,
 ὃν οὐ προσεῖπε καὶ προσεῤῥήθη πάλιν. 195
 τοιαῦτ' ἐν οἴκοις ἐστὶν Ἀδμήτου κακά.
 καὶ κατθανών τ' ἂν ὄλετ'· ἐκφυγὼν δ' ἔχει
 τοσοῦτον ἄλγος, οὔποθ' οὐ λελήσεται.

ΧΟΡΟΣ.

ἦπου στενάζει τοισὶδ' Ἀδμητος κακοῖς 200
 ἐσθλῆς γυναικὸς ἧς στερηθῆναι γε χρεῖ;

V. 190. ἐν ἀγκάλας [B] C.

V. 198. οὔποθ' οὐ λελήσεται A. Nauckius. οὐ ποτ' οὐ λελήσεται [B] Cabcd. ὃ ὕποτε λελήσεται B.

V. 195. καὶ προσεῤῥήθη] scil. ὑπ' αὐτοῦ. Plato Menex. p. 243. D: ἡμεῖς δὲ αὐτὸν ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ ἐνικήσαμεν καὶ ἠττήθημεν, ubi vide Stallb. PFLUGK.

V. 197. Respondent inter se τὰ et δέ, ut Suppl. 95. Iph. T. 994. Soph. El. 1087. Herm. Trach. 285. 333. Plat. de Rep. II. p. 367, C. III. p. 388, E. VI. p. 495, C. Legg. I. p. 628, A. 641, C. Thucyd. VI. 83. Vide Stallb. ad Plat. Phileb. p. 36. Heind. ad Cratyl. p. 406, C. Engelhardt. ad Lach. p. 18. [R. Klotz. ad Devar. vol. II. pat. II. p. 741 sqq.] PFLUGK.

V. 198. οὔποθ' οὐ λελήσεται] Recepta hac scriptura locus amplius non egebit explanatione, qui antea nulla interpretandi arte extricari poterit, quoniam sine ratione sineque exemplo est ποτὲ οὐ pro οὔποτε. R. K.

V. 199. στενάζει — κακοῖς] Aesch. Pers. 293: καί

στίνεις κακοῖς ὄμως. Cf. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 121. Schaef. ad Plutarch. vit. vol. V. p. 330. PFLUGK.

V. 204. παρειμένη δὲ χειρὸς ἄθλιον βάρος.] Haec non sollicitanda scriptura erat. Quid enim facilius, quam ad hanc sententiam adsumere explicandi causa verbum substantivum? quod melius, quam si haec mutato δὲ in δὴ aut γὰρ adsumas ad antecedentia, veram condicionem rei nobis repraesentat. Vide Nov. annal. philol. et paedag. vol. XIX. p. 286. Hoc sensit etiam Pflugkius, qui quamquam aliam scripturam secutus erat, tamen reiecta Hermannii ratione, qui Scholiastam sic explicantem: τὴν ἰσχὺν τῆς χειρὸς παραλελυμένη, probaverat: «Magis placet, inquit, altera ratio, ut ipsa Alcestis dicatur χειρὸς ἄθλιον βάρος, coll. Bacch. 1214: φέροντες ἄθλιον Πενθίως βάρος. Παρεῖσθαι frequens de exsoluta corporis vi, ut Ion. 1207. Herc. F. 1043. Bacch. 635. Plura desiderantibus adeundus Wesse-

ΘΕΡΑΠΙΑΙΝΑ.

κλαίει γ' ἄκοιτιν ἐν χεροῖν φίλην ἔχων,
καὶ μὴ προδοῦναι λίσσεται τὰ μῆχανα
ζητῶν· φθίνει γὰρ καὶ μαραίνεται νόσφ,
παρειμένη δὲ χειρὸς ἄθλιου βάρους.
ὄμως δὲ καίπερ σμικρὸν ἐμπνέουσ' ἔτι
βλέψαι πρὸς αὐγὰς βούλεται τὰς ἡλίου·
ὡς οὔ ποτ' αὐθις, ἀλλὰ νῦν πανύστατον

205

V. 199. τοῖσιν BC.

V. 200. εἰ στερηθῆναι σφε [B]C. Meliores libri omnes ἢς
στερηθῆναι γε habere videntur, quod A. Kirchhoffio auctore recepi.

V. 213.

σφ. α'.

υ' / / υ' - / / υ' - υ' -
υ' / / υ' - υ' / / υ' -
/ / υ' - υ' / / υ' -
- / / υ' - υ' / / υ' -

ling. ad Diod. vol. IV. p. 252.
Diind. Locella ad Xenoph.
Eph. p. 232. Wyttenbach. ad
Plutarch. vol. VI. p. 344. Oxon.
Schaefer. ad L. Bos. p. 272.»
R. K.

V. 205. «Hipp. 1241: βρα-
χὺν δὴ βλοτον ἐμπνέων ἔτι.»
MONK. Soph. Phil. 883: βλέ-
ποντα κάμπνέοντ' ἔτι. Eurip.
Phoen. 1419. PFLUGK.

V. 207. 208. ὡς οὔ ποτ' αὐ-
θις — προσόψεται. Quod si-
mililia verba leguntur in Euripi-
dis Hecuba 415 sq.: ἀλλ' ὦ φίλη
μοι μῆτερ, ἠδλοιστὴν χεῖρα δὸς καὶ
παρειὰν προσβαλεῖν παρηΐδι· ὡς
οὔ ποτ' αὐθις, ἀλλὰ νῦν πανύ-
στατον ἀκτίνα κύκλον θ' ἡλίου
προσόψομαι, primus Valckenar-
ius ad Hippol. 682. eos versus
suppositicios esse pronuntiavit,
quem temere multi alii secuti
sunt. Defendi ego hos versus
in Nov. annal. philol. et paedagog.
vol. XIX. p. 287 sqq. Ostendi
enim neque omitti omnino po-
tuisse, quia perversa paene es-
set sententia, si abiectis illis

versibus legerentur haec sola:
ὄμως δὲ καίπερ σμικρὸν ἐμπνέ-
ουσ' ἔτι βλέψαι πρὸς αὐγὰς βού-
λεται τὰς ἡλίου., quoniam Al-
cestidis cupiditas contuendi so-
lis plane inanis videretur et ido-
nea ratione carere, nisi ea ipsa
causa, quamobrem hoc facere
vellet, adiungeretur, neque eius-
modi repetitionem propterea
quidquam habere offensionis,
quod non esset quaesita quae-
dam similitudo, sed talis, quae
in rei natura posita esset ac per
se simplicissima, ut paene in
usitatae et cotidianae formulae
consuetudinem abisse videretur,
quo in genere etiam Sophocles
in Aiace 856 sqq. diceret:
οὐ δ', ὦ φαινής ἡμέρας τὸ νῦν
σέλας, Καὶ τὸν διφρευτιὴν Ἥλιον
προσεννέπω, πανύστατον δὲ κοῦ-
ποτ' αὐθις ὕστερον. Quod au-
tem G. Hermannus putavit po-
tius ὡς — προσοψομένη quam
ὡς — προσόψεται h. l. scriben-
dum fuisse, id nihil plane probat.
Cur enim colo post ἡλίου
posito ὡς — προσόψεται, plane
ut in Hecubae loco dici non

ἀκτῖνα κύκλον θ' ἡλίου προσόψεται.
 ἀλλ' εἶμι καὶ σὴν ἀγγελῶ παρουσίαν·
 οὐ γάρ τι πάντες εὖ φρονοῦσι κοιράνοις,
 ὡστ' ἐν κακοῖσιν εὐμενεῖς παρεστάναι.
 σὺ δ' εἶ παλαιὸς δεσπότης ἐμοῖς φίλος.

210

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

ἰὼ Ζεῦ, τίς ἂν πᾶ πόρος κακῶν

στρ. α'.

5 ᾠ—υ—υ—
 ᾠ—υ—υ—
 ᾠ—υ—υ—υ—
 υ—υ—υ—υ—υ—
 υ—υ—
 10 —υ—υ—υ—υ—
 υ—υ—υ—υ—
 · · · · ·
 υ—υ—υ—υ—
 υ—υ—υ—υ—

V. 213. ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ V. 213—243. choro tribuunt omnes BBC. Dein libri BC. τίς ἂν πῶς πᾶ πόρος. abcd. τίς ἂν πᾶ πόρος. BC. τίς ἂν πῶς πόρος, Scholiasta autem: τίς ἂν πόρος τῶν κακῶν ἡμῖν γένοιτο ἢ πῶς ἢ ποῦ, ita ut A. Nauckius et Kirchhoffius recte scripsisse videantur: τίς ἂν πῶς πᾶ πόρος κακῶν κτλ. Vide quae olim in hanc ipsam sententiam disputavi in Nov. Annal. philol. et paedag. vol. XIX. p. 291.

V. 216. τέμω Hermannus. τεμῶ libri.

V. 219. δηλά δ' pro δηλά γ' BC.

V. 220. ἐχώμεθα BC. εὐχώμεσθα d. εὐχόμεθα B. εὐχώμεσθα C. Dein θεῶν δύναμις Hermannus. θεῶν γὰρ δύναμις BCabcd. Θεῶν γὰρ ἅ δύναμις BC. Recte videntur Kirchhoffius et Nauckius restituisse: θεῶν γὰρ δύναμις.

V. 223. Ἀδαήτων abcd.

V. 225. τοῦδ' ἐφεῦρες, καὶ eiici voluit G. Dindorfius eumque secutus est A. Kirchhoffius. Vide infra annot. exegit.

potuerit, nulla ratione intelligi potest. Comprobavit igitur iure meam rationem, alias etiam similitudines adhibens C. G. Firnhaberus in libro: Die Verdächtigungen Euripideischer Verse beleuchtet und in den Phoenissen und der Medea zurückgewiesen (Lips. 1840.) p. 45 sq. R. K.

V. 213. τίς ἂν πᾶ π. κ.]

utinam aliqua via fugiendorum malorum inveniantur! Soph. Oed. Col. 1100: τίς ἂν θεῶν σοι τόνοδ' ἄριστον ἄνδρ' ἰδεῖν Δολή; ib. 1457: πῶς ἂν εἶ τις ἔντοπος Τὸν πάντ' ἄριστον δεῦρο Θησέα πόροι; Ai. 388. etc. De duplici interrogatione cf. Helen. 873. Heracl. 712. ibiq. annot. πόρος κακῶν, ut v. 222: μηχανὴ κακῶν.

γένοιτο καὶ λύσις τύχας,
ἂ πάρεστι κοιράνοις;

215

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

ἔξεισί τις; ἢ τέμω τρίχα,
καὶ μέλανα στολμὸν πέπλων
ἀμφιβαλώμεθ' ἤδη;

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

δῆλα μὲν, φίλοι, δῆλά γ', ἀλλ' ὅμως
θεοῖσιν εὐχώμεσθα· θεῶν δύναμις· *μεγίστα.* 220

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

ῶναξ Παιάν,
ἔξευρε μηχανάν τιν' Ἀδμήτῳ κακῶν.
πόριζε δῆ, πόριζε· καὶ πάρος γὰρ
τοῦδ' ἐφεῦρες, καὶ νῦν

225

σιγ. β'.

┌──┐──┐──┐──
┌──┐──┐──┐──
┐┌──┐──┐──
┐┌──┐──┐──┐──┐──┐──┐──┐──
3 ─┌──┐──┐──┐──┐──┐──┐──┐──

σιγ. γ'.

┐┌──┐──┐──┐──┐──
┐┌──┐──┐──┐──
┐┌──┐──┐──┐──┐──
┐┌──┐──┐──┐──
3 ┐┌──┐──┐──┐──┐──┐──┐──┐──
┌──┐──┐──┐──┐──

Andr. 536: κακῶν μῆχος, ubi v. annot. PFLUGK.

V. 224. καὶ πάρος γὰρ] Ne scilicet suum ipse munus imperfectum relinquat nec prius beneficium perire patiatur. Cf. Soph. Oed. R. 164: εἴποιε καὶ προτέρας ἄτας ὑπερ ὀφνημένας πόλει ἠνόσασ' ἐκτοπλαν φλόγα πῆματος, ἔλθετε καὶ νῦν. Aristoph. Thesm. 1157. PFLUGK. — καὶ πάρος γὰρ

τοῦδ' ἐφεῦρες] Iniuria de his verbis dubitatum est. πάρος τοῦδε coniungendum est, ut sit antehac. ἐφεῦρες autem quid intelligendum sit ex toto loco apparet. Est enim plane idem, atque id, quod nos dicimus: Mittel und Wege finden, ut nihil explicationis causa adiungendum fuerit, praesertim quum antecedens μηχανά viam explicandi ostendat. R. K.

λυτήριος ἐκ θανάτου γενοῦ,
φόνιον δ' ἀπόπανσον Ἄιδαν.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

παπαῖ,
ὦ παῖ Φέρητος, οἷ' ἐπρα-
ξας δάμαρτος σᾶς στερεῖς.

ἀκτιστρ. α'.

ἐπιφθός.

~~~~~  
~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

- V. 228. παπαῖ, ὦ παῖ φ. B C abcd. παῖ παῖ φεῦ φεῦ ἰὼ ἰὼ
παῖ φ. BC. Fecimus cum novissimis editoribus lacunae signa.
V. 229. στερεῖς Monkius. στερηθεῖς libri.
V. 230. ἄρ' Hermannus. αἰ αἰ αἰ αἰ B. αἰ αἰ αἰ αἰ Cb. (ter)
cd. αἰ αἰ B. Mox καὶ ante πλέον om. bcd. πελάσσαι Erfurdlius.
πελάσαι liber.
V. 231. φιλιτάτην B C.
V. 232. εἰν ἡματι de G. Dindorfii coniectura Kirckhoffius et
Nauckius.
V. 232. τῶδ' ἐπόψει α. τῶ δέ γ' ὄψει BC.
V. 233. ἰδοῦ ἰδοῦ om. BC.
V. 235. στέναξον ὦ βόησον ω B. στέναξον ὦ βόασον ὦ C.

V. 227. Soph. Oed. Col. 1689: κατὰ με φόνιος Ἄιδας ἔλοι. PFLUGK.

V. 228 — 230. οἷ' ἐπραξας] Iacobsius Animadv. p. 32. requirebat οἷα πράξεις. [In idem Camperus incidit.] At chorus loquitur tanquam actum sit. — Ἄρα est nonne, ut v. 341. 771. Soph. Ai. 277, quem miror temptatum a Porsono ad Aristoph. Av. 793. p. 420. Lips. Formula ipsa fere παροιμιώδης. Bacch. 246: ταῦτ' οὐχὶ δεινῆς ἀγχόνης ἐπάξιοι; Heracl. 247:

καὶ τὰδ' ἀγχόνης πέλας, ubi vid. ann. — καὶ πλέον ἢ] Dictio hyperbolica, ut v. 274: καὶ παντὸς ἐμοὶ θανάτου μεῖζον. Ceterum πλέον ἢ elliptice dicitur, ut ea quae explicavit A. Matth. Gr. § 635. p. 1308. — βρόχος οὐράνιος nihil est nisi sublimis laqueus. cf. Troad. 519: ἔπρον οὐράνια βρέμοντα. 1058: τέλχη λάϊνα, Κυκλώπι, οὐράνια. De forma verbi πελάσσαι Monkius: «Geminare σ in melicis licuit. In Med. 822: ἀφυσσαμέναν, corrigente Por-

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

ἄρ' ἄξια καὶ σφαγᾶς τάδε,
καὶ πλεόν ἢ βρόχῳ δέρον
οὐρανίῳ πελάσσαι; 230

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

τὰν γὰρ οὐ φίλαν, ἀλλὰ φιλτάταν
γυναῖκα κατθανοῦσαν ἐν ἡματι τῷδ' ἐπόψει.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

ἰδοὺ ἰδοὺ,
ἦδ' ἐκ δόμων δὴ καὶ πόσις πορεύεται.
βόασον, ὦ στέναξον, ὦ Φεραία 235
χθῶν, τὰν ἀρίσταν
γυναῖκα μαραινομένην νόσῳ
κατὰ γᾶς, χθόνιον παρ' Αἶδαν.

ΧΟΡΟΣ.

οὔποτε φήσω γάμον εὐφραίνειν
πλεόν ἢ λυπεῖν, τοῖς τε πάροιθεν
τεκμαιρόμενος καὶ τάςδε τύχας 240
λεύσσων βασιλέως, ὅστις ἀρίστης
ἀπλακῶν ἀλόχου τῆσδ' ἀβίωτον
τὸν ἔπειτα χρόνον βιοτεύσει.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

Ἄλιε καὶ γᾶς ἀμέρας, στρ. β'

Dein κατὰ γᾶς BC. κατὰ γᾶν BC. Postea verba οὔποτε — λυπεῖν habet Stobaeus LXVIII. 14. III. p. 20.

V. 242. ἀπλακῶν. Wakefieldius. ἀμπλακῶν libri.

sono. Suppl. 58. ὄσον. Aesch. Pers. 559: βαρῖδεσαι. Soph. Oed. T. 1100: ὄρεσιβᾶτα. Trach. 636: μέσσαν. Ai. 135: τόσσον, 395: ὀλέσσαι. Bis in senariis μέσσος habet Sophocles Antig. 1223. 1236.» Adde infra v. 756: χεῖρεσαι. et confer Meinek. Quaest. Menandr. Spec. I. p. 31 seq. Blomf. ad Aesch. Pers. 871. PFLUGK.

V. 231. οὐ φίλαν, ἀλλὰ φιλτάταν] Cave dictum putes pro οὐ μόνον φίλαν. Neque enim aliud alii additur, sed al-

terum alterius correctio est. [Boisson. comparat Hippol. 912: φίλους γε καὶ μᾶλλον ἢ φίλους]. PFLUGK.

V. 239. τοῖς τε πάροιθεν τεκμαιρόμενος] τεκμαίρεσθαι sine casu obiecti posuit etiam Hipp. 280: ὁ δ' ἐς πρόσωπον οὐ τεκμαίρεται βλέπων; Rhés. 705: εἰ τοῖς πάροιθε χρητέκμαίρεσθαι, τί μή; Plato de Rep. II. p. 368. B. Criton. p. 44. A. Menex. p. 246. C., quibus locis conferenda annotatio Stallbaumii. PFLUGK.

οὐράνιαί τε δῖναι
νεφέλας δρομαίου,

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ὄρᾱ σὲ κάμει, δύο κακῶς πεπραγότας, 245
οὐδὲν θεοῦς δράσαντας ἀνθ' ὅτου θανεῖ.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

Γαῖά τε καὶ μελάθρων στέγαι ἀντ. β.
νυμφίδιοί τε κοῖται
πατρώας Ἰωλκοῦ.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ἔπαιρε σαντήν, ὧ τάλαινα, μὴ προδῶς· 250
λίσσου δὲ τοὺς κρατοῦντας οἰκτεῖραι θεοῦς.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

ὄρῳ δίκωπον ὄρῳ σκάφος [ἐν λίμνῃ] στρ. γ.

V. 252. post σκάφος in omnibus libris est ἐν λίμνῃ, quod nuper restituit A. Kirchhoffius. Ego A. Nauckium secutus uncis circumdedi.

V. 253. χέρ' Aldos χεῖρ' libri.

V. 255. τάδε τοί με. Βα τάδε τί με Chc. τάδε τοῖά με d. τάδ' ἔτοιμα BC. quorum C. habet hoc scholion: τὸ πλοῖον καὶ τὰ λοιπὰ ἐφόδια, quae quidem omnia ex interpolatione sunt nata. Vide infra annot. exeg.

V. 244. οὐράνιαί τε δῖ-
ναι] Ex doctrina Anaxagorae.
Δῖνον αἰθέριον, Iovem philoso-
phorum, ridet Aristoph. Nub.
379. Monkus adire iubet Lu-
zacium Exercit. Acad. p. 100.
PFLUGK.

V. 245. ὄρᾱ] scil. ὁ ἥλιος.
Mox recte e codd. [melioribus
omnibus] receptum νυμφίδιοί τε
κοῖται pro νυμφίδιαι. Sic infra
v. 885: νυμφίδιους εὐνάς. An-
drom. 859: νυμφιδίῳ στέγῃ.
Aristoph. Av. 1729: νυμφι-
δίοισι ῥοδαῖς. PFLUGK.

V. 249. -πατρώας] mediam
syllabam corripit. V. ad Hec.
62. Monkus ex Ald. edidit
πατρώας. PFLUGK.

V. 252. δίκωπον σκάφος]
Infra v. 443: ἐλάτῃ δικώπῳ.

Lucianus Char. 1: ἐγὼ δὲ πρε-
σβύτης ὢν τὴν δικωπίαν ἔλκων
ἐρέτω μόνος, quem citavit
Wüstem. PFLUGK.

V. 254. καλεῖ] Composuit
hunc locum Doederlinus cum
Soph. Oed. Col. 1626: καλεῖ
γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῆ θεός.
et Plat. Phaedon. p. 115. A.
Adde Aristophanem Lys.
605: τοῦ θεῖ; τί ποθεῖς; χῶρει
ἴς τὴν ναῦν. ὁ Χάρων σε κα-
λεῖ· σὺ δὲ κωλύεις ἀνάγεσθαι.
PFLUGK. Habet haec et ex-
plicat, ut vidit Kirchhoffius, He-
sychius II. p. 1389. τί μέλλεις·
τί βραδύνεις. R. K.

V. 255. τάδε τοί με σπερ-
χόμενος ταχύνει] Haec,
quemadmodum ex optimorum

νεκύνων δὲ πορθμεύς
 ἔχων χέρ' ἐπὶ κοντῶ Χάρων μ'
 ἤδη καλεῖ· τί μέλλεις;
 ἐπείγου· σὺ κατείργεις. τάδε τοί με 255
 σπερχόμενος ταχύνει.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

οἴμοι· πικράν γε τήνδε μοι ναυκληρίαν
 ἔλεξας. ὦ δύσδαιμον, οἶα πάσχομεν.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

ἄγει μ' ἄγει μέ τις, οὐχ ὄρας; ἀνι. γ'.
 νεκύνων ἐς αὐλάν 260
 ὑπ' ὄφρῦσι κναναυγέσι
 βλέπων πτερωτὸς Ἄιδας.
 τί ῥέξεις; ἄφες. οἶαν ὁδὸν ἅ δει-
 λαιοτάτα προβαίνω.

V. 259. ἄγει μ' ἄγει τις BC. ἄγει μ' ἄγει τις ἄγει με τις bcd. ἄγει μ' ἄγει μέ τις [B] C.

V. 260. ἐς αὐλάν Ald. εἰς αὐλάν libri.

V. 262. post Ἄιδας (Ἄιδας [B] C bcd [B] ἄδης C.) addunt μέθε με BC a b. om. BC. Receptit hoc Kirchhoffius, ita ut scriberet:

ὑπ' ὄφρῦσι κναναυγέσι βλέπων
 πτερωτὸς Ἄιδας μέθε με.

V. 263. τί πράξεις; BC. ἅ δειλοτάτα bcd. ἅ δειλαῖα C.

librorum auctoritate iam sunt recepta, optime se habent. Fraudem fecit criticis et veteribus et recentioribus duplex ille accusativus, qui est suspensus ab uno verbo ταχύνει, quorum alter (τάδε) ipsa verba aut dicam argumentum adhortationis ad celeritatem declarat, alter (με) personam spectat, quam Orcus adhortetur. Latine dicas: His dictis me festinans ad celeritatem adhortatur. De duplici isto accusativo in simili genere orationis vide quae C. Wexius annotavit ad Soph. Ant. 548: τί ταῦτ' ἀνιᾶς μ' οὐδὲν ὠφελουμένη; p. 186. Ex iis locis, quos ille attulit, maxime huc pertinet Soph. Ai. 1107: ἀλλ' ὠνπερ ἄρχεις ἄρχε,

καὶ τὰ σέμν' ἔπη Κόλαζ' ἐκεί-
 νους, quod Glossator explicat: κολάζων ἐκείνους λέγε τὰ σεμνὰ ἔπη., quasi hunc locum nostrum explices: τάδε τοι λέγει με ταχύνων. Vide etiam G. Hermannii ann. ad Ai. p. 136. ed. tert., qui Sophoclis verba vertit: ista superba oratione illos castiga. R. K.

V. 259 sqq. «τις Ἄιδας est nescio quis Orcus, i. e. nescio quod simulacrum Orci. Aliter τις Ἀπόλλων ἢ Πάν ἢ Ζεὺς in Agam. 54., quod est: aliquis deus, Apollo vel Pan vel Iuppiter.» HERM.

V. 263. τί ῥέξεις; ἄφες] «ad Orcum loqui fingitur Alcestis.» MONK. Cf. etiam annot. ad v. 106. PFLUGK.

ΑΛΜΗΤΟΣ.

οἰκτρὰν φίλοισιν, ἐκ δὲ τῶν μάλιστ' ἔμοι
καὶ παισίν, οἷς δὴ πένθος ἐν κοινῷ τόδε. 265

ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

μέθετέ με, μέθετέ μ' ἤδη. ἐπώδος.
κλίνατ', οὐ σθένω ποσίν·
πλησίον "Αἶδας·
σκοτία δ' ἐπ' ὄσσοισι νύξ ἐφέρπει.
τέκνα, τέκν', οὐκέτι 270
οὐκέτι δὴ μάτηρ σφῶν ἔστιν.
χαίροντες, ὧ τέκνα, τόδε φάος ορῶτον.

ΑΛΜΗΤΟΣ.

οἴμοι· τόδ' ἔπος λυπρὸν ἀκούω
καὶ παντὸς ἔμοι θανάτου μεῖζον.

V. 266. με om. BC. lidem mox κλίνατέ μ' οὐ. Postea post Barnesius. πόσι libri.

V. 269. ὄσσοις Bc. ὄσοις Cd. ὄσσοισι [B]C. Rectius Nauckius et Kirchhoffius ὄσσοις restituisse videntur; iidemque mox rectius οὐκέτι δὴ οὐκέτι e libris melioribus pro vulgato οὐκέτι οὐκέτι δὴ.

V. 275. πρὸς σε θεῶν Porsonus ad Eurip. Med. 325: πρὸς θεῶν libri. με τλῆς bcd.

V. 264. ἐκ δὲ τῶν] i. e. ἐκ δὲ τούτων. Soph. Oed. Col. 741: πᾶς σε Καθμελιῶν λεῶς Καλεῖ δικαίως· ἐκ δὲ τῶν μάλιστ' ἐγώ. Cf. Monk. ad h. l. et nostra ad Heracl. 292. PFLUGK.

V. 266. μέθετέ με, μέθετέ μ'] De repetito pronomine vide Wunderi ann. crit. ad Soph. Oed. T. 1192. PFLUGK.

V. 275. πρὸς σε θεῶν] scil. ἐκτείνω. Sic Phoen. 923. 1665. Iph. A. 909. 1233. Hipp. 605. 607. Troad. 1071. Cfr. Matth. Gr. §. 465, 3. PFLUGK.

V. 277. ἀλλ' ἄνα] i. e. ἀνάστηθι. Ex epicorum poetarum sermone, Hom. Il. 6, 179. Apoll. Rhod. IV, 1324. cf. Apollon. Lex. Hom. p. 30, 19., ad tragicos transit. Soph. Ai. 194: ἀλλ' ἄνα ἐξ ἐδράνων. Eur. Tro. 99. Aesch. Choëph.

950. ex emendatione Blomf. Cf. Matth. Gr. §. 210. 5. p. 396. PFLUGK.

V. 279. ἐν σοὶ δ' ἔσμεν] i. e. ἐν σοὶ δ' ἔστιν ἡμᾶς καὶ ζῆν καὶ μὴ ζῆν. Hesiod. Op. et D. 614. Br. ἐν τοῖς γὰρ τέλοσ ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε. Iph. A. 1379. Helen. 996, ubi v. ann. Cf. Jacobs. ad Anth. Gr. T. VI. p. 41. nos ad Heracl. 499. PFLUGK.

V. 280. ὄρας γάρ] Sententiam, [qua causa sequentium continetur, praemisit de more. Vide Phoen. 1365. Hipp. 88. El. 82. 493. Bacch. 1330. Tafel. Dilucid. Pind. I. 1. p. 164. Matth. Gr. p. 1242. [De vera eius rei ratione conf. quae dixi ad Devar. vol. II. part. I. p. 336 sqq. R. K.] — Mox notandum discrimen verborum θεῶν

μὴ πρὸς σε θεῶν τλῆς με προδοῦναι, 275
 μὴ πρὸς παίδων, οὓς ὀρφανιεῖς,
 ἀλλ' ἄνα τόλμα·
 σοῦ γὰρ φθιμένης οὐκέτ' ἂν εἶην·
 ἐν σοὶ δ' ἐσμὲν καὶ ζῆν καὶ μὴ·
 σὴν γὰρ φιλίαν σεβόμεσθα.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

Ἀδμηθ', ὀρᾶς γὰρ τὰ μὰ πράγμαθ' ὡς ἔχει, 280
 λέξαι θέλω σοὶ πρὶν θανεῖν ἂ βούλομαι.
 ἐγὼ σε πρεσβεύουσα κἀντὶ τῆς ἐμῆς
 ψυχῆς καταστήσασα φῶς τόδ' εἰσορᾶν,
 θνήσκω· παρόν μοι μὴ θανεῖν ὑπὲρ σέθεν,
 ἀλλ' ἄνδρα τε σχεῖν Θεσσαλῶν ὃν ἤθελον 285
 καὶ δῶμα ναίειν ὄλβιον τυραννίδι,
 οὐκ ἠθέλησα ζῆν ἀποσπασθεῖσά σου

V. 276. om. BC.

V. 283. ψυχῆς casu excidit ex archetypo codd. bed., hinc ibi interpolatum est: καταστήσασα φῶς τόδ' εἰσορᾶν φίλον.

V. 285. Θεσσαλόν pro Θεσσαλῶν BCBC. Hoc tuetur Schol.: ἐξόν μοι σοῦ ἀποθανόντος ἄνδρα ἔχειν μέγιστον τῶν Θεσσαλῶν οὐκ ἠθέλησα.

et βούλομαι, quorum illo Alcestis usa est voluntatis suae indice; hoc in ea re, quae utrum futura sit necne in alieno arbitrio positum est. Cf. Heracl. 136: ἐφ' ἧσιν ἤκω καὶ παρ' οὐδ', λέγειν θέλω. Hecub. 998: οἷσθ' οὐδ' ὅ λέξαι σοὶ τε καὶ παισὶν θέλω; Soph. Oed. C. 1201: ἂ δ' ἤλθον, ἤδη σοὶ θέλω λέξαι, πάτερ. Buttman. Lexil. I. p. 26. PFLUGK.

V. 282. πρεσβεύουσα] i. e. τιμῶσα. Hipp. 5: τοὺς μὲν σέβοντας τὰ μὰ πρεσβεύω κράτη, ubi v. Monk. Plato Criton. p. 46. B. ibique Stallbaum. Adde Ellendt. ad Arrian. de Exp. Alex. VI. 30, 5. PFLUGK.

V. 287. Quod supra v. 284. falso post θνήσκω aut interpolationem nullam omnino fecerant aut certe minorem, satis

perverse interpretes hunc locum duplicem habere apodosin existimaverunt, in qua opinione praeter G. Hermannum etiam Pflugkius fuit, quod nisi omnia pervertere vis, plane fieri non potest. Alii nuper hoc ipso versu aut κοῦκ ἠθέλησα aut οὐδ' ἠθέλησα scribi voluerunt, quod non meliorem efficit sententiam. Omnia bene procedunt, si colo post θνήσκω posito per asyndeton facis adsurgere orationem atque id, quod propositum erat, iam maiore vi repetere et ita quidem repetere, ut nova etiam condicio rei adiungatur. Sic enim iusta iam post verbum τυραννίδι nascitur apodosis. Dicit autem Alcestis hoc: Ego te antiquum habui et postquam pro salute mea te in ea condicione posui, ut hanc lucem

σὺν παισὶν ὀρφανοῖσιν· οὐδ' ἐφεισάμην
 ἤβης ἔχουσα δῶρ', ἐν οἷς ἑτερπόμην.
 καίτοι σ' ὁ φύσας χῆ τεκοῦσα προὔδοσαν, 290
 καλῶς μὲν αὐτοῖς κατθανεῖν ἤκον βίου,
 καλῶς δὲ σῶσαι παῖδα κεύκλεῶς θανεῖν.
 μόνος γὰρ αὐτοῖς ἦσθα κοῦτις ἐλπίς ἦν
 σοῦ κατθανόντος ἄλλα φητύσειν τέκνα.
 κἀγὼ τ' ἂν ἔζων καὶ σὺ τὸν λοιπὸν χρόνον, 295
 κούκ' ἂν μονωθεῖς σῆς δάμαρτος ἔστενες
 καὶ παῖδας ὀρφάνευες, ἀλλὰ ταῦτα μὲν
 θεῶν τις ἐξέπραξεν ὡςθ' οὕτως ἔχειν.
 εἶεν· σὺ νῦν μοι τῶνδ' ἀπόμνησαι χάριν·

V. 288. σὺν [B]BC Vulgo ξὺν.

V. 289. Quod δῶρ' casu in archet. codd. bcd. erat omis-
 sum, interpolatum in illis libris est: ἤβης ἔχουσ' ἐν οἷς ἑτερπόμην
 ἐγώ.

V. 294. φητύσειν [B] φητύσειν C. φητεύσειν ab. φητύσειν d. φη-
 τεύσειν B. φητεύσειν C.

V. 295. ἔζων BC. ἔζην [B] ἔζην C. ἔζην habet Etym. Magu.
 p. 413, 8. Vide infra v. 651.

videres, morior: quam-
 quam mihi licuit non mori
 pro te, verum virum ha-
 bere Thessalorum quem-
 cunque volebam et domum
 habitare beatam regia po-
 testate, non tamen volui
 vivere abstracta a te cum
 liberis orbis etc. R. K.

V. 288. οὐδ' ἐφεισάμην]
 Crediderit aliquis subaudiendum
 esse ἐμαντιῆς. Sed obiectum as-
 sumendum est ex illis: ἤβης
 ἔχουσα δῶρα. De poëtica illa
 circumscriptione, ἤβης δῶρα, vi-
 de quos Wuestem. laudavit,
 Ruhnck. ad Hom. h. in Cer.
 146. Heinrich. ad Hesiodi Scut.
 47. PFLUGK.

V. 291. καλῶς ἤκον βίον]
 quum opportuna aetas es-
 set et ad moriendum et
 ad conservandum filium

gloriosumque exitum in-
 veniendum. De constructione
 dictum ad Heracl. 214.

V. 299. εἰεν] » Hac voce
 utuntur Graeci in omni genere
 sermonis, ubi ad alia progrediuntur, »
 Reisig. in Enarr. Soph. Oed. Col. p. 1303. Vide
 Med. 386. Hec. 313. Iph. A. 454.
 Iph. T. 342. et Matth. ad Hippol. 296.
 PFLUGK.

[V. 301. ψυχῆς] Hunc lo-
 cum spectasse videtur Heliodor. V. 52. p. 209: ἀλλ' ἔστιν,
 ὡς ξοικεῖν, ἀνθρώποις ψυχὴ πάν-
 των προτιμότερον. F. I.]

V. 304. τούτους ἀνάσχοιν
 δεσπότας] i. e. δεσπόζοντας.
 Vide ad Med. 74. PFLUGK.

V. 305. καὶ μὴ πηγήμεῖς]
 Sollemne vocabulum de indu-
 cenda noverca. Plutarch. Cat. Mai. p. 351, B: ἐπιγήμαντα τοῖς
 ἐνγλήκοις παισὶν τὴν Ἀγρολίδα

αἰτήσομαι γὰρ σ' ἀξίαν μὲν οὐποτε· 300
 ψυχῆς γὰρ οὐδὲν ἐστι τιμιώτερον·
 δίκαια δ', ὡς φήσεις σύ· τούσδε γὰρ φιλεῖς
 οὐχ ἦσσον ἢ γὰρ παῖδας, εἴπερ εὖ φρονεῖς·
 τούτους ἀνάσχου δεσπότας ἐμῶν δόμων
 καὶ μὴ πιγῆμης τοῖσδε μητροιὰν τέκνοις, 305
 ἧτις κακίων οὐσ' ἐμοῦ γυνὴ φθόνῳ.
 τοῖς σοῖσι κάμοις παισὶ χεῖρα προσβαλεῖ.
 μὴ δῆτα δράσης ταῦτά γ', αἰτοῦμαί σ' ἐγώ.
 ἐχθρὰ γὰρ ἢ πιούσα μητροιὰ τέκνοις
 τοῖς πρόσθ', ἐχίδνης οὐδὲν ἠπιωτέρα. 310
 καὶ παῖς μὲν ἄρσην πατέρ' ἔχει πύργον μέγαν,
 ὃν καὶ προσεῖπε καὶ προσεβόηθη πάλιν·

V. 298. ἔπραξεν B. εἰσέπραξεν bcd. Hinc Kirchhoffius putat ex archetypo aliquid excidisse et fortasse scriptum olim fuisse: Θεῶν τις φθονῶν ἔπραξεν. Non adsentior.

V. 299. οὐ νῦν μοι BC. σύ μοι νῦν abcd. οὐ δ' ἡμῖν B. οὐ δὴ μοι C.

V. 301. Habent Stobaeus CXIX. 10. III. p. 399. Orion anthol. VIII. 23. p. 55. est etiam inter Menandri monost. v. 552. KIRCHHOFF.

V. 304. τῶν ἐμῶν BC.

Τιμώνασσαν. Poëta apud Diod. Sic. XII. 14: μητροιὰν ἐπεισάγων. De Ganymede Iuno apud Lucianum D. D. V. 2. τὸ δ' Ἰδαῖον τοῦτ' ἐπιδόλον ἀρπάσας ἀνέπτῃς, ὃ γενναϊότητα Θεῶν, καὶ συνοικεῖ νῦν ἡμῖν ἐπὶ κεφαλῇν μοι ἐπαχθέν. Simile est infra v. 319. ἐπιούσα. Cf. ad Med. 694. [De Etearcho rege Herodotus IV. 154: ὃς ἐπὶ Θρυγατὸν ἀμῆτορι, τῇ οὐνομα ἦν Φρονίμη, ἐπὶ ταύτῃ ἔγημε ἄλλην γυναῖκα. ἢ δὲ ἐπεσελθοῦσα ἐδικατεν εἶναι καὶ τῷ ἔργῳ μητροιῇ τῇ Φρονίμη. F. I.] PFLUGK.

V. 310. ἐχίδνης] Frequens in mulieribus, quarum artes et odia serpentum venenis aequantur. Vide Androm. 271. ibiq. annot. ἀσπίς Menand. p. 154. excetra Plaud. Casin. III. 5, 18. Liv. XXXIX, 11. PFLUGK. Vide Soph. Ant. 529: οὐ δ', ἢ

καὶ οἴκους ὡς ἐχίδν' ὑφειμένη λήθοισά μ' ἐξέπινες. R. K.

V. 311. πύργον] Med. 390: ἦν μὲν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλῆς φανῆ, ubi v. ann. Soph. Oed. T. 1200: Θανάτων ἐμᾶ χώρῃ πύργος ἀνέστας Aesch. Agam. 1412: οἷτος γὰρ ἡμῖν ἀσπίς οὐ σμικρὰ θράσους. Eur. Or. 1203: σωτηρίας ἐπαλξιν. Huc pertinet etiam Nicarchi locus in Appendice Stobaei vol. IV. p. 396. Lips. sic fortasse integrandus: Ἄρ' οἶσθα πενίας ὅτι μέγιστόν ἐσθ' ὄπλον Παρόρησι; ταύτην ἐάν τις ἀπολέσῃ, τὴν ἀσπίδ' ἀποβέβληκεν οἷτος τοῦ βίου. Cf. Tafel. Dilucid. Pind. I. 1. p. 76 seq. A Latinis scriptoribus similiter arcem dici docet Drakenb. ad Liv. III. 45, 8. VII. 34, 4. PFLUGK.

V. 312. ὃν καὶ προσεῖπε καὶ προσεβόηθη πάλιν]

σὺ δ', ὦ τέκνον μοι, πῶς κορευθήσει καλῶς;
 ποίας τυχοῦσα συζύγου τῷ σῷ πατρί;
 μή σοί τιν' αἰσχρὰν προσβαλοῦσα κληδόνα 316
 ἤβης ἐν ἀκμῇ σους διαφθείρη γάμους.
 οὐ γάρ σε μήτηρ οὔτε νυμφεύσει ποτὲ
 οὔτ' ἐν τόκοισι τοῖσι σοῖσι θαρσυνεῖ
 παροῦσ', ἵν' οὐδὲν μητρὸς εὐμενέστερον.
 δεῖ γὰρ θανεῖν με· καὶ τόδ' οὐκ εἰς αὔριον, 320
 οὐδ' εἰς τρίτην μοι μηνὸς ἔρχεται κακόν,
 ἀλλ' αὐτίκ' ἐν τοῖς μηκέτ' οὔσι λέξομαι.
 χαίροντες εὐφραίνοισθε· καὶ σοὶ μὲν, πόσι,
 γυναῖκ' ἀρίστην ἔστι κομπάσαι λαβεῖν,

V. 318. οὔτ' ἐν τόκοισι τοῖσι σοῖσι θαρσυνεῖ BC et abcd., nisi quod in his legitur θαρσύνει. οὔτ' ἐν τόκοισι σοῖσι θαρσυνεῖ, τέκνον, [B] C. ex interpolazione, quae inde nata est quod ex archetypo eorum librorum τοῖσι propter litterarum similitudinem exciderat.

V. 320. εἰς αὔριον Ba B. ἐς αὔριον C. et mox εἰς τρίτην BC. ἐς τρίτην [BC].

V. 322. μηκέτ' libri meliores, οὐκέτ' [B]C.

Hunc versum primus Piersonus Veri simil. p. 68. et Pergold. Observ. crit. p. 247., quod similia supra legerentur v. 195., quasi suppositivum omitti voluerunt. Iam G. Hermannus agnovit esse h. l. eum versum aptissimum. Ipse explicatius de ea re dixi in Nov. annal. philol. et paedagog. vol. XIX. p. 291., ostendique eum versum vix posse omitti propterea, quod non solum filio, verum etiam filiae turris, id est, praesidium pater esset, illud adiungendum fuisse sic esse patrem praesidio filio, ut non solum tutorem eum haberet, verum etiam consiliarium: ὃν καὶ προσεῖπε καὶ προσεβόηθη πάλιν, quod minus caderet in genus muliebre, quod filia non tam cum patre, utpote mare, quam cum matre de rebus suis colloqui posset. Sic igitur falsam omnino nasci sententiam, si ea verba abessent. Quod autem supra l. c. eadem paene verba dicerentur, id eo minus dixi habere

offensionis, quod ibi de simplici adlocutione esset sermo, hic autem alio quodam modo ea formula usurparetur. Similes autem res similibus verbis saepe numero quum in aliis fabulis tum in hac ipsa fabula dictas esse ab Euripide, v. c. v. 418 sq. γλῆνῳσκε δέ, ὡς πᾶσιν ἡμῖν κατθανεῖν ὀφείλεται, ac dici et rursus v. 782. ἀλλ' ἄκουέ μου· Βροτοῖς ἅπασιν κατθανεῖν ὀφείλεται., v. 651 sq. dici καὶ γὰρ τ' ἂν ἔζων χῆδε τὸν λοιπὸν χρόνον, κοῦκ ἂν μονωθεῖς ἔστενον κακοῖς ἐμοῖς, quamquam iam ante dictum fuisset v. 295 sq. καὶ γὰρ τ' ἂν ἔζων καὶ σὺ τὸν λοιπὸν χρόνον κοῦκ ἂν μονωθεῖς σῆς δάμαρτος ἔστενες et multa id genus alia. Mecum facit h. l. A. Witzschelius et qui uberius hunc repetitionum locum perscrutatus est C. G. Firnhaberus l. c. p. 35., ut sane mirer A. Nauckium et A. Kirchoffium nuper superiorum criticorum errorem propagare voluisse quam re iterum ac libero animo considerata auctoritatem

ὑμῖν δέ, παῖδες, μητρὸς ἐκπεφυκέναι.

325

ΧΟΡΟΣ.

θάρσει· πρὸ τούτου γὰρ λέγειν οὐχ ἄζομαι.
δράσει τὰδ', εἴπερ μὴ φρενῶν ἀμαρτάνει.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ἔσται τὰδ', ἔσται, μὴ τρέσης· ἐπεὶ σ' ἐγὼ
καὶ ζῶσαν εἶχον καὶ θανούσ' ἐμὴ γυνή
μόνη κεκλήσει κοῦτις ἀντὶ σοῦ ποτε
τόνδ' ἄνδρα νύμφη' Θεσσαλὶς προσφθέγγεται.
οὐκ ἔστιν οὕτως οὔτε πατρός εὐγενούς
οὔτ' εἶδος ἄλλως εὐπρεπεστάτη γυνή.

330

V. 326. οὐχ ἄζομαι *res ipsa et Scholiasta satis tuetur*: οὐκ εὐλαβοῦμαι, οὐκ ἀπέχομαι. καὶ Ὀμηγος· μηδ' ἄζοτο Θούρον Ἄρηα. οὐ χάζομαι libri.

V. 327. εἴπερ — ἀμαρτάνει BCcd. ἤνπερ — ἀμαρτάνη [B]C.

V. 329. ἐμοῦ γυνή bcd.

V. 333. εὐπρεπεστάτη libri meliores omnes. ἐκπρεπεστάτη vulgo.

antiquitus nobis traditam, qua sublata etiam deterior sententia nascitur, ita, ut par erat, agnoscere. R. K.

V. 313. Monkjusz scripsit οὐ δ', ὦ τέκνον, πῶς μοι κορευθήσεται καλῶς; Parum numerose, et praeter necessitatem, sive μοι cum κορευθήσεται sive cum τέκνον construere placet. Ion. 1398: ὄρω γὰρ ἄγγος οὐξέθηκ' ἐγὼ ποτε, Σέ γ', ὦ τέκνον μοι, βρέφος ἐν ἄντι νήπιον. Iph. A. 613: οὐ δ', ὦ τέκνον μοι, λείπε πωλικούς ὄχρους. Cf. adn. ad Heracl. 78. PFLUGK.

V. 314. ποίας τυχοῦσα] aptum ex κορευθήσεται. Rhes. 882: τί ποτ' εὐτυχίας ἐκ τῆς μεγάλης Τροίαν ἀνάγει πάλιν εἰς πένθη Δαίμων ἄλλος, τί φινεύων; Cf. Ion. 171 seq. Soph. Phil. 1264. PFLUGK.

V. 315. "Μὴ pendet ex praegressis, qualis ut ne tibi conubiū impediāt." HERMANN. Alioqui facile subaudias δέδοικα. Verbo προσβάλ. Eurip. Vol. II. Sect. II.

λεῖν in simili dictione usus est Soph. El. 973: εὐκλειαν οὐχ ὄρας ὄσην Σανίη τε κάμοι προσβαλεῖς πεισθεῖσ' ἐμοί; cfr. Trach. 41. 235 Herodot. I. 136. Plutarch. Lucull. p. 501, C: ἀτιμὴν τινὰ τοῖς φεύγουσι νενομισμένην προσέβαλε. PFLUGK.

V. 331. εἰς τρίτην] a Moeris p. 152: εἰς τρίτην ἡμέραν Ἀττικῶς· εἰς τρίτην καθ' ἑαυτὸ μόνον Ἑλληνικῶς. Verum utramque dicendi rationem Atticis in usu fuisse patet e nota Piersoni ad Moeris. MONK.

V. 322. λέξομαι] passive, ut Iph. T. 1047. Herc. Fur. 582. Hecub. 906, ubi v. adn. PFLUGK.

V. 325. μητρός] scil. ἀρστικής. PFLUGK.

V. 331. τόνδ' ἄνδρα] i. e. ἐμέ; ut v. 636. 690. 719. 736. 1084. 1090. 1120. Med. 1337. El. 43. Verte nulla me Thesala ut sponsa alloquetur. PFLUGK.

V. 332. 333. Hos versus nu-

ἄλις δὲ παίδων· τῶνδ' ὄνησιν εὐχομαι
 θεοῖς γενέσθαι· σοῦ γὰρ οὐκ ὠνήμεθα. 335
 οἶσω δὲ πένθος οὐκ ἐτήσιον τὸ σόν,
 ἀλλ' ἔστ' ἂν αἰὼν οὐμὸς ἀντέχη, γύναι,
 στυγῶν μὲν ἢ μ' ἔτικτεν, ἐχθαίρων δ' ἐμὸν
 πατέρα· λόγῳ γὰρ ἦσαν, οὐκ ἔργῳ φίλοι.
 σὺ δ' ἀντιδοῦσα τῆς ἐμῆς τὰ φίλτατα 340
 ψυχῆς ἔσωσας. ἄρ' ἄ μοι στένειν πάρα
 τοιαῶσδ' ἀμαρτάνοντι συζύγου σέθεν;
 παύσω δὲ κώμους συμποτῶν θ' ὀμιλίας
 στεφάνους τε μοῦσάν θ', ἢ κατεῖχ' ἐμοὺς δόμους.

V. 347. βλον om. bcd.

per spurios esse pronantiavit
 A. Nauckius. Et sane sic, ut
 nunc scripti sunt, multum of-
 fensionis habent. Quid enim su-
 perlativus *εὐπρεπεστάτη* in hoc
 loco intelligendus sit non video.
 Omnia bene se haberent, si fa-
 cili emendatione scriberemus:
 Οὐκ ἔστιν οὕτως οὔτε πατρὸς
 εὐγεροῦς οὔτ' εἶδος ἄλλως εὐπρε-
 πῆς ἄλλη γυνή. Non enim est
 tam neque patre generosa
 neque forma alioquin in-
 signis alia mulier, nempe
 praeter te. R. K.

V. 333. ἄλλως] Wake-
 fieldius scripsit ἄλλων, id quod
 probavit Blomfieldius ad
 Aesch. Pers. 189. Male. Vim voca-
 buli bene expressit Herm., qui
 dixit esse nostrum sonst. Conf.
 Ion. 537: σὸν γεῶτ' ἢ δῶρον
 ἄλλως. Aristoph. Plut. 977.
 περιχρὸν μὲν, ἄλλως δ' εὐπρός-
 ωπον καὶ καλόν. Demosth.
 Olynth. I. §. 18. iniuria nuper
 temptatus a Doederlino: εἰ
 δέ τις σώφρων ἢ δίκαιος ἄλλως, —
 παρεῖσθαι καὶ ἐν οὐδενὸς εἶναι
 μέλει τὸν τοιοῦτον. PFLUGK.

V. 334. Sustulit Herman-
 nus punctum, quo post *παίδων*
 vulgo distinguitur, ut continuaretur
 oratio usque ad *γενέσθαι*.

»Aliter enim« inquit »si recte
 loqui vellet, non τῶνδε, quod est
 horumce, sed τούτων dicere
 debebat.« Non adsentior. Nam
 τῶνδε an τούτων dicas non per-
 inde esse quis nescit? quod at-
 tentum lectorem vel v. 302. cum
 v. 304. collatus docere potest.
 Sed si *παίδων* τῶνδε recte dici-
 tur, quid, quaeso, causae est, cur
 non item recte dicatur τῶνδε?
 Praestat autem meo iudicio di-
 rimi ista interpunctione, non
 quod sententia ipsa in melius
 mutetur, sed ob actionis *ἐνάγ-
 γειαν*. Credo enim Admetum,
 postquam se nec novi matrimo-
 nii nec liberorum praeter eos,
 quos ex Alcestide susceperit,
 egere dixerat, loqui illa ad li-
 beros adstantes conversum eos-
 que manu prehendentem aut
 aliquo modo caritatem et affe-
 ctum paternum significantem.
 PFLUGK. Omnino recte contra G.
 Hermannum disputavit Pflug-
 kius. Sed quum tamen recen-
 tiores perversam illam G. Her-
 manni, acuti illius quidem viri,
 sed hic non satis cauti, rationem
 comprobaverint, hoc ego adicio,
 paene usitato genere dicendi in
 eiusmodi locis elliptice ac sine
 verbo substantivo dici ἄλις cum

οὐ γάρ ποτ' οὐτ' ἄν βαρβίτου θίγοιμ' ἔτι 345
 οὐτ' ἄν φρέν' ἐξαιροίμι πρὸς Αἴβυν λακεῖν
 αὐλόν· σὺ γάρ μου τέρψιν ἐξείλου βίου.
 σοφῇ δὲ χειρὶ τεκτόνων δέμας τὸ σὸν
 εἰκασθὲν ἐν λέκτροισιν ἐκταθήσεται,
 ᾧ προσπεσοῦμαι καὶ περιπτύσσων χέρας 350
 ὄνομα καλῶν σὸν τὴν φίλην ἐν ἀγκάλαις
 δόξω γυναικα καίπερ οὐκ ἔχων ἔχειν,
 ψυχρὰν μὲν, οἶμαι, τέρψιν, ἀλλ' ὅμως βάρος
 ψυχῆς ἀπαντλοίην ἄν· ἐν δ' ὀνειράσι
 γοιτῶσά μ' εὐφραίνοις ἄν. ἠδὲ γὰρ φίλους 355

V. 348. τὸ σὸν δέμας bed.

V. 355. φίλους BC. φίλοις abcd. De BC parum constat.

genetivo ab Euripide, veluti Hec. 276: τῶν τεθνηκότων ἄλις. cl. Rhes. 870: ἄλις γὰρ τῶν τεθνηκότων ὄχλος. Phoen. 1749: ἄλις ὀδυρμάτων ἐμῶν. Helen. 142: ἄλις δὲ μύθων· οὐ διπλᾶ χρηζῶ στένειν. d. ib. 1099: ἄλις δὲ λύμης, ἣν μ' ἐλυμήνω πάρος κτέ. ib. 1446: ἄλις δὲ μόχθων, οὓς ἐμοχθοῦμεν πάρος. Herc. Fur. 1394: δακρῶν δ' ἄλις, ut iam externa orationis forma requirere videatur, ut scribamus ἄλις δὲ παίδων per se. conf. Soph. Oed. Col. 1020: ἄλις λόγων. Tum, ubi significaverat Admetus sibi satis esse liberorum, adiicere debebat, ne invidia ipsi nasceretur, se optare, ut fructum eorum sibi capere permittant di. Similiter in Medea loquitur Iason v. 558: ἄλις γὰρ οἱ γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι. R. K.

V. 336. πένθος — τὸ σὸν] i. e. τὸ ὑπὲρ σοῦ. Aesch. Pers. 705: τὴν ἐμὴν αἰδῶ μεθεῖς. Soph. El. 343: τὰ μὰ νοθετήματα. Vid. adnot. ad Helen. 1236. De lugendi temporibus dixit Kirchmannus de Fun. Rom. IV. 10. PFLUGK.

V. 337. Hesychius: Αἰών· ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων, ὁ τῆς ζωῆς χρόνος. Similiter Apollonius Lex. Hom. p. 17, 11. Cf.

v. 475. Bacch. 92. 395. Aesch. Agam. 537. al. PFLUGK.

V. 340. τὰ φίλτατα] vitam. Vide adn. ad Med. 16. PFLUGK.

V. 346. Αἴβυν αὐλόν appellat etiam Herc. F. 680. Hel. 170. ubi v. adn. — λακεῖν, ἄσαι. Hipp. 54: πολλὸς δ' ἄμ' αὐτῷ προσπόλων ὀπισθόπους Κῶμος λέλακεν, Ἀριτεμὴν τιμῶν θεῶν Ὑμνοισιν.

V. 348. τεκτόνων] statuariorum. Haec eius vocis significatio notata ab Hermanno etiam in Soph. Trach. 767: καὶ προσπτύσσειτο Πλευραῖσιν ἀρτικόλλος ὥστε τέκτονος Χιτῶν ἅπαν κατ' ἄρθρον. Confer etiam Aeschylum in Supplicibus v. 286. PFLUGK.

V. 352. Helen. 35: καὶ δοκεῖ μ' ἔχειν, Κενὴν δόκησιν, οὐκ ἔχων, ubi v. adnot. — οἶμαι est sane. PFLUGK.

V. 354. Hunc locum, ut monuit H. Stephanus Thes. I. p. 467., respexit Hesych.: ἀπαντλοίην ἄν· ἐπικουφίσαιμι ἄν. [Blomfield. comparat Aesch. Prom. 84: τί σοι Οἰοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλήσαι πόνων;] PFLUGK.

κάν νυκτι λεύσσειν, ὄντιν' ἄν παρῆ χρόνον.
 εἰ δ' Ὀρφέως μοι γλῶσσα καὶ μέλος παρῆν,
 ὥστ' ἢ κόρην Δήμητρος ἢ κείνης πόσιν
 ὕμνοισι κηλήσαντά σ' ἐξ Αἰδου λαβεῖν,
 κατῆλθον ἄν, καὶ μ' οὐθ' ὁ Πλούτωνος κύων 360
 οὐθ' οὐπι κώπη ψυχοπομπὸς ἄν Χάρων
 ἔσχον, πρὶν εἰς φῶς σὸν καταστήσαι βίον.
 ἀλλ' οὖν ἐκεῖσε προσδόκα μ', ὅταν θάνω,
 καὶ δῶμ' ἐτοιμαζ' ὡς συνοικήσουσά μοι.
 ἐν ταῖσιν αὐταῖς γάρ μ' ἐπισκήψω κέδροις 365
 σοὶ τούσδε θεῖναι πλευρά τ' ἐκτεῖναι πέλας
 πλευροῖσιν τοῖς σοῖς· μηδὲ γὰρ θανῶν ποτε
 σοῦ χωρὶς εἶην τῆς μόνης πιστῆς ἐμοί.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ἐγὼ σοι πένθος ὡς φίλος φίλω

V. 358. ὥστ' ἢ Reiskius. ὡς τὴν libri.

V. 364. συνοικήσουσά μοι bcd.

V. 366. Ald. σοὶ, τὰςδε θεῖναι πλευρὰς ἐκτεῖναι πέλας [e B., in quo est: σοὶ τὰςδε θεῖναι πλευρὰς τ' ἐκτεῖναι πέλας.] Emendavit Piersonus Verisim. p. 69. accedentibus postea codd. De voc. πλευρὰ conf. Porson. ad Hecub. 820. ad Or. 217. Elmsl. ad Heracl. 824. Herm. ad Soph. Ai. 1389. PFLUGK.

V. 356. ὄντιν' ἄν παρῆ χρ.] scil. ὁ φίλος. A plurali ad singularem-transiit, ut in Phoen. 350. Aesch. Eum. 332: Θρατῶν τοῖσιν αὐτοῦργίαι συμπέσωιν μάταιοι, τοῖς ὀμυρτεῖν, ὄφρ' ἄν Γᾶν ὑπέλθῃ· θανῶν δ' οὐκ ἄγαν ἐλεύθερος. Aristoph. Pac. 640. Eccles. 699. Cf. adn. ad Hecub. 1489. PFLUGK.

V. 357. Comparant Iph. A. 1211: Εἰ μὲν τὸν Ὀρφέως εἶχον, ὃ πάτερ, λόγον, Πείθειν ἐπάδουσ', ὡςθ' ὀμυρτεῖν μοι πέτρας, Κηλεῖν τε τοῖς λόγοισιν οὐς ἐβουλόμην, Ἐνταῦθ' ἄν ἦλθον. Adde Med. 543. PFLUGK.

V. 359. Hesychius: κηλεῖ: πρᾶννει, θέλγει, πέθει. Illustravit hoc vocabulum Wyttenbachius ad Eunnap. T. II. p. 97. Iacobsius ad Athen. p. 264. PFLUGK.

V. 362. ἔσχον] ἐκώλυον. Soph. Oed. Col. 428: οὕτως αἰέτως πατρίδος ἐξωθούμενον οὐκ ἔσχον. 887: ἐκ τίνος φόβου ποτὶ Βουθυτοῦντά μ' ἀμφὶ βωμον ἔσχει' ἐναλλῶ θεῶ; De plurali cf. Hecub. 89. Aesch. Suppl. 730: Ἰωὺς γὰρ ἢ κήρυξ τις ἢ πρόβυς μόλοι, Ἄγειν θέλοντες, ὄνοτων ἐφάπτορες. Schaef. Mel. crit. p. 27. — σὸν βίον, te vivam. Bacch. 1339: μακάρων τ' ἐς αἴαν σὸν καθιδρύσει βίον. PFLUGK.

V. 363. ἐκεῖσε προσδόκα μ'] Recte Monkius: exspecta me illuc venturum. Dictum ut ἐς τὸ βαλαρείον βουλόμαι. V. Herm. ad Vig. p. 876. PFLUGK.

V. 365. ἐν ταῖσιν αὐταῖς — κέδροις] Or. 1051: καὶ μνη-

λυπρὸν συνοίσω τῆσδε· καὶ γὰρ ἀξία.

370

ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

ὦ παῖδες, αὐτοὶ δὴ τάδ' εἰσηκούσατε·
πατὴρ λέγοντος μὴ γαμῆν ἄλλην τινὰ
γυναῖκ' ἐφ' ὑμῖν, μηδ' ἀτιμάσειν ἐμέ.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

καὶ νῦν γέ φημι καὶ τελευτήσω τάδε.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

ἐπὶ τοῖσδε παῖδας χειρὸς ἐξ ἐμῆς δέχου.

375

ΑΔΜΗΤΟΣ.

δέχομαι, φίλον γε δῶρον ἐκ φίλης χειρὸς.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

σὺ νῦν γενοῦ τοῖσδ' ἀντ' ἐμοῦ μήτηρ τέκνοις.

V. 372. ἄλλην τινά. Sic e melioribus libris iam olim scribendum esse docui in Nov. annal. philol. et paedag. vol. XIX. p. 295. Habuit eam scripturam etiam Scholiasta ad v. 375. adnotans: ἐπὶ τοῖσδε· πρὸς τὸ μὴ εἰσαγαγεῖν ἄλλην τινά conf. infra v. 432 sq. Vulgo legebatur ἄλλην ποτέ, quod est in [B]C.

V. 373. πολλή μ' ἀνάγκη Monkius scribi voluit, quem consultavit G. Hermannus ad Soph. Trachin. 295. p. 55. ed. alt. Vide infra adn. exeget.

μα δεξαίθ' ἐν, κέδρου τεχνάσματα. Troad. 1141: ἀλλ' ἀντὶ κέδρου περιβόλων τε λατρῶν Ἐν τῆδε θάψαι. cfr. Kirchmann. de Fun. I. 8. — Mox dativus σοὶ pendet a ταῖσιν αὐταῖς. cf. Suppl. 193: καὶ γὰρ τὸν αὐτὸν τῶδέ σοι λόγον λέγω. El. 320: ἐς ταῦτά βαλῶν ἄρματ' ἐκφοιτᾷ πατρί. — τοῖσδε, scil. τοῖς παῖδας. PFLUGK.

V. 367. Aristophanis parodiam Acharn. 893: μηδὲ γὰρ θανάων ποτε σοῦ χωρὶς εἶην ἐντετευτλανωμένης notavit Brunckius. PFLUGK.

V. 370. συνοίσω] Xenoph. Anab. VII. 6, 20: ὦμην, ὦ ἄνδρες, ὄσω μᾶλλον συμφέροισι τούτῳ τὴν τότε πενία, τσοοῦτω μᾶλλον αὐτὸν φίλον μοι ἔσεσθαι, ὅποτε δυνασθῆιη. cfr. ad Med. 13.

PFLUGK.

V. 374. καὶ νῦν γέ φημι] Similiter, uti notavit Monkius, El. 1057: Καὶ νῦν γέ φημι, κοῦκ ἀπαρνοῦμαι, τέκνον. PFLUGK.

V. 375. ἐπὶ τοῖσδε] hac conditione. Phoen. 1240: ἐπὶ τοῖσδε δ' ἐσπείσαντο. Aristoph. Plut. 1169: οὐκοῦν ἐπὶ τοῖσδε εἰσῶ; Ran. 597: δέχομαι τὸν ὄρκον, καὶ πὶ τούτοις λαμβάνω. Vide ad Helen. 1234. PFLUGK.

V. 376. De loco particulae γέ monitum ad Helen. 136. cf. Hecub. 1004: μάλιστα, διὰ σοῦ γ'· εἰ γὰρ εὐσεβῆς ἀνήρ. Hippol. 1394: ὦ τλήμων, ἔστι σοὶ γε φιλότατη θεῶν. Infra v. 524. PFLUGK.

V. 377. Dionys. Hal. A. R.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

πολλή γ' ἀνάγκη σοῦ γ' ἀπεστερημένοις.

ΑΔΚΗΣΤΙΣ.

ὦ τέκν', ὅτε ζῆν χρῆν μ', ἀπέρχομαι κάτω.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

οἴμοι, τί δράσω δῆτα σοῦ μονούμενος;

380

ΑΔΚΗΣΤΙΣ.

χρόνος μαλάξει σ' · οὐδέν ἐσθ' ὁ κατθανών.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ἄγου με σὺν σοί, πρὸς θεῶν, ἄγου κάτω.

ΑΔΚΗΣΤΙΣ.

ἀρκοῦμεν ἡμεῖς οἱ προθνήσκοντες σέθεν.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ὦ δαῖμον, οἷας συζύγου μ' ἀποστερεῖς.

ΑΔΚΗΣΤΙΣ.

καὶ μὴν σκοτεινὸν ὄμμα μου βαρύνεται.

385

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ἀπωλόμην ἄρ', εἴ με δὴ λείψεις, γύναι.

V. 379. ζῆν χρῆ μ' BCbd. χρῆν μ' ac. μ' ἐχρῆν BC.

V. 386. ἀπωλόμην ἄν BC. δῆ om. B.

V. 389. χαιρέτω BC.

V. 391. προλείπεις με. BCabcdB. Correctum in C et Ald.

VIII. 51: οὐ μήτηρ μόνον, ἀλλὰ καὶ πατήρ καὶ τροφὸς καὶ ἀδελφὴ καὶ πάντα τὰ φιλιωτά σοι γενομένη. Phalaris Epist. I. p. 4. ed. Lips.: ὅτι οὐ ἀμφοτέρω καὶ μήτηρ αὐτῷ καὶ τροφὸς καὶ πατήρ ἐγένον. Eurip. Hecub. 281. ibiq. adnot. His contende Aeschylī Choëph. v. 236 sqq. et mirare os viri magniloquum. PFLUGK.

V. 378. Particula γὰρ quominus bis in eadem sententia ponatur, nec ratio nec usus obstat, siquidem, ut hoc loco, ad diversas voces spectat. Lege

Lobeckii adnot. ad Ai. p. 303. A. Matth. ad Eur. Phoen. 554. PFLUGK. Vide quae dixi ad Devar. vol. II. p. I. p. 320 sqq., ubi p. 322. etiam huius loci ratio habita est. R. K.

V. 379. ὅτε ζῆν χρῆν μ'] Etsi haec parum suavis scriptura ad sonum est, tamen eam Euripidi eiusque popularibus non displicuisse argumento est quod similiter infra dicit v. 939: ὃν οὐ χρῆν ζῆν. PFLUGK.

V. 381. Ἡμαλάξει σε] remissius te dolere faciet. cfr. v. 1085. Or. 1198. Soph.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

ὡς οὐκέτ' οὔσαν οὐδέν ἄν λέγοις ἐμέ.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ὄρθου πρόσωπον, μὴ λίπης παῖδας σέθεν.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

οὐ δῆθ' ἐκοῦσά γ', ἀλλὰ χαίρει, ὦ τέκνα.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

βλέπον πρὸς αὐτούς, βλέπον.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

οὐδέν εἰμ' ἔτι. 390

ΑΔΜΗΤΟΣ.

τί δοῶς; προλείπεις;

ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

χαῖρ'.

V. 393 sq.

υ' υ' υ' - υ' υ' - υ' -

υ' υ' - υ' υ' -

υ' υ' υ' -

υ' υ' υ' - υ' υ' -

5 - υ' υ' -

υ' υ' υ' υ' υ' -

υ' υ' υ' - υ' -

Ai. 594. Plutarch. Cat. Min. p. 791. E: ὑμέτερόν, εἶπεν, ἔργον οἰδοῦντα τοῦτον μαλάξαι καὶ καιαριῖσαι πρὸς τὸ ἰσυμφέρον. PFLUGK.

V. 383. Verbi ἀρκεῖν eandem, quam hoc loco, iuncturam habes Rhes. 329: ἀρκοῦμεν οἱ σώζοντες Ἴλιον πάλαι. Suppl. 511: ἔξαρκέσας ἦν Ζεὺς ὁ τιμωρούμενος. Alibi participium articulo caret, ut Orest. 1592: ἀρκέσω δ' ἐγὼ λέγων. Iph. Aul. 1418: ἡ Τυρθαῖς παῖς διὰ τὸ σῶμ' ἀρκεῖ μάχας Ἀνδρῶν τιθείσα καὶ φόρους. Et ex his quidem et

talibus superiorum exemplorum ratio demum perspicitur. PFLUGK.

V. 385. σκοτεινόν] i. e. σκότῳ βαρύνεται. Soph. Trach. 106: οὔ ποτ' ἐνθάξιν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον. Aiac. 69: ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστρόφους ἀγῆρας ἀπέρξω. Quibus locis vid. Herm. PFLUGK.

V. 387. Οὐδέν εἶναι est mortuum esse. Soph. Phil. 1217: ἔτ' οὐδέν εἰμι. Constructio autem verborum eadem, qua usus est Soph. Trach. 289: φρόνειν ὡς ἦζοντα. Philoct. 253: ὡς

ἐγὼ, μᾶτερ, ἐγὼ
 καλοῦμαι ὁ σὸς ποτὶ σοῖσι πί-
 ττων στόμασιν νεοσσός.

ΑΛΜΗΤΟΣ.

τὴν οὐ κλύουσαν οὐδ' ὀρῶσαν· ὡστ' ἐγὼ
 καὶ σφῶ βαρεῖα συμφορᾶ πεπλήγμεθα. 405

ΕΥΜΗΛΟΣ.

νέος ἐγὼ, πάτερ, λείπομαι φίλας ἀνιστρ.
 μονόστολός τε ματρὸς· ὦ
 σχέτλια δὴ παθῶν
 ἐγὼ ἔργα..... σύ τε,
 σύγκασί μοι κούρα, 410
 συνέτλας·

V. 401 sqq. ἀντιάζω σ' ἐγὼ μᾶτερ ἐγὼ καλοῦμαι σ' ὁ BCbcd. ἀντιάζω ἐγὼ σ' ἐγὼ μᾶτερ καλοῦμαι ὁ BC. Reliquimus quod in optimis libris est, non tamen ut sanum putemus.

V. 403. πιττων libri, πίντων Monkus.

V. 404. τὴν γ' οὐ κλύουσαν sine idonea causa scribi voluit G. Hermannus, quem secutus erat Pflugkius. Asyndeton est etiam fortius. Postea pro ὡστ' ἐγὼ Kirchhoffius scribi vult ὡς ἐγὼ.

V. 406. λείπομαι πάτερ BCcd. πάτερ λείπομαι. [B]C.

V. 407. τε om. BCbcd.

V. 409. Lacunae signa ab Hermanno sunt. Ab eodem σύ τε σύγκασί μοι κούρα pro eo, quod in libris est: ἐγὼ ἔργα σύ τέ μοι κούρα.

Seidler. Cfr. Elmsl. ad Med. 288. PFLUGK.

V. 400. ὑπάκουσον, ἀκουσον] Simplex composito subicitur de more. Orest. 149: πρόσ-ιδ' ἀτρέμας, ἀτρέμας ἴθι. v. 181: διοιχόμεθ', οἰχόμεθα. v. 1465: ἄ δ' ἀνλαχεν, λαχεν οἴμοι. Hecub. 167. Med. 1252 (1219)., ubi ista Elmsleius quoque contulit. PFLUGK. Adeo ter idem verbum, quo maior perseveratio in eadem actione significaretur, positum est, ut in Bacch. 1063: κατήγεν, ἦγεν, ἦγεν εἰς μέλαν πέδον. et expressa haec repetitio etiam ab antiquioribus poetis Latinis est, ut in illo Pācuviano

apud Ciceronem Disputat. Tuscul. II, 21, 50: Retinete, tenete, opprimit ulcus. Vide quae dixi ad Ciceronis l. c. p. 240. et ad Med. p. 119. ed. H. R. K.

V. 403. νεοσσός] Androm. 441: ἦ καὶ νεοσσὸν τόνδ' ὑπὸ πτερῶν σπάσας, ubi vid. adnot. PFLUGK.

V. 406. λείπομαι] i. q. στεροῦμαι. Suppl. 774: ὦν λελειμμένος τάλας Ἐρημα κλαίω. Ion. 680: αὐτὴ δ' ἄπαις ἦ καὶ λελειμμένη τέκνων. Electr. 1309: τῶν σῶν εὐθύς φλιτρῶν στέρομαι, καὶ σ' ἀπολείψω, σοῦ λειπόμενος. PFLUGK.

..... ὦ πάτερ,
 ἀνόνατ' ἀνόνατ' ἐνύμ-
 φευσας, οὐδὲ γήρως
 ἔβας τέλος σὺν τᾷδ'·
 ἔφθιτο γὰρ πάρος, οἰχομένας δὲ σοῦ,
 μᾶτερ, ὄλωλεν οἶκος.

415

ΧΟΡΟΣ.

"Αδμητ', ἀνάγκη τάςδε συμφορὰς φέρειν·
 οὐ γάρ τι πρῶτος οὐδὲ λοισθιος βροτῶν
 γυναικὸς ἐσθλῆς ἤμπλακες· γίγνωσκε δέ,
 ὡς πᾶσιν ἡμῖν κατθανεῖν ὀφείλεται.

ΑΛΜΗΤΟΣ.

ἐπίσταμαί τε κούκ ἄφνω κακὸν τόδε

420

V. 412. ἀνόνατ' ἀνόνατ'] ἀνόνητ' ἀνόνητ' BC. In ceteris libris ἀνόνατα aut semel aut bis scriptum est.

V. 416. 4·8. "Αδμητ' — ἤμπλακες habet Schol. ad Hippol. 828. 889.

V. 424. habet Schol. ad Aesch. Choëph. v. 148.

V. 426. Valckenarius ad Phoen. 375. e cod. Fl. A. protulit probavitque πένθους, coll. Phoen. 1723. Andr. 655. Cycl.

V. 412. ἀνόνατ' — ἐνύμ-
 φευσας] El. 507: ἀνόνητ' ἔθρε-
 ψας. Νυμφεύειν h. l. est idem
 quod γαμεῖν, ut Med. 313. 625.
 Ion. 819. — Μοχ γήρως τέλος
 ποῖτικα circumscriptione dictum,
 ut ἕβης τέλος Med. 920. Vidé
 Tafel. Dilucid. Pind. vol. I.
 part. I. p. 83. 94. 459. PFLUGK.

V. 417. οὐ γάρ τι πρῶ-
 τος] De hoc consolationis ge-
 nere vid. ad Helen. 464.
 PFLUGK. Adde Cic. Disp. Tusc.
 III, 33, 79. et quae ibi adnota-
 vimus p. 372. R. K.

V. 421. προσέπιατο] Si-
 militer Soph. Ai. 282: τίς γάρ
 ποί' ἀρχή' τοῦ κακοῦ προσέπια-
 το; Hunc vel Euripideum ver-
 sum respexit Aristophanes,
 si quidem scripsit quod conie-
 cit Hermannus, Ran. v. 309:
 οἴμοι, πόθεν μοι τὰ κακὰ τάδε
 προσέπιατο. PFLUGK.

V. 422. ἀλλ' ἐκφορὰν
 γάρ] ταφήν interpretantur
 Suid. Hesych. Conferat Mon-
 kius Aesch. Theb. 1026. Ari-
 stoph. Plut. 1003. Eccles.
 926: ἐκφορὰν τίθεσθαι ποῖτικα
 pro ἐκφέρειν. Vide Wunder.
 ad Soph. O. C. 462. PFLUGK.

V. 424. παιᾶνα] naeni-
 am funebrem, per euphemis-
 mum sic dictam, ut recte
 monuit Monkus, conferens
 Aesch. Choëph. 149: παιᾶνα τοῦ
 θανόντος ἐξανδωμένας. Sept. 866.
 Agam. 654. Eurip. Troad.
 578. Adde El. 143. Suppl. 773.
 Iph. T. 183. C. O. Müller.
 Dor. I. p. 298. — τῷ κάτω-
 θεν ἄ. θεῶ. pro τῷ κάτω ἄ.
 θ. Soph. 601: ἕως σὶ ταῖς ἔσω-
 θεν ἠγορῶ ξέναις. Iph. T. 4':
 σφάγια δ' ἄλλοισιν μέλει "Αρῆητ'
 ἔσωθεν τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς.
 et v. 1383: Ἐχομεν γὰρ ὦνπερ

προσέπται· εἰδὼς δ' αὐτ' ἐτειρόμην πάλαι.
ἀλλ' ἐκφορὰν γὰρ τοῦδε θήσομαι νεκροῦ,
πάρεστε καὶ μένοντες ἀντηχήσατε
παιᾶνα τῷ κάτωθεν ἀσπόνδῳ θεῷ.

πᾶσιν δὲ Θεσσαλοῖσιν, ὧν ἐγὼ κρατῶ,
πένθους γυναικὸς τῆσδε κοινοῦσθαι λέγω
κουρᾶ ξυρήκει καὶ μελαγχίμοις πέπλοις·
τέθριππά θ' οὐ ζεύγνυσθε καὶ μονάμπυκας
πώλους, σιδήρῳ τέμνεται ἀχένων φόβην.

425

αὐλῶν δὲ μὴ κατ' ἄστν, μὴ λύρας κτύπος
ἔστω σελήνας δώδεκ' ἐκπληρουμένας·
οὐ γὰρ τιν' ἄλλον φίλτερον θάψω νεκρὸν
τοῦδ' οὐδ' ἀμείνον' εἰς ἔμ'· ἀξία δέ μοι

430

296. 630. [Id e codd. Bc. recepit etiam Kirchhoffius]. Idem codex pro λέγω habet θέλω. [Idem habent bcd.] PFLUGK.

V. 427. κᾶρα ξυρήκει coniecit Blomfieldius, motus Phoeniss. v. 374: σὲ δέρομαι Κᾶρα ξυρηκὲς καὶ μελαγχίμοις πέπλοις Ἔχουσαν. Cfr. Electr. 335. PFLUGK. μελαγχίμοις πέπλοις recepit cum Nauckio e codd. bc. μελαγγεῖμοις πέπλοις BC. μελαμπέπω σιολῆ [B.] C.

οὐνεκ' Εὐξενον πόρον Συμπληγάδων ἔσωθεν εἰσεπλεύσαμεν. Bacch. 49: τὰνθένδε θέμενος εὐ. — ἀσπονδος est inexorabilis. cf. Hom. II. I. 15: Ἄϊδης τοι ἀμελιχος ἦδ' ἀδάμαστος. PFLUGK.

V. 426. Λέγω est iubeo, ut Ion. 666. 1193. Troad. 1047. Orest. 1561. Herc. Fur. 332. Verbi κοινοῦσθαι cum accusativo coniuncti exemplum citavit Matthiae ex Ion. v. 609: κοινομένη τὰς συμφορὰς σοι. Adde Ion. 857: συμφορὰν κοινομένη τήνδ' —. Troad. 61: κοινώσει λόγους. Confer etiam El. 1047: φίλων γὰρ ἂν τίς ἂν πατρὸς σοῦ φόνον ἐκοινώνησέ σοι.

V. 427. »De hac notissima veterum consuetudine multa dedit Kirchmannus de Fun. Rom. II, 13. 14.» MONK.

Cfr. adnot. ad Helen. 367. PFLUGK.

V. 423. »Spanhemius ad Callim. H. in Del. 113. notat equos singulares dictos fuisse κέλητας et μονίππους et ἀεθλίους et μονόμπυκας, Pindarum vero tres equestres ἀγῶνας designasse. Olymp. V, 15: Ἴπποις ἡμίονοις τε μονάμπυκία τε, scilicet quadrigis, bigis et equis singularibus. μονάμπυξ occurrit in Suppl. 586. 680.» MONK. Equos tonderi solitos in luctu Persarum, Thessalorum, Alexandri M. exemplo idem demonstravit, coll. Herodot. IX. 24. Plutarch. T. I. p. 296, c. 704, E. PFLUGK.

V. 433. Heraclid. 316: ἀξιοί γ' ὑμῖν σέβειν. El. 1016: ἦν μὲν ἀξίως μισεῖν ἔχη. Cfr. ad Hecub. 309. PFLUGK.

τιμᾶν, ἐπεὶ τέθνηκεν ἀντ' ἐμοῦ μόνη.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ Πελίου θύγατερ, σφ. α. 435
 χαιρουσά μοι εἰν Ἄϊδα δόμοισιν
 τὸν ἀνάλιον οἶκον οἰκετεύοις.
 ἴστω δ' Ἄϊδας ὁ μελαγχαίτας θεός. ὅς τ'
 ἐπὶ κώπῃ

V. 434. τιμᾶν meliores libri omnes, τιμῆς BC. Tum μόνην Bd. λίαν Ca. μόνη [B.] C.

σφ. α.

/ 0 0 - 0 0 -
 - / 0 0 - 0 0 - 0 0 -
 0 0 / 0 0 - 0 / 0 - -
 - / 0 0 - 0 0 - - / 0 0 - 0 0 - -
 3 / 0 0 - 0 0 -
 / 0 - 0 - -
 0 0 / 0 0 - 0 / 0 - -
 - / 0 0 - 0 - 0 - -
 0 0 - 0 - -

σφ. β'.

/ 0 0 - 0 -
 0 / / 0 0 - -
 0 0 / 0 0 - 0 - -

V. 435 sqq. Chorus defunctam Alcestin quum valere iussisset, et se ipse consolatur summa mulieris apud posteros fama et Admeto simul commemoranda illius pietate quid sit agendum proponit. — Principio imitationem Homeri notavit Monkius, Il. ψ, 179: χαιρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἄϊδαο δόμοισι. Retinuit autem raro quidem exemplo, nec tamen solus poetarum tragicorum, Ionicam formam εἰν, qua etiam in Iph. A. 768. Troad. 821. et Soph. Phil. 685. usus est.

Quid quod et Sophoclem in Antigona v. 1241. Br. scripsisse in senario εἰν Ἄϊδου δόμοις plerique omnes consentiunt, et idem ausum esse Euripidem verisimile est Herc. F. 619: Θησεία κομίζων ἐχρόνισ' εἰν Ἄϊδου, πάτερ, ubi codd. ἐν, edd. ex Canteri coniectura ἐξ Ἄϊδου. Cfr. Lobeck. ad Soph. Ai. 614. — Loca caeca inferiorum similiter infra v. 852: ἀνηλίους δόμους, et Herc. Fur. 607: ἀνηλίους μυχοὺς dixit. PFLUGK.

V. 443. λίμναν Ἄ. πο-

πηδαλίῳ τε γέρον 440
νεκροπομπὸς ἴζει,
πολὺ δὴ πολὺ δὴ γυναῖκ' ἀρίστην
λίμναν Ἀχεροντίαν πορεύσας
ἐλάττω δικώπῳ.
πολλά σε μουσοπόλοι ἀνιστρ. ἀ. 445
μέλψουσι καθ' ἐπιτάτονόν τ' ὄρειαν

5 000 / / 0 - 0 - -
00 / 00 - 0 - 0 - -
00 / / 0 -
00 / 0 - 0 - -
- / - - - / - -

10 / 00 - 00 - 00 - 00
/ 00 - 00 - 00 - 000 / 0 - -
0 / / 0 / 0 - -

V. 435. ἰώ BC bcdB. ὦ C.

V. 436. εἰν αἴδαο δόμοις BC. εἰν αἴδαο δόμοισι a. ἐν αἴδαο δόμοις b. εἰν αἴδαο δόμοις c. ἐν αἴδαο δόμοις d. ἐν αἴδα δόμον B. ἐν αἴδων δόμοισιν C.

V. 437. ἰκετεύοις BC. οἰκετεύοις abcd. οἰκετεύεις C.

V. 439. αἴδας BCb. ἀιδης [B] C. κώπη Bcd. κώπα [B] C.

V. 443. Ἀχεροντίαν] Sic meliores codd. Ἀχεροντιάν BC. Schol. Ἀχερονσίαν. Utraque forma proba, ut docuit Monkius. Cfr. Aesch. Ag. 1109. Eur. Herc. F. 770. Aristoph. Ran. 471. PFLUGK.

ρεύσας] Participium pendet ab ἴστω. Cfr. adnot. ad v. 150. Sciat se longe optimam mulierem Acherontem traiecisse. Eadem verbi constructione Soph. Trach. 560: ὅς τὸν βαθύρροον ποταμὸν Εὐήνον βροτιὸς Μισθοῦ πόρρευε χερσίν. Constat igitur ratio Arrian. de Exp. Alex. VI. 5, 11: ὁ δὲ τοὺς μὲν ἐλέφαντας — διαβιβάσας τὸν Ἰθάσπην ποταμὸν Κρατερῷ ἄγειν προσέταξε, ubi bene rem egit Ellendtius nihil movendo. Cfr. ad Helen. 404. PFLUGK.

V. 446. ἐπιτάτονος χέλυσ, ἀντι τοῦ ἢ ἐπιτάχορδος. Schol. Cfr. Herc. Fur. 683. Iph. T. 1129. Ion. 881. Pind. Pyth. II. 70. Nem. V, 24. Delect. Epigr. IX, 2: ἐπιταμίτῳ κιδάρῃ. Horat. Carm. III. 11, 3: testudo resonare septem callida nervis. — "Ἄλνθοι ὕμνοι hic sunt carmina epica." HERM. Verum puto: Valekenarius quidem mirabiliter lapsus est, quum carmina lugubria intellexit, ad Phoen. 1034. PFLUGK.

χέλυν ἐν τ' ἀλύροις κλείοντες ὕμνοις
Σπάρτα, κύκλος ἀνίκα Καρνείου περινίσσεται
ῶρας

μηνὸς ἀειρομένας 450

παννύχου σελάνας,
λιπαραῖσι τ' ἐν ὀλβίαις Ἀθάναις.
τοίαν ἔλιπεσ θανοῦσα μολπὰν
μελέων ἀοιδοῖς.

εἶθ' ἐπ' ἐμοὶ μὲν εἶη, σιρ. β'. 455

δυναίμαν δέ σε πέμψαι
φάος ἐξ Ἀίδα τεράμνων
καὶ Κωκυτοῦ τε ῥεέθρων
ποταμίας νερτέρῃ τε κώπῃ.

σὺ γάρ, ὦ μόνα, ὦ φίλα γυναικῶν, 460

σὺ τὸν αὐτᾶς ἔτιλας
πόσιν ἀντὶ σᾶς ἀμείψαι

V. 448. κύκλος ἀνίκα Καρνείου περινίσσεται ῶρας] Scripsit A. Kirchhoffius ex Hesychio, qui t. II. p. 926. adfert: περινίσσεται ῶρας· περιερχεται τὰς ῶρας. In libris legitur ὦρα. Hinc vulgo de Scaligeri coniectura scriptum erat κυκλᾶς ἀνίκα Καρνείου περινίσσεται ὦρα.

V. 457. Ἀίδα BCbcd. ἀἶδον B. ᾄδον C.

V. 458. καὶ Κωκυτοῦ τε ῥεέθρων] Sic B. quod quoniam de versu antistrophico non constat, reliquimus cum Kirchhoffio. Κωκυτοῦ τε ῥεέθρων Cabcd. καὶ κωκυτοῖς ῥεέθρων B. καὶ κωκυτοῖο ῥεέθρων C.

V. 460. σὺ τὸν αὐτᾶς] Sic emendavit Erfurdcius. σὺ τὸν σαντιᾶς [B] Cabcd. σὺ τὸν εἰαντιᾶς B. σὺ καὶ τὸν σαντιᾶς C.

V. 462. ἀἶδα BCabcd. ᾄδαο B. ᾄδον C. Mox ἐπάνωθεν BCabcd.

V. 448. Σπάρτα] ἐν Σπ. πανσέληνός ἐστι, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς φέγγει. SCHOL.*
cf. Matth. Gr. §. 406. b. De Carneorum festo inde ab Olympiade XXVI etiam musicis certaminibus celebri vide C. O. Müllerum in Dor. T. I. p. 355. T. II. p. 320. Wachsmuth. Hellen. Alterth. vol. II. 2. p. 257. PFLUGK.

V. 449. κύκλος—περινίσσεται ῶρας] Conf. Iphig. Aul. 717: ὅταν σελήνης εὐτυχῆς εἰσθῆ κύκλος. R. K.

V. 451. παννύχου] ὅτε γὰρ

V. 455. ἐπ' ἐμοί] in mea potestate. Theocrit. Id. XV, 72: οὐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν, ὅμως δὲ φυλάξομαι. Herodot. VIII, 29. PFLUGK.

ψυχᾶς ἐξ Ἄϊδα. κόρυφα σοι
 χθῶν ἐπάνωθε πέσοι, γύναι. εἰ δέ τι
 καινὸν ἔλοιτο λέγος, πόσις ἢ μάλ' ἂν ἐμοιγ' ἂν εἴη
 στυγηθεὶς τέκνοις τε τοῖς σοῖς. 465
 ματέρος οὐ θελούσας ἀντιστρ. β'.
 πρὸ παιδὸς χθονὶ κρύψαι
 δέμας, οὐδὲ πατρὸς γεραιοῦ,

.....
 ὄν ἔτεκον δ', οὐκ ἔτλαν ῥύεσθαι,
 σχετλίω, πολιὰν ἔχοντε χαίταν. 470
 σὺ δ' ἐν ἠβᾶ νέᾳ
 προθανοῦσα φωτὸς οἴχει.
 τοιαύτας εἴη μοι κῦρσαι
 συνδνάδος φιλίας ἀλόχου· τὸ γὰρ
 ἐν βίῳ τῷ σπάνιου μέρους· ἢ γὰρ ἂν ἐμοιγ' ἄλυπος
 δι' αἰῶνος ἂν ξυνεῖη. 475

V. 464. λέγος πόσις libri meliores. πόσις λέγος [B] C. Mox μάλ' ἂν BCabcd, quod receperunt Kirchhoffius et Nauckius. μάλ' [B] C.

V. 469. ἔτεκον κοῦκ B. ἔτεκον οὐκ C. ῥύεσθαι BCabcd ῥύσασθαι B.

V. 474. νέᾳ νέου BC.

V. 473. μοι om. B. κῦρσαι Musgravius. κυρῆσαι libri. Mox φιλίας [B] Cab [B]. φίλας C. Dein τὸ γὰρ Erfurdtius. τοῦτο γὰρ libri.

V. 474. ἐν βίῳ libri meliores. ἐν βίῳ B. ἐν γε βίῳ C. ἢ γὰρ ἂν ἐμοιγε ἄλυπος BCbcdB. ἢ γὰρ ἐμοιγ' ἄλυπος C.

V. 477. κυχάνω libri. κυχάνω Victorius.

V. 460. ὦ φίλα γυναικῶν] ut in Hipp. 848. Heracl. 567. Heub. 716: ὦ κατάραι' ἀνδρῶν, ubi vide. Callimachus h. Dian. 255: ἄδειλὸς βασιλέων. PFLUGK.

V. 461. τὸν αὐτᾶς] i. e. σεαυτῆς. Vide ad Heracl. 144. PFLUGK.

V. 463. κόρυφα σοι χθῶν] [Sittibi terra levis!] Delect. Epigr. VIII, 3: Παμμῆτορ γῆ, χαῖρε, σὺ τὸν πάρος οὐ βαρὺν εἰς σέ Αἰσιγένη καυτῆ νῦν ἐπέχοις

ἀβαρῆς, ubi vide Jacobs. Eur. Hel. 851 seqq. PFLUGK.

V. 466. ματέρος οὐ θελούσας] Iungenda haec videntur cum superioribus, σὺ τὸν αὐτᾶς ἔτλας πόσιν ἀντι σᾶς ἀμείψαι ψυχᾶς ἐξ Ἄϊδα: his interiecta ut in parenthesi addita sint. PFLUGK. Haec mihi ratio prorsus improbanda videtur, immo in versu eo, qui excidit, illud mihi repetitum fuisse videtur, Alcestin mortem pro coniuge obisse. R. K.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ξένοι, Φεραίας τῆσδε κωμῆται χθονός,
 Ἄδμητον ἐν δόμοισιν ἄρα κιγγάνω;
 ΧΟΡΟΣ.

ἔστ' ἐν δόμοισι παῖς Φέρητος, Ἡράκλεις.
 ἀλλ' εἰπέ, χρεια τίς σε Θεσσαλῶν χθόνα
 πέμπει Φεραῖον ἄστν προσβῆναι τόδε.

480

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Τιρυνθίῳ πράσσω τίν' Εὐρυσθεῖ πόνον.
 ΧΟΡΟΣ.

καὶ ποῖ πορεύει; τῷ προσέξουξαι πλάνῳ;
 ΗΡΑΚΛΗΣ.

Θρηκὸς τέτρωρον ἄρμα Διομήδους μέτα.
 ΧΟΡΟΣ.

πῶς οὖν δυνήσει; μῶν ἄπειρος εἰ ξένου;
 ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἄπειρος· οὐπὼ Βιστόνων ἦλθον χθόνα.

485

V. 479. πόλιν pro χθόνα BC.

V. 480. Φεραῖον BC. Schol. φεραίων BC. Μοχ πόνω pro πόνον BC.

V. 479. Soph. Philoct. 236: τίς δ', ὃ τέκνον, προσέσχε, τίς προσήγαγεν χρεια; PFLUGK.

V. 481. Herculem et Eurystheum satis constat promiscue a poëtis tragicis Argivos et Mycenaeos Tirynthiosve dici. Qua de re dixit Elmsleius ad Heracl. 164. Hermannus ad Soph. El. 4. PFLUGK.

V. 482. Monkus ex coniectura scripsit ποῖ καὶ πορεύει; contra quem Hermannus disputans: «Καὶ in principio positum» inquit «mirantis rem novam est, ideoque saepe obii-cientis. Postponitur autem, ubi de facto ipso iam constat, et tantum de eo, quod vocula interrogativa continetur, certiores fieri volumus, ut infra v. 834: ποῦ καὶ σφε θάπτει; Atqui ex Herculis verbis nihil de itinere eius aliquo constat, sed quum ille se Eurysthei quae-

dam mandata exsequi dicit, mirans chorus, quo eum ire Eurystheus iusserit, et quo, inquit, proficiſceris?» PFLUGK.

V. 487. ἀλλ' οὐδ' ἀπειπεῖν τοῖς πόνοις οἶόν τ' ἐμοί] Quamquam negare non possumus dici ab Euripide hoc quoque loco potuisse ἀπειπεῖν τοὺς πόρους, ut dixit in Herc. Fur. 1311 sq.: ἀτὰρ πόρων δὴ μυρίων ἐγευσάμην, ὧν οὐτ' ἀπειπον οὐδέν' οὔτ' ἀπ' ὀμμάτων ἔσιαξα πηγὰς κτέ. similiterque in Suppl. 343: οὐκὸν ἀπανδᾶν δυνατὸν ἐστὶ μοι πόρους, tamen quum in libris optimis non accusativus τοὺς πόρους, verum dativus τοῖς πόνοις scriptus sit, dubitare non possumus quin Euripides hic illud potius scripsisse videatur. Nam paullo immutata sententiae ratione recte hoc quoque dici poterat, eodemque modo non solum ἀπειπεῖν aliis locis dictum

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἔστιν ἵππων δεσπόσαι σ' ἄνευ μάχης.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλ' οὐδ' ἀπειπεῖν τοῖς πόνοις οἷόν τ' ἐμοί.

ΧΟΡΟΣ.

πανῶν ἄρ' ἤξεις ἢ θανῶν αὐτοῦ μενεῖς.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ τόνδ' ἀγῶνα πρῶτον ἂν δράμοιμ' ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἂν κρατήσῃς δεσπότην πλέον λάβοις; 490

ΗΡΑΚΛΗΣ.

πόλους ἀπάξω κοιράνῳ Τιουνηθίῳ.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ εὐμαρὲς χαλινὸν ἐμβαλεῖν γνάθῳσις.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

εἰ μὴ γε πῦρ πνέουσι μυκτῆρων ἄπο.

V. 482. προσέξενξαι libri meliores. συνέξενξαι BC.

V. 487. τοῖς πόνοις BCabcd. πόνοις om. articulo B. μήν πόνοισ C.

V. 488. μένεις B. μενεῖς [B] C.

est, veluti in Hec. 923: τάλαιν', ἀπειπεῖν ἄλγει. et ap. Platon. Menex. p. 243. A: τοῦτω ἀπειπόντες., verum etiam ἀπαγορεύειν, ut ἀπαγορεύειν τῷ πολέμῳ in Platonis Menex. p. 245. B. ἀπαγορεύειν γῆρα apud Xenoph. de mag. equ. I, 2., et ἀπανδᾶν, ut in Eurip. Andr. 87: ὄρας; ἀπανδᾶς ἐν κακοῖς φίλοισι σοῖς. et ἀπανδᾶν πόνοις in Anthol. epigr. ad. 87. Nam quod Pflugk. olim comparavit ex huius fabulae v. 737. ἐστίαν ἀπειπεῖν et προξενίαν ἀπειπεῖν, haec alius prorsus generis sunt. R. K.

V. 488. Ion. v. 1038. a Monkio citatus: οὐποθ' ἴξεται Κλεινὰς Ἀθήνας, καὶ θανῶν δ' αὐτοῦ μενεῖ. PFLUGK.

V. 489. Or. 878: ἀγῶνα θαλάσιμον δραμούμενον. Iph. Aul. 1456: δεινοὺς ἀγῶνας διὰ σέ κείνον δεῖ δραμεῖν. Cfr. Valcken. ad Herodot. VII, 57.

Schaeef. ad L. Bosii Ellips. p. 120. 122. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 896. PFLUGK.

V. 493. εἰ μὴ γε] nisi forte. Vide ad Heracl. 273. Dindorf. praef. Demosth. p. V seq. Fritzs. Quaest. Lucian. Praef. p. XXX. ad. D. D. p. 57. PFLUGK.

V. 494. ἀρταμοῦσι] μαγειρεύουσι. ἄρταμος γὰρ λέγεται ὁ μάγειρος. Schol. ἀρταμοῦσιν: ἐσθίουσιν. Hesych. De aquila Promethei iecur atterente Aeschylus Prom. 1059: διαρταμήσει σώματος μέγα ῥάκος, ubi v. Blomf. gloss. et Valck. ad Herod. VII, 181. Equorum quas dicit Eurip. λαίψηράς γνάθους apte comparavit Wuest. cum anguim, quos Herculi infanti noverca immisit, ὠκείαις γνάθοις apud Pind. Nem. I, 42. PFLUGK.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἄνδρας ἀρταμοῦσι λαιψηραῖς γνάθοις.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

θηρῶν ὄρειων χόρτον, οὐχ ἵππων, λέγεις.

495

ΧΟΡΟΣ.

φάτνας ἴδοις ἂν αἵμασιν πεφυρμένας.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τίνος δ' ὁ θρέψας παῖς πατρὸς κομπάζεται;

ΧΟΡΟΣ.

Ἀρεος, ζαχρύσου Θρηκίας πέλτης ἄναξ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

καὶ τόνδε τοῦμοῦ δαίμονος πόνον λέγεις,
σκληρὸς γὰρ αἰεὶ καὶ πρὸς αἶπος ἔρχεται·
εἰ χρὴ με παισὶν οὖς Ἄρης ἐγείνατο
μάχην συνάψαι, πρῶτα μὲν Λυκάονι,
αὐτίς δὲ Κύνῳ, τόνδε δ' ἔρχομαι τρίτον
ἀγῶνα πώλοισι δεσπότῃ τε συμβαλῶν.

500

V. 497. δὲ θρέψας BCabcd. θ' ὁ B. δ' ὁ C. Schol.: ὁ θρέψας τοὺς ἵππους τίνος ἐστὶ πατρὸς παῖς.

V. 498. πέλλης BC. πέλιης ceteri.

V. 500. αἰ εἰ BC. ἂν B.

V. 501. οὖς libri meliores omnes. οἷς [B] C.

V. 504. συμβαλῶν Lascaris. συμβαλῶν libri.

V. 498. Peltae Thraciae formam descripsit Schol. Vatic. Rhés. 311: Πέλιη ἀσπίς ἐστὶν ἴππων οὐκ ἔχουσα, καθάπερ φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Θεσσαλῶν πολιτείᾳ γράφων οὕτως· Διελῶν δὲ τὴν πόλιν Ἀλεύας ἔταξε καὶ (scr. κατὰ) τὸν κληρὸν παρέχειν ἐκάστους, ἰπέας μὲν τεσσαράκοντα, ὀπίτας (fort. πελταστὰς) δὲ ὀγδοήκοντα. Ἦν δὲ ἡ πέλιη ἀσπίς ἴππων οὐκ ἔχουσα, ἐπίχαλκος, αἰγὸς δέρματι περιεταμένη καὶ ἄκοντα ἢ μικρὸν δόρον πάντες ἐφόρουσιν, ὃ σέδιον ἐκαλεῖτο. Sic enim is locus corrigendus videtur. Omissit eum Neumannus in Ari-

stotelis Rerumpubl. Reliq. p. 115. Dionys. Hal. A. R. II, 70: ἡ δ' ἐστὶ ραβδοειδεὶ θυρεῶ στενωτέρους ἔχοντι τοὺς λαγόννας ἐμφορῆς, οἷας λέγονται φέρειν οἱ τὰ Κουρήτων παρ' Ἑλλησιν ἐπιτελοῦντες ἱερά. Ceterum, ut Hermannus monuit, Θρηκίας πέλιης ἄναξ significat h. l. regem populi peltis armati, ut Aesch. Pers. 384: κώπης ἄναξ, ducem classis. Rhési τὰν ζαχρύσον πέλιαν memorat quisquis scripsit cognominem fabulam v. 370. Cfr. adnot. ad Androm. 447. Helen. 1039. PFLUGK.

V. 499. Suppl. 591: σοὶ δὲ

ἀλλ' οὔτις ἔστιν ὃς τὸν Ἀλκμήνης γόνον 505
τρέσαντα χεῖρα πολεμίων πότ' ὄψεται.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ὄδ' αὐτὸς τῆσδε κοῖρανος χθονὸς
Ἄδμητος ἔξω δωμάτων πορεύεται.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

χαῖρ', ὦ Διὸς παῖ Περσέως τ' ἀφ' αἵματος.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Ἄδμητε, καὶ σὺ χαῖρε, Θεσσαλῶν ἀναξ. 510

ΑΔΜΗΤΟΣ.

Θέλοισ' ἄν· εὐνοὺν δ' ὄντα σ' ἐξεπίσταμαι.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τί χρῆμα κουρῶ τῆδε πενθίμῳ πρόπεις;

ΑΔΜΗΤΟΣ.

θάπτειν τιν' ἐν τῆδ' ἡμέρᾳ μέλλω νεκρόν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀπ' οὖν τέκνων σῶν πημονὴν εἶργοι θεός.

V. 505. τόκον pro γόνον C.

V. 506. πολεμίαν Cd. «Praestat πολεμίων, quia simpliciter hostes designare vult, non impetum qui sit hostilis.» HERMANNUS.

V. 509. Περσέως τ' BC. Schol. Vulgo Περσέως.

V. 511. εὐνοὺν om. δ' BC.

V. 513. μέλλον C. μέλων C. Ceteri recte μέλλω.

προστάσω μένειν; Ἄδραστε, κά-
μοι μὴ ἀναμίγνυσθαι τύχας τὰς
σᾶς· ἐγὼ γὰρ δαίμονος τοῦ-
μοῦ μετὰ στρατηλατήσω κλει-
νὸς ἐν κλεινῷ δορῆ. Cfr. Ta-
fel. ad Pind. Vol. I. p. 314.
346. PFLUGK.

V. 500. πρὸς αἶπος] Vide
adnot. ad Helen. 1443. PFLUGK.

V. 502. Lycæonis Martis filii
non videtur nisi hoc loco men-
tio fieri. [Lycæonem Mercurii
filium habet Schol. ad Theocr.
I. 124. R. K.] De Cycno cfr.
Herc. F. 391. Hesiod. Scut.
327. Hygin. Fab. 31. PFLUGK.

V. 503 sq. ἔρχομαι —
συμβαλῶν] De partic. fut. vi-

de Matth. Gr. §. 559. c. In-
fra v. 1141: ποῦ τόνδε Θανάτω
φῆς ἀγῶνα συμβαλεῖν; Med. 44:
συμβαλῶν ἐχθρον τις αὐτῆ, ubi
vide adn. PFLUGK.

V. 509. Schol.: Περσέως
Ἡλεκτρούων, οὗ Ἀλκμήνη, ἧς
Ἡρακλῆς. Hinc Alcmena Περ-
σῆιον αἶμα Theocrito XXIV,
72. PFLUGK.

V. 511. Θέλοισ' ἄν] sc.
χαίρειν. Cfr. Hecub. 430. et ad-
not. Mox τί χρῆμά est quare?
vide ad Hecub. 971. πρόπεις,
insignis es [aut: appares],
ut v. 1050. vide ad Helen. 1204.
PFLUGK.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ζῶσιν κατ' οἴκους παῖδες οὓς ἔφυς' ἐγώ.

515

ΗΡΑΚΛΗΣ.

πατήρ γε μὴν ὠραῖος, εἴπερ οἴχεται.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

κάκεινος ἔστι χῆ τεκοῦσά μ', Ἡράκλεις.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ μὴν γυνή γ' ὄλωλεν Ἀλκηστis σέθεν;

ΑΔΜΗΤΟΣ.

διπλοῦς ἐπ' αὐτῇ μῦθος ἔστι μοι λέγειν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

πότερα θανούσης εἶπας ἢ ζώσης ἔτι;

520

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ἔστιν τε κούκέτ' ἔστιν, ἀλγύνει δέ με.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐδέν τι μᾶλλον οἶδ' ἄσημα γὰρ λέγεις.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

οὐκ οἶσθα μοίρας ἧς τυχεῖν αὐτὴν χρεῶν;

V. 519. ἐπ' αὐτὴν BC. natum aut ex ἐπ' αὐτῇ aut ex ἐπ' αὐτῆς.

V. 520. ζώσης πέρι BC.

V. 521. ἀλγύνει τ' ἐμέ BC.

V. 516. ὠραῖος] maturus ad moriendum. Phoen. 968: αὐτὸς δ', ἐν ὠραῖῳ γὰρ ἵσταμαι βίῳ, ὀνήσκειν ἔτοιμος. Plutarch. Camill. p. 152, A: ἐτελεύτησε δὲ καὶ Κάμιλλος ἡλικίας μὲν ἕνεκα καὶ βίου τελειότητος ὡς εἴ τις ἄλλος ἀνθρώπων ὠραῖος. Lycurg. p. 57, F. Xenoph. Agesil. X, 3. Aristides vol. I. p. 145. Dind. PFLUGK.

V. 521. Captatum ab Euripide genus hoc elegantiae, ut rem coniungendis contrariis enuntiet, ut adnotavimus ad Helenae v. 138: τεθνᾶσι κοῦ τεθνᾶσι. Proximo versui Monkius apposuit Hipp. 344: οὐδέν τι μᾶλλον οἶδ' ἢ βούλομαι μαθεῖν. PFLUGK.

V. 524. ὑφειμένην] ὑποσιᾶσαν. cf. v. 36. De particula γέ vide ad v. 376. PFLUGK.

V. 526. εἰς τόδ' ἀναβαλοῦ auctore Wakefieldio Elmsleius in εἰς τότ' mutari voluit, quod etiam si dici potuisset, quamquam usitata veterum Graecorum dicendi ratio mihi recipit, vide Lobeck. ad Phryn. p. 46., tamen multo praestat quod est in libris scriptum εἰς τόδ', ad id, i. e. usque dum ea res facta erit. Dicit autem εἰς τόδε, ut mortem significet, per eundem charientismum, per quem supra v. 143. vidimus dici εἴ τι δεσπότηισι τυγχάνει, et Latine: si quid ei accidisset, et multa id genus alia. R. K.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οἶδ', ἀντὶ σοῦ γε κατθανεῖν ὑφειμένην.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

πῶς οὖν ἔτ' ἔστιν, εἶπερ ἦνεσεν τάδε; 525

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἄ, μὴ πρόκλαι' ἄκοιτιν, εἰς τόδ' ἀναβαλοῦ.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

τέθνηχ' ὁ μέλλων κούκέτ' ἔσθ' ὁ κατθανών.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

χωρὶς τό τ' εἶναι καὶ τὸ μὴ νομίζεται.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

σὺ τῆδε κρίνεις, Ἡράκλεις, κείνη δ' ἐγώ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τί δῆτα κλαίεις; τίς φίλων ὁ κατθανών; 530

ΑΔΜΗΤΟΣ.

γυνή· γυναικὸς ἀρτίως μεμνήμεθα.

V. 526. ἄ ἄ Bed.

V. 527. τέθνηκεν ὁ μέλλων καὶ ὁ θανὼν οἶκ' ἔτ' ἔστιν B. τέθνηχ' ὁ μέλλων καὶ θανὼν οὐκ ἔστ' ἔτι C.

V. 530. τίς οὖν B. τίς ἦν C. omisso φιλων.

V. 528. Abhorret primo ad-
spectu particulas τε καὶ cum
χωρὶς coniungi. Illae enim duas
res artissime copulant et ut cogi-
tentur quasi una efficiunt; hoc
eisdem dirimit et alteram alteri
ut contrariam opponit. Vide
Schaef. ad Theogn. v. 91.
Aliud, ut saepe, consuetudinis
observatio docet. Aeschylus
Prom. 963: ὄσον τό τ' ἄρχειν
καὶ τὸ δουλεύειν δίχα. Sopho-
cles Oed. Col. 808: χωρὶς τό
τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὸ κατρία.
Adde quae collegit Fritzs-
chius Quaest. Luc. p. 130.
PFLUGK.

Ὅτι δὲ μὴ τάδ' ἔστιν ἐν γνώμῃ
φίλα, Κείνος τὰ κείνου σιτηγέ-
τω, καὶ γὰρ τάδε. Euenum in
poët. gnom. Brunck. p. 191. ed.
Lips. sive in Iacobsii Delect.
Epigr. VII, 91: Καὶ πρὸς μὲν
τούτους ἀρκεῖ, λόγος ὡς ὁ πα-
λαιός, Σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ'
ἔστιν, ἐμοὶ δὲ τάδε, ubi v. adn.
PFLUGK.

V. 531. «Sensus est: ut
modo de muliere loquuti
sumus, ita non vir est,
sed mulier, quae est mor-
tua. Observandum est in omni
hoc colloquio studium, quo Ad-
metus, ne aperte mentiat, ve-
ritatem ambiguitate verborum
celat.» HERM.

V. 529. Comparant Suppl.
466: Σοὶ μὲν δοκέτω ταῦτ', ἐμοὶ
δὲ τὰντίνα. Soph. Aiac. 1038:

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὀθνεῖος, ἢ σοὶ συγγενῆς γεγῶσά τις;

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ὀθνεῖος, ἄλλως δ' ἦν ἀναγκαῖα δόμοις.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

πῶς οὖν ἐν οἴκοις σοῖσιν ὤλεσεν βίον;

ΑΔΜΗΤΟΣ.

πατρὸς θανόντος ἐνθάδ' ὠρρανεύετ.

535

ΗΡΑΚΛΗΣ.

φεῦ.

εἶθ' εὐρομέν σ', Ἄδμητε, μὴ λυπούμενον.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ὡς δὴ τί δράσων τόνδ' ὑποῤῷάπτεις λόγον;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ξένων πρὸς ἄλλων ἐστίαν πορεύσομαι.

V. 538. ξένον B. ἄλλην [B] C.

V. 542. γίλους [B] Ca d. γίλους bc. ξένους B. ξένους C.

V. 543. οἷ σ' εἰσάξομεν [B] Ca. οἷς σ' εἰσάξομεν bc. οἷς εἰσά-

V. 537. Rhcs. 99: σὺ δ' ὡς τί δράσων πρὸς τὰδ' ὀπλίξει χεῖρα; Iph. T. 557: ὡς τί δὴ θέλων; Et omissio participio Phoen. 621: ὡς τί μ' ἱστορεῖς τόδε; Ion. 528: ὡς τί δὴ φεύγεις με; Lucian. D. D. XX, 4. Verba ὑποῤῷάπτεις λόγον citat Hesychius leviter tamen corruptus, id quod adnotavit Porsonus ad Phoen. 1521. PFLUGK.

V. 538. Perinde erat ἄλλην an ἄλλων diceret, quoniam ξένων ἐστία pro uno vocabulo est. Praetulimus quod erat exquisitius. Euripidea Phoen. v. 30: τὸν ξμὸν ὠδίνων πόρον. Ion. 1337: χερὸς ὑπ' ἀγκάλαις ξμαῖς citavit Matthiae Gr. §. 446. p. 835. Sic Soph. Oed. T. 1400: τοῦμὸν αἶμα πατρός. El. 1390: τοῦμὸν φρενῶν ὄνειρον. Nec vero in pronomibus solum frequens ea ratio construendi, sed et in aliis adie-

ctivis. Troad. 1110: πατρῶόν τε θάλαμον ἐστίας Hipp. 394: Θυραῖα φρονήματ' ἀνδρῶν. Phoen. 1351: λευκοπήχεις κτύπους χερσῶν. Ion. 1239: θανάτου λεύσιμον ἄταν. Soph. Trach. 669. 817. Antig. 788. ibiq. Musgr. Cfr Löbeck. ad Soph. Ai. 7. Hermann. ad Philoct. 1106. Walch. ad Tacit. Agric. p. 138. PFLUGK. Quae Pflugk. hic disputavit vera omnia sunt, vide quae ipse adnotavit ad Phoen. v. 30. p. 20 sq., sed tamen in uno quoque loco considerandum est, quid librorum auctoritas et ipse orationis color requirat. Ac primum quidem auctoritas librorum maximo opere ἄλλων commendat, quod est in libris melioribus omnibus, alterum ἄλλην, quod est in deteriore codicum familia, aperte ex grammaticorum aut librariorum assimilandi studio natum est. Ipsa enim sententia hoc loco requirit, ut sim-

ΑΔΜΗΤΟΣ.

οὐκ ἔστιν, ὦναξ· μὴ τοσόνδ' ἔλθοι κακόν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

λυπουμένοις ἀγληρός, εἰ μόλοι, ξένος. 540

ΑΔΜΗΤΟΣ.

τεθναῖσιν οἱ θανόντες· ἀλλ' ἴθ' εἰς δόμους.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

αἰσχρὸν παρὰ κλαίουσι θοιναῖσθαι φίλοις.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

χωρὶς ξενῶνές εἰσιν, οἷ σ' εἰσάξομεν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

μέθες με, καὶ σοι μυθίαν ἔξω χάριν.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

οὐκ ἔστιν ἄλλου σ' ἀνδρὸς ἐστίαν μολεῖν. 545

ἦγοῦ σὺ τῶδε δαμάτων ἐξωπίους

ξομεν d. οἷς σ' εἰσάξομεν B. οἷ σ' εἰσάξομεν C.

V. 546. τῶδε Fixius ad Iphig. Aul. v. 638. e cod. a. τῶδε ceteri.

pliciter dicatur: ad aliorum hospitem aram proficiscar, potius quam ad aliam hospitem aram, quem ad modum etiam infra bis dicitur v. 545: οὐκ ἔστιν ἄλλου σ' ἀνδρὸς ἐστίαν μολεῖν. et v. 1040: εἴ τοι πρὸς ἄλλου δάμαθ' ὤρμηθης ξένου. Nec collocatio verborum offendere debet, in quam rem conferas v. 830: ἐπιτον ἀνδρὸς ἐν φιλοξένου δόμοις. Vide quae olim de hoc ipso loco dixi in Nov. ann. philol. et paedag. vol. XIX. p. 296. R. K.

V. 542. παρὰ κλαίουσι] Non immerito offendit interpretes producta brevis syllaba ante κλ. Sic tamen etiam in Electra v. 1058: ἄρα κλύουσα, μήτερο, εἴτ' ἐρξεις κακῶς; Alcestidis versum ita defendit Hermannus, ut sententiosam orationem dicat facilius videri, quia gravior sit, huiusmodi productionem admittente. PFLUGK. Non haec erat vera causa ac ratio

productionis syllabae ρα ante κλαίουσι: immo in eiusmodi locis tum recte producitur brevis syllaba ante κλ., ubi apte conclusa oratio est, quod quum multis aliis locis tum maxime in praepositionibus cum casibus suis coniunctis fieri solet. Eadem causa est, si quando ante ὁ litteram syllaba brevis producit, ut in Soph. Ant. v. 689: ὄρῃς παρὰ ὀείθοισι χειμαύροος δόσα, itaque in eius fabulae v. 314. falso A. Boeckhii alique interpungunt: τί δέ; ὄνθμλζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὄπου; quod necesse est legi uno tenore: τί δέ ὄνθμλζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὄπου; R. K.

V. 546. ἦγοῦ σὺ] «Ad servum conversus haec dicit Admetus. Nam reges reginaeve non sine comitibus prodire solebant. cfr. Lobeck. ad Aiac. 1104.» WUEST. Recepimus in sequentibus verbis auctore etiam Kirchhoffio Fixii correctio-

ξενῶνας οἷξας τοῖς τ' ἐφεστῶσιν φράσον
 σίτων παρῆναι πλήθος· ἐν δὲ κλήσατε
 θύρας μεσαύλους· οὐ πρέπει θοινωμένους
 κλύειν στεναγμῶν οὐδὲ λυπεῖσθαι ξένους.

550

ΧΟΡΟΣ.

τί δρῶς; τοιαύτης συμφορᾶς προκειμένης,
 "Αδμητε, τολμᾶς ξενοδοχεῖν; τί μῶρος εἶ;

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ἀλλ' εἰ δόμων σφε καὶ πόλεως ἀπήλυσα
 ξένον μολόντα, μᾶλλον ἂν μ' ἐπήνεσας;
 οὐ δῆτ', ἐπεὶ μοι συμφορὰ μὲν οὐδὲν ἂν
 μείων ἐγίγνεται, ἀξενώτερος δ' ἐγώ.

555

καὶ πρὸς κακοῖσιν ἄλλο τοῦτ' ἂν ἦν κακόν,
 δόμους καλεῖσθαι τοὺς ἐμοὺς κακοξένους.
 αὐτὸς δ' ἀρίστου τοῦδε τυγχάνω ξένου,
 ὅταν πότε "Αργούς διψίαν ἔλθω χθόνα.

560

ΧΟΡΟΣ.

πῶς οὖν ἔκρυπτες τὸν παρόντα δαίμονα,
 φίλου μολόντος ἀνδρός, ὡς αὐτὸς λέγεις;

ΑΔΜΗΤΟΣ.

οὐκ ἂν ποτ' ἠθέλησεν εἰσελθεῖν δόμους,
 εἰ τῶν ἐμῶν τι πημάτων ἐγνώρισε.

καὶ τῷ μὲν, οἶμαι, δρῶν τάδ' οὐ φρονεῖν δοκῶ, 565

V. 548. κλείσατε CC.

V. 551. τοιαύτης meliores libri, τοσαύτης [B]C. Paulo post quod Monkius προσκειμένης scribi voluit ad mortem Alcestidis re-

nem e cod. a. τῷδε pro τῶνδε, ut id ad Herculem, cui debet praeire minister regis, pertineret. Facile autem τῶνδε in τῶνδε mutari ab librariis poterat. R. K.

V. 549. Θύρας μεσαύλους] Intell. fores ex aula in interiores aedium partes ferentes. De Θύρα μεσαύλω quae tradunt grammatici, Moeris p. 264. Eustath. ad Il. λ. p. 862, 15. Etym. M. p. 581, 6. Zonaras p. 1345. exposuit Monkius. Idem aptum inprimis citat locum Plutarchi Arat. c.

26: τοὺς μὲν δορυφόρους καὶ φύλακας ἔξω παρεμβάλλειν ἐκέλευεν ἐν τῇ περιστύλῳ· τοὺς δ' οἰκέτας, ὅποτε δειπνήσειαν, τάχιστα πάντας ἐξελαύνων καὶ τὴν μέταυλον ἀποκλείων μετὰ τῆς ἐρωμένης αὐτὸς εἰς οἶκημα κατεδύετο μικρὸν ὑπερῶον. PFLUGK.

V. 552. τί μῶρος εἶ;] Recte Wakefieldius comparavit Vergilii ecl. x, 23: Galle, quid insanis? R. K.

V. 559. τυγχάνω cum duplici genetivo coniunctum exposui supra ad v. 10. Ceterum totus

σέ τοι καὶ ὁ Πύθιος εὐλύρας Ἀπόλλων 570
 ἤξιωσε ναίειν,
 ἔτλα δὲ σοῖσι μηλονόμας
 ἐν δόμοις γενέσθαι,
 δοχμῶν διὰ κλιτύων 575
 βοσκήμασι σοῖσι συρίζων
 ποιμνίτας ὕμεναιούς.
 σὺν δ' ἐποιμαίνοντο χαρᾶ μελέων βαλῆαι τε
 λύγκες, ἀντ. α'.
 ἔβα δὲ λιποῦσ' Ὀθρυος νάπαν λεόντων 580
 ἅ δαφρινὸς ἴλα·
 χόρευσε δ' ἀμφὶ σὰν κισθάραν,
 Φοῖβε, ποικιλόθριξ

V. 568. ἰώ BC.B. om. ed. ὦ. C.

V. 570. ἰώ C. καὶ ὁ ceteri libri. Tum ἔτλη BBC. δόμοισι BC.

V. 577. ποιμνίτας BC

V. 582. χόρευσε Monkius. ἐχόρευσε libri.

V. 588. τοι γάρ τοι BC. τοιγάρ ceteri.

V. 589. οἰκεῖ Marklandus et Purgoldus Observ. crit. p. 251. οἰκεῖς libri. Hoc Scholiasta rettulit ad Admetum.

V. 590. γυᾶν [B]C. γυῖαν B. γύαν C.

Apollinem olim in contubernii societatem traxit, ita nunc novo exemplo comprobatum quum sit, sperat chorus fore, ut res adversae in melius mutentur. — ὦ πολὺ ξείνος — οἶκος. Ne mirere nudum ἀνδρός, vide quae modo adnotavimus ad v. 538. De ἀεί ποτε cf. ad Heracl. 330. Pronomini addita τοῖ particula, ut Androm. 56, ubi vide. Adde Bacch. 1117: καὶ λέγει παρηίδος Ψαύων, ἐγὼ τοι, μήτηρ, εἰμὶ παῖς σέθεν. Soph. Antig. 278: ἀναξ ἔμοι τοι μή τι καὶ θεήλατον Τούργον τόδ', ἢ ξύννοια βουλευεῖ πάλαι. Plutarch. Themist. p. 117, E: ἡμεῖς τοι, εἶπεν, ὦ μοχθηρέ, τὰς μὲν οἰκίας καὶ τὰ τεύχη καταλελοιπάμεν. Ställibaum. ad Plat. Protag. p. 42. [Eius rei causam ac rationem exposuimus ad Devar. vol. II. part. II. p. 735 sq. p. 738. R. K.] —

Εὐλύρας Apollo etiam in Aristoph. Thesm. 969. dicitur, χρυσολύρας ib. 315: ἠδουλύρης Πίνδαρος Macedonii epigr. XV. Anth. Pal. XI, 370. De vocabulis huius formae vide quae docuerunt Lobeck. in Wolfii Anal. Vol. III. p. 56 seq. et Klotzius ad Phoen. 119. p. 38. — ἤξιωσε ναίειν: ἄξιον ἡγήσατο τοῦ οἰκεῖν Etym. Gud. p. 346, 33. PFLUGK. Hesych. t. 1. p. 1644. ἤξιωσε ναίειν· ἄξιον ἡγήσατο οἰκεῖν. R. K.

V. 572. «Animadvertat lector non iam domum Admeti, sed ipsum hominem compellari.» MONK.

V. 574. Aelianus H. A. XII, 44: Λέγει δὲ Εὐριπίδης καὶ ποιμνίτας τινὰς ὕμεναιούς. ἔστι δὲ ἄρα τοῦτο αὐλήμα, ὅπερ οὖν τὰς μὲν ἵππους τὰς θηλείας εἰς ἔρωτα ἐμβάλλει, τοὺς δὲ ἀρσένους

νεβρός ὑψικόμων πέραν 585
 βαίνουσ' ἑλατᾶν σφυρῶ κούφῳ
 χαίρουσ' εὐφροσι μολπᾶ.
 τοιγὰρ πολυμηλοτάταν 588
 ἐστίαν οἰκεῖ παρὰ καλλίναον
 Βοιβίαν λίμναν· ἀρότοις δὲ γυᾶν 590
 καὶ πεδίῳν δαπέδοις
 ὄρον' ἀμφὶ μὲν ἀελίου κνεφαίαν
 ἰππόστασιν αἰθέρα τὰν Μολοσσῶν τίθεται, 595
 πόντιον δ' Αἰγαίων' ἐπ' ἀκτᾶν
 ἀλίμενον Πηλίου κρατύνει.
 καὶ νῦν δόμον ἀμπετάσας 600
 δεξάτο ξεῖνον νοτερῶ βλεφάρῳ, 605

V. 594. ἰππόστασιν BCbc. ἰππόστιαν [B]C.

V. 595. πόντιον δ' Sic BCb. Reiskii coniecturam comprobantes πόντιον τ' [B]C. Mox Αἰγαίων' e scholiastae verbis Musgravius, Gaisfordus, Wakefieldius, Hermannus, tum Monkus et Kirchhoffius, quorum alter ante τίθεται, alter ante πόντιον lacunae signa posuit.

V. 598. δεξάτο BCb. C. δεξεται [B]. Tum ξεῖνον Aldus, ξένον libri.

μηνύσθαι αὐταῖς ἐκμαίνει. Reprehendit hanc interpretationem Wüstemannus, «carmīna pastoralia intelligenda monens, ad quorum cantum greges pascuntur vel dispersi convocantur.» Ego credideram, ista carmina quum ὑμέναιοι vocantur, similia significari eorum, quae nostrates vocant Schäfergedichte. PFLUGK.

V. 579. χαρᾶ μελέων] χαρῆσαι τοῖς μέλεσι. Sic ἄχει τέκνων Phoen. 1909. Suppl. 1117: παιδῶν ὑπὸ πένθους. Cfr. ad Androm. 1039. — βαλιαὶ λύγκες sunt variae vel maculosae, cf. Virg. Georg. III, 264. Aen. I., 323. Δαφοινός de colore dici videtur, ut sit fulvus. Hom. II, β, 308: δράκων ἐπὶ νῦτα δαφοινός. κ, 23: δαφοινὸν δέρμα λέοντος. In Aeschylī Prometh. v. 1058: δαφοι-

νὸν ἀετὸν Blomfieldius intelligit cruentum. PFLUGK.

V. 585. «Recte, si sententiam spectamus, Buchananus: Pernici pede deserens abietum alticomum nemus.» MONK.

V. 588. πολυμηλοτάταν] «Epitheton Homericum II, β, 605: ὄρχομενὸν πολύμηλον. Pind. Pyth. IX, 6.» MONK. Παρὰ Βοιβηίδα λίμνην sedem Admeti Homerus quoque collocat II, β, 711. PFLUGK.

V. 594. Αἰθῆρ a poëtis feminino genere usurpari docet Buttm. Gr. §. 38. cf. Andr. 1229, El. 991. Fragm. inc. 132, 3. PFLUGK. Ib. ἰππόστασιν] τὴν δύσιν, ὅπου ὁ ἥλιος κατὰ κνέφας ἕστησι τοὺς ἵππους καὶ καταλύει. SCHOLIASTA.

V. 595. πόντιον δ' Αἰγαίων'] Scholiasta: κρατεῖ δὲ καὶ ἐπὶ τὴν Αἰγαίωνα ἀκτὴν τὴν πόν-

τᾶς φίλας κλαίων ἀλόχου νέκυν ἐν
δώμασιν ἀρτιθανῆ· 600

τὸ γὰρ εὐγενὲς ἐκφέρεται πρὸς αἰδῶ.
ἐν τοῖς ἀγαθοῖσι δὲ πάντ' ἐνεστὶν σοφίας.
ἀγαμαι. πρὸς δ' ἐμᾶ ψυχᾷ θάρασος ἦσται
θεοσεβῆ φῶτα κεδνὰ πράξειν. 605

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ἀνδρῶν Φεραίων εὐμενῆς παρουσία,
νέκυν μὲν ἤδη πάντ' ἔχοντα πρόσπολοι
φέρουσιν ἄρδην εἰς τάφον τε καὶ πυρᾶν·
ὑμεῖς δὲ τὴν θανοῦσαν, ὡς νομίζεται,
προσεΐπατ' ἐξιούσαν ὑστάτην ὁδόν. 610

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ὄρῳ σὸν πατέρα γηραιῷ ποδὶ

V. 599. φίλας Musurus, φίλλας libri.

V. 601. εὐγενὲς εὐγενῆς αἰδεῖται ἐκφέρεται receptis glosse-
matis Codd. bcd.

V. 604. ἀγαμαι post σοφίας e libris omnibus reposuerunt
Nauckius et Kirchhoffius, iidem θάρασος, quod est in libris, rescri-
pserunt.

V. 608. εἰς τάφον BCcd. Eustath. πρὸς τάφον [B]C.

V. 617. δὺςμενῆ] Sic BC. et ceteri meliores. δὺςφορα
[B]C. Illud iam olim in Nov. annal. philol. et paedag. vol. XIX.

τιον καὶ ἀλλμενον. Αἰγαιῶνα me-
re Aegeum dici exemplis docuit
Turnebus Advers. XIX. 2.
quibus addidit G. Hermannus
Lucillium anthol. H. Steph.
p. 166. [ep. CXII. Anth. Palat.
XI, 247.]. R. K.

V. 601. ἐκφέρεται] No-
bilia enim ingenia stu-
dio feruntur ad colenda
humanitatis officia. Non
potest comparari cum hoc loco,
quod fecisse video Herman-
num, Soph. Trach. 497. Pro-
pria potestate ἐκφέρεσθαι Plu-
tarchus posuit in Theseo p.
9, A: ὑπὸ χειμῶνος εἰς Κύπρον
ἐξενεχθέντα; translata idem in
Fab. Max. p. 187, F: ὑπὸ φθό-
ρου καὶ φιλοτιμίας ἐξενεχθεῖς.
Crass. p. 547, A: οὐ μέντοι
πρὸς ἔχθραν τινὰ Κράσσον ἢ

κακονοίαν ἐξήνεγκεν οὗτος ὁ ζῆ-
λος. Alex. p. 682, B: ταῦτι
ἀκούσαντα Δαρεῖον ἢ ταραχὴ καὶ
τὸ πάθος ἐξέφερε πρὸς ὑποψίας
ἀτόπους. Brut. p. 999, E: ἐκ δὲ
τούτου πρὸς δάκρυα καὶ παρρη-
σίαν μετὰ πάθους ἐκφερομένων
κτέ. De vi voc. αἰδῶς dictum
ad Heraclid. 6. Cfr. infra v.
857. PFLUGK.

V. 605. κεδνὰ πράξειν]
καλῶς πράξειν. Vide ad Heracl.
438. Troad. 679: πράξειν τι
κεδνόν. Inus fr. 20: κακῶς τε
πράσσουσ' ἑλλίδος κεδνῆς ἔχου.
Aesch. Agam. 252. 605. 631.
Choëph. 148. 689. PFLUGK.

V. 606. «Effertur mortuae
corpūs. Sed exsequiis moram
obicit adventus Pheretis.»
HERM. παρουσία, coetus.

στείχοντ' ὀπαδούς τ' ἐν χεροῖν δάμαρτι σῆ
κόσμον φέροντας, νεοτέρων ἀγάλματα.

ΦΕΡΗΣ.

ἦκω κακοῖσι σοῖσι συγκάμνων, τέκνον·
ἐσθλῆς γάρ, οὐδεὶς ἀντερεῖ, καὶ σώφρωνος 615
γυναικὸς ἡμάρτηκας. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
φέρειν ἀνάγκη καίπερ ὄντα δυσμενῆ.
δέχου δὲ κόσμον τόνδε καὶ κατὰ χθονὸς
ἴτω· τὸ ταύτης σῶμα τιμᾶσθαι χρεῶν,
ἧτις γε τῆς σῆς προὔθανε ψυχῆς, τέκνον, 620
καὶ μ' οὐκ ἄπαιδ' ἔθηκεν οὐδ' εἶασέ σου
στερέντα γῆρα πενθίμῳ καταφθίνειν,
πάσαις δ' ἔθηκεν εὐκλεέστερον βίον

p. 297. antefendum esse docui. Receperunt nuper etiam Nauckius et Kirchhoffius.

V. 621. ἔθηκεν οὐδ' εἶασέ σου pro ἔθηκεν, οὐδ' εἶασε σοῦ iam olim l. c. scribendum praecepti. Me nuper secutus est ex parte quidem Nauckius.

V. 622. καταφθίνειν A. Matthiae. καταφθινεῖν libri.

V. 623. εὐκλεέστερον e BC. scribendum esse docui iam olim l. c. Receperunt nuper etiam Nauckius et Kirchhoffius. εὐκλεέστατον BC. Propter compendia, quibus haec scripta erant, saepe peccatum est in eiusmodi locis.

cfr. Soph. Trach. 964: ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἦδε τις βᾶσις. Oed. Col. 1070: πῶλων ἄμβασις pro ἄμβάται. PFLUGK.

V. 608. Eustath. ad Il. Θ. p. 707. (201, 20. Lips.) ἔστι γὰρ φασὶ τὸ ἄρδην ἀντὶ τοῦ φοράδην. Εὐριπίδης Ἀλκίτιδι τέκνον ἦδη πρόσπολοι φέρουσι ἀρδην εἰς τάφον τε καὶ πυρᾶν. PFLUGK.

V. 609 seq. «Morem compellandi mortuos in pompa funebri et vale dicendi tetigit Eur. Suppl. 773: Ἄιδόν τε μολπὰς ἐκχέω· δακρυρρόοις Φίλους προσανδῶν. 804: προσανδῶ σε τὸν θανόντα.» MONK. ὑσιάτην ὁδὸν eximie dici illam, unde negant redire quenquam, satis constat. Cf. Soph. Ant. v. 807. Trachin. 876. PFLUGK.

V. 612. ἐν χεροῖν] De numero duali conf. quae dicta sunt supra ad v. 19. p. 33. R. K.

V. 614. συγκάμνων] comunicans tecum dolorem malorum. Aesch. Prom. 421: σοῖσι πῆμασι συγκάμνουσι θνητοί. 1094: αἰ πημοσύναις συγκάμνουσαι ταῖς τοῦδε. PFLUGK.

V. 615. οὐδεὶς ἀντερεῖ] Extra reliquae constructionem orationis positum, ut Med. 364, ubi vid. Infra v. 1083: γυναικὸς ἐσθλῆς ἡμπλακῆς· τίς ἀντερεῖ; Musonius Stob. vol. I. p. 320: Ἀσχιστον, ἔφη, γαστριμαργία καὶ ὀψοφαγία ἐστίν· οὐκ ἀντερεῖ οὐδεὶς. Et sic etiam Theocritus Id. XV, 126: Χὰ Μίλατος ἐρεῖ χῶ τὰν Σαμίαν καταβόσκων, quae sola verba pa-

γυναιξίν. ἔργον τλάσα γενναῖον τόδε.

ὦ τόνδε μὲν σώσασ', ἀναστήσασα δὲ
ἡμᾶς πίτνοιτας, χαῖρε, κὰν Ἄιδου δόμοις
εὖ σοι γένοιτο. γῆμι τοιούτους γάμους
λύειν βροτοῖσιν, ἢ γαμεῖν οὐκ ἄξιον.

625

ΑΔΜΗΤΟΣ.

οὔτ' ἦλθες εἰς τόνδ' ἐξ ἐμοῦ κληθεὶς τάφον
οὔτ' ἐν φίλοισι σὴν παρουσίαν λέγω.
κόσμον δὲ τὸν σὸν οὔποθ' ἦδ' ἐνδύσεται.
οὐ γάρ τι τῶν σῶν ἐνδεὴς ταφήσεται.
τότε ξυναλγεῖν χρῆν' σ', ὅτ' ὠλλύμην ἐγώ.
σὺ δ' ἐκποδῶν στάς καὶ παρῆς ἄλλω θανεῖν

630

V. 625. τόνδ' ἐμὸν BC.

V. 626. κείν B. κ' εἰν C. pro κὰν [B]C.

rentheseos signis saepienda sunt.
PFLUGK.

V. 624. Soph. O. C. 1640:
ὦ παῖδε, τλάσας χρῆ τὸ γεν-
ναῖον φρενὶ χωρεῖν τόπων ἐκ
τῶνδε, ubi vid. Hermann.
PFLUGK.

V. 626. Distinguendum fuit
post χαῖρε, neque tamen ea
causa, ut asyndeton vitetur.
Nam καὶ vel sic est etiam.
Ceterum sic scriptum hunc lo-
cum vidit etiam Isidorus Pe-
lusiota IV. epist. 125: Πῶς
δὲ Εὐριπίδης, ὃν σοφὸν εἶναι
ὀφίετε, ἔφη; Κὰν Ἄιδου δό-
μοις εὖ σοι γένοιτο. Quem ci-
tavit Barnes. PFLUGK.

V. 628. Λύειν pro λυαίτε-
λεῖν dictum notavimus in Me-
dea v. 566: ἐμοὶ τε λύει τοῖσι
μέλλουσιν τέκνοις Τὰ ζῶντι' ὀνή-
σαι. Ductum hinc proverbium
apud Aristidem T. I. p. 336:
τὸ τῆς παροιμίας, ἔφη, ἔρεῖς,
ἢ τοιαύτην χρῆ γαμεῖν ἢ μὴ
γαμεῖν, animadvertit Musgra-
vius. PFLUGK.

[V. 633. ὠλλύμην, imper-
fectum conatum significans, non

factum. Vide Gr. nostram §.
113. 3. adn. 5. §. 116. adn. 5.
V. Ch. Fr. R.]

V. 636. τοῦδε σώματος]
i. e. ἐμοῦ. cf. Heracl. 91. 529.
Androm. 315: ὅδ' ἀντὶ τοῦ σοῦ
σώματος σφαγήσεται, ibiq. adnot.
et ad Hel. 384. PFLUGK.

V. 638. δουλλου δ' ἀφ'
αἵματος μαστῶ γυναικὸς
σῆς ὑπεβλήθη λάρθρα]
Recte fecit Euripides Admetum
haec ita fingentem male dicendi
causa, quemadmodum in Oedipo
vere factum narratur in con-
trarium modum, v. Phoen. 30
sq. Ceterum fere cotidiana
haec sunt maledicta ingratorum
in parentes liberorum. V. Ae-
schyli Eumen. 691. Ter. Heau-
tont. V, 4, 1 seqq. R. K.

V. 640. Sophocles Phi-
loct. 98: νῦν δ' εἰς ἐλεγχον ἐξῶν
ὄρω βροτοῖς Τὴν γλώσσαν, οὐχὶ
τάρχα, πάνθ' ἠγομένην, ubi v.
intpp. — Ὅς εἶ, qui sis.
Soph. Ai. 1259. Br. οὐ μαθῶν
ὅς εἶ φῦσιν Ἄλλον τιν' ἄξεις
ἄνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον, ubi v.

νέω γέρον ὦν τόνδ' ἀποιμώζεις νεκρόν; 635
 οὐκ ἦσθ' ἄρ' ὀρθῶς τοῦδε σώματος πατήρ,
 οὐδ' ἢ τεκεῖν φάσκουσα καὶ κεκλημένη
 μήτηρ μ' ἔτικτε· δουλίου δ' ἀφ' αἵματος
 μαστῶ γυναικὸς σῆς ὑπεβλήθην λάθρα.
 ἔδειξας εἰς ἔλεγχον ἐξελθὼν ὃς εἶ, 640
 καὶ μ' οὐ νομίζω παῖδα σὸν πεφυκέναι.
 ἤτάρρα πάντων διαπρέπεις ἀψυχία,
 ὃς τηλίκοςδ' ὦν καπὶ τέρμ' ἦκων βίου
 οὐκ ἠθέλησας οὐδ' ἐτόλμησας θανεῖν
 τοῦ σοῦ πρὸ παιδός, ἀλλὰ τήνδ' εἰάσατε 645
 γυναικ' ὀθνεῖαν, ἣν ἐγὼ καὶ μητέρα

V. 635. ἀποιμώζεις BC. ἀποιμώζῃ abcd. ἀποιμώζεις B. ἀποιμώζῃ C.

Herm. Oed. T. 1068: ὦ δὲ σκοπὸν, εἴθε μήποτε γνοῖς ὃς εἶ. Copiose hunc usum pronominis ὃς post Heindorfium ad Plat. Phaedr. §. 46. exposuit Fritzschius Quaest. Luc. p. 35. Quomodo ὃς et τίς, sic qui et quis differre docet Kritzius ad Sallustii Catil. c. XLIV, 5. PFLUGK.

V. 641. καὶ μ' οὐ νομίζω] Quicumque tiro didicisti nominativum cum infinitivo in tali constructione poni, addisce accusativum quoque certa lege admitti. Aeschylus Prometh. 276: Οὐ μὴν τι ποινᾶς γ' ὄφρα μὴν τοιαῖσ' με Κατισχανεῖσθαι πρὸς πέτραις πεδαροῖσι. Lysias Orat. XXIII. §. 12: Πάριον τολῆν εἰδέναι, ὅτι οὐδ' αὐτὸς Παγκλέων νομίζειν ἑαυτὸν μὴ ὅτι Πλαταιέα εἶναι, ἀλλ' οὐδ' ἐλεύθερον. Plat. Sophist. p. 234, E. Euthyd. p. 270. A. Sympos. p. 175, E., ubi vide Stallb. Discrimen utriusque constructionis subtiliter demonstravit Io. H. Vossius ad Hom. h. Cer. 332. p. 97. Adde Schaeef.

ad L. Bosii Ellips. p. 224. Fritzschi Quaes. Luc. p. 101 seqq. Rost. Gr. §. 127. adnot. 2. p. 703. ed. VII. PFLUGK.

V. 642. Contulit Monkius Hom. II. μ, 104: ὁ δ' ἐπρεπε καὶ διὰ πάντων. Mox v. 645. animadvertit in vocabulo εἰάσατε simul patrem, quicum loquitur, et matrem, quae absens est, significari. Haud dissimilis ratio in Sophocleo illo Phil. 466: ἦδη, τέκνον, στέλλεσθε; Vid. Matth. Gr. §. 312. 2. [Similiter Latini Vergil. Aen. IX, 525: Vos, o Calliope, precor adspirate canenti. Tibull. I, 3. 3: Ibitis Aegeas sine me, Messala, per undas, ubi vid. interprr.] PFLUGK.

V. 646. ἦν ἐγὼ καὶ μητέρα πατέρα κτλ.] Quas h. l. Pflugkius similitudines posuit, easdem usurpaverat iam supra ad v. 377. p. 70., ubi vide, ut eius adnotatio hic inducenda fuerit. R. K.

πατέρα τ' ἂν ἐνδίκως ἂν ἠγοίμην μόνην.
καίτοι καλόν γ' ἂν τόνδ' ἀγῶν' ἠγωνίσω,
τοῦ σοῦ πρὸ παιδὸς κατθανῶν, βραχὺς δέ σοι
πάντως ὁ λοιπὸς ἦν βιώσιμος χρόνος· 650
κἀγὼ τ' ἂν ἕζων χῆδε τὸν λοιπὸν χρόνον,
κοῦκ ἂν μονωθεὶς ἔστενον κακοῖς ἑμοῖς.
καὶ μὴν ὅσ' ἄνδρα χρὴ παθεῖν εὐδαίμονα
πέπονθας· ἤβησας μὲν ἐν τυραννίδι,
παῖς δ' ἦν ἐγὼ σοι τῶνδε διάδοχος δόμων, 655
ὥστ' οὐκ ἄτεκνος κατθανῶν ἄλλοις δόμον·
λείπειν ἔμελλες ὄρφανὸν διαρπάσαι.
οὐ μὴν ἐρεῖς γέ μ' ὡς ἀτιμάζων τὸ σὸν
γῆρας θανεῖν προὔδωκά σ', ὅστις αἰδόφρων
πρὸς σ' ἦν μάλιστα, κἀντὶ τῶνδ' ἐμοὶ χάριν 660
τοιάνδε καὶ σὺ χῆ τεκοῦσ' ἠλλαξάτην.

V. 647. πατέρα τ' ἂν ἐνδίκως Elmsleius. πατέρα τέ γ' ἐνδίκως BC. πατέρα τ' ἐνδίκως ceteri libri. Mox μόνην [B]C. ἑμόν BC. Hinc Nauckius ἐμοὶ scripsit, Kirchoffius lacunam fecit.

V. 651. 652. quasi suppositicios nuper omitti voluit Kirchoffius, non Nauckius. Vide quae supra diximus ad v. 295. p. . . . In his ἕζων BC. BC. ἕζην bcd.

V. 657. διαρπάσαι] Sic fortasse B. διαρπάσειν BCabcd. C.

V. 658. ἀτιμάζων τὸ σὸν codd. meliores. ἀτιμάζοντα σὸν et mox προὔδωκας BC.

V. 658. οὐ μὴν ἐρεῖς γέ μ'] Sophoclis El. v. 552: Ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γέ μ', ὡς ἄρξασά τι Δυπηρόν, εἶτα σοῦ τὰδ' εἰσήκουσ' ὑπο. comparavit Monkus. Adde Eurip. Med. 248: λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκινδυνον βλον Ζῶμεν κατ' οἶκους. Andr. 645: τί δῆτ' ἂν εἰποις τοὺς γέροντας, ὡς σοφοί. Teleclidem apud Plut. Nic. p. 525. E. [ὁ] Χαρικλῆς μὲν οὐκ ἔδωκε μῦθον, ἔν' αὐτὸν μὴ λέγει, Ὡς ἔφην τῇ μητρὶ παίδων πρώτος ἐκ βαλλαντίου. Plato Hipp. mai. p. 304. C. Xenoph. Oecon. XX, 10. al. Quae proxime sequuntur hanc habent sententiam; nec vero hoc dicere potes, contemptu me senectae tuae ut vilem te ani-

mam morti obicere voluisse. Θανεῖν προὔδωκά σ', ut Or. 1463: τὸν κασιγνήτου προδοὺς ἐν Ἀργεὶ θανεῖν γόνον. 1588: ὁ πατρὸς ἀμύντωρ, ὃν σὺ προὔδωκας θανεῖν. PFLUGK.

V. 661. ἠλλαξάτην] Attica forma secundae personae, de qua dixerunt Elmsleius ad Aristoph. Acharn. 733. ad Med. 1041. Stallbaum. ad Plat. Sympos. p. 189. C. Schaefer. ad Schol. Apoll. Rh. p. 146. Matth. Gr. p. 599. PFLUGK.

V. 661. οὐκέτ' ἂν φθάρους] gignere liberos non amplius differas, interprete Matth. Gr. §. 553, 2. p. 1084. Cfr. ad Heracl. 721. Vernacule: drum dürft es nicht

τοιγὰρ φυτεύων παῖδας οὐκέτ' ἂν φθάνοις,
οἱ γηροβοσκήσουσι καὶ θανόντα σε
περιστελοῦσι καὶ προθήσονται νεκρόν.
οὐ γὰρ σ' ἔγωγε τῆδ' ἐμῆ θάψω χειρὶ· 665
τέθνηκα γὰρ δὴ τοῦπι σ'· εἰ δ' ἄλλου τυχὼν
σωτήρως ἀγὰς εἰσορῶ, κείνου λέγω
καὶ παῖδά μ' εἶναι καὶ φίλον γηροτρόφον.
μάτην ἄρ' οἱ γέροντες εὐχονται θανεῖν 670
γῆρας ψέγοντες καὶ μακρὸν χρόνον βίου.
ἦν δ' ἔγγυς ἔλθῃ θάνατος, οὐδεὶς βούλεται
θνήσκειν, τὸ γῆρας δ' οὐκέτ' ἔστ' αὐτοῖς βαρύν.

ΧΟΡΟΣ.

παύσασθ'· ἄλις γὰρ ἡ παροῦσα συμφορὰ·
ὦ παῖ, πατρός δὲ μὴ παροξύνῃς φρένας.

V. 661. ἡλλάξατον Valckenarius ad Phoen. 1310.

V. 669—672. habet Stobaeus flor. CXIX. 1. III. p. 398.
ἢ οἱ Stob.

V. 671. ἔλθοι BC., quod per se non falsum, si referas ad eorum mentem, qui mori recusant, si putent mortem appropinquare.

V. 672. θανεῖν cd.

V. 674. ὦ παῖ, quod statim repetitur, suspectum Nauckio et Kirchoffio. Dein φρένας BC ed., quod ego iam olim in Nov. annal. philol. et paedag. vol. XIX. p. 298. recipiendum esse dixi. φρένα [B] C.

zu früh sein (hohe Zeit sein) Kinder zu zeugen. Proximis compara Med. 1032: ἢ μὴν ποθ' ἢ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας Πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ Καὶ καθανούσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν. De voc. προτίθεσθαι vid. ad Hecub. 613. PFLUGK.

V. 665. τῆδ' ἐμῆ] Herc. Fur. 452: ἢ τῆς ταλαίνης τῆσδ' ἐμῆς ψυχῆς φονεύς. PFLUGK.

V. 666. τοῦπι σέ] quantum in te fuit. Hec. 514: ἡμεῖς δ' ἄτεκνοι τοῦπι σ', ubi vide. Xenoph. Cyrop. I, 4, 12: πονηρόν λέγεις τὸ πρᾶγμα, εἰ μηδὲ ὑπὲρ ἡμῶν, ἂν τι δέη, δυνήσῃ πράσσειν, ἀλλ' ἄλλου τινὸς τὸ ἐπὶ σὲ ἀνάγκη ἔσται δεῖσθαι ἡμᾶς. Lysias c. Agorat. §.

Eurip. Vol. II. Sect. II.

58: τό γε ἐπ' ἐκείνον εἶναι. Cf. Duker. ad Thucyd. IV. 28. Herm. ad Vig. p. 860. Fritzscher ad Luciani D. Deor. p. 19. Schaefer. ad Bos. Ellips. p. 276 seqq. Ellendt ad Arrian. de Exp. Al. IV, 11, 6. PFLUGK.

V. 669, 670. vix verbo mutato reddidit Menander p. 243. fr. inc. fab. 164: Μάτην ἄρ' οἱ γέροντες εὐχονται θανεῖν, Γῆρας ψέγοντες καὶ πολὺν χρόνον βίου. Lycophron Stobaei vol. III. p. 400: Ἄλλ' ἦντίκ' ἂν μὲν ἢ πρόσω το καθανεῖν, Ἄιδης ποθεῖται τοῖς δεδυστυχηκόσιν. Ὅταν δ' ἐφέρπη κῦμα λίσσθιον βίου, Τὸ ζῆν ποθοῦμεν· οὐ γὰρ ἔστ' αὐτοῦ κόρος. Γινῶμαι μονόστιχοι v. 94. Br. Τοῦ ζῆν γὰρ οὐδεὶς ὡς ὁ γηράσκων ἐρᾷ. PFLUGK.

ΦΕΡΗΣ.

ὦ παῖ, τίν' ἀνχεῖς, πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα 675
κακοῖς ἐλαύνειν ἀργυρώνητον σέθεν;
οὐκ οἶσθα Θεσσαλὸν με κατὰ Θεσσαλοῦ
πατρὸς γεγῶτα γνησίως ἐλεύθερον;
ἄγαν ὑβρίζεις καὶ νεανίας λόγους
ρίπτων ἐς ἡμᾶς οὐ βαλὼν οὕτως ἄπει. 680
ἐγὼ δέ σ' οἴκων δεσπότην ἐγεινάμην
κἄθρεψ', ὀφείλω δ' οὐχ ὑπερθνήσκειν σέθεν·
οὐ γὰρ πατρῶον τόνδ' ἐδεξάμην νόμον,
παιδῶν προθνήσκειν πατέρας, οὐδ' Ἑλληνικόν.
σαντῶ γάρ, εἴτε δυστυχῆς εἴτ' εὐτυχῆς, 685
ἔφυς· ἃ δ' ἡμῶν χρῆν σε τυγχάνειν ἔχεις.
πολλῶν μὲν ἄρχεις, πολυπλέθρους δέ σοι γύας
λείπω· πατρὸς γὰρ ταῦτ' ἐδεξάμην πάρα.
τί δῆτά σ' ἠδίκηκα; τοῦ σ' ἀποστερῶ;

V. 679. ἄγαν μ' ὑβρίζεις C. Meliores om. omnes.

V. 682. ὀφείλων δ' BCabcd. ὀφείλω B. ὀφείλων C.

V. 687. γύας B. γύας C. γυίας BC.

V. 689. ἠδάκησα BC.

V. 693. μικρόν BCC.

V. 675. Perstrinxit Aristophanes Av. 1244: ἐχ' ἀτρέμα φέρ' ἴδω, πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα ταυτὶ λέγουσα μορμολύττεσθαι δοκεῖς; Lydia et Phrygia mancipiorum feraces: ex quo multae in earum terrarum indigenas contumeliae. Velut apud Cic. pro Flacc. c. 17. §. 40: dubitabitis, iudices, quin ab hoc ignotissimo Phryge nobilissimum civem vindicetis? et c. 27. §. 65: Utrum igitur nostrum est an vestrum hoc proverbium, Phrygem plagis fieri solere meliorem? Curtius lib. VI. c. 41: Ludibrio ei fuisse rusticos homines Phrygasque et Paphlagonas appellatos. Cf. Xenoph. Anab. III, 1, 31 ibiq. intpp. Diog. L. II, 70: Φρυγὲ καὶ ὀλεθρῶς. Vide T. Hemst. ad Lucian.

D. Mort. IX, 4. — κακοῖς ἐλαύνειν, probris agitare, explicavimus ad Androm. 31. Cf. Hecub. 546 πρὸς τοῦ φέροντος τοιαῦτ' ἤκουεν κακά, ubi vide adnot. PFLUGK.

V. 679. νεανίας λόγους] «Usurpatur νεανίας adiective in Hel. 211. 1578. et alibi: nunc valet audax, fortis, vehemens.» MONK. ῥίπτειν λόγους de eo, qui minitabundus et contumeliose loquitur, est in Aesch. Prom. 319, ubi v. Blomf. gloss. Proxima, οὐ βαλὼν οὕτως ἄπει, illustravi ad Heracl. 375. Plato Sympos. p. 189, B: βαλὼν γε, φάναι, ὦ Ἀριστόφανες, οἷσι ἐκφεύξουσθαι, ubi vid. Stallb. PFLUGK.

V. 690. ὑπὲρ τοῦ δ' ἀνδρός] i. e. ὑπὲρ ἐμοῦ, ut v. 719. Mox verbis: οὐδ' ἐγὼ

μὴ θνήσχ' ὑπὲρ τοῦδ' ἀνδρός, οὐδ' ἐγὼ πρὸ σοῦ. 690
 χαίρεις ὄρων γῶς, πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς;
 ἢ μὴν πολὺν γε τὸν κάτω λογιζομαι
 χρόνον, τὸ δὲ ζῆν σμικρόν, ἀλλ' ὅμως γλυκύ.
 σὺ γοῦν ἀναιδῶς διεμάχου τὸ μὴ θανεῖν
 καὶ ζῆς παρελθῶν τὴν πεπωμένην τύχην, 695
 ταύτην κατακτάς, εἴτ' ἐμὴν ἀψυχίαν
 λέγεις γυναικός, ὦ κάκισθ', ἠσσημένος,
 ἢ τοῦ καλοῦ σοῦ προὔθανεν νεανίου;
 σοφῶς δ' ἐφεῦρες, ὥστε μὴ θανεῖν ποτε,
 εἰ τὴν παροῦσαν κατθανεῖν πείσεις ἀεὶ 700
 γυναῖχ' ὑπὲρ σοῦ, κἄτ' ὄνειδίσεις φίλοις
 τοῖς μὴ θέλουσι δρᾶν τάδ' αὐτὸς ὦν κακός;
 σίγα· νόμιζε δ', εἰ σὺ τὴν σαυτοῦ φιλεῖς
 ψυχὴν, φιλεῖν ἅπαντας· εἰ δ' ἡμᾶς κακῶς
 ἐρεῖς, ἀκούσει πολλὰ κού ψευδῆ κακά. 705

V. 690. σοφῶς δ' εὔρες B. σοφῶς δὲ γ' εὔρες C. Facile in eiusmodi locis praepositiones oblitteratae sunt, vide supra v. 309.

V. 700. πείσεις ἄν BC.

V. 701. ὄνειδίσειν bcd. et sic edidit Boissonadius.

πρὸ σοῦ, cogitatione addendum: θανοῦμαι. PFLUGK.

V. 691. Bis respexit Aristophanes Thesm. 194. et parodia detorqueus Nub. 1415: Κλάουσι παῖδες, πατέρα δ' οὐ κλάειν δοκεῖς; Item Arrianus Epict. II, 22. PFLUGK.

V. 694. διεμάχου τὸ μὴ θανεῖν] pugnabas, ne morerere, s. mori recusabas. Xenoph. Anab. V, 8, 23: διεμάχετο — ἀσπίδα μὴ φέρειν, ubi vid. Krueger. Agesil. V, 4. ibiq. Schneid. Plato de Rep. II. p. 380, B: κακῶν δὲ αἴτιον φάναι θεόν τινα γίνεσθαι ἀγαθὸν ὄντα, διαμαχητέον παντὶ τρόπῳ, μήτε τινα λέγειν ταῦτα ἐν τῇ αὐτοῦ πόλει, εἰ μέλλει ἐννόμησθαι, μήτε τινα ἀκούειν. Dionys. Halic. II, 60. pr.: ἀπομαχόμενος μὴ λα-

βεῖν τὴν ἀρχήν. PFLUGK.

V. 699. In ridiculo argumento nescio an imitatus sit Nicarchus Epigr. XXXV, 7. Anth. Pal. XI, 330: ἐνθεν δ' εἰς Αἴδην τίς ἀφίξεται; οὐκ ἀφυῆς εἶ Εὐρηκας τέχνην, πῶς ἔση ἀθάνατος. — Mox ἀεὶ est i. q. ἐκάστοτε. Helen. 715: βέβαιον οὐδὲν τῆς ἀεὶ τύχης ἔχων, ubi vid. Cf. Casaub. ad Athen. VI, 6. p. 411 seq. Fabric. ad Dion. Cass. T. I, p. 351. Reim. PFLUGK.

V. 704. Hom. II. v, 250: Ὅπποῖόν κ' εἴλησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσας. Hesiod. Op. et D. 66%. Br.: εἰ δὲ κακὸν εἴποις, τάχα κ' αὐτὸς μείζον ἀκούσας. Plato Hipp. mai. p. 304, D: πάντα κατὰ ἀκούω. Aristoph. Thesm. 388. Philostr. Heroic. p. 635. PFLUGK.

ΧΟΡΟΣ.

πλείω λέλεκται νῦν τε καὶ τὰ πρὶν κακά·
παῦσαι δέ, πρέσβυ, παῖδα σὸν κακοῦροθῶν.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

λέγ', ὡς ἐμοῦ λέγοντος· εἰ δ' ἀλγεῖς κλύων
τάληθές, οὐ χρῆν σ' εἰς ἐμ' ἐξαμαρτάνειν.

ΦΕΡΗΣ.

σοῦ δ' ἂν προθυήσκων μᾶλλον ἐξημάρτανον. 710

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ταῦτόν γὰρ ἠβῶντ' ἄνδρα καὶ πρέσβυν θανεῖν;

ΦΕΡΗΣ.

ψυχῇ μιᾷ ζῆν, οὐ δυοῖν, ὀφείλομεν.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

καὶ μὴν Διός γε μείζον' ἂν ζώης χρόνον.

ΦΕΡΗΣ.

ἀρᾷ γονεῦσιν, οὐδὲν ἐκδικον παθῶν;

ΑΔΜΗΤΟΣ.

μακροῦ βίου γὰρ ἠσθόμην ἐρῶντά σε. 715

V. 708. λέγοντος bcd. λέξαντος ceteri libri. λέγοντος Reiskius.
Mox χρῆν B C.

V. 713. ζώοις BB. ζώης C.

V. 708. «λέγ' ὡς ἐμοῦ λέξαντος] Ita expone: Perge, ut quī scīas me responsurum esse. Qua elegantia saepius ὡς cum genetivo participiī ponatur, vid. Lobeck. ad Aiac. 281. Stallbaum. ad Platon. Phileb. p. 31." WÜSTEMANN. Ad sententiam rectissime haec cepit Wüstemannus. Sed in eiusmodi tamēn loco futurum potius quam aoristum exspectaveris. Quam ob rem de Reiskii coniectura λέγοντος reposui, quam scripturam adiuvant ii libri, in quibus λέγοντος scriptum est. R. K.

V. 713. Recte Herm. monet, etsi ex responso Phereitis appareat optationem contineri verbis Admeti, tamen de-

lendum ἂν non fuisse. 'Nam eo deleto' inquit 'haec serio optantis oratio esset: servato autem ironica est et plena contemptionis: per me licet vel Iovem vivendo superes.' Ita saepissime veteres. Sophocles El. 1457: χαίροις ἂν, εἰ σοι χαρὰ τυγχάνει τάδε. Confer Aeschyl. Ag. 1403. PFLUGK.

V. 714. ἀρᾷ γονεῦσιν] Confer Hesiodi praeceptum Op. et D. 331: ὅστε γονῆα γέροντα κακῶ ἐπὶ γήραος οὐδῶ Νεικεῖη χαλεποῖσι καταπτόμενος ἐπέεσσιν, Τῶ δ' ἦτοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ἐς δὲ τελευτὴν Ἔργων ἀνὶ ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέδηκεν ἀμοιβήν. A. Matthiae haec adnotavit: "Quomodo haec imprecationis vim habeant, intelli-

ΦΕΡΗΣ.

ἀλλ' οὐ σὺ νεκρόν γ' ἀντὶ σοῦ τόνδ' ἐκφέρεις;

ΑΔΜΗΤΟΣ.

σημεῖα τῆς σῆς, ὦ κάκιστ', ἀψυχίας.

ΦΕΡΗΣ.

οὔτοι πρὸς ἡμῶν γ' ὄλετ'· οὐκ ἐρεῖς τόδε.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

φεῦ.

εἴθ' ἀνδρὸς ἔλθοις τοῦδε γ' εἰς χρείαν ποτέ.

ΦΕΡΗΣ.

μνήστευε πολλάς, ὡς θάνωσι πλείονες.

720

ΑΔΜΗΤΟΣ.

σοὶ τοῦτ' ὄνειδος· οὐ γὰρ ἠθέλες θανεῖν.

ΦΕΡΗΣ.

φίλον τὸ φέγγος τοῦτο τοῦ θεοῦ, φίλον.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

κακὸν τὸ λῆμα κοῦκ ἐν ἀνδράσιν τὸ σόν.

ΦΕΡΗΣ.

οὐκ ἐγγελάς γέροντα βασιτάζων νεκρόν.

V. 717. νεκρόν γ' B. νεκρόν vulgo.

V. 718. σημεῖα γ' ὦ κάκιστε ταῦτ' ἀψυχίας BC.

V. 719. οὔτι BC. Dein γ' post ἡμῶν om. BC.

gitur e fabula Tithoni et epigrammate Lucillii in Anal. Brunck. T. II. p. 342. CXX. (Palat. IX. 55.) *Εἰ τις γηράσας ζῆν εὐχεται, ἀξιός ἐστι Γηράσκειν πολλὰς εἰς ἐτέων δεκάδας*, quod citat Censor. ed. Monk. Quart. Rev. p. 29. PFLUGK.

V. 717. σημεῖα] Appositio ad praecedentem sententiam: pluralis autem numerus poetice pro singulari, ut Or. 1054: *καὶ μνημα δεξιαῖθ' ἐν, κέδρον τεχνάσματα*, ubi vid. Porson. Sic etiam pedestres scriptores, ut Arrianus II. 3, 10: *τὴν ἄμαξάν τοῦ πατρὸς — ἀναθεῖναι χαριστήρια τῷ Διί*. Pausan. I, 12, 3: *ἔχοντα ἐπίγραμμα ἔργων ὑπομνήματα εἶναι*.

PFLUGK.

V. 722. De repetito φίλον vide quae contulimus ad Heracl. V. 770: *ἀλλ', ὦ πότνια, σὸν γὰρ οὐδας γὰς, σὸν καὶ πόλις*. Ponitur hoc loco ut in extrema sententia amor vitae rursus describatur, qualis in sene fuerit. — τοῦ θεοῦ, Solis. Heracl. 748: *Γὰ καὶ παννύχιος σελάνα, καὶ λαμπρόταται θεοῦ φαεσίμβροτοι ἀγχαί*, ubi vid. adnot. PFLUGK.

V. 723. κοῦκ ἐν ἀνδράσιν] Vide Matth. Gr. p. 1140. PFLUGK.

V. 724. οὐκ ἐγγελάς- «Conviciari Admetum dicit Phitres, quod ei non contingere gaudere patris funere efferendo.» HERM.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

Θανεῖ γε μέντοι δυσκλής, ὅταν θάνῃς. 725

ΦΕΡΗΣ.

κακῶς ἀκούειν οὐ μέλει θανόντι μοι.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

φεῦ φεῦ· τὸ γῆρας ὡς ἀναιδείας πλέων.

ΦΕΡΗΣ.

ἦδ' οὐκ ἀναιδής· τήνδ' ἐφεῦρες ἄφρονα.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ἄπελθε κάμῃ τόνδ' ἕα θάψαι νεκρόν.

ΦΕΡΗΣ.

ἄπειμι· θάψεις δ' αὐτὸς ὢν αὐτῆς φονεύς, 730

δίκας τε δώσεις τοῖσι κηδεσταῖς ἔτι.

ἦτάρ' Ἀκαστος οὐκέτ' ἔστ' ἐν ἀνδράσιν,

εἰ μὴ σ' ἀδελφῆς αἷμα τιμωρήσεται.

V. 725. θάνῃς [B] C. θάνῃ B b c d.

V. 727. πλέων B C. πλέον B. et vulgo.

V. 729. κάμῃ B C. καί με [B] C. et vulgo. V. 730. αὐτὸν αὐτός C.

V. 731. δίκας τε B C. δέ [B] C. τοῖσι B C C. σοῖσι [B]

V. 732. 733. habet Etym. Magn. p. 45. ἄκλανστος B C. οὐκ ἔστ' ἐν ἀνδράσιν ἔτι B., sed correctus in marg. a manu sec.

V. 734. ἔρῳ B C. Schol. Vatic. Cobeti: τινὲς δὲ ἔρῳ ὡν γράφουσι σὺν τῷ ν, ἕνα ἢ μετοχὴ ἀντὶ ῥήματος· τοῦ ἔρῳ.

V. 725. Vide adnotationem ad Heracl. 321: ἐγὼ δὲ καὶ ζῶν καὶ θανόν, ὅταν θάνω, Πολλῶ σ' ἐπαίνω — ὑψηλὸν ἀρῶ. PFLUGK.

V. 729. κάμῃ τόνδ' ἕα θάψαι νεκρόν] Hanc scripturam, quam nunc etiam Nauckius et Kirchhoffius receperunt, anteponendam esse iam olim l. c. p. 298. docui. κάμῃ est καὶ ἐμέ, et me, ut ipsius persona a patris distinguatur. Id adeo sentiens malitiose carpit pater, quod respondet: ἄπειμι θάψεις δ' αὐτὸς ὢν αὐτῆς φονεύς. R. K.

V. 733. Cycl. 691: εἰ μὴ σ' ἐταίρων φόνον ἐτιμωρησάμην. PFLUGK.

V. 734. χῆ ξυνοικήσασά σοι] Poterat et ξυνοικοῦσα.

Sed vide adn. ad Helen. 469. PFLUGK.

V. 735. ἄπαιδε παιδὸς ὄντος] Iniuria ex incerta admodum librorum auctoritate. Hermannus scribi voluit: ἄπαιδε παιδὸς ὄντες, quod nihil ad rem pertinere negavit παιδὸς ὄντος addi, quum non id exprimeret Admetus, quod ipse superstes futurus esset, sed quod illi essent carituri filio. Scilicet neglexit vir summus, quod Euripides solet in eiusmodi locis maximo opere consecrari argutum dictionis genus: οὐβὶ quamvis filio superstite. Vide quae adlata sunt supra ad v. 521. p. 84. R. K.

V. 737. Νεῖσθε] ibitis. V. Buttman. in indice Anom.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ἔορθους νυν αὐτὸς χῆ ξυνοικήσασά σοι,
 ἄπαιδε παιδὸς ὄντος, ὥσπερ ἄξιοι, 735
 γηράσκει· οὐ γὰρ τῷδ' ἐγ' εἰς ταῦτόν στέγος
 νεῖσθ'· εἰ δ' ἀπειπεῖν χρῆν με κηρύκων ὑπο
 τήν σὴν πατρώαν ἐστίαν, ἀπείπον ἄν.
 ἡμεῖς δέ, τοὺν ποσὶν γὰρ οἰστέον κακόν,
 στείχωμεν, ὡς ἂν ἐν πυρᾷ θῶμεν νεκρόν. 740

ΧΟΡΟΣ.

ἰὼ ἰώ, σχετλία τόλμης,
 ὦ γενναία καὶ μέγ' ἀρίστη,
 χαῖρε· πρόφρων σε χιθόνιός θ' Ἑρμῆς
 "Αἰδῆς τε δέχοιτ'· εἰ δέ τι κάκει
 πλέον ἐστ' ἀγαθοῖς, τούτων μετέχουσ' 745
 "Αἰδου νύμφη παρεδρεύοις.

V. 735. ὄντιες edC. e correctura. Dein v. 736: τῷδ' ἐγ' εἰς ταῦτό BC.

V. 737. χρῆν [B] Cc. χρή BC.

V. 739. τοῦμποσί BC. Hinc scribere potest: τοῦμ ποσὶν, si quis veterem scribendi rationem sequitur.

V. 741. ἰώ semel B. Mox ἀρίστα BC.

V. 743. χιθόνιός θ' ἄδης Ἑρμῆς τε BC.

V. 745. ἀγαθοῖσι BC. Dein νύμφη BC. νύμφα [B] C.

V. 746. προσεδρεύοις BC.

Herodot. I. 59: καὶ εἴ τις οἱ τυγχάνει ἐὼν παῖς, τοῦτον ἀπειπασθαί. κηρύκων ὑπο, voce praeeconis. Aeschyl. Suppl. 241: Ὅπως δὲ χῶραν οὐδὲ κηρύκων ὑπο — μολεῖν Ἑτλήτ' ἀτρέσιως, τοῦτο θανμασιὸν πέλει. Plutarchus Timol. c. 23: ἀνηγόρευον ὑπὸ κηρύκων. Vit. Arist. c. 11. extr.: ἀνειπεῖν ὑπὸ κήρυκος. Flamin. c. 12: τὴν ἐλευθερίαν ὑπὸ κήρυκος ἀνείπε. Cf. adnot. ad Helen. 637. Ceterum quod dixit ἀπειπεῖν κηρύκων ὑπο, uno vocabulo est ἀποκηρῦξαι: quod proprie dicitur in patre filium abdicante, vid. Car. Sintenis ad Plutarch. Them. p. 18. PFLUGK.

V. 739. τοὺν ποσὶν κακόν] praesens malum. Confert

Monkius Troad. 938: οὐπω με φήσεις αὐτὰ τὰν ποσὶν λέγειν. Andr. 397. Iph. T. 1312. Cf. Viger. p. 601. PFLUGK.

V. 741. σχετλία τόλμης] De genetivo vide Matth. Gr. §. 371. Rost. Gr. §. 107—109. III. 4. b. aa. p. 353. ed. VII. nos ad Hecub. 661. — μέγ' ἀρίστη, ut Hom. II. β. 82: ὃς μέγ' ἀριστος ἐνὶ στρατῷ εὐχεται εἶναι. Hec. 493: οὐχ ἦδε Πριάμον τοῦ μέγ' ὀλβίον δάμαρ. PFLUGK.

V. 744. κάκει] apud inferos. Soph. El. 355: Ἀντῶ δὲ τούτους ὥστε τῷ τεθνηκότι Τιμᾶς προσάπτειν, εἴ τίς ἐστ' ἐκεῖ χάρις. Aesch. Choëph. 364. Vid. adnot. ad Helen. 1422. Ceterum quod finita hac

ΘΕΡΑΠΩΝ.

πολλοὺς μὲν ἤδη κατὰ παντοίας χθονὸς
 ξένους μολόντας οἶδ' ἐς Ἀδμήτου δόμους,
 οἷς δεῖπνα προὔθηκ'· ἀλλὰ τοῦδ' οὐπω ξένου
 κακίον' εἰς τήνδ' ἐστίαν ἐδεξάμην. 750
 ὃς πρῶτα μὲν πενθοῦντα δεσπότην ὄρων
 εἰσηλθε κατόλμησ' ἀμείψασθαι πύλας·
 ἔπειτα δ' οὔτι σωφρόνως ἐδέξατο
 τὰ προστυχόντα ξένια συμφέραν μαθῶν,
 ἀλλ' εἴ τι μὴ φέρομεν, ὠτρυνεν φέρειν. 755
 ποτήρα δ' ἐν χεῖρεσσι κίσσινον λαβῶν
 πίνει μελαίνης μητρὸς εὐζωρον μέθυ,
 ἕως ἐθέρμην' αὐτὸν ἀμφιβᾶσα φλόξ

V. 755. φέροισιν BC.

V. 756. δ' ἐν χεῖρεσι BB. δ' ἐν χεῖρεσι C. δὲ χεῖρεσι C.

V. 759. *μυρσίνοις κλάδοις libri, quod recte se habet, vide supra v. 173: πτόρθων ἀποσχίζουσα μυρσίνων φόβην.*

acclamatione fieri videmus, ut, choro Alcestidis funus comitante, vacua aliquamdiu orchestra sit, rarum illud quidem, nec tamen sine exemplo est. Idem factum in Helena post v. 392, in Aeschylī Eumenidibus et in Sophoclis Aiace, ad quem disputavit de ea re Lobeckius p. 349. ed. I. PFLUGK.

V. 755. *εἴ τι μὴ φέροισιν* De optativo vide Matth. Gr. §. 251. PFLUGK.

V. 756. *ποτήρα δ' ἐν χεῖρεσσι κτέ.* Quod *ποτήρ* non legeretur nisi in Cycl. v. 151. nec forma *χεῖρεσσι* a tragicis usurparetur nisi a Sophocle in melico quidem carmine Antig. v. 1293., Monkius scribi voluit: *ποτήριον δ' ἐν χερσὶ κτέ.* Cui recte respondit G. Hermannus *ποτήριον* potius a poësi tragica abhorruisse quam *ποτήρα*. De forma verbi *χεῖρεσσι* et de reliquo colore orationis, quae adsurgit in hac parte super simplicitatem cotidiani sermonis

famulorum, in quo genere esse videntur *μελαίνης μητρὸς εὐζωρον μέθυ* et *ἀμφιβᾶσα φλόξ οἴνου*, sic existimo, famulum regium studio quodam adfectasse elatius de re convivali dicendi genus et fortasse colorem duxisse ex aliquo scolio, quem ad modum Aristophanes in Acharnens. v. 508 sqq. in lege, quam de bello tulisset Pericles, scolii orationem expressit: *ἐτίθει νόμους ὡςπερ σκόλια γεγραμμένους ὡς χρὴ Μεγαρέας μήτε γῆ μήτ' ἐν ἀγορᾷ μήτ' ἐν θαλάττῃ μήτ' ἐν ἡπείρῳ μένειν*, ad quem locum vide quae scholiasta annotavit. R. K.

V. 756. *ποτήρᾳ κίσσινον*] *κίσσινον σκύφος* est in Andromedae fr. XXXIII. *σκύφος κίσσου* Cycl. 389. Poculum rusticum *κισσύβιον* appellatum ab Hom. Od. ι, 346. Theocrit. I, 27, descriptum ab Athenaeo lib. XI. p. 476. F. PFLUGK.

V. 757. Aeschyl. Pers. 620: *Ἀκήρατόν τε μητρὸς ἀγρίας*

οἴνου· στέφει δὲ κράτα μυρσίνοις κλάδοις,
 ἄμουσ' ὑλακτῶν, δισὰ δ' ἦν μέλη κλύειν· 760
 ὁ μὲν γὰρ ἦδε τῶν ἐν Ἀδμήτου κακῶν
 οὐδὲν προτιμῶν, οἰκέται δ' ἐκλαίομεν
 δέσποιναν· ὄμμα δ' οὐκ ἐδείκνυμεν ξένῳ
 τέγγοντες· Ἀδμητος γὰρ ᾧδ' ἐφίετο.
 καὶ νῦν ἐγὼ μὲν ἐν δόμοισιν ἐστιῶ 765
 ξένον, πανοῦργον κλῶπα καὶ ληστήν· τινα,
 ἧ δ' ἐκ δόμων βέβηκεν, οὐδ' ἐφεσπόμην,
 οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ' ἀποιμῶζων ἐμὴν
 δέσποιναν, ἧ μοὶ πᾶσι τ' οἰκέταισιν ἦν
 μήτηρ· κακῶν γὰρ μυρῶν ἐρῶνέτο 770
 ὄργας μαλάσσοις ἀνδρός· ἄρα τὸν ξένον
 στυγῶ δικαίως ἐν κακοῖς ἀφιγμένον;

V. 769. ἧ μοὶ post Wakefieldium recentiores. Soph. Philoct. 346: ὡς οὐ θέμις γέγνοι' — τὰ Πέργαμ' ἄλλον ἢ μ' ἐλεῖν. Vid. ad Heracl. 64. PFLUGK.

ἄπο Ποιόν, παλαιᾶς ἀμπέλου γάνος τόδε. [conf. Hesych. II. p. 769: μητρὸς μέθυ· τῆς ἀμπέλου]. Εὐζωρον μέθυ auctore Monkio interpreteris licebit vinum mero uvae succo bene conditum. Cf. Athen. X. p. 423. D. et ibi interpp. [Adde Hesych. t. I. p. 1499: εὐζωρον· εὐκέραστον.] PFLUGK.

V. 759. Comparant Horat. Carm. II. 7, 23: quis udo Deproperare apio coronas Curatve myrto? I. 38, 6: neque te ministrum De decet myrtus, neque me sub arta Vite bibentem. Usus coronarum exempla etiam Ion. 1169. Cycl. 556. PFLUGK.

V. 760. De Hercule Euripides Fragm. luc. CXLXVII. Κρέασι βοείοις γλωρὰ σὺν' ἐπήσθιεν, Ἄμουσ' ὑλακτῶν, ὥστε βαρβάρῳ μαθεῖν. De Clytaemnestra se obiurgante Electra apud Sophoclem v. 299: τοιαῦθ' ὑλακτεῖ. Aesch. Agam. 1631. 1672.

Plutarchus Arato d. 1050. C. PFLUGK.

V. 762. οὐδὲν προτιμῶν] οὐδὲν φροντίζων. Med. 343: ἐπεὶ πατὴρ οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοισι. Aesch. Ag. 1672: μὴ προτιμήσης ματαίων τῶνδ' ὑλαγμάτων. Vid. Brunck. ad Aristoph. Ran. 650. PFLUGK.

V. 763. οὐκ ἐδείκνυμεν — τέγγοντες] Eadem structura Or. 792: ποῦ γὰρ ὦν δείξω φίλος; Iph. A. 406: Δείξεις δὲ σοῦ μοι πατρὸς ἐκ ταύτου γεγῶς; cf. Matth. Gr. p. 1077. PFLUGK.

V. 772. ἐν κακοῖς ἀφιγμένον.] Quod G. Hermannus olim ad Vigerum p. 858. ed. III. docuit dici hoc loco ἐν κακοῖς pro σὺν κακοῖς, id si ab alio dictum esset, sine dubio vir intelligentissimus magno opere vituperasset. Immo hoc dicitur: qui in malis rebus advenit. Recte in eam rem Pflugkius comparavit quod infra dicitur v. 817: οὐκ ἤλθεσ ἐν δέ-

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὗτος, τί σεμνὸν καὶ περροντικὸς βλέπεις;
οὐ χροὴ σκυθρωπὸν τοῖς ξένοις τὸν πρόσπολον
εἶναι, δέχεσθαι δ' εὐπροσηγόρω φρενί. 775
σὺ δ' ἄνδρ' ἐταῖρον δεσπότη παρόντ' ὄρων
στιγνῶ προσώπῳ καὶ συνωφρυνμένῳ
δέχει. θυραίου πῆματος σπουδὴν ἔχων.
δεῦρ' ἔλθ', ὅπως ἂν καὶ σαφέτερος γένη.
τὰ θνητὰ πράγματ' οἶδας ἢν ἔχει φύσιν; 780

V. 780—785. habet Plutarch. in consol. ad Apollon. p. 107. C.

V. 781. δοκῶ μὲν οὖν Plutarch. l. c., quam lectionem si probavit Porsonus in Advers. p. 222., iniuria probavit. Saepe numero enim suam potius memoriam quam scriptum sequuntur veteres in adferendis aliorum verbis, ut eiusmodi varietati nihil tribuendum esse videatur. Quod autem tradidit Pflugkius ad Helen. 917. de formula δοκεῖ μὲν, idem valet de formula οἶμαι μὲν. V. infra

οὐτι δέξασθαι δόμοις. Eadem ratio est eorum locorum, quos attulit Pflugkius Aeschyli ex Agam. 1580. ed. Herm.: Ἀγισθ' ὑβρίζειν ἐν κακοῖσι οὐ σέβω. et e Choëph. 218. ed. Herm.: ἀλλ' ἐν κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς γελᾶν θέλεις, ut mirer eum Hermannii adnot. ad Viger. l. c, laudare potuisse. R. K.

V. 773. οὗτος] heus tu. Vide ad Hecub. 1127. Stallb. ad Plat. Symp. p. 172. A. De locutione σεμνὸν βλέπειν vide Matth. Gr. §. 409. 2. Lobeck. ad Phryn. p. 119. comparavit Alciphron. III. Ep. 38: ἐρηγορὸς βλέποντα. Theocr. XX, 14: σεσαρὸς βλέπειν. Callistr. Stat. XIV, 906: τεθνηκὸς ὄραν. Aristot. Physiogn. VI, 160: ὄξυ καὶ ἐγκεκραγός. Conferendus etiam Plutarch. in Comp. Demosth. c. Cic. c. 2: τὸ περροντικὸς τοῦτο καὶ σύνρουον. PFLUGK.

V. 777. "Iul. Poll. II. 50: καὶ μὴν παρὰ τοῖς τραγωδοῖς τὸ συνωφρυνᾶσθαι (leg. συνωφρυνᾶσθαι) ἐπὶ τῶν λυπονμένων.

Legitur participium infra quoque v. 816. (800). Soph. Trach. 871. Hor. Sat. II, 2, 125. Explicuit vino contractae seria frontis." MONK.

V. 779. ὅπως ἂν καὶ] Soph. Phil. 534: ἴωμεν, ὃ παῖ, προσκύσαντε τὴν ἑσώ ἄοικον εἰσοίκησιν, ὡς με καὶ μάθης Ἄφ' ὧν διέξων ὡς τ' ἔφην εὐκάρδιος. Plato Gorg. p. 501. C: συγχωρῶ, ἵνα σοὶ καὶ περανθῇ ὁ λόγος. et p. 510. A: ἔτω σοὶ τοῦτο, ὃ Σώκρατες, οὕτως, ἵνα καὶ διαπεράνης τὸν λόγον, ubi iniuria καὶ spreuit Stallb. Menone p. 75. A: πειρῶ εἰπεῖν, ἵνα καὶ γένηταί σοι μελέτη πρὸς τὴν περὶ τῆς ἀρετῆς ἀπόκρισιν. Hipp. mai. p. 303. C. εὐ γε σὺ ποιῶν, ὃ Ἰππία, ἵνα καὶ ἀπαλλαγῶμεν πλείονος ζητήσεως. Xenoph. Cyrop. III, 3, 39: τούτου δ' ἔνεκα οὐκ ἐγώ, ἔφη, αὐτοῖς λέγω, ἀλλὰ ὑμᾶς κελεύω λέγειν, ἵνα καὶ ἀρέσκειν ὑμῖν πειρῶνται, de quo loco egregie fallitur Bornemannus, καὶ ad ὑμῖν pertinere arbitratus. PFLUGK.

V. 780. οἶδας] pro οἶδα.

οἶμαι μὲν οὐ· πόθεν γάρ; ἀλλ' ἀκούε μου.
 βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται,
 οὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἐξεπίσταται
 τὴν αὔριον μέλλουσαν εἰ βιώσεται.
 τὸ τῆς τύχης γὰρ ἀφανὲς οἷ προβήσεται, 785
 καὶ οὐκ ἔστι διδακτόν, οὐδ' ἀλίσκεται τέχνη.
 ταῦτ' οὖν ἀκούσας καὶ μαθὼν ἐμοῦ πάρα,
 εὐφραϊνε σαυτὸν, πῖνε, τὸν καθ' ἡμέραν
 βίον λογιζοῦ σὸν, τὰ δ' ἄλλα τῆς τύχης.

v. 794.

V. 782. est inter Menandri monost. 69., ubi legitur *ἀποθανεῖν*.

v. 782—789. citat Orion anth. VIII. p. 53.

V. 733. *αὐτῶν ὅστις* Plutarch. l. c.

V. 785. οὐ *BC. ποι* Orion l. c.

V. 786. οὐκ ἔστι διδακτόν Orion l. c.

V. 787. τοῦτ' Orion l. c.

Vide Matth. Gr. I. p. 450. Fritzscher ad Luciani Dial. Select. P. 293 PFLUGK. A. Nauckius nuper rursus *οἶσθας* scribendum esse iudicavit. Equidem non credo communem formam, quae maxime fuit Ionum, tanto opere sprevisse Atticos, ut nunquam admitterent. Formam *οἶδατε* iam G. Dindorfius ad Aristoph. Acharn. 278. vindicare studuit testimonio Phrynichi in Anecd. Bekkeri Vol. I. p. 53, 15. *οἶδατε· ἄμεινον τὸ ἴσαστε*, quo testimonio certe hoc conficitur, *οἶδατε* non prorsus inusitatam fuisse Atticis, quamvis altera forma fuerit anteposenda. *οἶδαμεν* habet Antiphon *τετραλ. A. a. §. 3.* Vide Rostgramm. Graec. §. 84. p. 283. ed. sept. R. K.

V. 782. *ὀφείλεται*] Tralaticium in hac re vocabulum. Andr. 1772: *ἅσιν γὰρ ἀνθρώποισιν ἤδη πρὸς θεῶν Ψῆφος κέκρανται, κατθανεῖν ὀφείλεται.* Aegaei fr. VI. *κατθανεῖν δ' ὀφείλεται Καὶ τῷ κατ' οἴκουσ ἐκτὸς ἡμένων πόνων.* Simonides in

Delect. Epigr. VIII, I. Dionys. Halic. A. R. VI, 9. fin. Vide Welckerum in Sylloge Epigr. p. 109. Ceterum datur haec venia poetis, ut ob propinquam mortem et incertos vitae casus voluptatem commendent: ut Panyasis apud Stobaeum Floril. vol. I. p. 317. Rufinus Epigr. X. (Anth. Pal. V, 72.) Palladas Epigr. XXIX. (A. P. XI, 62.) *ἀδέσπ.* LXXXI. (A. P. XI, 56.) Horac. Serm. II, 6, 93. Carm. I. 9, 9. III, 29, 41; ubi vid. Mitscherlich. Cf. etiam Eur. Herc. F. 503. PFLUGK.

V. 784. *τὴν αὔριον μ]* sc. *ἡμέραν*, ut in Soph. Oed. T. 1090. Trach. 947. Plene in Soph. Oed. Col. 567: *τῆς ἐς αὔριον ἡμέρας.* Notavit Monkius. PFLUGK.

V. 786. *ἀλίσκεται*] *ἐξευρίσκεται.* Soph. Oed. T. 110: *τὸ δὲ ζητούμενον Ἀλωτόν ἐκφεύγει δὲ τὰ μελούμενον.* Philoct. 863: *τὸ δ' ἀλώσιμον ἐμὰ φροντῖδι, παῖ, πόνος ὁ μὴ φοβῶν κράτιστος.* PFLUGK.

τίμα δὲ καὶ τὴν πλείστον ἡδίστην θεῶν 790
 Κύπριν βροτοῖσιν· εὐμενῆς γὰρ ἡ θεός.
 τὰ δ' ἄλλ' ἕασον ταῦτα καὶ πείθου λόγοις
 ἔμοισιν, εἶπερ ὀρθά σοι δοκῶ λέγειν·
 οἶμαι μὲν. οὐκ οὖν τὴν ἄγαν λύπην ἀφείς
 πιεῖ μεθ' ἡμῶν τάςδ' ὑπερβαλὼν τύχας,
 στεφάνοις πυκασθεῖς; καὶ σάφ' οἶδ', ὀθούνεκα
 τοῦ νῦν σκυθρωποῦ καὶ ξυνεσιῶτος [φρενῶν]
 μεθορμιεῖ σε πίτυλος ἐμπροσθὼν σκύφου.
 ὄντας δὲ θνητοὺς θνητὰ καὶ φρονεῖν χρεῶν,
 ὡς τοῖς γε σεμνοῖς καὶ συνωφρυνωμένοις 800
 ἅπασιν ἐστίν, ὡς γ' ἐμοὶ χρῆσθαι κριτῆ,
 οὐ βίος ἀληθῶς ὁ βίος, ἀλλὰ συμφορά.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἐπιστάμεσθα ταῦτα· νῦν δὲ πράσσομεν
 οὐχ οἷα κώμου καὶ γέλωτος ἄξια.

V. 790. τὴν κύπριν ἡδίστην θεῶν πλείστον βροτοῖσιν bcd.

V. 794. ἀφείς λύπην cd.

V. 795. πύλας Cod. a. et pro var. lect. C. Ceteri libri habent τύχας. Scholiasta utrumque agnoscit: Γράφεται πύλας, ἢ ἡ ὑπερβάς τὰς πύλας. εἰ δὲ τύχας, καταφρονήσας. Recte nuper A. Nauckius et A. Kirchhoffius restituerunt τύχας. Alterum aperte est e v. 829. huic vocatum.

V. 797. pro φρενῶν, quod est in deterioribus libris, BC habent κακοῦ, ut olim in autographo extrema vox omissa ac varie ab librariis restituta esse videatur. Hinc Kirchhoffius τρόπον scribi voluit.

V. 790. τὴν πλείστον ἡδίστην] Med. 1323: ὡ μάλιστα ἐχθίστη γύναι, ubi v. adn. Apprian. B. Civ. III, 34: τὴν ἐμοὶ μάλιστα πάντων ἡδίστην. Matth. Gr. §. 461. p. 859. Rost. Gr. §. 97. 12. addit. 2. b. aa. p. 421 ed. VII. PFLUGK.

V. 798. μεθορμιεῖ] cum genetivo iunctum, ut Med. 442: μεθορμισσασθαι μόχθων, et alia verba, in quibus μετὰ praepositio est, vide supra ad v. 21. Ceterum vocabulum ipsum apte compositum cum πίτυλος, qui est motus vel remorum vel maris remigio impulsus. Vide Monkium ad Hipp. 1452. PFLUGK.

V. 801. Plato Soph. §. 42.

p. 234. C: ὡς γοῦν ἐμοὶ τηλικῶδε ὄντι κρινάι, ubi v. Heindorf. Aristides vol. I. p. 143 Dind.: ἐμοιγε κριτῆ. Vid. Matth. Gr. §. 388. Proximis commode adhibeas Martial. VI, 70. 16: Non est vivere, sed valere vita. PFLUGK.

V. 804. Lysias c. Agorat. §. 23: ὀρῶντες τὰ πράγματα οὐχ οἷα βέλιστα ἐν τῇ πόλει ὄντα. Vide Matth. Fr. §. 445. b. PFLUGK.

V. 807. τί ζῶσιν] Non sunt haec simpliciter negantis vivere quos vivere modo dixerat Hercules: ita enim πῶς ζῶσιν scripsisset, nisi fallor:

ΗΡΑΚΛΗΣ.

γυνή θυραῖος ἢ θανοῦσα· μὴ λίαν
πένθει· δόμων γὰρ ζῶσι τῶνδε δεσπότεαι.

805

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τί ζῶσιν; οὐ κατοῖσθα τὰν δόμοις κακά.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

εἰ μὴ τι σός με δεσπότης ἐψεύσατο.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἄγαν ἐκεῖνός ἐστ', ἄγαν φιλόξενος.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ χρῆν μ' ὀθνεῖον γ' οὔνεκ' εὐ πάσχειν νεκροῦ; 810

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἦ κάρτα μέντοι καὶ λίαν οἰκεῖος ἦν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

μᾶν ξυμφοράν τιν' οὔσαν οὐκ ἔφραζέ μοι;

V. 801. ὡς ἐμοὶ χρῆσθαι κριτῆ habet Schol. ad Soph. Ai. v. 395.

V. 803. ἐπιστάμεθα BCBC. Correctum in Ald. Lasc.

V. 807. κατοῖσθα] Sic B. scriptum hoc habet. Schol. Vaticanus Cobeti: οὐ παροξύνεται τὸ κατοῖσθα.

V. 809. ἄγαν γ' ἐκεῖνος BC.

V. 810. οὔκουν ὀθνεῖον γὰρ οὔνεκ' εὐ πάσχειν νεκροῦ B. οὔκουν ὀθνεῖον γ' οὔνεκ' εὐ πάσχειν νεκροῦ C.

V. 811. καὶ λίαν οἰκεῖος ἦν] Sic BCBC. etiam Schol., qui hoc dicit: οὐκ ἦν ξένη, ἀλλὰ πάνυ οἰκεῖα. Ceteri libri nescio quo errore καὶ λίαν θυραῖος ἦν.

sed cum miratione repetentis ipsum, quo alter usus fuerat, vocabulum. Sic in Phoen. 1725. quum Oedipus dixisset, ἰὼ ἰὼ δεινὰ δειν' ἐγὼ τλάς, respondet Antigona: τί τλάς; τί τλάς; οὐχ ὄρα Δίκα κακοῦς, Οὐδ' ἀμείβεται βροτῶν ἀσυνεσίας. Iph. Aul. 460: τὴν δ' αὖ τάλαιναν παρθένον — τί παρθένον; "Αἰδῆς νῦν, ὡς ἔοικε, νυμφεύσει τάχα — ὡς ἔγκισ'. Cfr. Bacch. 1176. 1181. Seneca Agam. 961. Clyt. Et esse demens te parem nobis putas? Electr. Nobis? quis iste est alter Agamemnon tuus? ubi vide T. Badenum. PFLUGK. Adde Terentii And. V, 3, 18

sq. P. Mi pater. SI. Quid mi pater? quasi tu huius indigeas patris. R. K.

V. 808. εἰ μὴ τι — ἐψεύσατο] scil. κάτοιδα. PFLUGK.

V. 810. "εὐ πάσχειν est bene sibi esse velle, quod Plautus dicit bene sibi facere, non ut Monk. vertit, bene tractari, to be well treated." MATTHIAE.

V. 813. χαίρων ἔθ'.] Recte A. Matthiae interpretatur: valeas, noli mihi diutius importunus et molestus esse, ut Phoen. 921: χαίρων ἔθ'. οὐ γὰρ σῶν με δεῖ μαντινμάτων. Cf. Aristophan. Thesm. 1193. PFLUGK.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

χαίρων ἴθ' ἡμῖν δεσποτῶν μέλει κακά.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὄδ' οὐ θυραίων πημάτων ἄρχει λόγος.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐ γάρ τι κωμάζοντ' ἂν ἠχθόμην σ' ὄρων.

815

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλ' ἢ πέπονθα δειν' ὑπὸ ξένων ἐμῶν;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐκ ἦλθες ἐν δέοντι δέξασθαι δόμοις.

V. 813. ἡμῖν δὲ δεσπ. [B]C. ex dittographia natum.

V. 815. οὐ γάρ σε κωμάζοντ' ἂν ἠχθόμην ὄρων BC.

V. 817. δόμοις B.

V. 818—820. nuper in interpolationis suspicionem adduxit Kirchhoffius et post eum Nauckius et sane in Schol. cod. Vatic. Cobe-

V. 816. Iph. A. 847: ἀλλ' ἢ πέπονθα δεινά. Vide adnot. ad Heracl. 426. PFLUGK.

V. 817. ἐν δέοντι] in tempore. Hipp. 927: οὐ γάρ ἐν δέοντι λεπτιουργεῖς, πάτερ. Poëta incertus apud Stob. XXXVI, 5, (vol. II. p. 40.) *Ἀηρεῖς ἐν οὐ δέοντι καιρῷ φιλοσοφῶν*. Datum δόμοις defendit Monkus collato Aristoph. Pac 272. *κάν δέοντι τῇ πόλει*. PFLUGK.

V. 818—820. *πένθος γὰρ ἡμῖν ἐστὶ — πατήρ γέρον]* Quod stichomythiae ratio hoc loco turbatur, iam veteres critici itemque recentiores, de quibus dixi in adnot. critica, hos tres versus de interpolatione suspectos habuerunt. His ego propterea adsentiri non potui, quod in hoc loco, in quo ipse nodus totius fabulae habetur, iustissima ac maxime idonea causa stichomythiae negligendae inesse videtur. V. enim 816., quo Hercules ex famulo quaesierat: ἀλλ' ἢ πέπονθα δειν' ὑπὸ ξένων ἐμῶν; iusta quasi ansa famulo praebita erat longioris narrationis de funere Alcestidis. Ea opportunitate iam incipit uti famulus,

quod dicit: οὐκ ἦλθες ἐν δέοντι δέξασθαι δόμοις. πένθος γὰρ — στολμούς τε. Necdum finita eius oratio est, quum Hercules interpellans dicit: τίς δ' ὁ κατθανών; et quae sequuntur. Id ipsum rectissime instituit poëta. Nam neque a famulo narranda erant quae omnes qui fabulam usque adhuc novimus, scimus et Hercules omnis humanitatis expers esset, si id usque ad finem sibi narrari pateretur nec sentiret se rebus ita comparatis iniuriam fecisse Admeto, quod in eius aedibus laeto hospitio usus esset. Itaque Hercules sollicitus de eo, quod iam agnoscit sibi aperiri, infortunio Admeti, neque tamen rem ipsam suspicans quaerit interpellans de ea re. Sic famulo necessitas imponitur, ut statim quid factum sit pronuntiet. Hic igitur omnia egregie constant nec idonea causa erat criticis de turbata stichomythiae ratione querendi. Nam ubi ipse fabulae nodus solvitur et tota paene fabulae ratio immutatur, ibi etiam ipsa oratio atque tota actio immutanda erat. R. K.

V. 820. *τέκνων τις φροσ-*

πένθος γὰρ ἡμῖν ἐστὶ καὶ κουρὰν βλέπεις
μελαμπέπλους στολομούς τε.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τίς δ' ὁ κατθανών;
μῶν ἢ τέκνων τι φροῦδον, ἢ πατὴρ γέρων; 820

ΘΕΡΑΠΩΝ.

γυνὴ μὲν οὖν ὄλωλεν Ἀδμήτου, ξένε.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τί φῆς; ἔπειτα δῆτά μ' ἐξενίζετε;

ti legitur: ταῦτα τὰ ἰσθία (λαμβεῖα) ἐν τισιν οὐκ ἔγκειται. Vide infra adn. exegeticam.

V. 820. μῶν ἢ τέκνων τι φροῦδον γένος ἢ πατὴρ γέρων B., sed γένος expunctum est, incertum utrum a priore an a secunda manu. μῶν ἢ τέκνων τι φροῦδον ἢ πατὴρ γέρων abcd. μῶν ἢ τέκνων τις φροῦδος ἢ γέρων πατὴρ BC.

δος] Bacch. 1307: τῆς σῆς τόδ' ἔρος, ὃ τάλαινα, ἠδυόος Ἀλοχισία καὶ κάκιστα κατθανόνθ' ὄρω. Troad. 735: ὃ φιλιαί, ὃ περισσὰ τιμηθεῖς τέκνον. Soph. Oed. T. 1167: τῶν Δαίου τοῖνον τις ἦν γεννημάτων, ubi vid. Elmsl. Cf. Stallb. ad Protag. p. 315. C. = p. 40. Schaefer. in Epimetro I. ad Aristoph. Plut. p. XXXIV. ad Eur. Phoen. 1730. Meinek. ad Menandr. p. 193. PFLUGK. Quae hic dixit Pflugk. de genere in illa coniunctione verborum immutato sunt vera omnia, eademque similitudo est etiam in Latina oratione, ut si dicatur fluminum omnium maximus, phaselus omnium navium celerrimus et quae sunt eiusmodi, sed minime cadunt in hunc locum. Nam et librorum auctoritas requirit, ut scribamus: μῶν ἢ τέκνων τι φροῦδον κτέ. potius quam μῶν ἢ τέκνων τις φροῦδος, et ipsa sententia loci hoc potius commendat quam illud. Hercules enim, etsi sollicitus quid sit auditurus, nondum tamen maiorem domus hospitalis calamitatem vèretur, itaque de infante mortuo cogitat aut de parente sene: quae res

etsi luctuosa esset Admeto hospiti, non tamen ei summum maerorem adferret. In eiusmodi interrogatione non debuisse dici ab Hercule: μῶν ἢ τέκνων τις φροῦδος κτέ. apparet. Nam in definiendo genere iam significaretur maiusculum fuisse puerum prolemque masculam, quod aegrius ferendum esset, praesertim in regia domo, nunc non definito genere de infante eoque parvulo quaeritur, ut iam non de causa maiore luctus quaeri videatur. Hanc ob rem τέκνων τι φροῦδον scribendum erat, quod qui codicem Vaticanum descripsit, quum non satis intelligeret, videtur γένος adiecisse, quod deinceps et in eo libro recte expunctum est nec scriptum habetur in ceteris melioris notae libris. R. K.

V. 822. ἔπειτα δῆτα] et tamen. El. 576: ἔπειτα μέλλεις προςπινεῖν φιλιάτοις; Iph. A. 650: κάπειτα λελβεῖς δάκρυ' ἀπ' ὀμμάτων σέθεν; Herc. Fur. 266: κάπειτα πράσσω πόλλ' ἐγώ; Med. 1398. Ion. 1390. Vid. Hermann ad Vig. p. 683. [Klotz. ad Devar. vol. II. part. II. p. 541.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἦδεῖτο γάρ σε τῶνδ' ἀπώσασθαι δόμων.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ σκέτλι, οἴας ἤμπλακες ξυναόρου.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἀπωλόμεσθα πάντες, οὐ κείνη μόνη.

825

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλ' ἠσθόμην μὲν ὄμμι' ἰδὼν δακρυόροοῦν
κουράν τε καὶ πρόσωπον· ἀλλ' ἔπειθέ με
λέγων θυραῖον κῆδος εἰς τάφον φέρειν.
βία δὲ θυμοῦ τάςδ' ὑπερβαλὼν πύλας

V. 825. μόνον C.

V. 831. ἀπεκώμαζον B. κατ' ἐνώμαζον C.

V. 832. δώματος BC. δώμασιν ceteri libri. προσκειμένου Scalliger.

V. 834. Monkius scribi voluit: ποῖ νιν εὐρήσω μολῶν; cf. Hippol. 1048; ποῖ γῆς ἀνακτα τῆςδε Θεοῖα μολῶν εὐροῖμ' ἄν, ὦ γυναῖκες, quod ut improbable non est, sic tamen non necessarium.

al. p. 534 sq.] Recte autem ἐξε-
νέετε, in quo Admetus cum suis
cogitatur, etsi sequitur v. 823.
ἦδεῖτο, quod in dominum tantum
aedium cadit. PFLUGK.

V. 825. ἀπωλόμεσθα πάν-
τες, οὐ κείνη μόνη] Usita-
tissima haec formula est in si-
gnificando luctu alicuius personae,
quae nobis carissima fuit, ut aut
dicamus, id quod hoc loco fit, nos
perisse una, non illam solam,
aut quod infra dicitur v. 1082.
perdidisse illos, qui morti
sint, nos ipsos quoque.
Conf. Hippol. v. 833: ἀπώλεσας
γὰρ μᾶλλον ἢ κατέφθισο. Haec
eadem formula est Latinorum,
ut in Terentii And. IV. 5, 8.
CR. Itan Chrysis? hem.
MY. Nos quidem pot mi-
seras perdidit., ad quem lo-
cum recte adnotavit Donatus:
Hic intelligitur supra sub-
audiendum: periit. Nam
pro periit haec reposuit
perdidit. Cicero pro Rosc.
Am. .12. §. 83: eiusdem viri

mortem, quae tantum po-
tuit, ut omnes occisus
perdiderit et adflixerit.
Vide S. I. E. Rau. Var. lect.
ad Cic. orat. lib. I. p. 120 sq.
R. K.

V. 829. βία δὲ θυμοῦ] Recte
Monkius adsimilavit Aeschyl.
Sept. ad Theb. 608: φρενῶν
βία, animo invito. R. K.

V. 831. «De κάτα, tamen
cum indignatione, vid. Valck.
ad Phoen. p. 205 seq. Heind.
ad Plat. Gorg. §. 28. Phaedon.
§. 89.» MATTHIAE.

V. 832. ἀλλὰ σοῦ τὸ μὴ
γράφαι] Plato Phaedon. p.
99. B: τὸ γὰρ μὴ διελεσθαι οἶόν
τ' εἶναι κτε. Sympos. p. 177. C:
τὸ οὐκ τοιούτων μὲν περὶ πολ-
λὴν σπονδὴν ποιήσεσθαι, Ἐρωτα
δὲ μηδένα πω ἀνθρώπων τετολ-
μημέναι εἰς ταυτηνὴ τὴν ἡμέραν
ἀξίως ὑμῆσαι. Cfr. Bernhar-
dy Synt. p. 355. Rost. Gr.
125. not. 5. p. 604. ed. VII. ad-
not. ad Med. 1051. PFLUGK.

ἔπινον ἀνδρὸς ἐν φιλοξένου δόμοις 830
 πράσσοντας οὕτω. κῆρα κωμάζω κῆρα
 στεφάνοις πνκασθεῖς; ἀλλὰ σοῦ τὸ μὴ φράσαι
 κακοῦ τοσοῦτου δώματος προκειμένου.
 ποῦ καὶ σφε θάπτει; ποῦ νιν εὐρήσω μολῶν;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ὄρθην παρ' οἶμον, ἢ 'πὶ Λάρισσαν φέρει, 835
 τύμβον κατόψει ξεστὸν ἐκ προαστίου.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ πολλὰ τλᾶσα καρδία καὶ χεῖρ ἐμή,
 νῦν δεῖξον, οἶον παῖδά σ' ἢ Τιρυνθία
 'Ηλεκτρονόου ἐγείνατ' Ἀλκμήνη Διί.

V. 836. προαστείου BCB.

V. 837. καὶ χεῖρ ἐμή BCBC. Tzetzes chil. II. 809. Id ego iam olim in Nov. ann. philol. et paedag. vol. XIX. p. 298 sq. recipiendum esse docui. ψυχὴ τ' ἐμή, quod est ex Orest. v. 460. ductum, Lascaris et Ald. e libris sec. fam.

V. 839. 'Ηλεκτρονόου] Sic C et alii libri, ut videtur, ἐγείνατ' Blomfieldius. γείνατ' libri.

V. 842. δ' BC.

V. 832 sqq. ἀλλὰ σοῦ τὸ μὴ φράσαι κακοῦ τοσοῦτου δώματος προκειμένου] Ego recepi id, quod in omnibus libris legitur, nisi quod deteriores codd. pro δώματος habere videntur δώμασιν. Librorum autem auctoritatem sic explicandam esse existimo: Sed tua culpa est, quod non dixisti, quum tantum malum domus herilis adesset. Sic etiam genetivus δώματος recte obtineri potest. Priorem autem partem iam recte Scholiasta explicavit: ἀλλὰ τοῦτο σὸν ἀμάρτημα τὸ μὴ εἰπεῖν ἀληθὲς ἐπὶ τοῦ θάπτοντος τοῦ Ἀδμήτου, et qui hunc sequutus erat Wüstemannus. R. K.

V. 834. ποῦ καὶ σφε θάπτει] Aristoph. Lys. 170: τὸν τῶν Ἀθηναίων γε μὰν ἰνάχεται Πᾶσαι τις ἀν-πέλοισεν αὐτὴν μὴ πλαδδιῆν; Hecub. 515: πῶς καὶ νιν ἐξεπράξατ'; ἀρ' αἰδοῦμενοι; ubi de vi particulae καὶ monitum. Cf. Stallb. ad Plat.

Eurip. Vol. II. Sect. II.

Euthyphr. p. 13. [Cf. Not. crit. in Anthol. Pal. p. 296]. PFLUGK.

V. 835. ὄρθην παρ' οἶμον] v. Bernhardt Synt. p. 257. Monkii coniecturam ἐπὶ Λαρίσσης iure improbat Hermannus, monetque ἐπὶ Λάρισσαν φέρει esse ad Larissam ducit, ἐπὶ Λαρίσσης, versus eam regionem, ubi Larissa est. PFLUGK.

V. 837. ὦ πολλὰ τλᾶσα καρδία καὶ χεῖρ ἐμή] Hercules est non solum de animi fortitudine, verum etiam de corporis viribus gloriari. Quominus de huius loci scriptura dubitari possit, conf. Soph. Trach. v. 1046., ubi idem Hercules hoc dicit: ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ καὶ λόγῳ κακὰ καὶ χερσὶ καὶ νῶτοις μοχθήσας ἐγώ. et ibid. v. 1089 sqq., ubi ille de amissis viribus corporis sic lamentatur: ὦ χέρεις, χέρεις, ὦ νῶτα καὶ στέρν', ὦ φίλοι βραχίονες, ὦ μείρις ἐκείνοι

δεῖ γάρ με σῶσαι τὴν θανοῦσαν ἀρτίως 840
 γυναῖκα κεῖς τόνδ' αὐθις ἰδρῦσαι δόμον *
 "Ἀλκηστίν' Ἀδμήτῳ θ' ὑπουργῆσαι χάριν.
 ἐλθὼν δ' ἄνακτα τὸν μελάμπεπλον νεκρῶν
 Θάνατον φυλάξω καὶ νιν εὐρήσειν δοκῶ
 πίνοντα τύμβου πλησίον προσφαγμάτων. 845
 κἄνπερ λοχῆσας αὐτὸν ἐξ ἕδρας συθείς
 μάρψω, κύκλον δὲ περιβάλω χεροῖν ἐμαῖν,
 οὐκ ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐξαιρήσεται
 μογοῦντα πλευρά, πρὶν γυναῖκ' ἐμοὶ μεθῆ.
 ἦν δ' οὖν ἀμάρτω τῆσδ' ἄγρας καὶ μὴ μόλη 850
 πρὸς αἱματηρὸν πέλανον, εἴμι τῶν κάτω
 Κόρης ἀνακτός τ' εἰς ἀνηλίους δόμους,
 αἰτήσομαί τε· καὶ πέποιθ' ἄξιεν ἄνω
 "Ἀλκηστίν, ὥστε χερσὶν ἐνθεῖναι ξένου,
 ὅς μ' εἰς δόμους ἐδέξατ' οὐδ' ἀπήλασε, 855
 καίπερ βαρεία συμφορᾷ πεπληγμένος,

V. 846. λοχῆσας] Schol. Vat. Cobeti: γράφεται λοχέλας (λοχίας cod.).

V. 847. περιβάλω Monkus. περιβαλῶ BbcdB. Schol.: καὶ περιβαλὼν αὐτῷ κύκλον.

V. 851. τῶν κάτω libri. τὴν κάτω Musurus.

V. 852. ἀνηλίου B.

V. 862. ἰὼ semel BcdB. ὦ semel C. ἰὼ ἰὼ B. Dein στυγε-

κτέ. Itaque recte Hercules, ubi de re ardua suscipienda cogitat, non solum animum suum compellat, verum etiam manum, qua corporis vires potissimum indicantur. R. K.

V. 842. » Aesch. Prom. 656: Σὸν ἔργον, Ἴοϊ, τοῖσδ' ὑπουργῆσαι χάριν, ubi Blomf. confert h. v. et Sophocl. in Colch. n. 313. Dind.: Ἡ φῆς ὑπομνύς ἀνθυπουργῆσαι χάριν;» MONK. Bene ὑπουργίαν et χάριν distinxit Plutarchus adv. Stoic. c. 21. vol. XIV. p. 29. Hutt.: ἄλλο δὲ τι ποιῆ τὴν ὑπουργίαν χάριν ἢ τὸ πρὸς τι χρησίμου ὑπάρξαι τῷ δεομένῳ τὸν παρασχόντα; PFLUGK.

V. 843. Schol. εἰδωλοποιεῖται μελαίνας πτέρυγας ἔχων ὁ

Θάνατος, unde Musgravius coniecit μελάμπερον.] Θανάτου personam illustrat Valcken. Schol. in N. T. I. p. 359. Videndus praecipue Iodrell. Boissonade.] PFLUGK.

V. 845. Iunge πίνοντα προσφαγμάτων, eadem constructione, qua in Hecuba v. 610: Βάψασ' ἔνεγκε δεῦρο ποντίας ἀλός. Vide Matth. Gr. §. 323. 'Libamina mortuis fiebant ex vino, lacte, oleo, melle, aqua.' Verba sunt Blomfieldii, quem vide in Gloss. ad Aesch. Pers. 616. PFLUGK.

V. 851. Αἱματηρὸν πέλανον cruorem humi fusum dixit etiam Iph. T. 300. Rhes. 430. PFLUGK.

V. 857. ἔκρυπτε δ'] scil. τὴν συμφορὰν. PFLUGK.

ἔκρυπτε δ' ὦν γενναῖος αἰδεσθεῖς ἐμέ.
 τίς τοῦδε μᾶλλον Θεσσαλῶν φιλόξενος;
 τίς Ἑλλάδ' οἰκῶν; τοιγάρ οὐκ ἔρεϊ κακὸν
 εὐεργετῆσαι φῶτα γενναῖος γεγώς.

860

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ἰὼ ἰῶ. στυγναὶ πρόσοδοι,
 στυγναὶ δ' ὄψεις χήρων μελάθρων.
 ἰὼ μοί μοι, αἰαῖ αἰαῖ.
 ποῖ βῶ; πᾶ στῶ; τί λέγω; τί δὲ μή;
 πῶς ἂν ὀλοίμαν;

865

ἦ βαρυνδαίμονα μήτηρ μ' ἔτεκεν.
 ζηλῶ φθιμένους, κείνων ἔραμαι,
 κεῖν' ἐπιθυμῶ δώματα ναίειν.
 οὔτε γὰρ ἀνγὰς χαίρω προσορῶν,
 οὔτ' ἐπὶ γαίας πόδα πεζεύων.
 τοῖον ὄμηρόν μ' ἀποσυλήσας
 "Αἰδη Θάνατος παρέδωκεν.

870

ραὶ B.

V. 863. αἰαῖ αἰαῖ Hermannus. ζ ζ B. ζ ζ cd. αἰ αἰ B. αἰ αἰ C.

V. 864. ποῖ στῶ BbcdB. πῆ στῶ B. πᾶ στῶ Porsonus ad He-
 cub. 1010. Conf. Pflugk. ad Heraclid. 19. εκ

V. 865. ἔτικτεν B. ἔτικτε C. ἔτικτεν cd. ἔτεκε B. ἔτικτεν B.

V. 868. χαίρων προσορῶ bcd.

V. 861. ἔρχεται δ' Ἄδμητος
 ἀπὸ τοῦ τύμβου καὶ οὐ τολμᾷ
 ἰσιέναι. SCHOLIASTA.

V. 864. Aesch. Prom. 106:
 ἀλλ' οὔτε σιγᾶν οὔτε μὴ σιγᾶν
 τύχας Οἴδον τέ μοι τάσδ' ἔστι. —
 Mox πῶς ἂν ὀλοίμαν, utinam
 perierim. cf. Buttm. ad Soph.
 Phil. 794. PFLUGK. Vide quae
 dixi ad Med. v. 97. p. 23. R. K.

V. 866. κείνων ἔραμαι]
 i. e. τῶν ἐκεῖ. cf. v. 744. Sic
 τᾶδε in Helena v. 738 interpre-
 tati sumus τὰ ἐνθάδε. Adde
 Suppl. 1184: ἃ χροῖ σε δρᾶσαι,
 δρῶντα δ' ὠφελεῖν τᾶδε, i. e.
 hanc civitatem. Plutarchus
 Pyrrho p. 391. C: στάσις γάρ,
 ᾧ Κινέα, πάντα νῦν ἐκεῖνα καὶ
 ἀναρχία πόλεων καὶ δημαγωγῶν
 δξύτης, Ἀγαθοκλέους ἐκλειποπό-
 τος, de quo loco videndus

Fritzschi in Iahnii An-
 nal. I, 2. p. 273. PFLUGK.
 Ceterum videtur Aristophanes
 hunc locum ante oculos habuisse
 in Vesp. 751: κείνων ἔραμαι,
 κείθι γενόμαν, ἔν' ὁ κήρυξ φη-
 σί· τίς ἀψήφιστος; ἀνιστάσθω.,
 ubi Euripideus dicendi color de-
 ridetur, quamquam scholiasta
 Hippolyto hoc tribuit. R. K.

V. 869. πόδα πεζεύων]
 Dictum ut Heracl. 802: ἐκβάς
 τεθρόππων ὕλλος ἀρμάτων πόδα.
 Or. 1470: Μυκηνίδ' ἀρβύλην προ-
 βάς. Phoen. 1413: προβάς δὲ
 κῶλον δεξιόν. Vide ad Helen.
 948. ad Heracl. 169. PFLUGK.

V. 871. Verissime docuit
 Hermannus interpellari verba
 chori exclamationibus Admeti,
 non ut istae voces partem ver-
 suum efficerent, sed ab his se-

ΧΟΡΟΣ.

πρόβα πρόβα· βᾶθι κεῦθος οἴκων,
 ΑΔΜΗΤΟΣ.

στορ. α΄.

αἰαῖ.

ΧΟΡΟΣ.

πεπονθὼς ἄξι' αἰαγμάτων.
 ΑΔΜΗΤΟΣ.

εἰ εἰ.

ΧΟΡΟΣ.

δι' ὀδύνας ἔβας,
 σάφ' οἶδα·

ΑΔΜΗΤΟΣ.

φεῦ φεῦ.

ΧΟΡΟΣ.

τὰν νέρθεν οὐδὲν ὠφελεῖς, 875
 ΑΔΜΗΤΟΣ.

ἰὼ μοί μοι.

ΧΟΡΟΣ.

τὸ μήποτ' εἰσιδεῖν φιλίας ἀλόχου
 πρόσωπον ἄντα λυπρόν.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ἔμνησας ὃ μου φρένας ἤλκωσεν·

V. 872—877. omnes choro tribuuntur cum ipsis interiectionibus in BC. itemque in antistropha.

V. 875. τὰν νέρθε δ' Hermannus sine idonea causa.

V. 879 sq. τί γὰρ—ἀλόχου; habet Stob. flor. LXIX. 12. III. p. 27.

V. 880. φιλίας ἀλόχου BC errore, ut videtur, e v. 876. Ceteri et Stob. πιστῆς ἀλόχου.

parandae essent. Itaque v. 875. constabit e monometro iambico et dimetro trochaico catalectico. PFLUGK.

V. 874. Comparavit Monkius El. 1212: Σάφ' οἶδα, δι' ὀδύνας ἔβας. Phoen. 577: δι' ὀδύνας ἄν ἔβας. Vide adnot. ad Androm. V. 175. PFLUGK.

V. 878. ἤλκωσεν] Suppl. 222: λαμπρόν δὲ θολερῶ δῶμα συμμύξας τὸ σὸν Ἠλκώσας οἴκους. Soph. Antig. 651: τί γὰρ γένοιτ'

ἄν ἔλκος μεῖζον ἢ φίλος κακός; PFLUGK.

V. 879. Verum olim viderat Hermannus ad Vig. p. 884: 'Μεῖζον cum genetivis construendum est; quid enim tristius est ad amittendum quam fida uxor?' In qua interpretatione refutanda operam perdidit Matthiae; nec sane scio, cur aliam ipse Hermannus in editione Alcestidis viam putaverit [Nihil aliud voluit illo loco nisi rationem reddere ex-

τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν μείζον ἁμαρτεῖν
πιστῆς ἀλόχου; μή ποτε γήμας 880
ᾧφελον οἰκεῖν μετὰ τῆσδε δόμους.
ζηλῶ δ' ἀγάμους ἀτέκνους τε βροτῶν.
μία γὰρ ψυχὴ, τῆς δ' ὑπεραλγεῖν
μέτριοι ἀχθος.

παίδων δὲ νόσους καὶ νυμφιδίους 885
εὐνάς θανάτοις κεραιζομένας
οὐ τλητὸν ὄρα,ν, ἐξὸν ἀτέκνους
ἀγάμους τ' εἶναι δια παντός.

ΧΟΡΟΣ.

Τύχα, τύχα δυσπάλαιστος ἦκει. ἀντιστρ. α'.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

αἰαῖ.

ΧΟΡΟΣ.

πέρας δὲ γ' οὐδὲν ἀλγῶν τίθης. 890

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ἔ ἔ.

ΧΟΡΟΣ.

βαρέα μὲν φέρειν,
ομως δὲ

V. 882—884. habet Stob. flor. LXVIII. 13. III. p. 20.

V. 883. ψυχῆ γὰρ μιᾷ B. ψυχὴ δὲ μία C. τῆσδ' libri Euripidis. τῆς Stob. l. c. τῆς δ' Nauckius. Recte.

V. 887 sq. ἀτέκνοις ἀγάμοις τ' BC. Alterum ceteri libri et Schol. tuentur.

V. 890. ἀλγῶν B. ἀλγέων ceteri. τίθης d. τιθεῖς bc. τιθεῖς BC BC. πέρας δ' οὐδὲν BC. τιθεῖς ἀλγέων C.

plicationis suae ad Vigerum l. c. expromptae. R. K.]; de qua copiosius quam qui iuverit exposuit Fritzschius Quaest. Luc. p. 89. Dixit de hoc loco etiam Matthiae in Gr. p. 846. PFLUGK.

V. 883. τῆς ὑπεραλγεῖν] De τῆς pro ταύτης posito vide quae monui ad v. 264. Hipp. 258: τὸ δ' ὑπὲρ διισσῶν Μίαν ᾠδνεῖν ψυχὴν χαλεπὸν βάρος, ὡς καὶ τῆσδ' ὑπεραλγῶ. Soph. Antig. 630: ἀπάτας λεχέων ὑπερ-

αλγῶν, ubi vid. Herm. PFLUGK.

V. 826. » Imitatur Homerum II. X, 63: καὶ θαλάμους κεραιζομένους.» BLOMFIELD.

V. 890. » Male Monkius interrogandi signum addiderat, quo hiulca fit chori oratio. Immo ille improbens nimium Admeti luctum ita dicit: sors quidem tibi atrocissima obtigit: sed finem nullum facis dolendi. Quo significat, quamvis illa dira sors

ΑΔΜΗΤΟΣ.

φεῦ φεῦ.

ΧΟΡΟΣ.

τλᾶθ' οὐ σὺ πρῶτος ὤλεσας
ΑΔΜΗΤΟΣ.

ιώ μοί μοι.

ΧΟΡΟΣ.

γυναῖκα· συμφορά δ' ἐτέρους ἐτέρα
πιέζει φανείσα θνατῶν.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ὦ μακρὰ πένθη λῦπαι τε φίλων 895
τῶν ὑπὸ γαῖαν.

τί μ' ἐκόλυσας ῥῖψαι τύμβου
τάφρον εἰς κοίλην καὶ μετ' ἐκείνης
τῆς μέγ' ἀρίστης κεῖσθαι φθίμενον;
δύο δ' ἀντὶ μιᾶς Αἰδῆς ψυχὰς 900
τὰς πιστοτάτας σὺν ἄν' ἔσχεν, ὁμοῦ

V. 894. θνητῶν BCB. θνατῶν C. βροτῶν bc.

V. 896. γαῖαν B.

V. 901. σὺν ἄν' ἔσχεν Hermaunus: συναν ἔσχεν BB. συνέσχεν Cabcd. σὺν γε ἔσχεν C.

V. 902. λῦπην BCcd. λῦμαν .

sit, tamen non esse sine fine lugendum.» HERMANN.

V. 893. »Heraci. 611: παρὰ δ' ἄλλον ἄλλα Μοῖρα διώκει. Aesch. Prom. 283: ταυτιά τοι πλανωμένη Πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονή προσιζάνει.» MONK.

V. 897. ῥῖψαι] Intransitive Helen. 1325: ῥίπτει δ' ἐν πένθει πέτρινα κατὰ δρῶα πολυνεφέα, ubi vid. adnot. Cf. Matth. Gr. §. 496. 5 p. 934 seq. Eilendt. ad Arrian. de Exp. Alex. II, 4, 9. PFLUGK.

V. 902. διαβάντε] Masculinum pro feminino. Vide Matth. Gr. §. 436. p. 813. PFLUGK. Est tamen hoc loco discrimen, utrum dicas διαβάσας an διαβάντε. Si διαβάντε dicitur, ita ut genus femininum non obtineatur,

magis id, quod appositionis instar adiungitur, per se constare videtur, quasi Latine dicas: Orcus duas animas fidelissimas una haberet, par simul infernalem lacum transgressum. Quod contra si diceretur διαβάσας tantummodo animae simul transgressae significarentur. διαβάσα autem hic vix potuit dici, quod non est de duabus feminis ut par efficiant compositis sermo. Alia causa loci Sophoclei est ex Oedipo Col. v. 1679., ubi Antigona de se et sorore sua dicit ἰδόντε καὶ παθούσα, quod est par, quod vidit, et binae feminae, quae passae sunt. R. K.

V. 904. ἐν γένει] cognata

χθονίαν λίμνην διαβάντε.

ΧΟΡΟΣ.

ἔμοί τις ἦν	στρ. β'.
ἐν γένει, ᾧ κόρος ἀξιόθρηνος	
ᾧλετ' ἐν δόμοισιν	905
μονόπαις· ἀλλ' ἔμπας	
ἔφερε κακὸν ἄλις ἄτεκνος ὦν,	
πολιάς ἐπὶ χαίτας	
ἤδη προπετής ὦν	
βιότου τε πόρσω.	910

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ᾧ σχῆμα δόμων, πῶς εἰσέλθω;	
πῶς δ' οἰκήσω, μεταπίπτοντος	
δαίμονος; οἴμοι. πολὺ γὰρ τὸ μέσον·	
τότε μὲν πεύκαις σὺν Πηλιάσιν	915
σὺν θ' ὑμεναίοις ἔστειχον ἔσω,	

V. 904. κοῦρος BCbed B. κῶρος C. κόρος Lasc. et Ald.

V. 905. ᾧλετ' BCb. ᾧχετ' [B]C.

V. 910. βλου bcd. πόρσω Gaisfordius. πρόσσω libri. conf. Soph. Oed. Col. 226. Electr. 213.

V. 916. ἔστειχον ἔσω [B.] ἔστειχον εἶσω. [CC.] ἔστειχον εἶσω bcdB.

tus mihi erat, cui defle-
ri dignus puer domi obiit.
Rhes. 413: οἱ δ' οὐδὲν ἡμῖν ἐν
γένει πεφικότες Soph. Oed. T.
1016: ὁ θούνεκ' ἦν σοι Πόλυβος
οὐδὲν ἐν γένει. 1430: τοῖς ἐν γέ-
νει γὰρ ἰάγγενῃ μάλισθ' ὄραν
Μόκοις τ' ἀκούειν εἰσεβῶς ἔχει
κακά. Cf. Herm. ad Vig. 858.
PFLUGK. Scite observavit Fr.
Jacobs. in Animadv. p. 36., quod
de simili sententia ab Euripide
in persona Thesei relata Cicero
scripsisset in Disput. Tusc. lib. III.
c. 14. §. 30. Quod autem The-
seus a docto se audisse
dicit, id de se ipso loquitur
Euripides. Fuerat enim
auditor Anaxagorae, quem
ferunt nuntiata morte filii
dixisse: Sciebam

me genuisse mortale m.,
fortasse hoc ipso quoque
loco cogitasse Euripidem
de magistro suo Anaxagora.
Id etsi pro certo adfirmari
non poterit, tamen sine idonea
causa negavit G. Hermannus.
R. K.
V. 907. ἔφερε κακὸν ἄλις]
Respexit ad hunc locum Hesych.
I. 1. p. 234. ἄλις· ἱκανῶς,
πλήρης ἢ αὐταρκής, ἔστι καὶ
μετρίως, ὡς Εὐριπίδης Ἀλκήστιδι.
Proprie dicitur satis tulit, id
est, ita tulit, ut satis esset,
quod denique nihil aliud est
nisi satis fortiter tulit. R. K.

V. 911. ᾧ σχῆμα δ.] Vide
adnot. ad Hecub. 620. PFLUGK.

V. 914. Schol. τὸ μέσον.
τὸ διάφορον τῆς νῦν τύχης καὶ

φιλίας ἀλόχου χέρα βαστάζων.
 πολυάχητος δ' εἶπετο κῶμος
 τήν τε θανοῦσαν κᾶμ' ὀλβίζων,
 ὡς εὐπατρίδαι καὶ ἀπ' ἀμφοτέρων 920
 ὄντες ἀρίστων σύζυγες εἶμεν.
 νῦν δ' ὑμεναίων γόος ἀντίπαλος,
 λευκῶν τε πέπλων μέλανες στολμοὶ
 πέμπουσί μ' ἔσω
 λέκτρων κοίτας ἐς ἐρήμους. 259

ΧΟΡΟΣ.

παρ' εὐτυχῆ 930
 σοι πότμον ἦλθεν ἀπειροκάκῳ τὸδ'
 ἄλγος· ἀλλ' ἔσωσας
 βίοτον καὶ ψυχάν.
 ἔθανε δάμαρ, ἔλιπε φιλίαν·

V. 917. φιλίας] Schol. Vatic. Cobeti: γράφεται πιστῆς.

V. 920. καὶ ἀπ' BCed[B] καπ' C.

V. 921. ἀρίστων libri. ἀριστῶν Hermannus. ἀριστέων Nauckius. Qui ἀριστέεις sunt, ii etiam ἀριστοὶ recte dici possunt. Ne quis Med. v. 5. commemoret, vide ea, quae ego ad eum locum adnotavi p. 14. Dein εἶμεν Gaisfordus. εἶμεν B. ἦμεν ceteri libri.

V. 924. εἶσω Ced.

V. 925. ἐς om. C.

V. 926. παρ' εὐτυχῆ (εὐτυχεῖ a sec. man.) σοι πότμος B.

V. 929. post ψυχάν addit B. ἄδμ. ἔξ. χορός. ὦ ἄδμητε. ἔξ

τῆς παλαιᾶς. Comparant Herodot. IX, 82: ὡς δὲ τῆς θούλης ποιήθεισης ἦν πολλὸν τὸ μέσον. I, 126: οἱ δὲ ἔφησαν πολλὸν εἶναι αὐτέων τὸ μέσον. PFLUGK.

V. 917. βαστάζων] tenens, s. complexus. Soph. Oed. Col. 1104: προσέλθετ' ὦ παῖ, πατρὶ καὶ τὸ μηδαμὰ Ἐλπισθὲν ἦξιεν σῶμα βαστάσαι δότε. Electr. 905: χερσὶ βαστάσασα. Phil. 657: ἀρ' ἔστιν, ὥστε κἀγγύθεν θεῖαν λαβεῖν, καὶ βαστάσαι με προσκύσαι φ', ὥσπερ θεόν; PFLUGK.

V. 925. λέκτρων κοίτας] κοίτας λέκτρον Med. 436. γόων ὧν καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων κλύουσα Θρήνος Hecub. 298., cui Porsonus contendit Troad. 605: Θρήνων ὀδυρμοί. Adde Phoen. 1190. Iph. T. 370: ἀρμάτων ὄχοι. Suppl. 662: ἀρμάτων ὀχήματα.

Phoen. 660: δεργμάτων κόραι. Herc. F. 413: πέπλων φάρος. 664: ζωᾶς βιοτάν. et quae adnotavit Erfurdt. ad Soph. Antig. 420 (424 Br.). Vide Rost. Gr. §. 140. 4. c. p. 774. ed. VII. cl. ib. §. 96, 2, b, d. p. 400. PFLUGK.

V. 926. παρ' εὐτυχῆ πότμου] eo ipso tempore, quo fortuna secunda uterbaris. Παρὰ de tempore praesente vel durante dictum notavit Matthiae Gr. p. 1174. Wolfius ad Demosth. Lept. §. 70. et §. 117. p. 304. 361. Wyttenbach. ad Plutarchi Mor. 172, F. Voc. ἀπειροκάκος similiter usum esse Thucydidem V, 105: μακροσαντες ὑμῶν τὸ ἀπειροκάκον, οὗ ζηλοῦμεν τὸ ἄφρον, docuit Monkius. PFLUGK.

V. 931. Quod G. Hermannus

τί νέον τόδε; πολλούς
ἤδη παρέλυσεν
θάνατος δάμαρτος.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

φίλοι, γυναικὸς δαίμον' εὐτυχέστερον 935
τοῦμοῦ νομίζω, καίπερ οὐ δοκοῦνθ' ὁμῶς·
τῆς μὲν γὰρ οὐδὲν ἄλγος ἄψεται ποτε,
πολλῶν δὲ μόχθων εὐκλεῆς ἐπαύσατο.
ἐγὼ δ', ὄν οὐ χρῆν ζῆν, παρῆς τὸ μόρσιμον
λυπρὸν διάξω βίοτον· ἄρτι μανθάνω. 940
πῶς γὰρ δόμων τῶνδ' εἰσόδους ἀνέξομαι;
τίν' ἂν προσειπῶν, τοῦ δὲ προσρηθῆς ὕπο,
τερπνῆς τύχοιμ' ἂν εἰσόδου; ποῖ τρέπομαι;
ἢ μὲν γὰρ ἔνδον ἐξελεῖ μ' ἐρημία,
γυναικὸς εὐνάς εὐτ' ἂν εἰσίδω κενάς 945

est etiam in Cbcd leviter correctis. Omittunt haec omnia BC. Videtur aliquid ex stropha excidisse.

V. 931. πολλούς Canterus. πολλοῖς libri. Id defendi potest, si dein scribis δάμαρτας e C., quamquam ea ipsa correctio esse videtur librarii.

V. 931. δάμαρτας C.

V. 939. χρῆν Elmsleius. χρῆ libri.

V. 940. μανθάνων [B]C.

V. 944. ἐξελεῖ B.

πολλοῖς ita tutari voluit, ut diceret ad verbum παρέλυσεν ex antecedentibus verbis φίλων supplendum esse, id recte improbat Pflugkius. Nimium enim quaesita et adfectata oratio est. Recepta autem Canteri coniectura πολλούς, quod propter ipsam litterarum summam similitudinem confusum saepe cum πολλοῖς est, vide supra v. 503., omnia bene procedunt. R. K.

V. 936. De voc. ὁμῶς monitum ad Helen. 728. PFLUGK.

V. 937. Comparat. Blomfieldius Aeschyl. fr. Philoct. (n. 229. Dind.) ἄλγος δ' οὐδὲν ἄπτεται νεκρῶν. Soph. Oed. Col. 955: θανόντων δ' οὐδὲν ἄλγος ἄπτεται. PFLUGK.

V. 940. ἄρτι μανθάνω] Composui olim cum Med. 85:

ἄρτι γινώσκεις τόδε. Bacch. 1295: Διόνυσος ἡμᾶς ὄλεσ' ἄρτι μανθάνω. Xenoph. Apol. Socr. §. 27: Τί τοῦτο; εἰπεῖν αὐτόν, ἢ ἄρτι δακρύετε; οὐ γὰρ πάλλυϊστε, ὅτι ἐξ ὄτουπερ ἐγενόμην, κατεψηφισμένος ἦν μου ὑπὸ τῆς φύσεως ὁ θάνατος; PFLUGK. Ceterum recte Euripides facit, ut, quod famulus supra dixit v. 146: οὐπω τόδ' οἶδε δεσπότης, πρὶν ἂν πάθοι, id verum esse ipse nunc Admetus declaret, quod dixit se modo sentire, quam miser esse videatur. R. K.

V. 943. ποῖ τρέπομαι] Haec et quae sequuntur verba eam orationis figuram continent, qua non solum tragici poëtae saepe usi sunt, velut ipse Euripides in Med. v. 502 sq.: νῦν ποῖ τράπωμαι; πότρεα πρὸς πατρὸς δόμους, οὐς

θρόνους τ' ἐν οἷσιν ἴξε καὶ κατὰ στέγας
 αὐχμηρὸν οὐδας, τέκνα δ' ἀμφὶ γούνασι
 πίπτοντα κλαίῃ μητέρ', οἱ δὲ δεσπότην
 στένωσιν οἶαν ἐκ δόμων ἀπώλεσαν.
 τὰ μὲν κατ' οἶκον τοιάδ'· ἐξωθεν δέ με 950
 γάμοι γ' ἐλῶσι Θεσσαλῶν καὶ ξύλλογοι
 γυναικοπληθεῖς· οὐ γὰρ ἐξανέξομαι
 λεύσσων δάμαρτος τῆς ἐμῆς ὀμήλικας.
 ἐρεῖ δέ μ' ὅστις ἐχθρὸς ὢν κυρεῖ τάδε·
 ἰδοῦ τὸν αἰσχροῦς ζῶνθ', ὃς οὐκ ἔτλη θανεῖν, 955

V. 948. κλαίῃ ed [B]C. κλαίει B[C].

V. 950. οἶκους BC.

V. 951. γάμοι τ' ἐλῶσι Wakefieldius. Libri γ' ἐλῶσιν.

V. 957. κατ' [B]C. εἴτα ceteri libri.

V. 962 sqq.

στρ. α'.

∪ / / ∪ ∪ —
 x
 — ∪ / ∪ ∪ — ∪ —

σοὶ προδοῦσα καὶ πάτραν ἀφικό-
 μην; ἢ πρὸς ταλαινας Πελιάδας;
 καλῶν γ' ἂν οὖν δέξαιτό μ' οὐ-
 κοῖς ὢν πατέρα κατέκτανον, quem
 locum expressit Ennius ap. Ci-
 ceronem de orat. lib. III. c.
 58. §. 217., verum saepe etiam
 oratores, in quam rem Cicero l.
 c. §. 219. Gracchi illud adfert:
 Quo me miser conferam?
 quo veram? in Capitoli-
 umne? At fratris sanguine
 redundat. An domum?
 matremne ut miseram
 lamentantem videam et
 abiectam? cl. Quintiliano
 Inst. orat. lib. XI. c. 3. §. 115. quo-
 que loquentes, dum alios con-
 sultare videntur, ipsi aperiunt
 condicionem, in qua versentur,
 desperatam. Imitatus est etiam
 Cicero hoc schema pro L. Mu-
 rena c. 41. §. 88. R. K.

V. 948. οἱ δὲ] δοῦλοι in-
 telliguntur, neque tamen ut id
 vocabulum omissum dici possit,
 quod visum est Schaefero

ad L. Bos. p. 117. Ceterum
 haec sic resolvenda sunt: οἱ δὲ
 στένωσιν, ὅτι τοιαύτην δεσπότην
 ἐκ δ. ἀπώλεσαν. Ion. 796: ἀν' ὑ-
 γρὸν ἀμπιαιην αἰθέρα — οἶον οἶον
 ἄλγος ἐπαθον. Herc. Fur. 816:
 Ἄψ' ἐς τὸν αὐτὸν πτερυλον ἤκο-
 μεν φόβου, Γέροντες, οἶον φάσμι,
 ὑπερ δόμων ὄρω; Soph. Oed.
 T. 1227: οἴμαι γὰρ οὐτ' ἂν Ἴστρον
 οὔτε Φᾶσιν ἂν Νίψαι καθαρῶ
 τήνδε τὴν στέγην, ὅσα κεύθει.
 Vide Schaefer. ad Bosium p.
 252. Fritzs. Quaest. Luc.
 p. 117 seq. PFLUGK.

V. 951. γάμοι γ' ἐλῶσι
 Θεσσαλῶν καὶ ξύλλογοι
 γυναικοπληθεῖς] Recte sic A.
 Matthiae edidit. Tantum enim
 abest ut γ' hoc loco mutandum
 esse videatur, ut sententiam
 praebeat aptissimam. Hac enim
 particula hoc significat Admetus,
 se omissis aliis rebus, quae ei
 molestae foris sint, nuptiis qui-
 dem certe Thessalorum et con-
 gregationibus mulierum plenis

ἀλλ' ἦν ἔγηνεν ἀντιδοῦς ἀψυχία
πέφευγεν Ἄιδην· εἴτ' ἀγήρ· εἶναι δοκεῖ;
στυγεῖ δὲ τοὺς τεκόντας αὐτὸς οὐ θέλων
θανεῖν. τοιάνδε πρὸς κακοῖσι κληδόνα
ἔξω. τί μοι ζῆν δῆτα κύδιον, φίλοι,
κακῶς κλύοντι καὶ κακῶς πεπραγότι;

960

ΧΟΡΟΣ.

ἐγὼ καὶ διὰ μούσας
καὶ μετάρσιος ἦξα καὶ

σιρ. α'.

x
- - - - -
x
- - - - -
5 x
- - - - -
x
- - - - -
x
- - - - -
x
- - - - -
- - - - -
- - - - -

deterri, ne foras se vertat, ut in maiorem modum vis ac potestas eorum vocabulorum appareat. Vide quae de hoc eius particulae usu explicavi ad Devar. vol. II. part. 1. p. 276 sqq. Ceterum de verbis ξύλλογοι γυναικοπληθῆς recte adsimulaverunt interpretes Aeschyli Pers. 182: γυναικοπληθῆς ὄμιλος. et Suppl. 30: ἀρσενοπληθῆ ἔσμον ὑβριστῆν Αἰγυπιογενῆ. R. K.

V. 954. ἐρεῖ δέ μ'] Vide ad v. 658. Suppl. 343: τί γάρ μ' ἐροῦσιν οἳ γε δρυμενεῖς βροτῶν; PFLUGK.

V. 960. Androm. 640: κύδιον βροτοῖς Πένητα χρηστὸν ἢ κακὸν καὶ πλούσιον Γαμβρόν πεπᾶσθαι. Interpretatur Hesych. voc. κύδιον· κρείττον, αἰρετώτερον. PFLUGK.

V. 962 sqq. Solacium chorus Admeto petit ex insuperabili vi necessitatis, Alcestidi ex cultu ac veneratione, qua eam noti ignotique prosequuntur sint.

Ceterum iis verbis haec explicari a choro fecit poeta, ut non immerito reprehenderetur ab Schol.: ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ προσώπου τοῦ χοροῦ βούλεται δεῖξαι ὅσον μείσχε τῆς παιδείσεως. [Nolim tamen gravius reprehendere Euripidem, ut fecit in priore editione Pflugkius, sed potius excusare poetam, qui in docenda fabula non tam quid hominibus antiquioribus aut etiam agrestioribus dicere conveniret spectavit, verum illud potius ante oculos habuit, quid culti homines sua aetate sentire soleant. Ita factum est ut maiorem doctrinae elegantiam Pheraeis hominibus tribueret quam eis convenire videretur; fecit tamen illud sollerter, quod una Orphicarum fabularum, unde illi, qui commercium cum Thracibus haberent, suam doctrinam hausisse viderentur, mentionem fecit, ut ipse quodam modo nobis viam ostenderet, qua se ex-

ἔστιν, οὐ σφαγίων κλύει. 975
 μή μοι, πότνια, μείζων
 ἔλθοις ἢ τὸ πρὶν ἐν βίῳ.
 καὶ γὰρ Ζεὺς ὅ τι νεύσῃ,
 σὺν σοὶ τοῦτο τελευτᾷ.
 καὶ τὸν ἐν Χαλύβοις δαμά- 980
 ζεις σὺ βία σίδαρον,
 οὐδέ τις ἀποτόμου
 λήματός ἐστιν αἰδώς.
 καὶ σ' ἐν ἀφύκτοισι χερῶν εἶλε θεὰ δεσμοῖς· στρ. β.
 τόλμα δ' οὐ γὰρ ἀνάξεις ποτ' ἐνερθεῖν 985

- V. 962—966. excerpit Stobaeus in ec. I, 4. I. p. 59.
 V. 962. μετὰ Stobaeus. Dein μεταρσίον ἤρξα.
 V. 964. πλείστον libri et Stobaeus. πλείστον errore typographi apud Aldum.
 V. 966—999. οὐδέ — γῆρως habet Schol. ad Hec. 1243.
 V. 970. Ἀσκληπιάδαις ἔδωκε G. Hermannus in Elem. doctr. metr. p. 531. Ἀσκληπιάδαις παρέδωκε libri.
 V. 977. ἔλθοις om. C.
 V. 978. ὅτε bcd. νεύσῃ [B]C. νεύσει BCabcd.
 V. 980. Χαλύβοισι BC.
 V. 981. σὺ βία libri noti omnes. h. C. adscriptum γρ. οὐ βία. σιδηρον BC.
 V. 984. ἀφύκτοισι BC.
 V. 985. τόλμα τὰδ' BCabcd. τόλμα δ' [B]C. correcti.

periphrasis est, ut Phoen. 995: Καμείαν μέριμναν. Iph. T. 394: οἰστρός Ἰούς. Hipp. 794: Πιθέως γῆρας, ubi vide Monk. Propert. II, 20, 19: Sed tibi subsidium delphinum currere vidi, Qui, puto, Arioniam vexerat ante Iyam. PFLUGK.

V. 971. φάρμακα — ἀντιτεμών] ἀντιτεμών φάρμακον Plato Legg. VIII. p. 856, B., ubi vide Astium p. 406. Adde quae adnotavimus ad Androm. 120. PFLUGK.

V. 973. μόνας] Nam de ceteris dis illud valet, quod dixit in Med. 964: πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος. PFLUGK.

V. 976. μή μοι — μείζων ἔλθοις] maiorem venire est nimio opere urguere, qua de re recte Monkius comparavit Med. 627 sq.: ἐρωτες ὑπὲρ μὲν ἄγαν ἐλθόντες κτέ., cui contrarium est, quod legitur ib. v. 630 sq.: εἰ δ' ἄλλῃς ἐλθοὶ Κύπρις. R. K.

V. 978. Apte Schol. memorat Hom. II. α, 526: οὐ γὰρ ἐμὸν παλιμάγρετον οὐδ' ἀπατηλὸν Οὐδ' ἀτελεύτητον, ὃ τί κεν κεφαλῇ κατανεύσω. — De Chalybum gente vide adnot. ad Heraclid. 162. PFLUGK.

V. 985. Homer. II. ω, 549: Ἄνσχεο, μηδ' ἄλλαστον ὀδύρεο σὸν. κατὰ θυμόν. Οὐ γὰρ τι

κλαίων τοὺς φθιμένους ἄνω.
καὶ θεῶν σκότιοι φθίνουσι παῖδες ἐν θανάτῳ. 990
φίλα μὲν ὅτ' ἦν μεθ' ἡμῶν,
φίλα δὲ . . . καὶ θανοῦσά'
γενναιοτάταν δὲ πασᾶν
ἔξεύξω κλισίαις ἄκοιτιν.

μηδὲ νεκρῶν ὡς φθιμένων χῶμα νομιζέσθω
ἀντιστ. β'. 995

τύμβος σᾶς ἀλόχου, θεοῖσι δ' ὁμοίως
τιμάσθω, σέβας ἐμπόρων. 1000

καὶ τις δοχμίαν κέλευθον ἐμβαίνων τόδ' ἐρεῖ.
αὐτὰ ποτὲ προῦθ' ἀνδρός,
νῦν δ' ἐστὶ μάκαιρα δαίμων.
χαῖρ', ὦ πότνι, εὖ δὲ δοίης.

τοῖαί νιν προσερούσι φᾶμαι. 1005

καὶ μὴν ὅδ', ὡς ἔοικεν, Ἀλκμήνης γόνος,
Ἄδμητε, πρὸς σὴν ἐστίαν πορεύεται.

V. 986. φθινομένους B.

V. 990. φθίνουσι BC. φθινύθουσι BCbed C, quod recepit Kirchhoffius in antistropha aliquid turbatum existimans.

V. 992. φίλα δὲ καὶ BbBC: φίλα δὲ Ccd. φίλα δὲ τι καὶ Mursurus. θανοῦσ' ἔσται BCcd. θανοῦσα ἔσται b. θανοῦσά' ἔστιν B. θανοῦσ' ἔστιν C. Nauckius olim scripsit: φίλα δὲ θανοῦσ' ἔσσει. Postea edidit: φίλα δὲ θανοῦσα κεῖται. Incerta sunt omnia.

V. 999. ὅμοιος BC.

πρήξεις ἀκαχήμενος νίος ἔηος,
Οὐδέ μιν ἀνστήσεις. Soph. El.
137: Ἄλλ' οὐτιδὶ τὸν γ' ἐξ Ἄϊδα
παγχοίνου λίμνας πατέρ' ἀνστήσεις
οὔτε γόοις οὔτε λιπαῖς.
PFLUGK.

V. 990. σκότιοι] Monkius praeunte Schol. interpretatur spurios, coll. Hom. II. ζ, 24. Troad. 252. Tu audi Hermannum: 'Σκότιοι φθίνουσι est ad Orci tenebras abeunt. Similiter Sophocles in Aiace 516: καὶ μητέρ' ἄλλη μοῖρα τὸν φύσαντά τε καθείλεν Ἄϊδου θανάσιμους οἰκήτορας. Ita θανάσιμοι βεβηκότες alibi.' PFLUGK.

V. 995. νεκρῶν — φθι-

μένων] Notissimus est hic Graecae linguae pleonasmus iam inde ab Homero usurpatus, v. Odys. λ, 37: νεκῶν καταπνευσιών. v. 490: νεκέσσι καταφθιμένοισι. Soph. Antig. 513: ὁ κατθανὼν νέκυσ. Eurip. Suppl. 44 sq. φθιμένων νεκῶν. ib. v. 558: τοὺς ὀλωλότας νεκρούς. Id. Troad. 91: θανόντων νεκρῶν. Id. Helen. 176: νέκυσιν ὀλομένοις. R. K.

V. 1000. σέβας ἐμπόρων] Platonis Comici epigramma est apud Plutarch. v. The- mist. extr., quod cum Euripideis contulit censor ed. Monk. ὁ σὸς δὲ τύμβος ἐν καλῶ κεχωσμένος Τοῖς ἐμπόροις πρόσρησις ἔσται πανταχοῦ. Τοὺς τ' ἐκ-

ΗΡΑΚΛΗΣ.

φίλον πρὸς ἄνδρα χρὴ λέγειν ἐλευθέρως,
 Ἄδμητε, μομφὰς δ' οὐχ ὑπὸ σπλάγγνοις ἔχειν
 σιγῶντ'. ἐγὼ δὲ σοῖς κακοῖσιν ἠξίουν 1010
 ἐγγὺς παρεστὼς ἐξετάζεσθαι φίλος·
 σὺ δ' οὐκ ἔφραζες σῆς προκείμενον νέκυν
 γυναικός, ἀλλὰ μ' ἐξένιζες ἐν δόμοις,
 ὡς δὴ θυραίου πῆματος σπουδὴν ἔχων.
 κάστεψα κραῖτα καὶ θεοῖς ἐλειψάμην 1015
 σπονδὰς ἐν οἴκοις δυστυχοῦσι τοῖσι σοῖς.
 καὶ μέμφομαι μὲν, μέμφομαι παθῶν τάδε,
 οὐ μὴν σε λυπεῖν ἐν κακοῖσι βούλομαι.
 ὦν δ' οὖνεχ' ἦκω δεῦρ' ὑποστρέψας πάλιν,
 λέξω. γυναιῖκα τήνδε μοι σῶσον λαβῶν, 1020
 ἕως ἂν ἵππους δεῦρο Θρηκίας ἄγων
 ἔλθω τύραννον Βιστόνων κατακτανών.

- V. 1001. ἐβαίνων C.
 V. 1003. προῦθαν' Monkus. προῦθανεν libri.
 V. 1004. διδοίης C.
 V. 1009. μομφὰς C. Schol. μομφὰς BCB.
 V. 1017. καὶ μέμφομαι δὲ B. καὶ μέμφομαι δὲ C.
 V. 1020. σῶσαι B.
 V. 1021. θρηκίας BC. In C. ίους supra scriptum est.
 V. 1022. ἔλθω] ἐνθα BC.

πλείοντας εἰσπλείοντάς τ' ὄψεται,
 Χλόπoταν ἄμιλλα τῶν νεῶν, θεά-
 σεται. PFLUGK.

V. 1004. εὐ δὲ δοίης] An-
 drom. 751: ὦ πρέσβυ, θεοί σοί
 δοῖεν εὐ καὶ τοῖσι σοῖς., ubi vide
 adnot. PFLUGK.

V. 1009. μομφὰς δ' οὐχ
 ὑπὸ σπλάγγνοις ἔχειν σι-
 γῶντ'] 'οὐ χρὴ τὸν φίλον τοῦς
 φίλους ἀποκρύπτειν τὰς μέμψεις.'
 SCHOLIASTA.

V. 1010. ἠξίουν] "dignum
 me censebam. Sic Suppl.
 385: Θεσεύς σ' ἀπαιτεῖ πρὸς
 χάριν θάψαι νεκρούς, Ἐγγε-
 λτον' οἰκῶν γαίαν, ἀξιώων τυχεῖν."
 MONK. Ἐξετάζεσθαι est spe-
 ctari. Demosth. de cor. §.

173: ἴν' εἰδῆτε, ὅτι μόνος τῶν
 λεγόντων καὶ πολιτενομένων ἐγὼ
 τὴν τῆς εὐνοίας τάξιν ἐν τοῖς
 δεινοῖς οὐκ ἔλιπον, ἀλλὰ καὶ λέ-
 γων καὶ γράφων ἐξηταζόμεν
 τὰ δέονθ' ὑπὲρ ὑμῶν ἐν αὐτοῖς
 τοῖς φοβεροῖς. ibid. §. 277: εἰ δ'
 οὖν ἔστι καὶ παρ' ἐμοί τις ἐμπει-
 ρία τοιαύτη, ταύτην μὲν εὐρή-
 σετε πάντες ἐν τοῖς κοινοῖς ἐξε-
 ταζομένην ὑπὲρ ὑμῶν ἀεὶ καὶ
 οὐδαμοῦ καθ' ὑμῶν οὐδ' ἰδίᾳ.
 Vide Wyttenbach. ad Plu-
 tarchi Moralia p. 74, B. Aστ.
 ad Plat. Legg. p. 301. PFLUGK.

V. 1014. ὡς δὲ ἡ — σπ. ἔχων]
 simulans te alieni mali
 cura teneri. De vi particu-
 larum ὡς δὲ ἡ monitum ad Helen.
 1057. PFLUGK.

- πράξας δ' ὃ μὴ τύχοιμι, νοστήσαιμι γάρ·
 δίδωμι τήνδε σοῖσι προσπολεῖν δόμοις.
 πολλῶ δὲ μόχθῳ χεῖρας ἤλθεν εἰς ἐμάς· 1025
 ἀγῶνα γὰρ πάνδημον εὐρίσκω τινὰς
 τιθέντας ἀθληταῖσιν, ἄξιον πόνον,
 ὅθεν κομίζω τήνδε νικητήρια
 λαβών· τὰ μὲν γὰρ κοῦφα τοῖς νικῶσιν ἦν
 ἵππους ἄγεσθαι, τοῖσι δ' αὖ τὰ μείζονα 1030
 νικῶσι, πυγμὴν καὶ πάλην, βουφόρβια·
 γυνὴ δ' ἐπ' αὐτοῖς εἶπετ'· ἐντυχόντι δὲ
 αἰσχρὸν παρεῖναι κέρδος ἦν τόδ' εὐκλεές.
 ἀλλ', ὥσπερ εἶπον, σοὶ μέλειν γυναικα χροή·
 οὐ γὰρ κλοπαίαν, ἀλλὰ σὺν πόνῳ λαβών 1035
 ἦκω· χρόνῳ δὲ καὶ σὺ μ' αἰνέσεις ἴσως.

ΑΛΜΗΤΟΣ.

οὔτοι σ' ἀτίζων οὐδ' ἐν ἐχθροῖσιν τιθεῖς

- V. 1023. νοστήσοιμι C.
 V. 1024. σοι B. σοῖς γε C. σοῖσι ceteri libri. πρόσπολον BC.
 V. 1025. πολλῶι δὲ μόχθῳι ἤλθε χεῖρας BC. Natum ex an-
 tiqua scriptione πολλῶι μόχθῳι.
 V. 1027. πόνον BC. πόνον bcd. πόνον BC.
 V. 1029. Inde ab hoc versu habemus etiam cod. Harleianum
 5743. [A].
 V. 1036. σὺ γ' BC.
 V. 1037. ἀτίζων A. ἀτιμάζων ceteri libri. Dein αἰσχροῖσιν ABC.
 V. 1038. ἀθλίον BCAB. ἀθλίους abcd C.
 V. 1039. προκείμενον Bbc.

V. 1023. πράξας δ' ὃ μὴ τύχοιμι] «si tamen id patiar, quod utinam mihi non contingat pati.» WAKEF.

V. 1028. » νικητήρια de una muliere, ut προσφάγματα in Hec. 269. συγκοιμήματα Andr. 1274. νυμφευτήρια Tro. 252. et alia eiusmodi.» MONK.

V. 1029. Ordo verborum est τοῖς μὲν γὰρ τὰ κοῦφα νικῶσιν ἦν κτλ. Vide ad Androm. 215. Sophocles Philoct. 1242: τίς ἐσται μ' οὐπικωλύσων τὸ δρᾶν. De constructione verbi νικῶν dixit Matthiae in Gr. §. 409. 3. p. 746. Tafel. Dilucid.

Pind. I. 1. p. 171. Obversatum poëtae Hom. II. ψ, 269. suspicatur Monkius. PFLUGK.

V. 1044sq. πολλοὶ δὲ σοι ξένοι Φεραίων, μὴ μὲ μιν μνήσκης κακῶν] Hunc locum videor mihi ex optimorum librorum auctoritate ita restituisse, ut amplius dubitandi locus relictus non sit. Non tamen ita haec verba intelligi volo, quasi per se stet illud membrum μὴ μὲ μιν μνήσκης κακῶν, ut ii fecerunt qui μὴ μ' ἀναμνήσκης κακῶν ediderunt — esset enim oratio prorsus inusitata, si sic coniunctivus praesentis poneretur —,

ἐκρουσ' ἐμῆς γυναικὸς ἀθλίου τύχας·
 ἀλλ' ἄλγος ἄλγει τοῦτ' ἂν ἦν προσκείμενον,
 εἴ του πρὸς ἄλλου δώμαθ' ὠρμήθης ξένου· 1040
 ἄλις δὲ κλαίειν τοῦμὸν ἦν ἐμοὶ κακόν.
 γυναικα δ', εἴ πως ἔστιν, αἰτουμαί σ', ἀναξ,
 ἄλλον τίν' ὅστις μὴ πέπονθεν οἷ' ἐγὼ
 σώζειν ἄνωχθι Θεσσαλῶν· πολλοὶ δὲ σοὶ
 ξένοι Φεραίων, μὴ 'μὲ μιμνήσκης κακῶν. 1045
 οὐκ ἂν δυναίμην τήνδ' ὄρων ἐν δώμασιν
 ἄδακρυς εἶναι· μὴ νοσοῦντί μοι νόσον
 προσθῆς· ἄλις γὰρ συμφορᾷ βαρύνομαι.
 ποῦ καὶ τρέφοιτ' ἂν δωμαίων νέα γυνή;
 νέα γάρ, ὡς ἐσθῆτι καὶ κόσμῳ πρόπει. 1050
 πότερα κατ' ἀνδρῶν δῆτ' ἐνοικήσει στέγην;
 καὶ πῶς ἀκραιφνῆς ἐν νέοις στρώφωμένη
 ἔσται; τὸν ἠβῶνθ', Ἡράκλεις, οὐ ῥάδιον

V. 1040. εἴπερ BC.

V. 1045. μὴ 'μὲ μιμνήσκης Klotzius. μὴ με μιμνήσκεις BC. μὴ με μισήσης bed. μὴ μ' ἀναμνήσης [AII] C. vulgo. Coniunctivus aoristi positus est ab iis grammaticis, qui coniunctivum praesentis aliorum ac debebant rettulerunt. Nauckius ed Kirchhoffius ediderunt: μὴ 'μὲ μιμνήσκεις κακῶν., μὴ 'μὲ ad superiora referentes. Vide adnot. exeget.

V. 1048. συμφοραῖς bed. Dein γυνή νέα b.

V. 1051. δῆ τιν' οἰκήσει bed A.

V. 1052. ἐν νέοις] ἐν δόμοις bed.

sed ut verba μὴ 'μὲ μιμνήσκης κακῶν ad verba, quae proxime antecesserunt, adsumantur in hanc sententiam: multi vero tibi sunt hospites Pheraeorum, neme commonefacias malorum, aut etiam, ut dicam aperte magis, ne opus sit te me memorem facere malorum meorum, id est denique nihil aliud nisi: ne ad me accedere debeas, ut mihi tradas mulierem meque admoneas mearum miseriarum, qui uxorem perdididi. Si pro parenthesis habeamus verba: πολλοὶ δὲ σοι

ξένοι Φεραίων, non credo esse orationem satis concinnam. Nunc autem omnia satis commode procedunt. R. K.

V. 1049. ποῦ καὶ τρέφοιτ' ἂν] De καὶ particula voculis interrogativis addita vide ad v. 834. Soph. Trach. 314.: τί δ' ἂν με καὶ κρίνοις; Xenoph. Oecon. XII, 4. al. PFLUGK.

V. 1050. ὡς — πρόπει] Id est τεκμαιρομένη, ὡς ἐ. κ. κ. πρόπει. Phoen. 148: λοχαγός, ὡς ὄχλος νιν ὑστέρω ποδὶ πάνοπλος ἀμφέπει. Plura adnotavi ad Helen. 74. PFLUGK.

- εἶργειν· ἐγὼ δὲ σου προμηθίαν ἔχω.
 ἢ τῆς θανούσης θάλαμον εἰσβήσας τρέφω; 1055
 καὶ πῶς ἐπεισφρῶ τήνδε τῷ κείνης λέγει;
 διπλῆν φοβοῦμαι μέμψιν, ἔκ τε δημοτῶν,
 μή τις μ' ἐλέγῃ τὴν ἐμὴν εὐεργέτιν
 προδόντ' ἐν ἄλλοις δεμνίοις πίτνειν νέας,
 καὶ τῆς θανούσης· ἀξία δέ μοι σέβειν· 1060
 πολλὴν πρόνοιαν δεῖ μ' ἔχειν. σὺ δ', ὦ γύναι,
 ἦτις ποτ' εἶ σὺ, ταῦτ' ἔχουσ' Ἀλκῆστιδι
 μορφῆς μέτρο' ἴσθι, καὶ προσήξαι δέμας.
 οἴμοι. κόμιζε, πρὸς θεῶν, ἐξ ὀμμάτων
 γυναικα τήνδε, μή μ' ἔλῃς ἡρημένον. 1065
 δοκῶ γὰρ αὐτὴν εἰσορῶν γυναιχ' ὄραν
 ἐμὴν· θολοῖ δὲ καρδίαν, ἐκ δ' ὀμμάτων
 πηγαὶ κατερόρώασιν· ὦ τλήμων ἐγώ,
 ὡς ἄρτι πένθους τοῦδε γεύομαι πικροῦ.

V. 1055. θάλαμον εἰσβήσας abcd A. θάλαμον βήσας B. εἰς θάλαμον βήσας BCC.

V. 1058. ἐλέγῃ B. ἐλέγχοι C. ἐλέγξῃ ceteri libri.

V. 1059. ἐν ἄλλοις BCbA. ἐν ἄλλῃς [B]C. Dein πίτνειν libri.

V. 1062. ταῦτ' A. Portus. ταῦτ' libri.

V. 1064. ἀπ' ὀμμάτων [AB] C.

V. 1056. ἐπεισφρῶ] Atticae consuetudinis vocabulum pro vulgari ἐπεισάγειν. Usus est eodem Euripides Elect. 1032: ἀλλ' ἦλθ' ἔχων μοι μαινάδ' ἐνθεον κόρην Λέκτροις τ' ἐπεισέφρησε, ubi correxit Seidlerus errorem adnotationis ad Troad. 664. Aristophanis aliorumque scriptorum locos notarunt F. A. Wolfius ad Demosth. Lept. p. 276. (Appar. Schaef. T. III. p. 144.) Wyttensbachius ad Eunap. T. II. p. 314. PFLUGK.

V. 1060. καὶ τῆς θανούσης] Notandum anacoluthon. Sic enim ingressus est orationem, ut additurus: καὶ ἐκ τῆς θανούσης, quemadmodum dixit ἐκ τε δημοτῶν. Nunc invertit constructionem: καὶ τῆς θανούσης πολλὴν πρ. δεῖ μ' ἔχειν. PFLUGK.

V. 1063. "Hom. Od. δ, 976: δέμας δ' ἦϊκτο γυναικί." BARNES.

V. 1065. μή μ' ἔλῃς ἡρημένον] Confert Monkius v. 1047: μή νοσοῦντί μοι νόσον προσθῆς. Sic Sophocles Antig. 1039: τίς ἀλκῆ τὸν θανόντι ἐπικτανεῖν; Philoct. 946: κούκ οἶδ' ἐναίρων νεκρόν. [Oedip. Col. 1026: καὶ σ' εἶλε θηρῶνθ' ἢ τύχη. Aelian. H. A. I, 29. de noctua: καὶ πρώτους μὲν αἰρεῖ τοὺς ὄρνιθοθήρας ἡρημένῃ. F. I.]

V. 1067. Hesychius: θολῶσαι ταράξαι, σκοτίσαι. Etym. M. p. 750, 10: τεθολωμένος. — καὶ ἐπὶ χαρᾶς. Φερεικράτης Μυρμηκανθρώποις (fr. 110: p. 48. ed. Runkel.). Γελῶντα καὶ χαίροντα καὶ τεθολωμένον· καὶ ἐπὶ λύπης· Τπὸ τῆς ἀνίας ἀνεθολοῦθ' ἢ καρ-

ΧΟΡΟΣ.

ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχοιμ' ἂν εὖ λέγειν τύχην· 1070
 χρὴ δ' , ὅστις εἶ σύ, καρτερεῖν θεοῦ δόσιν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

εἰ γὰρ τοσαύτην δύναμιν εἶχον, ὥστε σὴν
 εἰς φῶς πορευῆσαι νεοτέρων ἐκ δωμαίων
 γυναικα καὶ σοι τήνδε πορσῦναι χάριν.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

σάφ' οἶδα βούλεσθαι σ' ἂν. ἀλλὰ ποῦ τόδε; 1075
 οὐκ ἔστι τοὺς θανόντας εἰς φάος μολεῖν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

μὴ νῦν ὑπέρβαιν', ἀλλ' ἐναισίμως φέρε.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ῥᾶον παραινεῖν ἢ παθόντα καρτερεῖν.

V. 1072. ὥστε σὴν omnes libri, nisi quod B. habet ἢ θεοῖς nescio quo casu.

V. 1074. πορσῦναι A. Matthiae. πορσύναι libri.

V. 1076. ἐς φάος] BB. εἰς φάος C.

V. 1077. ὑπέρβαιν' B[C] ABC. ὑπέρβαλ' abcd. ἀναισίμως BCbcd A. ἐναισίμως [B] ἀναισίμως C.

δια. cf. Ruhnken. ad Tim. p. 142. PFLUGK.

V. 1071. χρὴ δ' , ὅστις εἶ σύ, καρτερεῖν θεοῦ δόσιν.] Sic libri omnes haec verba scripta exhibent. G. Hermannus, qui putavit chorum haec ad spectatores dicere, scribi voluit ὅστις εἶσι pro ὅστις εἶ σύ, ut haec sententia esset: Oportet dei, quisquis veniet, dona sustinere, id est, sive beneficus veniet sive inimicus. Haec sententia, etiamsi ab omnibus fere criticis comprobata est, vehementer mihi, ut ingenue fatear quod sentio, displicet. Neque enim quis deus donum adferret, quum praesentem Herculem viderent, dubitare quisquam poterat et omnis haec sententia, sive vera est per se sive falsa — nolo enim discer-

nere —, minime cadit in hunc locum, ubi non tam de eo, qui munus offert, quam de eo, qui munus accipere debet, quaeritur. Itaque ego obtineo librorum auctoritatem, quam ita explico: Oportet autem te, quisquis es, id est, qualiscunque tua condicio est, ratam habere donationem dei. Dicit autem chorus haec Admeto, etiamsi universam potius ille sententiam interponit quam Admetum admonere vult, quid ei faciendum sit. R. K.

V. 1077. μὴ νῦν ὑπέρβαιν'] Etiam si dubitari non potest et multis exemplis etiam probavit Monkius μὴ νῦν ὑπέρβαλλε hic dici potuisse, non tamen infitari possumus ὑπερβαίνειν ipsum quoque bonam sententiam habere, quod significat elato

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τί δ' ἂν προκόπτοις, εἰ θέλεις ἀεὶ στένειν;

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ἔγνωκα καὐτός, ἀλλ' ἔρωσ τις ἐξάγει.

1080

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τὸ γὰρ φιλῆσαι τὸν θανόντ' ἄγει δάκρυ.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ἀπώλεσέν με καὶ μάλλον ἢ λέγω.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

γυναικὸς ἐσθλῆς ἤμπλακες· τίς ἀντερῆ;

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ὥστ' ἄνδρα τόνδε μηκέθ' ἠδεσθαι βίῳ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

χρόνος μαλάξει, νῦν δ' ἔθ' ἠβιάσκει κακόν. 1085

V. 1078. habent Stob. flor. CXIV. 5. t. IEL. p. 364. Orion anth. VIII. 24. p. 55. Menand. monost. 475. Cassius Dio lib. XXXVIII. c. 18.

V. 1079. 1080. habet Chrysippus ap. Galen. de d. Hipp. et Plat. V. p. 413. ubi legitur: θέλοισ στένειν ἀεὶ.

V. 1080. τίς μ' ἐξάγει libri. τίς ἐξάγει est apud Galenum.

V. 1082. καὶ ἔτι BbcdB.

V. 1085. habet Galenus l. c. p. 419. μαλάξει σε BC. ἠβιάσκει Galen. l. c. ἠβῶ σοι libri.

animo modum excedere et saepe cum ἀμαρτάνειν coniungitur, conf. Soph. Ant. 659: ὅστις ὑπερβὰς ἢ νόμους βιάζεται, ἢ τοῦπιτάσσειν τοῖς κρατοῦσιν ἐννοεῖ. Id igitur quum optimorum librorum auctoritate commendaretur, recipiendum fuit. R. K.

V. 1078. Aesch. Prom. 271: Ἐλαφρὸν ὅστις πημάτων ἐξω πόδα ἔχει παραινεῖν νοῦθειν τε τὸν κακῶς Πράσσοντ'. Dio Cassius XXXVIII, 18: ὅθεν πον πάνν καλῶς εἴρηται, ὅτι ὄγον παραινέσαι ἐτέρους ἐστὶν ἢ αὐτὸν παθόντα καρτερῆσαι.

V. 1079. Comparat Monkius Hec. 954: ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ Θρημεῖν προκόπτοντ' οὐδὲν ἐς πρόσθεν κακῶν; Alcaei fr. III: Οὐ χρεὶ κακοῖσιν θυμὸν ἐπι-

τρέπειν. Προκόψομεσ γὰρ οὐδὲν ἀσάμενοι. Recte autem optativo subiicitur indicativus θέλεις, quia non dubia est Admeti voluntas. Med. 1134: δις τόσον γὰρ ἂν Τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνήασι παγκάκως. Demosth. c. Timocr. §. 167. p. 752. R: καὶ μὴν εἰ θέλετε σκέψασθαι παρ' ὑμῖν αὐτοῖς, ὧ ἄνδρες δικασταί, τί δοῦλον ἢ ἐλεύθερον εἶναι διαφέρει, τοῦτο μέγιστον ἂν εὔροιτε κτλ. Vide Schaeferum ad Demosth. T. III. p. 538. A. Matthiae ad Eur. Hipp. 471. Stallbaum. ad Platonis Apol. Soer. p. 42. PFLUGK.

V. 1080. ἐξάγει] dulcedo nescio quae maioris abripit (me) atque inducit. Suppl. 79: ἀπλήστος ἄδε μ' ἐξάγει χάρις γόων. Lysias Epitaph. §. 61: ἐξήχθην ὀλοφύρα-

ΑΔΜΗΤΟΣ.

χρόνον λέγοις ἄν, εἰ χρόνος τὸ κατθανεῖν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

γυνή σε παύσει καὶ νέου γάμου πόθοι.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

σίγησον· οἶον εἶπας· οὐκ ἄν φώμην.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τί δ' ; οὐ γαμεις γάρ, ἀλλὰ χηρεύσει λέχος;

ΑΔΜΗΤΟΣ.

οὐκ ἔστιν ἥτις τῷδε συγκλιθήσεται.

1090

ΗΡΑΚΛΗΣ.

μῶν τὴν θανοῦσαν ὠφελεῖν τι προσδοκᾷς;

V. 1087. πόθος [AB]C. πόθοι ceteri libri. Id ego iam olim in Nov. Ann. philos. et paedag. vol. XIX. p. 299. recipiendum dixi.

V. 1089. χηρεύεις μότος ABC.

V. 1090. τῷδ' ἀνδρὸς BC. Ceteri τῷδε. Altero recepto Kirchhoffius ἢ pro ἥτις scribi voluit. Id minime verum est. ἀνδρὸς receptum est e v. 1084., ubi v. Scholiasta: ἀνδρα τόνδ' ἑαυτὸν λέγει. Ille contra hoc loco rectissime: τῷδε δεικτικῶς ἐμοί.

σθαι. PFLUGK. Sic etiam Scholiasta verba intellexit, qui haec habet: ἔρωσ τοῦ θρηγεῖν. R. K.

V. 1082. Hyperbolicam dictionem exemplis illustravi ad Hecub. 667: ὃ παντάλαινα, καὶ μᾶλλον ἢ λέγω. Adde Demosth. Or. I. c. Stephan. §. 73. p. 1123, R: οὐκοῦν δεινόν, ὡ γῆ καὶ θεοί, καὶ πέφα δεινοῦ. PFLUGK.

V. 1035. Moeris p. 180: Ἡβᾶν Ἀττικῶς ἀκμάζειν Ἑλληνικῶς. Ἡβάσκειν δὲ ἐπὶ τῶν παιδῶν τῶν ἀρχομένων Ἡβᾶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ἀττικοί. [Photius tamen hoc habet: Ἡβάσκει ἀκμάζει, fortasse ex hoc ipso loco. R. K.] Hoc praeceptum veriti migrare Monkius, Blomf., Matth. veterem lectionem ei, quae a Galeno conservata est, praetulerunt. Con-

tra dixit Hermannus, ne Moeridem quidem Ἡβάσκειν semper insenscendi significatione positum contendere, attulitque exemplum eius verbi pro Ἡβᾶν usurpati in Macedonii Epigr. XXVIII. Anth. Pal. VI, 30, 6: Οἶσθα, μάκαρ, κέκμηκα· κακοῦ δ' ἐπὶ γῆραος ἡμῖν Ἄλλυτος Ἡβάσκει γυνοτακῆς πεντή. Ceterum ne opus quidem esse, ut Ἡβάσκειν pro Ἡβᾶν positum dicamus, docet Med. v. 60: ἐν ἀρχῇ πῆμα κοῦδέπω μεσοί. PFLUGK.

V. 1087. γυνή σε παύσει] scil. λυπούμενον. PFLUGK.

V. 1091. ὠφελεῖν dixit, non ὠφελήσειν, quod Admetum Hercules, non quis futurus sit maioris sui fructus, sed quem iam nunc ex eius lacrimis et orbitate uxor capiat, cogitare putat. Cf. ad Hecub. 233. PFLUGK.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

κείνην ὅπουπέο ἔστι τιμᾶσθαι χρεῶν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

αἰνῶ μὲν αἰνῶ· μωρίαν δ' ὀφλισκάνεις.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ὡς μήποτ' ἄνδρα τόνδε νυμφίον καλῶν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἐπήνεσ' ἀλόχῳ πιστὸς οὔνεκ' εἶ φίλος.

1095

ΑΔΜΗΤΟΣ.

θάνομι' ἐκείνην καίπερ οὐκ οὔσαν προδοῦς.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

δέχου νυν εἴσω τήνδε γενναίων δόμων.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

μή, πρὸς σε τοῦ σπείραντος αἰτουῦμαι Διός.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

καὶ μὴν ἀμαρτήσῃ γε μὴ δράσας τάδε.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

καὶ δρῶν γε λύπη καρδίαν δηχθήσομαι.

1100

V. 1094. καλῶν [B]. Schol.: ἴσθι μὴ καλέσων με νυμφίον. καλόν B. καλεῖν AC.

V. 1097. δέχου νυν Ald. Lasc. δέχου νῦν libri.

V. 1098. ἄντομαι [AB]C.

V. 1101. πείθου· τάχα γὰρ BC. πιθοῦ. τάχ' ἂν γὰρ ceteri libri.

V. 1092. ὅπουπέο ἔστι] Hoc dicit, sive iis in locis Alcestis versetur, ut frustra lugeatur, sive aliquem habitura sit harum rerum sensum, tamen hunc illi debitum esse honorem. Vide ad Heracl. 649. PFLUGK.

V. 1093. μωρίαν ὀφλισκάνεις] stultitiae crimen subire videris. Conf. Soph. Antig. v. 468 sq.: σοὶ δ' εἰ δο-

κῶ νῦν μῶρα δρῶσα τυχάνειν, σχεδόν τι μῶρα μωρίαν ὀφλισκάνω, et quae C. Wexius ad eum locum adnotavit p. 174. Eurip. Iph. Herc. 476: μωρίαν τ' ὀφλισκάνει θνήσκει θ' ὁμοίως. R. K.

V. 1094. ὡς — καλῶν] Ex Herculis verbis intelligendum esse αἰνεῖ monet Hermannus. PFLUGK.

V. 1095. ἐπήνεσ'] Aoristus

ΗΡΑΚΛΗΣ.

παίθου· τάχ' ἄν γὰρ ἐς δέον πέσοι χάρις.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

φεῦ·

εἶθ' ἐξ ἀγῶνος τήνδε μὴ "λαβῆς ποτε.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

νικῶντι μέντοι καὶ σὺ συννικῶς ἐμοί.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

καλῶς ἔλεξας· ἢ γυνή δ' ἀπελθέτω.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἄπεισιν, εἰ χρή· πρῶτα δ' εἰ χροῶν ἄθρει. 1105

ΑΔΜΗΤΟΣ.

χρή, σοῦ γε μὴ μέλλοντος ὀργαίνειν ἐμοί.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

εἰδώς τι καὶ γὰρ τήνδ' ἔχω προθυμίαν.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

νίκα νυν. οὐ μὴν ἀνδάνοντά μοι ποιεῖς.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλ' ἔσθ' ὄθ' ἡμᾶς αἰνέσεις· πιθοῦ μόνον.

V. 1102. λάβης B. λάβοις C.

V. 1105. ὄρα pro ἄθρει [A]BC. e glossemate.

V. 1108. habet B. in margine, om. C. Habent ceteri libri. In libris νῦν, in Ald. correctum νυν.

V. 1109. ἀλλ' ἔσθ' ἡμᾶς πότ' αἰνέσεις bcd. Dein πείθου A. πείθου B. ab altera manu πείθου.

cuius manet effectus, ut Troad. 53. 713. 887. Iph. T. 1023. Iph. A. 440. Or. 1672. Adde quae notata sunt ad Helen. 330. PFLUGK.

V. 1100. καὶ δρωῶν γε λύπη καρδίαν δηχθήσομαι] Hanc ipsam formulam carpere videtur in Euripide Aristophanes Acharn. 1: ὄσα δὴ δήδηγμαί τὴν ἑμαντοῦ καρδίαν. conf. Rhés. 596. R. K.

V. 1103. «Observanda consulto quaesita ambiguitas, quum Hercules praemium Admeti esse significet, Admetus autem dici credat gaudere se debere ob illius victoriam, ut qui tanquam amicus in communionem veniat huius victoriae.» HERMANN.

V. 1107. εἰδώς τι καὶ γὰρ τήνδ' ἔχω προθυμίαν] De his verbis vide quae diximus supra ad v. huius fab. 51. R. K.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

κομίζετ', εἰ χρὴ τήνδε δέξασθαι δόμοις.

1110

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐκ ἂν μεθειήν τὴν γυναῖκα προσπόλοις.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

σὺ δ' αὐτὸς αὐτὴν εἰσαγ', εἰ βούλει, δόμοις.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἐς σὰς μὲν οὖν ἔγωγε θήσομαι χέρας.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

οὐκ ἂν θίγοιμι· δῶμα τ' εἰσελθεῖν πάρα.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τῆ σῆ πέποιθα χειρὶ δεξιᾷ μόνῃ.

1115

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ἄναξ, βιάζει μ' οὐ θέλοντα δρᾶν τάδε.

V. 1111. μεθειήν σοις γυναῖκα abcd.

V. 1112. εἰσαγ' B. εἰ δοκεῖ [AB]C. εἰ βούλει ceteri libri. δόμοις C.

V. 1114. δῶμα δ' [AB]C.

V. 1117. προτεῖναι — καὶ θίγειν BC. πρότεψε — καὶ θίγε bcd. προτείνειν — καὶ θίγειν. [A]BC θιγεῖν Elmsleius. Dein καὶ δὲ BCbc. καὶ μὴν [A]C.

V. 1111. οὐκ ἂν μεθειήν τὴν γυναῖκα προσπόλοις] Hac iam optimorum librorum testimonio restituta lectione, quam propter absurdam in libris minoris fidei corruptionem reliquerant superiores editores, perspicua est totius loci ratio, ut ad ineptias confugere non oporteat. Admetus ministris, quibus comitatus processerat ut rex, hoc negotium mandaverat, ut mulierem introducerent in domum suam. Huic rei refragaturus rectissime iam regerit Hercules: Non ita dimittam a me mulierem, ut committam ministris. Quod ubi audivit Admetus, ne tum quidem ipse suis manibus excipere vult mulierem, sed rogat

Herculem, ut ipse eam introducat in domum, quod tamen, ut deo, ita mandat, ut adiungat, εἰ βούλει, si vis, ne ei impedire videatur. R. K.

V. 1112. σὺ δ'] Sic in Iph. Aul. 1134: σὺ δ' ἦν γ' ἔρωτις εἰκότ', εἰκότ' ἂν κλύοις. Vide ad Med. 942. ad Heracl. 258. PFLÜGK. Ceterum non probo, quod nuper A. Kirchhoffius ex unius libri B. levi indicio (εἰσαγ' γαγ') scribi voluit εἰσαγ'. Neque enim sic aut melius versus procedit aut usitator aoristus in hac forma orationis est quam praesens, quod fere semper memini me legere in eius modi locis, velut infra v. 1147: ἀλλ' εἰσαγ' εἶσω τήνδε. et in Aristoph. Acharn. v. 11: ὁ δ' ἀνεί-

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τόλμα προτεῖναι χεῖρα καὶ θιγεῖν ξένης.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

καὶ δὴ προτείνω, Γοργόν' ὡς καρατόμῳ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἔχεις;

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ἔχω.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ναί, σῶζε νῦν καὶ τὸν Διὸς
φῆσεις ποτ' εἶναι παῖδα γενναῖον ξένον. 1120
βλέπον πρὸς αὐτήν, εἴ τί σοι δοκεῖ πρόπειν
γυναϊκί· λύπης δ' εὐτυχῶν μεθίστασο.

V. 1119. ἔχω *val* Admeto dant [A]BC.

V. 1120. παῖδα om. B., sed supra scriptum est *λείπει τὸν* (τὸ?) παῖδα.

V. 1121. πρὸς αὐτήν BC. δ' *ἐς* αὐτήν ceteri libri. Vide supra v. 390: βλέπον πρὸς αὐτούς.

V. 1122. δ' om. BC.

πεν· εἰσαγ', ὃ Θεόγνι, τὸν χο-
ρόν. εἰσαγάγ' potius ex mera
διτογραφίᾳ videtur ortum. R. K.

V. 1118. καὶ δὴ προτείνω,
Γοργόν' ὡς καρατόμῳ] Sic
aggreditur Admetus ad ac-
cipiendam mulierem ab Hercule
sibi oblatam aversis oculis, quasi
Gorgonis caput abscisum spe-
ctaturus esset, non secus atque
ille fecit, quem Augustus ioco
corripuit, quod sic sibi libel-
lum porrigere dubitaret quasi
elephanto stipem. Conf. Sue-
tonii Aug. c. 53. Hac
Gorgonis similitudine usus est
Euripides in Phoen. v. 458 sq.:
οὐ γὰρ τὸ λαιμότμητον εἰσορᾷς
κάρα Γοργόνοσ, ἀδελφὸν δ' εἰς-
ορᾷς ἤκοντά σου., ad quem lo-

cum vide quae adnotavi p. 87.
Ceterum hoc quidem loco et
propter aptam verborum con-
glutinationem et proverbialem
vim formulae elisio dativi singu-
laris ferri posse videtur, v. V.
Chr. Fr. Rost. Gr. Gr. p. 357.
ed. VII. R. K.

V. 1121. «Velo obvoluta vide-
tur Alcestis adstittisse, quod nunc
tollit Hercules.» HERMANN.
Restitui librorum scripturam *εἴ τί*
σοι δοκεῖ πρόπειν κτέ., quam ob-
tinuit etiam Kirchhoffius. Ple-
rique critici, etiam Nauckius,
receperunt Marklandi coniectu-
ram: *εἴ τι σῆ δοκεῖ πρόπειν γυ-*
ναϊκί. πρόπειν est similem
esse. In hanc rem attulit
Pflugkiius Bacch. 915: *πρόπεις*
δὲ Κάδμου θιγατέρων μορφή

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ὦ θεοί, τί λεύσω; θαῦμ' ἀνέλπιστον τόδε·
 γυναῖκα λεύσω τήν ἐμήν ἐτητύμως,
 ἢ κέρτομός με θεοῦ τις ἐκπλήσσει χαρά;

1125

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ τήνδ' ὄρας δάμαρτα σήν;

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ὄρα γε, μή τι φάσμα νεοτέρων τόδ' ἦ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ ψυχαγωγὸν τόνδ' ἐποιήσω ξένον.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ἀλλ' ἦν ἔθαπτον εἰσορῶ δάμαρτ' ἐμήν;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

σάφ' ἴσθ'· ἀπιστεῖν δ' οὐ σε θαυμάζω τύχην.

1130

ΑΔΜΗΤΟΣ.

θίγω, προσεῖπω ζῶσαν ὡς δάμαρτ' ἐμήν;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

πρόσειπ'. ἔχεις γὰρ πᾶν ὅσονπερ ἠθέλες.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ὦ φιλτάτης γυναικὸς ὄμμα καὶ δέμας,
 ἔχω σ' ἀέλπτως οὔποτ' ὄψεσθαι δοκῶν.

V. 1123. *τί λέξω AB[C]. τί λεύσω ceteri libri.* Vide quae dixi de hac scriptura in Nov. annal. philol. et paedag. vol. XIX. p. 300.

V. 1124. *λεύων C. τήνδ' [AB]C.* Ceteri *τήν. τήνδ'* assumptum videtur e v. 1126. Vide quae dixi de hoc loco l. c. p. 301.

V. 1125. *ἦ libri.* Correxerit Barnesius.

μιᾶ. et Aeschyl. Suppl. 307: φαοῖν πρόποντα βουθόρω ταύρω δέμας. R. K.

V. 1126. *ἀλλὰ τήνδ' — σήν]* i. e. *ἦδε, ἦν ὄρας, ἐστὶ δάμαρ σή.* [Cf. Schaefer. Meletem. p. 77. not. *) F. I.] PFLUGK.

V. 1128. Verte: non magnum quendam, qui ab inferis animas mortuorum excitare posset, hospitem tuum fecisti, quum me hospitem fecisti. Plutarch. Agesil. c. 13: *ἐγὼ σε ξένον, ὦ Ἀγησίλαε, ποιῶμαι.* Soph.

Antig. 189: *ἦδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα καὶ ταύτης ἐπιπλέοντες ὀρθῆς τοὺς φίλους ποιούμεθα.* PFLUGK.

V. 1130. Accusativum verbo *ἀπιστεῖν* iunxit, propterea quod hoc dicere Admetum oportet, non credere se verum esse quod accidit. *Ἀπιστεῖν τύχη* recte diceretur de eo, qui fortunae inconstantiam vereretur. Monuit Hermannus. PFLUGK.

V. 1135. *φθόνος δὲ μὴ γένοιτό τις θεῶν]* Eos, quibus summa fortunae felicitas

ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

139

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἔχεις· φθόνος δὲ μὴ γένοιτό τις θεῶν.

1135

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ὦ τοῦ μεγίστου Ζηνὸς εὐγενὲς τέκνον,
εὐδαιμονοίης καὶ σ' ὁ φιλύσας πατήρ
σώζοι· σὺ γὰρ δὴ τὰμ' ἀνώρθωσας μόνος.
πῶς τήνδ' ἔπεμψας νέρθεν εἰς φάος τόδε;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

μάχην συνάψας δαιμόνων τῷ κοιράνῳ.

1140

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ποῦ τόνδε Θανάτῳ φῆς ἀγῶνα συμβαλεῖν;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τύμβον πάρ' αὐτὸν ἐκ λόχου μάρψας χερσῖν.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

τί γάρ ποθ' ἦδ' ἀναυδος ἔστηκεν γυνή;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐπω θέμις σοι τῆσδε προσφωνημάτων
κλίειν, πρὶν ἂν θεοῖσι τοῖσι νερτέροις

1145

V. 1127. τόδ' ἦ] τόδ' εἰσορᾶς B.

V. 1132. πάνθ' ὅσαπερ ABC.

V. 1137. φιλύσας BC. φντεύσας ceteri.

V. 1138. σὺ γὰρ τὰμ' ὤρθωσας AB. σὺ γὰρ δὴ τὰμά γ' ὤρθωσας C.

V. 1140. τῷ κοιράνῳ BCABC. τῷ κυρίῳ abcd.

V. 1144. τῶνδε bcd.

contigisset, deorum invidiam deprecari solitos esse et notum et multis locis interpretes ad hunc ipsum locum probaverunt, velut Iph. Aul. 1097: μὴ τις θεῶν φθόνος ἔλθοι. Pindar. Isthm. VII, 55: ὁ δ' ἀθανάτων μὴ θρασάετω φθόνος. Conf. Herodot. III, 40. VII, 46. Liv. V, 21. Vell. I, 10. R. K.

V. 1140. δαιμόνων τῷ κοιράνῳ] Recte explicaverunt ii, quorum sententiam priore loco adfert Scholiasta: τῷ τῶν νεκρῶν κυρίῳ· φασὶ γὰρ τοὺς νε-

κρούς δαίμονας. δαίμονες enim sunt Manes. V. Lucianum de luctu §. 24: ἔασον ἀναπαύσασθαι τοὺς τοῦ μακαρίτου δαίμονας. eodemque modo Aesch. Pers. v. 623. ed. Herm. dicit: ἀλλ', ὦ φίλοι, χοῦσι ταῖσδε νεκρῶν ὕμνους ἐπενφημεῖτε, τὸν τε δαίμονα Δαρειὸν ἀνακαλεῖσθε. et ib. 644: δαιμόνων κολρανος igitur aperte est Orcus, qui Manes, imagines mortuorum, continet et custodit, cui nunc Alcestin eripuerat Hercules. R. K.

ἀφαγνίσθηται καὶ τρίτον μόλη φάος.
 ἀλλ' εἷσαγ' εἴσω τήνδε, καὶ δίκαιος ὢν
 τὸ λοιπὸν, "Αδμητ', εὐσέβει περὶ ξένους.
 καὶ χαῖρ'· ἐγὼ δὲ τὸν προκείμενον πόνον
 Σθενέλου τυράννω παιδι πορσυνῶ μολῶν.

1150

ΑΔΜΗΤΟΣ.

μεῖνον παρ' ἡμῖν καὶ συνέστιος γενοῦ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

αὐθις τόδ' ἔσται, νῦν δ' ἐπιέγεσθαι με δεῖ.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ἀλλ' εὐτυχοίης, νόστιμον δ' ἔλθοις πόδα.

V. 1150. τυράννον. bcd A.

V. 1153. ἔλθοις ὀδόν BC. ἔλθοις πόδα abcd., sed a γρ. ὀδόν
 [B]. ἔλθοις δόμον AC., sed in C. ascriptum γρ. πόδα et γρ. καὶ ὀδόν.

V. 1154. πᾶσι τ' B[C]B. πᾶσιν C. πᾶση τ' abcd A.

V. 1155. συμφοραῖς συνιστάναι bcd A.

V. 1156. κρισῶν BC. κρισῶν ceteri. προτροπαῖς BC.

V. 1146. «Ἀφαγνίζειν non purificare, sed desecrare vertendum monet Heath. allegans v. 75, ubi de contraria caerimonia dicitur ἄγνίζειν.»
 MONK.

V. 1147. Δίκαιος ὢν Markland. interpretatur: quemadmodum debes (cf. ad Heracl. 143.): iure notatus ob eam rem ab Hermanno, quo auctore verte: Quum sis iustus, perge posthac pius esse erga hospites. PFLUGK.

V. 1152. αὐθις τόδ' ἔσται] alio tempore hoc fiet. Xenoph. Conv. I, 16: ὡς αὐθις γελασόμενοι. Vide ad Helen. 713. Monk. ad Hipp. 896. PFLUGK.

V. 1153. νόστιμον δ' ἔλθοις πόδα] Offendit haec dictio A. Matthiae, qui πόδα ex Hecub. 939. fluxisse suspicatur. Satis videor talia vindicasse adnotatione ad Heracl. 169. ad Helen. 948. Eiusdem generis est φρουρεῖν ὄμμα in Soph. Phil. 151., de quo recte iudicavit Wunderus. PFLUGK.

V. 1154. Thessaliam in quat-

tuor partes sive tetrarchias divisam sub Aleua, Pyrrhi f., Aristoteles tradit apud Phot. s. v. τετραρχία. Cui iungendus Suidas, Harpocratio s. ead. voc. Τι. Hemsterh. Anecd. p. 264. PFLUGK.

V. 1155. Aristoph. Equit. 661: ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖς. Lysistr. 1278. Ceterum respexit poeta morem Atheniensium de quo Demosth. c. Midiam p. 530, 22. R. c. §. 51: ἴσμε γὰρ δήπου καὶ θ', ὅτι τοὺς χοροὺς ὑμεῖς ἅπαντας τοῦτους καὶ τοὺς ὕμνους τῷ θεῷ ποιεῖτε οὐ μόνον κατὰ τοὺς νόμους τοὺς περὶ τῶν Διονυσίων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς μαντείας, ἐν αἷς ἀπάσαις ἀνηρημένον εὐρήσετε τῇ πόλει, ὁμοίως ἐκ Δελφῶν καὶ ἐκ Λαδώνης, χοροὺς ἱστάναι κατὰ τὰ πάτρια καὶ κρισῶν ἀγνίας καὶ στεφανηφορεῖν. Item in oraculo, quod affert or. c. Macartatum §. 66. p. 1072: τὰς ἀγνίας κρισῶν, καὶ κρατήρας ἱστάνειν κατὰ τὰ πάτρια θεοῖς Ὀλυμπίοις πάντεσσι καὶ πάσαις. — Aristoph.

ἀστοῖς δὲ πάσῃ τ' ἐννέπω τετραοχία
 χοροὺς ἐπ' ἐσθλαῖς συμφοραῖσιν ἰστάναι, 1155
 βωμούς τε κνισᾶν βουθύτοισι προστροπαῖς.
 ἦν γὰρ μεθρημόσμεσθα βελτίω βίον
 τοῦ πρόσθεν· οὐ γὰρ εὐτυχῶν ἀρνήσομαι.

ΧΟΡΟΣ.

πολλὰ μορφαὶ τῶν δαιμονίων,
 πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί. 1160
 καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
 * τῶν δ' ἀδοκῆτων πόρον εὔρε θεός.
 τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

V. 1159—1163. habet Cassius Dio LXXVIII, 8.

V. 1159—61. Lucian. Olymp. 48. tragopodop. V. 325 sq.

V. 1160—1162. habet Stob. flor. CXI. 6. III. p. 355.

V. 1160. bis habet Plutarch. de adul. et am. p. 58. et de am. prol. p. 497.

V. 1164. τόδε τὸ BC. τέλος τῆς τοῦ εὐριπίδου ἀλκῆστιδος A. τέλος εὐριπίδου ἀλκῆστιδος B. εὐριπίδου ἀλκῆστιδος τέλος C.

An. 1230. Eq. 1331., ubi vide intrp. PFLUGK.

V. 1158. Or. 1581: ἀρνεῖ κατακτάς, καὶ ὕβρει λέγεις τὰδε; Demosth. Philipp. IV. §. 60: ὅταν γὰρ οἱ ἀδικούμενοι ἀρνεῖνται, intellige ἀδικούμενοι. PFLUGK.

V. 1159—1163. De hoc exitu fabulae, qui est huius fabulae et Medae et Andromachae et Baccharum et Helenae communis, vide quae adnotavi ad Med. 1415. p. 130. ed. Pflugk. sec. R. K.

**ERFORDIAE,
FORMIS DESCRIPSERUNT HENNINGS & HOPF.**

3)

EURIPIDIS
TRAGŌEDIAE.

RECENSUIT ET COMMENTARIIS INSTRUXIT

AUG. IUL. EDM. PFLUGK.

VOL. II. SECT. III.

CONTINENS

HERCULEM.

EDITIO ALTERA,

QUAM CURAVIT

N. WECKLEIN.

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCLXXVII.

EURIPIDIS
HERCULES.

RECENSUIT ET COMMENTARIIS INSTRUXIT

AUG. IUL. EDM. PFLUGK.

EDITIO ALTERA,

QUAM CURAVIT

N. WECKLEIN.

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.
MDCCCLXXVII.

LIPSIÆ: TYPIS B. G. TEUBNERI.

ΕΥΡΪΠΪΔΟΥ

Η Ρ Α Κ Λ Η Σ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΜΦΙΤΡΤΩΝ.

ΜΕΓΑΡΑ.

ΧΟΡΟΣ ΘΗΒΑΙΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΑΤΚΟΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΙΡΙΣ.

ΛΥΣΣΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΘΗΣΕΥΣ.

PROOEMIUM.

Furorem Herculis quaeque per dementiam saeva in suos edidit facinora enarraverunt Apollodorus Bibl. lib. II 4 12, Moschus vel potius incertus auctor Idyll. IV 13 sqq., Diodorus Siculus lib. IV c. 11, Nicolaus Damascenus in Fragmentis p. 261 ed. Tauchn. vol. III p. 369 ed. Müll., Hyginus fab. XXXII, Is. Tzetzes ad Lycophr. 38, Io. Tzetzes Chil. II 226, scholiasta Homeri ad Odys. λ 269 et ad eundem locum Eustathius T. I p. 413 2 ed. Lips. Sed hi quidem omnes, ut in tanta fabulae antiquitate, satis recentes, quidam recentissimi: quibus tantum fidei adhibeas, praesertim si quid vel ipsi inter se vel ab antiquioribus discrepent, quantum scias a bonis auctoribus acceptum. Atque Apollodorus, nisi fallit coniectura, Pherecydem potissimum secutus est, qui de ea re dixerat libro secundo: id quod testimonio schol. Pind. ad Isthm. IV 104 constat¹⁾. Alios quoque permultos idem scholiasta nominavit scriptores, quorum magnam videmus varietatem fuisse in tradendo numero nominibusque filiorum Herculis, nec minorem, puto, in ceteris rebus dissensionem cognosceremus, si eorum libri aetatem tulissent. Scholiasta Homeri, quocum fere consentit Eustathius, auctore utitur Asclepiade, Tragilensi, ut opinor. Poetas vero antiquissimos, Stesichorum et Panyasin, quibus vel praecipuum in dicendo testimonio locum tribui oportebat, commemoravit quidem Pausanias lib. IX c. 11, sed ita commemoravit, minus ut quid tradiderint quam quid non tradiderint appareat. Sic enim scripsit: *ἐπιδεικνύουσι δὲ (οἱ Θηβαῖοι) Ἡρακλέους τῶν παίδων τῶν ἐκ Μεγάρων μνημα, οὐδέν τι ὁμοίως τὰ ἐς τὸν θάνατον λέγοντες ἢ Στησίχορος ὁ Ἰμεραῖος καὶ Πανύασις ἐν τοῖς ἐπεσιν ἐποίησαν.* Hi igitur quid memoriae prodiderint, ne suspicari quidem licet: nisi si

¹⁾ Conf. Matthiae in Wolfii Anal. litt. II p. 325.

quis cum Frid. Schlegelio Opp. vol. III p. 228 ad Panyasin referendum putet, quod sub Moschi Syracusani nomine fertur Idyllium, *Μεγάρα* inscriptum. Stesichorus autem cum plura de Herculis rebus carmina composuerit, Müllerus quidem Dor. vol. II p. 475 in Geryonide Megarae liberorumque caedem commemoratam censuit: sed ei recte contra dixisse Kleinium puto ad Stesichori fragm. p. 120. Euripideam vero fabulam qui consideraverit, facilius aliquid de eo carmine suspicetur, quod Cerberi nomine inscriptum fuit. Licet etiam de alio Stesichori carmine cogitare, cuius fragmenta sunt apud Kleinium p. 73 sq., siquidem vere Heynius ad Apollod. p. 134 coniecit, *Εὐρώπης* nomine, quod Anaglypho Farnesiano adscriptum legitur, carmen de Herculis rebus compositum significari. Sed haec ut incerta in medio relinqui praestat; illud dignum memoratu est, quod e Pausaniae verbis intellegitur, poetarum commenta valde diversa fuisse a domestica fama Thebanorum. Orto autem semel inter poesin vitamque communem discidio, non mirum est istam exstitisse fabularum varietatem, de qua nobis iam explicandum est ita, ut quae vel ab Euripide probata sunt vel a ceteris scriptoribus vulgata qui volent iuxta se posita exigere possint.

Perseus igitur quinque ex Andromeda filios reliquit, in his Alcaeam et Electryonem. Qui cum ad generis coniunctionem etiam ius affinitatis adiunxissent (nupserat enim Electryoni Anaxo, filia Alcaei), tot tamque gravibus causis caritatis atque amoris miserrimus casus intervenit. Nam Electryonem, caesorum a Taphiis filiorum ultionem cum maxime parantem, genitus Alcaeo Amphitryo, idemque tuendo regno filiaeque Electryonis Alcmenae delectus, ira sive imprudens occidit¹⁾. Ob eam rem Amphitryo cum Alcmena et Licymnio, fratre eius notho, Thebas exsulatum abiit, ubi benigne exceptus ab rege Creonte, Menoecei filio, eiusque uxore Henioche²⁾, lustratusque sedem rerum fortunarumque suarum posuit, habitavitque iuxta portas Electras aedibus a Trophonio et Agamede

¹⁾ Ab imprudente factum et Apollodorus scribit lib. II 4 6 et consentire videtur Euripides, qui v. 17 *συμφορὰς* illud facinus dixit. Hesiodo autem Scut. Herc. 12 *χασάμενος περὶ βουσί* id fecisse dicitur: quem sequitur schol. Hom. II. § 323.

²⁾ Sophocli in *Antigona* uxor Creontis Eurydice est. Heniochen et Pyrrham filias Creontis vocat Pausan IX 10 3.

extractis¹⁾). Sed cum ea iungendi cum Alcmena matrimonii lex convenisset, ut fratrum eius caedem prius ulcisceretur, assumptis in societatem Thebanis aliisque finitimis populis Taphum insulam expugnavit. Alceme autem, cum Iovem reducemque mox ab re bene gesta maritum thalamo accepisset, gemino partu Herculem et Iphiclem edidit, quorum ille divinae stirpis, infans etiam tum, documentum dedit elisis faucibus anguium ab Iunone immissorum. Adulescens Hercules Thebas a Minyarum Orchomeniorum dominatione liberavit, victo et, ut quidam tradiderunt, occiso rege Ergino. Cuius gratia beneficii Creon filiarum natu maiorem Megaram Herculi, minorem Pyrrham Iphicli nuptum dedit²⁾).

Et hactenus quidem satis convenit inter antiquos scriptores; reliqua in magna dissensione versantur. Quae Euripides sic tradidit: Herculem, quamvis regiis nuptiis devinctum, Thebis manere noluisse, sed quod patrem Amphitryonem non crimine magis quam infelici casu putaret vertere solum coactum, petiisse ab Eurystheo, ut sibi in patriam redire liceret, idque impetrasse ea lege, ut terram prius pacatam redderet. Inde nobilissimos per orbem terrarum labores exantlasse; quorum cum ultimo Cerberi educendi causa ad inferos descendisset, rumor incessit Eurystheo auctore vulgatus, defunctum esse. Interea Lycus quidam, quem Hyginus (fab. 31 et 32) Neptuni filium vocat, Euripides vero natum patre cognomine scribit, eo qui aliquamdiu Thebis dominatus, post una cum Dirce uxore ab Zetho et Amphione interfectus est: is igitur ab Euboea profectus perturbatam factionibus civitatem Thebarum occiso Creonte filiisque eius oppressit. Idem Herculis filios impuberes, si adolescere pateretur, ultores metuens, totam eius stirpem extinguere decrevit. Quare Amphitryo et Megara cum tribus filiis supplices in ara Iovis, cui cognomen *Σωτήρι*, consederunt. Mox cum frustra deorum hominumque opem implorari nihilque satis tutum a tyranni saevitia esse intellexerent, id sibi beneficii loco tribui petierunt, ut priores ipsi quam pueri extremo defungerentur supplicio, pandereturque domus, unde sollempnia cultus morituris sumerent, non erubescere Lyco permittere. Haec illis

¹⁾ Pausan. IX 11 1. Schol. Hom. II. τ 99.

²⁾ Apollod. II 4 11. Diod. Sic. IV 9 et 10. Schol. Hom. II. § 323. [Moschus] Id. IV 52.

agentibus animumque ad suprema firmantibus supervenit Hercules insperatamque suis salutem attulit. Quorum cognito discrimine etsi animus fuit statim aggredi eum, a quo petita domus insidiis fuerat, tamen cessit patri, tuta celeribus consiliis antehabenda esse monenti, intravitque cum omnibus domum, deos Penates ex itinere veneratum. Redit mox Lycus cum satellitibus, morantemque, ut arbitrabatur, supplicium Megaram educturus cum tectis successisset, ab Hercule obruncatur¹⁾.

Sed tam laetas res ingens consecuta est calamitas. Adest enim Iunonis missu, Iride deducente, Lyssa sive Insania Dea²⁾ iussaque novercae exsecutura domum ingreditur. Itaque Hercules, cum domum recenti caede purgaret, media inter sacra arasque mota mente, ut Eurysthei filios ita suos uxoremque sagittis confixit; iamque aliud in patrem telum parabat, ni eum subito adveniens Minerva coniecto in pectus ingenti saxo arcuisset. Cuius ictu cum esset resupinatus et sopore oppressus, ausi accedere, qui pavidi ante diffugerant, servi hortatu Amphitryonis vinculis constrictum columnae alligant. Mox reddita mente cum eum rem omnem Amphitryo edocuisset, non vitalem sibi vitam post tantum scelus ratus, impetum cepit moriendi. Quo quidem tempore opportune advenit Theseus, illius beneficio modo liberatus ex inferis, qui comperto Lycum imperium invasisse et struere exitium Herculis familiae, exercitum finibus Thebanorum admoverat, prohibiturus iniuriam aut armis vindicaturus. Hic et verbis erexit fractum Herculem abiectumque dolore, et expiata caede in parte fortunarum suarum collocaturum pollicitus, lugentem liberorumque et uxoris sepulturam Amphitryoni mandantem secum abduxit. Hic est exitus fabulae Euripideae, quo mea quidem sententia gravior splendidiorque ne cogitari quidem potest, nec mihi maior unquam visus est Hercules quam cum se ipse devicit.

Sed quoniam nobis non laudare Euripidem propositum est, ad illa praeventamur, quae de ceterorum scriptorum dissensione dicenda sunt. Ac primum de

¹⁾ Simul periisse uxorem Lyci tradit schol. Hom. Od. 1 269, liberos quoque addit Eustathius.

²⁾ Qua prior in Xantriis Aeschylus furoris obiciendi ministra usus fuerat: vid. fragm. 163 Nauck. Boettiger. d. Furienmaske p. 59. Boeckh. de gr. trag. princ. p. 29 sq. Welcker. d. Aesch. Trilog. p. 331 sqq.

tempore causaque furoris, quem Euripides, ut supra demonstravimus, peractis iam laboribus reduci ab inferis Herculi Lycique iniurias ulto obiectum a Iunone dicit, hactenus consentiunt schol. Hom. Od. λ 269, Eustathius, Hyginus, quod id post raptum Cerberi poenasque Lyci accidisse scribunt: quo autem tempore iter illud ad pallida regna susceptum velint, non significant. Ceteri magno consensu ante insaniisse Herculem tradunt, quam se quasi in servitutum Eurysthei addixisset, ac ne Herculem quidem tum vocatum, sed Alcaeum sive Alciden. Illud discrepat, quod aliis placet post factam caedem oraculum eum adiiisse iussumque esse Eurysthei imperio tolerato immortalitatem sperare; aliis hoc ipso edito oraculo despondisse animum usque eo, ut furore corripere-
tur. Prius Apollodoro perscriptum est lib. II 4 12; alterius famae auctor Diodorus IV 10 sq. Ab utroque diversa quaedam habet Nicolaus Damascenus, narrator suavis, cuius ipsa verba apponere iuvat: μετ' οἱ πολὺν δὲ ταῦτα δράσας ἔννουσ ἐγένετο καὶ ἐσωφρόνησεν, ἐκλιπεῖν τε διενοεῖτο τὰς Θήβας ἀχθόμενος ἐπὶ τῇ συμφορᾷ. Ἰφικλῆς δὲ καὶ Δικύμνιος παρεκάλουν αὐτὸν ἀπειναυτίσαντα, ὡς νόμος ἐστίν, ἔξω καὶ καθηράμενον ἐπανελθεῖν εἰς Θήβας καὶ οἰκεῖν. Ὡς δ' οὐκ ἔπειθον, καὶ αὐτοὶ συνεξώρμησαν. Μεγάρῃ δὲ καὶ αὐτῇ συνεξώρμα, τῆς μητρὸς κωλυούσης, τοῦ δὲ πατρὸς συνεπαινοῦντος Κρέοντος. Εὐρουσθεὺς δὲ ὁ Σθενέλου τοῦ Περσέως αἰσθόμενος τὰ καταλαβόντα Ἡρακλέα μετεπέμπετο αὐτὸν εἰς Τίρυνθα, ὃ δὲ εἰς νοῦν βαλόμενος τὸ Ἀμφιτρούωνι χρησθέν, ὅτι χρεῶν εἶη πείθεσθαι Εὐρουσθεῖ καὶ ἐσαῦθις μέγα ἔξειν κλέος, ἐναγόντων ἅμα Δικυμνίου καὶ Ἀλκμήνης κατὰ τὴν συγγένειαν, ὥρμησεν εἰς Τίρυνθα μετὰ πάντων. Καὶ ἐπεὶ ἀφίκοντο, Εὐρουσθεὺς Δικυμνίῳ μὲν καὶ Ἰφικλεῖ εὐθέως φίλος ἦν, Ἡρακλέα δὲ ὑφεωρᾶτο καὶ οὐδαμῶς ἄκειοῦτο, προσέταττέ τε αὐτῶ τοὺς πόρους, οὔστινας ἄθλους καλοῦμεν. Ὁ δὲ ἐπέθετο, τῶ μαντεῖῳ ἐπό-
μενος. Partem oraculi, quae ad nomen Herculis spectat, servarunt Aelianus Var. Hist. II 32, Tzetzes ad Lycophr. 633, schol. Hom. Il. ξ 323, Eustathius ad Il. ε p. 561 41

Ἡρακλῆ δέ σε Φοῖβος ἐπώνυμον ἐξονομάζει.

Ἡρα γὰρ ἀνθρώποισι φέρων κλέος ἀφθιτον ἔξεις.

Altera est eaque permagna dissensio de numero nominibusque filiorum Herculis. De his luculenta est

annotatio scholiastae Pindarici ad Isthm. IV 104, qui quae scripsit nomina ab Euripide tradita, Therimachum, Deicoontem, Aristodemum, ex deperdita fabula petiisse censendus est:¹⁾ nam in Hercule nomina praetermisit, numerum eundem tradidit (v. 474). Totidem sunt apud Eustathium et Apollodorum II 4 11, II 7 8, sed ille numerum indicasse satis habuit, Apollodorus pro Aristodemo Creontiadem nominavit. Duos tantum agnoscit Dionysius cyclographus, scholiasta Homeri ad Od. λ 269, Hyginus, scriptor anonymus in Bodii Mythogr. II 158; sed nominibus diversis; Dionysius Therimachum et Deicoontem, scholiastes Homeri Therimachum et Creontiadem, Hyginus Therimachum et Ophiten, anonymus Aream et Creontiadem; etsi apud hunc Aream scripturae errore legi videtur, cum voluisset Therimachum. Ceteri auxerunt numerum: quattuor commemoravit Therimachum, Creontiadem, Deicoontem, Deïona Diniās Argivus; totidem scholiasta Luciani D. Deor. XIII 2, sed nomina posuit Onyten, Therimachum, Democoonta, Creontiadem. Quinque Pherecydes: Antimachum, Clymenum, Glenum, Therimachum, Creontiadem; septem Batus sive Baton: Polydorum, Anicetum, Mecistophonum, Patroclum, Taxoclitum, Menebrontem, Chersibium; octo denique Pindarus Isthm. III 81 ed. Boeckh., fortasse unus omnium domesticam civium suorum famam secutus, quam a poetarum fabulis valde diversam fuisse supra Pausaniae testimonio docui; nomina nec ipse nec scholiasta perscripsit. Ceterum cum descivisse poetas a fide atque auctoritate antiquitatis constet, quid mirabimur aut novata a plerisque nomina aut in tam numerosa Herculis progenie quaedam aliunde decerpta et quasi insitiva reperiri? Velut Anicetus est apud Apollodorum ex Iuventa evecto iam ad caelites Herculi susceptus, Antimachus unus ex Thespiadis; duobus autem Megarae natis cognomines inveniri inter filios Deianirae monuit Hemsterhusius ad Lucian. T. II p. 286 seq. Bip., siquidem et Γληνός ille Pherecydis nihil differt ab eo qui Γληνεύς dicitur ab Apollodoro II 7 8 et Diodoro Siculo IV 37 et hoc ipso nomine Γληνός in scholiis ad Soph. Trach. 54. Eum autem qui

¹⁾ Wilamowitz-Moellendorff. Anal. Eurip. p. 186 conicit quod auctor illorum nominum Euripides afferatur, id ad librum aliquem ὑποθέσεων ut Diccaearchi referendum esse, quo qui usi sint, ipso poeta se usos simulaverint.

ab Hygino Ophites, ab scholiasta Luciani *Ἰονύτης* appellatur, quis neget eundem esse, qui inter Deianirae filios quattuor est incerta nominis scriptura *Ὀλίτης*, *Ὀδίτης*, *Ὀνειτίης*, vel, si Hermannum ad Soph. Trach. 54 audiendum putamus, *Ἰονήτης*?

Ex tanto autem numero, quantum tradidit Pindarus, unum, tum plures detractos esse, donec ad illam Dionysii et aliorum quorundam paucitatem perveniretur, eo credibile est, quod clarissimum heroum, iamque et caelesti sede receptum et templis arisque cultum, in ipso furore miserum potius quam crudelem haberi mallent. Etenim cum ab illa prisca aevi feritate ad mitiora Graecia defluxisset, multaque de diis et heroibus vulgari viderent et pugnantia inter se et a beatissimae naturae perfectione aliena: partim exstiterunt qui poetas ut impietatis magistros reprehenderent; alii vel interpretando vel mutando pietati consultum iverunt. Neque id philosophos tantum, sed et poetas et historicos fecisse multis vestigiis cognoscitur. Velut de Hercule cum scripsisset Homerus II. σ 117

οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλῆος φύγε Κῆρα,
ὅσπερ φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι·
ἀλλὰ ἔ Μοῖρ' ἐδάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης.

quidam satis habuerunt annotare: οὐκ οἶδεν ἀθάνατον τὸν Ἡρακλέα, neque illi fortasse iniuria¹⁾. Sed qui religiones publicas verbaque poetae inter se conciliari volebant, hanc rationem excogitarunt, ut illa non magis contra immortalitatem Herculis valere dicerent, quam quae vulgo de eodem crederentur: καὶ γὰρ οἱ ἀποθεοῦντες αὐτὸν ὁμολογοῦσι τεθνάναι, καὶ καῆναι ἐν τῇ Οἴτῃ, καὶ μανῆναι καὶ τοὺς υἱοὺς ἀνελεῖν, καὶ οὕτως ἀπαθανατισθῆναι. Similis mihi videtur causa eorum, qui Herculem filiorum caede prorsus liberarunt, de quibus digna memoratu tradidit schol. Pind. Isthm. IV 104 περὶ τῶν Ἡρακλέους ἐκ Μεγάρων παίδων Ἀνσίμαχος φησί τινὰς ἱστορεῖν μὴ ὑπὸ Ἡρακλέους, ἀλλ' ὑπὸ τινῶν δολοφονηθῆναι ξένων· οἱ δὲ Ἀύκον τὸν βασιλέα φασὶν αὐτοὺς φονεῦσαι. Σακράτης δὲ ὑπὸ Ἀνγέου φησὶν αὐτοὺς δολοφονηθῆναι. Sed haec quocumque tempore et auctore vulgari coepta sunt, summo ceterorum consensu damnan-

¹⁾ Conf. Lehrs. de Aristarch. p. 186.

tur, qui eos patris manu periisse non dubitant, de mortis genere dissentiunt. Nam alii nihil nisi interfectos ab Hercule dicunt¹⁾, alii sagittis confixos²⁾, in ignem denique coniectos Pherecydes scripsit, eumque secuti Apollodorus et Io. Tzetzes Chil. II 229. Praeterea magna in hoc dissensio est, quod Megaram alii simul interfectam, alii superstitem exitio liberorum fuisse tradunt, neque ipsum Iphiclem nisi interventu Minervae servatum. Euripides, ut supra diximus, unam in eundem casum adiunxit Megaram, praetermissa et Iphiclis et eius filiorum mentione: quocum faciunt Eustathius, Hyginus (fab. 31, 32, 241), Lucianus, Is. Tzetzes. Alterius famae cum plures sint auctores, Moschi sententiam ex ipsius carmine elegantissimo cognosci volumus; ceterorum testimonia apponemus. Ac brevissime defungitur Apollodorus II 6 1 *μετὰ δὲ τοὺς ἄθλους Ἡρακλῆς ἀφικόμενος εἰς Θήβας Μεγάρων μὲν ἔδωκεν Ἰολάῳ*. A quo non multum distant quae scripsit Diodorus IV 31 *τελέσας γὰρ τοὺς ἄθλους τὴν μὲν ἑαυτοῦ γυναῖκα Μεγάρων συνώκισεν Ἰολάῳ, διὰ τὴν περὶ τὰ τέκνα συμφορὰν ὑποπτεινόμενος τὴν ἐξ ἐκείνης παιδοποιῖαν, ἑτέραν δὲ ἐζήτει πρὸς τέκνων γένεσιν ἀνυποπτον*. Pausanias X 29 7 *ταύτην γυναῖκα ἔσχεν Ἡρακλῆς τὴν Μεγάρων, καὶ ἀπεπέμψατο ἀνὰ χρόνον, ἅτε παίδων τε ἐστερημένος τῶν ἐξ αὐτῆς καὶ αὐτὴν ἠγούμενος οὐκ ἐπὶ ἀμείνοισι τῶν δαίμονι γῆμαι*. Ambitiosius rem exornavit Nicolaus p. 261 *μετὰ τοὺς γάμους Ἡρακλῆς, εἴτε χολῆς ζεσάσης εἴτε ἄλλῳ τρόπῳ παραφρονίσας καὶ μανεῖς, κτείνει μὲν δύο τῶν Ἰφικλέους παίδων (τὸν γὰρ πρεσβύτατον Ἰόλαον ὁ πατὴρ ἐξήρπασε), κτείνει δὲ τοὺς Μεγάρων υἱεῖς, ὧν τὸν νεώτατον ἐπιμαστιδίον ὄντα ἀποσπᾶσας βία τῆς μητρὸς ὀλίγου ἐδέησε Μεγάρων ἀποκτεῖναι ἀντεχομένην τοῦ παιδός, εἰ μὴ καὶ ταύτην ἐρρύσατο ἐπελθὼν Ἰφικλῆς*. Sequuntur tum illa, quae supra apposui, Eurysthei accitu Herculem cum tota familia Tirynthem commigrasse iussisque regis oboedientem fuisse. Boeotorum fabulis celebratum Iolai cum Megara conubium e Plutarchi Amatorio p. 754 D intellegitur: *τὸ δὲ ὄλον, ἔφη, καὶ τὸν Ἡρακλέα Βοιωτοῦς*

¹⁾ Schol. Hom. et Eustath. ad Od. 1 269. Nicol. Damasc. p. 261. Plutarch. de superst. p. 167 D. Lucian. D. Deor. XIII 2. Hyginus fab. 31 et 32.

²⁾ Moschus IV 13. Diod. IV 11. Cic. Acad. pr. II 28. Tzetz. ad Lycophr. 38.

ὄντας ἔδει σέβασθαι καὶ μὴ δυσχεραίνειν τῷ παρ' ἡλικίαν τοῦ γάμου, γινώσκοντας, ὅτι κάκεινος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα Μεγάραν Ἰολάφ συνώκισεν ἑκκαίδεκαέτει τότε ὄντι τρία καὶ τριάκοντα ἔτη τότε γεγενημένην. De Iphiclis ipsius discrimine unus est testis Asclepiades: hoc enim auctore utitur schol. Hom. Odys. λ 269, quem excrispsit Eustathius. Sed Amphitryonem quod scripsit Euripides eodem periculo fuisse, ab his omnibus ignoratum, unde et qua fide susceperit, Pausaniae testimonio cognoscitur lib. IX 11 2 *Θηβαῖοι δὲ καὶ τάδε ἐπιλέγουσιν, ὡς Ἡρακλῆς ὑπὸ τῆς μανίας καὶ Ἀμφιτρούωνα ἐμελλεν ἀποκτινύναι, πρότερον δὲ ἄρα ὕπνος ἐπέλαβεν αὐτὸν ὑπὸ τοῦ λίθου τῆς πληγῆς Ἀθηναῶν δὲ εἶναι τὴν ἐπαφείσαν οἱ τὸν λίθον τοῦτον, ὄντινα Σωφρονιστῆρα ὀνομάζουσιν.* Postremo loco commemorabo quae in nugaci libello prodidit Ptolemaeus Heph. apud Photium Bibl. T. I. p. 152, b. 36 Bekk. ὡς Στίχιος ὁ Αἰτωλὸς ἐρώμενος ὢν Ἡρακλέους εὐρέθη ἀνασχισθεὶς τετριχωμένην ἔχων τὴν καρδίαν· ἀνηρέθη δ' ὑπ' αὐτοῦ Ἡρακλέους, ὅτε μανεὶς καὶ τοὺς ἰδίους ἀνεῖλε παῖδας· καὶ ἐπὶ τούτῳ μόνῳ φασὶ θρηνησάσαι τὸν ἦρωα.

Reliquum est, ut de lustratione caedis videamus, quam Euripides Theseo tribuit, Thespio Apollodorus II 4 12, Sicalo nescio cui Menecrates apud schol. Pind. Isthm. IV 104. Singulare autem quiddam tradit Hyginus fab. 31 *Neleum, Hippocoontis filium, cum decem filiis occidit, quoniam is eum purgare sive lustrare noluit, tunc cum Megaram, Creontis filiam, uxorem suam, et filios Therimachum et Ophiten interfecerat.* Et fab. 32 *Postquam suae mentis compos est factus, ab Apolline petiit dari sibi responsum, quomodo scelus purgaret. Cui Apollo sortem quod reddere noluit, Hercules iratus de fano eius tripodem sustulit, quem postea Iovis iussu reddidit, et nolentem sortem dara iussit. Hercules ob id a Mercurio Omphalae reginae in servitutem datus est.* Sane fabularum de Hercule vulgarum tanta multitudo est tantaque varietas, ut nolim continuo pro erroris argumento haberi, si quid discessum sit ab auctoritate ceterorum. Sed hoc loco fidem Hygini vel illud suspectam reddit, quod Neleum Hippocoontis filium dicit. Intulit quidem bellum Hercules utrique, et Neleo et Hippocoonti, nec causa dissimili, poenasque undecim Nelei, decem Hippocoontis filiorum sanguine sumpsit: sed et regnum utrique et genus diversum fuit. Neleum enim Neptuno patre, Hippocoontem Oebalo natum et illum

Pyli, hunc Lacedaemone regnasse constat¹⁾. Quodsi Apollodorum lib. II c. 6 et Diodorum lib. IV c. 31 inspexeris, fons erroris patebit ex temporum confusione orti. Bis enim, Herodoro quoque teste apud schol. Pind. l. c., furore correptus est Hercules: primum cum Megarae filios occidit; iterum Iphito Euryti filio domum recepto et per insaniam necato. Tum igitur lustrari cupientem et Neleus et Hippocoon repudiavit; addiderunt etiam iniuriam Hippocoontis filii occiso Oeono Licymnii filio, qui inter Herculis comites fuerat. Sed sacrificium piaculare Deiphobus Hippolyti f. peregit. Neque tamen levato quo laborabat morbo Delphos profectus ab oraculo sanationis viam edoceri voluit, et frustra sorte petita tripodem de templo sustulit nec dimisit manum iniciante Apolline, donec Iovis imperio dirempto certamine vendi se passus est Omphalae et triennio servitutem servivit. Post et spretum se ab Neleo, ab Hippocoontis autem filiis etiam iniuria lacessitum recordatus utrumque armis persecutus est. Haec igitur post Iphiti caedem gesta, id est multorum spatio annorum ab illo primo accessu furoris discreta, Hyginus confuso temporum ordine paene ab extrema parte aetatis ad initia revocavit, gravi errore, sed qui in hoc scriptore ferendus sit²⁾.

Diodorus quoque fabulam sane obscuram secutus est lib. IV c. 54 et 55. Narrat enim Medeam post necem filiorum Corintho Thebas ad Herculem profugisse, quod is sponsor quondam foederis cum Iasone initi extitisset vindicemque se laesae fidei fore promisisset. Quem cum furore correptum invenisset occisosque ab eo per insaniam filios, ipsius remediis sanavit.

Haec fere sunt, quae mihi quaerenti de miserrima Herculeae domus clade se obtulerunt: quibus non habere quod adicerem, nisi scitum esset tam graves luctuososque casus quodam quasi satyrico temperamento leniri atque exhilarari. Etenim quemadmodum Eustathio teste ad Iliad. λ p. 859 49 *γελοῖος καὶ Διονύσιος, ᾧ πεποιήται νοσῶν Ἡρακλῆς καὶ Σιληνὸς κλύζειν αὐτὸν πειρώ-*

¹⁾ Apollod. I 9 9. III 10 4 et 5. II 7 3. Diodor. IV 33. Pausan. III 15 3. Schol. Hom. II β 336. ε 392. λ 690. Eustath. ad Il. β p. 293, 11.

²⁾ Herculis illud cum Apolline certamen de tripode etiam artificum operibus celebre fuit, de quibus dissertationem scripsit Franc. Passovius insertam libro a Boettigero edito: *Archaeologie u. Kunst* I p. 125—164.

HERCULES.

μενος, sic Ptolemaeus Hephaestio, contemptis ceterorum commentis, helleboro purgatum Herculem affirmat. En ipsa lepidi fabulatoris verba a Photio excerpta Bibl. T. I p. 147 a 33: ἡ δὲ β' περὶ Ἡρακλέους, ὡς μετὰ τὴν μανίαν ἐλλεβόρω καθαρθεῖη ὑπὸ Ἀντικυρέως τοῦ καὶ τὸ φάρμακον εὐρόντος τὸ ἐν Ἀντικύρῳ τῆς Φωκίδος πλεονάζον, κὰν ἄλλοι ἄλλως αὐτὸν φασι καθαρθῆναι.

Philostrati si quis miratur praetermissam mentionem in his, quae de nece Herculis filiorum disserui, primum eo feci, quod eum totum ab Euripide pendere patet; deinde cum istam ἐκφρασιν tabulae Herculem furentem exhibentis haud inutiliter cum narratione Nuntii apud Euripidem v. 922—1015 comparari iudicarem neque tamen ei locus in istis annotationis angustiis reperiretur, gratum me facturum legentibus suspicabar, si totam eclogam prooemio adiungerem. Sic igitur ille Imagg. II 23 p. 847 Ol. = p. 91 Iac.

Μάχεσθε, ὦ γενναῖοι, τὸν Ἡρακλέα καὶ πρόβατε. ἀλλ' οὐ τοῦ λοιποῦ γε παιδὸς ἀπόσχοιτο¹⁾, δυοῖν ἤδη κειμένοιν, καὶ στοχαζομένης τῆς χειρὸς, ὡς καλὸν Ἡρακλεῖ. Μέγας μὲν ὑμῶν ὁ ἄθλος, καὶ μείων οὐδὲν ὦν πρὸ τῆς μανίας αὐτοῦ ἠθλησεν, ἀλλὰ δεῖσθε μηδὲν ἄπεστιν ὑμῶν Ἄργος βλέπων καὶ τοὺς Εὐρουσθεΐδας ἀποκτεῖναι δοκῶν. Ἐγὼ δὲ ἤκουσα αὐτοῦ παρ' Εὐριπίδῃ καὶ ἄρμα ἠγουμένου²⁾ καὶ κέντρα ἐς τοὺς ἵππους φέροντος καὶ τὴν Εὐρουσθέως οἰκίαν ἀπειλοῦντος ἐκπέρσειν. Ἀπατηλὸν γάρ τι ἡ μανία καὶ δεινὸν ἐκ τῶν παρόντων ἀγαγεῖν ἐς τὰ μὴ παρόντα. Τούτοις μὲν οὖν ἀποχρῆ ταῦτα· σοὶ δὲ ὦρα γίνεσθαι τῆς γραφῆς. Ὁ μὲν δάλαμος, ἐφ' ὃν ὠρμηκε, Μεγάραν ἔχει καὶ τὸν παῖδα ἔτι. Κανᾶ δὲ καὶ χέρνιβα καὶ οὐλαὶ καὶ σχίζαι καὶ κρατήρ, τὰ τοῦ Ἑρκίου, λελάκτισται πάντα, καὶ ὁ μὲν ταῦρος ἔστηκεν, ἱερεῖα δὲ προσέρριπται τῷ βωμῷ βρέφη ἀγεννῆ, καὶ τῇ λεοντῇ³⁾. Προσβέβληται δ' ὁ μὲν κατὰ τοῦ λαιμοῦ,

¹⁾ Iacobsius coni. Ἀλλὰ δέχεσθε, ὦ γενναῖοι, τὸν Ἡρακλέα καὶ πρόβατε ἅμα. Τοῦ λοιποῦ γε π. ἄ. Ego suspicabar τὸν Ἡρακλέα delenda esse; deinde scribendum videtur: ἀλλ' οὖν τοῦ γε etc.

²⁾ Addendum videtur ἔχειν, ut est apud Eurip. v. 947 ἄρματ' οὐκ ἔχων ἔχειν ἔφασκε.

³⁾ Fort. καὶ ἡ λεοντῆ πρὸς. Βέβληται δ' —. Nam in Valckenarii coniectura αὐτῇ λεοντῇ πατρὸς articulum ad ultimam vocem desideramus.

καὶ δι' ἀπαλῆς γε τῆς φάρυγγος ἐκδεδράμηκεν οἰστός·
 ὃ δὲ ἐς αὐτὸ διατέταται τὸ στέρον καὶ ὄγκοι¹⁾ τοῦ βέ-
 λους μέσων διεκπεπαίκασι τῶν σπονδύλων, ὡς δῆλα ἐς
 πλευρὰν ἐρριμμένων. Αἱ παρειαὶ δὲ αὐτῶν διάβροχοι,
 καὶ μὴ θαυμασίας, εἰ ἐδάκρυσάν τι περὶ τοῦ δακρῦσαι²⁾.
 Παισὶ γὰρ χρυσοῦν τὸ δάκρουν, καὶ μικρὸν δ' ἴσως καὶ
 μέγα. Οἰστροῦντι δὲ τῷ Ἡρακλεῖ περὶκείται πᾶς ὁ τῶν
 οἰκετῶν δῆμος, οἷον βουκόλοι ταύρω ὑβρίζοντι, δῆσαι
 τις ἐπιβουλεύων καὶ κατασχεῖν τις ἀγῶνα ποιούμενος
 καὶ κεκραγῶς ἕτερος· ὃ δὲ ἤρτηται τῶν χειρῶν, ὃ δ'
 ὑποσκελίζει, οἱ δὲ ἐνάλλονται. Τῷ δὲ αἰσθησις μὲν
 αὐτῶν οὐδεμία, ἀναροίπτει δὲ τοὺς προσιόντας καὶ
 συμπατεῖ, πολὺ μὲν τοῦ ἀφροῦ διεκπτύων, μειδιῶν δὲ
 βλοσυρὸν καὶ ξένον, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀτενίζων ἐς
 αὐτὰ ἃ δρᾷ, τὴν δὲ τοῦ βλέμματος ἐννοίαν ἀπάγων ἐς
 ἃ ἐξηπάττηται. Βουχᾶται δὲ ἡ φάρυγξ, καὶ ὁ αὐχὴν
 ἐμπίπλεται, καὶ ἀνοιδοῦσιν αἱ περὶ αὐτὸν φλέβες, δι'
 ὧν ἐς τὰ καίρια τῆς κεφαλῆς ἀναρρεῖ πᾶσα χορηγία τῆς
 νόσου. Τὴν δὲ Ἐρινύν, ἣ ταῦτα ἴσχυσεν, ἐπὶ μὲν σκη-
 νῆς εἶδες πολλάκις, ἐνταῦθα δὲ οὐκ ἂν ἴδοις· ἐς αὐτὸν
 γὰρ ἐσφάκισατο τὸν Ἡρακλῆν καὶ διὰ τοῦ στέρονου χορεύει
 μέσου αὐτῷ εἴσω σκιρτῶσα καὶ τὸν λογισμὸν θολοῦσα.
 Μέχρι τούτων ἡ γραφή· ποιηταὶ δὲ προσπαροינוῦσι καὶ
 ξυνδοῦσι τὸν Ἡρακλέα καὶ ταῦτα τὸν Προμηθεῖα φάσκον-
 τες ὑπ' αὐτοῦ λελύσθαι.

¹⁾ οἱ ὄγκοι corrigit Iacobsius. Recte: videturque eadem ratione paullo ante scribendum ὁ οἰστός.

²⁾ Iacobsius conī. εἰ ἐδάκρυσά' τι περὶ τοῦ δακρῦσαι. Malim ceteris servatis deleri extrema περὶ τοῦ δακρῦσαι.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἡρακλῆς γήμας Μεγάρων τὴν Κρέοντος παῖδας ἐξ αὐτῆς ἐγέννησε· καταλιπὼν δὲ τούτους ἐν ταῖς Θήβαις αὐτὸς εἰς Ἄργος ἦλθεν Εὐρυσθεῖ τοὺς ἄθλους ἐκπονήσων. πάντων δὲ περιγευόμενος ἐπὶ πᾶσιν εἰς Ἄιδου κατήλθε. καὶ πολὺν ἐκεῖ διατρίψας χρόνον δόξαν ἀπέλιπε παρὰ τοῖς ζῶσιν, ὥς εἴη τεθνηκώς· στασιάσαντες δὲ οἱ Θηβαῖοι πρὸς τὸν δυνάστην Κρέοντα Λύκον ἐκ τῆς Εὐβοίας κατήγαγον * * *

ΑΜΦΙΤΡΩΝ.

Τίς τὸν Διὸς σύλλεκτρον οὐκ οἶδεν βροτῶν,
 Ἄργειον Ἀμφιτρούων', ὃν Ἀλκαῖός ποτε
 ἔτιχθ' ὁ Περσέως, πατέρα τόνδ' Ἡρακλέους;
 ὃς τάσδε Θήβας ἔσχευ, ἐνθ' ὁ γηγενῆς

In scena depicta est domus Herculis et ante domum ara Iovis, ad quam se applicant liberi Herculis, Megara, Amphitryo. Amphitryo surgit et incipit prologum, qui mox quidem in diverbium mutatur, sed initio habet enarrationem more Euripideo ultro res spectantibus necessarias explicantem.

V. 1. τὸν Διὸς σύλλεκτρον] quod eadem femina potiebantur. Sic Tyndareus Or. 476 Ζητὸς ὁμόλεκτρος κάρα appellatur. At infra v. 1268 ἡ τοῦ Διὸς σύλλεκτρος est Iovis uxor. Or. 508 ὁμόλεκτρος γυνή. Eadem ratio est voc. ὁμόγαμος Herc. 7. 339. Phoen. 13. In Androm. 836 σύγγαμος est peller. Ὀμοσπόρους fratres dici notissimum est; sed λέκτρα καὶ γυναιχ' ὁμόσπορον dixit Soph. Oed. T. 254.

V. 2. Ἄργειον Ἀμφιτρούωνος Theocrit. XXIV 102. Schol. Hom. II. τ 116 Περσέως καὶ Ἀνδρομέδας Ἀλκαῖος, οὗ καὶ Ἀσπυνομένης (sic etiam Pausan. VIII 14, 2. Ἰππονόμης τῆς Μενοιτιάδος Apollod. II 4, 5 § 3.) ἢ Ἀστυδαμείας τῆς Πηλέως Ἀμφιτρούων.

V. 3. ὃν ἔτικτε] 'cuius pater erat'. Cfr. Krueg. II § 53, 1, 3. Πατέρα τόνδε i. e. 'me patrem', ut saepe ὄδε ὁ ἀνὴρ pro ἐγὼ usurpant tragici.

V. 4. ἔσχευ, habitavit. MATTH.

V. 4 sq. ὁ γηγενῆς σπαρτῶν στάχυν] Bacch. 264 Κάδμον τε τὸν σπείραντα γηγενῆ στάχυν. Phoen. 939 χρυσοπήλημα στάχυν σπαρτῶν. Nonnus Dionys. IV 427. Orph. Arg. 877. Ovid. Met. III 110 *seges clipeata virorum*. Minus proprie in fr. 62, 22 prolem virilem dixit ἄρσενα στάχυν. Vide Schraderi Animadv. ad Musaeum cap. XII 161 seqq. Ruhnken. ad Hom. h. Cer. 23. Proximis conf. Aesch. Sept. 412 σπαρτῶν δ' ἀπ' ἀνδρῶν, ἃν Ἄρης ἐφείσατο κτέ. Quinque autem ex omni numero superstitites fuisse constans fama est. Schol. Eurip. Phoen. 942 οἱ περιλειφθέντες τῶν σπαρτῶν, ὡς Ἀισχύλος φησὶν, ἦσαν Χθονίος, Οὐδαῖος, Πέλωρος, Περήνωρ καὶ Ἐχίων, ὃς ἔγημεν Ἄγανῆν τὴν Κάδμου θυγατέρα, ἐξ ἧς ποιεῖ (nihil hic mutandum, vide Schaefer. post Plut. Hemst. p. 507) Πενθία, οὗ Ὀυλασος, οὗ Μενουκεύς, οὗ Κρέων καὶ

σπαρτῶν στάχυσ ἔβλασταν, ὧν γένους Ἴραης 5
 ἔσως ἄριθμὸν ὀλίγον, οἱ Κάδμου πόλιν
 τεκνοῦσι παίδων παισίν. ἔνθεν ἐξέφυ
 Κρέων, Μενοικέως παῖς, ἀναξ τῆσδε χθονός.
 Κρέων δὲ Μεγάρας τῆσδε γίγνεται πατήρ,
 ἦν πάντες ὕμεναίοισι Καδμεῖοί ποτε 10
 λωτῶ συνηλάλαξαν, ἠνίκ' εἰς ἐμοὺς
 δόμους ὁ κλεινὸς Ἡρακλῆς νιν ἦγετο.
 λιπὼν δὲ Θήβας, οὗ κατωκίσθη ἐγώ,
 Μεγάραν τε τῆνδε πενθερούς τε παῖς ἐμός,

Ἰοκάστη. Conf. Schol. Apoll. Rh. III 1179. 1186. Pausan. IX 5, 1. Hygin. fab. 178.

V. 5 sq. *στάχυσ*] Similiter producitur ultima vocabuli *γένους* fr. 534, 6, *γένων* El. 1213, *Ἴραην* Soph. El. 148, *πίττων* Cratin. Com. II p. 217. — Verbis *ἀριθμὸν ὀλίγον* iunxit pronomen plurale *οἱ*, ut Aesch. Prom. 417 *Σκύθης ὄμιλος, οἱ γὰς ἔσχαιτον τόπον ἔχουσι*. Sallust. Iug. XXXV 6 *ex eo numero, qui ad caedem parati erant*. Vide ibi Kritz. et Stürenburg. ad Cic. pr. Arch. p. 185 seq.

V. 7. Sunt qui verbum *τεκνοῦσι* corruptum iudicent et coniecit Musgravius *στέφουσι*, Hartungus *λείπουσι*. Sed neque ipsum verbum habet speciem depravati et ut Hesychius *τεκνώσει* interpretatur *εὐτεκνον ποι(ήσ)ει* et Phoen. 868 *ἐτεκνώθη Λάιος* dicitur in sententiam 'Laius liberis ornatus est', ita videtur poeta quaesita locutione nihil aliud dicere voluisse nisi liberorum procreatione urbi Spartorum prolem propagatam sive urbem deinceps progenie Spartorum ornata esse. Idem infra v. 795 dicitur verbis *χαλκασπίδων λόχος, ὃς γὰν τέκνων τέκνοις μεταμείβει*.

V. 10. Negat Musgravius Graecum esse *ἀλαλάζειν τινά* non cogitans mutari rem addito

ὕμεναίοισι. Vide quae attulit Hermannus ad Troad. 123 in ed. Seidleri. Neque de duplici dativo dubitandum. Soph. Oed. Col. 1318 *ὁ πέμπτος δ' εὐχεται κατασκαφῇ Καπανεύς τὸ Θήβης ἄστυ δηώσειν πυρί*, ubi huius usus ignoratio peperit variam lectionem *τάχα*. Eurip. El. 218 *φυγῆ φῶτας κακούργους ἐξάλυξάμεν ποδί*. Conf. Lobeck. ad Soph. Ai. p. 223. 251. Ceterum nuptiarum celebritatem mirifice describit Homerus II. XVIII 492, quem locum respexit Plutarchus Tom. II p. 667 *A ἠ δὲ γαμήλιος τράπεζα κατήγορον ἔχει τὸν ὕμεναιον μέγα βοῶντα καὶ τὴν δᾶδα καὶ τὸν ἀύλόν, ἃ φησιν Ὅμηρος καὶ τὰς γυναῖκας ἰσταμένας ἐπὶ ταῖς θύραις θαναμάζειν καὶ θεᾶσθαι*. Cf. Meleagri Epigr. CXXV [Anth. Pal. VII 182]. Ovid. Met. IV 757. Boettiger. Aldobr. Hochzeit. p. 73. 142.

V. 14. *πενθερούς*] Ambiguum est, utrum Creontem solum an socerum simul et socrum intellegi velit. Vide Krueg. II § 44, 3, 6 et nos ad Med. 453. — *Ἀργεῖα τεῖχη καὶ Κυκλωπεῖαν πόλιν* est figura quam vocant *ἐν διὰ δυοῖν*. Sic Bacch. 919 *Θήβας καὶ πόλισμ' ἐπτάστομον*. Iph. Aul. 751 *ἦξει Σιμόεντα καὶ δῖνας ἀργυροειδεῖς*. Phoen. 823 *φόρμιγγί τε τεῖχεα Θήβης τὰς Ἀμφιονίας*

Ἄργεῖα τείχη καὶ Κυκλωπεῖαν πόλιν 15
 ὠρέξατ' οἰκεῖν, ἦν ἐγὼ φεύγω κτανῶν
 Ἥλεκτρώονα· συμφορὰς δὲ τὰς ἐμὰς
 ἐξευμαρίζων καὶ πάτραν οἰκεῖν θέλων,
 καθόδου δίδωσι μισθὸν Εὐρυσθεῖ μέγαν
 ἐξημερῶσαι γαῖαν, εἴθ' Ἥρας ὕπο 20
 κέντροις δαμασθεῖς εἴτε τοῦ χρεῶν μέτα.
 καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ἐξεμόχθησεν πόνους,
 τὸ λοίσθιον δὲ Ταινάρου διὰ στόμα
 βέβηκ' ἐς Ἄιδου τὸν τρισώματον κῆνα
 ἐς φῶς ἀνάξων, ἔνθεν οὐχ ἦκει πάλιν. 25
 γέρον δὲ δὴ τίς ἐστι Καδμείων λόγος,

τε λύρας ὕπο πύργος ἀνέστα.
 Vide ad Helen. 1108. Lobeck.
 ad Aiac. 145. Frequentissimus
 huius figurae usus apud Latinos
 poetas, ut apud Verg. Aen. VII
 751. IX 306 et alibi saepe. De
 Cyclopibus illis, ingentium mu-
 rorum conditoribus, vide Apol-
 lod. II 1, 3. Strab. VIII p. 373
 A. Pausan. II 25, 7. Schol.
 Eurip. Or. 965. Müller. Orchom.
 p. 241. Boettiger, kleine Schrif-
 ten II p. 53—58.

V. 20. „Ἐξημερῶσαι per ap-
 positionem additum: nam τὸ
 ἐξημερῶσαι γαῖαν μισθὸς ἦν
 καθόδου.“ Matthiae. Similiter
 dixit Plutarchus Pomp. p. 643
 E καὶ προσέτι μισθὸν ἦτει, —
 προέσθαι Κινέρωνα. Eurip. He-
 racl. 220 ὧν ἀντιδοῦναι σ' οἶδ'
 ἀπαιτοῦσιν χάριν, Μήτ' ἐκδο-
 θῆναι μήτε πρὸς βίαν — ἐκπε-
 σεῖν χθονός. Isocr. Plat. § 57.
 Demosth. de Symmor. § 6. Plura
 collegit Io. Chr. Heldius ad Plu-
 tarchi Aemil. P. p. 186. — Deinde
 iunge εἴτε ὑπὸ κέντροις Ἥρας
 δαμασθεῖς, coll. Krueg. II § 68,
 44. Ceterum non quasi Iovi ful-
 men, Neptuno tridentem, Apol-
 lini arcum, aliis alia, sic Iunoni
 κέντρα tribuit; sed insignia sunt
 deorum alia perpetua et quasi
 publica, alia ad tempus assum-

pta atque a poetis inventa, non
 consuetudinem, sed decorum, id
 est personae, loci, temporis,
 rerum denique convenientiam
 spectantibus. Hinc illa, quae
 Erfurdcius collegit ad Soph.
 Antig. 598 et Tafelius Dilucid.
 Pind. I 2 p. 698: Iovis χαλινός
 et μάκελλα, Martis μάστιξ, Bel-
 lonae Venerisque flagellum: hinc
 denique Iunonis κέντρα privig-
 num novercalibus stimulis exa-
 gitantis; item Veneris, 'quae
 dulcem curis miscet amaritiam',
 Hipp. 1303 et si qua sunt alia
 turbida atque inquieta vel in
 animis hominum vel deorum
 nominibus consecrata.

V. 21. εἴτε τοῦ χρεῶν μέτα]
 'consentaneae cum necessitate'.
 Cfr. Soph. Ai. 950 οὐκ ἂν τὰδ'
 ἔστη τῆδε μὴ θεῶν μέτα. Xe-
 noph. Hell. VI 5, 4 ὁ δ' ὑπισ-
 χνεῖτο — ποιήσειν, ὥστε μετὰ
 τῆς Λακεδαίμονος γνώμης καὶ
 μὴ δαπανηρῶς τειχισθῆναι τὸ
 τεῖχος.

V. 23. Tzetzes ad Lycophr.
 1106 Ταινάρου ἀκρωτήριον τῆς
 Λακωνικῆς, ἔνθα φασὶν κάθο-
 δον εἶναι Ἄιδου. Vide Apollod.
 II 5, 12. Paus. III 25, 5.

V. 26. Aeschylus Agam. 751
 παλαίφατος δ' ἐν βροτοῖς γέρον
 λόγος τέτυκται. Plura vide ap.

ὡς ἦν πάρος Δίρκης τις εὐνάτωρ Λύκος
τὴν ἐπτάπυργον τήνδε δεσπόζων πόλιν,
τὰ λευκοπάλω πρὶν τυραννῆσαι χθονὸς
Ἀμφίων' ἠδὲ Ζῆθον, ἐκγόνω Διός.

30

οὗ ταύτων ὄνομα παῖς πατρὸς κεκλημένος,
Καδμείος οὐκ ὢν, ἀλλ' ἀπ' Εὐβοίας μολών,
κτείνει Κρέοντα, καὶ κτανῶν ἄρχει χθονός,
στάσει νοσοῦσαν τήνδ' ἐπεσπεσὼν πόλιν.

Valckenarium ad Phoen. 103. Abresch. ad Aesch. I p. 121. Jacobs Delect. Epigr. p. 161.

V. 27. εὐνάτωρ ut εὐνατήριον Aesch. Pers. 160, θοινάτωρ, ποινατάωρ, πόρπαμα, κυναγός, δάιος, δαρόν, ἔκατι, al. in quibus tragicos α non ex dorica dialecto sed ex antiquiore Atticismo recepit Hermannus. — Lycus Chthonii f., qui poenas Amphioni et Zetho persolvit gravissimas ob Antiopen dure ac crudeliter habitam. Cfr. Hom. Od. 1 260. Apollod. III 5, 5. Pausan. II 6. IX 5, 6. Schol. Apoll. IV 1090. Hygin. fab. 7 et 8. Müller. Orchom. p. 227 seqq. Verbum δεσπόζειν praeter consuetudinem cum quarto casu coniunctum notavit Krueg. II § 47, 20, 4. Idem fecit in verbo similis potestatis τυραννεῖν Dionys. A. R. V 34 τυραννήσοντες αὐθις τὴν πόλιν. Lucian. Dial. Meretr. 3, 2 τὴν Θαῖδα εἰς τυραννεῖν τὸ συμπόσιον. Eunapius Aedesio p. 41 καὶ τι μυθῶδες καὶ ἀειδὲς σκότος τυραννήσει τὰ ἐπὶ γῆς κάλλιστα, ubi cf. Boissonad. Ceterum Nauckius conicit τῆς ἐπταπύργου τῆσδε δ. πόλεως, sed genitivus ad simplicem vim regnandi, accusativus ad vim severe tractandi et vexandi referendus esse videtur.

V. 29. τὰ λευκοπάλω] Idem Amphioni et Zetho epitheton tribuit Phoen. 606. Schol. Hom. Od. τ 518. Hel. 639 κόροι λεύκιοι nominantur Castor et

Pollux, simile Amphionis et Zethi par fratrum. Cfr. Hesych. Διόσκουροι· οἱ Ἑλένης ἀδελφοί. καὶ Ζῆθος καὶ Ἀμφίων, Λευκόπωλοι καλούμενοι. De usu equorum alborum vide Lucianum Timon. § 20 ibique Hemsterh. et Boeckh. ad Pind. Pyth. IV 117 p. 273.

V. 30. De ἠδὲ particula vide ann. ad Hec. 323.

V. 31. Simili verborum constructione dixit in Helena v. 487 ὄνομα δὲ ταύτων τῆς ἐμῆς ἔχουσα τις Δάμαρτος ἄλλη τοισίδ' ἐνναίει δόμοις.

V. 32. Invidiose ἐπηλυσ indicatur. Cfr. 257.

V. 33. κτείνει — κτανῶν] Vim participii sentias vertendo: 'neque occidit solum, sed etiam regnum huius civitatis invasit'. Sic Soph. El. 1487 ἀλλ' ὡς τάχιστα κτεῖνε, καὶ κτανῶν πρόθεσ Ταφεῦσιν. Oed. Col. 982: ἔτικτε γὰρ μ', ἔτικτε — καὶ τενοῦσά με Αὐτῆς ὄνειδος παιδᾶς ἐξέφυσέ μοι. Oed. Tyr. 1404. Antig. 757. Eurip. Suppl. 743. annot. ad Hecub. 25.

V. 34. στάσει νοσοῦσαν] Plato de Rep. V p. 470 C νοσεῖν καὶ στασιάζειν. Plutarch. Coriol. c. 16 νοσοῦντας ἡμᾶς καὶ ταρασσομένους ὑπ' ἀλλήλων. Vide Krüger. ad Xenoph. Anab. VII 2, 32. Bähr. ad Plut. Philop. p. 5 seq. Similiter 'aegros' appellavit Tacitus Hist. II 96. Agric. 32, ubi v. Walch. et

ἡμῖν δὲ κῆδος ἐς Κρέοντ' ἀνημμένον 35
 κακὸν μέγιστον, ὡς ἔοικε, γίννεται.
 τοῦμοῦ γὰρ ὄντος παιδὸς ἐν μυχοῖς χθονός,
 ὁ καινὸς οὗτος τῆσδε γῆς ἄρχων Λύκος
 τοὺς Ἡρακλείους παῖδας ἐξελεῖν θέλει
 κτανῶν δάμαρτά θ', ὡς φόνῳ σβέσῃ φόνον, 40
 κᾶμ', εἴ τι δὴ χρὴ κᾶμ' ἐν ἀνδράσιν λέγειν,
 γέροντ' ἀχρεῖον, μὴ ποθ' οἶδ' ἠνδρωμένοι
 μήτρωσιν ἐκπράξωσιν αἵματος δίκην.
 ἐγὼ δέ, λείπει γὰρ με τοῖσδ' ἐν δώμασι
 τροφὸν τέκνων οἰκουρόν, ἠνίκα χθονὸς 45
 μέλαιναν ὄρφνην εἰσέβαινε παῖς ἐμός,
 σὺν μητρὶ, τέκνα μὴ θάνωσ' Ἡρακλέους,
 βωμὸν καθίζω τόνδε σωτήρος Διός,

contra 'sanos' Velleius lib. II 25, ubi vid. Ruhnkenius.

V. 35. ἀνημμένον] Tro. 845 θεοῖσιν κῆδος ἀναψάμενος. Saepius utitur cognato verbo συνάπτειν, ut infra 477, Androm. 620, 648, Phoen. 1049.

V. 37. ἐν μυχοῖς χθονός] apud inferos, ut Tro. 952, Suppl. 926. Conf. Markland. ad Suppl. 545.

V. 40. ὡς φόνῳ σβέσῃ φόνον] Alio sensu dicitur Or. 519 φόνῳ φόνον λύσει. Amphitryo enim depingit insaniam Lyci liberos quidem Herculis certo consilio ne ultores sint interficientis, sed in matrem et avum liberorum temere saevientis quasi caedes et memoria caedis caede extinguī possit.

V. 43. μήτρωσιν] 'in gratiam avunculorum', ut Asius μήτρως ἦν Ἐκτορος ἵπποδάμοιο, Ἀυτοκασίγνητος Ἐκάβης II. π 717. MATTH. Vide infra v. 539. Sed Musgravius avum intellegit Pollucis auctoritate motus III 16 μητρὸς πατῆρ. τοῦτον δὲ Εὐριπίδης μήτρωα ὠνόμασε. Infra quidem v. 547 μὴ ποτε Κρέοντος θάνατον ἐκτισαῖατο.

Sed optimum videtur τοὺς καταμητέρα προγόνους intellegi, id est avum pariter atque avunculos. In eadem cum Euripide causa est Pindarus, de quo iuvat apponere quae disputavit Dissenius ad Nem. IV p. 389 'Eustathius ad II. β p. 316 de patruis et avunculis loquens scribit haec: Τούτους δὲ οἱ μὲν πατραδέλφους καὶ μητραδέλφους, οἱ δὲ πάτρως καλοῦσι καὶ μητρως. Πίνδαρος δὲ οὐκ ἀδελφούς, ἀλλὰ γονέας μητρὸς μητρως ἔφη. Non satis accurate. Sane avus est μάτρως Olymp. IX 68 et maiores materni sunt μάτρως Olymp. VI 77. Nem. X 37. adde Nem. XI 37. atque ita Stesichorus πάτρωα dixerat τὸν κατὰ πατέρα πρόγονον, momente Eustathio: sed tamen avunculum significat vox μάτρως haud dubie Nem. V 43 ubi vide: quemadmodum etiam Isthm. V 59.'

V. 47. τέκνα μὴ θάνωσι] De verbo plurali vid. Krueg. II § 63, 2, 2.

V. 48. βωμὸν καθίζω] Ion. 366 εἶπερ καθίζει τρίποδα κοινὸν Ἑλλάδος. 1317 ἱερά καθί-

ὄν καλλινίκου δορὸς ἄγαλμ' ἰδρῦσατο
 Μινύας κρατήσας οὐμὸς εὐγενῆς τόκος. 50
 πάντων δὲ χρεῖοι τάσδ' ἔδρας φυλάσσομεν,
 σίτων, ποτῶν, ἐσθῆτος, ἀστρώτῳ πέδῳ
 πλευρὰς τιθέντες· ἐκ γὰρ ἐσφραγισμένοι
 δόμων καθήμεθ' ἀπορία σωτηρίας.
 φίλων δὲ τοὺς μὲν οὐ σαφεῖς ὄρω φίλους, 55
 οἱ δ' ὄντες ὀρθῶς ἀδύνατοι προσωφελεῖν.
 τοιοῦτον ἀνθρώποισιν ἢ δυσπραξία,
 ἧς μήποθ' ὅστις καὶ μέσῳ εὖνους ἔμοι
 τύχοι, φίλων ἔλεγχον ἀψευδέστατον.

ΜΕΓΑΡΑ.

ὦ πρέσβυ, Ταφίων ὅς ποτ' ἐξεῖλες πόλιν 60
 στρατηλατήσας κλεινὰ Καθμείων δορὸς,

ζειν. Vide ad Androm. 118. Helen. 1573. Wunder. ad Soph. Phil. 144.

V. 50. Μινύας] Orchomeni incolae, quibus cum Thebani vectigales essent, Herculis ope libertatem recuperarunt. V. Apollod. II 4, 11. Diod. Sic. IV 10. MUSGR. Adde Pausan. IX 37, 2. De constructione verbi κρατεῖν cf. Hipp. 401. Ion. 1094. Krueg. I § 47, 19, 3.

V. 51. φυλάσσομεν] Respondet hoc verbum nostro hüten. Commode Wakefieldius attulit Hom. Od. ε 208 ἐνθάδε κ' αὐθι μένων παρ' ἔμοι τόδε δῶμα φυλάσσοις. Adde Aesch. Eum. 440 εἶπερ πεποιδῶς τῇ δίκη βρέτας τόδε Ἡσαι φυλάσσω.

V. 52. Cfr. fr. 368 ἐν ἀστρώτῳ πέδῳ εὐδουσι, πηγαῖς δ' οὐχ ὑγραίνουσιν πόδας de Sellis. De dativo loci cfr. Krueg. II § 46, 2, 2, nisi poeta scripsit ἀστρώτῳ ἢ πέδῳ.

V. 53. ἐκ γὰρ ἐσφραγισμένοι] Tmesis est pro ἐξεσφραγισμένοι, 'exclusi'. Cfr. Adesp. fr. 458 p. 723 N. ὅστις δὲ μοχλοῖς καὶ διασφραγίσμασι σώζει δάμαρτα κτέ. De annuli usu vide Lipsium Ex-

cursu B. ad Taciti Ann. II 2. Kirchmann. de Annul. c. X.

V. 55. Verba coniungenda hunc in modum: τοὺς μὲν ὄρω φίλους οὐ σαφεῖς (amicos non certos i. e. infidos).

V. 56. οἱ δ' ὄντες ὀρθῶς] scil. φίλοι. Vide ad Androm. 376. Aesch. Sept. 873 ἐκ φρενὸς ὀρθῶς με λιγαίνειν.

V. 59. φίλων ἔλεγχον] per appositionem dictum, pro ὃ (τὸ δυσπραξίας τυχεῖν) φίλων ἔλεγχος ἀψευδέστατός ἐστι, quod dicendi genus amat Euripides. Cfr. Or. 1105 Ἐλένην κτάνωμεν, Μενέλεω λύπην πικράν; et quae ad Hel. 77 et apud Krueg. I § 57, 10, 10 congesta sunt.

V. 60. De Amphitryonis adversus Taphios expeditione vide Apollod. II 4, 7. Strab. X p. 459. Quam Demodoci, poetae antiquissimi, carmine celebratam prodiderat Demetrius Phalereus ap. Schol. Hom. Od. γ 267.

V. 61. Suppl. 593 στρατηλατήσω κλεινὸς ἐν κλεινῷ δορί. Κλεινὰ eodem modo dicitur atque κλεινὴν στρατηλασίαν στρατηλατήσας. Cfr. 383. Ion. 717

ὡς οὐδὲν ἀνθρώποισι τῶν θείων σαφές.
 ἐγὼ γὰρ οὐτ' ἐς πατέρ' ἀπηλάθην τύχης,
 ὅς εἶνεκ' ὄλβου μέγας ἐκομπάσθη ποτὲ
 ἔχων τυραννίδ', ἧς μακροὶ λόγχοι πέρι 65
 πηδῶσ' ἔρωτι σώματ' εἰς εὐδαίμονα,
 ἔχων δὲ τέκνα· καὶ μ' ἔδωκε παιδὶ σῶ
 ἐπίσημον εὐνήν Ἡρακλεῖ συνοικίσας.
 καὶ νῦν ἐκεῖνα μὲν θανόντ' ἀνέπτατο·
 ἐγὼ δὲ καὶ σὺ μέλλομεν θνήσκειν, γέρον, 70
 οἱ δ' Ἡράκλειοι παῖδες, οὓς ὑπὸ πτεροῖς

λαιψηρὰ πηδᾶ. Tro. 348 οὐ γὰρ ὀρθὰ πυροφοεῖς. Phoen. 570 ἀσύνετα δ' ἦλθες. 1739 ἀπαρθένευτ' ἀλωμένα, Soph. El. 962 ἄλεκτρα γηράσκουσιν ἀνυμέναία τε.

V. 62. Cfr. Iph. T. 476 πάντα γὰρ τὰ τῶν θεῶν εἰς ἀφανὲς ἔρπει κούδεν οἶδ' οὐδεὶς σαφῶς.

V. 63. ἀπηλάθην τύχης] i. e. ἐδυστύχησα. 'Isocrates Euag. § 66 ἀπεληλαμένον τῆς πολιτείας, Maxim. Tyr. diss. XXI ἀπεληλαμένην τοῦ ὑγιεινοῦ. diss. XXXIII βάνανσος ψυχὴ ἀπεληλαμένη λόγον.' MUSGR. Adde Herod. VII 205 ἀπελήλατο τῆς φροντίδος περὶ τῆς βασιλείης. Nec tamen scriptura loci omni dubitatione exempta est.

Ibid. οὐτ' εἰς πατέρα] 'Opponi debuit in sequentibus οὐτ' εἰς πόσιν. Sed hoc videtur latere in καὶ μ' ἔδωκε παιδὶ σῶ.' MUSGR. Simile anacoluthon fefellit Taylorum in Lysiae orat. XX § 6 οὗτος δὲ πρῶτον μὲν ἄρχας ἐν Ὀρωπῶ οὔτε προέδωκε καὶ ἐτέραν πολιτείαν κατέστησε, τῶν ἄλλων ἀπάντων ὅσοι ἤρχον καταπροδόντων τὰ πράγματα. οἱ δ' οὐχ ὑπέμειναν καταγνόντες σφῶν αὐτῶν ἀδικεῖν· ὁ δὲ ἡγούμενος μηδὲν ἠδίκηκεναι δίκην δίδωσι. Ubi sic pergere debebat: οὔτε, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τὴν κρίσιν οὐχ ὑπέμεινε. Cf. Xenoph. Mem. II 6, 19. Cic. de Legg.

II 25, 63. Tusc. Disp. III 3, 5. de Divin. I 49, 111. c. 50, 114. de Orat. I 49, 214.

V. 65. ἔχων τυραννίδ'] Plenum erat ἔχων μὲν τυραννίδα, ut Soph. Oed. T. 259 ἔχων μὲν ἀρχάς — ἔχων δὲ λέκτρα. Sed recte etiam omitti μὲν multis observatum est. Vide Reiz. ad Vig. p. 841. Elmsl. ad Med. 1309, ad Heracl. 874, ad Soph. Ai. 1050. Buttmann. ad Philoct. 827. Boeckh. Nott. crit. ad Pind. Pyth. IX 128. — Deinde cum satis esset ἧς πέρι vel ἧς ἔρωτι, utrumque coniunxit: qua de re vide Herm. ad Vig. p. 886.

V. 66. Cfr. fr. 846 ἢ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξεύεται δεινοῖς ἔρωσιν.

V. 68. ἐπίσημον.. συνοικίσας i. e. εὐνήν Ἡρακλεῖ συνοικίσας ὥστε τὴν ἐμὴν εὐνήν ἐπίσημον γενέσθαι.

V. 69. Soph. El. 1149 νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ θανόντα σὺν σοί. Eurip. fr. 734 κακοῖσι δὲ Ἄπαντα φροῦδα συνθανόνθ' ὑπὸ χθονός. Hoc loco θανόντα inde intellegi potest, quod Creon et Hercules in Orco versantur. Sed tamen memorabile quod Madvigius coniecit καὶ νῦν ἐκεῖνα μὲν ἀνόνητ' ἀνέπτατο.

V. 71. ὑπὸ πτεροῖς] explicatum ad Androm. 441. Deinde notandum ὅρις ultima brevi,

σώζω νεοσσούς ὄρνις ὡς ὑφειμένη.
οἱ δ' εἰς ἔλεγχον ἄλλος ἄλλοθεν πίτνων,
ὦ μῆτερ, ἀνδᾶ, ποῖ πατήρ ἄπεστι γῆς;
τί δρᾶ; πόθ' ἦξει; τῷ νέῳ δ' ἐσφαλμένοι 75
ζητοῦσι τὸν τεκόντ'· ἐγὼ δὲ διαφέρω
λόγοισι μυθεύουσα. θανμάζων δ', ὅταν
πύλαι ψοφῶσι, πᾶς ἀνίστησιν πόδα,
ὡς πρὸς πατρῶον προσπεσούμενοι γόνυ.

ut v. 974. fr. 637, 5. Soph. Antig. 1021 aliisque locis apud Meinekium ad Menandr. p. 385. Wolf. praef. ad Hom. II. p. XLIV.

V. 72. ὑφειμένη] Cfr. Phoen. 30 ἢ δὲ τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον μαστοῖς ὑφείτο, nisi poeta scripsit quod suspicatus est Kirchhoffius ὑφειμένους. Cfr. Soph. Ant. 531 σὺ δ', ἦ κατ' οἴκους ὡς ἔχιδν' ὑφειμένη λήθουσά μ' ἐξέπινες.

V. 73. ἄλλος ἄλλοθεν] Plurumque haec formula cum verbo plurali construitur. Nec tamen desunt alterius rationis exempla. Orest. 1458 *Ἐλίφη σπάσαντες ἐν χερσὶν ἄλλος ἄλλοσε δίνασεν ὄμμα*. Xenoph. Anab. II 1, 15 οὔτοι μὲν, ὦ Κλέαρχε, ἄλλος ἄλλα λέγει, quem causa non erat cur reprehenderet Bernhardy Synt. L. Gr. p. 420. Nam eodem modo locutus est Plato Symp. p. 220 C *καὶ θανμάζοντες ἄλλος ἄλλῳ ἔλεγεν*. Plutarchus Mario c. 33 *οἱ στρατιῶται . . ἄλλος ἄλλον ἐπὶ τὴν σφαγὴν ἀνθ' ἑαυτοῦ παρενάλει*. Alciphr. Epist. III 55 *οἱ φιλόσοφοι δὲ — ἄλλος ἄλλην τερατείαν ἐπεδείξατο*. Heliod. Aethiop. I. I p. 5. Commel. οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ ὄρους — ἄλλος ἄλλον ὑπεδύετο θάμνον. Atque eadem ratio est vocabuli ἔκαστος, Herodot. IV 176. Xenoph. Hell. I 7, 5. Herodian. VII 8 p. 145, 1. Bekker. Eunap. Maximo p. 64. Proaeresio p. 87. Sallust. Catil. c. 37, 6. Cic. de Fin. V 24, 72. Hom. II. π 264

οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες Πρόσσω πᾶς πέτεται. — Probabiliter Hartungus coniecit ἄλλος ἄλλοτ' ἐμπίτνων.

V. 74. ποῖ γῆς ἄπεστι i. e. ποῖ γῆς μολῶν ἄπεστι eadem ratione atque παρεῖναι εἰς hic elegantius dicitur quam ποῦ ἄπεστι, quod Elmsleius scribi iubet. Cfr. Helen. 738 οἱ τ' ἐσμὲν τύχης, ubi vid. annot. Bacch. 184 *ποῖ δεῖ χορρεύειν, ποῖ καθιστάναι πόδα*; Hecuba 1065 *ποῖ καί με φνυγᾶ πτώσσοισι μυχῶν*; Conf. Ellendt. ad Arrian. de exp. Alex. IV 22, 3.

V. 75. τῷ νέῳ] 'aetatis tenerae imperitia'. Cfr. Ion. 545. Androm. 184. — διαφέρω: Hesych. *διέφθειρε, διήγεν*. *Εὐροπίδης Ἀύγη*, ubi corrigunt *διέφερε*. Similiter *ἀναβάλλω* usurpavit Demosth. Phil. III § 14 de Chers. § 52 et Latini differre. Sallust. hist. fragm. p. 235 ed. Gerlach. *differunt vos in adventum Cn. Pompei*. Livius VII 17 *differri non posse adeo concitatos animos*. Vide Ernest. ad Sueton. Vespas. 23.

V. 77. λόγοισι μυθεύουσα] i. e. διαφέρω λόγοισι, μυθεύουσα (αὐτούς, τοὺς λόγους). Sic Soph. Phil. 54 *τὴν Φιλοκτῆτος σε δεῖ Ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψει λέγων*. Cfr. v. 99. Hartungus coniecit *λόγοισι παραμυθεύουσα* dubio verbi genere, Nauckius *μύθοισι πραῦνουσα* dubia emendandi ratione.

V. 79. προσπεσούμενοι] No-

νῦν οὖν τίν' ἐλπίδ' ἢ πόρον σωτηρίας 80

ἔξενμαρρίζει, πρέσβυ; πρὸς σὲ γὰρ βλέπω.

ὡς οὔτε γαίης ὄρι' ἂν ἐκβαίμεν λάθρα·

φυλακαὶ γὰρ ἡμῶν κρείσσονες κατ' ἐξόδους·

οὔτ' ἐν φίλοισιν ἐλπίδες σωτηρίας

ἔτ' εἰσὶν ἡμῖν. ἦντιν' οὖν γνώμην ἔχεις, 85

λέγ' ἐς τὸ κοινόν, μὴ θανεῖν ἔτοιμον ἦ,

χρόνον δὲ μηκύνωμεν ὄντες ἀσθενεῖς.

ΑΜ. ὦ θύγατερ, οὔτοι ῥάδιον τὰ τοιάδε

φάυλας περαίνειν σπουδάσαντ' ἄνευ πόνου.

ΜΕ. λύπης τι προσδεῖς ἢ φιλεῖς οὕτω φάος; 90

†andus pluralis praegresso vocabulo πᾶς: quod forma singulare, significatione nihil differt a pluralibus. Arrian. de exp. Alex. III 15, 2 Krueg. διεκπαῖσαι πᾶς τις τὸ καθ' αὐτὸν — ἐπειγόμενοι. Aeschyl. Pers. 422 Φυγῆ δ' ἀκόσμω πᾶσα ναῦς ἠρέσσετο, Ὅσαιπερ ἦσαν βαρβάρου στρατεύματος. Eurip. Med. 85 ἄρτι γινώσκεις τόδε, Ὡς πᾶς τις αὐτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ, Οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν. Thucyd. II 53 ῥᾶον γὰρ ἐτόλμα τις ἂ πρότερον ἀπεκρύπτετο μὴ καθ' ἡδονὴν δρᾶν, ἀγγίστροφον τὴν μεταβολὴν ὀρῶντες. Similiter explicandus pluralis verbi cum οὐδεὶς coniunctus, ut apud Xenoph. Hell. II 2, 3. Plutarch. Caes. c. 35 ὑπήκουσε δ' οὐδεὶς, εἴτε φοβούμενοι etc. Soph. Antig. 1021 οὐδ' ὄρνις εὐσήμονος ἀπορροιβδεῖ βοάς, Ἄνδροφθόρον βεβρωτὸς αἵματος λίπος. Eurip. Phoen. 887. Cfr. Krueg. I § 58, 4, 5.

V. 80. Cfr. Ioseph. Antiqu. XX 3, 1 πόρον παρ' αὐτοῦ βουλόμενος σωτηρίας εὐρέσθαι et De vita sua § 3 οἷς ἐγὼ πόρον εὐρέσθαι βουλόμενος σωτηρίας .. ἀφικόμεν εἰς Ῥώμην.

V. 86. λέγ' ἐς τὸ κοινόν] Or. 774 ἐς κοινὸν λέγειν χρῆ. Verg.

Aen. XI 335 *consultite in medium*. — 'μὴ θανεῖν ἔτοιμον ἦ etc. id est μὴ τοῦ θανεῖν ἔτοιμον ὄντος χρόνον μηκύνωμεν. Vid. Wolf. Anal. I p. 318.' MATTH. Vide Krueg. I § 69, 16, 3 et nos ad Helen. 922. Deest μὲν ut v. 65.

V. 89. Sensus est: οὔτοι ῥάδιον τὴν περὶ τῶν τοιῶνδε φροντίδα φάυλας περαίνειν. Cfr. Med. 341 ξυμπερᾶναι φροντίδ', ἢ φευξοῦμεθα. Φάυλας est 'temere et inconsulte'. Ion. 1546 οὐχ ὡδε φάυλας αὐτ' ἐγὼ μετέρχομαι. Aesch. Pers. 520 ὑμεῖς δὲ φάυλας αὐτ' ἄγαν ἐκρίνατε. Cf. annot. ad Helen. 745. Huic vocabulo quasi explanandi gratia adiectum ἄνευ πόνου. Sic Ino fr. 421 κέντησο δ' ὀρθῶς, ἂν ἐχῆς, ἄνευ ψόγου. Bacch. 614 αὐτὸς ἐξέσωσ' ἔμαντὸν ῥαδίως ἄνευ πόνου. Soph. Oed. T. 180 νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδω θανατοφόρα κεῖται ἀνοίκτως. Ceterum Chaeremonis quoque exstat praeceptum apud Stobaeum Floril. vol. II p. 213 ed. Mein. τὸ δ' εἰκῆ καὶ μετὰ σπουδῆς κακόν. Et Sophoclis fr. 771 οὐ γὰρ τι βουλῆς ταῦτο καὶ δρόμον τέλος.

V. 90. προσδεῖς] ut ἐνδεῖς, ἐνδέομεν Iph. Aul. 41. Troad. 797. MATTH. φιλεῖν φάος invidiose dicitur ut φιλοψυχεῖν.

- ΑΜ.* καὶ τῷδε χαίρω καὶ φιλῶ τὰς ἐλπίδας.
ΜΕ. κἀγὼ· δοκεῖν δὲ τὰδόκητ' οὐ χροή, γέρον.
ΑΜ. ἐν ταῖς ἀναβολαῖς τῶν κακῶν ἔνεστ' ἄκη.
ΜΕ. ὁ δ' ἐν μέσῳ με λυπρὸς ὢν δάκνει χρόνος.
ΑΜ. γένοιτό τ' ἄν, ὦ θύγατερ, οὔριος δρόμος 95
 ἐκ τῶν παρόντων τῶνδ' ἐμοὶ καὶ σοὶ κακῶν,
 ἔλθοι τ' ἔτ' ἂν παῖς οὐμός, εὐνάτωρ δὲ σός.
 ἀλλ' ἤσύχαζε καὶ δακρυρροοὺς τέκνων
 πηγὰς ἀφαίρει καὶ παρενκήλει λόγοις,
 κλέπτουσα μύθοις ἀθλίους κλοπὰς ὅμως. 100
 κάμνουσι γάρ τοι καὶ βροτῶν αἰ συμφοραί,
 καὶ πνεύματ' ἀνέμων οὐκ αἰεὶ ρώμην ἔχει,
 οἳ τ' εὐτυχοῦντες διὰ τέλους οὐκ εὐτυχεῖς·
 ἰωιωιωῖζζ γὰρ πάντ' ἀπ' ἀλλήλων δίχα.

V. 95. fr. 130 *Μή μοι προ-
 τείνων ἐλπίδ' ἐξάγον δάκρυ.* β'.
*Γένοιτό τ' ἄν πόλλ', ὢν δόκησις
 οὐκ ἐνι.* Sic enim hoc fragmen-
 tum scribendum videtur. Prae-
 terea conf. Ion. 1504 *ἐλισσό-
 μεσθ' ἐκεῖθεν ἐνθάδε δυστυχίαι-
 σιν — νῦν δ' ἐγένετό τις οὔρος
 ἐκ κακῶν, ὦ παῖ.*

V. 100. *κλέπτουσα μύθοις]*
 Cfr. Phoen. 991 *πατρὸς ἐξείλον
 φόβον κλέψας λόγοισιν,* Soph.
 El. 56 *ὅπως λόγῳ κλέπτοντες
 ἠδείαν φάτιν φέρωμεν αὐτοῖς.*
 De ὅμως cfr. Krueg. II § 56,
 13, 2.

V. 101. C. Schenkelius conicit
βροτοῖσι συμφοραί.

V. 101. *κάμνουσι]* veluti fessa
 languescunt, omissisque, quos
 aliquamdiu vexarunt, alio trans-
 feruntur. Idem de prospera for-
 tuna praedicat, eodem et verbo
 usus, Euripides fr. 1058 *οὐ χροή
 ποτ' ὀρθαῖς ἐν τύχαις βεβημότα
 ἔξειν τὸν αὐτὸν δαίμον' εἰσαεὶ
 δοκεῖν. ὁ γὰρ θεὸς πως, εἰ
 θεὸν σφε χροή καλεῖν, Κάμνει
 ξυνῶν τὰ πολλὰ τοῖς αὐτοῖς αἰεὶ.*
 Cf. Soph. El. 916. Aesch. Pro-
 meth. 275. Ruhnken. ad Vellei.
 II 69, 6.

V. 102. Quae comparationis
 causa adduntur ('ut venti sae-
 vire desinunt'), ea poeta, ut
 saepe, particula καὶ coniungit,
 non particula ὡς subiungit. Cfr.
 Ion. 1504 *ἐλισσόμεσθ' ἐκεῖθεν
 ἐνθάδε δυστυχίαισιν εὐτυχίαις
 τε πάλιν, μεθίσταται δὲ πνεύ-
 ματα.*

V. 103. *διὰ τέλους]* διὰ παν-
 τός Hesych. Suppl. 269 *τῶν
 γὰρ ἐν βροτοῖς Οὐκ ἔστιν οὐδὲν
 διὰ τέλους εὐδαιμονοῦν.* fr. 275
κούδεις διὰ τέλους εὐδαιμονεῖ.
 Cf. Blomf. gl. ad Aesch. Prom.
 280. Krueger. ad Xenoph. Anab.
 VI 4, 11. Lobeck. ad Soph.
 Ai. 685. Ostendit autem hoc
 loco ne ea quidem causa despe-
 randum ipsis esse, quod hosti-
 bus prospera adspiret fortuna:
 nam et sibi in melius et illis
 in deterius mutari posse. Cete-
 rum hic versus a Stobaeo (flor.
 110, 7), qui v. 101—106 affert,
 omittitur, ut ex alio loco ob
 similitudinem sententiae hic in-
 latus esse videatur.

V. 104. „Brevius dictum est
 pro *ἐξίσταται ἀλλήλοις, ὥστε
 ἀπ' ἀλλήλων δίχα κερωρίσθαι.*“
 MATTH., qui et Soph. Aiac.

ἔρεισμα θέμενος, ἐστάλην ἰαλέμων
 γόων ἀοιδός, ὥστε πολίος ὄρνις, 110
 ἔπεα μόνον καὶ δόκημα νυκτερωπὸν
 ἐννύχων ὀνειρώων,
 τρομερὰ μὲν, ἀλλ' ὄμως πρόθυμα.
 ὦ τέκεα πατρὸς ἀπάτορ', ὦ
 γεραιέ, σύ τε, τάλαινα μᾶ- 115
 τερ, ἅ τὸν Ἀἴδα δόμοις
 πόσιν ἀναστενάζεις.

(ἀντιστροφῆ)

μὴ πόδα προκάμητε
 βαρὺ τε κῶλον ὥστε πρὸς πετραῖον 120
 λέπας ζυγηφόρων ἄναντες ἄρματος
 βάρος φέρον τροχηλάτιο πάλων.
 λαβοῦ χερῶν καὶ πέπλων, ὅτου λέλοιπε

12 et 13. — ἔπεα μόνον, nominativus per appositionem adiunctus ei personae, quae in verbo ἐστάλην significatur. Cf. v. 229. Androm. 746 σκιά γὰρ ἀντίστοιχος ὡς φωνὴν ἔχεις, ἀδύνατος οὐδὲν ἄλλο πλὴν λέγειν μόνον, fr. 512 τί δ' ἄλλο; φωνὴ καὶ σκιά γέρον ἀνὴρ. Item frequens senum cum somniis comparatio: fr. 25 φεῦ παλαιὸς αἶνος ὡς καλῶς ἔχει γέροντες οὐδὲν ἔσμεν ἄλλο πλὴν ὄχλος (λόγος ci. Valcken.) Καὶ σχῆμ', ὀνειρώων δ' ἔρπομεν μιμήματα. Phoen. 1722. Aesch. Agam. 81. Totum genus mortalium ἰσόνηιρον appellat idem Prom. 549. ἀνέρες εἰκελόνηιροι Aristoph. Av. 688. Cfr. Jacobs ad Anthol. Gr. II 3 p. 227. Ceterum de plurali in appositione monitum ad Alc. 717. Utrumque numerum, ut hoc loco, coniunxit poeta in Suppl. 1204 μνημεῖα δ' ὄρκων μαρτύρημά δ' Ἑλλάδι. Troad. 1114 δύσγαμον αἰσχος ἐλὼν Ἑλλάδι τᾶ μεγάλα καὶ Σιμοεντιάσιν μέλεα πάθεα φοαῖσιν: Helenam dicit. — τρομερὰ (ἐστάλην): cfr. ad v. 61 et

Soph. O. R. 883 ὑπέροπτα πορεύεται, O. C. 1696 οὐ κατὰ μεμπτ' ἔβητον.

V. 114. πατρὸς ἀπάτορ'] Vide ad Helen. 524. Krueger. ad Xenoph. Anab. IV 7, 22, gramm. II § 47, 26, 11.

V. 119—123. 'Videte, ne pedes itineris labore deficiant gravisque membra ut (membra gravia sunt) equorum iugalium in adversum montem arduum plaustrum onustum vehentium'. Προκάμητε i. e. antequam perveniat quo tenditis. — Πόδα et κῶλον prope eiusdem vocabula potestatis coniunxit more quodam poetarum tragicorum, de quo cf. Bernh. Synt. p. 51. Nec vero plurali potius utendum erat, vide v. 1009. Troad. 3. Bacch. 765. Suppl. 718. Iph. A. 1042. — Ζυγηφόρων πάλων: cfr. Aesch. fr. 318 ὃς εἶχε πάλους τέσσαρας ζυγηφόρους.

V. 124. λέλοιπε („relinquitur“) intransitive ut ἐκλελοιπέναι infra 230, Soph. El. 19 et 1149. ἀμανρόν. 'debile' ut v. 231 ἀμανρόν σθένος. Soph. O. C. 1018. 1639. Pro ποδὸς ἀμαν-

ποδὶς ἀμαυρὸν ἴχνος·
 γέρον γέροντα παρακόμιζε,
 τὸ πάρος ἐν ἡλίκων πόνοις
 ᾧ ξύνοπλα δόρατα νέα νέφ
 ξυνῆν ποτ', εὐκλεεστάτας
 πατρίδος οὐκ ὄνειδῆ.

125

(ἐπὶ πόδος)

ἴδετε, πατρὸς ὡς
 γοργῶπες αἶδε προσφερεῖς
 ὀμμάτων ἀγχαί —

130

ποῦ ἴχνος consueto more dicitur
 ποδὸς ἀμαυρὸν ἴχνος. Cfr. Soph.
 Phil. 1123 πολιᾶς πόντου θινός.
 V. 126. γέρον .. παρακόμιζε]
 Cfr. Rhés. 687 ἴσχε πᾶς τις,
 Aristoph. Pac. 512 πᾶς ἀνῆρ
 προθυμοῦ, Krueg. II § 54, 4, 1.

V. 127 et 128. Horum ver-
 sum sedes inter se commutavit
 Musgravius, quod in vulgato or-
 dine constructio impedita esset.
 Videtur eum offendisse pronomen
 relativum longius paullo a prin-
 cipio remotum. Quid igitur fiet
 de Or. 1571 μοχλοῖς δ' ἄραρε
 κληῖθρα, σῆς βοηθόμου Σπου-
 δῆς ἅ σ' εἶρξει, aliisque pluri-
 mis? V. Stallb. ad Plat. Phaedr.
 p. 238 A. Assensus est ei tamen
 Elmsleius, hic quidem etiam
 metricis rationibus motus. Mallet
 enim in utraque stropha ultimam
 vocalem elisione auferri: τρο-
 μερὰ μὲν, ἀλλ' ὅμως πρόθυμ' —
 et γέρον γέροντα παρακόμιζ' —.

V. 128. δόρατα νέα] iuvenilia,
 qualia a iuvenibus gestari so-
 lent. Cf. Med. 48 νέα φρον-
 τίς, ibiq. not. Aesch. Pers. 744
 νέφ θράσει. Plutarch. Sert. c.
 27 p. 582 D ἔργον οὐ νέας
 φρενός, ἀλλ' εὖ μάλα βεβηκνίας
 καὶ κατηρτυμένης. De parechesi
 illa, νέα νέφ, studiose quaesita
 a poetis Graecis cf. Soph. Antig.
 1266 νέος νέφ ξὺν μόρφω. Oed.
 Col. 1447 νέα τάδε νεόθεν
 ἦλθέ μοι, ibiq. Doederl. Eurip.

Ion. 713 ἤδη πέλας δειπνῶν
 κυρεῖ παῖς καὶ πατήρ νέος νέων.
 Aesch. Prom. 955 νέον νέου
 κρατεῖτε. Alia vide apud Lobeck.
 ad Aiac. 467. Wunder. ad Antig.
 13. Beier. ad Cic. Offic. t. I p. 128.

V. 130. εὐκλεεστάτας π. οὐκ
 ὄνειδῆ] Verba ad ea quae praec-
 edunt ita apponuntur, ut non
 unum aliquod nomen, sed res
 ipsa describatur, communia cer-
 tamina et pericula. Cfr. Med.
 514 εἰ φεύξομαι γε γαῖαν ἐκβε-
 βλημένη, φίλων ἔρημος, σὺν
 τέκνοις μόνη μόνοις, καλὸν γ'
 ὄνειδος τῷ νεώστι νυμφίῳ, πτω-
 χούς ἀλάσθαι παῖδας ἢ τ' ἔσωσά
 σε et annot. ad huius fabulae
 v. 225 sq.

V. 133. Recte monuit Mat-
 thiaeus haec quae sunt in prin-
 cipio epodi, ἴδετε — ἀγχαί,
 cohaerere cum illis: οὐδ' ἀποί-
 χεται χάρις, intermedia vero
 esse pro parenthesi. Sed haec
 ipsa quae interposita sunt verba
 sensu carent neque aptos nume-
 ros habere videntur. Dindorfius
 suspicatur sic in ordinem redi-
 genda esse: γοργῶπες αἶδε προσ-
 φερεῖς | ὀμμάτων ἀγχαί τέκνων,
 οὐδ' ἀποίχεται χάρις. | τὸ δὲ κα-
 κοτυχῆς οὐκ ἐκλέλοιπεν δόμων.
 Nauckius totum versum ut sus-
 pectum notat. Exspectes sen-
 tentiam 'nobilitas rebus adversis
 non imminuta est', velut ἴδετε,
 πατρὸς ὡς γοργῶπες αἶδε προσ-

τὸ δὲ δὴ κακοτυχῆς οὐ λέλοιπεν ἐκ τέκνων —
οὐδ' ἀποιχεται χάρις.

Ἐλλὰς ὦ ξυμμάχους 135
οἴους οἴους (ὀλέσασα)
τούσδ' ἀπεστερήσει.

ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τῆσδε κοίρανον χθονὸς
Λύκον περῶντα τῶνδε δωμάτων πέλας.

ΛΥΚΟΣ.

τὸν Ἡράκλειον πατέρα καὶ ξυνάορον, 140
εἰ χρὴ μ', ἐρωτῶ· χρὴ δ', ἐπεὶ γε δεσπότης
ὑμῶν καθέστηχ', ἱστορεῖν ἂ βούλομαι.
τίν' ἐς χρόνον ζητεῖτε μηκῦναι βίον;

φερεῖς ὀμμάτων ἀγαθὰ τέκνων,
τὸ δὲ κακοτυχῆς ἐλλέλοιπεν εὐ-
γένειαν οὐδ' ἀποιχεται χάρις. —
πατὴρὸς breviter dixit pro τῶν
τοῦ πατρός, ut monuit Schaeferus
ad Plutarchi vitas vol. V p. 150. De hoc
compendio diximus ad Androm. 220. Conf.
Wytttenb. ad Plut. Moral. p. 84 D. Krueg. I § 48, 13, 9. De
genetivo Krueg. ib. 10. — Ultimis
denique illis, οὐδ' ἀποιχεται χάρις,
commode adhibeas quae de Ganymede
puero, in excidio patriae ab omni tamen
luctus deformitate alieno, scripsit in
Troad. 835 σὺ δὲ πρόσ-
ωπα νεαρὸν χάρισι παρὰ Διὸς
θρόνοις καλλιγάλανα τρέφεις.

V. 136. Coniungenda οἴους
ξυμμάχους ἀπεστερήσει, ὀλέσασα
τούσδε. Sed brevitatem dictio-
nis οἴους ξυμμάχους τούσδε ἀπε-
στερήσει ('quales socii hi tibi
peribunt') causam fuisse inter-
polandi participii ὀλέσασα, nu-
meri indicant.

V. 138. ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ] Ita
solent, cum nova ingrediente
persona tempus est mentem ora-
tionemque alio converti. Cf. v.
442. Soph. Ant. 155. Aesch.
Prom. 941. Sept. 861. Eurip.
Phoen. 1307. Or. 725. Ion. 392.
Aristoph. Acharn. 40. 175.

V. 139. περῶντα τ. δ. πέλας]
Cfr. Tro. 1039 βαῖνε λευστήρων
πέλας, infra 1109 ἔλθω τῶν
ἐμῶν κακῶν πέλας; Bacch. 212
Πενθεὺς πρὸς οἴκους ὄδε διὰ
σπουδῆς περῶ. Falso corrigunt
vel περῶντα τ. δ. πύλας vel
περ. τ. δ. πάρος. Nam Lyci
domus non est in scaena. Ad-
venit vero ille a dextera parte
scaenae.

V. 141. εἰ χρὴ μ'] scil. ἐρω-
τῶν. Hesych. χρὴ· πρέπει, καθ-
ήκει. Valck. ad Theocr. Adon.
p. 354 A 'ut δεῖ, sic et χρὴ
saepe significat licet, apud De-
mosthenem imprimis et Lucianum'. —
χρὴ δέ: genus quoddam continuandae
orationis, quo usus est in El. 300 λέγοιμ' ἄν,
εἰ χρὴ. χρὴ δὲ πρὸς φίλον λέγειν.
Suppl. 349 δόξαι δὲ χρὴζω καὶ
πόλει πάσῃ τόδε. Δόξει δ' ἐμοῦ
θέλοντος. Soph. fragm. 856 v.
14 εἴ μοι θέμις. θέμις δὲ τάλη-
θῆ λέγειν. Trach. 809 εἰ θέμις
δ', ἐπεύχομαι· θέμις δ', ἐπεὶ
κτέ., Menander Com. IV p. 144
εἰ θεὸν καλεῖν σε δεῖ· δεῖ δέ,
τὸ κρατοῦν γὰρ πᾶν νομίζεται
θεός, Pers. I 8 si fas dicere,
sed fas. Cfr. Phil. 1035 κακῶς
ὄλοισθ'· ὀλεῖσθε δ' ἠδικηότες
κτέ. — De particulis ἐπεὶ γε
vide ad Hel. 556.

τίν' ἐλπίδ' ἀλκὴν τ' εἰσορᾶτε μὴ θανεῖν;
 ἢ τὸν παρ' Ἄιδῃ πατέρα τῶνδε κείμενον 145
 πιστεύεθ' ἦξειν; ὡς ὑπὲρ τὴν ἀξίαν
 τὸ πένθος αἶρεσθ', εἰ θανεῖν ὑμᾶς χρεῶν,
 σὺ μὲν καθ' Ἑλλάδ' ἐκβαλὼν κόμπους κενούς,
 ὡς σύγγαμός σοι Ζεὺς ἐκοινῶνει λέχους,
 σὺ δ' ὡς ἀρίστου φωτὸς ἐκλήθης δάμαρ. 150
 τί δὴ τὸ σεμνὸν σῶ κατείργασται πόσει,
 ὕδραν ἔλειον εἰ διῶλεσε κτανῶν
 ἢ τὸν Νέμειον θῆρ'; ὃν ἐν βρόχοις ἐλῶν
 βραχιονός φησ' ἀγχόναισιν ἐξελεῖν.
 τοῖσδ' ἐξαγωνίζεσθε; τῶνδ' ἄρ' εἴνεκεν 155
 τοὺς Ἡρακλείους παῖδας οὐ θνήσκειν χρεῶν;
 ὃς ἔσχε δόξαν οὐδὲν ὦν εὐψυχίας,

V. 144. ἀλκὴν — μὴ θανεῖν.]
 Infra v. 326 οὐ γὰρ ἀλκὴν ἔχο-
 μεν, ὥστε μὴ θανεῖν. Sic Soph.
 El. 1013 αὐτὴ δὲ νοῦν σχῆς —
 τοῖς κρατοῦσιν εἰκαθεῖν, at v.
 1464 τῷ γὰρ χρόνῳ Νοῦν ἔσχον,
 ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν.
 Cfr. Krueg. II § 55, 3, 18 et 19.

V. 145. Vulgaris et quasi le-
 gitimus ordo vocabulorum erat
 ἢ τὸν παρ' Ἄιδῃ κείμενον πα-
 τέρα. Frequens tamen illa traie-
 ctio, nec sine ratione admissa.
 Suppl. 687 πότῃρα τὴν ἐς οὐρα-
 νὸν Κόνιν προσαντέλλουσαν.
 Bacch. 1226 τὸν κατθανόντα
 παῖδα Μαινάδων ὕπο. Soph.
 Phil. 1316. Ai. 337. Aliorum
 scriptorum exempla congesse-
 runt Car. Foertschius Obs. crit.
 in Lysiae oratt. p. 38. Held.
 ad Plutarchi Timol. c. 16 p. 420.
 Παρ' Ἄιδῃ κείμενον ut Soph. O.
 R. 972 κείται παρ' Ἄιδῃ Πό-
 λυβος.

V. 147. τὸ πένθος αἶρεσθε]
 Aliud est αἶρειν τὸ πένθος,
 aliud αἶρεσθαι. Prius Latine
 'augere' dixeris, posterius 'sus-
 cipere'. Xenophon apud Stob.
 124, 42 ἀλλ' οὔτε ἐπὶ θανάτῳ
 προσήμει τοσοῦτον πένθος αἶρε-
 σθαι. Sic enim recte hunc lo-

cum emendavit Iacobsius Lectt.
 Stob. p. 146. Conf. Soph. Oed.
 R. 1225. Diod. Sic. Exc. p. 603.
 Wess. Exc. Vat. p. 117, 22.
 Dind. annot. ad Heracl. 505.
 Lobbeck. ad Ai. 129. Articulu-
 m autem adiecit eadem ratione,
 qua Soph. O. R. 93 τῶνδε γὰρ
 πλέον φέρω τὸ πένθος. Phi-
 loct. 596 οὗτος γὰρ πλέον Τὸ
 θάρσος εἶχε θατέρον δράσειν
 τάδε. Conf. annot. ad. Helen. 122.

V. 149. ἐκοινῶνει λέχους in-
 certa emendatio est eorum quae
 sunt in codice τέκοι νέον. For-
 tasse praestat facilius correctio
 τέκοι κοινὸν τέκνον.

V. 150. Sic intellegi vult,
 quasi scriptum esset: ὡς ἀρι-
 στος φῶς, οὐ ἐκλήθης δάμαρ.

V. 151. τί δὴ τὸ σεμνόν] Id
 est τί δὴ τὸ σεμνόν ἐστίν, ὃ σῶ
 πόσει κατείργασται; Sic Bacch.
 492 τί με τὸ δεινὸν ἐργάσει;
 ubi v. Elmsl. Alcaeus Messen.
 Epigr. IV 3 (Anth. Pal. V 10)
 Τί πλέον, εἰ θεὸς ἄνδρα κατα-
 φλέγει; ἢ τί τὸ σεμνὸν Δηῶσας
 ἀπ' ἐμῆς ἀθλον ἔχει κεφαλῆς;
 Cfr. Stallb. ad Plat. Euthyphr.
 p. 100.

V. 157. ὃς referendum ad
 Ἡρακλῆς, quod e voc. Ἡρακλεί-

θηρῶν ἐν αἰχμῇ, τᾶλλα δ' οὐδὲν ἄλκιμος,
 ὃς οὔ ποτ' ἀσπίδ' ἔσχε πρὸς λαιᾶ χερσί,
 οὐδ' ἦλθε λόγχης ἐγγύς, ἀλλὰ τόξ' ἔχων, 160
 κάκιστον ὄπλον, τῇ φυγῇ πρόχειρος ἵν.
 ἀνδρὸς δ' ἔλεγχος οὐχὶ τόξ' εὐψυχίας,
 ἀλλ' ὃς μένων βλέπει τε κἀντιδέρεται
 δορὸς ταχεῖαν ἄλοκα τάξιν ἐμβεβώς.
 ἔχει δὲ τοῦμόν οὐκ ἀναιδείαν, γέρον, 165
 ἀλλ' εὐλάβειαν· οἶδα γὰρ κατακτανὸν

ους eliciendum. Vide ad Hecub. 23 et 711. Eadem loquendi forma apud prosarios quoque scriptores obvia, ut apud Isocratē Paneg. § 110 aliisque locis, quos collegit Bremius Excursu X ad Isocr. Oratt. P. I p. 215. Xenophont. Anab. IV 4, 13, ubi vid. Krueger. Lucian. Timon. § 35. Somn. § 17. Hermot. § 13. Bacch. § 1. ibiq. Gesner. Plutarchus Them. c. 11 ὡς ἀνὴρ ἀπολις οὐκ ὀρθῶς διδάσκει τοὺς ἔχοντας (scil. πόλιν) ἐγκαταλιπεῖν καὶ προσέσθαι τὰς πατρίδας. Othon. c. 2 ἐδεήθη δ' ὑπομεῖναι, ἕως ἂν ἀποξύρηται τὸ γένειον, καὶ λαβῶν (scil. ξυρόν) αὐτὸς ἑαυτὸν ἐλαιμοτόμησεν. Vergil. Aen. I 671 et vereor, quo se Iunonia vertant Hospitia: haud tanto cessabit carāne rerum, scilicet Iuno. Caes. B. Gall. I 40, 5. Plaut. Mil. Glor. III 1, 158. C. Schenkelius v. 161—164 ante v. 151 transponit.

V. 158. *θηρῶν ἐν αἰχμῇ*] scil. ἄλκιμος: hoc enim solum e sequentibus huc revocandum. Quo genere saepius utitur Cicero velut Acad. II 41, 126 *an Stoicis ipsis inter se disceptare, mihi cum his non licebit?* de Fin. I 1 § 2 *veritus, ne movere hominum studia viderer, retinere non posse.* II 8 § 23 *hos ego asotos bene quidem vivere, at beate nunquam dixerim.* Plura eius generis exempla explicavit Io.

Fr. Gronovius Obs. IV 2. Roth. ad Tacit. Agric. p. 272.

V. 159. De contemptu τοξικῆς legendus Lobeckius ad Soph. Aiac. 1120 p. 444 ed. sec.

V. 161. ὄπλων mavult Elmsleius.

V. 163. ἀλλ' ὃς μένων] pro ἀλλὰ τὸ μένοντα βλέπειν. Explicavimus hanc constructionem ad Helen. 267, cuius passim exempla reperiuntur, ut huius fabulae v. 309. Ion. 472 ὑπερβαλλούσας γὰρ ἔχει θνατοῖς εὐδαιμονίας ἀφορμάν, τέκνων οἷς ἂν καρποτρόφοι λάμπωσιν ἐν θαλάμοις πατριοῖσι νεάνιδες ἦβαι. Menand. fr. inc. 29 ibiq. Meinek. p. 207.

V. 164. ἄλοκα] Rhes. 796 βαθεῖαν ἄλοκα τραύματος λαβῶν. Aesch. Choeph. 25: ὄνυχος ἄλοκι νεοτόμω. — Parum convenit epitheton ταχεῖαν, unice accommodatum τραχεῖαν, ut poeta scripsisse videatur *τραχεῖαν ἄλοκα τάξιν ἐμβεβώς δορὸς*. Cfr. Pind. Isthm. III 35 *τραχεῖα νιφὰς πολέμοιο . . ἐρήμωσεν μάκαιραν ἐστῖαν*.

V. 165. τοῦμόν] id quod ego facio. Cf. ad Androm. 235. Schaefer. ad L. Bos. p. 170. — ἀναιδείαν, 'crudelitatem'. Tro. 788 ὅστις ἀνοικτος καὶ ἀναιδεῖα . . φίλος ἐστίν. Contra αἰδῶς est 'misericordia' v. 301.

V. 166. Versum ferunt Stasinii poetae, proverbii more celebratum: *Νήπιος ὃς πατέρα κτεί-*

Κρέοντα, πατέρα τῆσδε, καὶ θρόνους ἔχων.
οὐκ οὖν τραφέντων τῶνδε τιμωρὸν δίκην
χρηζῶ λιπέσθαι τῶν δεδραμένων ἐμοί.

- ΑΜ. τῶ τοῦ Διὸς μὲν Ζεὺς ἀμυνέτω μέρει 170
παιδός· τὸ δ' εἰς ἐμ', Ἡράκλεις, ἐμοὶ μέλει
λόγοισι τὴν τοῦδ' ἀμαθίαν ὑπὲρ σέθεν
δειξαι· κακῶς γάρ σ' οὐκ ἐατέον κλύειν.
πρωῶτον μὲν οὖν τάρρητ', ἐν ἀρρήτοισι γὰρ 175
τὴν σὴν νομίζω δειλίαν, Ἡράκλεες,
σὺν μάρτυσιν θεοῖς δεῖ μ' ἀπαλλάξαι σέθεν.
Διὸς κεραινὸν δ' ἠρόμην τέθριππά τε,
ἐν οἷς βεβηκῶς τοῖσι γῆς βλαστήμασι
Γίγασι πλευροῖς πτήν' ἐναρμόσας βέλη, 180
τὸν καλλίνικον μετὰ θεῶν ἐκώμασε·
τετρασκελές θ' ὕβρισμα Κενταύρων γένος,

νας παῖδας καταλείπει. (Vide C. G. Müllerum de Cyclo p. 98). Quem putant obversatum Herodoto I 155 ὁμοίως γὰρ μοι νῦν γε φαίνομαι πεποιημέναι, ὡς εἴ τις πατέρα ἀποκτείνας τῶν παίδων αὐτοῦ φείσεται.

V. 168. τραφέντων] i. e. ἠβησάντων, ut Aesch. Ag. 1607. — τιμωρὸν δίκην i. e. τιμωρίαν. Electr. 676 πατρὸς τιμωρὸν δίκην. Soph. fragm. 104, 9 δίκην κακῶν τιμωρὸν. Plato Legg. IX p. 872 Ε ἢ τῶν ξυγγενῶν αἱμάτων τιμωρὸς δίκη. Dionys. A. Rom. VIII 80. Dio Cass. LXXVI 9.

V. 170. Iunge τῶ μὲν τοῦ Διὸς μέρει παιδὸς Ζεὺς ἀμυνέτω, id est Ζεὺς μὲν τὸ εἰς ἑαυτὸν μέρος ἀμυνέτω τῶ παιδί. Pendet enim uterque genitivus e vocabulo μέρος. Vide ad v. 562 huius fab. — τὸ δ' εἰς ἐμέ, 'quantum autem ad me pertinet'. Cfr. Oed. R. 705 ἐπεὶ τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα. Iulian. Epist. IV p. 118 Pet. τό γ' εἰς ἐμέ. Schaefer. ad L. Bos. p. 277. Krueg. I § 50, 5, 12.

V. 174. τάρρητα] 'infanda ac ne dictu quidem tolerabilia'. Diod. Sic. Exc. Vatic. p. 74, 7. Dind. ὁ δὲ μέγιστα ἀσεβήσας καὶ τὸ δὴ λεγόμενον ἀρρητα πρὸς ὕβριν καὶ ὠμότητα πράξας αὐτὸς ἑαυτὸν ἀπεστέρησε τῆς αὐτῆς φιλανθρωπίας.

V. 177. ἠρόμην] ἐρωτῶ. Conf. v. 222 et ad Alc. 1095. Krueg. II § 53, 6, 2. Aoristi vim quodam modo exprimas vertendo: er sei gefragt. Magis tamen sententiae accomodatum sit ἰστόρει ut v. 183 ἐροῦ.

V. 179. De duplici dativo τοῖσι . . Γίγασι — πλευροῖς alia ratione ex eodem verbo apto cfr. Med. 991 παισίν . . ὄλεθρον βιοτᾶ προσάγεις, Tro. 635 ἄκουσον, ὡς σοι τέρψιν ἐμβάλω φρενί, Krueg. II § 48, 12, 4. Itaque non satis causae est quod cum C. Schenkelio lacunam statuamus post v. 179.

V. 180. τὸν καλλίνικον] scil. κῶμον. Vide ad Med. 45. Krueg. I § 43, 3.

V. 181. ὕβρισμα] i. e. ὕβριστας. Or. 1641 ὡς ἀπαντλοῖεν χθονὸς ὕβρισμα θνητῶν. Cete-

Φολόην ἐπελθών, ὧ κάκιστε βασιλέων,
 ἐροῦ, τίς ἄνδρ' ἄριστον ἐγκρίνειαν ἄν,
 ἢ οὐ παῖδα τὸν ἐμόν, ὃν σὺ φῆς εἶναι δοκεῖν.
 Δίρφυν δ' ἐρωτῶν, ἢ σ' ἔθρεψ', Ἀβαντίδα, 185
 οὐκ ἄν σ' ἐπαινέσειεν· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου
 ἔσθλόν τι δράσας μάρτυρ' ἄν λάβοις πάτραν.
 τὸ πάνσοφον δ' εὖρημα, τοξήρη σαγήν,
 μέμφει· κλύων νῦν τὰπ' ἐμοῦ σοφὸς γενοῦ.
 ἀνὴρ ὀπλίτης δοῦλός ἐστι τῶν ὄπλων, 190
 καὶ τοῖσι συνταχθεῖσιν οὔσι μὴ ἀγαθοῖς
 αὐτὸς τέθνηκε δειλία τῇ τῶν πέλας,
 θραύσας τε λόγχην οὐκ ἔχει τῷ σώματι

rum Sophocles quoque Centauros ἱπποβάμονα στρατὸν θηρῶν ὑβριστήν vocat Trach. 1096 et Lucianus Ion. Trag. § 21 vol. VI p. 249 Bip. τῆς Κενταύρων ὑβρεως καὶ παροινας.

V. 182. Φολόην] Montem Arcadiae, ut docet Strabo VIII p. 388D. De Herculis ad hunc locum pugna consulendus Diod. Sic. IV 12 et quos citat Rittershusius ad Oppiani Cyneg. IV 5. MUSGR.

V. 183. Cum usum verbi ἐγκρίνειν hic offensionem habere putet, conicit Hartungus ἀριστέα κρίνειαν ἄν. Sed cfr. fr. 287, 3 τρισῶν δὲ μοιρῶν ἐγκρινῶ νικᾶν μίαν.

V. 184. ἢ οὐ παῖδα] Explicavit Nitzsch. de comp. I. Gr. modis p. 74. Cfr. Krueg. I § 49, 2, 4. — εἶναι δοκεῖν, ut Aesch. Agam. 788 πολλοὶ δὲ βροτῶν τὸ δοκεῖν εἶναι προτίουσι. Aliis locis additur τι vel τις, vide ad Heracl. 973.

V. 185. Δίρφυν] ὄρος Εὐβοίας. Steph. Byz. memòratum etiam Simonidi epig. Litt. II (Anth. Pal. T. 11 p. 632, in Plan. 26), Euphorioni fr. 83 p. 149. — Ἀβαντίδα: Strabo lib. X init. οὐ μόνον δὲ Μάνρις ἐκλήθη ἢ νῆσος, ἀλλὰ καὶ Ἀβαντίς, a vetustis scilicet insulae cultoribus. De

constructione verborum ἀνακλούθῳ vide ad Hecub. 970. Androm. 669. Adde Hipp. 23. Iph. T. 947. 964. fr. 583. Aesch. Eum. 100 Παθοῦσα δ' οὔτω δεινὰ πρὸς τῶν φιλιτάτων Οὔδεις ὑπὲρ μου δαιμόνων μηνίεται. Cho. 520. Eum. 477. Suppl. 446. Lucillius Epigr. LXXXVI 4 (Anth. Pal. XI 148) κἀγὼ δ' αὐτὸν ἰδὼν τὸ στόμα μου δέδεται. Ceterum Hartungus coniecit: Δίρφυς δ' Ἐρετριά θ', ἢ σ' ἔθρεψ', Ἀβαντίδος . . ἐπαινέσειαν vel potius Δίρφυς δ' Ἐρετρίας . . Ἀβαντίδος . . ἐπαινέσειεν. Sed nexus sententiarum parum concinnus est, ut quod est in codice τ' pro δ' fortasse retinendum et antea lacuna statuenda sit, qua intercederit haec fere sententia: 'nihilominus tu Herculi obtrectas, cuius ipsius res gestas inquirens si rogem Eretriam et Dirphyn, etc.'

V. 186. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου κτέ.] 'nusquam enim rem bene gessisti, cuius testis sit patria'.

V. 191. τοῖσι συνταχθεῖσιν] Explicavit ipse poeta additis his verbis: δειλία τῇ τῶν πέλας. Similiter Soph. fr. 835 σκαιοῖσι πολλοῖς εἰς σοφὸς διόλλυται. Conf. etiam quae annotavimus ad Androm. 334. Kirchhoffius scribi iubet κἀν τοῖσι συνταχθεῖσιν.

θάνατον ἀμῦναι, μίαν ἔχων ἀλκην μόνον.
 ὅσοι δὲ τόξοις χειρ' ἔχουσιν εὖστοχον, 195
 ἐν μὲν τὸ λῶστον, μυρίουσ οἰστοὺς ἀφείς
 ἄλλοις τὸ σῶμα ῥύεται μὴ κατθανεῖν,
 ἐκάς δ' ἀφεστῶς πολεμίους ἀμύνεται,
 τυφλοῖς ὄρωντας οὐτάσας τοξεύμασι,
 τὸ σῶμά τ' οὐ δίδωσι τοῖς ἐναντίοις, 200
 ἐν εὐφυλάκτῳ δ' ἐστὶ τοῦτο δ' ἐν μάχῃ
 σοφὸν μάλιστα, δρῶντα πολεμίους κακῶς
 σφάζειν τὸ σῶμα, μὴ κ' τύχης ὠρμισμένους.

V. 194. *μίαν μόνον*] Sic Solon. apud Plut. in eius vita c. 14 καὶ τυραννεύσας Ἀθηναίων μόνον ἡμέραν μίαν. Cfr. infra v. 306, Soph. O. C. 991 ἐν γὰρ μ' ἄμειψαι μόνον, Ant. 705 μὴ νυν ἐν ἡθὸς μόνον ἐν σαυτῷ φόρει, al.

V. 196. *ἐν μὲν τὸ λῶστον*] De hoc genere appositionis vide Krueg. I § 57, 10, 12, de enallage numeri ad Hecub. 1189. Deinde iunge ἀφείς ἄλλοις, coll. Hipp. 1324 ἀράς ἐφήκας πατρί. Theocrit. XXV 235 τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον οἰστον ἀπὸ νευρῆς προῖαλλον. Verg. Aen. II 276 vel Danaum Phrygius iaculatus purpuribus ignes. VII 346 huic dea caeruleis unum de criminibus anguem Conicit. — De re conf. Liban. T. I p. 229 R. ἔστι δὲ οὐκ ὀλίγη μοῖρα τῶν ἐν πολέμοις Ἀρτέμιδος· εἰ μὴ μικρὸν τῷ δοκεῖ τοῖς πολεμοῦσιν εἶναι τόξα καὶ βέλη, δι' ὧν ἐστι πόρωθεν τῶν ἐναντίων κρατεῖν δρῶντας ἀνευ τοῦ παθεῖν κτέ.

V. 197. *ῥύεται μὴ κατθανεῖν*] Orest. 599 εἰ μὴ κελεύσας ῥύσεται με μὴ θανεῖν. Herodot. I 86 εἰ τίς μιν δαιμόνων ῥύσεται τοῦ μὴ ζῶντα κατακαυθῆναι. Charito II 7 p. 47 Lips. οὐδεὶς (add. ἄν) ἀνθρώπων ἐρρύσατο μὴ ἀπολέσθαι Φωκῶν. Cfr. ann. ad Helen. 1559.

V. 199. *τυφλοῖς τοξεύμασιν*] id est, ut Vergiliana dictione

utar (Aen. IX 572), 'longe fallentibus telis'. Etsi potuit Latine quoque dici 'caecis'. Vide Gierig. ad Plin. Epist. IV 22, 5. Sophocles Trachin. 1104 τυφλῆς ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρθηταιτάλας. fragm. 533 τὸ δ' ἐς αὐριον ἀεὶ τυφλὸν ἔρπει. Adde Plutarch. Romulo p. 28 E. Pyrrh. p. 392 B. Sulla p. 465 C. Alex. p. 674 B. — οὐτάσας praeter Homeri consuetudinem de sagittis dictum notavit Lehrs. de Aristarch. p. 78 seq.

V. 201. *ἐν εὐφυλάκτῳ*] ut ἐν καθαρό, ἐν καλῷ, ἐν ἀπόπτῳ, aliaque permulta, quae sine ellipsi dici hodie vix opus est moneri. Vide Bosianum de Ellipsis librum p. 482 seqq. Handii Tursell. T. III p. 255.

V. 203. Hartungus ὠρμισμένον requirit. Sed vindicabit vulgata lectionem Plutarchus Tom. VII p. 200 Hutt. (Tom. II p. 62 A) καὶ πρὸς ὁδὸν ἢ πλοῦν ἢ τινα πράξιν ὄρων ἀπομαλθακίζόμενον οὐ φήσει κατεπείγειν τὸν καιρὸν, ἀλλὰ ταῦτον ποιήσιν ὑπερθεμένους ἢ πέμψαντας ἔτερον. Tom. IX p. 441 (Tom. II p. 460 A) διὸ δεῖ ταχὺ συμνημονεύειν τῶν ὁμοίων καὶ τοῦ πάθους ἐξωθεν ὄντα ἀνυπόπτως — ἐπιστραφῆναι, καὶ μὴ προσέσθαι τότε μηδ' ἀφείναι τὴν κόλασιν ὥσπερ σιτίον ἀνορέκτους γεγονότας. Ibid. p. 442 (Tom. II p. 460 C) οὐ γὰρ δεῖ — χαί-

λόγοι μὲν οἶδε τοῖσι σοῖς ἐναντίαν
 γνώμην ἔχουσι τῶν καθεστῶτων πέρι. 205
 παῖδας δὲ δὴ τί τούσδ' ἀποκτεῖναι θέλεις;
 τί σ' οἶδ' ἔδρασαν; ἔν τί σ' ἠγοῦμαι σοφόν,
 εἰ τῶν ἀρίστων τᾶκγον' αὐτὸς ὦν κακὸς
 δέδοικας. ἀλλὰ τοῦθ' ὅμως ἡμῖν βαρύν,
 εἰ δειλίας σῆς καθθανούμεθ' εἵνεκα 210
 ὃ χρῆν σ' ὑφ' ἡμῶν τῶν ἀμεινόνων παθεῖν,
 εἰ Ζεὺς δικαίας εἶχεν εἰς ἡμᾶς φρένας.
 εἰ δ' οὖν ἔχειν γῆς σκῆπτρα τῆσδ' αὐτὸς θέλεις,
 ἕασον ἡμᾶς φυγάδας ἐξελεῖν χθονός·
 βία δὲ δράσης μηδέν, ἢ πείσει βίαν, 215
 ὅταν θεὸς σοι πνεῦμα μεταβαλὼν τύχη.
 φεῦ.
 ὦ γαῖα Κάδμου, καὶ γὰρ ἐς σ' ἀφίξομαι,
 λόγους ὄνειδιστῆρας ἐνδατούμενος,
 τοιαῦτ' ἀμύνεθ' Ἡρακλεῖ τέκνοισί τε;
 ὅς εἷς Μινύαισι πᾶσι διὰ μάχης μολῶν 220

ρειν κολάζοντας, εἶτα μετανοεῖν·
 ἀλλὰ καὶ λύπης καὶ ἠδονῆς χω-
 ρίς ἐν τῷ τοῦ λογισμοῦ χρόνῳ
 τὴν δίκην κομίζεσθαι, μὴ ὑπο-
 λείποντα τῷ θυμῷ πρόφασιν.
 Hinc perspicitur Tom. X p 140
 (de curios. c. 10 in.) sine causa
 τις addidisse Huttenium. Vit.
 Cat. Mai. p. 336 C οὐ γὰρ ὡς
 ὑποδήμασιν ἢ σκεύεσι τοῖς ψυ-
 χῆν ἔχουσι χρηστέον, κοπέντα
 καὶ κατατριβέντα ταῖς ὑπηρε-
 σίαις ἀπορριπτοῦντας, ἀλλὰ —
 προεθιστέον ἑαυτὸν ἐν τούτοις
 πρᾶον εἶναι καὶ μελίχον. Horum
 omnium una eademque ratio est,
 ut non ad certam personam re-
 ferantur, sed generis universi
 sint communia: quo fit ut vel
 singulari numero vel plurali uti
 liceat. Atque hinc patet, ultra e
 duabus prior sit interpretatio
 loci Platonicī in Menone p. 90 E.
 Translatio verbi ὠρμισμένους
 pertinet ad funes quibus navis
 in statione tenetur (πρυμνήσια).
 Cfr. v. 478.

V. 216. πνεῦμα μεταβαλῶν]
 Cfr. qui ad v. 102 adscriptus
 est locus Ionis fabulae.

V. 218. 'Verba exprobratoria
 dividens'. Sic interpretatur Ku-
 sterus ad Hesychium v. ἐνδα-
 τούμενος, ubi videndi interpre-
 tes. MUSGR. De verbo ἐνδα-
 τεῖσθαι dixit etiam Brunckius
 et Musgr. ad Soph. Trach. 794.
 Elmsleius ad Oed. T. 196.

V. 219. τοιαῦτ' ἀμύνεθ'] 'hoc-
 cine modo opem fertis?' Soph.
 Oed. Col. 1504 θεοῦ τοιαῦτα
 χεῖμάζοντας. Aristoph. Thesm.
 535 τοιαῦτα περιυβρίζειν ἡμᾶς
 ἀπάσας. Thucyd. IV 12 τοιαῦτα
 ἐπέσπερχεν. Plutarch. Pomp.
 p. 637 B οὐκ ἔφη Πομπηῖον δεῖ-
 σθαι τοιαῦτα τιμῶντος. Lucian.
 Tom. III p. 258 Bip. τοιαῦτα
 ἐντροφῶσι. De hac loquendi
 ratione disputavit Wunderus ad
 Oed. T. 259.

V. 220. εἷς — πᾶσι] Sic. Iph.
 A. 1358 καὶ μαχεῖ πολλοῖσιν εἷς;
 Vide ad Heracl. 8, ad Hec. 125.

Θήβαις ἔθηκεν ὄμμ' ἐλεύθερον βλέπειν.
 οὐδ' Ἑλλάδ' ἦνεσ', οὐδ' ἀνέξομαι ποτε
 σιγῶν κακίστην λαμβάνων ἐς παῖδ' ἐμόν,
 ἦν χρῆν νεοσσοῖς τοῖσδε πῦρ, λόγχας, ὄπλα
 φέρουσαν ἐλθεῖν, ποντίων καθαυμάτων 225
 χέρσου τ' ἀμοιβάς, ὧν ἐμόχθησεν χάριν.
 τὰ δ', ὦ τέκν', ὑμῖν οὔτε Θηβαίων πόλις
 οὔθ' Ἑλλάς ἀρκεῖ· πρὸς δ' ἔμ' ἀσθενῆ φίλον
 δεδόρκατ', οὐδὲν ὄντα πλὴν γλώσσης ψόφου.
 φάμη γὰρ ἐκλέλοιπεν, ἦν πρὶν εἶχομεν 230
 γήρα δὲ τρομερὰ γυῖα κάμαυρον σθένος.
 εἰ δ' ἦ νέος τε κάτι σώματος κρατῶν,
 λαβὼν ἂν ἔγγος τοῦδε τοῦς ξανθοῦς πλόκους
 καθημάτωσ' ἂν, ὥστ' Ἀτλαντικῶν πέραν

Krueger. ad Xenoph. Anab. I 9, 12. — Μινύαισι διὰ μάχης μολῶν ut Hel. 978 ἐλθεῖν διὰ μάχης σὺ συγγόνῳ, Soph. Ant. 742 διὰ δίκης ἰὼν πατρί, Eur. Phoen. 479 καὶ μὴ δι' ἐχθρας τῷδε καὶ φόνου μολῶν, Androm. 416 πατρὶ τῷ σὺ διὰ φιλημάτων ἰὼν, Aesch. Prom. 121 πᾶσι θεοῖς δι' ἀπεχθείας ἐλθόντα. — Numeros versus emendans Elmsleius scribit Μινύαις ὃς εἰς ἅπασι, vir doctus in Edinb. Rev. 37 p. 70 Μινύαισιν εἰς ὃς πᾶσι.

V. 221. Troad. 1056 καὶ γυναιξὶ σωφρονεῖν πάσαισι θήσει. Ὅμμ' ἐλεύθερον βλέπειν dicitur pariter ac βλέμμα (ὄψιν) ἐλ. βλέπειν. Cfr. Aesch. Prom. 903 μὴδὲ κρείσσόνων θεῶν ἔρωσ ἀφικτον ὄμμα προσδράκοι με. Eadem ratio constructionis habetur El. 1173 βαίνουσιν ἐξ οἴκων πόδα, de qua vide ad Heracl. 169, Krueg. II § 46, 7, 3.

V. 222. ἦνεσα] Cfr. ad v. 177.

V. 225 seq. ποντίων καθαυμάτων χέρσου τε] 'operae in mari terraque purganda positae'. χέρσου dixit breviter pro χερσαίων. Simile compendium notavimus in Andromacha v. 705, in Helena v. 808. — Ἀμοιβάς per apposi-

tionem adiectum, ut Or. 841 σφάγιον ἔθετο ματέρα, πατρώων παθέων ἀμοιβάν. Cf. ad Androm. 291 ad Alcest. 7. Quae sequuntur ὧν ἐμόχθησεν χάριν, omitti potuerunt. Similis abundantiae exempla collegimus ad Androm. 18, ad Helen. 23, nisi forte de Reiskii coniectura pro χάριν poni debet πατήρ (i. e. καθαυμάτων ἃ ἐμόχθησεν ὁ πατήρ αὐτῶν).

V. 227. τὰ δὲ — ἀρκεῖ] Simili constructione Sophocles scripsit Aiac. 439 οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς. Oed. Col. 72 προσαρκῶν σμικρά. fr. 479 προσαρκέσαι χάριν.

V. 234. Ἀτλαντικῶν πέραν ὄρων] id est ad extrema orbis terrarum. Vide Hippol. 3. Androm. 651 ibiq. annot. Quod autem infinitivo ab ὥστε pendenti particulam ἂν adiecit, cum ratio sententiae non ipsa ἂν requiratur, sed referatur ad illud quod in enuntiato primario particula ἂν (λαβὼν ἂν . . καθημάτωσ' ἂν) significatum est, id non satis causae haberi potest, cur quod Elmsleius iubet νιν pro ἂν scribatur. Nam ratio huius ἂν non diversa est ab eo

- φεύγειν ὄρων ἄν δειλίᾳ τοῦμὸν δόρυ. 235
- ΧΟ. ἄρ' οὐκ ἀφορμὰς τοῖς λόγοισιν ἀγαθοὶ
 θνητῶν ἔχουσι, κἄν βραδύς τις ἢ λέγειν;
- ΑΤΚ. σὺ μὲν λέγ' ἡμᾶς οἷς πεπύργωσαι λόγοις,
 ἐγὼ δὲ δράσω σ' ἀντὶ τῶν λόγων κακῶς.
 ἄγ', οἱ μὲν Ἑλικῶν', οἱ δὲ Παρνασοῦ πτύχας 240
 τέμνειν ἄνωχθ' ἐλθόντες ὕλουργοὺς δρυὸς
 κορμούς· ἐπειδὴν δ' ἐσκομισθῶσιν πόλει,
 βωμὸν πέριξ νήσαντες ἀμφήρη ξύλα
 ἐμπίμπρατ' αὐτῶν καὶ πυροῦτε σώματα
 πάντων, ἴν' εἰδῶσ', οὔνεκ' οὐχ ὁ κατθανῶν 245
 κρατεῖ χθονὸς τῆσδ', ἀλλ' ἐγὼ τὰ νῦν τάδε.
 ὑμεῖς δέ, πρέσβεις, ταῖς ἐμαῖς ἐναντίοι
 γνώμαισιν ὄντες, οὐ μόνον στενάξετε
 τοὺς Ἡρακλείους παῖδας, ἀλλὰ καὶ δόμου
 τύχας, ὅταν πάσχη τι, μεμνήσεσθε δὲ 250
 δοῦλοι γεγῶτες τῆς ἐμῆς τυραννίδος.

tragicorum usu quo ἄν bis terve ponitur ubi semel dicto satis erat. Quod autem subiectum, quod vocant, aliud in verbo καθημάτωσα, aliud in φεύγειν intellegitur, hoc nullam habet offensivem. Cfr. Phoen. 1165 sqq., Isocr. Paneg. § 118. Soph. § 9. Plut. Anton. p. 918 D.

V. 236. 'Satisne docuit supeditare claris virtute hominibus, quod dicant, quamvis quis ad dicendum sit inexercitatus?' Cfr. Bacch. 266 ὅταν λάβῃ τις τῶν λόγων ἀνήρ σοφὸς καλὰς ἀφορμὰς, οὐ μὲν ἔργον εὖ λέγειν, Hec. 1238 φεῦ φεῦ· βροτοῖσιν ὡς τὰ χρηστὰ πράγματα χρηστῶν ἀφορμὰς ἐνδίδωσ' αἰεὶ λόγων.

V. 238. Ordo verborum est: σὺ μὲν λέγ' ἡμᾶς λόγους, οἷς πεπύργωσαι. Quae cum transposuisset, prope necessario scripsit λόγοις, pronominis casum secutus. Sic Iph. T. 63 σὺν προσπόλοισιν ἄς ἔδωχ' ἡμῖν ἄναξ, Ἑλληνίδας γυναῖκας. Infr. v. 1163.

Aristoph. Thesm. 502 ἐτέραν δ' ἐγῶδ', ἢ φασκεν ἀδίνειν γυνή. Plura ad Hecub. 771. De dictione λέγειν λόγους subtilis est observatio Lobeckii in Paralip. gr. Graec. P. II p. 504.

V. 240. Verba sic construenda sunt: οἱ μὲν Ἑλικῶνα, οἱ δὲ Π. πτύχας ἐλθόντες ἄνωχθε ὕλουργοὺς τέμνειν κορμούς δρυός. Cfr. Soph. Ai. 804 σπεύσαθ' οἱ μὲν Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν, οἱ δ' ἐσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους ζητεῖτ' ἰόντες τάνδρος ἔξοδον. Ceterum quod ignem supplicibus admoveri iubet, videmus alios quoque eodem saevitiae genere usos, ut in Androm. 257, ubi vid. annot.

V. 246. τὰ νῦν τάδε] De hac formula quaedam annotavimus ad Heracl. 641, quibus addantur observata Lobeckio ad Soph. Ai. 301.

V. 247. πρέσβεις raro exemplo dicit pro γέροντες, sed fecit idem Aeschylus Pers. 840 et Sophocles in Oedipo Rege v. 1111.

- ΧΟ. ὦ γῆς λοχεύμαθ', οὐς Ἄρης σπείρει ποτὲ
 λάβρον δράκοντος ἐξερημάσας γένυν,
 οὐ σκῆπτρα, χειρὸς δεξιᾶς ἐρείσματα,
 ἀρεῖτε καὶ τοῦδ' ἀνδρὸς ἀνόσιον κάρα 255
 καθαιματώσεθ' ; ὅστις οὐ Καδμείος ὦν
 ἄρχει κάκιστος τῶν νέων ἐπηλυς ὦν·
 ἀλλ' οὐκ ἐμοῦ γε δεσπόσεις χαιρών ποτέ,
 οὐδ' ἀπόνησα, πόλλ' ἐγὼ καμῶν χειρὶ,
 ἔξεις, ἀπέρρων δ' ἐνθεν ἦλθες ἐνθάδε, 260
 ὕβριζ'· ἐμοῦ γὰρ ζῶντος οὐ κτενεῖς ποτε
 τοὺς Ἡρακλείους παῖδας· οὐ τοσόνδε γῆς
 ἐνερεθ' ἐκεῖνος κρύπτεται λιπῶν τέκνα.

V. 252. ὦ γῆς λοχεύμαθ'] Terrigenae hoc loco Thebani dicuntur eadem ratione, qua Athenienses Ἐρεχθεῖδαι v. 1166. Conf. annot. ad Med. 824. — λάβρον γένυν: Pind. Pyth. IV 244 δράκοντος δ' εἶχετο λαβροτατῶν γενύων. Quas ὠκείας γνάθους appellavit idem Nem. I 42. Plutarchus Tom. X p. 224 H. [T. II p. 550 E] τὸ περὶ τὰς τιμωρίας θηριῶδες καὶ λάβρον. p. 123 [T. II p. 512 F] τὸ λάβρον τοῦτο καὶ πρὸς λόγους ὀξύπεινον. Conf. Blomfield. gl. ad Aesch. Pers. 114.

V. 257. τῶν νέων] quippe qui dominationi eius faveant. MATTH. Videtur vir doctissimus haec iunxisse: ἄρχει τῶν νέων. Rectius, si modo nihil vitii locus contraxit, ἄρχει sine casu positum, genitivum autem ex κάκιστος pendere statuet. Nam omnino quod imperium invaserit homo peregrinus, indignum choro videtur, quodque id ne virtute quidem partum habeat, sed deterrimus cum sit iuventutis, tamen insolenter se efferat. Sed τῶν νέων corruptum videtur atque Piersonus ἐγγενῶν coniecit, Kirchhoffius quod parum probatur τῶν νέων ἐπηλύδων. Scripsisse puto poetam ἀρχει . .

τῶν ἐτῶν ἐπηλυς ὦν ('inquilinus civibus dominatur'). Cfr. Hes. ἔται· ἔταιροι, συνήθεις· πολῖται· δημόται· ἔτας· τοὺς κατ' ἐπιγαμίαν οἰκείους. καὶ πολίτας. Aesch. Suppl. 247 ἐγὼ δὲ πρὸς σὲ πότερον ὡς ἔτην λέγω. Euripides habet nomen fr. 1003 πόλεως μὲν ἀρχῶ, φωτὶ δ' οὐκ ἔτη πρόπων.

V. 258. χαιρών] 'impune'. Med. 395 οὐ γὰρ — χαιρών τις αὐτῶν τοῦμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ. Vide ad Androm. 759. Krueger. ad Xenoph. Anab. V 6, 32. Wunder. ad Soph. Antig. 230.

V. 260. ἀπέρρων] Hesych. ἀπερρε, ἀποφθείρον, πορεύου μετὰ φθορᾶς. MUSGR. Similiter explicat Grammaticus in Bekk. Anecd. I p. 422, 7.

V. 261. ἐμοῦ γὰρ ζῶντος] Sic loquitur, ut qui omnia facere ac perpeti sit paratus, ne Hercules liberi occidantur. Dionys. Halic. A. R. XI 31 οὐκ ἐμοῦ γε ζῶντος, Ἄππιε, ταύτην ἀπάξεταί τις. Hom. Il. α 88. Eurip. Heracl. 66, 650.

V. 262. Hoc dicere videtur: non adeo patris eorum, quamvis mortui et procul sub terras abditi, immemores sumus, ut tuo sceleri concedamus.

- ἐπεὶ σὺ μὲν γῆν τήνδε διολέσας ἔχεις,
 ὃ δ' ὠφελήσας ἀξίων οὐ τυγχάνει· 265
 κἄπειτα πράσσω πόλλ' ἐγώ, φίλους ἐμοὺς
 θανόντας εὖ δρωῶν, οὗ φίλων μάλιστα δεῖ;
 ᾧ δεξιὰ χεῖρ, ὡς ποθεῖς λαβεῖν δόρυ,
 ἐν δ' ἀσθενείᾳ τὸν πόθον διώλεσας.
 ἐπεὶ σ' ἔπαυσ' ἂν δοῦλον ἐννέποντά με, 270
 καὶ τάσδε Θήβας εὐκλεῶς ᾠκήσαμεν,
 ἐν αἷς σὺ χλίεις. οὐ γὰρ εὖ φρονεῖ πόλις
 στάσει νοσοῦσα καὶ κακοῖς βουλευμασιν·
 οὐ γὰρ ποτ' ἂν σε δεσπότην ἐκθήσατο.
 ΜΕ. γέροντες, αἰνῶ· τῶν φίλων γὰρ εἵνεκα 275
 ὄργας δικαίας τοὺς φίλους ἔχειν χρεῶν·
 ἡμῶν δ' ἕκατι δεσπότηαις θυμούμενοι
 πάθητε μηδέν. τῆς δ' ἐμῆς, Ἀμφιτρούων,
 γνώμης ἄκουσον, ἣν τί σοι δοκῶ λέγειν.

V. 264. διολέσας ἔχεις coniungenda sunt consueto dicendi genere, de quo vide Krueg. II § 26, 3, 8.

V. 266. 'Et tamen videor alienas res et nihil ad me pertinentes agere ac curare?' De κἄπειτα annotatio est ad Alcest. 822. Πολλὰ πράσσειν, quod vulgo dicitur iuncto verbo πολυπραγμονεῖν, eruditissima annotatione explicatum a Valckenario ad Hippol. 785 et ab I. Marklando ad Suppl. 576. — Notabis etiam compositionem verborum θανόντας, οὗ, id est μετὰ τὸν θάνατον, οὗ vel ὅτε. Sic Cycl. 168 ὡς ὅς γε πίνων μὴ γέγηθε μάλινεται, ἔν' ἐστὶ τουτί τ' ὄρθον ἐξαισιστάναι. Lucianus Somn. § 17 χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτε (sic enim legendum, non ὅτι) μήμισται εἰσιν αἱ νύκτες.

V. 270. ἐπεὶ σ' ἔπαυσ' ἂν] 'alioqui enim modum fecissem convicio tuo'. Sic statim v. 274 οὐ γὰρ ποτ' ἂν σε δεσπότην ἐκθήσατο, scil. εἰ εὖ ἐφρόνει. Vide Blomfield. ad Aesch. Pers.

871. Krueger. ad Dionys. p. 20, ad Xenoph. Anab. VII 6, 33.

V. 271. ᾠκήσαμεν] 'incolissemus' dixit, eo respiciens, quod eas non amplius εὐκλεῶς οἰκοῦσι. MATTH. Nec 'incoleremus' si interpretari malis, obstat aoristus. Vide ad Helen. 469. Schneider. ad Platonis Civ. vol. II p. 109. Wunder. ad Soph. El. 1080. Lehrs. de Arist. p. 92 not.

V. 272. ἐν αἷς σὺ χλίεις] Cfr. Aesch. Cho. 137 ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίουσιν μέγα.

V. 275. αἰνῶ] formula grates agentis. Soph. Phil. 889 αἰνῶ τάδ', ᾧ παῖ, ubi vid. Wunder. fragm. 106.

V. 279. ἣν τί σοι δοκῶ λέγειν] 'si forte tibi dicere videar, quod in rem sit'. Timocles Stobaei flor. 124, 19 ᾧ τᾶν, ἄκουσον, ἣν τί σοι δοκῶ λέγειν. Plato Lach. p. 201 A σκέψασθε, ἂν τι δόξω ξυμβουλευεῖν ἡμῖν. Cfr. ad Helen. 1049. Schneider. ad Xenoph. Mem. IV 4, 12. Krueger. I § 65, 1, 10.

ἐγὼ φιλῶ μὲν τέκνα· πῶς γὰρ οὐ φιλῶ, 280
 ἄτικτον, ἀμόχθησα; καὶ τὸ κατθανεῖν
 δεινὸν νομίζω· τῷ δ' ἀναγκαίῳ τρόπῳ
 ὃς ἀντιτείνει, σκαιὸν ἡγοῦμαι βροτῶν.
 ἡμᾶς δ' ἐπειδὴ δεῖ θανεῖν, θνήσκειν χρεῶν
 μὴ πυρὶ καταξανθέντας, ἐχθροῖσιν γέλων 285
 διδόντας, οὐμοὶ τοῦ θανεῖν μείζον κακόν·
 ὀφείλομεν γὰρ πολλὰ δώμασιν καλά.
 σὲ μὲν δόκησις ἔλαβεν εὐκλεῆς δορός,
 ὥστ' οὐκ ἀνεκτὸν δειλίας θανεῖν σ' ὑπο,
 οὐμὸς δ' ἀμαρτύρητος εὐκλεῆς πόσις, 290

V. 280. πῶς γὰρ οὐ φιλῶ] Elmsleium φίλα corrigentem nescio an offenderit modus indicativus: quo tamen similiter utitur Euripides in Phoen. 900 καὶ πῶς πατρῶαν γαίαν οὐ σῶσαι θέλω; Aeschylus Prom. 589 πῶς δ' οὐ κλύω —; Soph. Phil. 250 πῶς γὰρ κάτοιδ', ὃν γ' εἶδον οὐδεπώποτε; Electr. 923 πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδ', ἄγ' εἶδον ἐμφανῶς;

V. 282. τῷ δ' ἀναγκαίῳ τρόπῳ] i. e. τῇ ἀνάγκῃ. Rhés. 599 ἄνδρα δ' οὐ πέπυσθε σύμμαχον Τροίαν μολόντα Πῆσον οὐ φανύλω τρόπῳ; quod simpliciter dixit οὐ φανύλως Phoen. 111. Similiter Med. 751 ἐκουσίῳ τρόπῳ. Helen. 1547 ποιητῶ τρόπῳ. Orest. 1040 αὐτόχειρι τρόπῳ. Dionys. Hal. III 65 τῷ βιαίῳ τρόπῳ οὐ φραδίαν οὐσαν αὐτήν ἀλῶναι. Plutarch. Coriol. 25 ὡς τὰ πλεῖστα τῶν ἀνθρωπίνων ἀναγκαίῳ τινὶ τρόπῳ καὶ διὰ βίας περαινόμενα. Charito IV 6 p. 99, 11 ed. Lips. κατὰ τὸν δυνατὸν τρόπον. Hinc restituendum putabam Sophoclis fragm. 527 hoc modo: Ἄνουσ ἐκεῖνος· αἱ δ' ἀνουστέρως ἔτι Ἐκείνον ἡμύναντο καρτερῶ τρόπῳ. De adverbio ἀνουστέρως vide Elmsleium ad Heracl. 544. Schoemann. ad Isaacum p. 459. [Do-

braeus coniecit τῷ δ' ἀναγκαίῳ πότμῳ, quod aliquam probabilitatem habet, cum illis locis τρόπος significet modum qui alias adverbio significari solet].

V. 285. Ne suspiceris scribendum esse καταξανθέντας, cfr. Aesch. Cho. 325 πυρὸς μαλερὰ γνάθος, Prom. 368 ποταμοὶ πυρὸς δάπτοντες ἀγρίαις γνάθοις . . λευροῦς γύας.

V. 287. ὀφείλομεν δώμασιν] i. e. stirpi nostrae multa honesta debemus, tanquam debitum persolvere debemus. MATTH.

V. 289. δειλίας ὑπο] i. e. μετὰ δειλίας. Hipp. 1299 ὡς ὑπ' εὐκλείας θάνη, i. e. εὐκλεῶς. Soph. El. 630 οὐκ οὐκ ἐάσεις οὐδ' ὑπ' εὐφήμον βοῆς Θῦσαι με. Trachin. 419 ἦν ὑπ' ἀγνοίας ὄρας. Xenoph. Oecon. VII 5 τὸν δ' ἐμπροσθεν χρόνον ἔζη ὑπὸ πολλῆς ἐπιμελείας, ὅπως ὡς ἐλάχιστα μὲν ὄψοιτο, ἐλάχιστα δ' ἀκούσοιτο, ἐλάχιστα δ' ἔροιτο. Plutarch. Pomp. p. 633 A παραπλέων τὰς πόλεις ὑπὸ σπουδῆς. Lucian. Ver. Hist. II 25 ὑπὸ σπουδῆς ἀνήχθησαν.

V. 290. οὐμὸς δ' ἀμαρτύρητος κτέ.] i. e. ἀμαρτύρητον δὲ ἔστιν (nullis testibus demonstratum), ὡς οὐμὸς εὐγενῆς πόσις οὐκ ἂν θέλοι ἐκσῶσαι, ut explicatum in Lips. MATTH. Ita

ὡς τούσδε παῖδας οὐκ ἂν ἐκσῶσαι θέλοι
 δόξαν κακὴν λαβόντας· οἱ γὰρ εὐγενεῖς
 κάμνουσι τοῖς αἰσχροῖσι τῶν τέκνων ὑπερ,
 ἔμοί τε μίμημ' ἀνδρὸς οὐκ ἀπωστέον.
 σκέψαι δὲ τὴν σὴν ἐλπίδ', ἧ̄ λογίζομαι. 295
 ἦξιεν νομίζεις παῖδα σὸν γαίας ὑπο·
 καὶ τίς θανόντων ἦλθεν ἐξ Ἄιδου πάλιν;
 ἀλλ' ὡς λόγοισι τόνδε μαλθάξαιμεν ἄν·
 ἦμιστ' αὖ φεύγειν σκαιὸν ἄνδρ' ἐχθρὸν χρεῶν,
 σοφοῖσι δ' εἶκειν καὶ τεθραμμένοις καλῶς· 300
 ῥᾶον γὰρ αἰδοῦς ὑποβαλὼν φίλ' ἂν τύχοις.

contrarium diceret quam quod debeat. Neque enim dubitat Megara, quin Hercules perire potius liberos suos quam turpiter vivere malit, eiusque rei testem citat vitam Herculis plenam laborum periculorumque pro sua suorumque gloria susceptorum. Conf. v. 1368 seqq. Quamobrem certe signum interrogationis post λαβόντας ponendum videtur, ut haec sit sententia: vir autem meus satisne dedit documenti nolle vitam liberorum famae detrimento redimere? Herwerdenus probabiliter conicit: ἀμαρτύρητος οὐκ ἔστιν πόσις.

V. 293. Hoc dicit: claros homines non modo suam ignominiam aegre ferre, sed etiam liberorum nomine dolere, si quid ab his turpiter ac flagitiose fiat. Demosth. Philipp. I § 42 δοκεῖ δὲ μοι θεῶν τις — τοῖς γιγνομένοις ὑπὲρ τῆς πόλεως αἰσχυρόμενος τὴν φιλοπραγμοσύνην ταύτην ἐμβαλεῖν Φιλίππῳ. Plutarch. Lucull. 34 ἀγανακτεῖν προσποιούμενον ὑπὲρ αὐτῶν, εἰ πέρας οὐδὲν ἔσται πολέμων τοσούτων καὶ πόνων. Marcell. 23 ἀγανακτῶν ὑπὲρ τοῦ Μαρκέλλου μὴ παρόντος. Tom. VI p. 265 Reisk. Stallb. ad Plat. Euthyd. p. 119, ad Gorg. p. 61a.

V. 296. γαίας ὑπο] Cfr. ad

Hec. 53, Krueger. II § 68, 43, 1. Dobraeus vult γαίας ὑπερ, Naucius γαίας ἄνω.

V. 297. καὶ τίς] Ita solet καὶ voculis interrogativis praeponi in obiectione. Soph. Oed. Col. 72 ὡς ἂν προσαρκῶν σμικρὰ κερδάνη μέγα. — Καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις; Oed. T. 976. Col. 606. Xenoph. Hellen. V 3, 10.

V. 298. ἀλλ' ὡς — μαλθάξαιμεν ἄν;] Sic in Hippol. 966 Theseus more oratorum occupans quae adversarium dictorum suspicatur, primum hoc ponit: μισεῖν σε φήσεις τήνδε, idque refutat; tum pergit: ἀλλ' ὡς τὸ μῶρον ἀνδράσι μὲν οὐκ ἔνι, Γυναιξὶ δ' ἐμπέφυκεν; Item v. 1013 Hippolytus: ἀλλ' ὡς τυραννεῖν ἠδὲ τοῖσι σώφροσιν; ἦμιστ' αὖ γ'. — Adde Xenoph. Anab. II 5, 18. Ex quo intellegitur frustra Reiskium ἄλλως inferre voluisse.

V. 299 s. De sententia vide Heracl. 459. Vocabulum σκαιὸς docta annotatione explanavit Wytttenbachius ad Plutarchi Moralia p. 31 F.

V. 301. ὑποβαλὼν φίλα] 'placabilia subiciendo, precando'. De verbo ὑποβάλλειν conferas Herm. Opusc. vol. V p. 304.

ἤδη δ' ἐσῆλθέ μ', εἰ παραιτησαίμεθα
 φρυγὰς τέκνων τῶνδ'· ἀλλὰ καὶ τόδ' ἄθλιον,
 πενία σὺν οἴκτρᾳ περιβαλεῖν σωτηρίαν·
 ὡς τὰ ξένων πρόσωπα φεύγουσιν φίλοις
 ἐν ἡμαρ ἠδὲ βλέμμ' ἔχειν φασὶν μόνον.
 τόλμα μεθ' ἡμῶν θάνατον, ὅς μένει σ' ὄμως.
 προκαλούμεθ' εὐγένειαν, ᾧ γέρον, σέθεν·
 τὰς τῶν θεῶν γὰρ ὅστις ἐκμοχθεῖν τύχας

V. 302. ἤδη δ' ἐσῆλθέ μ'] Est ubi addatur δόξα vel διάνοια vel simile quid. Pro eo poeta hanc subiecit sententiam, εἰ παραιτησαίμεθα κτέ. Sic Plutarch. Timol. 26 καὶ τοῖς στρατιώταις εἰσῆλθε πονηρὸν εἶναι τὸ σημεῖον. Iphig. Taur. 1340 ἐσῆλθεν ἡμᾶς, μὴ λυθέντες οἱ ξένοι Κτάνοιεν αὐτήν, ubi videri potest deesse, quod expressit in Oreste v. 1668 καίτοι μ' ἐσῆει δεῖμα, μὴ τινος κλύων Ἀλαστόρων δόξαιμι σὴν κλύειν ὄπα. Xenoph. Hell. III 4, 27 ὄντι δ' αὐτῶ ἐν τῷ πεδίῳ τῷ ὑπὲρ Κύμης ἔρχεται ἀπὸ τῶν οἴκοι τελῶν, ἄρχειν καὶ τοῦ ναυτικοῦ, ubi Leonclavio deesse videbatur ὁ ἐπιστέλλων, rectius dixisset ἔρχεται fere idem esse quod ἐπιστέλλεται. Anab. V 9, 17 ἤδη μᾶλλον ἢ πρόσθεν εἰσῆει αὐτούς, ὅπως ἂν καὶ ἔχοντές τι οἴκαδε ἀφίκοιντο, ubi vid. Krueger. (Gramm. II § 61, 5, 4). Conf. Hermann. ad Vig. p. 873. Wyttenb. ad Ecl. hist. p. 302. Lips. Reisig. Comment. Crit. in Soph. Oed. Col. p. 242.

Ibid. εἰ παραιτησαίμεθα] 'si exsilii veniam hisce pueris petamus'. Est enim eadem ratio Graeci verbi παραιτεῖσθαι et Latini 'deprecari': quod et significat petere ut habeas et petere ne habeas. Itaque simillime scripsit Cicero de Or. III 3, 9 *tenemus enim memoria Q. Catulum, virum omni laude praestantem, cum sibi non incolumem fortunam, sed exsilium et fugam*

deprecaretur, esse coactum, ut vita se ipse privaret. Etymologus autem p. 652, 20, qui περιττήν εἶναι τὴν πρόθεσιν iudicat, in eo ipso, quem laudat, Menandri loco παραιτοῦμαι σε συγγνώμην ἔχειν, falsus deprehenditur. Habent enim omnes fere preces hanc vim atque id efficere student, ut, qui rogatur, aliquid de iure suo remittat atque concedat: ut in hoc Euripidis Med. 1154 παραιτήσει πατρὸς φρυγὰς ἀφείναι παισὶ τοῖσδ' ἐμὴν χάριν, vel Dionis Chrys. T. II p. 417 παρητήσατο ἀφείναι αὐτόν. Idem apud Platonem Apol. p. 27 ἄνθρωποι δὲ, ὅπερ κατ' ἀρχὰς ὑμᾶς παρητήσαμην, μέμνησθέ μοι μὴ θορυβεῖν. Protag. p. 320 D Προμηθεῖα δὲ παραιτεῖται Ἐπιμηθεὺς αὐτὸς νεῖμαι. Confer etiam annot. ad Heraclid. 21.

V. 303. De pronomine τόδε vide ad Alcest. 36. Verbo περιβαλεῖν similiter usus est Ion. 829 τυραννίδ' αὐτῶ περιβαλεῖν ἐμελλε γῆς. Herodot. I 129 δεικνύοντες εἶναι Μήδων τέω περιβαλεῖν τοῦτο τὸ ἀγαθὸν ἢ Περσέων.

V. 305. Sensus est: ὡς τοὺς ξένους ἐν μόνον ἡμαρ φασὶν ἠδέως βλέπειν φεύγοντας φίλους. Conf. Plaut. Mil. Glor. III 1, 146 *Nam hospes nullus tam in amici hospitium devorti potest, Quin; ubi triduum ibi continuum fuerit, iam odiosus siet.*

V. 309. De constructione verborum vide quae diximus ad v. 163. Sententia similis est in

- πρόθυμός ἐστιν, ἢ προθυμία γ' ἄφρων· 310
 ὃ χρὴ γὰρ οὐδεὶς μὴ χρεῶν θήσει ποτέ.
 XO. εἰ μὲν σθενόντων τῶν ἐμῶν βραχιόνων
 ἦν τίς σ' ὑβρίζων, θαδίως ἔπαυσά τ' αὖν.
 νῦν δ' οὐδὲν ἐσμεν· σὸν δὲ τούντεῦθεν σκοπεῖν,
 ὅπως διώσει τὰς τύχας, Ἀμφιτρύων. 315
 AM. οὔτοι τὸ δειλὸν οὐδὲ τοῦ βίου πόθος
 θανεῖν ἐρύκει μ', ἀλλὰ παιδὶ βούλομαι
 σῶσαι τέκν'· ἄλλως δ' ἀδυνάτων ἔοικ' ἐρᾶν.
 ἰδού, πάρεστιν ἦδε φασγάνῳ δέρη
 κεντεῖν, φονεύειν, ἵεναι πέτρας ἄπο· 320
 μίαν δὲ νῶν δὸς χάριν, ἀναξ, ἰκνούμεθα.
 κτεῖνόν με καὶ τήνδ' ἀθλίαν παίδων πάρος,
 ὡς μὴ τέκν' εἰσίδωμεν, ἀνόσιον θέαν,

fragm. 1014 τὰς θνητῶν δ' ἐγὼ
 Χαίρειν κελεύω θεῶν ἄτερ προ-
 θυμίας. Orest. 708 Heracl. 615
 seq. — τὰς τῶν θεῶν τύχας in-
 tellege 'casus a diis immissos';
 coll. v. 830, 1219. Hipp. 1267
 δαιμόνων συμφοραῖς. Orest. 723
 θάνατον Ἀργείων. Verg. Aen.
 II 436 *vulnere tardus Ulixi*.
 Ovid. Metam. VII 383 *natorum
 vulnera*. Phaedr. II 8, 2 *vena-
 torum necem*. Conf. Beier. ad
 Cic. de Offic. Tom. II p. 243.
 Ἐκμοχθεῖν ut infra v. 581 ἐκ-
 πονήσω θάνατον, ubi vid. annot.

V. 310. Particula γ', quam
 substituit Hermannus pro δ', hoc
 loco parum commodum. Har-
 tungus conicit ἢ προθυμία 'στ'
 ἄφρων, Nauckius eleganter ἦδ'
 ἄφρων προθυμία.

V. 311. Sic in versu illo apud
 Plutarchum in Consol. ad Apol-
 lon. p. 103 B τὸ τοι χρεῶν οὐκ
 ἐστι μὴ χρεῶν ποιεῖν. HERM.
 Euripides fr. 733 τὸ γὰρ χρεῶν
 μεῖζον ἢ τὸ μὴ χρεῶν.

V. 313. ἦν τίς σ' ὑβρίζων]
 Vide ann. ad Hecub. 1179, ad
 Alcest. 122. — ἔπαυσά τοι ἄν
 scil. ὑβρίζοντα αὐτόν.

V. 315. Heliodor. Aeth. X
 p. 473 παρατόλοις πλάσμασι
 τὸν θάνατον πειρωμένη διώσα-
 σθαι. Conf. Bergler. ad Alciphr.
 T. I p. 220 ed. Wagn.

V. 316. τὸ δειλόν] i. e. ἡ δει-
 λία. Orest. 783 φεύγω τὸ δειλὸν
 τῆδε. Diphilus Stobaei 32, 3
 κακὴ γὰρ αἰδώς, ἐνθα τάναιδὲς
 κρατεῖ. Conf. ad Heracl. 6. —
 Dictio τοῦ βίου πόθος eandem
 invidiam habet atque φιλοψυχεῖν.

V. 318. ἄλλως δ' — ἐρᾶν] Pro-
 verbii formam habet Lucian. D.
 Deor. VIII vol. II p. 28 Bip.
 πλήν οἶδα, ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾶς.
 Hermot. § 51 vol. IV p. 69
 ἐμήνυσσα πρὸς σὲ ὑπ' εὐνοίας,
 ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾶς. Conf. Helen.
 811 et annot.

V. 320. ἵεναι] Pro parte ἦδε
 δέρη intellegitur totum. Cfr.
 Alc. 837 ὦ πολλὰ τλάσα καρδιά
 καὶ χεῖρ ἐμή, νῦν δεῖξον οἶον
 παιδά σε . . ἐγείνατ' Ἀλκυμήνη
 Διί.

V. 323. ἀνόσιον θέαν] More
 appositionis ad verbum εἰσίδω-
 μεν relatum. Sic Or. 725 ἀλλ'
 εἰσορῶ γὰρ τόνδε φίλτατον βρο-
 τῶν Πυλάδην δρόμῳ στείχοντα
 Φωκέων ἄπο, Ἠδεῖαν ὄψιν. Si-

- ψυχορραγούντα καὶ καλοῦντα μητέρα
πατρός τε πατέρα· τᾶλλα δ', ἧ πρόθυμος εἶ, 325
πρᾶσ'· οὐ γὰρ ἀλκὴν ἔχομεν, ὥστε μὴ θανεῖν.
- ME. καὶ γὰρ σ' ἐκνοῦμαι χάριτι προσθεῖναι χάριν,
ἴμιν ἴν' ἀμφοῖν εἰς ὑπουργήσης διπλᾶ·
κόσμον πάρες μοι παισὶ προσθεῖναι νεκρῶν
δόμους ἀνοίξας· νῦν γὰρ ἐκκεκλήμεθα· 330
ὡς ἀλλὰ ταῦτά γ' ἀπολάχασ' οἴκων πατρός.
- ATK. ἔσται τὰδ'· οἴγειν κληῖθρα προσπίλοις λέγω.
κοσμεῖσθ' ἔσω μολόντες· οὐ φθονῶ πέπλων.
ὅταν δὲ κόσμον περιβάλησθε σώμασιν,
ἧξω πρὸς ὑμᾶς νερτέρᾳ δάσων χθονί. 335
- MEΓ. ὦ τέκν', ὁμαρτεῖτ' ἀθλίῳ μητρὸς ποδί
πατρῶον ἐς μέλαθρον, οὗ τῆς οὐσίας
ἄλλοι κρατοῦσι, τὸ δ' ὄνομ' ἔσθ' ἡμῶν ἔτι.

militer infra v. 1362 κοινωνίαν
δύστηνον. Meleager. Epigr. CIX
6 [Anth. Pal. VII 476] αἰάζω,
κενεῖν εἰς Ἀχέροντα χάριν. De
v. ψυχορραγεῖν vide annot. ad
Alc. 20.

V. 326. Recipiendum videtur,
quod Herwerdenus proposuit:
ὥστε μὴ οὐ θανεῖν. Synzesis
enim in supprimenda vocabula
aeque valuit atque crasis. Sic
Aesch. Prom. 627 in libro Me-
diceo οὐ post μὴ omissum altera
manus supplevit.

V. 328. εἰς ὑπουργήσης δι-
πλᾶ] Cfr. Hel. 731 δυοῖν κακοῖν
ἐν' ὄντα χρῆσθαι, Ion. 539 δύο
μίαν θανμάζομεν, Soph. Trach.
941 εἰς δυοῖν ἔσοιθ' ἅμα . .
ᾠρηφανισμένος, supra ad v. 220.

V. 329. Iunge κόσμον νεκρῶν.
Cfr. Med. 1309.

V. 331. ἀλλὰ ταῦτά γ'] 'haec
saltem'. Or. 1562 ὡς ἂν ἀλλὰ
παιδ' ἐμὴν ἐνσώμεθα. Soph.
El. 415 λέγ' ἀλλὰ τοῦτο. Vide
ann. ad Med. 912. Förtsch. Ob-
serv. crit. in Lysiam p. 3 seq.
Held. ad Plutarchi Timol. c. IV
p. 332 s.

V. 332. λέγω] 'iubeo'. Vide
ad Alcest. 426.

V. 335. νερτέρᾳ δάσων χθονί]
scil. ὑμᾶς. Quod non fugit
Wunderum ad Soph. Philoct.
512. Male Bothius πρὸς ὑμᾶς
νερτέρᾳ δάσων χθονί per tme-
sin dictum putat, pro προσδά-
σων ὑμᾶς χθονί. Neque vero
illa poetarum propria est ratio
loquendi: similiter enim Thu-
cyd. I 18 ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα δου-
λωσόμενος ἦλθε (ut Eurip. Phoen.
153 ὃς ἐπ' ἐμὴν πόλιν ἔβα πέρ-
σων), VII 7 ἐπὶ στρατιὰν ᾠχετο
ἐυλλέξων. Herodot. II 162 πέμ-
πει ἐπ' αὐτοὺς Ἀμασιν κατα-
πάνσοντα λόγοισι. Adde, si tanti
est, annot. ad Androm. 932.
Krueger. ad Dionys. p. 119. —
Locutionis διδόναι χθονί et si-
milium exempla collegit Tafel.
Dilucid. Pind. I 2 p. 786. Conf.
ann. ad Helen. 869.

V. 336. ἀθλίῳ μητρὸς ποδί]
Periphrasis. Hipp. 661 σὺν πα-
τρός μολῶν ποδί. Hecub. 977
τί χρῆμ' ἐπέμφω τὸν ἐμὸν ἐκ
δόμων πόδα; Orest. 1217 παρ-
θένου δέχου πόδα, ubi vide
Schaeferum.

ΑΜ. ὦ Ζεῦ, μάτην ἄρ' ὁμόγαμόν σ' ἐκτησάμην,
 μάτην δὲ παιδὸς κοινὸν ὄνομ' ἐκλήζομεν. 340
 σὺ δ' ἦσθ' ἄρ' ἦσσον ἢ δόκεις εἶναι φίλος.
 ἄρετῇ σε νικᾷ θνητὸς ἂν θεὸν μέγαν.
 παῖδας γὰρ οὐ προύδωκα τοὺς Ἡρακλέους.
 σὺ δ' ἐς μὲν εὐνὰς κρύφιος ἠπίστω μολεῖν,
 τὰλλότρια λέκτρα δόντος οὐδενὸς λαβῶν, 345
 σφῆξιν δὲ τοὺς σοὺς οὐκ ἐπίστασαι φίλους.
 ἀμαθῆς τις εἶ θεός, εἰ δίκαιος οὐκ ἔφους.

(στροφ. α)

ΧΟ. Αἴλινον μὲν ἐπ' εὐτυχεῖ

V. 340. παιδὸς κοινὸν ὄνομ' ἐκλήζομεν] 'commune filii nomen celebrabamus' i. e. eundem et tu et ego filium appellabamus. Cfr. Hel. 494 διπλοῦν δὲ Τυνδάρειον ὄνομα κλήζεται; Neque vero omni numero certa est haec emendatio eorum quae in codice leguntur παιδὸς τοι νεῶν ἐκλήζομεν. Hermannus coniecit παιδὸς γονέα νῶν ἐκλ., Elmsleius παίδων γονέ' ἐμῶν ἐκλ., Nauckius παιδὸς γονέ' ἐμοῦ σ' ἐκλ.

V. 347. εἰ . . οὐκ ἔφους] Cfr. Med. 88 εἰ τοῦσδε γ' εὐνήs εἶνεκ' οὐ στέργει πατήρ, Ion. 347 εἰ δ' οὐκέτ' ἔστι, τίμι τρόπω διεφθάρη, Krueger. I § 67, 4, 1. De sententia cfr. fr. 294 εἰ θεοί τι δρώσιν αἰσχρόν, οὐκ εἰσὶν θεοί. — Aliter de divinis iudicat chorus 757 sqq. Ita prodocet poeta, quam infirma sint hominum de diis iudicia inviosissima.

V. 348. Virtutem etiam qui oderunt in vivis, tamen in defunctis laudare solent: quanto id magis decebat chororum senum Thebanorum, quos in tota fabula Hercules beneficiorum gratissimos praedicatores videmus: Referunt igitur eius ἄθλους splendido carmine atque ita et rebus et verbis illustri, ut, nisi aliquot ei maculas adpersisset

librariorum negligentia, vix usquam haereres. Quanquam hac corruptelae suspicione liberandum est initium carminis, etsi videtur obscurius. Αἴλινον enim lugubre carmen esse satis constat, idque velut uno ore omnes testantur scriptores: non cani autem nisi a lugentibus nemo dixit. Itaque eum Euripides suo iure finxit etiam Apollini dignum esse visum, quem citharae nervis accineret. Quod notandum erat, sicut fecit sive Aristophanes grammaticus sive Athenaeus lib. XIV p. 619 C λίνος δὲ καὶ αἴλινος οὐ μόνον ἐν πένθεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐπ' εὐτυχεῖ μολπᾷ κατὰ τὸν Εὐριπίδην: non mirandum aut in dubitationem vocandum. Nisi forte etiam tragoedias agi laetissimis Dionysiorum diebus mirabimur. Haec igitur chori mens est: 'Debebam ego fortasse Herculis fata deflere, non rerum feliciter gestarum memoriam adhibere cladi familiae eius; sed quemadmodum aelinum Apollo inter laeta carmina affert, sic ego Herculem quamvis defunctum laudare potius quam lugere volo.' Haec diu scripseram, cum in manus venit Fr. Mehlhornii, doctissimi viri, commentatio de appositione in Graeca lingua, edita Glogaviae a. 1838. Is p. 14 hunc locum

γενναίων δ' ἀρεταὶ πόνων
τοῖς θανοῦσιν ἄγαλμα.
πρῶτον μὲν Διὸς ἄλσος
ἠρήμωσε λέοντος,
πυρσοῦ δ' ἀμφεκαλύφθη
ξανθὸν κρατ' ἐπινωτίσας
δεινῷ χάσματι θηρός·

360

(ἀντ. α)

τάν τ' ὄρεινόμον ἀγρίων
Κενταύρων ποτὲ γένναν
ἔστρωσεν τόξοις φονίοις,
ἐναίρων πτανοῖς βέλεσιν.
ξύνοιδε Πηνεῖος ὁ καλλιδίνας
μακροαί τ' ἄρουραι πεδίων ἄκαρποι
καὶ Πηλιάδες θεράπναι
σύγχορτοί θ' Ὀμόλας ἔναυ-

365

370

V. 357. ἀρετὰς dicit laudem virtutibus partam. Sic saepe res pro laude et rumore rei. Vid. Schaef. ad Sophocl. I p. 244. Ceterum cf. Suppl. 373 καλὸν δ' ἄγαλμα πόλεσιν εὐσεβῆς πόνοσ.

V. 359. Διὸς ἄλσος] Nemeam.

V. Pausan. II 15, 2.

V. 361 — 363. Construenda haec verba hoc modo: ἀμφεκαλύφθη δὲ ξανθὸν κρατὰ δεινῷ χάσματι πυρσοῦ θηρός, ἐπινωτίσας: flavo capiti saevas fauces fulvae beluae induit, sic ut terga tegetet. Ex Aeschyli fabula Κῆρυξιν Photius p. 477, 11 citat πυρσοκόρουσ λέοντος. Verbi ἐπινωτίσαι usum egregie declarat locus simillimus Longi Past. I 9 p. 22 ed. Bip. λύκον μεγάλου δέρμα λαβῶν — περιέτεινε τῷ σώματι ποδῆρες κατανωτισάμενος. Cfr. Phoen. 651 κισσὸς ὃν περιστεφῆς χλοηφόροις ἔρνεσιν κατασπίοισιν ὀλίβισας ἐνώτισεν, ibique Porsonum et Rhés. 208 λύκειον ἀμφὶ νῶτον ἄψομαι δοράν, καὶ χάσμα θηρός ἀμφ' ἐμῷ θῆσω κάρα.

V. 364. ὄρεινόμον] Sic ab Homero acceperat II. α 268 φησὶν ὄρεσκόοισι. Conf. Boettiger. Vasengemälde I 3 p. 90.

V. 368. ξύνοιδε] Videtur Euripides diversam ab Homero (II. α 263) traditionem sequi et cladem Centaurorum Thessalicam Herculi imputare. Certe ξύνοιδε Πηνεῖος non commode diceretur, nisi de re ad Peneum gesta. MUSGR. — Πηνεῖος ὁ καλλιδίνας: cfr. Hom. II. β 753 Πηνεῖῳ . . ἀργυροδίνῃ.

V. 369. ἄκαρποι] quippe pascuis tantum idonea. MATTH. Fortasse Euripides scripserat πάροιχοι. Sic Aesch. Pers. 869 ὄσσας δ' εἶλε πόλεις, — οἶαι Στρυμονίου πελάγους Ἀχελωῖδες εἰσὶ πάροιχοι. Plutarch. Vit. Fabii Max. c. 2 τὴν πρόσοικον τῆς Ἰταλίας.

V. 371. σύγχορτοί] i. e. ὄμοροι, ut Androm. 17. Aesch. Suppl. 6. Vide Hesych. s. v. χόρτος. Apollon. Lex. Hom. p. 48, 3. — Ὀμόλας: quam Paus. IX 8, 6 dicit ὄρων τῶν Θεσσαλικῶν καὶ εὐγεων μάλιστα καὶ ὕδασι ἐπιρροεμέ-

- Διομήδεος, αἰ φονίαισι φάτναις
 ἀχάλιν' ἐθόαζον
 κάθαιμα σῖτα γέννυσι, χαρμοναῖσιν
 ἀνδροβρωῶσι δυστράπεζοι· 385
 περῶν δ' ἀργυρορρύταν Ἔβρον
 ἐξέπρασσε μόχθον,
 Μυκηναίῳ πονῶν τυράννῳ,
 τάν τε Μηλιάδ' ἀκτάν
 Ἀναύρου παρὰ πηγὰς 390
 Κύκνον ξεινοδαῖκταν
 τόξοις ὤλεσεν, Ἀμφαναί-
 ας οἰκήτορ' ἄμικτον·
 (ἀντ. β)
 ὕμνωδούς τε κόρας
 ἤλυθεν ἐσπερίαν ἐς αὐλάν, 395
 χρύσειον πετάλων ἀπὸ μηλοφόρων
 χερὶ καρπὸν ἀμέρξων,
 δράκοντα πυρσόνωτον, ὅς σφ' ἄπλατον
 ἀμφελικτὸς ἔλικ' ἐφρούρει,
 κτανῶν· ποντίας θ' ἄλὸς μυχοῦς 400

V. 383. ἀχάλιν' ἐθόαζον] Vide annot. ad v. 61 et v. 374.

V. 384. κάθαιμα σῖτα] 'cibos cruentos'. Σῖτα in plurali cibaria cuiuscunque generis significat: unde Xenophon et alii: σῖτα καὶ ποτά. MUSGR. χαρμοναῖσιν ἀνδροβρωῶσιν, id est χ. βρωῶς ἀνδρῶν vel ἀνθρωποφαγίας. Similiter in Meleagri fr. 541 ἀνδροβρωῶτας ἠδονάς. Ion. 664 βουθύντῳ σὺν ἠδονῇ.

V. 386. περῶν . . Ἔβρον] Cfr. Alc. 483 Θρηκὸς τέτρωρον ἄρμα Διομήδους μέτα . . οὐπω Βιστόνων ἤλυτον χθόνα.

V. 389. τάν Μηλιάδα ἀκτάν] Ex antecedentibus intellegendum περῶν.

V. 390. Anauri, fluvii Thesalici, mentionem fecit Callimachus h. in Dian. 101, in Del. 103, Hesiodus Scut. Herc. 477. Lucan. Phars. VI 379.

Eurip. Vol. II. Sect. III.

V. 392. Steph. Byz. Ἀμφαναί, πόλις Δωρική. Ἐκαταῖος ἐν πρώτῃ Γενεαλογιῶν. Θεόπομπος Ἀμφαναίαν αὐτὴν καλεῖ ἐν πέμπτῳ Φιλιππικῶν. ἔστι καὶ χωρίον Θετταλίας ὠσαύτως. τὸ ἐθνικὸν Ἀμφαναῖος καὶ Ἀμφαναίεϋς.

V. 394. ὕμνωδούς τε κόρας] Hesperides, quas λινυφώνους dixit Hesiodus Theog. 275, 518, unde αἰδοὶ Eurip. Hipp. 743. ἐφίμερον αἰείδουσαι Apollonio Rh. IV 1399. Cuius rei aliam causam attulit Welckerus in eo libro, quem de Aeschyli trilogiis scripsit p. 12, aliam Goettlingius ad Hesiodi Th. 518.

V. 398. ἄπλατον ἔλικα est accus. qui dicitur interioris obiecti a verbo ἀμφελικτός aptus.

V. 400. ποντίας ἄλὸς ut Hec. 610, Hel. 129. — ἄλὸς μυχοῦς: cfr. Aesch. Prom. 839 πόντιος μυχὸς . . Ἴόνιος κεκλήσεται. Mare

εἰσέβαινε, θνατοῖς
γαλανείας τιθεὶς ἔρετμοῖς·
οὐρανοῦ θ' ὑπὸ μέσσαν
ἐλαύνει χέρας ἔδραν,
Ἄτλαντος δόμον ἔλθων· 405
ἀστροπούς τε κατέσχευ οἴ-
κους εὐανορίᾳ θεῶν·

(στροφ. γ)

τὸν ἱππευτὴν τ' Ἀμαζόνων στρατὸν
Μαιῶτιν ἀμφὶ πολυπόταμον
ἔβα δι' Εὐξείνου οἴδμα λίμνας,
τίν' οὐκ ἀφ' Ἑλλαντίας 410
ἄγορον ἀλίσας φίλων,
κόρας Ἀρείας πέπλων

quoque Herculis laboribus pacatum praeter Euripidem tradidit Pind. Nem. I 63. Soph. Trach. 1012. Aristoteles apud Aelian. V. H. V 3. — θνατοῖς et ἔρετμοῖς sunt casus paralleli alius generis atque ei, de quibus dictum ad v. 179.

V. 406. κατέσχευ] 'sustinuit', ne ruerent.

V. 408—441. Metrum tertiae strophae hoc esse videtur:

υ ᾿ — υ υ υ —
υ υ — υ υ υ
υ υ — υ υ ᾿ —
υ υ — υ —
υ υ υ υ —
υ υ — υ —
υ υ υ υ —
υ υ — υ υ ᾿ —
υ υ — —
υ υ — —
υ υ — —
υ υ — —
υ υ — —

V. 409. Μαιῶτιν ἀμφὶ πολυπόταμον habitant Amazones ut Aesch. Prom. 415 Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικοι παρθένου μάχης ἄτρεστοι καὶ Σκύθης ὄμιλος, οἱ

γᾶς ἔσχατον τόπον ἀμφὶ Μαιῶτιν ἔχουσι λίμναν.

V. 410. λίμνας] In Hecuba v. 446 ἐπ' οἴδμα λίμνας, ubi vide annot.

V. 411. τίν' οὐκ] i. e. οὐδένα οὐκ. Demosth. de Coron. § 48 εἴτ' ἐλαννομένων καὶ ὑβριζομένων καὶ τί κακὸν οὐχὶ πασχόντων πᾶσα ἢ οἰκονμένη μεστή γέγονε προδοτῶν. Lucian. de sacrif. § 13 T. III p. 77 Bip. Vergil. Aen. VI 80 nec Teucris addita Iuno Usquam aberit, cum tu supplex in rebus egenis Quas gentes Italum aut quas non oraveris urbes. — ἄγορον, ἄθροισμα, στρατὸν. Hesych.

V. 413. πέπλων φάρος explicatum annotatione ad Alcest. 925. Sed obscurum est, quo isti referendi sint accusativi, φάρος et ἄγρας: quos A. Matthiae ex ἔβα pendere putat (ἔβα ἐπὶ στρατόν, ἐπὶ φάρος), perdifficili genere constructionis. Nauckius conicit κόρας Ἀρείας ποθῶν χρυσεόστολον φάρος, Paleius κόρας Ἄρ. πέπλον χρ. μέτα. Malim κόρας Ἀρείας φάρος χρυσεόστολον μέτα, ut πέπλων ex interpretatione nominis φάρος ortum praepositionem μέτα ex-

- χρυσεόστολον φάρος,
 ζωστῆρος ὀλεθρίους ἄγρας. 415
 τὰ κλεινὰ δ' Ἑλλάς ἔλαβε βαρβάρου κόρας
 λάφυρα, καὶ σῶζεται Μυκῆναις.
 τὰν τε μυριόκρανον
 πολύφονον κύνα Λέρνας 420
 ὕδραν ἐξεπύρωσεν,
 βέλεσί τ' ἀμφέβαλλ' ἰ-
 ὄν, τρισώματον οἷσιν ἔ-
 κτα βοτῆρ' Ἐρυθείας.
 (ἀντ. γ)
 δρόμων τ' ἄλλων ἀγάματ' εὐτυχῆ 425
 διῆλθε· τὸν τε πολυδάκρυον
 ἔπλευσ' ἐς Αἶδαν, πόνων τελευτάν,
 ἵν' ἐκπεραίνει τάλας
 βίοτον οὐδ' ἔβα πάλιν.
 στέγαι δ' ἔρημοι φίλων, 430
 τὰν δ' ἀνόστιμον τέκνων

pulisse putandum sit. Cfr. Heracl. 217 ζωστῆρα . . τὸν πολυκτόνον μέτα, Alc. 46 δάμαρτ' ἀμείψας, ἦν σὺ νῦν ἦκεις μέτα, cum χρυσεόστολον φάρος Alc. 819 μελαμπέπλους στολοῦς, Hipp. 200 εὐπήχεις χεῖρας, Chaeremon. fr. 14, 7 καλλίχειρας ὠλένας, trag. adesp. 458, 14 Ἄργον τὰς πυκνοφθάλους κόρας.

V. 420. κύνα Λέρνας] Sic etiam infra v. 1274. Similiter Κῆρες Αἶδαο θοαὶ κύνες Apoll. Rh. IV 1665, Harpyiae μεγάλοιο Διὸς κύνες II 288, inprimis autem Furiae hoc nomine appellantur. Vide Ruhnken. Epist. crit. I p. 93 seq. interpp. ad Soph. Oed. T. 391, ubi Dindorfius adnotat, dira quaeque monstra canes appellari a poetis Graecis.

V. 422. βέλεσί τ' ἀμφέβαλλ' ἰόν] Cfr. Diod. IV 11 χειρωσάμενος τὸ ζῶον εἰς τὴν χολὴν ἀπέβαπτε τὰς ἀκίδας, Apollod. II 5, 2, 5 τὸ δὲ σῶμα τῆς ὕδρας ἀνασχίσας τῇ χολῇ τοὺς οἰστοὺς

ἔβαψεν. Codex habet ἀμφέβαλλε, τὸν, ut obiectum verbi ἀμφέβαλλε intellegendum sit ὕδραν. Quamquam comparant Senec. Herc. f. 45 *armatus venit leone et hydra*, Valer. Flacc. VIII 126 *Ibat adhuc aptans humeris capitiq̄ue leonem*, Lucian. de histor. conscrib. § 10, ubi de Omphale: *ἐκείνην μὲν τὸν λέοντα αὐτοῦ περιβεβλημένην*, tamen hoc loco putida fuerit atque poeta vix digna locutio. Itaque emendationem quae facilis videtur atque etiam metrum adiuvat, recepimus.

V. 425. δρόμων] i. e. ἀγώνων. Hinc fluxit elegans locutio δραμεῖν ἀγῶνα, de qua Schaeferus ad L. Bosium p. 120, 122.

V. 427. πόνων τελευτάν] Nomina sunt per appositionis figuram ad verbum ἔπλευσεν adiecta. Cfr. ad v. 323.

V. 431. τὰν δ' ἀνόστιμον — κέλευθον] eam dicit viam, 'unde negant redire quemquam?'; cfr.

Χάρωνος ἐπιμένει πλάτα
 βίου κέλευθον ἄθεον, ἄδικον· εἰς δὲ σᾶς
 χέρας βλέπει δώματ' οὐ παρόντος. 435
 εἰ δ' ἐγὼ σθένος ἦβων,
 δόρου τ' ἐπαλλον ἐν αἰχμᾷ,
 Καδμείων τε σύνηβοι,
 τέκεσιν ἂν παρέσταν
 ἀλκᾷ· νῦν δ' ἀπολείπομαι 440
 τᾶς εὐδαίμονος ἦβας.

ἀλλ' ἐσορῶ γὰρ τοῦσδε φθιμένων
 ἔνδυτ' ἔχοντας, τοὺς τοῦ μεγάλου
 δὴ ποτε παῖδας τὸ πρὶν Ἑρακλέους,
 ἄλοχον τε φίλην ὑπὸ σειραίοις 445

Bekk. Anecd. p. 343 ἀδιάυλος
 τόπος, ὅθεν μὴ ἔστιν ἐπανελθεῖν.
 οὕτως Εὐριπίδης (fr. 860) 'θεοὶ
 χθόνιοι Ζοφεράν ἀδιάυλον ἔχον-
 τες ἔδραν Φθιμένων Ἀχεροντίδα
 λίμνην'. — ἄθεον, ἄδικον, quam
 praeter fas iusque ingredi coguntur.
 Similiter in Andromacha v. 492 ἄθεος, ἄνομος, ἄχαρις
 ὁ φόνος. Itaque sive verbum
 de verbo reddi placet, hoc dicit:
 'liberorum autem illud reditu
 carens vitae iter, impietate ac
 scelere coactum, cymba Charo-
 nis manet'; sive ipsam referri
 sententiam: 'liberos autem im-
 pia atque iniusta mors manet,
 in aeternum exsilium impositura
 cymbae'.

V. 435. οὐ παρόντος] De ge-
 netivi constructione adhibendus
 in consilium Krueg. I § 47, 5, 1.
 Ceterum apte Musgravius attulit
 Bacch. 1308 ὃ δῶμ' ἀνέβλεπε.

V. 440. ἀπολείπομαι τᾶς ἦβας]
 Cfr. Med. 35 πατρός μὴ ἀπο-
 λείπεσθαι χθονός, Or. 216 τῶν
 πρὶν ἀπολειφθεῖς φρενᾶν, Ion.
 861 πῶς . . αἰδοῦς ἀπολειφθῶ;

V. 443. φθιμένων ἔνδυτα]
 Cfr. ad v. 526.

V. 444. Verba δὴ ποτε παῖ-
 δας, in quibus δὴ ποτε iuxta

τὸ νῦν otiosum, recte videtur
 Nauckius spuria iudicare.

V. 445. ὑπὸ σειραίοις ποσὶν
 etc.] Metaphoram esse ab equo
 funali monuit Barnesius: qui et
 παρήγορος et idem σειραῖος vel
 σειραφόρος vel παράσειρος dici-
 tur. Eustathius ad Iliad. Θ p.
 700, 46 ὁ δὲ παρήγορος ἀπὸ τοῦ
 αἰείρω τὸ παραξενυγνύω γίνεται,
 ἵνα ἢ παρήγορος ὁ παραξενυγμένος
 ἦγον ὁ ἐγγὺς ὦν τῶν ζυγιστῶν
 ἢ τῶν ζυγίων κατὰ τὸν κωμι-
 κόν. Ὁ δὲ τοιοῦτος καὶ παρά-
 σειρος λέγεται παρὰ τοῖς ὕστερον,
 ἔτι δὲ καὶ σειραῖος, ὡς δηλοῖ
 Σοφοκλῆς (Electr. 722), ἀπὸ τῆς
 σειρᾶς· ὅθεν καὶ ἀνασειράζειν
 ἵππον τὸ ἀναχαιτίζειν. Sed non
 uno modo hoc vocabulum tan-
 quam ex suo in alienum locum
 transfertur. Nam et fortem signi-
 ficat atque impetuosum δεξιό-
 σειρος in Sophoclis Antigona
 v. 140 et socium adiutoremque
 σειραφόρον dixit Aeschylus, πα-
 ράσειρον Euripides: Agam. 841
 μόνος δ' Ὀδυσσεὺς ὅσπερ οὐχ
 ἐκὼν ἐπλεῖ, Ζευχθεῖς ἔτοιμος ἦν
 ἐμοὶ σειραφόρος. Orest. 1017
 ποδὶ κηδοσύνῳ παράσειρος. Ho-
 rum nihil tam est simile illis:
 ὑπὸ σειραίοις ποσὶν ἔλκουσαν

ποσὶν ἔλκουσαν τέκνα καὶ γεραιὸν
πατέρ' Ἡρακλέους. δύστηνος ἐγώ,
δακρῶν ὡς οὐ δύναμαι κατέχειν
γραΐας ὅσων ἔτι πηγᾶς. 450

ΜΕΓΑΡΑ.

εἶεν· τίς ἱερεύς, τίς σφαγεὺς τῶν δυσπότμων,
ἢ τῆς ταλαίνης τῆσδ' ἐμῆς ψυχῆς φονεύς;
ἔτοιμ' ἄγειν τὰ θύματ' εἰς Αἴδου τάδε.
ὦ τέκν', ἀγόμεθα ζεῦγος οὐ καλὸν νεκρῶν,
ὁμοῦ γέροντες καὶ νέοι καὶ μητέρες. 455

ὦ μοῖρα δυστάλαιν' ἐμή τε καὶ τέκνων
τῶνδ', οὓς πανύστατ' ὄμμασιν προσδέρομαι·
ἔτεκον μὲν ὑμᾶς, πολεμίους δ' ἐθρεψάμην
ἕβρισμα κάπιχαρμα καὶ διαφθοράν.
φεῦ· 460

ἢ πολὺ γε δόξης ἐξέπεσον εὐέλπιδος,

τέκνα, ut, quid sibi velint illa verba, plane intellegi possit. Quare suspicor aliquid vitii subesse, idque sic corrigendum: ὑποσειραίουσ μόλις ἔ.τ. Quae si vera coniectura est, nihil aliud dicit quam quod erat supra v. 336 ὁμαρτοῦντας ἀθλίω μητρὸς ποδί. Eo autem facilius corrumpi potuit genuina scriptura, quod credible est fuisse qui non animadverterent recte ὑποσειραίουσ referri ad τέκνα. De qua generis enallage vid. annot. ad Alcest. 820. Commodè autem dixit ἔλκειν, sicut Vergilius Aen. II 320 *Sacra manu victosque deos parvumque nepotem Ipse trahit*, et v. 723 *dextrae se parvus Iulus Implicuit, sequiturque patrem non passibus aequis*.

V. 446. γεραιὸν] media brevi, ut Hecub. 62 ubi vide.

V. 449. Bothius iungi voluit κατέχειν δακρῶν ut sit lacrimis prohibere, ἀπὸ δακρῶν. Rectius, me iudice, Portus utrumque genitivum ad πηγᾶς referebat: quo constructionis genere

utitur v. 413, 431, 562, ubi vid. annot. Γραΐας ὅσων πηγᾶς poetice pro γραίων ὅσων π. Vide ad v. 124, ad Alc. 538.

V. 452. Sono et constructione simillimus Sophoclis Oed. R. v. 1481 ὡς τὰς ἀδελφὰς τὰσδε τὰς ἐμὰς χέρας. Verum recte videtur versum inutilem Paleius ex interpolatione repetere.

V. 453. ἔτοιμ' ἄγειν] i. q. ἄγεσθαι. Vide Krueg. I § 55, 3, 8. De usu vocab. ζεῦγος vide ann. ad Androm. 277.

V. 457. ὄμμασιν προσδέρομαι] Sic princeps Hom. II. α 587 μὴ σε, φίλην περ' εἴδωσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι Θεϊνομένην. Unde adscivit Soph. Antig. 764. Trach. 241. 746. Eurip. Or. 1020. Hipp. 1265.

V. 459. διαφθοράν] ut apud Soph. Aiac. 1297 ἐφήκεν ἔλλοις ἰχθύσιν διαφθοράν. De voce ἐπίχαρμα vide Blomfield. ad Aesch. Prom. 164.

V. 461. δόξης εὐέλπιδος] Cfr. Med. 1010 δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου. Nomen δόξα cum

ἦν πατρός ὑμῶν ἐκ λόγων πόντ' ἤλπισα.
 σοὶ μὲν γὰρ Ἄργος ἔνεμ' ὁ κατθανὼν πατήρ,
 Εὐρουσθέως δ' ἔμελλες οἰκήσειν δόμους,
 τῆς καλλικάρπου κράτος ἔχων Πελασγίας,
 στολήν τε θηρὸς ἀμφέβαλλε σῶ κάρα 465
 λέοντος, ἥπερ αὐτὸς ἐξωπλίζετο·
 σὺ δ' ἦσθα Θηβῶν τῶν φιλαρμάτων ἄναξ,
 ἔγκληρα πεδία τὰμὰ γῆς κεκτημένος,
 ὡς ἐξέπειθες τὸν κατασπείραντά σε·
 ἐς δεξιὰν δὲ σὴν ἀλεξητήριον 470
 ξύλον καθίει, Δαιδάλου ψευδῆ δόσιν.

adiect. εὐελπὶς coniunctum ita in notionem ἐλπίδος transit, ut ἦν ἤλπισα eadem ratione atque ἐλπίδα ἐλπίζειν dici possit.

V. 464. Πελασγίας] Peloponnesi vel Argorum.

V. 465. Θηρὸς — λέοντος] Sic Epimenides apud Aelian. N. A. XII 7 Καὶ γὰρ ἐγὼ γένος εἰμι σελήνης ἠὲ κόμοιο, Ἡ δεινὸν φορίζασ' ἀπεσεύσατο θῆρα λέοντα Ἐν Νεμέῃ. Mesomed. in Anth. Pal. XIV n. 63 λέαινα θῆρ. Orph. Arg. 728 θῆρ σὺς ἄγριος. Diod. Sic. III 35 τῶν μεγίστων θηρίων ὄφρων. Quae contulit Lobeck. Paralip. P. I p. 266 not. 4. Conf. Part. II p. 344. Musgrav. ad Bacch. 1025. Jacobs. ad Philostr. Imag. p. 498. — ἀμφέβαλλε: i. e. statuebat, ut tu post ipsius mortem hoc indumentum haberes. — ἥπερ . . ἐξωπλίζετο: quocum (spolio leonino) ipse in pugnam prodire solebat. Ita vertit Schneiderus in Indice ad Xenoph. Anab. p. 549, quem vide.

V. 467. σὺ δ' ἦσθα] ἔμελλες ἔσεσθαι interpretatur Elmsleius ad Bacch. 612 i. e. ἔμελλες ἔσεσθαι ex voluntate Herculis. Simili brevitate Androm. 209 σὺ δ' ἦν τι κνισθῆς, ἢ Λάκαινα μὲν πόλις Μέγ' ἐστὶ, τὴν δὲ Σκῦρον οὐδαμοῦ τιθεῖς. Tro. 1007 εἰ δ' εὐτυχοῖεν Τρῶες, οὐδὲν ἦν ὄδε.

Φιλαρμάτων: Soph. Antig. 149 τὰ πολναρμάτω Θήβα. 845 Θήβας τ' εὐαρμάτων ἄλσος. Plura vide ap. Boeckh. ad Pind. Ol. VI p. 161.

V. 468. ἔγκληρα — κεκτημένος] 'dotale regnum patriae meae tenens'. Hipp. 1011 ἔγκληρον εὐνήν προσλαβών. Iph. T. 682 ἔγκληρον ὡς δὴ σὴν κασιγνήτην γαμῶν. Quibus locis patet ἔγκληρος nihil fere distare ab ἐπίκληρος, de quo Ruhnkenius ad Tim. p. 209 (174 L.). De constructione verborum πεδία τὰμὰ γῆς dictum ad Alc. 538.

V. 469. ἐξέπειθες Hermannus scripsit pro ἐξέπειθε. Heathius aliter locum emendavit: ὡς ἐξέπειθε τὸν κατασπείραντά με, 'ut inter illum et patrem meum convenerat'. Si ἐξέπειθες recte se habet, videndum, ne versus post v. 473 transponendus sit, ut ibi ὑπέσχετο ad ἐξέπειθες referatur.

V. 471. 'Nec tradidit quicquam a Daedalo Herculi datam clavam esse, neque si data fuisset, dici potuisset ψευδῆς δόσις. Itaque δαιδάλον scripsi interpunctionemque mutavi. Nam etsi a quibusdam traditum est rude lignum fuisse eam clavam, ut a Theocrito XXV 207 seq. et a Pindaro, si is de Hercule loquitur, hyporch. fr. 3 p. 40 (fr.

σοὶ δ', ἣν ἔπερσε τοῖς ἐκηβόλοις ποτὲ
 τόξοισι, δώσειν Οἰχαλίαν ὑπέσχετο.
 τρεῖς δ' ὄντας ὑμᾶς τριπτύχοις τυραννίσι
 πατῆρ ἐπύργου, μέγα φρονῶν εὐανδρία, 475
 ἐγὼ δὲ νύμφας ἠκροθινιαζόμεν,
 κήδη συνάπτουσ', ἔκ τ' Ἀθηναίων χθονὸς
 Σπάρτης τε Θηβῶν δ', ὡς ἀνημμένοι κάλως
 προμνησίοισι βίον ἔχοιτ' εὐδαίμονα.
 καὶ ταῦτα φροῦδα· μεταβαλοῦσα δ' ἡ τύχη 480
 νύμφας μὲν ὑμῖν Κῆρας ἀντέδωκ' ἔχειν,
 ἐμοὶ δὲ δάκρυα λουτρά· δύστηνος φρενῶν·

77 ed. Boeckh.), alios tamen arte elaboratam existimasse a Diodoro Sic. IV 14 intellegitur, qui eam Vulcani donum fuisse refert. Huc pertinet etiam illud quod ab Apollonio Rhod. I 1196 χαλκοβαρὲς δόπαλον vocatur, ubi schol. χαλκοβαρεῖ δὲ τῷ ἰσχυρῷ ἢ τῷ πρὸς τῷ τέλει χαλκῷ βεβαρημένῳ. Πείσανδρος δὲ φησιν ὀλόχαλκον εἶναι τὸ δόπαλον Ἑρακλέους'. HERM. Speciosam esse viri praestantissimi coniecturam fateor: addo etiam hoc, non me dubitaturum fuisse, quin eam reciperem, nisi Propertii verba IV 9, 15 *Maenalis iacuit pulsus tria tempora ramo Cacus* eo ducerent, ut ab Euripide scriptum videatur ἄλεξητήριον ξύλον καθίει Μαινάλον, ψευδῆ δόσιν. Ceterum de constructione videnda annotatio ad v. 323.

V. 473. Consentaneum fuerit, Herculem ut uni filio Argos et exuvias leonis, alteri Thebas et clavam, ita tertio non solum Oechaliam, sed etiam ornamentum aliquod relinquere velut sagittas invictas. Itaque recte videtur post hunc versum Kirchoffius lacunam statuere. — Anapaestum quarti pedis exousat nomen proprium.

V. 476. νύμφας ἠκροθινιάζεσθαι significat τὰς καλλίστας ἐκπροκρίνειν νύμφας. Cfr. Phoen.

202 Τύριον οἶδμα λιποῦσ' ἔβαν ἠκροθίνια Λοξία et 214 πόλεος ἐκπροκρινθεῖσ' ἐμᾶς καλλιστεύματα Λοξία.

V. 478. Ab eadem re similitudinem petiit Med. 770 ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα προμνήτην κάλων, ubi v. ann. Meleager Ep. XLIV [Anth. Pal. XII 159] ἐν σοὶ τὰμὰ, Μυῖσκε, βίου προμνήσι ἀνήπται. Iulianus Caes. p. 54 πείσμα καὶ ὄρμον ζῶντι σεαυτῷ παρασκευάζων. Heliod. Aeth. VII p. 351 πᾶν (τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου) πείσμα διέρρηκται, πᾶσα ἐλπίδος ἄγνυρα παντοίως ἀνέσπασται.

V. 480. μεταβαλοῦσα non accipio 'mutata forma', sed iungo: ἡ τύχη μεταβαλοῦσα νύμφας ἀντέδωκε, ut νύμφας et e μεταβαλοῦσα et ex ἀντέδωκε pendeat. MATTH. Illud verius videtur.

V. 481. Κῆρας] Male interpres: 'Parcas'. Distinguit a Parcibus Hesiodus Theog. 217 et Parcarum quidem officium v. 218 sq. describit, Κηρῶν vero v. 220 seqq. MUSGR. Conf. Nitzsch. ad Hom. Odys. Tom. I p. 177 seq.

V. 482. λουτρά] Harpocration T. I p. 115 Lips. ἔθος ἦν τοῖς γαμοῦσι λουτρά μεταπέμπεσθαι ἑαυτοῖς κατὰ τὴν τοῦ γάμου ἡμέραν· ἔπεμπον δὲ ἐπὶ ταῦτα τὸν ἐγγυτάτω γένους παῖδα ἄρρενα, καὶ οὗτοι ἐλουτροφόρον.

πατήρ δὲ πατρὸς ἐστιᾶ γάμους ὄδε,
 Ἄιδην νομίζων πενθερόν, κῆδος πικρόν.
 ὦμοι, τίν' ὑμῶν πρῶτον ἢ τίν' ὕστατον 485
 πρὸς στέρνα θῶμαι; τῷ προσαρμόσω στόμα;
 τίνος λάβωμαι; πῶς ἂν ὡς ξουθόπτερος
 μέλισσα συνενέγκοιμ' ἂν ἐκ πάντων γόους,
 εἰς ἓν δ' ἐνεγκοῦσ' ἀθρόον ἀποδοίην δάκρυ.
 ὦ φίλτατ', εἴ τις φθόγγος εἰσακούεται 490
 θνητῶν παρ' Ἄιδῃ, σοὶ τάδ', Ἡράκλεις, λέγω,
 θνήσκει πατήρ σὸς καὶ τέκν', ὄλλυμαι δ' ἐγώ,
 ἢ πρὶν μακαρία διὰ σ' ἐκληξόμην βροτοῖς.
 ἄρηξον, ἔλθέ, καὶ σκιά φάνηθί μοι·
 ἄλλῃς γὰρ ἔλθῶν ἱκανὸν ἂν γένοιο σύ· 495
 κακοὶ γὰρ ἐς σέ γ', οἳ τέκνα κτείνουσι σά.

ἔθος δὲ ἦν καὶ τοῖς ἀγάμοις ἀποθανοῦσι λουτροφορεῖν καὶ ἐπὶ τὸ μνήμα ἐφίστασθαι. Vide ad eum locum Valesium T. II p. 347 sq. Photium Lex. p. 231, 17. Hesych. T. II p. 498. Schol. Eurip. Phoen. 348. Cfr. Boettiger Aldobrand. Hochzeit p. 83 sqq. — Probabiliter coniecit Bothius ἐμοὶ δὲ δάκρυα λουτρὰ δυστήνοις (Fixius δυστήνω) φέρειν.

V. 484. κῆδος] i. e. κηδεστήν. Med. 1341 γῆμαί σε, κῆδος ἐχθρόν ὀλέθριόν τ' ἐμοί. — Ἄιδην νομίζων πενθερόν: 'Orco utens socero'. Conon. Narrat. 44 ὅς τὴν αἰχμάλωτον γυναῖκα ἐνόμισε, qui captivam pro uxore habuit. BOTHIUS.

V. 487. πῶς ἂν] Vide de hac optandi significatione ad Alc. 213. — ξουθόπτερος sollemne apud epitheton. v. Blomf. gloss. ad Aesch. Agam. 1111. — ἐκ πάντων, scil. ὑμῶν. Inepte Bothius subaudit γόων.

V. 491. θνητῶν parum accommodatum. Expectaveris ζώντων, quod coniecit Nauckius (φθόγγος ζώντων) vel κάτω παρ' Ἄιδῃ vel φθιτοῖς παρ' Ἄιδῃ

(φθιτοῖς εἰσακούεται). Quod Elmsleius coniecit φθιτῶν, id coniungi poterat cum illis quae ante Nauckium legebantur εἰ τις φθόγγον εἰσακούσεται, non cum his: εἴ τις φθόγγος εἰσακούσεται, quibuscum coniunxit Gu. Dindorfius.

V. 494. καὶ σκιά] sis licet umbra, prodi in conspectum meum: satis enim erit, etiamsi nihil aliud nisi veneris.

V. 495. Verba corrupta. Barnesius coniecit ἱκανός, Reiskius ἄλλα γὰρ. Fortasse scribendum ἄλλῃς γὰρ ἔλθῶν κῶναρ ἂν γένοιο σύ. Cfr. Soph. fr. 62 τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν, ὅναρ πνεύσαντα νυκτός, ἡμέρας μαλάσσειται.

V. 496. ἐς σέ γ'] Sive interpretamur 'tecum comparati' sive 'ad pugnam tecum ineundam', utroque sensu usitatus erat πρὸς σε. Alc. fr. 96 ἀλλ' οὐδὲν ἠγγέλεια πρὸς τὰ χρίματα. Plato Protag. p. 328 C ἐπεὶ καὶ οἱ Πολυκλείτου νείεις — αὐδὲν πρὸς τὸν πατέρα νείεις. Huius generis multa coniecit Iensius ad Luc. Tim. § 15. T. I p. 368 Bip. Itaque Piersonus et Hartungus scribi iusserunt

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

σὺ μὲν τὰ νέρθεν εὐτρεπῆ ποιουῖ, γύναι·
 ἐγὼ δέ σ', ὦ Ζεῦ, χεῖρ' ἐς οὐρανὸν δικῶν,
 αὐδῶ, τέκνοισιν εἴ τι τοισίδ' ὠφελεῖν
 μέλλεις, ἀμύνειν, ὡς τάχ' οὐδὲν ἀρκέσεις. 500
 καίτοι κέκλησαι πολλάκις· μάτην πονῶ·
 θανεῖν γάρ, ὡς ἔοικ', ἀναγκαίως ἔχει.
 ἀλλ', ὦ γέροντες, μικρὰ μὲν τὰ τοῦ βίου·
 τοῦτον δ' ὅπως ἤδιστα διαπεράσετε,
 ἐξ ἡμέρας ἐς νύκτα μὴ λυπούμενοι. 505
 ὡς ἐλπίδας μὲν ὁ χρόνος οὐκ ἐπίσταται
 σῶζειν, τὸ δ' αὐτοῦ σπουδάσας ἀφείλετο.

κακοὶ γὰρ (εἰσὶ γ') εἰσιν at-
 que sic emendatum versum haud
 satis causae est cur de Nauckii
 sententia expellamus.

V. 497. τὰ νέρθεν] τὰ πρὸς
 τὸν θάνατον. Dionys. Antiq.
 Rom. XI 17 τὰ πρὸς τὸν πόλε-
 μον εὐτρεπῆ ποιήσασθαι. Simi-
 liter locutus est infra v. 969.
 Iph. T. 245. El. 689. Conf.
 Hemsterh. ad Lucian. T. II p.
 382 Bip.

V. 499. Verbi ὠφελεῖν dativo
 iuncti exempla vide in annot.
 ad Heracl. 330. Verum valde
 dubito an poeta scripserit τοῖσδ'
 ἐπωφελεῖν pariter atque An-
 drom. 677 τοῖς γ' ἐμοῖς ἐπωφε-
 λεῖν, ubi Stobaeus habet τοῖς
 ἐμοῖς ἐμ' ὠφελεῖν. Ceterum haec
 cohaerent: ἐγὼ δέ σ', ὦ Ζεῦ,
 αὐδῶ ἀμύνειν, ut Aesch. Sept.
 1042 αὐδῶ πάλιν σε μὴ βιάζε-
 σθαι τάδε. Conf. ann. ad An-
 drom. 297.

V. 504. τοῦτον] scil. τὸν μι-
 κρὸν βίον. Suppl. 953 μικρὸν
 τὸ χρῆμα τοῦ βίου· τοῦτον δὲ
 χρῆ' ὡς ῥᾶστα καὶ μὴ σὺν πό-
 νοις διεκπεράν. Menander p. 148
 Μικρὸν τι τὸ βίον, καὶ στενὸν
 ζῶμεν χρόνον. — Ὅπως si cum
 διαπεράσετε coniungendum et
 non ex Hartungi coniectura δια-
 περάσατε scribendum videtur, vi-

caria imperativi constructio est.
 Lucianus de Gymn. § 17 καὶ ὅπως
 μὴ καθάπερ νόμοις προσέξεις
 οἷς ἂν λέγω πρὸς σέ, ubi Schol.
 ἔλλιπῆς ἢ φράσις τοῦ συμπερι-
 κλείοντος προστακτικοῦ ῥήματος
 καὶ συνήθης Ἀθηναίοις· οἷον ὡς
 ἐπὶ τοῦτον· ἀλλ' ὅπως μοι μηδὲν
 δυσχερῶς ἀκούσῃ· προσυπακού-
 εται γὰρ τὸ μέμνησο. Sic Eurip.
 Bacch. 367 Πενθεὺς δ' ὅπως
 μὴ πένθος εἰσοίσει δόμοις. Plura
 congressit Valckenarius ad Theo-
 crit. I 112.

V. 505. ἐξ ἡμέρας εἰς νύκτα]
 'In diem vivere' eos iubet, 'nec
 quid cras sit futurum, quaerere'.
 Antiop. fr. 196 τί δῆτ' ἐν ὄλβῳ
 μὴ σαφεῖ βεβηκότες Οὐ ζῶμεν
 ὡς ἤδιστα μὴ λυπούμενοι; Aesch.
 Pers. 840 χαίρετ', ἐν κακοῖς
 ὅμως ψυχὴν διδόντες ἠδονῆ καθ'
 ἡμέραν, ὡς τοῖς θανοῦσι πλοῦ-
 τος οὐδὲν ὠφελεί. Soph. fr. 533
 ζῶοι τις ἀνθρώπων τὸ κατ' ἡμᾶρ
 ὅπως ἤδιστα πορσύνων. Est
 autem ἐξ ἡμέρας 'a luce cuius-
 que diei' ut Soph. El. 780 ὥστ'
 οὔτε νυκτὸς ὕπνον οὔτ' ἐξ ἡμέ-
 ρας ἐμὲ στεγάζειν.

V. 507. τὸ δ' αὐτοῦ σπου-
 δάσας ἀφείλετο] 'suis rebus
 operam dans (spem quamque)
 adimit' i. e. praesentia certa,
 futura incerta sunt. De aoristo

ὄρατέ μ', ὅσπερ ἢ περιβλεπτος βροτοῖς,
 ἰνομαστὰ πράσσω, καὶ διέπταθ' ἢ τύχη
 ὥσπερ πτερόν πρὸς αἰθέρ' ἡμέρα μιᾶ. 510
 ὁ δ' ὄλβος ὁ μέγας ἢ τε δόξ' οὐκ οἶδ' ὅτω
 βέβαιός ἐστι· χαίρει· ἄνδρα γὰρ φίλον
 πανύστατον νῦν, ἥλικες, δεδόρκατε.

ME. ἔα·

ὦ πρέσβυ, λεύσσω τὰμὰ φίλτατ'; ἢ τί φῶ;

AM. οὐκ οἶδα, θύγατερ· ἀφασία δὲ κᾶμ' ἔχει. 515

ME. ὄδ' ἐστίν, ὃν γῆς νέρθεν εἰσηκούομεν,
 εἰ μὴ γ' ὄνειρον ἐν φάει τι λεύσσομεν.
 τί φημί; ποῦ ὄνειρα κηραίνουσ' ὄραν;

cfr. Hom. II. 17, 177 Ζεὺς καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ καὶ ἀφείλετο νίκην ῥηιδίως, Krueger. I § 53, 10, 2, de verbis ἰνομαστὰ πράσσω conferenda annotatio ad Heracl. 438.

V. 510. Locutionem διέπταθ' . . . πρὸς αἰθέρα Euripides in deliciis habet, cfr. Med. 440 αἰθερία δ' ἀνέπτα, Iph. T. 843 μὴ πρὸς αἰθέρα ἀμπτάμενος φύγη, Androm. 830 ἔρη' αἰθέριον, 1219, Hec. 334, Or. 1376, Ion. 797, huius fabulae v. 69, 653. Hanc ob rem lepide in monodia Euripidea ab Aristophane conficta Ran. 1352 verba ἀνέπτατ' ἐς αἰθέρα in risum detorquentur. — Vocabuli πτερόν 'avem' significantis Musgravius ex Anthologia Graeca haec attulit exempla: Apolloniadae Epigr. XXII 5 [Anth. Pal. IX 280] κίτται μιμηλὸν βιότου πτερόν. Pauli Silent. ep. LXVI 2 [Anth. Pal. IX 764] οὐ πτερόν ἀγορεύω. Iuliani Aeg. ep. IX 2 [Anth. Pal. VI 12] σοὶ γὰρ ἀπὸ πτερόγων ταῦτα φέρει. Adde Soph. Oed. Col. 97. Ceterum eadem comparatione utitur in Hipp. 828 et Sophocles Oed. T. 175. Hartungus coniecit πτεροῖς.

V. 514. τὰμὰ φίλτατα] maritum. Vide ann. ad Med. 16.

V. 515. ἀφασία δὲ κᾶμ' ἔχει] Confert Bothius Hel. 588 αὐτὸς γὰρ σὲ κᾶμ' ἔχει λόγος. Ion. 1109 τίς προθυμία ποδῶν ἔχει σε; Oblitus est Iph. Aul. 837 ἀφασία μ' ἔχει, γύναι. Conf. Zeun. ad Vig. p. 253.

V. 516. γῆς νέρθεν] Facile patior abesse ὄντα: id enim fere in talibus addendum putant. Soph. El. 899 ὡς δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἐδερομένην τόπον. Hom. II. ε 702 ὡς ἐπύθοντο μετὰ Τρώεσσιν Ἄρηα. De particulis εἰ μὴ γε dictum ad Alcest. 493.

V. 518. τί φημί;] In Soph. Trach. 865 et Oed. T. 1471, ubi eadem verba leguntur, Hermannus scripsit τί φημί; neque ego nunc quaeram, recte id an secus fecerit. Illud facile, ut opinor, obtinebo, nihil hoc loco neque in his ipsis verbis neque in iis, quae sequuntur, esse novandum, ubi pluribus rem quae agitur explicavero. Simillimus omnino Sophocles locus in Oed. Col. 310, ubi plane ad vivum expressa est imago animi fluctuantis, cum nec diffidere iis, quae oculis cernebantur, nec credere promptum esset. Ac quod his verbis se facere dicit apud Sophoclem Antigona, καὶ

οὐκ ἔσθ' ὄδ' ἄλλος ἀντὶ σοῦ παιδός, γέρον.
 δεῖρ', ὦ τέκν', ἐκκρήμνασθε πατρῶων πέπλων, 520
 ἴτ' ἐγκουεῖτε, μὴ μεθῆτ', ἐπεὶ Διὸς
 σωτήρης ὑμῖν οὐδέν ἔσθ' ὄδ' ὕστερος.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ χαῖρε, μέλαθρον πρόπυλά θ' ἐστίας ἐμῆς,
 ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς φάος μολών.
 ἔα· τί χρῆμα; τέκν' ὄρω πρὸ δαμάτων 525
 στολομοῖσι νεκρῶν κρατᾶς ἐξεστεμμένα
 ὄγλω τ' ἐν ἀνδρῶν τὴν ἐμὴν ξυνάορον,
 πατέρα τε δακρύνοντα συμφορᾶς τίνας;
 φέρ' ἐκπύθωμαι τῶνδε πλησίον σταθείς,
 τί καινὸν ἦλθε τοῖσδε δώμασιν χρέος. 530

φημί κάποφημι, κοὐκ ἔχω τί φῶ, idem facit Megara apud Euripidem. Quae cum primum conspexit Herculem, quid potuit aliud quam eum ipsum adesse putare, cuius species oculis observabatur? Sed quid tam vanum est tamque absurdum, quod non videre videatur mens perterrita malis? Quamobrem fortis ac prudens mulier, quae et nuntiatam Herculis mortem meminisset et nuntiantibus credidisset, statim de sua ipsa opinione gaudioque dubia fit et ne vigilans somniet, veretur. Mox has dubitationes abicit et non somnia mentis male sanae, sed ipsum filium se cernere statuit. — Verbum κηραίνω apud alios auctores perrarum, valde frequentat Philo Iudaeus. Apud eum semper fere τῶ νοσεῖν aequipollet? MUSGR. Conf. Hipp. 223. Soph. Trach. 28 αἰεί τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω Κείνου προκηραίνουσα.

V. 519. De usu praepositionis ἀντὶ vide ann. ad Helen. 574. Adde Isocr. Epist. IX 17 οὐκ ἂν ἄλλους ἂνθ' ἡμῶν προκηραίνουσαι.

V. 520. δεῦρο] i. e. δεῦρο ἴτε. V. Stallb. ad Plat. Lysid. p. 203B.

V. 521. Διὸς σωτήρης] cuius aram tum insidebant. Vide v. 48.

V. 525. ἔα, τί χρῆμα;] Formula rem inexpectatam mirantis. Aesch. Prom. 298 ἔα, τί χρῆμα; καὶ σὺ δὴ πόνων ἐμῶν Ἥκεις ἐπόπτῃς; Ag. 1306, Cho. 885. Eurip. Or. 1573 ἔα, τί χρῆμα; λαμπάδων ὄρω σέλας. Androm. 896. Hipp. 905. Suppl. 92.

V. 526. στολομοῖσι νεκρῶν, idem quod supra v. 442 φθιμένων ἐνδύτα, quid intellegi debeat, et ex eis quae sequuntur κρατᾶς ἐξεστεμμένα et ex verbis v. 562 τάσδε περιβολὰς κόμης cognoscitur.

V. 530. Cfr. fr. 1000 τί χρέος ἔβα δῶμα;

V. 531. Hercules quidem ex iis viris, e quibus chorus constabat, quaerere volebat, quid domui suae accidisset; cum vero propius accessisset, nec iam quis esset dubitari posset, prior Amphitryo filium alloquitur. — φάος i. q. σωτήρ. Hom. Il. θ 282 βάλλ' οὕτως, αἶ κέν τι φάος Δαναοῖσι γένηαι. ρ 615 καὶ τῶ μὲν φάος ἦλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἦμαρ. Cicero Phil. X 6 lux et spes salutis. Conf. Schaefer. ad Soph. El. 1224. — εἰς

- AM.* ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, ὦ φάος μολῶν πατρί,
ἦκεις, ἐσώθης εἰς ἀκμὴν ἐλθὼν φίλοις;
- HP.* τί φῆς; τί ν' ἐς ταραγμὸν ἦκομεν, πάτερ;
- ME.* διολλύμεσθα· σὺ δέ, γέρον, σύγγνωθί μοι,
εἰ πρόσθεν ἦρπασ' ἃ σὲ λέγειν πρὸς τόνδε χρῆν· 535
τὸ θῆλυ γάρ πως μᾶλλον οἰκτρὸν ἀρσένων,
καὶ τᾶμ' ἐθνήσκε τέκν', ἀπωλλύμην δ' ἐγώ.
- HP.* Ἄπολλον, οἷσις φροιμίσις ἄρχει λόγου.
- ME.* τεθναῖσ' ἀδελφοὶ καὶ πατὴρ οὐμὸς γέρον.
- HP.* πῶς φῆς; τί δράσας ἢ δορὸς ποίου τυχῶν; 540
- ME.* Λύκος σφ' ὁ καινὸς γῆς ἄναξ διώλεσεν.
- HP.* ὄπλοισι ἀπαντῶν ἢ νοσησάσης χθονός;
- ME.* στάσει· τὸ Κάδμου δ' ἐπτάπυλον ἔχει κράτος.
- HP.* τί δῆτα πρὸς σὲ καὶ γέροντ' ἦλθεν φόβος;
- ME.* κτείνειν ἐμελλε πατέρα κάμῃ καὶ τέκνα. 545
- HP.* τί φῆς; τί ταρβῶν ὀρφάνευμ' ἐμῶν τέκνων;
- ME.* μὴ ποτε Κρέοντος θάνατον ἐκτισαίητο.
- HP.* κόσμος δὲ πέπλων τίς ὄδε νεοτέροις πρέπων;
- ME.* θανάτου τὰδ' ἤδη περιβόλαι' ἐνήμεθα.
- HP.* καὶ πρὸς βίαν ἐθνήσκειτ'; ὦ τλήμων ἐγώ. 550
- ME.* φίλων γ' ἔρημοι, σὲ δὲ θανόντ' ἠκούομεν.

ἀκμὴν, 'opportune'. V. ad Hecub. 1042. Recte autem in fine versus interrogationis signum posuerunt, etsi in similibus locis saepe dubitari a viris doctis video. Quibus ego id facile largior, non eandem per omnia rationem in distinguendis verbis veteres nostrosque homines sequi. Sed quae leguntur in Eurip. Heracl. 941 ὦ μῖσος, ἦκεις; et in Soph. Oed. Col. 320 ὦ τέκνον, ἦκεις; ab his si Elmsleius et Doederlinus rectius abesse interrogationem censent, haud dubie falluntur. Recte enim ac paene necessario interrogatione utimur, si quid ita praeter expectationem accidit, ut ne tum quidem, cum est factum, satis credibile videatur: quaecunque autem sic eveniunt, ut quasi respondeant

expectationi nostrae, ea recte sine interrogatione proferuntur.

V. 536. οἰκτρὸν] Soph. Ai. 580 κάρτα τοι φιλοῖκτιστον γυνή. Eurip. Med. 928 γυνή δὲ θῆλυ καπὶ δακρύοις ἔφν.

V. 538. Ἄπολλον] Hunc praefatur, ut deum averruncum. Iph. Taur. 1174 Ἄπολλον, οὐδ' ἐν βαρβάροις ἔτλη τις ἄν (μητροκτονεῖν). Helen. 1204, ubi vide annot. In rem suam vertit hunc versus Lucianus Tom. VI p. 224 Bip.

V. 543. Dictio 'imperium septem portarum' aliquid miri habet. Nauckius conicit ἐπτάπυλον ἔχει στόμα recordatus Soph. Ant. 119.

V. 550. πρὸς βίαν] 'per vim'. Vide ad Alc. 44.

V. 551. Particulam γὲ addidit

- HP.* πόθεν δ' ἐς ὑμᾶς ἦδ' ἐσῆλθ' ἀθυμία;
ME. Εὐρουσθέως κήρυκες ἤγγελλον τάδε.
HP. τί δ' ἐξελείπετ' οἶκον ἐστίαν τ' ἐμήν;
ME. βία· πατήρ μὲν ἐκπεσὼν στρωτοῦ λέχους. 555
HP. κούκ ἔσχεν αἰδῶ τὸν γέροντ' ἀτιμάσαι;
ME. αἰδῶ γ'; ἀποικεῖ τῆσδε τῆς θεοῦ πρόσω.
HP. οὕτω δ' ἀπόντες ἐσπανίζομεν φίλων;
ME. φίλοι γὰρ εἰσιν ἀνδρὶ δυστυχεῖ τίνες;
HP. μάχας δὲ Μινυῶν, ἄς ἔτλην, ἀπέπτυσαν; 560
ME. ἄφιλον, ἴν' αὐθὶς σοι λέγω, τὸ δυστυχές.
HP. οὐ ῥίψεθ' Ἄιδου τάσδε περιβολὰς κόμης,
καὶ φῶς ἀναβλέψεσθε, τοῦ κάτω σκότου
φίλας ἀμοιβὰς ὄμμασιν δεδορότες;
ἐγὼ δέ, νῦν γὰρ τῆς ἐμῆς ἔργον χερός, 565
πρωῶτον μὲν εἶμι καὶ κατασκάψω δόμους
καινῶν τυράννων, κρᾶτα δ' ἀνόσιον τεμῶν
ῥίψω κυνῶν ἔλκημα· Καδμείων δ' ὄσους
κακοὺς ἐφηῦρον εὖ παθόντας ἐξ ἐμοῦ,
τῷ καλλινίκῳ τῷδ' ὄπλῳ χειρῶσομαι, 570
τοὺς δὲ πτερωτοῖς διαφορῶν τοξεύμασι

Hermannus. Addi debet, cum ad id quod comprobetur explicandum aliud quid adiciatur. Exempla huius particulae omis-
sae v. Curae criticae p. 19.

V. 555. Post βία distinxi. Primum universe respondet: adiungit deinde de patre atque aliquid fortasse etiam de se ipsa deque liberis suis dictura erat, nisi eam Hercules interpellasset. Θεοῦ: dicit Αἰδῶ. Cfr. Phoen. 532.

V. 557. αἰδῶ γε;] i. e. αἰδῶ γε εἰ ἔσχεν ἔρωτάς. — τῆσδε τῆς

V. 559. Eandem sententiam in Phoen. 403 posuit his verbis: εὖ πρᾶσσε· τὰ φίλων δ' οὐδέν, ἦν τι δυστυχήσ.

V. 560. μάχας Μινυῶν] 'certamina adversus Minyas'. Ut apud Isocratem de antid. 57 τῆν τῶν βαρβάρων στρατείαν. Plutarch. Flamin. 7 τὸν Φιλίππου πόλεμον. — ἀπέπτυσαν, 'con-

tempserunt' atque adeo immemores fuerunt. Vide ad Helen. 75.

V. 561. τὸ δυστυχές] i. e. οἱ δυστυχεῖς. Vide ad v. 585 et Krueg. I § 43, 4, 15.

V. 562. οὐ ῥίψετε pro ῥίψατε, nisi quod illud est hominis efflagitantis vehementius fieri, quod iusserit, moramque impatienter ferentis. Cave autem Musgravio credideris construenti οὐ ῥίψετε κόμης pro ἀπὸ κόμης. Cohærent enim hæc, Ἄιδου περιβολὰς κόμης, qua in constructione aliter dicitur περιβολαὶ κόμης i. e. στέφανοι, aliter Ἄιδου περιβολαί, sarta funesta et quasi Orco sacra, quibus redimiri mortui vel morituri solent.

V. 571. τοὺς δὲ] non praegresso τοὺς μὲν dictum illustravimus ad v. 636. — διαφορῶν, populans et quasi extenuans eorum aciem. Habet quidem

νεκρῶν ἅπαντ' Ἴσμηνὸν ἐμπλήσω φόνου,
 Δίρκης τε νᾶμα λευκὸν αἵμαχθήσεται.
 τῷ γάρ μ' ἀμύνειν μᾶλλον ἢ δάμαρτι χρῆ
 καὶ παισὶ καὶ τεκόντι; χαιρόντων πόνοι· 575
 μάτην γὰρ αὐτοὺς τῶνδε μᾶλλον ἤνυσα.
 καὶ δεῖ μ' ὑπὲρ τῶνδ', εἶπερ οἶδ' ὑπὲρ πατρός,
 θνήσκειν ἀμύνοντ' ἢ τί φήσομεν καλόν,

proprium locum hoc verbum in rebus quae diripiuntur ac vastantur (ut apud Herod. I 88. Plut. Brut. 6. Galb. 4. Isaeum VI 39 ubi v. Schoemann.): sed translatum ad homines cur minus feramus quam πορθεῖν et Latina 'vastare, populari, excindere'? Vide infra ad v. 698. Tacit. Agric. 25. Ann. II 26. Quanquam nihil opus est ad coniecturam confugere, cum ipsum verbum διαφορεῖν eadem ratione usurpatum reperiat in Plutarchi Caes. 27 οὕτως ὀξέως ἢ τοσαύτη δύναμις ὥσπερ εἶδωλον ἠφάνιστο καὶ διεπεφόρητο, τῶν πλείστων ἐν τῇ μάχῃ πεσόντων. Nec minus conveniunt Ciceronis illa pro Deiot. V 15 quoniam ille modo cum regno, cum domo, cum coniuge, cum carissimo filio distractus esset? Adde Reinhardt. ad Terent. Andr. II 4, 4. Sed non est dissimulandum longe aliter haec interpretari A. Matthiae, cuius sententiam ipsius verbis subscripsi. „Διαφορῶν, inquit, non videtur esse 'distrahens, dividens', quemadmodum interpretatur Musgr., sed cum proprie dici posset διαφορεῖν τοξεύματα εἰς ἐχθρούς, 'huc illuc conicere sagittas', ut ὄπλισμα διαφέρων ἐσφενδύονα Supp. 715, locutionem invertit, διαφορεῖν ἐχθρούς τοξεύμασιν, quo factum est, ut hoc esset 'hostes huc illuc fugientes sagittis petere'.“ [R. Klotzius proponit interpretationem: 'reliquos vero disiciens (i. e. huc illuc prosternens) alatis sagittis'.

Significat vero: 'discerpens, lacerans' idque non ad aciem, sed ad corpora singulorum pertinet. Cfr. Bacch. 1210 ἄρθρα διεφορήσαμεν].

V. 577. εἶπερ οἶδ' ὑπὲρ πατρός] scil. θνήσκουσι vel potius ἐθνησκον, ἀποθανεῖσθαι ἐμελλον.

V. 578. ἢ τί φήσομεν καλόν] 'aut quid possum excusare, cur, qui cum hydra et leone Eurysthei missu depugnaverim, idem liberorum meorum caedem inultam sinam?' Formulae vim, quam praescripsi, haud alienum videtur aliquot illustrare exemplis. Orest. 1093 τί γὰρ ἐρῶ καλόν ποτε, — ὅς, πρὶν μὲν ὑμᾶς δυστυχεῖν, φίλος παρῆ, νῦν δ' οὐκέτ' εἰμὶ δυστυχοῦντί σοι φίλος; Suppl. 246 κάπειτ' ἐγὼ σοι ξύμμαχος γενήσομαι; Τί πρὸς πολίτας τοὺς ἐμοὺς λέγων καλόν; cui loco simillimus, nisi quod omisit καλόν, est infra v. 1381 εἶτ' ἐγὼ τὰδ' ὀλένας οἴσω; τί φάσκων; Demosth. c. Aristocr. § 124 καὶ τί φήσομεν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καλόν, εἰ — τοὺς ἰδίᾳ δυνάμεις ἐπὶ τοῖς πλήθεσι κεντημένους δορυφοροῦντες φανόμεθα; Sententia igitur ipsa huius loci satis explanata videtur: constructionem autem verborum facile patet ἀνακόλουθον esse atque e duobus loquendi modis conflata. Concinne dixisset v. 580 τῶν δ' ἰδίων τένων θάνατον μὴ ἐκπονηῆσαι: aut mutasset superiora: ἢ τί φήσομεν καλόν, εἰ ὕδρα μὲν ἦλθον ἐς μάχην. Hanc formam secutus est Thucydides

ὔδρα μὲν ἔλθειν ἐς μάχην λέοντί τε
 Εὐρουσθέως πομπαῖσι, τῶν δ' ἐμῶν τέκνων 580
 οὐκ ἐκπονήσω θάνατον; οὐκ ἄρ' Ἡρακλῆς
 ἱ καλλίνικος, ὡς πάροιθε, λέξομαι.

XO. δίκαια τοὺς τεκόντας ὠφελεῖν τέκνα
 πατέρα τε πρόεβνν τήν τε κοινωνὸν γάμων.

AM. πρὸς σοῦ μὲν, ὦ παῖ, τοῖς φίλοις εἶναι φίλον 585
 τά τ' ἐχθρὰ μισεῖν· ἀλλὰ μὴ πείγου λίαν.

HP. τί δ' ἐστὶ τῶνδε θᾶσσον, ἢ χρεῶν, πάτερ;

AM. πολλοὺς πένητας, ὀλβίους δὲ τῷ λόγῳ
 δοκοῦντας εἶναι, συμμάχους ἄναξ ἔχει,

I 121 ἢ δεινὸν ἂν εἶη, εἰ οἱ μὲν
 ἐκείνων ξύμμαχοι ἐπὶ δουλείᾳ
 τῇ αὐτῶν φέροντες οὐκ ἀπε-
 ροῦσιν, ἡμεῖς δ' ἐπὶ τῷ τιμωροῦ-
 μενοι τοὺς ἐχθροὺς καὶ αὐτοὶ
 ἅμα σώζεσθαι οὐκ ἄρα δαπα-
 νήσομεν; Etsi haec quoque ἀνα-
 κολούθως dici additum ἄρα de-
 clarat; quod magis perspicitur
 e Lysiae orat. XII § 36 οὐκ οὐκ
 δεινὸν εἰ τοὺς μὲν στρατηγούς
 — θανάτῳ ἐξημιώσατε — τού-
 τους δὲ δὴ — οὐκ ἄρα χρῆ —
 κολάζεσθαι; Mutavit constru-
 ctionem et Lucianus Navig. § 15
 T. VIII p. 168 Bip. et is qui-
 dem propius ad Euripidei loci
 similitudinem accedens: μὴ γὰρ
 οἶον σοὶ μὲν εἶναι ῥάδιον τη-
 λικαῦτα πλοῖα κτᾶσθαι μῆτε
 πριαμένῳ μῆτε ναυπηγησαμένῳ·
 ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν παρὰ
 τῶν θεῶν ἐπὶ πολλοὺς σταδίους
 ἀκμῆτες δύνασθαι νεῖν;

V. 581. Ἐκπονεῖν θάνατον] explico: in nece avertenda (quae notio est in ἐκ, ut ἐκμοχθεῖν v. 309) labores suscipere. MATTH. Hartungus coni. οὐκ ἐκπονεῖν σωτήρι; Herwerdenus τῶν δ' ἐμῶν ὑπερ οὐκ ἐκπονεῖν τόδ' ἄθλον;

V. 583. Δίκαια pro δίκαιον bene illustrat Barnesius ex Hecub. 1240. Phoen. 994. Med. 491. Hipp. 371. MUSGR. Adde Iph. A. 1355. Or. 413. Hipp. 269.

Soph. Ai. 1126. Trach. 409. 495. 1116. Krueg. I § 44, 4, 2. Ceterum τοὺς τεκόντας proximo tantum τέκνα congruit; hoc enim dicit: aequum esse patrem liberis, filium seni patri, virum uxori auxilio esse.

V. 585. πρὸς σοῦ μὲν] 'dignum te quidem est morisque tui'. Cfr. ad Heracl. 682, ad Helen. 950. — τὰ ἐχθρὰ i. q. τοὺς ἐχθρούς. Suppl. 575 χρῆστὰ δ' οὐ κολάζομεν. Troad. 411 τὰ σεμνὰ καὶ δοκίμασιν σοφά. Iph. T. 327 τὸ νῦν ὑπεῖκον. Soph. Phil. 457 ἀποφθίνει τὰ χρῆστὰ χῶ δεινὸς κρατεῖ. — De sententia cfr. Med. 809 βαρεῖαν ἐχθροῖς καὶ φίλοιςιν εὐμενῆ, Solon. fr. 13, 5 εἶναι δὲ γλυκὺν ὥδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρὸν· τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν, Theogn. 869 sqq., Pind. Pyth. II 151 φίλον εἶη φιλεῖν· ποτὶ δ' ἐχθρὸν ἅτ' ἐχθρός ἐὼν λύκοιο δίκαν ὑποθεύσομαι ἄλλ' ἄλλοτε πατέων ὁδοῖς σκολιαῖς. Post τοῖς φίλοις particula τ' addenda videtur.

V. 587. θᾶσσον ἢ χρεῶν] Vide ad Helen. 80.

V. 588. ὀλβίους δὲ τῷ λόγῳ] Hoc dixisse satis erat, nec requireremus, si abessent, haec verba: δοκοῦντας εἶναι. Talem pleonasmum speciem notavimus in Helena v. 1050.

- οὐ στάσιν ἔθηκαν καὶ διώλεσαν πόλιν 590
 ἐφ' ἀρπαγαῖσι τῶν πέλας, τὰ δ' ἐν δόμοις
 δαπάναισι φροῦδα διαφυγόνθ' ὑπ' ἀργίας.
 ὤφθη ἐσελθὼν πόλιν· ἐπεὶ δ' ὤφθη, ὄρα,
 ἐχθροὺς ἀθροίσας μὴ παρὰ γνώμην πέσης.
- HP. μέλει μὲν οὐδέν, εἴ με πᾶσ' εἶδεν πόλις· 595
 ὄρνιν δ' ἰδὼν τιν' οὐκ ἐν αἰσίοις ἔδραις
 ἔγνω πόνον τιν' ἐς δόμους πεπτωκότα·
 ὥστ' ἐκ προνοίας κρύφιος εἰσῆλθον χθόνα.
- AM. καλῶς· προσελθὼν νῦν πρόσειπέ θ' ἐστίαν,
 καὶ δὸς πατρώοις δώμασιν σὸν ὄμμ' ἰδεῖν. 600
 ἦξει γὰρ αὐτὸς σὴν δάμαρτα καὶ τέκνα
 ἔλξων, φονεύσων, κᾶμ' ἐπισφάξων ἄναξ.
 μένοντι δ' αὐτοῦ πάντα σοι γενήσεται,
 τῇ τ' ἀσφαλείᾳ κερδανεῖς· πόλιν δὲ σὴν
 μὴ πρὶν ταράξῃς, πρὶν τόδ' εὖ θέσθαι, τέκνον. 605
- HP. δράσω τάδ'· εὖ γὰρ εἶπας· εἴμ' εἶσω δόμων.
 χρόνῳ δ' ἀνελθὼν ἐξ ἀνηλίων μυχῶν

V. 591. ἐφ' ἀρπαγαῖσι] in occasionem praedarum, ut loquitur Tacitus Hist. I 80.

V. 596. Locus, in quo avis considens auspici sese contemplandam praebet, vocatur ἔδρα. Vide Aristoph. Av. 276 ibique Schol. Hesyechium et Suidam v. ἔξεδρον. Is locus, si boni omnis erat, vocabatur αἰσιος. Sed quae ad auspicia veterum pertinent, affatim collegit Spanhemius ad Callim. Lav. Pall. 123. MUSGR.

V. 599. καλῶς] 'bene narras'. Sic Ion. 417 καλῶς· ἔχω δὴ πάνθ' ὅσων ἐχρήσομεν. Or. 1216 καλῶς· σὺ μὲν νῦν — παρθένον δέχου πόδα. Similiter ὀρθῶς dixit Ion. 1025. Bacch. 838. — 'Morem Deos Penates salutandi illustrat Barnesius ex Aeschyl. Agam. 852. Senecae Agam. 687.' MUSGR. Adde Terent. Phorm. II 1, 81 ibique Westerhov. — Pro προσελθὼν fortasse poeta scripsit παρελθὼν. Cfr. Hipp.

108 παρελθόντες δόμους σίτων μέλεσθε, Hel. 451 ἔσω πάριμι, Soph. O. R. παρήλθ' ἔσω θυρωρός, El. 1337 εἶσω παρέλθετε.

V. 602. ἄναξ] Nominativo casu dictum videtur et cum αὐτὸς iungendum.

V. 605. πρὶν τόδ' εὖ θέσθαι] 'priusquam hoc bene confeceris'. Sic interpretatur Berglerus ad Arist. Lysistr. 243. Eadem locutione usus est infra v. 938. Andocides de myst. § 140 τὰς γενομένας διαφορὰς πρὸς ἀλλήλους θέσθαι καλῶς. Sed quominus plures scriptorum veterum auctoritates adscribere necesse habeamus, provisum est diligentia virorum doctissimorum P. Elmsleii ad Med. 896. T. Hemsterhusii ad Lucian. T. III p. 365 Bip. Wyttenbachii ad Plutarchi Moralia p. 129 D (Tom. II p. 139 sq. Lips.). De πρὶν duplicato vide Ruhnkenium ad Hom. h. Cer. 333.

- Ἴδου Κόρης τ' ἐνερθεν οὐκ ἀτιμάσω
 θεοὺς προσειπεῖν πρῶτα τοὺς κατὰ στέγας.
 AM. ἦλθες γὰρ ὄντως δώματ' εἰς Ἴδου, τέκνον; 610
 HP. καὶ θῆρά γ' ἐς φῶς τὸν τρίκρανον ἤγαγον.
 AM. μάχη κρατήσας ἢ θεᾶς δωρήμασιν;
 HP. μάχη· τὰ μυστιῶν δ' ὄργι' ἠντύχησ' ἰδῶν.
 AM. ἦ καὶ κατ' οἴκους ἐστὶν Εὐρουσθέως ὁ θῆρ;
 HP. Χθονίας νιν ἄλσος Ἑρμιῶν τ' ἔχει πόλις. 615
 AM. οὐδ' οἶδεν Εὐρουσθεὺς σε γῆς ἦκουτ' ἄνω;
 HP. οὐκ οἶδ'· ἴν' ἐλθῶν τάνθ' ἀδ' εἰδείην πάρος.
 AM. χρόνον δὲ πῶς τοσοῦτον ἦσθ' ὑπὸ χθονί;
 HP. Θησέα κομίζων ἐχρόνισ' ἐξ Ἴδου, πάτερ.
 AM. καὶ ποῦ' στιν; ἢ γῆς πατρίδος οἴχεται πέδον; 620
 HP. βέβηκ' Ἀθήνας, νέρθεν ἄσμενος φυγῶν.
 ἀλλ' εἶ', ὄμαρτεῖτ', ὦ τέκν', ἐς δόμους πατρί.

V. 608. οὐκ ἀτιμάσω — προσειπεῖν] 'non recusabo, quo minus omnium primum deos domesticos salutem.' Fr. 409 Τὴν εὐγένειαν, κἂν ἄμορφος ἢ γάμος, Τιμῶσι πολλοὶ πρὸς τέκνων χάριν λαβεῖν, ubi τιμῶσι est spēυδουσι, περὶ πολλοῦ ποιῶνται. Aeschylus Choeph. 509 τόνδε τιμήσας λόγον veritas licebit: his precibus obsecutus. Similiter in Prometh. 783 μηδ' ἀτιμάσης λόγον, 'nec petentibus nobis obsequi gravere.' Suppl. 378. Soph. Oed. Col. 49 πρὸς νυν θεῶν, ὦ ξεῖνε, μή μ' ἀτιμάσης Τοιόνδ' ἀλήτην ὧν σε προστρέπω φράσαι. Oed. Tyr. 788 καὶ μ' ὁ Φοῖβος, ὧν μὲν ἰκόμην, ἀτιμον ἐξέπεμψεν. Ant. 21.

V. 611. καὶ θῆρά γ'] De vi particularum καὶ — γέ consule annot. ad Hecub. 976.

V. 612. θεᾶς] Proserpinae.

V. 613. Herculem, priusquam ad inferos descenderet, Eleusiniis sacris initiatum esse refert Apollod. II 5, 12. Schol. Hom. II. © 378. Plutarch. Thes. p. 16 A. Tzetzes ad Lycophr. 1328. Schol. Aristoph. Plut. 1014. auctor

Axiochi p. 371 D. Sed hoc loco monet Musgravius non Eleusinia mysteria intellegenda esse, sed ea, quae οἱ μεμνημένοι apud inferos celebrare credebantur. V. Schol. Aristoph. Ran. 158. De horum mira post mortem felicitate veterum testimonia exposuit Lobeckius Aglaoph. T. I p. 69 seqq. — ἠντύχησα, ne quis parum recte interpretetur, significat 'rem bene gessi, vici'.

V. 615. Χθονίας] Cereris, quae hoc nomine colebatur apud Hermonenses. Vide Pausaniam II 35. 4.

V. 617. οὐκ οἶδ', ἴν' ἐλθῶν κτέ.] 'Nescit Eurystheus, i. e. non renuntiavi ei, quod idcirco facere omisi, ut rerum domesticarum statum antea cognoscerem. Ante ἴνα, ὡς etc. nonnunquam omittuntur, quae facile intellegi possunt, ut Ion. 950 ὁ παῖς δὲ ποῦ' στιν; ἴνα σὺ μηκέτ' ἦς ἄπαις, quod quaero, ne tu amplius prole careas.' MATTH. Pro εἰδείην Elmsleius (ad Med. 896) sine causa εὖ θείμην scribi vult.

καλλιονές τ' ἄρ' εἰσοδοὶ τῶν ἐξόδων
 πάρεισιν ὑμῖν. ἀλλὰ θάρσος ἴσχετε,
 καὶ νάματ' ὄσσων μηκέτ' ἐξανίετε, 625
 σύ τ', ὦ γύναι, μοι σύλλογον ψυχῆς λάβε
 τρόμου τε παῦσαι, καὶ μέθεσθ' ἐμῶν πέπλων·
 οὐ γὰρ πτερωτίς, οὐδὲ φευξείω φίλους.
 ἄ,
 οἶδ' οὐκ ἀφιαῖσ', ἀλλ' ἀνάπτονται πέπλων
 τοσῶδε μάλλον· ὦδ' ἔβητ' ἐπὶ ξυροῦ; 630
 ἄξω λαβῶν γε τούσδ' ἐφολκίδας χεροῖν,
 ναῦς δ' ὡς ἐφέλω· καὶ γὰρ οὐκ ἀναίνομαι
 θεράπευμα τέκνων. πάντα τάνθρωπων ἴσα.
 φιλοῦσι παῖδας οἳ τ' ἀμείνονες βροτῶν
 οἳ τ' οὐδὲν ὄντες. χροῖμασιν δὲ διάφοροι· 635
 ἔχουσιν, οἳ δ' οὐ· πᾶν δὲ φιλότεκνον γένος.

V. 626. *σύ τ' — παῦσαι*] Haec
 διὰ μέσον esse monuit Elmsleius
 ad Soph. Oed. Col. 1633 com-
 parans etiam Troad. 1016.

V. 628. *οὐ γὰρ πτερωτός*] scil.
εἰμί. Sic Cycl. 503 *πλέως μὲν*
οἶνον. Heliod. Aethiop. IV p.
 189 *ἀλλ', ὦ γαθοί, πρὸς αὐτοῦς*
ἔφην, δαιτὸς μὲν ἡδίστης οὐκ
ἐνδεής, ἀκοῆς δὲ ἔτι τῆς περὶ
ὑμῶν ἀμαθῆς, perspicua imita-
tione Hom. Il. i 225. Vide annot.
 ad Helen. 1523 et Krueg. I § 62,
 1, 5.

V. 629. *οἶδ' οὐκ ἀφιαῖσ'*] Mi-
 rum ἦθος habet ista quasi nar-
 rantis oratio. Similiter Creon
 apud Sophoclem Antig. 740 *ὄδ',*
ὡς ἔοικε, τῆ γυναικὶ συμμαχεῖ.
 Oed. T. 1160 *ἀνῆρ ὄδ', ὡς ἔοι-*
κεν, ἔς τριβᾶς ἔλα. Lucian. Nigr.
 § 12 *οὗτος ὁ ἀνῆρ οὐ παύσεται*
τῆμερον πρὸς με πολλῇ τῆ σκηνηῇ
καὶ τῆ τραγωδίᾳ χρώμενος. Conf.
 Stallbaum. ad Platonis Gorg. p.
 90 sq.

V. 630. *ὦδ' ἔβητ' ἐπὶ ξυροῦ;*
 'adeone prope fuistis exitio?'
 Lucian. Ion. Trag. § 3 Tom. VI
 p. 225 *ἐν ἐσχάτοις, ὦ Ἥρα, τὰ*
θεῶν πράγματα καὶ τοῦτο δὴ

τὸ τοῦ λόγου, ἐπὶ ξυροῦ ἔστημεν.
 Adde not. ad Helen. 897. Scite
 etiam Goethius graecum pro-
 verbium adhibuit in Epistolarum
 ad Zelterum vol. VI p. 128 'Vom
 Schauspieler will ich gar nicht
 reden; sie tanzen auf der Rasier-
 messerschärfe des Augenblicks.'
 Nec male Fortunae τὸ ἀκροσφα-
 λῆς significabant, qui eam ἐπὶ
 ξυροῦ ἔστησαν, teste Dione Chrys.
 T. II p. 327.

V. 634. *οἳ τ' ἀμείνονες*] 'ge-
 nere illustri nati', *εὐγενεῖς*. Vide
 Welcker. ad Theogn. p. XX seqq.
Οἳ τ' οὐδὲν ὄντες, 'ignobiles'.
 Epicharmus Stobaei vol. III p.
 170 ed. Mein. *οὐδὲν ὦν et δυσγε-*
νῆς ὦν τῷ τρόπῳ quasi idem
significantiā coniunxit.

V. 636. *ἔχουσιν, οἳ δ' οὐ]*
 Plenum erat οἳ μὲν ἔχουσιν, οἳ
 δ' οὐ. Omissorum vocabulorum
 οἳ μὲν exempla quaedam ad-
 scripsimus ad Hecüb. 1160, qui-
 bus haud alienum videtur pauca
 adicere. Xenophon Hell. I 2,
 14 *οἳ αἰχμάλωτοι Συρακούσιοι*
— ὄχοντο ἐς Δεκέλειαν, οἳ δ'
ἐς Μέγαρα. Demosth. Phil. III
 § 64 *εἰσφέρειν ἐκέλευον, οἳ δ'*

- τᾶς ἥβας ἀντιλαβεῖν.
 ἃ καλλίστα μὲν ἐν ὄλβῳ,
 καλλίστα δ' ἐν πενίᾳ.
 τὸ δὲ λυγρὸν φόνιον τε γῆ-
 ρας μισῶ· κατὰ κυμάτων δ'
 ἔρροι, μηδέ ποτ' ὄφελεν
 θνατῶν δώματα καὶ πόλεις
 ἔλθειν, ἀλλὰ κατ' αἰθέρ' αἰ-
 εὶ πτεροῖσι φορεῖσθω.
- (ἀντ. α)
- εἰ δὲ θεοῖς ἦν ξύνεσις
 καὶ σοφία κατ' ἀνδρας,
 δίδυμον ἂν ἦβαν ἔφερον
 φανερόν χαρακτηριστῶ
 ἀρετᾶς, ὅσοισιν
 μέτα, κατθανόντες τ'
 εἰς ἀνγὰς πάλιν ἀλίου
 δισσοῦς ἂν ἔβαν διαύλους,

V. 649. φόνιον] ob propinquitatem mortis. Vide Cicero-
nem de Senect. cap. 19. Fortasse
tamen poeta aliud quid scripsit
ut φοβερόν ('timida senectus').
Nauckius coniecit στονόεν, Heim-
soethius στυγερόν. — Proximis
similia habes apud Soph. Aiac.
1193 ὄφελε πρότερον αἰθέρα
δύναι μέγαν ἢ τὸν πολύκοινον
Ἄιδαν κείνος ἀνήρ. Hom. Il. ζ
345 ὡς μ' ὄφελ' ἦματι τῷ, ὅτε
με πρώτον τέκε μήτηρ, Οἴχεσθαι
προφέρουσα κακῇ ἀνέμοιο θύ-
ελλα εἰς ὄρος ἢ εἰς κύμα πολυ-
φλοίσβοιο θαλάσσης, quem lo-
cum respexit Plutarchus T. VII
p. 235 Hutt. Horatius Carm. I
26, 1 tristitiam et metus Tradam
protervis in mare Creticum Por-
tare ventis.

V. 654. Hartungus scripsit
φέρεσθαι.

V. 655. Sensus est: si idem
diis quod hominibus rectum vi-
deretur, duplex iuventa contin-
geret iis, qui virtute praestant.

Nihil igitur causae erat, cur
A. Matthiae comma post σοφία
transferendum iudicaret. Simi-
lem prudentiam venditat Palae-
strio Plautinus Mil. glor. III 1,
130 sqq. *aequom fuit Deos pa-
ravisse, uno exemplo ne omnes
vitam viverent. . . Qui lepide in-
geniatus esset, vitam ei longin-
quam darent, Qui improbi essent
et scelesti, is adimerent animam
cito etc.*

V. 658. χαρακτηριστῶ] i. e. γνώ-
ρισμα. Vide ad Hec. 379. —
ὅσοισιν μέτα, i. e. ὅσοις μέτεστιν
αὐτῆς.

V. 662. διαύλους] Eam prae-
rogativam quoniam negavit ho-
minibus rex ille ἀμείλιχος, loca
infera Euripides vocavit ἀδιαν-
λον ἔδραν, teste grammatico in
Bekk. Anecd. I p. 343 (fr. 860).
Conf. intpp. ad Hesych. Tom. I
p. 973. nostram annot. ad Hecub.
29. Blomfield. gloss. ad Aesch.
Pers. 694.

- ἀδίσταν συζυγίαν. 675
 μὴ ζῶην μετ' ἄμουσίας,
 αἰεὶ δ' ἐν στεφάνοισιν εἶην.
 ἔτι τοι γέρων ἀοιδὸς
 κελαδεῖ Μναμοσύναν·
 ἔτι τὰν Ἡρακλέους 680
 καλλίνικον αἰίδα
 παρά τε Βρόμιον οἶνοδόταν,
 παρά τε χέλυσος ἑπτατόνου
 μολπὰν καὶ Λίβυν αὐλόν·
 οὐπω καταπαίσομεν 685
 Μούσας, αἷ μ' ἐχόρευσαν.
 (ἀντ. β)
 παιᾶνα μὲν Δηλιάδες
 ὕμνοῦσ' ἀμφὶ πυρᾶς τὸν
 Λατοῦς εὔπαιδα γόνον

V. 678. Inter sententias ἔτι τοι γέρων ἀοιδὸς κελαδεῖ Μν. et ἔτι τὰν . . αἰίδα ratio intercedit haec: 'ut etiam senex vates incitari solet ad cantum, ita etiam senex ego Herculem cantu celebros'. Dicit igitur, se quidem senem esse, sed senectute non auferri Musarum cultum. Cfr. Aesch. Agam. 104 κύριός εἰμι θροεῖν ὄδιον κράτος αἴσιον ἀνδρῶν ἐκτελέων· ἔτι γὰρ θεόθεν καταπνεῖει πειθῶ μολπᾶν ἀλλὰ σύμφυτος αἰών. Ceterum audimus poetam de se ipso loquentem atque haec disserentem, senectutem in summis molestiis non carere deliciis, sed suam habere voluptatem in studiis literarum et artium.

V. 680. τὰν Ἡρακλέους καλλίνικον] scil. ὠδᾶν. Vide ad v. 180 et Med. 45.

V. 682. παρά τε Βρόμιον] id est, quod vulgo dicunt παρ' οἶνον, Eur. fr. 643 παρὰ κρατῆρα καὶ θοῖνην. Vide Valcken. Epist. ad Roev. p. LX. ad Callim. eleg. fr. p. 15.

V. 683. ἑπτατόνου] De hoc

epitheto vide ad Alc. 446. Λίβυν αὐλόν dicit tibias e Ioto factas. Vide ad Helen. 170 p. 30.

V. 685. οὐπω refertur ad id quod praecedit ἔτι . . αἰίδα: 'nondum ita confecti sumus senectute, ut choreas Musarum deseramus'. — Verbi χορεύειν similis usus occurrit infra v. 871 et 879.

V. 688. Sententiarum παιᾶνα μὲν Δηλιάδες ὕμνοῦσι . . , παιᾶνας δὲ . . κελαδήσω similis ratio est atque supra v. 678 sqq. πυρᾶ idem fere quod ἐστία significat, focum, aram, etiam Tro. 484 κατασφαγέντ' ἐφ' ἐρκείω πυρᾶ, Ion. 1258 ἔζε νυν πυρᾶς ἔπι, Iph. T. 26 ὑπὲρ πυρᾶς μεταρσία ληφθεῖς' ἐκαινόμην ξίφει. Debetur vero ἀμφὶ πυρᾶς — codex enim habet ἀμφὶ πύλας — coniecturae Musgravi non ita certa, ut quod Reiskius eleganter invenit ἀμφίπολοι recepitque Hermannus coll. hymn. Apoll. 157 κοῦραι Δηλιάδες, Ἐκατηβέλεται θεράπναι, praetermitti debeat.

V. 689. Cfr. Iph. T. 1234 εὐπαις ὁ Λατοῦς γόνος.

εἰλίσσουνσαι καλλιχορον·
 παιᾶνας δ' ἐπὶ σοῖς μελάθροις
 κύκνος ὡς γέρων ἀοιδὸς
 πολιᾶν ἐκ γενύων
 κελαδήσω· τὸ γὰρ εὔ
 τοῖς ὕμνοισιν ὑπάρχει,

690

695

V. 690. εἰλίσσουνσαι καλλιχορον eadem ratione dici videtur qua supra v. 180 τὸν καλλίνικον ἐκώμασε i. e. εἰλίσσουνσαι καλλιχορον ἐλιγμόν. Hermannus mavult καλλιχοροι, lubrico emendandi genere. Verbi εἰλίσειν eundem usum habemus in Iph. Aul. 1480 ἐλίσειετ' ἀμφὶ ναόν, ἀμφὶ βωμόν Ἄρτεμιν. Utroque loco est idem quod χορεύειν, 'choreis celebrare', apud Soph. Antig. 1152 ubi v. Brunck. Ad constructionem quod attinet, conf. Soph. Trach. 210 ὁμοῦ δὲ παιᾶνα, παιᾶνα ἀνάγετ', ὃ παρθένοι, βοᾶτε τὰν ὁμόσπορον Ἄρτεμιν. Krueg. II § 46, 11, 2.

V. 695. τὸ γὰρ εὔ τοῖς ὕμνοισιν ὑπάρχει] Euripidea locutione μεταφράζειν possis: καλαὶ γὰρ ἀφορμαὶ τοῖς ὕμνοις ὑπάρχουσιν, in quibus additus vocis ὕμνοις articulus non maiorem habet causam offensionis quam supra v. 236 ἄρ' οὐκ ἀφορμὰς τοῖς λόγοισιν ἀγαθοὶ θνητῶν ἔχουσι; Hoc enim dicit: 'habent speciosum titulum decoramque praescriptionem isti', quos spe votisque praecipio, 'hymni. Iovis enim illa proles est: generosi autem ortus claritudinem vincens virtutibus, hanc mortalibus vitae tranquillitatem peperit, delete terrore ferarum.' τὸ εὔ dictum, ut τὸ καλῶς apud Menandrum fr. inc. CVII p. 229 οὐδέποθ' ἔταιρα τοῦ καλῶς πεφρόντικεν, ubi v. Meinekium. Adde Isocratē Archid. § 91 ἂν μὴ προσῆ τὸ καλῶς τῷ σώζεσθαι, τὸν θάνατον ἡμῖν μετ' εὐδοξίας αἰρετέον ἐστί. Dionys. Halic. de Isaeo § 18 καὶ ὁ μὲν

(δοκεῖ) στοχάζεσθαι τοῦ χαριέντως, ὁ δὲ τοῦ δεινῶς. Plutarch. de Herodoti malign. c. 7 T. XII p. 289 Hutt. [T. II p. 856 B.] δῆλον γὰρ, ὅτι τῶν πράξεων ἐλαττοῦσι τὸ μέγεθος καὶ τὸ κάλλος οἱ τὸ γενναίως καὶ φιλοπόνως καὶ κατ' ἀρετὴν καὶ δι' αὐτῶν ἀφαιροῦντες. Idem vit. Timol. c. 36 ἢ Τιμολέοντος (στρατηγία) . . . μετὰ τοῦ καλοῦ πολὺ τὸ ῥαδίως ἔχουσα. — Verbum ὑπάρχει A. Matthiae vertit 'pro fundamento subest', credo ut apud Lucian. de Conscrib. Hist. § 51 ἢ μὲν (ὔλη) ὑπῆρχε καὶ προὑποβέβλητο. Mihi, nisi quod nullum ita simile alterius verbum reperitur, ut si commutaris, nec additum quidquam nec demptum videatur, satis est intellegi πρόσεστι. Conf. Plat. Menex. p. 237 B τῆς δ' εὐγενείας πρῶτον ὑπῆρξε τοῖσδε ἢ τῶν προγόνων γένεσις οὐκ ἐπηλυς οὔσα. Andoc. de reid. § 26 ὡστ' ἔμοιγε καὶ διὰ τὰ τῶν προγόνων ἔργα εὐλότως ὑπάρχει δημοτικῶ εἶναι. Antiphon. περὶ τοῦ χορ. § 2 ὑπάρχει μὲν γὰρ αὐτοῖς (τοῖς νόμοις scil.) ἀρχαιοτάτοις εἶναι. Hermannus in praefatione ad Iphig. Aulid. p. XVIII σοῖς ὕμνοισιν ἐπανθεῖ coniecit postrema illa: Διὸς ὁ παῖς κτέ. ipsa hymnorum verba esse censens. Satis utrumque speciose. Conf. Dionys. Halic. de Lysia c. 12 οὐκ ἐπανθούσης τῇ λέξει τῆς Λυσιακῆς χάριτος. de comp. verb. c. 19 τῷ Ἰσοκράτει πολλαὶ χάριτες ἐπήνθουν. Lucian. Tom. VIII p. 85 καὶ ὅσα ἄλλα καλὰ τοῖς σοῖς λόγοις ἐπανθεῖ. Vel sic tamen non persuadet; videtur-

Διὸς ὁ παῖς· τὶ δ' εὐγενίας
κλέος ὑπερβαλὼν ἀρεταῖς
μοχθήσας τὸν ἄκνυμον
θῆκεν βίοτον βροτοῖς,
πέρσας δείματα θηρῶν.

700

ΛΥΚΟΣ.

ἔς καιρὸν οἴκων, Ἀμφιτρυῶν, ἔξω περᾶς·
χρόνος γὰρ ἤδη δαρός, ἔξ ὅτου πέπλοις
κοσμεῖσθε σῶμα καὶ νεκρῶν ἀγάλμασιν.
ἀλλ' εἶα, παῖδας καὶ δάμαρθ' Ἡρακλέους
ἔξω κέλευε τῶνδε φαίνεσθαι δόμων,
ἔφ' οἷς ὑπέστητ' αὐτεπάγγελτοι θανεῖν.

705

ΑΜ. ἄναξ, διώκεις μ' ἀθλίως πεπραγότα,
ὑβριν θ' ὑβρίζεις ἐπὶ θανούσι τοῖς ἑμοῖς·

que mihi non posse recte reprehendi librorum scriptura, si post ὑπάρχει distinxis, sicut feci.

V. 698. τὸν ἄκνυμον θ. β.] 'Articulus sic intellegendus est, ut significet hanc vitam, quam nunc degunt, vacuam turbis.' HERM. Rectissime; nec sane intellego, cur A. Matthiae τὸν βίον ἄκνυμον ἔθηκε rectius dici putet. Cfr. 402. 590. Med. 915. Or. 1641. De usu verbi πέρσας de personis dicti adeundus Lobeck. ad Soph. Ai. 1198 et Hermannus ad Eurip. Helen. 1343.

V. 701. ἔς καιρὸν] 'opportune'. Hecub. 666 ἔς δὲ καιρὸν σοῖσι φαίνεται λόγοις. Cfr. Krueger. ad Xenoph. Anab. IV 7, 3. Similiter εἰς δέον, εἰς καλόν, infra 728. Soph. Oed. T. 78. Plat. Menon. p. 89 E. Lobeck. ad Ai. 34.

V. 703. σῶμα] Sic Orest. 762 σῶμα πυργηρούμεθα. Vide ad v. 119. Κοσμεῖσθε autem dixit, non Amphitryonem modo, sed Megaram quoque liberosque Herculis spectans; de quo genere constructionis dictum est ann. ad Alc. 642.

V. 705. Demosth. de Coron. § 68 τῆς τῶν Ἑλλήνων ἔλευθε-

ρίας αὐτεπαγγέλτους ἐθελοντὰς παραχωρῆσαι Φιλίππῳ. Dio. Cass. Lib. XXXVIII 39 παιδάμεθα τῇ τύχῃ, μηδὲ ἐκουῖσαν αὐτὴν καὶ αὐτεπάγγελτον τοῖς τε πατράσιν ἡμῶν ὑπάρξασαν καὶ ἡμῖν παραμένουσαν ἀπωσώμεθα.

V. 706. διώκεις μ'] urges me atque instas; ut in illa Germanici querela apud Tacitum Ann. II 70 lenta videri veneficia: festinare et urgere ut provinciam, ut legiones solus habeat. — ἐπὶ θανούσι τοῖς ἑμοῖς, 'cum filio meo sim orbatus'. Conf. Ion. 228 ἐπὶ δ' ἀσφάντοις μήλοισι δόμων μὴ πάριτ' εἰς μυχόν. Iphig. Taur. 680 ἐπὶ νοσοῦσι δώμασι ῥάψαι μόρον σοι. Rhés. 649 καὶ νῦν ἐπ' εὐτυχοῦντι Τρωϊκῷ στρατῷ ἤκω. Soph. Antig. 556 ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀρρήτοις γε τοῖς ἑμοῖς λόγοις (scil. ζῆν εἰλόμην). Herodot. I 170 αὕτη μὲν Βίαντος τοῦ Πριηνέος γνώμη ἐπὶ διεφθαρμένοισι Ἴωσι γενομένη. VIII 102 ἐπὶ μέντοι τοῖσι κατήκουσι πρήγμασι δοκέει μοι αὐτὸν μὲν σε ἀπελεύνειν ὀπίσω. Demosth. Phil. I § 51.

V. 708. Σπουδὴν ἔχειν est pro uno vocabulo σπουδάξαιν; hinc recte dicitur σπουδὴν ἔχειν

ἂ χρῆν σε μετρίως, κεί κρατεῖς, σπουδῆν ἔχειν.
 ἐπεὶ δ' ἀνάγκην προστιθεῖς ἡμῖν θανεῖν, 710
 στέργειν ἀνάγκη, δραστέον θ' ἂ σοι δοκεῖ.

ΑΥΚ. ποῦ δῆτα Μεγάρα; ποῦ τέκν' Ἀλκμήνης γόνου;

ΑΜ. δοκῶ μὲν αὐτήν, ὡς θύραθεν εἰκάσαι,

ΑΥΚ. τί χρῆμα; δόξης τῆσδ' ἔχεις τεκμήριον;

ΑΜ. ἰκέτιν πρὸς ἄγνοις ἐστίας θάσσειν βάθροισ. 715

ΑΥΚ. ἀνόνητά γ' ἰκετεύουσαν ἐκσῶσαι βίον.

ΑΜ. καὶ τὸν θανόντα γ' ἀνακαλεῖν μάτην πόσιν.

ΑΥΚ. ὃ δ' οὐ πάρεστιν, οὐδὲ μὴ μόλη ποτέ.

ΑΜ. οὐκ, εἴ γε μὴ τις θεῶν ἀναστήσειέ νιν.

ΑΥΚ. χῶρει πρὸς αὐτήν καὶ κόμιζ' ἐκ δωμαίων. 720

ΑΜ. μέτοχος ἂν εἶην τοῦ φόνου, δράσας τόδε.

ΑΥΚ. ἡμεῖς, ἐπειδὴ σοὶ τόδ' ἔστ' ἐνθύμιον,

οἱ δειμάτων ἐξῶθεν, ἐκπορεύσομεν

σὺν μητρὶ παίδας. δεῦρ' ἔπεσθε, πρόσπολοι,

ὡς ἂν σχολὴν λεύσσωμεν ἄσμενοι πόνων. 725

ΑΜ. σὺ δ' οὖν ἴθ' ἔρχει δ' οἷ χρεῶν· τὰ δ' ἄλλ' ἴσως

τι pro τινός. Sic in Phoen. 1549
 ἂ πόδα σὸν τυφλόπουν θεραπεύ-
 μασιν αἰὲν ἐμόχθει, i. q. θερα-
 πεύουσα ἐμόχθει vel ἐθεράπευεν.
 Orest. 860 πάλαι τὸ μέλλον ἐξε-
 τηκόμην γόοις. 1069 ἔν μὲν πρῶτά
 σοι μομφὴν ἔχω i. q. μέμφομαι.
 Soph. Oed. Col. 583 τὰ δ' ἐν
 μέσῳ Ἡ λῆσιν ἴσχεις ἢ δι' οὐ-
 δενός ποιεῖ. Plura vide apud
 Krueg. II § 46, 18, 2.

V. 710. De forma Attica τι-
 θεῖς cfr. Cobet. Var. Lect. p. 221
 et quae A. d. Bamberg. in Annal.
 Berol. vol. XXVIII p. 28 exposuit.
 Ut hoc loco cod. habet τιθεῖς,
 ita Soph. Oed. R. 628, Phil. 922
 optimus liber Laur. ξυντίεις, τι-
 θεῖς exhibet.

V. 713. δοκῶ μὲν] Huius for-
 mulae usum explicatum dedimus
 ad Helen. 917. — ὡς θύραθεν
 εἰκάσαι, 'quantum licet foris
 suspicari'. Exempla huius for-
 mulae collegerunt intpp. Vigeri
 p. 744. Krueg. I § 55, 1, 3.

V. 714. Recte, ut mihi vide-

tur, interrogationis notam post
 τί χρῆμα posuit Hermannus.
 Prius enim quaeri decebat, quid
 suspicaretur Amphitryo, quid
 quod suspicionis suae argumen-
 tum haberet. Conf. Electr. 751
 φίλοι, τί χρῆμα; πῶς ἀγῶνος
 ἤκομεν; Iphig. Taur. 808 τί φής;
 ἔχεις τι τῶνδ' ἐμοὶ τεκμήριον;

V. 716. ἰκετεύουσαν] De more
 inceptam constructionem conti-
 nuavit, quamvis ad aliam per-
 sonam oratio esset traducta. Sic
 Orest. 795 Ἔρπε νῦν οἷαξ ποδός
 μοι. Pyl. φίλα γ' ἔχων κηδεύ-
 ματα. Iph. Aul. 720 κἄπειτα
 δαίσεις τοὺς γάμους ἐς ὕστερον;
 Ag. θύσας γε θύμαθ' ἀμὲ χρῆ
 θύσαι θεοῖς. Plato de Rep. I p.
 334 E. al. Vide Krueg. I § 56, 8, 7.

V. 722. ἐπειδὴ σοὶ τόδ' ἔστ'
 ἐνθύμιον] 'quoniam tibi hoc
 religioni est'. Vide Valcken. ad
 Ammon. p. 76 seq., ad Herodot.
 II 175.

V. 726. σὺ δ' οὖν ἴθι] 'tu
 vero proficiscere'. Similiter in

ἄλλω μελήσει. προσδόκα δὲ δρῶν κακῶς
κακόν τι πράξειν. ᾧ γέροντες, ἐς καλὸν
στείχει, βρόχοισι δ' ἀρκύων κεκλήσεται
ξιφηφόροισι, τοὺς πέλας δοκῶν κτενεῖν,
ὁ παγκάκιστος. εἴμι δ', ὡς ἴδω νεκρὸν
πίπτοντ'· ἔχει γὰρ ἡδονὰς θνήσκων ἀνὴρ
ἐχθρὸς τίνων τε τῶν δεδραμένων δίκην.

730

Androm. 258 σὺ δ' οὖν κάταιθε.
Rhes. 868 σὺ δ' οὖν νόμιζε ταῦτ',
ἐπέπερ σοι δοκεῖ. Soph. Trach.
1157 σὺ δ' οὖν ἄκουε τοῦργον.
El. 891 σὺ δ' οὖν λέγ', εἰ σοι
τῶ λόγῳ τις ἡδονή. Aiac. 114
σὺ δ' οὖν — χρῶ χειρί. Aristoph.
Nub. 39 σὺ δ' οὖν κάθευδε. Av.
56 σὺ δ' οὖν λίθῳ κόψον λαβῶν.
Hinc intellegitur rectius ὁ δ' οὖν,
ἢ δ' οὖν, τὸ δ' οὖν, οἶ δ' οὖν,
quam ὁδ' οὖν, ἡδ' οὖν etc.
scribi Aesch. Prom. 935. Soph.
Oed. T. 669. Aiac. 961. Trach.
329. Eurip. Or. 793. Rhes. 336.
Aristoph. Ach. 186. Conf. Reisig.
Enarr. ad Soph. Oed. Col. p.
CLXXV.

Ibid. ἔρχει δ' οἱ χρεῶν] Am-
bigua oratione significat eo illum
ire, ubi sit periturus. Similis
rerum condicio habetur Hec.
1019 sqq., ubi Polymestor intro-
mittitur imprudens gravissimam
poenam subiturus. Ceterum for-
tuna Lyci in memoriam vocat
locum Aristot. Poet. c. 11 ἔστι
δὲ περιπέτεια μὲν ἢ εἰς τὸ
ἐναντίον τῶν πραττομένων με-
ταβολή . . ὥσπερ . . ἐν τῷ Λυγκεῖ
ὁ μὲν ἀγόμενος ὡς ἀποθανού-
μενος, ὁ δὲ Δαναὸς ἀκολουθῶν
ὡς ἀποκτενῶν τὸν μὲν συνέβη
ἐκ τῶν πεπραγμένων ἀποθανεῖν,
τὸν δὲ σωθῆναι.

V. 727. Cfr. frg. 1075 ἀνέχον
πάσχων· δρῶν γὰρ ἔχαιρες, Or.
413 οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς
εἰργασμένους, Aesch. Pers. 814
κακῶς δρᾶσαντες οὐκ ἐλάσσονα
πάσχουσι, Eum. 868 εὐ δρῶσαν,
εὐ πάσχουσαν, Soph. fr. 18 εἰ

δειν' ἔδρασας, δεινὰ καὶ παθεῖν
σε δεῖ, quibus convenit quod
Nauckius conicit κακόν τι πάσ-
χειν. At cfr. Or. 1352 ἐπραξεν
οἶα χρῆ πράσσειν κακούς.

V. 729. Locutionis, quam
ex Elmslei coniectura restitui,
κλείειν βρόχοις, exemplum prae-
bet ipse Eurip. Androm. 502 ᾧδ'
ἐγὼ χέρας αἵματηρὰς βρόχοισι
κεκλημένα. Piersono ad Moerin
p. 124 placebat πεδῆσεται vel
δεδῆσεται vel δεδήσεται, quod
confirmari videtur loco Androm.
556 βρόχοισιν ἐκδήσαντες et plu-
rimis aliis locis quos Piers. lauda-
vit. Cfr. etiam Medeam v. 1278 ὡς
ἐγγὺς ἦδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους:
qui locus argumento est recte
dici βρόχοι ἀρκύων ξιφηφόροι.
Neque ab re fuerit Plauti me-
minisse, qui satis festive in Mi-
lite III 1, 12 scripsit: *Set spe-
culabor, ne quis aut hinc a laeva
aut a dextera Nostro consilio ve-
nator adsit cum auritis plagis.*

V. 732. ἔχει γὰρ ἡδονὰς]
'laeta est enim hominis inimici
mors persolventisque poenas in-
iuriarum'. Participii θνήσκων
explicationem petere licet ex
ann. ad Helen. 94. Ceterum cfr.
Polyidi fr. 643 οὐ γὰρ παρὰ
κρατῆρα καὶ θοίνην μόνον Τὰ
χρήματ' ἀνθρώποισιν ἡδονὰς ἔχει.
Menander fr. inc. XII 7 οὐ γὰρ
τὸ μὴ πράττειν κατὰ νοῦν ἔχει
μόνον Λύπην, παρέχει δὲ φρον-
τίδας καὶ τάγαθὰ. Adde Wop-
kens. Lectt. Tull. II 4 p. 169.
Schaefer. et Hermann. ad Greg.
p. 985 et 863.

(στροφή)

ΗΜΙΧΟ. α' μεταβολὰ κακῶν· μέγας ὁ πρόσθ' ἄναξ 735
 πάλιν ὑποστρέφει βίοτον εἰς Ἴιδαν.

ἰὼ δίκαι καὶ θεῶν παλίρρους πότμος.

ΗΜΙΧΟ. β' ἦλθες χρόνῳ μὲν, οὗ δίκην δώσεις θανῶν,
 ὕβρεις ὑβρίζων εἰς ἀμείνονας σέθεν. 741

ΗΜΙΧΟ. α' χαρμοναὶ δακρύων ἔδοσαν ἐκβολάς·
 πάλιν ἔμολεν ἅ πάρος οὔποτε διὰ φρενὸς ἄν 745
 ἦλπισεν παθεῖν γᾶς ἄναξ.

ΧΟ. ἀλλ', ὦ γεραῖέ, καὶ τὰ δωμάτων ἔσω
 σκοπῶμεν, εἰ πράσσει τις ὡς ἐγὼ θέλω.

ΑΓΚ. ἰὼ μοί μοι.

V. 735—762. Quae in libro manuscripto tribuuntur choro, Hartungus divisit semichoriis. Verum intellegi debent duces semichoriorum, non universa semichoria et v. 747 sq. et 761 sq. aperte coryphaei sunt. Hermannus quindecim choreutis singulas partes tribuit. Numeri versuum sunt dochmiaci intermixtis iambis et creticis. Antistrophicam responsionem non perturbant voces Lyci v. 749 et 754 domo emissae, perturbat v. 762. Sed hic interpolantis manum prae se fert. Nam locutioni ambiguae φίλοι οὗς ἐγὼ θέλω ibi locus non est post Lycum occisum, locus est v. 748 εἰ πράσσει τις ὡς ἐγὼ θέλω. Et quae v. 761 verbis πρὸς χοροὺς τραπόμεθα pronuntiat adhortatio, cui causa praemittitur verbis οὐκέτ' ἔστι δυσσεβῆς ἀνήρ, opportune claudit sententiam.

V. 739. παλίρρους πότμος] Cfr. El. 1155 παλίρρους δὲ τάνδ' ὑπάγεται δίκαι κτέ.

V. 740. χρόνῳ μὲν] Adde cogitatione ἦλθες δ' οὖν. Ad talem enim sententiam refertur illud μὲν. Χρόνῳ est 'sero', ut v. 607. Solonis fr. 4, 15 Bgk. ἦ (Δίκη) σιγῶσα σύννοιδε τὰ γιγνώμενα πρὸ τ' ἔοντα· Τῷ δὲ χρόνῳ πάντως ἦλθ' ἀποτισομένη.

Multa ad cognoscendam usum varietatem congererunt Fischer. ad Weller. P. III p. 222. Valcken. ad Herod. IX 61. Porson. ad Med. 908. Lobeck. ad Soph. Ai. 305.

V. 744. Cfr. Aesch. Ag. 270 χαρὰ μ' ὑφέρπει δάκρυον ἐκκαλονμένη.

V. 745. Interpres Latinus: 'venerunt rursus, quae prius nunquam animo speravit se passurum dominus huius terrae.' Quae verba, si recte intellego, hoc volunt, imminere iam Lyco, quam nunquam metuerit, ultionem. Mihi vero hic locus sic scribendus videtur: πάλιν ἔμολεν, ἅ πάρος οὔποτε διὰ φρενὸς ἦλπισ' ἄν παθεῖν, γᾶς ἄναξ, hoc sensu: 'Rediit, quod nunquam speravi fore ut mihi contingeret, rex terrae huius', scil. Hercules. Qua in re laetatus sum quod mihi cum Iacobsio ad Athen. p. 86 convenire intellexi. [Huic interpretationi obstat verbum παθεῖν, illi πάλιν. Fortasse scribendum ἔμολ' ἔμολεν pro πάλιν ἔμολεν]. Ἄν metri causa addidit Fixius; Hermannus scripsit ἐπήλπισεν, de quo verbo disputavit Tib. Hemsterh. ad Luc. T. II p. 419.

V. 747. Kirchhoffius requirit ὦ γεραίοι. At cum singulos lo-

(ἀντιστροφή)

ΗΜΙΧΟ. β' τόδε κατάρχεται μέλος ἔμοι κλύειν 750

φίλιον ἐν δόμοις· θάνατος οἶ πόρσω.

βοᾶ φόνου φροίμιον στενάξων ἄναξ.

ΑΥΚ. ὦ πᾶσα Κάδμου γαῖ', ἀπόλλυμαι δόλω.

ΗΜΙΧΟ. α' καὶ γὰρ διώλλυς· ἀντίποινα δ' ἐκτίνων 755

τόλμα, διδούς γε τῶν δεδραμένων δίκην.

ΗΜΙΧΟ. β' τίς ὁ θεοὺς ἀνομία χραίνων, θνητὸς ὦν,

ἄφρονα λόγον οὐρανίων μακάρων κατέβαλ',

ὡς ἄρ' οὐ σθένουσιν θεοί;

ΧΟ. γέροντες, οὐκέτ' ἔστι δυσσεβῆς ἀνὴρ· 760

σιγαῖ μέλαθρα· πρὸς χοροὺς τραπώμεθα·

[φίλοι γὰρ εὐτυχοῦσιν, οὓς ἐγὼ θέλω].

(στρ. α')

ΧΟ. χοροὶ χοροὶ καὶ θαλίαι

μέλουσι Θήβας ἱερὸν κατ' ἄστν.

μεταλλαγαὶ γὰρ δακρύων,

765

qui statuerimus, non est quod numerus singularis offendat.

V. 754. Eleganter Elmsleius γῆ, διόλλυμαι.

V. 756. τόλμα] i. q. ἀνέχου, ob eamque causam cum participio construitur, sicut et τλήναι, ὑπομένειν. Vide Krueg. I § 56, 6, 1. In proximis διδούς γε τῶν δεδραμένων δίκην, respicit notissimam proverbii sententiam *δέξοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν*. Pind. Nem. IV 32 ubi vid. Dissen. Soph. El. 1026 *εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς*. Adde Blomfield. gloss. ad Aesch. Choeph. 307 et quae supra ad v. 727 allata sunt.

V. 757. Poena malorum pro argumento solet esse hominibus, cur et esse deos et curae iis esse res humanas credant: quod contra dubitare coguntur, cum meliore conditione malos quam bonos esse vident. Neque ea vulgi tantum opinio est, sed etiam philosophorum non ultra vulgus sapientium, ut illius apud Plutarchum De Placit. Philos.

I 7 Tom. XII p. 371 Hutt. [T. II p. 881D] πῶς δὲ εἶπερ ὁ θεὸς ἔστι καὶ τῇ τούτου φροντίδι τὰ κατ' ἀνθρώπον οἰκονομεῖται, τὸ μὲν κίβδηλον εὐτυχεῖ, τὸ δ' ἀστεῖον τάναντία πάσχει; Ἀγαμέμνων τε γὰρ, ἀμφοτέρων βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής, ὑπὸ μοιχοῦ καὶ μοιχαλίδος ἠττηθεὶς ἐδολοφονήθη, καὶ ὁ τούτου δὲ συγγενῆς Ἡρακλῆς πολλὰ τῶν ἐπιλυμαινόμενων τὸν ἀνθρώπινον βίον καθάρως ὑπὸ Διανείρας φαρμακευθεὶς ἐδολοφονήθη. Eleganter de hac opinione disseruit M. Antonius Muretus in oratione quadam, quam Exemplis eloq. Lat. p. 70 inseruit Matthiae. — ἄφρονα λόγον — — κατέβαλε, ut Plutarch. Pericl. p. 160D πολλὴν ἀσέλγειαν αὐτοῦ κατεσκεδάσαν alii que apud Piersonum ad Moer. p. 216—220. Conf. Herodot. I 122 οἱ δὲ τοκέες — κατέβαλον φάτιν, ὡς ἐκκείμενον Κῦρον νέων ἐξέθρεψε.

V. 763—780. Metra prioris strophae sic describimus:

ἀναχορεύσατ' ἀγυιαί,
 Δίρκα θ' ἅ καλλιρρέεθρος,
 σὺν τ' Ἀσωπιάδες κόραι, 785
 πατρὸς ὕδωρ βᾶτε λιποῦ-
 σαι συναοιδοὶ
 νύμφαι τὸν Ἡρακλέους
 καλλίνικον ἀγῶν'· ὦ
 Πυθίου δενδρῶτι πέτρα, 790
 Μουσῶν θ' Ἐλικωνίδων δῶματα,
 κλήζετ' εὐγαθει κελάδω
 ἐμὰν πόλιν, ἐμὰ τείχη,
 Σπαρτῶν ἵνα γένος ἐφάνθη,
 χαλκασπίδων λόχος, ὃς γὰν 795
 τέκνων τέκνοις μεταμείβει,
 Θήβαις ἱερὸν φῶς.
 (ἀντ. β')
 ὦ λέκτρων δύο συγγενεῖς
 εὐναί, θνατογενοῦς τε καὶ
 Διός, ὃς ἦλθεν ἐς εὐνάς 800
 Νύμφας τᾶς Περσηΐδος· ὡς
 πιστόν μοι τὸ παλαιὸν ἦ-
 δη λέχος, ὦ Ζεῦ, τὸ σὺν οὐκ

dubitatur utrum haec iungenda sint βᾶτε τὸν Ἡρ. κ. ἀγῶνα, an συναοιδοὶ τὸν ἀγῶνα, quasi συναεισόμεναι, quoniam poetae eundem casum adiectivo quem verbo adiciunt; vid. intpp. ad Soph. Ant. 788. Dicendum vero videtur, coniuncta βᾶτε συναοιδοὶ accipere notionem συναείδετε.

V. 791 ut respondeat ex-
mussim v. antistrophico 808,
efficit Nauckius haec mutando:
καὶ Μουσῶν δῶμα Ἐλικωνιάδων
= Πλούτωνος δῶμα λιπῶν ἐν-
έρω, quae parum probabilia
sunt.

V. 792. κλήζετ' ex Hartungi
coniectura scripsimus pro ἦξετ'.
Fixius proponit ἀχεῖτ'.

V. 798. Ὁ torus duplex, co-

gnatam habens progeniem mor-
talis vivi et Iovis, qui venit in
amplexus puellae Perseo avo
genitae'. λέκτρων εὐναί nota
forma loquendi, ut Alc. 925
λέκτρων κοίτας, ubi vide annot.
Συγγενεῖς vulgo intelleguntur,
qui ortum habent communem;
nunc εὐνάς συγγενεῖς dixit ob
communes liberos Amphitryonis
et Iovis.

V. 801. ὡς est 'nam'. Ra-
tionem interponit ipsius exordii,
quo consociatum inter deum ho-
minemque conubium appellave-
rat. Sic infra v. 1113 ὦ τέκνον,
εἶ γὰρ καὶ κακῶς πράσσω ἐμός.
Hipp. 88. Hecub. 1114. Bacch.
521. El. 493. Rhes. 608. Hero-
dot. I 30. V 19. IX 17. Xenoph.
Cyrop. V 1, 24.

ἐλπίδι φάνθη,
 λαμπρὰν δ' ἔδειξ' ὁ χρόνος 805
 τὰν Ἡρακλέος ἀλκάν·
 ὃς γὰς ἐξέβα θαλάμων,
 Πλούτωνος δῶμα λιπὼν νέρτερον.
 κρείσσων μοι τύραννος ἔφους
 ἢ δυσγένει' ἀνάκτων, 810
 ἃ νῦν ἐσορῶντι φαίνει
 ξιφηφόρων ἐς ἀγώνων
 ἄμιλλαν, εἰ τὸ δίκαιον
 θεοῖς ἔτ' ἀρέσκει.

XO. ἔα ἔα. 815

ἄρ' ἐς τὸν αὐτὸν πίτυλον ἤκομεν φόβου,
 γέροντες, οἶον φάσμ' ὑπὲρ δόμων ὄρῳ;

ΗΜΙΧΟ. ἀ' φυγῆ, φυγῆ
 νωθὲς πέδαιρε κῶλον, ἐκποδῶν ἔλα.

V. 804. οὐκ ἐλπίδι φάνθη] Sensus est: 'Iam enim exploratum mihi est a te genitum olim esse Herculem, quod non speratis, sed manifestis rebus apparuit'. Fortasse poeta scripsit: ὡς πιστὸν . . τὸ σὸν· εὐ-ελπι δ' ἐφάνθη.

V. 805. Alex. fr. 61 χρόνος δὲ δείξει σ' —. Soph. Oed. T. 614 χρόνος δίκαιον ἄνδρα δεικνύσιν μόνος. Est enim sollemne in ista sententia verbum δεικνύναι. Vide Valck. ad Hippol. 428. — λαμπρὰν. Vide ann. ad v. 641.

V. 809. Sensus est: Malo ego te regem ista origine cretum quam ignobilem hunc, qui nunc imperitat. — ἀνάκτων in plurali, ut v. 1156 ξένων, v. 567 καινῶν τυράννων.

V. 811. Coniungenda: ἢ νῦν ἐσορῶντι ἐς ἄμιλλαν ξιφηφόρων ἀγώνων φαίνει, εἰ . . ἀρέσκει i. e. 'quae quem eventum habuerit huius certamini si quis respicit, ei cognoscere licet, num

etiamnunc dis honesta et iusta placeant' sive 'cuius caede intellegitur divinam esse curam iuris et iniuriae'.

V. 815. Iris cum Furore, monstro horrendo, per machinam conspicitur. — XO. significat coryphaeum.

V. 816. πίτυλον φόβου] Infra v. 1187 μαινομένῳ πιτύλῳ. Iph. Taur. 307 μανίας πίτυλον. Metaphora eadem, qua Aesch. Suppl. 541 οἴστρω ἐρεσσομένα. Conf. ad Alc. 798. Proxima, οἶον φάσμ' — ὄρῳ, causam suspicionis declarant. Sic Hom. Odys. ρ 479 μή σε νέοι διὰ δῶμα ἐρύσσωσ', οἳ' ἀγορεύεις. Vide ad Alc. 948.

V. 818. φυγῆ . . πέδαιρε κῶλον] Cfr. Soph. O. R. 468 φυγᾶ πόδα νωμᾶν. Aeolica forma πεδαίρειν apud Euripidem comparet infra v. 872 in concitatoribus tetrametris, Phoen. 1027, Rhés. 372 in melicis; πεδάρσιος, πεδάρορος, πεδαίχιμος, πέδοικος Aeschylus habet, etiam in trimetris.

ΗΜΙΧΟ. β' ὄναξ Παιάν, 820
ἀπότροπος γένοιό μοι πημάτων.

ΙΡΙΣ.

θαρσεῖτε, Νυκτὸς τήνδ' ὄρωντες ἔκγονον
Λύσσαν, γέροντες, κάμει τὴν θεῶν λάτρην,
Ἴριον· πόλει γὰρ οὐδὲν ἤκομεν βλάβος,
ἐνὸς δ' ἐπ' ἀνδρὸς δώματα στρατεύομεν, 825
ὄν φασιν εἶναι Ζηνὸς Ἀλκμήνης τ' ἄπο.
πρὶν μὲν γὰρ ἄθλους ἐκτελευτῆσαι πικρούς,
τὸ χροῖ νιν ἐξέσφραξεν, οὐδ' εἶα πατήρ
Ζεὺς νιν κακῶς δρᾶν οὔτ' ἐμ' οὔθ' Ἦραν ποτέ.
ἐπεὶ δὲ μόχθους διεπέρασ' Εὐρυσθέως, 830
Ἦρα προσάψαι κοινὸν αἷμα' αὐτῷ θέλει,
παῖδας κατακτείναντι, συνθέλω δ' ἐγώ.
ἀλλ' εἴ', ἄτεγκτον συλλαβοῦσα καρδίαν,
Νυκτὸς κελαινῆς ἀνυμέναιε παρθένε,
μανίας ἐπ' ἀνδρὶ τῷδε καὶ παιδοκτόνους 835
φρενῶν ταραγμοὺς καὶ ποδῶν σκιρτήματα
ἔλαυνε, κίνει, φόνιον ἐξίει κάλων,
ὡς ἂν πορεύσας δι' Ἀχερούσιον πόρον
τὸν καλλίπαιδα στέφανον αὐθέντη φόνῳ
γυνῶ μὲν τὸν Ἦρας οἶός ἐστ' αὐτῷ χόλος, 840

V. 821. Dochmii perturbationi animorum conveniunt.

V. 828. τὸ χροῖ] De hoc nomine vid. ad Hec. 260 ed. tert.

V. 830. διεπέρασ'] Ab eadem similitudine, qua v. 1088 dicitur κακῶν πέλαγος. Hipp. 470 ἐκνεῦσαι. 822 κακῶν δ', ὡς τάλως, πέλαγος εἰσορῶ Τροῦτον ὥστε μήποτ' ἐκνεῦσαι πάλιν Μηδ' ἐκπερᾶσαι κῆμα τῆσδε συμφορᾶς. Aesch. Choeph. 270 κίνδυνον περᾶν.

V. 831. κοινὸν αἷμα] Cfr. Aesch. Cho. 1038 φεύγων τόδ' αἷμα κοινόν, matris scilicet. Cfr. infra 1076 αἷμα σύγγονον ἐξίει.

V. 833. συλλαβοῦσα] fortius quam λαβοῦσα, Soph. Phil. 576

ἀλλ' ὅσον τάχος Ἐκπλει σεαντὸν ξυλλαβῶν ἐκ τῆσδε γῆς.

V. 837. φόνιον ἐξίει κάλων] Vide ann. ad Med. 278.

V. 840. Constructio sic procedere debebat: τὸν Ἦρας, οἶός ἐστ' αὐτῷ, χόλον: sed eo loco collocatum erat χόλος, ut velut sua sponte pronomini casum sequeretur. Similia collegit Porsonus ad Hecub. 1038. Adde Eurip. Phaeth. fr. 775, 18 τοὺς σοὺς ἐλέγξω, μήτερο, εἰ ψευδεῖς λόγοι. fr. 1039 ὄρας τὸν εὐτράπεζον ὡς ἠδὺς βίος. Archimelus ep. I 5 [Anth. Pal. Append. T. II p. 758, 15] ἢ τιμι νάσων, ἄς Αἰγαῖον ὕδαρ κνυκιάδας ἐνδέχεται. Sic etiam Horatius Epod.

μάθη δὲ τὸν ἐμόν· ἢ θεοὶ μὲν οὐδαμοῦ,
τὰ θνητὰ δ' ἔσται μεγάλα, μὴ δόντος δίκην.

ΛΤΣΣΑ.

ἔξ εὐγενοῦς μὲν πατρὸς ἔκ τε μητέρος
πέφυκα, Νυκτὸς Οὐρανοῦ τ' ἀφ' αἵματος·
τιμὰς δ' ἔχω τάσδ', οὐκ ἀγασθῆναι φίλοις, 845
οὐδ' ἡδομαι φοιτῶσ' ἐπ' ἀνθρώπων φίλους·
παραινέσαι δέ, πρὶν σφαλεῖσαν εἰσιδεῖν,
Ἥρα θέλω σοὶ τ', ἣν πίθησθ' ἐμοῖς λόγοις.
ἀνὴρ ὄδ' οὐκ ἄσημος οὔτ' ἐπὶ χθονὶ
οὔτ' ἐν θεοῖσιν, οὐ σύ μ' εἰσπέμπεις δόμους· 850
ἄβατον δὲ χώραν καὶ θάλασσαν ἀγρίαν
ἔξημερώσας, θεῶν ἀνέστησεν μόνος
τιμὰς πιτνούσας ἀνοσίων ἀνδρῶν ὑπο·
ᾧσ' οὐ παραινῶ μεγάλα βούλεσθαι κακά.

IP. μὴ σὺ νουθέτει τά θ' Ἥρας καμὰ μηχανήματα. 855

ΛΤΣ. ἐς τὸ λῶον ἐμβιβάζω σ' ἵχνος ἀντὶ τοῦ κακοῦ.

IP. οὐχὶ σωφρονεῖν γ' ἐπεμψε δεῦρό σ' ἢ Διὸς δάμαρ.

ΛΤΣ. Ἥλιον μαρτυρόμεσθα δρῶσ' ἂ δρᾶν οὐ βούλομαι.

εἰ δὲ δὴ μ' Ἥρα θ' ὑπουργεῖν σοὶ τ' ἀναγκαίως ἔχει, 859

εἰμί γ'· οὔτε πόντος οὔτω κύμασι στένων λάβρος, 861

II 37 *Quis non malarum, quas amor curas habet, Haec inter obliviscitur?* Ovid. *Fast.* IV 145 *Discite nunc, quare Fortunae tura viritum Detis eo, calida qui locus humet aqua.* Tacit. *Ann.* IV 56 *transcendere ad ea, quis maxime fidebant in populum Romanum officiis.*

V. 842. δόντος scil. αὐτοῦ. Vide Krueg. I § 47, 4, 3.

V. 845. Recte haec interpretatur Hermannus; hoc munus, de quo Iris dixit, habeo non invidendum amicis. Infinitivum ἀγασθῆναι sic posuit quasi dixisset οὐκ ἀξίας ἀγασθῆναι. Sic Aeschylus *Pers.* 245 δεινά τοι λέγεις, ἰόντων τοῖς τεκοῦσι φροντίσαι. Pertinet autem infinitivus ad pronomem τάσδε, cui facile subicimus notionem τοίας.

Cfr. Krueg. II § 55, 3, 6 et 7. De vocabulo τιμὴ munus significante explicavit Valcken. ad Hippol. 107. Seidler ad El. 988.

V. 846. φίλους ineptum et ex clausula versus proximi repetitum est. Secundum v. 825 scribendum ἐπ' ἀνθρώπων δόμους, quod coniecit Heimsoethius. Kirchhoffio πόλεις in mentem venit.

V. 854. Bene Camperus ad El. p. 369 βουλευσαι.

V. 858. μαρτυρόμεσθα δρῶσα] Eadem syntaxi v. 1206 ἰκτετεύομεν — προσπίτνων. Vide ad Helen. 800. Krueg. I § 61, 2, 1 et II § 58, 3, 2.

V. 861. Ordo: οὔτε πόντος κύμασι στένων οὔτω λάβρος ἐστίν. De voc. στένειν conf. Jacobs. ad Anth. Gr. Vol. III P. II p. 210.

οὔτε γῆς σεισμὸς κεραυνοῦ τ' οἷστρος ᾠδῖνας πνέων,
οἷ' ἐγὼ στάδια δραμοῦμαι στέρνον εἰς Ἡρακλέους,
καὶ καταρρήξω μέλαθρα καὶ δόμους ἐπεμβαλῶ,
τέκν' ἀποκτείνασα πρῶτον· ὁ δὲ κανὼν οὐκ εἴσεται 865
παῖδας οὓς ἔτικτ' ἐναίρων, πρὶν ἂν ἐμῆς λύσσης ὑφῆ.
ἦν ἰδοὺ καὶ δὴ τινάσσει κρᾶτα βαλβίδων ἄπο
καὶ διαστρόφους ἐλίσσει σῖγα γοργαποὺς κόρας.
ἀμπνοᾶς δ' οὐ σωφρονίζει, ταῦρος ὡς ἐς ἐμβολήν,
δεινὰ μνηᾶται δὲ Κῆρας ἀνακαλῶν τὰς Ταρτάρου. 870
τάχα σ' ἐγὼ μᾶλλον χορεύσω καὶ καταυλήσω φόβῳ 871
τάχος ἐπιρροίβδην δ' ὀμαρτεῖν, ὡς κνηγέτη κύννας, 860
στεῖχ' ἐς Οὐλυμπον πεδαίρουσ', Ἴρι, γενναῖον πόδα· 872
ἐς δόμους δ' ἡμεῖς ἄφαντοι δυσόμεσθ' Ἡρακλέους.

V. 866. ἐμῆς λύσσης ὑφῆ Hermannus scripsit pro ἐμᾶς λύσσας ἀφῆ cl. Herod. I 156 ὑπεὶς τῆς ὄργῆς.

V. 867. ἦν ἰδοὺ καὶ δὴ τινάσσει] Aristoph. Pac. 327 ἦν ἰδοὺ καὶ δὴ πέπανυμαι. Conf. Herm. ad Vig. p. 829.

V. 869. ἀμπνοᾶς δ' οὐ σωφρονίζει] Elumbe dicendi genus et eis quae similitudinis causa adiciuntur ταῦρος ὡς ἐς ἐμβολήν minime consentaneum. Scribendum ἀμπνοαῖσι δὲ σφιδάξει. Hoc verbum habet Euripides fr. 1009 ὃ δ' ἐσφιδάξεν οὐκ ἔχων ἀπαλλαγᾶς.

V. 870. δεινὰ μνηᾶται δέ] Notanda δὲ particula tertio loco posita, ut Androm. 617. Iph. T. 42. 1392 et alibi.

V. 871. Cum parum aptum sit σέ, Kirchhoffius coniecit τάχα δ' ἐγώ. Atque quod in initio versus proximi iam in suum locum restituti positum est τάχος, de quo Musgrav. confert Rhes. 986 ὀπλίξεσθαι τάχος. Eveni Ep. XIII 5 [Anth. Pal. IX 122] οὐχὶ τάχος εἴψεις; id ab illo τάχα σ' repetendum videtur, ut poeta scripsisse putandus sit: τάχα δ' ἐγώ . . φόβῳ <Τόνδ'>

ἐπιρροίβδην ὀμαρτεῖν. — χορεύσω active, ut supra v. 686. Confer etiam Aesch. Choeph. 167 ὀρχεῖται δὲ καρδία φόβῳ. Callim. h. Del. 139 φόβῳ δ' ὠρχήσατο πᾶσα Θεσσαλίη. — καταυλήσω. Metaphora, ut opinor, a κορυβαντιῶσι. Vide Platonis Criton. p. 54D. Sympos. p. 215C. De voc. καταυλεῖν Musgravius comparat Athen. XII p. 527 F καταυλουμένους πρὸς χελωνίδος πολυκρότου φόβον. Adde Plutarch. Tom. XII p. 106 Hutt. [T. II p. 785 E] οὕτω τὸν πολιτικὸν — εὐώχησομεν αἰεὶ καταψαλλόμενον καὶ καταυλούμενον. Alciph. Epist. II 1 p. 260 σὺ διὰ νυκτὸς ὄλης αὐτὸν καταυλεῖς; III 17 p. 62 πάνυ νυχὸς καταυλούμενος: unde III 24 p. 82 scribendum: καὶ καταψάλλεται καὶ καταυλεῖται pro vulgato ψάλλεται. Lucian. vol. VII p. 71 Bip. περιήει γὰρ ἔωθεν ὁ ἄθλιος — διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης καταυλούμενος. Usus verbi καταυλεῖν illustravit Fr. Jacobs. ad Ael. n. a. XII 44 p. 436 sq. — Proximo versu ὡς κνηγέτη κύννας per attractionem dixit pro ὡς κνηγέτη κύνες, scil. ὀμαρτοῦσι ut supra v. 577. Vide ad Heracl. 759.

(στρ. α)

ΗΜΙΧΟ. ἀ' ὀτοτοτοῖ, στέναξον· ἀποκείρεται 875
 σὸν ἄνθος πολίων, ὁ Διὸς ἔκγονος,
 μέλεος Ἑλλάς, ἃ τὸν εὐεργέταν
 ἀποβαλεῖς, ὀλεῖς μανιάσιν λύσσαις
 χορευθέντ' ἀναύλοις.

(μεσφδ.)

ΧΟ. βέβακεν ἐν δίφροισιν ἃ πολύστονος, 880
 ἄρμασι δ' ἐνδίδωσι κέντρον
 ὡς ἐπὶ λῶβα
 Νυκτὸς Γοργῶν ἑκατογκεφάλοις

V. 875—921. Herculem conservari non magis ipsius quam vel civium eius vel universae Graeciae intererat. Est autem is demum verus dolor ac vehemens, cum, a quo et acceperis beneficia et plura exspectes, eum periturum videas. Quare sapienter hoc a poeta institutum est, quod suum praecipue suorumque damnum cogitantes fecit. Ac postquam Lyssa, id quod se facturam dixerat, domum intravit ac prope iam praesens imminebat exitium, cum ipso Iove quodammodo queruntur, qui filium ipse suum tueri atque ab ista peste defendere neglegat. Tum exauditus intus Amphitruonis clamoribus calamitatem iam praesentem indicantibus domum, liberos, avum et matrem liberorum commiserantur quasatasque aedes ruere videntes perhorrescunt. Denique unus e servis prorumpit, miserabili clamore, quae intus acta sint significans magis quam renuntians, donec choro instante ac sciscitante rem omnem a principio enarrare aggreditur. — Sunt qui singulas partes semichoriis, sunt qui singulis choreutis adsignent. Neutrum recte, ut videtur. Nam antistrophicae partes semichoriis vel potius, ut dochmiacae, ducibus semichoriorum, ἀνομοι-

όστροφα coryphaeo (ΧΟ.) tribuenda sunt.

V. 875. ἀποκείρεται] Aesch. Pers. 920 κόσμον τ' ἀνδρῶν, οὗς νῦν δαίμων ἐπέκειρε. Dionys. A. R. IX 23 σφόδρα γὰρ ἐπένηθησεν ἢ Ῥωμαίων πόλις, ἀνδρῶν τοιούτων καὶ τσοῦτων ἀρετᾶς ἀποκειραμένη. Epigramma apud Pausan. IX 15, 4 Ἡμετέραις βουλαῖς Σπάρτη μὲν ἐκείρατο δόξαν, eleganter expressum a Cicerone Tusc. V 17 consiliis nostris laus est attonsa Laconum. Conf. Wernsd. ad Himer. p. 776 seq. Lobeck. ad Phryn. p. 319. v. Bergler. ad Alciphr. T. I p. 136 Wagn. — πολίων, ἀρχαῖον, cfr. El. 701 ἐν πολιαῖσι φάμαις, Aesch. Suppl. 673 πολιῶ νόμῳ.

V. 878. μανιάσιν λύσσαις: cfr. Or. 326 λύσσας μανιάδος, 270 μανιάσιν λυσσήμασιν. — ἀναύλοις: Matthiaeus comparat Phoen. 791, quo loco κῶμον ἀναυλότατον Mars dicitur προχορεύειν.

V. 881. ἄρμασι] 'equis', ut Phaeth. fr. 779 πτεροφόρων ὀχημάτων. Rhes. 621. Hipp. 1355. Ion. 1151. — ὡς ἐπὶ λῶβα. Vide ad Hecub. 647. — De particula ὡς adiecta, qua consilium magis fit apertum, vide Krueg. I § 69, 63, 4.

V. 883. Ἐκτοὺς Γοργῶν vocatur Lyssa, propter serpentes,

ὄφρων ἰαχήμασι, Λύσσα μαρμαρωπός.

(ἀντιστρ. α)

ΗΜΙΧΟ. β' ταχὺ τὸν εὐτυχῆ μετέβαλεν δαίμων,	885
ταχὺ δὲ πρὸς πατρὸς τέκν' ἐκπνεύσεται.	886
ἰὼ Ζεῦ, τὸ σὸν γένος ἄγονον ἀντίκα	888
λυσσάδες ὠμοβρῶτες ἄδικοι δίκαι	
κακοῖς ἐκπετάσουσιν.	889
ΑΜΦ. ἰὼ μοι μέλεος.	887

(στρ. β.)

ΗΜΙΧΟ. α' ἰὼ στέγαι,	890
κατάρχεται χορεύματ' ἄτερ τυπάνων	
οὐ βρομίῳ κεχαρισμένα θύρσῳ	

quibus cinctum eius caput est, ut Medusae.' BOTHIVS.

V. 884. Pro ἰαχήμασι scribendum esset ἀχήμασι ut Iph. A. 1045, nisi omnino id verbum de stridore serpentium parum aptum videretur. Fortasse poeta scripsit ἐνατὸν κεφαλαῖς (ita habet codex) ὄφρων λιχημήρεσι Λύσσα μαρμαρωπός.

V. 888. 'O Iuppiter, tuam prolem prole caritatem statim insanientes et in caedem erupturae sine crimine poenae malis exagitant'. Το σὸν γένος, Hercules: ut Cycl. 104 Σισύφον γένος Ulixem. Quod addidit ἄγονον, quaesitam habet etiam ex soni similitudine elegantiam: quo de genere Lobeckius in Paralip. I p. 230. [Videtur potius γένος ad nepotes Iovis i. e. liberos Herculis (cfr. Med. 1255), ἄγονον ad interitum liberorum referendum esse]. Verbis λυσσάδες ὠμοβρῶτες ἄδικοι δίκαι circumloquitur insaniam: quae cum poenae et vindictae nomine ab Iunone immissa sit, habes rationem, cur non λύσσαν simpliciter, sed λυσσάδας δίκαις appellaverit. Sed ista quidem immerenti poena imposita est: hinc ἄδικοι δίκαι. Ὁμοβρῶτες denique, quae caede absumpturae sunt liberos Herculis. Cfr. Bacch.

338 ὠμόσιτοι σκύλακες (Actaeonis). Troad. 436 ὠμοβρῶς Κύκλωψ. Aesch. Sept. 541 Σφίγγ' ὠμόσιτον. Ceterum ἄδικοι δίκαι ex Hartungi coniectura scriptum est pro ἀποινόδικοι δίκαι. Propius abest a lectione codicis ἀπόδικοι δίκαι, quale est Orest. 163 ἀπόφονος φόνος, Aesch. Cho. 600 ἀπέρωτος ἔρωσ (cfr. Musgrav. ad Soph. Oed. R. 216. Blomf. gloss. ad Aesch. Ag. 1383). Hoc si recipiendum videatur, scribendum sit, ut monet Dindorfius, ὠμοβρῶν sensu passivo.

V. 889. Verbum ἐκπετάσουσιν recte putat Dindorfius ex glossemate illatum pro alio verbo cuius mensura cum iambo κακοῖς duos bacchios effecerit. Scripsisse videtur poeta κακοῖς ἐκτενοῦσιν. Cfr. Med. 585 ἐν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος, ubi schol. adnotat: καταβαλεῖ σε, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πιπτόντων καὶ ἐκτεινομένων εἰς τὸ ἔδαφος ἀθλητῶν ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων.

V. 891. χορεύματ' ἄτερ τυπάνων] Iactationem dicit hominis lymphatici et furore, non laetitiae exsultantis. Est igitur genus dicendi, ut v. 879 λύσσα ἄναυλοι. Phoen. 1028 ἄλυρον μοῦσαν.

(ἀντιστρ. β)

ΗΜΙΧΟ. β' ἰὼ δόμοι,
 πρὸς αἶματ', οὐχὶ τᾶς Διονυσιάδος
 τᾶς βοτρυῶν ἐπὶ χεύμασι λοιβᾶς. 895

(στρ. γ)

ΑΜΦ. φυγῆ, τέκν', ἐξορμᾶτε. **ΗΜΙΧΟ.** α' δάϊον τόδε
 δάϊον μέλος ἐπαυλεῖται.

(στρ. δ)

ΗΜΙΧΟ. β' κυναγετεῖ τέκνων τέκνων διωγμόν.
 οὐποτ' ἄκραντα δόμοισι Λύσσα βακχεύσει.

ΑΜΦ. αἰαὶ κακῶν. 900

(μεσφδ.)

ΧΟ. αἰαῖ δῆτα τὸν γεραιὸν ὡς στένω
 πατέρα τάν τε παιδοτρόφον, ᾧ μάταν
 τέκεα γεννᾶται.
 ἰδοὺ ἰδοῦ,
 δύελλα σείει δῶμα, συμπίπτει στέγη· 905
 ἦ ἦ τί δρᾶς, ᾧ Διὸς παῖ;

(ἀντιστρ. δ)

ΗΜΙΧΟ. α' μελάθρων τάραγμα ταρτάρειον, ὡς ἐπ'
 Ἐγκελάδῳ ποτὲ Παλλάς, εἰς δόμους πέμπεις.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

(στρ. ε)

ᾧ λευκὰ γήρα σώματ',
ΗΜΙΧΟ. β' ἀνακαλεῖς τίνα βοάν; 910

(ἀντιστρ. ε)

ΑΓΓ. ἄλαστα τάν δόμοισι.

ΗΜΙΧΟ. α' μάντιν οὐχ ἕτερον ἄξομαι.

ΑΓΓ. τεθνᾶσι παῖδες· **ΧΟ.** αἰαῖ·

V. 897. ἐπαυλεῖται] i. e. acci-
 nitur χορεύμασιν ἄτερ τυπάνων
 ut tibicen sacris succinit choreis.

V. 896. Cfr. v. 750.

V. 899. ἄκραντα] frustra.
 Bacch. 435 οὐδ' ἄκρανθ' ὠρμή-
 σαμεν. Conf. annot. ad v. 61
 et Lobeck. ad Aiac. 197.

V. 900. αἰαῖ δῆτα] Sic gemi-
 natis vocibus subici solet. Troad.
 1230 οἶμοι μοι. X. οἶμοι δῆτα.
 Phoen. 161 ὄρᾶς. A. ὄρῳ δῆτ',

οὐ σαφῶς, ὄρῳ δέ πως. El. 676.
 Soph. O. R. 444. Phil. 759.
 Arist. Pac. 977. Ceterum γεραιὸν
 h. l. mediam brevem habet.
 Vide ad Hecub. 64.

V. 905. Quid rei sit, intelle-
 gitur ex v. 999.

V. 910. ἀνακαλεῖς τίνα με
 βοάν;] Cfr. Krueg. II § 46, 12, 1.

V. 912. μάντιν οὐχ ἕτερον
 ἄξομαι] Non opus habeo vate,
 neque arcessam, ut dirum quid-

(ἀντιστρ. γ)

ΑΓΓ. στενάξειθ', ὡς στενακτά· ΗΜΙΧΟ. β' δάιοι φόνοι,
δάιοι δὲ τοκέων χεῖρες. 915

ΑΓΓ. οὐκ ἄν τις εἴποι μᾶλλον ἢ πεπόνθαμεν.

ΧΟ. πῶς παισὶ στενακτὰν ἄταν ἄταν
πατέρος ἀμφαίνεις;
λέγε, λέγε τίνα τρόπον ἔστυτο θεόθεν ἐπὶ
μέλαθρα κακὰ τάδε 920
τλήμονές τε παίδων τύχαι.

ΑΓΓ. ἱερὰ μὲν ἦν πάροιθεν ἐσχάρας Διὸς
καθάρσι' οἴκων, γῆς ἄνακτ' ἐπεὶ κτανῶν

dam atque inexpiabile intus ac-
cidisse edocean. Sic Rhés. 952
ἤδη τὰδ' οὐδὲν μάντεων ἔδει
φράσαι. Vocabulum ἕτερος patet
hic eadem ratione usurpatum,
qua ἄλλος in Soph. Oed. R. 6
ἀγὼ δικαίων μὴ παρ' ἀγγέλων
ἄλλων ἀκούειν αὐτὸς ὧδ' ἐλή-
λυθα. Phil. 38 καὶ ταῦτά γ'
ἄλλα θάλπεται δάκη, ubi vide
Wunderum.

V. 917. πῶς — ἀμφαίνεις] id
est, πῶς συνέβη παισὶ στενακτῇ
ἄτη, ἣν ἀναφαίνεις; Simili bre-
vitate dixit Aesch. Agam. 1312
οὐ Σύριον ἀγλάϊσμα δώμασιν λέ-
γεις. Pers. 300 ἐμοῖς μὲν εἶπας
δώμασιν φάος μέγα. Soph. Ai.
1144 ὧ φθέγμ' ἄν οὐκ ἄν εὐ-
ρες. Eurip. Ion. 382 ἐν δ' ἄν
εὐτυχὲς Μόλις ποτ' ἐξέυροι τις
ἀνθρώπων βίω. Manilius Astron.
IV 934 ne dubites homini divi-
nos credere visus. Verg. Aen. X
565 Aegaeon qualis, centum cui
brachia dicunt.

V. 922. πάροιθεν ἐσχάρας] id
est, βωμοῦ. Memorant hunc
versum ob eam ipsam signifi-
cationem Schol. Ven. ad Hom.
Il. κ 418. Eustath. p. 815, 11.
Etym. M. p. 384, 13. Cfr. He-
racl. 121. Alii ἐσχάραν et βω-
μὸν distinguunt, neque tamen
una eademque ratione. Vide
Ammonium de diff. vocab. p.
34 sq. Lips. coll. Valckenarii
Animadv. I 11. Vales. ad Har-

poer. T. II p. 468 ed. Lips.
Bergler. ad Alciph. T. I p. 309
ed. Wagn. Similiter Latini ali-
quid discriminis inter aras, fo-
cos, mundos intercedere statuunt.
Vide Servium ad Verg. Aen.
III 134.

Ibid. Διός] Hercei, opinor: ὧ
βωμοὶ ἐντὸς ἔρκους ἐν τῇ αὐτῇ
ἴδρουνται. Harpocrat. p. 75 L.
cfr. Hesych. in Ἐρκείου Διός.
Bekk. Anecd. I p. 256, 21. He-
rodot. VI 67 et 68. Eurip. Troad.
17, 483. Verg. Aen. II 512.
Philochorus apud Dionys. de
Dinarcho c. 3. Eustathius ad
Odys. p. 1575, 39 δοκεῖ γὰρ
ταῦτά εἶναι ἐστία καὶ ἱστία καὶ
ἐσχάρα: ἐφ' ὧν ἀραὶ τε καὶ
θυσίαι Διὶ ἔρκειω καὶ ἱστιούχῳ
ἐγίνοντο. Planissime autem con-
firmat, quod de Iovis Hercei ara
dicebam, Philostratus Imagg. II
23 p. 848 ὁ μὲν θάλαμος, ἐφ'
ὧν ὤρμηκε, Μεγάραν ἔχει καὶ τὸν
παῖδα ἔτι· κανὰ δὲ καὶ χέρνιβα
καὶ οὐλαὶ καὶ σχίζαι καὶ κρατῆρ
καὶ τὰ τοῦ Ἐρκείου λελάκτισται
πάντα· καὶ ὁ μὲν ταῦρος ἔστημεν,
ἱερεῖα δὲ προσέρριπται τῷ βωμῷ
βρέφη ἀγεννή καὶ τῇ λεοντῇ. —
Ceterum de ritu expiandae cae-
dis vide Müllerum ad Aeschyli
Eumen. p. 146 sq. — De gen.
οἴκων ex adiectivo καθάρσια
apto cfr. Aesch. Eum. 63 δω-
μάτων καθάρσιος, Krueg. II § 47,
26, 7.

ἐξέβαλε τῶνδε δωμάτων Ἡρακλῆς·
 χορὸς δὲ καλλίμορφος εἰστήκει τέκνων, 925
 πατήρ τε Μεγάρῃ τ' ἐν κύκλῳ δ' ἤδη κανοῦν
 εἴλικτο βωμοῦ, φθέγμα δ' ὄσιον εἶχομεν.
 μέλλων δὲ δαλὸν χειρὶ δεξιᾷ φέρειν,
 εἰς χέρνιβ' ὡς βάψειεν, Ἀλκμήνης τόκος
 ἔσθη σιωπῆ. καὶ χρονίζοντος πατρὸς 930
 παῖδες προσέσχον ὄμμ'· ὃ δ' οὐκέθ' αὐτὸς ἦν,
 ἀλλ' ἐν στροφαῖσιν ὀμμάτων ἐφθαρμένος,
 ρίζας τ' ἐν ὄσσοις αἱματῶπας ἐκβαλὼν
 ἀφρὸν κατέσταξ' εὐτρίχου γενειάδος.
 ἔλεξε δ' ἅμα γέλωτι παραπεπληγμένῳ· 935
 ,πάτερ, τί θύω, πρὶν κτανεῖν Εὐρουσθέα,
 καθάρσιον πῦρ, καὶ πόνους διπλοῦς ἔχω,

V. 924. ἐξέβαλε] factum hoc ex more veterum. Confer Androm. v. 1157. MUSGR.

V. 926. De canistri circumlatione Musgravius conferri iubet Iph. A. 1565—1569. Aristoph. Pac. 957. In verbis φθέγμα δ' ὄσιον εἶχομεν significatur illa notissima in re divina facienda εὐφημία, quam in publicis sacris praeconis voce iudici videmus apud Hom. Il. ι 171. Eurip. Iph. Aul. 1564. Conf. Ion. 98. Bacch. 70.

V. 929. De hoc ritu explicavit Athenaeus lib. IX p. 409 A ἔστι δὲ (χέρνιβ) ὕδαρ, εἰς ὃ ἀπέβαπτον δαλὸν ἐκ τοῦ βωμοῦ λαμβάνοντες, ἐφ' οὗ τὴν θυσίαν ἐπετέλουν, καὶ τούτῳ περιρραίνοντες τοὺς παρόντας ἠγνίζον. Bekk. Anecd. I p. 316, 31 Χέρνιβ: ἄγγος ἐλαίου (ὑδατος?), εἰς ὃ ἐνέβαπτον τὰς δᾶδας καὶ περιέρρανον τὸν βωμόν. Conf. Casaub. ad Theophr. Char. XVI p. 174 Fisch. — χέρνιβ' hic lectum sibi, acuto in penultima syllaba posito, testatur Athenaeus IX p. 409 A et Eustath. p. 1401, 11. Commemorat istam accentus collocationem etiam grammaticus ab Hermanno edi-

tus post librum de em. rat. gr. Gr. p. 321 § 14.

V. 932. ἐν στροφαῖσιν ὀμμάτων ἐφθαρμένος] alienatae mentis indicia praebens luminibus vertendis. Bacch. 1166 ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ ἐς δόμους ὀρρωμένην Πενθέως Ἀγαύην μητέρ' ἐν διαστροφῶσι ὄσσοις. De hoc usu praepositionis ἐν vide quae attulerunt interpp. ad Soph. Phil. 60. Zeunius ad Vig. p. 610. Hemsterh. ad Luciani Dial. mort. XXIII 3 Tom. II p. 523 Bip.

V. 933. Hesychius: ρίζαι, αἱ θέσεις τοῦ ὀφθαλμοῦ. — Legebatur αἱματωπούς. Emendatum a Porsono ad Med. 1363. Elmsl. in Edinb. review 37 p. 78. Conf. Eustath. ad Il. I p. 768, 37. Lobeck. ad Soph. Ai. 955.

V. 934. ἀφρὸν κατέσταξε γενειάδος] De gen. ex praepositione κατὰ apto et de significatione verbi καταστάξω 'habeo quod defluat' cfr. Soph. fr. 343 νῶτον καταστάξοντα βύσσινον φάρος.

V. 936. τί θύω — καθάρσιον πῦρ] i. e. ἱερὰ καθάρσια. Sic Iph. T. 1331 ὡς ἀπόροστον φλόγα θύουσα καὶ καθαρόν.

ἔξὸν μιᾶς μοι χειρὸς εὖ θέσθαι τάδε;
 ὅταν δ' ἐνέγκω δεῦρο κρατ' Εὐρουσθέως,
 ἐπὶ τοῖσι νῦν θανούσιν ἀγνιῶ χέρας. 940

ἐκχεῖτε πηγᾶς, ῥίπτειτ' ἐκ χειρῶν κανᾶ.
 τίς μοι δίδωσι τόξα; τίς δ' ὄπλον χερὸς;
 πρὸς τὰς Μυκῆνας εἶμι· λάζυσθαι χρεῶν
 μοχλοῦς δικέλλας θ', ὡς τὰ Κυκλώπων βάθρα
 φοίνικι κανόνι καὶ τύκοις ἠροσμένα 945

V. 938. μιᾶς χειρός] Patet his verbis significari: 'una eademque opera'. Sed Musgravius genitivum pro dativo positum censet, in eamque rem aliquot veterum auctorum locos affert. Hesiodi Op. et D. 479 εἰ δέ κεν ἠελίοιο τροπῆς ἀρόης χθόνα διαν, Ἥμενος ἀμῆσεις, ὀλίγον περὶ χειρὸς ἔργων. Oppian. Hal. I 67 χειρὸς μὲν εὐπλοκον εἰς ἄλλα πέμπεις ὄρμην. Aristid. vol. I p. 53 Dind. ἐπελθόντας γὰρ αὐτῶ τοὺς δράκοντας ἐπὶ τὰ σπάργανα ἀντ' ἄλλης κινήσεως τῆς χειρὸς διεχρήσατο. Epigr. adesp. in Br. Anal. T. III p. 238 [Anth. Pal. IX 141] ἐξέθορε κλίνης γὰρ ὁ τολμήεις ὑπὸ λύσσης, καὶ τὸν ἀναίσθητον παντὸς ἔτυψε μέλους. Sed ego horum exemplorum nullum non aut aliter explicandum aut corruptum indico. Velut Oppianum patet nihil prae-ter consuetudinem fecisse, cum dixit χειρὸς pro ἐκ χειρὸς, quemadmodum Libanius vol. I p. 393 R τὰ τε ξίφη τῶν χειρῶν μεθίσσαν. Conf. Lobeck. ad Soph. Aiac. 372. Aristides autem scripsisse videtur ἀφ' ἀπαλῆς καὶ νέας τῆς χειρὸς διεχρήσατο. Minus certum habeo de Hesiodo et de auctore epigrammatis quid dicam. Veteres quidem Hesiodi interpretes a Musgravii sententia longissime absunt, quorum Proclus explicat his verbis: περὶ ὀλίγον τόπον τῆς χειρὸς συσφίγγων τὰ δράγματα διὰ σμικροτήτα. Tzetzes autem construxisse videtur περὶ χειρὸς: sic

enim reddit sententiam: μικρὸν χειρόβολον τῶν σταχύων περὶ τῆ σῆ χειρὶ κρατῶν. — Venio nunc ad sententiam A. Matthiae, qui in gramm. Gr. p. 689 sq. Euripideam dictionem similem putat eorum, quae apud Homerum leguntur, πρῆσαι πυρός, πυρὸς μειλισσέμεν, λούεσθαι ποταμοῖο. Quae quis non videt esse diversissima? Neque vero Bernhardus satis distincte hunc locum tractasse videtur in Syntaxi ling. Gr. p. 138, qui illud μιᾶς χειρὸς ut rarius, sed tamen generis eiusdem composuit cum his, quae sunt in Cycl. 681 et apud Pind. Nem. VII 139 ποτέρας τῆς χειρὸς, ἀμφοτέρας χειρὸς. Habet primo ad aspectu similitudinem quandam, quod scripsit Aristoph. Pac. 1155 χᾶμα τῆς αὐτῆς ὁδοῦ Χαρινάδην τις βασάτω, et huic similia, quae collegit Casaub. ad Theophr. Char. p. 60 sq. Sed haec quoque magis dilabetur, quo acrius intuebere. Quare vide ne Euripides totum locum sic scripserit: ἔξὸν μιᾶς ἐκ χειρὸς εὖ θέσθαι τάδε.

V. 942. ὄπλον χερὸς] clavam.

V. 945. φοίνικι κανόνι] 'rubra regula'. Citarunt interpretes Leonidam Tarent. [Anth. Pal. VI 205] Ep. IV 4. Anal. I p. 221 καὶ μίλτω φυχόμενοι κανόνες, ubi vide Iacobsii Animadv. I 2 p. 61. Schol. Hom. Od. ε 245 στάθμην, κανόνα, ὑπομεμιλωμένον σχοινίον ἢ τεκτονικὸν σπάργανον. Eustath. ad Il. B p.

στρεπτῷ σιδήρῳ συντριαινῶσσω πάλιν.
 ἐκ τοῦδε βαίνων, ἄρματ' οὐκ ἔχων ἔχειν
 ἔφασκε, δίφρου δ' εἰσέβαινεν ἄντυγα,
 κᾶθινε, κέντρον δῆθεν ὡς ἔχων χειρί.
 διπλοῦς δ' ὀπαδοῖς ἦν γέλως φόβος θ' ὁμοῦ. 950
 καί τις τόδ' εἶπεν, ἄλλος εἰς ἄλλον δρακῶν
 ,παίξει πρὸς ἡμᾶς δεσπότης ἢ μαίνεται;
 ὃ δ' εἶρεπ' ἄνω τε καὶ κάτω κατὰ στέγας,
 μέσον δ' ἐς ἀνδρῶν' ἐσπεσῶν Νίσου πόλιν

342, 12 στάθμην ἦτις, φασίν, ἐστὶ σχοινίον λεπτόν, χριόμενον μίλτω ἢ μέλανι, ᾧ συνηγοούμενοι (corrige σημειούμενοι) ἀπορθοῦσι τὰ ξύλα.

Ibid. καὶ τύκοις] Explicat citatus a Musgravio Tzetzes ad Lyc. 349 τύκος σιδηροῦν ἐργαλεῖον τεκτονικόν, ᾧ τοὺς λίθους πελεκῶσι καὶ ἀποξέουσι, et eadem fere tradens Schol. Aristoph. Av. 1138, quibus adde, quem Hermannus laudavit, Hemsterh. ad Polluc. X 147.

V. 946. στρεπτός σίδηρος est ligo (verba sunt Musgravi) leniter incurvatus, uti quidem perpetuum est in eo genere ligo-nium, quod supra caput elevatur, ut deinde in terram cum impetu impingatur. Hinc Dionys. Perieg. 1115 ψάμμον ἐϋ-γνάμπτῃσι λαχαίνοντες μακέλλῃσι. Tryphiod. 199 ἐϋγνάμπτοισι μακέλλῃσι.

V. 947. Respicit Philostratus Imagg. II 23 p. 848 ἐγὼ δὲ ἦκουσα αὐτοῦ παρ' Εὐριπίδου καὶ ἄρμα ἠγουμένον (add. ἔχειν) καὶ κέντρα ἐς τοὺς ἵππους φέροντος καὶ τὴν Εὐρουσθέως ολίαν ἀπειλοῦντος ἐκπέρσειν.

V. 948. ἄντυγας scriptum apud Dionem Chrys. T. I p. 699 Reisk.

V. 949. κέντρον δῆθεν ὡς ἔχων χειρί] 'perinde quasi stimulum manu teneret'. Pervulgatus usus particulae δῆθεν, ubi aliud res habet, aliud simulatur. Or. 1119 εἰσίμεν ἐς οἴ-

κους, δῆθεν ὡς θανούμενοι. 1319 καὶ γὰρ σκυθροποῦς ὁμμάτων ἔξω κόρας, Ὡς δῆθεν οὐκ εἰδυῖα τάξεργασμένα. Adde Blomfield. gloss. ad Aesch. Prom. 210. Eadem vis particularum ὡς δῆ infra v. 998 de quibus dictum ad Hecub. 1152.

V. 950. διπλοῦς γέλως est risus ambiguus dubitantium, utrum ridere an pavere debeant. H. Stephanus scripsit διπλῶς, quod esset ad hanc formam dictum: ἀμφοτέρων βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής. [Similem sensum ipsum διπλοῦς habere videtur, quasi sit διπλοῦν πάθος, γέλως φόβος θ' ὁμοῦ. Cfr. Soph. O. R. 1249 γοᾶτο δ' εὐνάς, ἔνθα δύστηνος διπλοῦς ἐξ ἀνδρὸς ἀνδρα καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι].

V. 951. καί τις] Homeri exemplo dixit, II. β 271 ὦδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον. Conf. Blomfield. gloss. ad Aesch. Choeph. 53. Ac quoniam in pronomine τις vis inest numeri pluralis (vid. ad v. 79) adiecit, quod pluralibus apponi solet ἄλλος εἰς ἄλλον δρακῶν.

V. 954. Νίσου πόλιν] Megaram, quae partitione inter Pandionis filios facta Niso in imperium cessit. Pausan. I 39, 4. Apollod. III 15. MUSGRAV. Strabo IX p. 392 οἷ τε δὴ τὴν Ἀτθίδα συγγράψαντες πολλὰ διαφωνοῦντες τοῦτό γε ὁμολογοῦσιν, οἷ γε λόγου ἄξιον, ὅτι τῶν

- ἦκειν ἔφασκε, δωμάτων εἶσω βεβώς. 955
 κλιθεῖς δ' ἔς οὔδας, ὡς ἔχει, σκευάζεται
 θοίνην. διελθὼν δ' ἔς βραχὺν χρόνον μονῆς,
 Ἴσθμοῦ ναπαίας ἔλεγε προσβαίνειν πλάκας.
 κἀνταῦθα γυμνὸν σῶμα θεῖς πορπαμάτων,
 πρὸς οὐδέν' ἠμιλλᾶτο, κἀκηρύσσετο 960
 αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ καλλίνικος, οὐδενὸς
 ἀκοήν ὑπειπών. δεινὰ δ' Εὐρουσθεῖ βρέμων,
 ἦν ἐν Μυκήναις τῷ λόγῳ. πατήρ δέ νιν
 θιγῶν κραταιᾶς χειρός, ἐννέπει τάδε·
 ,ὦ παῖ, τί πάσχεις; τίς ὁ τρόπος ξενώσεως 965
 τῆσδ'; οὔτι που φόνος σ' ἐβάκχευσεν νεκρῶν,
 οὐς ἄρτι καίνεις; ὁ δέ νιν Εὐρουσθέως δοκῶν
 πατέρα προταρβοῦνθ' ἐκέσιον ψάφειν χερός,
 ὠθεῖ, φαρέτραν δ' εὐτρεπῆ σκευάζεται
 καὶ τόξ' ἕαντοῦ παισί, τοὺς Εὐρουσθέως 970

Πανδιονιδῶν τεσσάρων ὄντων, Αἰγέως τε καὶ Λύκου καὶ Πάλαντος καὶ τοῦ τετάρτου Νίσου καὶ τῆς Ἀττικῆς εἰς τέτταρα μέρη διαιεθεύσεως ὁ Νίσος τὴν Μεγαρίδα λάχοι καὶ κτίσαι τὴν Νίσαιαν. — Eodem versu quod dixit δωμάτων εἶσω βεβώς, explicandum: 'quamvis domi suae esset'.

V. 956. De locutione ὡς ἔχει 'illico, continuo' significante cfr. Passov. lex. v. ἔχω 4.

V. 957. διελθὼν δ' ἔς βραχὺν χρόνον μονῆς] Sensus videtur μέιναις δ' ἐπὶ βραχύ. Quod dici poterat sine praepositione διελθὼν βραχὺν χρόνον μονῆς. Kirchhoffius conicit διελθὼν δ' ὡς βραχύν.

V. 960. πρὸς οὐδέν' ἠμιλλᾶτο] 'certabat cum adversariis, qui nulli erant'. Sic statim: οὐδενὸς ἀκοήν ὑπειπών, 'praefatus, ut audirent', spectatores scilicet, 'qui nulli aderant'. In quo facile patet praeconis illud carmen significari: ἀκούετε λεῶ. Vide Plutarchi Theseum cap. XIII. Verbi ὑπειπεῖν exemplum praebet idem Tom. X p. 18

Hutt. (T. II p. 471 F) εὐ δὲ καὶ ο ποιητικὸς Ἀχιλλεύς ὑπειπών, τοῖος ἔων, οἷος οὔτις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων, ἐπήνεγκεν. Ἐν πολέμῳ ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονές εἴσι καὶ ἄλλοι. Dio Chrys. Tom. I p. 567 R νυνὶ δὲ ἐπ' αὐτὸ (τὸ πρᾶγμα) βαδιοῦμαι, τοσοῦτον ὑπειπών. Alia citavit Porsonus ad Aristoph. Plut. 998. [Artificiosa videtur haec interpretatio. Fortasse poeta νίκην pro ἀκοήν scripsit i. e. 'victoriam ex adversario reportatam qui nullus erat'. Idem Reiskium proposuisse video].

V. 963. τῷ λόγῳ] ut ipse dicebat, 'angeblich'. Herodot. I 205 ταύτην πέμπων ὁ Κῦρος ἐμνᾶτο τῷ λόγῳ. Dionys. A. R. III 73 παρόντων αὐτοῖς συχνηῶν ἐκ τῆς συνωμοσίας, ἀγροίκων δὲ τῷ λόγῳ. Plutarch. Demetr. p. 910 E τῷ μὲν λόγῳ πρὸς τὰ οἴκοι, τῇ δ' ἀληθείᾳ πρὸς τὸν Λυσίμαχον.

V. 965. τίς ὁ τρόπος ξ. τῆσδε;] quid sibi vult ista, quam dicis, peregrinatio? Conf. Phoen. 390. Soph. Oed. R. 99 ibique Erfurdt.

δοκῶν φονεύειν. οἱ δὲ ταρβοῦντες φόβῳ
 ᾤρουον ἄλλος ἄλλοσ', ἐς πέπλους ὃ μὲν
 μητρὸς ταλαίνης, ὃ δ' ὑπὸ κίονος σκιάν,
 ἄλλος δὲ βωμὸν ὄρνις ὡς ἔπηξ' ὕπο.
 βοᾷ δὲ μήτηρ, ᾧ τεκῶν, τί δρᾷς; τέκνα 975
 κτείνεις; βοᾷ δὲ πρέσβυς οἰκετῶν τ' ὄχλος.
 ὃ δ' ἐξελίσσων παῖδα κίονος κύκλω
 τόρνευμα δεινὸν ποδὸς ἐναντίον σταθεῖς
 βάλλει πρὸς ἤπαρ· ὕπτιος δὲ λαῖτους
 ὀρθοστάτας ἔδευσεν ἐκπνέων βίον. 980
 ὃ δ' ἠλάλαξε κάπεκόμπασεν τάδε·
 ,εἷς μὲν νεοσσὸς ὃδε θανῶν Εὐρυσθέως
 ἔχθραν πατρῶαν ἐκτίνων πέπτωκέ μοι.
 ἄλλῳ δ' ἐπεῖχε τόξ', ὃς ἀμφὶ βωμίαν
 ἔπηξε κρηπίδ', ὡς λεληθέναι δοκῶν. 985
 φθάνει δ' ὃ τλήμων γόνασι προσπεσὼν πατρὸς
 καὶ πρὸς γένειον χεῖρα καὶ δέρον βαλῶν,
 ,ᾧ φίλτατ', ἀνδᾶ, ,μή μ' ἀποκτείνης, πάτερ·
 σὸς εἰμι, σὸς παῖς· οὐ τὸν Εὐρυσθέως ὀλεῖς.'

V. 971. Ταρβοῦντες φόβῳ] Sic Soph. Trach. 176 φόβῳ ταρβοῦσαν. Phil. 225 ὄκνω δέισαντες. Oed. Col. 1626 φόβῳ δέισαντες. Etsi haec partim ambigua esse monuit Lobeckius Paralip. II p. 527. Conf. annot. ad v. 77.

V. 978. Vulgatur πόρνευμα, quod Henricus Stephanus scripsit pro τόρνευμα, quam lectionem habet Ald. At quod A. Matthiaeus proposuit τόρνευμα, ipse codex indicat descriptione τόρνευμα. Hoc τόρνευμα interpretatur Matthiaeus per ἔλιγμα, κύκλωμα, circumactionem Herculis circa columnam cum rotatione circini comparatam dicens. Aptiorem verborum collocationem restituit Nauckius hunc in modum: ὃ δ' ἐξελίσσων κίονος κύκλω ποδὸς τόρνευμα δεινόν, παῖδ' ἐναντίον σταθεῖς: 'ille autem circa columnam ducens horribilem gyrum etc.' Cfr. Tro. 3 Νηρηΐδων χοροὶ κάλλιστον ἴχνος ἐξελίσσω-

σιν ποδός. Sed alium scrupulum inicit v. 991; hunc enim recte huc (post 978) transponit Herwerdenus, cum illo loco non telorum, sed clavae usus memoretur. At qui rem accuratius consideraverit, inveniet verba ἐναντίον σταθεῖς et v. 991 male coniungi. Itaque dittographiam quae vocatur agnoscere nobis videmur versus 978 et 991 ὃ δ' ἐξελίσσων κίονος κύκλω πόδα, ὡς ἐν τὸς ἔστη παῖς λυγροῦ τοξεύματος, βάλλει πρὸς ἤπαρ, quae ipse poeta scripsisse putandus est, et ὃ δ' ἐξελίσσων παῖδα κίονος κύκλω κτέ.

V. 985. ὡς . . δοκῶν] De hac abundantia cfr. Soph. O. R. 1178 ὡς ἄλλην χθόνα δοκῶν ἀποίσειν, Herod. VII 213 ἠλθέ οἱ ἐς λόγους ὡς μέγα τι παρὰ βασιλέως δοκέων οἴσεσθαι.

V. 989. Optime Elmsleius coniecit: σὸς εἰμι· σὸν παῖδ', οὐ τὸν Εὐρυσθέως ὀλεῖς.

- ὁ δ' ἀγριαπὸν ὄμμα Γοργόνος στρέφω,
 ὡς ἐντὸς ἔσθη παῖς λυγροῦ τοξεύματος,
 μυδροκτύπον μίμημ', ὑπὲρ κάρα βαλῶν
 ξύλον καθῆκε παιδὸς ἐς ξανθὸν κάρα,
 ἔρρηξε δ' ὅστ' αἰ. δεύτερον δὲ παιδ' ἐλών,
 χωρεῖ τρίτον θῦμ' ὡς ἐπισφάξων δυοῖν. 990
 ἀλλὰ φθάνει νιν ἢ τάλαιν' εἴσω δόμων
 μίτηρ ὑπεκλαβοῦσα, καὶ κλήει πύλας.
 ὁ δ' ὡς ἐπ' αὐτοῖς δὴ Κυκλωπίοισιν ὦν
 σκάπτει μοχλεῦει θύρετρα, κὰκβαλῶν σταθμὰ
 δάμαρτα καὶ παιδ' ἐνὶ κατέστρωσεν βέλει. 995
 κἀνθένδε πρὸς γέροντος ἰππεύει φόνον·
 ἀλλ' ἦλθεν εἰκῶν, ὡς ὄρᾶν ἐφαίνετο,
 Παλλὰς κραδαίνουσ' ἔγχος ἐπὶ λόφῳ κέαρ,
 κᾶρριψε πέτρον στέρνον εἰς Ἡρακλέους,
 ὅς νιν φόνου μαργῶντ' ἐπέσχε κεῖς ὕπνου 1000
 καθῆκε· πίτνει δ' ἐς πέδον, πρὸς κίονα
 νῶτον πατάξας, ὅς πεσήμασι στέγης
 διχορραγῆς ἔκειτο κρηπίδων ἐπι.
 ἡμεῖς δ' ἔλευθεροῦντες ἐκ δρασμῶν πόδα 1010
 σὺν τῷ γέροντι δεσμὰ σειραίων βρόχων 1009
 ἀνήπτομεν πρὸς κίον', ὡς λήξας ὕπνου
 μηδὲν προσεργάσαιτο τοῖς δεδραμένοις.

V. 992. Verba *μυδροκτύπον μίμημα* per appositionem adiecta sunt ad *βαλῶν ὑπὲρ κάρα καθῆκε*, ut significant idem fere quod *δίλην μυδροκτυποῦντος*.

V. 1000. *κατέστρωσεν*] Vulgare erat *κατέβαλεν*. Sed illo et Herodotus usus est VIII 53 *ἐπεὶ δὲ σφι πάντες κατέστρωοντο*, et Xenoph. *Cyrop.* III 3, 64. Aelian. *N. A.* VII 2 p. 154, 6. Agathias *Hist.* II 9 p. 84, 2 Nieb. quos laudavit Muggravius. Adde Jacobs. ad *Anth. Palat.* p. 393.

V. 1001. [*ἰππεύει*] figurate i. e. festinat, 'er fliegt'. Cfr. Phoen. 212. Suppl. 994. BOTHIVS.

V. 1002. Pro *ἦλθεν εἰκῶν* con-

iecit Schneidewinus *ἦλθε καιρόν*. Cum dictione *ὡς ὄρᾶν ἐφαίνετο* cfr. Plat. *Phaed.* p. 84 C *ὡς ἰδεῖν ἐφαίνετο*, ubi vide Wyttenbach.

V. 1003. Verba *ἐπὶ λόφῳ κέαρ* corrupta Canterus in *ἐπίλογγον χερί* mutanda censet, Hartungus in *ἐπίλοφος κάρα*. Videtur versus ex duobus contaminatus et aegidis atque galeae mentio facta fuisse.

V. 1005. Cfr. Phoen. 1156 *ἀλλ' ἔσχε μαργῶντ' αὐτόν . . λάαν ἐμβαλῶν κάρα*, Soph. *Ai.* 50 *ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνον*.

V. 1010. Recte Barnesius: 'liberantes a fuga pedem, i. e. revertentes ex fuga'.

εὔδει δ' ὁ τλήμων ὕπνον οὐκ εὐδαίμονα,
 παῖδας φονεύσας καὶ δάμαρτ'· ἐγὼ μὲν οὖν
 οὐκ οἶδα θνητῶν ὅστις ἀθλιώτερος. 1015

ΧΟ. ὁ φόνος ἦν ὃν Ἀργολίς ἔχει πέτρα
 τότε μὲν περισαμότατος καὶ ἄπιστος
 Ἑλλάδι τῶν Δαναοῦ παίδων·
 τὰ δ' ὑπερέβαλε, παρέδραμε τὰ τότε κακά. 1020

τάλανι διογενεῖ κόρφῳ μονοτέκνου Πρόκνης

V. 1016—1086. Post nuntii narrationem chorus nihil sibi ista Herculis liberorum caede crudelius unquam factum videri, seque dubitare ostendit, quibus satis dignis tantam cladem naeniis prosequatur. Tum panditur domus, atque machinatione ἐκκνήληματος sub adspectum subiciuntur et caesorum corpora et ipse Hercules, vinculis constrictus et columnae alligatus. Postremo Amphitryo tristi vultu nec sine timore progreditur, veteres amicos hortans, ne fletu et clamore Herculem somno oppressum excitent: quo expergefatto periculum esse, ne urbem, patrem, domum perditum eat. Ac tamen Hercule inter illorum conquestiones ac ploratus commovente se ac denique soporem excutiente et ipse profugit et illos, ut ab homine furioso sibi caveant, monet. — Cum facile quindecim partes choricorum discernantur (septem in v. 1016—1041, octava v. 1045 sq., nona v. 1051—1053, decima v. 1057, undecima v. 1060, duodecima v. 1065—1068, tertia decima v. 1071, quarta decima v. 1077—1080, quinta decima v. 1087 sq.), eas non sine probabilitate quis singulis choreutis assignaverit.

V. 1016. De Danaidum facinore vide Apollod. II 1, 5. — Ἀργολίς πέτρα ut Τρωάδος ἀπὸ πέτρας Tro. 523. Cfr. fr. 307 ξεστόν ὄχθον Δαναϊδῶν ἔδρα-

μάτων, Or. 871 ἄκραν, ὃν φασὶ πρῶτον Δαναὸν Αἰγύπτῳ δίκας διδόντ' ἀθροῖσαι λαὸν εἰς κοινὰς ἔδρας. — τότε μὲν, 'olim'. Sic Iph. Aul. 46 σῆ γὰρ μ' ἀλόχῳ τότε Τυνδάρεως πέμπει φερνήν. Or. 99 ὀφέ γε φρονεῖς εὖ, τότε λιποῦς' αἰσχρῶς δόμονς. Vide Brunck. ad Aristoph. Lys. 1023. Schaef. ad Iulian. p. IV. Verbis τότε μὲν opponitur sensus: 'sed nunc hoc malum illustrius est'. Περισαμότατος καὶ ἄπιστος. Diversos gradus coniungi nec ratio prohibet nec usus. Cycl. 315 κομπὸς γενήσει καὶ λαλίστατος, Κύκλωψ. Plut. Coriol. 24 ὅτι κακὸν τὸν ὀρχηστὴν ἔστειλαν αὐτῷ πρὸ τῆς πομπῆς καὶ ἀτερπέστατον. Alciphr. Ep. III 6 ἡ πάμφαγος αὕτη καὶ παμβορωτάτη γαστήρ. Neque vero refert, praecedat superlativus an subsequatur. Vide Herodian. Hist. III 9 p. 69, 26. coll. III 1 p. 56, 23 Bekk. Plura quaerenti suppeditabunt Davis. ad Cic. de N. D. I 21. Wopkens. Lect. Tull. II 16. A. Matthiae. ad Cic. p. Milon. XXVII 74. Lobeck. Paralip. T. I p. 41. II p. 540.

V. 1021. Fabulam narrat Apollod. III 44, 8. Ovid. Met. VI 424. Τάλανι delendum conicit Nauckius, ut duo dochmii efficiantur. Dativum commodi διογενεῖ κόρφῳ posuit poeta pro gen. a nomine φόνον apto, ne genitivi cumularentur.

φόνον ἔχω λέξαι θυόμενον μούσαις·
σὺ δὲ τέκνα τρίγωνα τεκόμενος, ὦ δάϊε,
λυσσάδι συγκατειργάσω μοίρα.

ἔ ἔ, τίνα στεναγμὸν 1025
ἢ γόον ἢ φθιτῶν ᾠδὴν ἢ τίν' Ἄι-
δα χορὸν ἀγήσω;

φεῦ φεῦ·
ἴδεσθε, διάνδιχα κληῖθρα
κλίνεται ὑψιπύλων δόμων. 1030

ᾠμοι.
ἴδεσθε τὰ τέκνα πρὸ πατρὸς
ἄθλια κείμενα δυστάνου,
εὐδοντος ὕπνον δεινὸν ἐκ παίδων φόνου.

περὶ δὲ δεσμὰ καὶ πολύβροχ' ἀμμάτων 1035

V. 1022. Recte θυόμενον Μούσαις, nisi poeta scripsit μελούμενον Μούσαις, interpretari videtur A. Matthiae: 'Proprie ipse Procnae filius ἐθύετο. Pro eo φόνος θύεσθαι dicitur, et cum haec immolatio postea carminibus celebraretur, θύεσθαι Μούσαις.'

V. 1024. Alterum dochmium restituit Kirchhoffius addens σᾶ (συγκατειργάσω σᾶ μοίρα). F. W. Schmidtus scripsit sententiae accommodata συγκατειργάσω σὺν ὄρμᾳ. Fortasse fuit συγκατειργάσω μοι διπᾶ. Cfr. Ant. 929 αὐταὶ ψυχῆς ῥιπαί, 135 μαινομένα ξὺν ὄρμᾳ βακχεύων ἐπέπνει ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων.

V. 1026. Videntur Graeci χορὸν et χορείαν nonnunquam de carminibus cum choreis coniunctis adhibuisse. Aristoph. Ran. 247 χορείαν ἐφθεγξάμεσθα. Thesm. 103 χορεύσασθαι βοάν. Plato Legg. II p. 788 A (p. 654 B ed. Steph.) χορεία γε μὴν ὄρχησίς

τε καὶ ᾠδῆ τὸ σύνολόν ἐστι. p. 795 C χορεία δὲ τὸ ξυναμφοτέρων κληθείη. Clemens Alex. p. 308 c [ed. Colon. p. 133, 15, ed. Sylb. p. 365 ed. Pott.] χορείαν inter poematum species recenset. MUSGR.

V. 1033. ἄθλια] pro appositione est. Soph. Trach. 936 κἀνταῦθ' ὁ παῖς δύστηνος οὐτ' ὀδυρμάτων Ἐλείπετ' οὐδέν. Lucian. T. III p. 51 ἀτὰρ καὶ οὐτος αὐτὸς — ἀνασκολοπισθήσεται ἄθλιος. p. 55 αὐτὸς μηδὲ δειπνήσας ἄθλιος ἐν αὐτῇ. Adde T. VII p. 54, 71, 156, 165. Cic. in Vatin. c. X ut homo consularis exclusus miser puncto temporis spoliaretur beneficio et aequitate legis tuae.

V. 1035. περὶ adverbialiter positum; quod sequitur ἀμφί prae-positionis vice fungitur. Prae-positiones περὶ et ἀμφί coniungi satis constat: vide Spitznerum ad Hom. II. XVII 290.

ἑρείσμαθ' Ἡράκλειον
ἀμφὶ δέμας τάδε λαῖνοις
ἀνημμένα κίοσιν οἴκων.

ὃ δ', ὥς τις ὄρνις ἄπτερον καταστένων
ᾠδίνα τέκνων, πρέσβυς ὑστέρῳ ποδί, 1040
πικρὰν διώκων ἤλυσιν, πάρεσθ' ὄδε.

ΑΜ. Καδμεῖοι γέροντες, οὐ σῖγα σῖ-
γα τὸν ὕπνω παρειμένον ἐάσεται ἐκ-
λαθέσθαι κακῶν;

ΧΟ. κατὰ σὲ δακρύοις στένω, πρέσβυ, καὶ 1045
τέκεα καὶ τὸ καλλίνικον κᾶρα.

ΑΜ. ἑκαστέρῳ πρόβατε, μὴ
κτυπεῖτε, μὴ βοᾶτε, μὴ
τὸν εὐδι' ἰάοντα
ὑπνώδεά τ' εὐνᾶς ἐγείρετε. 1050

ΧΟ. οἴμοι.
φόνος ὅσος ὄδ'. ΑΜ. ᾗ ᾗ διά μ' ὀλεῖτε. ΧΟ. κεχυ-
μένος ἐπαντέλλει.

ΑΜ. οὐκ ἀτρεμαῖα θρηῆνον αἰάζει, ὧ γέροντες;
ἢ δέσμ' ἀνεγειρόμενος χαλάσας ἀπολεῖ πόλιν, 1055
ἀπὸ δὲ πατέρα μέλαθρά τε καταρρήξει.

ΧΟ. ἀδύνατ' ἀδύνατά μοι.

ΑΜ. σῖγα· πνοᾶς μάθω· φέρε πρὸς οὓς βάλω.

V. 1039. Cfr. Hom. Od. 16, 216
κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἢ
τ' οἰωνοί, φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ
γαμφώνυχες οἰσί τε τέκνα ἀγρό-
ται ἐξείλοντο πάρος πετεηνὰ
γενέσθαι, Aesch. Ag. 50 sqq.,
Soph. Ant. 424.

V. 1041. πικρὰν διώκων ἤλυσιν]
Comparavit Musgravius Aesch.
Eum. 403 ἐνθεν διώκουσ' ἤλθον
ἄτρυτον πόδα. Sept. 371 σπουδῆ
διώκων πομπίμους χνοᾶς πο-
δοῖν. Pers. 84 Σύριον θ' ἄρμα
διώκων.

V. 1049. Poetae haec resti-
tuenda videntur: τὸν εὐδι' ἰάον-
τά θ' ὕπνω τ' εὐδοντ' ἐγείρητ'
εὐνᾶς, ita ut extremum μὴ vim

finalem habeat. Cfr. Soph. O.
R. 65 οὐχ ὕπνω γ' εὐδοντά
(*'somno sopitum'*, ut est Verg.
Aen. I 680) μ' ἐξεγείρετε.

V. 1056. ἀπὸ δὲ] *repete ὀλεῖ.*
Sic Herodotus VIII 89 ἀπὸ μὲν
ἔθανε ὁ στρατηγός, — ἀπὸ δὲ
ἄλλοι πολλοὶ τε καὶ ὀνομαστοί.
Vide Krueg. II § 68, 47, 3.

V. 1057. ἀδύνατά μοι scil.
ἀτρεμαῖα θρηῆνον αἰάζειν *prae*
dolore.

V. 1059. σῖγα, πνοᾶς μάθω]
De hoc coniunctivi post impe-
rativos usu *praeter Elmsleium*
ad Med. 1242 disputavit Her-
mannus de part. ἄν p. 89 sq.
Krueg. I § 54, 2, 1.

- XO. εὔδει; AM. ναί, εὔδει ὕπνον ὀλόμενον, ὃς ἔ- 1060
 καν' ἄλοχον, ἔκανε δὲ τέκεα τοξήφει
 ψαλμῶ τοξεύσας.
- XO. στέναξέ νυν AM. στενάξω. 1065
- XO. τέκνων ὄλεθρον AM. ᾧ μοι.
- XO. σέθεν τε παιδός. AM. αἰαί.
- XO. ᾧ πρέσβυ AM. σίγα, σίγα·
 παλίντροπος ἐξεγειρόμενος στρέφεται·
 φέρ' ἀπόκρυφον δέμας ὑπὸ μέλαθρον κρύψω. 1070
- XO. θάρσει· νύξ ἔχει βλέφαρα παιδὶ σῶ.
 AM. ὄραθ' ὄρατε.
 τὸ φάος ἐκλιπεῖν ἐπὶ κακοῖσιν οὐ
 φεύγω τάλας, ἀλλ' εἴ με κανεῖ πατέρ' ὄντα,
 πρὸς δὲ κακοῖς κακὰ μῆσεται, 1075
 πρὸς Ἐρινύσι θ' αἷμα σύγγονον ἔξει.
- XO. τότε θανεῖν σε χρῆν, ὅτε δάμαρτι σᾶ
 φόνον ὁμοσπόρων
 ἔμολες ἐκπράξας
 Ταφίων περίκλυστον ἄστν πέρσας. 1080
- AM. φυγᾶ, φυγᾶ, γέροντες, ἀποπρὸ δωμάτων

V. 1069. Hermannus metri causa probabiliter ἐξανεγειρόμενος scripsit.

V. 1070. ἀπόκρυφον — κρύψω] Sic Soph. Ant. 85 κρυφῆ δὲ κεῦθε. Dionys. A. R. III 21 κρύπτουσα τὸ πάθος ἀπόρητον. Verg. Aen. III 237 et scuta latentia condunt. Ovid. Met. VIII 718 simul abdita textit Ora frutex. X 449 tegunt nigrae latitantia sidera nubes. Conf. Lobeck. ad Ai. 517, nos supra ad v. 641 et ad Heracl. 574.

V. 1073. ἐπὶ κακοῖσιν] Iph. A. 456 καὶ γάρ μ' ἀπώλεσ' ἐπὶ κακοῖς, ἃ μοι πάρος, Ἐλθοῦσ' ἄκκλητος. Plutarch. Nic. c. 13 p. 532B καὶ δεῖσθαι τῶν πολιτῶν, ὅπως ἐπὶ συμφορᾷ τσαύτη τὸν υἱὸν αὐτοῦ — ἀφᾶσι τῆς στρατείας.

V. 1074. ἀλλ' εἴ με κανεῖ — μῆσεται — ἔξει] Ex verbo φεύ-

γω hic intellegendum τοῦτο δέδοικα vel τοῦτο δεινόν.

V. 1076. Recte censet R. Klotzcius, πρὸς Ἐρινύσιν αἷμα σύγγονον ἔξει eadem ratione dici atque πρὸς Ἐρινύσιν Ἐρινύσας (sive πρὸς αἷματι συγγόνῳ αἷμα σύγγονον) ἔξει ('piaculum piaculo addet').

V. 1079. Libri habent ἔμελλες ἐκπράξειν. Metro, non sententiae satisfacit quod Matthiaeus coniecit ἔμολες ἐκπράξων. Scripsi ἔμολες ἐκπράξας. Nam apparet poetam dicere velle: 'cum capta urbe splendida victoris laude ornatus redires' i. e. in summa gloria et celebritate. Vitium inde repetendum, quod verbum ἔμολες in ἔμελλες depravatam ultro infinitivus consecutus est. Idem iam Hartungum scripsisse video.

- διώκετε, φεύγετε μάργον
 ἄνδρ' ἐπεγειρόμενον.
 τάχα φόνον ἐτέρων ἐπὶ φόνῳ βαλῶν 1085
 ἀν' αὐτὴν βακχεύσει Καδμείων πόλιν.
- XO. ᾧ Ζεῦ, τί παιδ' ἤχθηρας ᾧδ' ὑπερκότως
 τὸν σόν, κακῶν δὲ πέλαγος ἐς τόδ' ἤγαγες;
- HP. ἔα.
 ἔμπρους μὲν εἰμι καὶ δέδορχ', ἄπερ με δεῖ,
 αἰθέρα τε καὶ γῆν τόξα θ' ἡλίου τάδε 1090
 ὡς δ' ἐν κλύδωνι καὶ φρενῶν ταράγματι
 πέπτωκα δεινῶ, καὶ πνοῆς θερμᾶς πνέω,
 μετάρσι', οὐ βέβαια, πνευμόνων ἄπο.
 ἰδοῦ, τί δεσμοῖς ναῦς ὅπως ὠρμισμένος
 νεανίαν θώρακα καὶ βραχίονα, 1095
 πρὸς ἡμιθραύστῳ λαῖνῳ τυκίσματι
 ἡμεῖς, νεκροῖσι γείτονας θάκους ἔχων;
 πτερωτά τ' ἔγχη τόξα τ' ἔσπαρται πέδῳ,
 ἃ πρὶν παρασπίζοντ' ἐμοῖς βραχίουσιν
 ἔσῳξε πλευρᾶς ἐξ ἐμοῦ τ' ἐσώζετο. 1100
 οὐ πού κατῆλθον αὐτίς εἰς Ἄιδου πάλιν
 Εὐρυσθέως διάυλον [εἰς Ἄιδου] μολῶν;
 ἀλλ' οὔτι Σισύφειον εἰσορῶ πέτρον
 Πλούτωνά τ' οὐδὲ σκῆπτρα Δῆμητρος κόρης.
 ἔκ τοι πέπληγμαί· ποῦ ποτ' ὦν ἀμηχανῶ; 1105

V. 1083. διώκετε] intransitive ut Heracl. 611 παρὰ δ' ἄλλαν ἄλλα μοῖρα διώκει.

V. 1089. ἄπερ με δεῖ] quae sanum vigilantemque decet videre.

V. 1092. Menander p. 10 ὑπιον, μόλις λαλοῦντα καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω, ubi vide Meinekium. Dionys. Halic. A. R. XI 28 fin. ἀσθμαίνων ἔτι καὶ μετέωρος τὸ πνεῦμα.

V. 1098. πτερωτά τ' ἔγχη] sagittae. Soph. Trach. 513 τόξα καὶ λόγχας ῥόπαλόν τε τινάσσων, ubi v. Brunck.

V. 1100. Elmsleius πλευρά τ' formas πλευράι, πλευραῖς, πλευράς intragitorum scriptis vitiosas esse

ratus. Quam opinionem exposit Hermannus ad Soph. Ai. 1389.

V. 1101. οὐ πού pro οὐ πώ restituit Dindorfius. Cfr. Iph. A. 670 οὐ πού μ' ἐς ἄλλα δώματ' οἰκίζεις, πάτερ; Hel. 135 οὐ πού νιν Ἑλένης αἰσχρὸν ὄλεσεν κλέος; ib. 600, El. 235, Iph. T. 930, Med. 695. Duobus ultimis locis libri habent ἦπον vel οὐ πώ.

V. 1102. Verba εἰς Ἄιδου ex proximo versu repetita sunt. Deest nomen unde pendeat gen. Εὐρυσθέως. Piersonus coniecit Εὐρυσθέως διάυλον ἐντολαῖς μολῶν; ut est infra v. 1278.

V. 1105. ἔκ τοι πέπληγμαί] Idem hemistichium bis posuit in

ὦή, τίς ἐγγὺς ἢ πρόσω φίλων ἐμῶν,
δύσγνοϊαν ὅστις τὴν ἐμὴν ἰάσεται;
σαφῶς γὰρ οὐδὲν οἶδα τῶν εἰωθότων.

- AM. γέροντες, ἔλθω τῶν ἐμῶν κακῶν πέλας;
XO. κᾶγωγε σὺν σοί, μὴ προδοὺς τὰς συμφοράς. 1110
HP. πάτερ, τί κλαίεις καὶ συναμπίσχει κόρας,
τοῦ φιλτάτου σοι τηλόθεν παιδὸς βεβῶς;
AM. ὦ τέκνον· εἶ γὰρ καὶ κακῶς πράσσω ἐμός.
HP. πράσσω δ' ἐγὼ τί λυπρόν, οὐ δακρυροεῖς;
AM. ἂ κἄν θεῶν τις, εἰ πάθοι, καταστένοι. 1115
HP. μέγας γ' ὁ κόμπος, τὴν τύχην δ' οὐπω λέγεις.
AM. ὀρᾶς γὰρ αὐτός, εἰ φρουῶν ἤδη κυρεῖς. 1117
HP. παπαῖ, τόδ' ὡς ὑποπτον ἠνίξω πάλιν. 1120
AM. καί σ', εἰ βεβαίως εἶ φρονεῖς, ἤδη σκοπῶ. 1121
HP. ἐπεὶ τί καινὸν ὑπογράφει τῶμῳ βίῳ; 1118
AM. εἰ μηκέθ' Αἰδοῦ βᾶκχος εἶ, φράσαιμεν ἄν.
HP. οὐ γὰρ τι βακχεύσας γε μέμνημαι φρένας. 1122
AM. λύσω, γέροντες, δεσμὰ παιδός, ἢ τί δρωῖ;
HP. καὶ τόν γε δήσαντ' εἶπ'· ἀναινόμεσθα γάρ.
AM. τοσοῦτον ἴσθι τῶν κακῶν· τὰ δ' ἄλλ' ἔα. 1125
HP. ἄρκεῖ σιωπὴ γὰρ μαθεῖν ὃ βούλομαι;

Hippolyto v. 342. 934. Or. 1047
ἐκ τοῖ με τήξεις. — ποῦ . . ἀμηχανῶ:
Notum est illud genus dicendi, quo participium, non verbum fin. ad id pertinet, quod in interrogatione positum est ('ubi tandem positus locum ignoro?'). Vide annot. ad v. 1407. Itaque non opus videtur vel cum Valckenario (ad Eur. Hipp. 934) ποῦ ποτ' εἶμ', ἀμηχανῶ vel cum Nauckio ποῦ ποτ' ὦν ἀμνημονῶ; (ut Heracl. 638 ποῦ σοι συντυχῶν ἀμνημονῶ;) scribere.

V. 1112. τηλόθεν: cfr. Krueg. I § 41, 12, 14.

V. 1114. πράσσω — τί λυπρόν;] De hac constructione dictum est ad Heracl. 438, ad Alc. 605. De constructione οὐ δακρυροεῖς vide Krueg. II § 47, 21, 1 et 2.

V. 1118. 'Quia quid novi rebus meis incommodi significas?' Dionys. A. R. XI 13 καλαὶ γὰρ αἱ πρώται σου τῶν πολιτικῶν ἔργων ὑποθέσεις ἐγένοντο, καὶ μεγάλας ὑπέγραψαν ἡμῖν ἀρετῆς ἐλπίδας. Lucian. T. III p. 234 Bip. καὶ που καὶ μειράκια ὠραῖα διακινούμενα (an διακονούμενα?) καὶ ἠρέμα προσμειδιῶντα γλαφυρωτέραν ὑπογράφει σοι τὴν μέλουςαν διατριβήν.

V. 1120. Dobraeus probabiliter coniecit εἰς ὑποπτον pro ὡς ὑποπτον.

V. 1126. Hippol. 911 σιγᾶς; σιωπῆς δ' οὐδὲν ἔργον ἐν κακοῖς. fr. 127 σιγᾶς, σιωπὴ δ' ἄπορος ἐρμηνεύς λόγων.

Ibid. ἄρκεῖ σιωπὴ γὰρ κτέ.] i. e. οὐκ ἔάσω· σιωπὴ γὰρ οὐκ ἄρκεῖ κτέ.

- AM.* ὦ Ζεῦ παρ' Ἥρας ἄρ' ὄρας θρόνων τάδε;
HP. ἀλλ' ἤ τι κείθεν πολέμιον πεπόνθαμεν;
AM. τὴν θεὸν ἐάσας τὰ σὰ περιστέλλου κακά.
HP. ἀπωλόμεσθα· συμφορὰν λέξεις τίνα; 1130
AM. ἰδοὺ θεάσαι τάδε τέκνων πεσήματα.
HP. οἴμοι· τίν' ὄψιν τήνδε δέρομαι τάλας;
AM. ἀπόλεμον, ὦ παῖ, πόλεμον ἔσπευσας τέκνοις.
HP. τί πόλεμον εἶπας; τούσδε τίς διώλεσεν;
AM. σὶ καὶ σὰ τόξα καὶ θεῶν ὄς αἴτιος. 1135
HP. τί φῆς; τί δράσας; ὦ κάκ' ἀγγέλλων πάτερ.
AM. μανείς· ἐρωτᾶς δ' ἄθλι' ἐρμηνεύματα.
HP. ἤ καὶ δάμαρτός εἰμ' ἐγὼ φονεὺς ἐμῆς;
AM. μιᾶς ἅπαντα χειρὸς ἔργα σῆς τάδε.
HP. αἰαῖ· στεναγμῶν γάρ με περιβάλλει νέφος. 1140
AM. τούτων ἕκατι σὰς καταστένω τύχας. 1141
HP. ποῦ δ' οἴστρος ἡμᾶς ἔλαβε; ποῦ διώλεσεν; 1144
AM. ὄτ' ἀμφὶ βωμὸν χεῖρας ἠγνίζου πυρί. 1145
HP. ἤ γὰρ συνήραξ' οἶκον ἐν βακχεύμασιν; 1142
AM. οὐκ οἶδα πλὴν ἔν, πάντα δυστυχεῖ τὰ σά. 1143

V. 1127. παρὰ Ἥρας θρόνων, iuxta solium Iunonis, quod cum ara Iovis coniunctum (cfr. v. 922) conspiciebatur. De genetivo θρόνων cfr. Tro. 523 λεῶς Τρωάδος ἀπὸ πέτρας σταθεῖς, Krueg. I § 50, 8, 13.

V. 1131. Aristoph. Equit. 997 ἰδοὺ θεάσαι, κούχ ἅπαντας ἐκφέρω. Soph. Trach. 1079 ἰδοὺ θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας.

V. 1133. ἀπόλεμον πόλεμον dicit certamen ac dimicationem, quae adversus liberos, non, ut ea, quae iure hoc nomine appellari potest, adversus hostes suscepta est. Alio modo iisdem verbis usus est Aeschylus Prom. 904 ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, adversus deos scilicet. Conf. annot. ad Hecub. 612, ad Helen. 362, interpp. Lucian. T. III p. 557 Bip., Lobeck. Paralip. I p. 229. De dativo τέκνοις vide ad Med. 74.

V. 1136. τί δράσας;] Cum Amphitryo respondeat μανείς, exspectes potius τί παθῶν; Sed vide annotata ad Alcest. 71.

V. 1139. ἔργα τινός saepe dicuntur qui alicuius opera vel manu interempti sunt. Aesch. Agam. 1404 οὗτός ἐστιν Ἀγαμέμνων ἐμὸς Πόσις, νεκρὸς δέ, τῆσδε δεξιᾶς χειρὸς Ἔργον, δικαίας τέκτονος. Plutarch. Brut. c. XXXIII ἔκειτο Πομπήϊος Μάγνος τῆς Θεοδότου ῥητορείας καὶ δεινότητος ἔργον. Eumen. XVII πάντως κάκει κτεινόμενος ὑμέτερον ἔργον εἰμί. Plura dedit Hoogev. ad Vig. p. 90 a. Wernsdorf. ad Himer. p. 664.

V. 1140. στεναγμῶν νέφος] Similia adscripsimus ad Med. 107.

V. 1142. γὰρ pertinet ad verba ἐν βακχεύμασιν, quae referuntur ad sacra versus superioris.

V. 1143. οὐκ οἶδα πλὴν ἔν] Satis frequens huius formulae

- HP. οἴμοι· τί δῆτα φείδομαι ψυχῆς ἐμῆς, 1146
 τῶν φιλτάτων μοι γενόμενος παίδων φονεύς,
 κούκ εἶμι πέτρας λισσάδος πρὸς ἄλματα,
 ἢ φάσγανον πρὸς ἦπαρ ἑξακοντίσας
 τέκνοις δικαστῆς αἵματος γενήσομαι, 1150
 ἢ σάρκα τὴν ἐμὴν ἐμπρήσας πυρί,
 δύσκληϊαν, ἢ μένει μ', ἀπώσομαι βίου;
 ἀλλ' ἐμποδῶν μοι θανασίμων βουλευμάτων
 Θησεύς ὄδ' ἔρπει, συγγενῆς φίλος τ' ἐμός.
 ὀφθησόμεσθα, καὶ τεκνοκτόνον μύσος 1155
 ἐς ὄμμαθ' ἤξει φιλτάτῳ ξένων ἐμῶν.
 οἴμοι, τί δράσω; ποῖ κακῶν ἐρημίαν
 εὔρω πτερωτὸς ἢ κατὰ χθονὸς μολῶν;
 φέρ', ἀντι - υ κρατὶ περιβάλω σκότον.

usus: vide Hipp. 599. Ion. 311. El. 627. 752. Suppl. 933. Soph. Oed. Col. 1161. Aristoph. Pac. 228.

V. 1146. τί δῆτα φείδομαι] Sic infra v. 1301 τί δῆτά με ζῆν δεῖ; Aesch. Prom. 747 τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος; Soph. Oed. T. 1014. Eurip. Hipp. 1060. Aristoph. Lys. 181. 1159, quos locos Elmslei diligentia collegit.

V. 1147 recte delere videtur Paleius.

V. 1150. δικαστῆς] 'ultor. vindex', monente Marklando ad Suppl. 1215. Sic δικάζειν φόρον El. 1094. ἐκδικάζειν Suppl. 1215. ἐκδικαστῶν 1153.

V. 1151. Alii alia suppleverunt; Elmsleius ἢ σάρκα τὴν τάλαιναν ἐμπρήσας πυρί, L. Dindorfius ἢ σάρκα τήνδε τὴν ἐμὴν πρήσας πυρί coll. Tro. 81. Soph. Ant. 200, Hartungus ἢ σάρκα θερμῶ τὴν ἐμὴν πρήσας πυρί.

V. 1155. τεκνοκτόνον μύσος] 'liberorum caedis piaculum'. Sic v. 1201 αἶμα παιδοφόρον. Bacch. 139 αἶμα τραγοκτόνον. Iph. T. 384 θυσίαις βροτοκτόνοις. Aesch. Eum. 283 καθαρ-

μοῖς χοιροκτόνοις. Dionys. A. R. III 21 συμφορὰ ἀδελφοκτόνος. Copiose hoc genus persecutus est Lobeckius ad Soph. Aiac. 3. 324 ed. sec.

V. 1157. Construendum ποῖ μολῶν, nisi de Hermannii coniectura ποῦ pro ποῖ poni debet. Κακῶν ἐρημία est solitudo malorum, locus ubi mala a conspectu ceterorum remota sunt. Quod Kirchhoffius coniecit κακοῖς, non videtur necessarium esse.

V. 1159. Paleius supplet ἀντιτείνων, non accommodatissime. Male Nauckius scribit φράσον, τί κρατὶ . . σκότον νέφος. Nam φέρε cum coniunctivo, de quo vide ad v. 1059, non φράσον τί . . περιβάλω hic requirimus, ubi Hercules vestimento caput velavisse putandus est, ut ex v. 1198 cognoscitur. Hic ipse locus argumento est, Euripidem fere haec scripsisse: φέρ', ἀλλὰ πέπλων κρατὶ περιβάλω σκότον. Quae si recte se habent, ἀν ex ἀλλά, τι ex π superesse videtur. De ἀλλὰ 'saltem' significante vide ad v. 331.

αἰσχύνομαι γὰρ τοῖς δεδραμένοις κακοῖς, 1160
 κούδ' ἐν κακῶσαι τοὺς ἀναιτίους θέλω 1162
 καὶ τῶδε προστρόπαιον αἶμα προσβαλῶν. 1161

ΘΗΣΕΥΣ.

ἦκω σὺν ἄλλοις, οἱ παρ' Ἀσωποῦ ῥοὰς
 μένουσιν ἔνοπλοι γῆς Ἀθηναίων κόροι,
 σῶ παιδί, πρέσβυ, σύμμαχον φέρων δόρου. 1165
 κληδῶν γὰρ ἦλθεν εἰς Ἐρεχθιδῶν πόλιν,
 ὡς σκῆπτρα χώρας τῆσδ' ἀναρπάσας Λύκος
 ἐς πόλεμον ὑμῖν καὶ μάχην καθίσταται.
 τίνων δ' ἀμοιβὰς ὧν ὑπῆρξεν Ἡρακλῆς
 σώσας με νέρθεν, ἦλθον, εἴ τι δεῖ, γέρον, 1170
 ἢ χειρὸς ὑμᾶς τῆς ἐμῆς ἢ συμμάχων.
 ἔα' τί νεκρῶν τῶνδε πληθύει πέδον;
 οὗ πον λέλειμμαι καὶ νεωτέρων κακῶν
 ὕστερος ἀφῖγμαι; τίς τὰδ' ἔκτεινεν τέκνα;
 τίνος γεγῶσαν τήνδ' ὄρω συνάορον; 1175
 οἱ γὰρ δορός γε παῖδες ἴστανται πέλας,
 ἀλλ' ἄλλο τοί πον καινὸν εὐρίσκω κακόν.

ΑΜ. ὦ τὸν ἐλαιοφόρον ὄχθον ἔχων. . .

ΘΗ. τί χρῆμά μ' οἰκτροῖς ἐκάλεσας προοιμίους;

V. 1161. καὶ τῶδε, etiam Theseo. — προσβαλῶν: cfr. fr. 866 οὗ σοι παραινῶ μηχανωμένη κακὰ ἐχθροῖσι, στυγῆ προσβαλεῖν ἀλάστορα et annot. ad Alc. 315.

V. 1163. σὺν ἄλλοις, οἱ — κόροι] De hac constructione dictum ad v. 238. Alc. 34 νῦν δ' ἐπὶ τῆδ' αὐτὴ χεῖρα τοξήρη φρουρεῖς ὀπίσθας, ἢ τόδ' ὑπέστη — Περίον παῖς. Cic. de Legg. III 5 haec est enim, quam Scipio laudat in libris illis et quam maxime probat temperationem rei publicae.

V. 1169. ὧν ὑπῆρξεν [H.] 'beneficiorum, quae prior in me contulit Hercules'. Isocrates Archid. § 73 οἱ μὲν χάριν ἀποδιδόντες ὧν εὐπεπόνθασιν, οἱ δὲ κομμεῖσθαι προσδοκῶντες ὧν ἂν

προὑπάρξωσιν. Conf. Viger. p. 307 sq. Valcken. ad Phoen. 1576.

V. 1170. De constructione verbi δεῖν cum accusativo vide Krueg. II § 47, 16, 2. Schoemann. ad Isaeum p. 380.

V. 1173. νεωτέρων κακῶν] Pind. Pyth. IV 275 μὴ τι νεώτερον ἐξ αὐτῶν ἀναστήσης κακόν. Herodot. III 62 οὐ μὴ τί τοι ἔκ γε ἐκείνου νεώτερον ἀναβλάστη, ubi quidam libri κακόν inserunt. Conf. annot. ad Med. 37.

V. 1178. τὸν ἐλαιοφόρον ὄχθον] arcem Athenarum dicit, in qua primum olea visa est. Vide annot. ad Heraclid. 781. In fine versus ἀναξ addendum suspicatur Hermannus, ut dimeter dochmiacus expleatur.

V. 1179. τί χρῆμα; quare? v. ad Hec. 977.

- ΑΜ.* ἐπάθομεν πάθεα μέλεα πρὸς θεῶν. 1180
- ⊙ *Η.* οἱ παῖδες οἶδε τίνες, ἐφ' οἷς δακρυροοεῖς;
ΑΜ. ἔτεκε μὲν νιν οὐμὸς ἴνις τάλας,
 τεκόμενος δ' ἔκανε φόνιον αἶμα τλάς.
- ⊙ *Η.* εὐφημα φώνει.
ΑΜ. βουλομένοισιν ἐπαγγέλλει. 1185
- ⊙ *Η.* ᾧ δεινὰ λέξας.
ΑΜ. οἰχόμεθ' οἰχόμεθα πτανοί.
- ⊙ *Η.* τί φής; τί δράσας;
ΑΜ. μαινομένῳ πιτύλῳ πλαγχθεῖς
 ἑκατογκεφάλου βαφαῖς ὕδρας. 1190
- ⊙ *Η.* Ἥρας ὄδ' ἀγών· τίς δ' ὄδ' οὖν νεκροῖς, γέρον;
ΑΜ. ἐμὸς ἐμὸς ὅδε γόνος ὁ πολύπυλος, ὃς ἐπὶ
 δόρυ γιγαντοφόνον ἦλθεν σὺν θεοῖ-
 σι Φλεγραῖον εἰς πεδίον ἀσπιστάς.
- ⊙ *Η.* φεῦ φεῦ· τίς ἀνδρῶν ᾧδε δυσδαίμων ἔφν; 1195
ΑΜ. οὐκ ἂν ἴδοις ἕτερον
 πολυμοχθότερον πολυπλαγκτότερόν τε θνατῶν.
- ⊙ *Η.* τί γὰρ πέπλοισιν ἄθλιον κρύπτει κάρα;
ΑΜ. αἰδόμενος τὸ σὸν ὄμμα
 καὶ φιλίαν ὁμόφυλον 1200
 αἶμά τε παιδοφόνον.
- ⊙ *Η.* ἀλλ' ὡς συναλγῶν γ' ἦλθον, ἐκκάλυπτε νιν.

V. 1181. Eis quae sequuntur magis convenit τίνος. Cfr. Heracl. 90 τοῦ . . κομίζεις κόρους;

V. 1183. ἔτεκε μὲν — τεκόμενος δ'] τεκεῖν et τεκέσθαι tantundem valere docuit Lobbeckius ad Soph. Ai. p. 327. De verbi et participii epiploce dictum ad v. 33 hui. fab.

V. 1187. πτανοί] 'ocissime', interprete Brodaeo. Conf. v. 510.

V. 1188. τί φής; τί δράσας; ut v. 1136. Subaudi ἔκανε τοὺς παῖδας.

V. 1189. πλαγχθεῖς] Apte Barnesius comparavit Hom. Od. v. 346 παρέπλαγξεν δὲ νόημα. — Βαφάς ὕδρας sagittas dixit veneno tinctas, ut Aesch. Agam. 239 κρόκου βαφάς vestem croco tinctam.

V. 1200. φιλίαν ὁμόφυλον] 'tuam cognati hominis amicitiam'. In Androm. 671 τοὺς ἀναγκαίους φίλους dicit eos, qui affinitatis iure inter se coniuncti sunt. Plato Menex. p. 244 Α καὶ τούτων ἀπάντων οὐδὲν ἄλλ' αἶτιον. ἢ ἡ τῷ ὄντι ξυγγένεια φιλίαν βέβαιον καὶ ὁμόφυλον οὐ λόγῳ, ἀλλ' ἔργῳ παρεχομένη.

V. 1202. Alc. 614 ἦνω κοιῖσι σοῖσι συγκάμων, τέκνον. ubi vid. annot. Ratio sententiarum eadem est ac si dicatur: ἀλλ' ὡς συναλγῶν γὰρ ἦλθον, ἐκκάλυπτε νιν. Cfr. Iph. T. 64 ἀλλ' ἐξ αἰτίας οὐπω τινὸς πάρευσιν, εἴμ' εἴσω δόμων, Soph. fr. 142 ἀλλ' ἐγγὺς Ἐκτωρ ἐστὶ, θυμαίνειν καλόν.

- ΑΜ.* ὦ τέκνον, πάρες ἀπ' ὀμμάτων
πέπλον, ἀπόδικε, ῥέθος ἀελίῳ δεῖξον· 1205
βάρος ἀντίπαλον δακρύοισιν ἀμιλλᾶται.
ἱκετεύομεν ἀμφὶ σᾶν
γενειάδα καὶ γόνυ καὶ χέρα προσπίτνων,
πολιὸν τε δάκρυον ἐκβαλῶν.
ἰὼ παῖ, κατὰ- 1210
σχεθε λέοντος ἀγρίου θυμόν, ὡς
δρόμον ἐπὶ φόνιον ἀνόσιον ἐξάγει,
κακὰ θέλων κακοῖς συνάψαι, τέκνον.
- ΘΗ.* εἶεν· σὲ τὸν θάσσοντα δυστήνους ἔδρας
αὐδῶ, φίλοισιν ὄμμα δεικνύναι τὸ σόν. 1215
οὐδεὶς σκότος γὰρ ᾧδ' ἔχει μέλαν νέφος,
ὅστις κακῶν σῶν συμφορὰν κρύψειεν ἄν.
τί μοι προσείων χεῖρα σημαίνεις φόνον;
ὡς μὴ μύσος με σῶν βάλῃ προσφθεγμάτων;
οὐδὲν μέλει μοι σὺν γε σοὶ πράσσειν κακῶς· 1220
καὶ γὰρ ποτ' ἠντύχησ'· ἐκεῖσ' ἀνοιστέον,
ὅτ' ἐξέσωσάς μ' ἐς φάος νεκρῶν πάρα.
χάριν δὲ γηράσκουσιν ἐχθαίρω φίλων,
καὶ τῶν καλῶν μὲν ὅστις ἀπολαύειν θέλει,

V. 1205. ῥέθος] i. q. πρόσ-
ωπον, Αἰολικῶς, ut apud Soph.
Antig. 529. Mosch. Id. IV 2.

V. 1206. Recte haec inter-
pretari videtur Hermannus: 'cer-
tat cum lacrimis tuis pondus non
minus grave: i. e. si dolor facit
ut nolis conspici, at amicitia in
te Thesei postulat, ut retegas
faciem.' C. Schenkelius trans-
ponit hunc versum post v. 1209
sic interpretatus: 'magnitudo
doloris tui sic adversatur lacri-
mis meis, ut his te moveri non
patiatur.' Idem conicit v. 1211
θυμόν, ᾧ pro θυμόν, ὡς.

V. 1206 sq. ἱκετεύομεν—προσ-
πίτνων] De constructione dixi-
mus ad v. 858. πολιὸν δάκρυον
'senilem lacrimam' recte inter-
pretatur Hermannus ad Medeam

ab Elmsleio editam p. 381 Lips.
comparans Pind. Pyth. IV 175
πολιὰ γαστήρ.

V. 1214. τὸν θάσσοντα δυστή-
νους ἔδρας] Helen. 894 ᾧ παρ-
θέν', ἱκέτις ἀμφὶ σὸν πίτνω
γόνυ Καὶ προσκαθίζω θᾶκον οὐκ
εὐδαίμονα.

V. 1218. προσείων] 'manum
ex velamento protentam qua-
tiens' et me recedere a caede
iubens. Fortasse φρυγεῖν re-
stituendum pro φόνον. Similiter
Ennii Thyestes apud Cic. Tusc.
III 12, de Or. III 40 Nolite, ho-
spites, ad me adire! illico istinc!
Ne contagio mea bonis umbrave
obsit; tanta vis sceleris in cor-
pore haeret.

V. 1221. ἠντύχησα scil. σὺν
σοί.

- συμπλεῖν δὲ τοῖς φίλοισι δυστυχοῦσιν οὖ. 1225
 ἀνίστασ', ἐκκάλυψον ἄθλιον κάρα,
 βλέψον πρὸς ἡμᾶς. ὅστις εὐγενῆς βροτῶν,
 φέρει τὰ θεῶν γε πτώματ', οὐδ' ἀναίνεται.
 ΗΡ. Θησεῦ, δέδορκας τόνδ' ἀγῶν' ἐμῶν τέκνων;
 ΘΗ. ἤκουσα, καὶ βλέποντι σημαίνεις κακά. 1230
 ΗΡ. τί δῆτά μου κραῖτ' ἀνεκάλυψας ἤλιφ;
 ΘΗ. τί δ'; οὐ μιαίνεις θνητὸς ὦν τὰ τῶν θεῶν.
 ΗΡ. φεῦγ', ὧ ταλαίπωρ', ἀνόσιον μίασμ' ἐμόν.
 ΘΗ. οὐδεὶς ἀλάστωρ τοῖς φίλοις ἐκ τῶν φίλων.
 ΗΡ. ἐπήνεσ'· εὖ δρᾶσας δέ σ' οὐκ ἀναίνομαι. 1235
 ΘΗ. ἐγὼ δὲ πάσχων εὖ τότ', οἰκτεῖρω σε νῦν.
 ΗΡ. οἰκτρὸς γάρ εἰμι τᾶμ' ἀποκτείνας τέκνα.
 ΘΗ. κλαίω χάριν σὴν ἐφ' ἐτέραισι συμφοραῖς.
 ΗΡ. ἠῦρες δ' ἔτ' ἄλλους ἐν κακοῖσι μείζουσιν;
 ΘΗ. ἄπτει κάτωθεν οὐρανοῦ δυσπραξία. 1240
 ΗΡ. τοιγὰρ παρεσκευάσμεθ' ὥστε κατθανεῖν.

V. 1225. συμπλεῖν] Iph. T. 599 ὁ ναυστολῶν γὰρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς, Οὗτος δὲ συμπλεῖ τῶν ἐμῶν μόχθων χάριν. Heracl. 215 φημί γάρ ποτε Σύμπλοος γενεσθαι . . . Θησεῖ. Phrix. fr. 818 εἰ μὲν τόδ' ἤμαρ πρῶτον ἦν κακουμένω Καὶ μὴ μακρὰν δὴ διὰ πόνων ἐναυστόλουν. Soph. Antig. 541 ξύμπλοον ἐμαντήν τοῦ πάθους ποιουμένην.

V. 1232. Soph. Ant. 1043 εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι Θεοὺς μιαίνειν οὐ τις ἀνθρώπων σθένει.

V. 1235. ἀναίνομαι] cum participio construitur, ut ἀρνούμαι Alcest. 1158, ubi vid. annot. Iph. A. 1502 θανοῦσα δ' οὐκ ἀναίνομαι. Hom. Il. η 185 οἶδ' οὐ γινώσκοντες ἀπηνήναντο ἕκαστος.

V. 1238. ἐφ' ἐτέραισι συμφοραῖς] per euphemismum dixit pro ἐπὶ κακοῖς. Plutarch. de tranqu. an. c. 16 Tom. X p. 25. Hutt. [T. II p. 474E] εὐχεται μὲν ὁ νοῦν ἔχων τὰ βελτίω, προσδοκᾷ δὲ καὶ θάτερα. De-

mosth. c. Androt. § 12 ὅσα ποῖποτε τῇ πόλει γέγονεν ἢ νῦν ἔστιν ἀγαθὰ ἢ θάτερα, ἵνα μηδὲν εἴπω φλαῦρον. Soph. Phil. 503 παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα. Plura Valcken. Diatr. p. 112. Lennep. ad Phalar. p. 112. Wyttenb. ad Plat. Phaedon. p. 309. Lips. Lobeck. ad Soph. Ai. p. 277 ed. sec.

V. 1240. Recte Heathius: 'Herculis infortunia adeo esse magna, ut a terra usque ad coelum pertingere dici possint.' Epigr. adesp. in Iacobsii Delectu IV 76, 5 ζώεις εἰς αἰῶνα· τὸ δὲ κλέος ἔστιν Ἀθήναις Ἐκ σέθεν οὐρανόων ἀπτόμενον νεφέων. Plutarch. Demetr. c. XXII μέγας ὁ πόνος καὶ θαυμαστόν τὸ ἔργον, οὐ μὴν ἔχειν γε χάριτας, δι' ἃς οὐρανοῦ ψαυεῖν τὰ ὑπ' αὐτοῦ γεγραμμένα. Apellis est dictum de Protogenis Ialyso, quod iisdem fere verbis refert Aelianus Var. Hist. XII 41.

V. 1241. Ratio versus qui insequitur docet in hoc versu aliquid esse depravatum. Nam

ΘΗ. δοκεῖς ἀπειλῶν σῶν μέλειν τι δαίμοσιν;

ΗΡ. αὐθαδὲς ὁ θεός· πρὸς δὲ τοὺς θεοὺς ἐγώ.

ΘΗ. ἴσχε στόμ', ὡς μὴ μέγα λέγων μείζον πάθῃς.

ΗΡ. γέμω κακῶν δὴ, κούκέτ' ἔσθ' ὅποι τεθῆ. 1245

ΘΗ. δράσεις δὲ δὴ τί; ποῖ φέρει θυμούμενος;

ΗΡ. θανῶν, ὄθενπερ ἤλθον, εἴμι γῆς ὑπο.

ΘΗ. εἰρηκας ἐπιτυχόντος ἀνθρώπου λόγους.

ΗΡ. σὺ δ' ἐκτὸς ὧν γε συμφορᾶς με νουθετεῖς.

quid est unde minas Herculis repetat Theseus? Fortasse poeta scripsit *παρεσκευάσμεθ' ὥστ' ἀμυναθεῖν*, quibus et minitari potest Hercules et dicere, se morte sua mala soluturum.

V. 1244. *μέγα λέγων*] Plato Phaedon. p. 95 B ὦ γὰρ θεῖ, ἔφη ὁ Σωκράτης, μὴ μέγα λέγε μὴ τις ἡμῖν βασκανία περιτρέψῃ τὸν λόγον, ubi vid. Stallb. Conf. Gierig. ad Ovid. Met. IX 31. Lobeck. ad Aiac. 386.

V. 1245. Archias Epigr. II. An. Br. T. II p. 92 [Anth. Pal. V 98] Ὀπλίξεν, Κύπρι, τόξα καὶ εἰς σκοπὸν ἤσυχος ἔλθ' Ἄλλον· ἐγὼ γὰρ ἔχω τραύματος οὐδὲ τόπον. Ovid. ex Pont. IV 16, 51 *Quid iuvat exstinctos ferrum demittere in artus? Non habet in nobis iam nova plaga locum.* — Pro ὅποι codex habet ὅπη, Plutarchus T. II p. 1048 F ὅπου, p. 1063 D ὅπη. Recepimus ὅποι ex Longin. π. ὕ. § 40, non ὅπου ex Plutarch. l. l., quia consuetudo illius codicis Florentini fert, ut πῆ (πῆ) pro lectione meliorum librorum ποῖ exhibeat, velut Phoen. 713, 977, 980, 981, 1275, 1324, Or. 511, 598, Hec. 114, 1099. Quod F. G. Schmidtius coniecit ἔσθ' ὁ προστεθῆ, eo sententia loci evertitur.

V. 1248. Ὁ τυχῶν dicitur quisvis unus de vulgo, homo levis et nullius pretii, ut constat vel tironibus e libro Vigeriano p. 303. Ab hoc composita ὁ ἐπιτυχῶν et ὁ προστυχῶν significatu nihil differunt, nec quod bis in Oed.

R. 393. Oed. Col. 752 posuit Sophocles, ὁ ἐπιῶν in aliam sententiam accipiendum. Sic apud Galenum T. I p. 13 Kühn. οὐ γὰρ ὁμοίως ἐξετάζομεν καὶ βασανίζομεν τοὺς ἐπιτυχόντας ἀνθρώπους τοῖς ἐκ γένους λαμπροῦ. Plat. Euthyphr. p. 4 B οὐ γὰρ οἴμαι γε τοῦ ἐπιτυχόντος εἶναι ὀρθῶς αὐτὸ πρᾶξαι, ἀλλὰ πόρρω που ἦδη σοφίας ἐλαύνοντος. Aristot. Eth. Eud. III 5 καὶ μᾶλλον ἂν φροντίσειεν ἀνήρ μεγαλόψυχος, τί δοκεῖ ἐνὶ σπουδαίῳ ἢ πολλοῖς τοῖς τυγχάνουσιν. Sed et his locis et ceteris, ut opinor, omnibus articulum additum videmus, nisi si qui forte corrupti feruntur, ut Plutarchi in Alcib. c. XIV nunc e libris correctus, aut Dionis Chrys. T. II p. 349 ed. Reisk. Nam Eustathius quidem ad Il. E p. 545 extr. *Λύκιοι μέχρι νῦν γενναῖον ἄνδρα οὐ τὸν ἰσχυρὸν φασιν, ἀλλὰ τὸν ἀπὸ γένους καὶ μὴ τυχόντα καὶ ἀφανῆ*, et si qui huius similes sunt, nihil in hac quaestione iuvant. Quamobrem aut probanda Schaeferi coniectura *ἀποτυχόντος*, aut aliquid poeticae licentiae tribuendum.

V. 1249. Cfr. Alc. 1078 ῥᾶον παραινεῖν ἢ παθόντα καρτερεῖν, fr. 45 τοῦτο δ' εἰπεῖν ῥᾶον ἢ φέρειν κακὰ, Aesch. Prom. 263 ἐλαφρὸν ὅστις πημάτων ἔξω πόδα Ἔχει παραινεῖν νουθετεῖν τε τὸν κακῶς Πράσσοντα, Terent. Andr. II 1, 9 facile omnes, quom vallemus, recta consilia aegrotis damus.

- ΘΗ. ὁ πολλὰ δὴ τλάς Ἡρακλῆς λέγει τάδε; 1250
 ΗΡ. οὐκ οὖν τσαυτὰ γ', εἰ μέτρον μοχθητέον.
 ΘΗ. εὐεργέτης βροτοῖσι καὶ μέγας φίλος;
 ΗΡ. οἶδ' οὐδὲν ἄφελουσί μ', ἀλλ' Ἡρα κρατεῖ.
 ΘΗ. οὐκ ἄν σ' ἀνάσχοιθ' Ἑλλάς ἀμαθία θανεῖν.
 ΗΡ. ἄκουε δὴ νυν, ὡς ἀμιλληθῶ λόγοις 1255
 πρὸς νουθετήσεις σάς· ἀναπτύξω δέ σοι
 ἀβίωτον ἡμῖν νῦν τε καὶ πάροιθεν ὄν.
 πρῶτον μὲν ἐκ τοῦδ' ἐγενόμην, ὅστις κτανων
 μητρὸς γεραῖον πατέρα, προστρόπαιος ὦν,
 ἔγρημε τὴν τεκοῦσαν Ἀλκμήνην ἐμέ. 1260
 ὅταν δὲ κρηπίς μὴ καταβληθῆ γένους
 ὀρθῶς, ἀνάγκη δυστυχεῖν τοὺς ἐκρόνους.
 Ζεὺς δ', ὅστις ὁ Ζεὺς, πολέμιόν μ' ἐγείνατο
 Ἡρα· σὺ μέντοι μηδὲν ἀχθεσθῆς, γέρον·
 πατέρα γὰρ ἀντὶ Ζηνὸς ἠγοῦμαι σ' ἐγώ. 1265
 ἔτ' ἐν γάλακτι τ' ὄντι γοργαποὺς ὄφεις
 ἐπεισέφρηκε σπαργάνοισι τοῖς ἐμοῖς

V. 1250. ὁ πολλὰ δὴ τλάς] Sic Hercules ipse in Alc. 837 ὃ πολλὰ τλάσα καρδία καὶ χεῖρ ἐμή. Ac nescio, an hinc colorem traxerit Plutarchus Anton. c. LXII συναρπαζομένους ὄρων ὑπὸ τῶν τριηραρχῶν ἐκ τῆς πολλὰ δὴ τλάσης Ἑλλάδος ὀδοιπόρους.

V. 1251. Interpretantur: οὐκ οὖν τσαυτὰ γε τλησόμενος (vel τλήσομαι), εἰ μέτρον μοχθητέον ἐστί, 'pertuli sane, at non tam immania sum laturus, si quidem etiam perferendi aliquis modus statuendus est'. Sed ita claudicat sententia. Scribendum vel de Hermanni coniectura οὐκ οὖν τσαυτὰ γ' ἐν μέτρον μοχθητέον vel quod rem magis exprimit, οὐκ οὖν τσαυτὰ πω· μέτρον μοχθητέον, 'multa sane tuli, at nondum tam immania; haec modum excedunt, ut ferri nequeant'. Cfr. v. 1411.

V. 1256. ἀναπτύξω] i. e. ἀποδείξω, ἀποφανῶ. Aesch. Pers. 254 et 294 πᾶν ἀναπτύξαι πάθος.

V. 1261. καταβληθῆ] Dionys. A. R. XI 56 in. οὐκ ἄγνωσθ' ἐφησεν, ἡλίκων κρηπίς καταβληθήσεται συμφορῶν. Plutarch. Caes. c. XXV αἱ πάλαι καταβεβλημένοι ἀρχαὶ τοῦ μεγίστου τῶν ἐκεῖ πολέμων. Demosthenes Olynth. III § 2 τὴν ἀρχὴν ὀρθῶς ὑποθέσθαι. Conf. ann. ad Helen. 164.

V. 1263. ὅστις ὁ Ζεὺς] ut in Melanippa fr. 483 Ζεὺς, ὅστις ὁ Ζεὺς· οὐ γὰρ οἶδα πλὴν λόγῳ κλύων. Or. 418 δουλεύομεν θεοῖς, ὃ τι πότ' εἰσὶν οἱ θεοί.

V. 1264. μηδὲν ἀχθεσθῆς] Troad. 458 δακρύσης μηδέν. Hecub. 372 σὺ δ' ἡμῖν μηδὲν ἐμποδῶν γένη. Androm. 88. Or. 1104.

V. 1266. Particulae τὲ respondet postea (v. 1269) non τέ, sed δέ. Cfr. Krueg. § I 69, 16, 6.

V. 1267. Codex habet hic ἐπεισέφρησε, El. 1033 ἐπεισέφρηκε. Dawesius utroque loco ἐπεισέφρησε, rectius Nauckius,

ἢ τοῦ Διὸς σύλλεκτρος, ὡς ὀλοίμεθα.
 ἐπεὶ δὲ σαρκὸς περιβόλαι' ἐκτησάμην
 ἡβῶντα, μόχθους οὖς ἔτλην τί δεῖ λέγειν; 1270
 ποίους πρὸς ἢ λέοντας ἢ τρισωμάτους
 Γηρῦνας ἢ Γίγαντας ἢ τετρασκελῆ
 κενταυροπληθῆ πόλεμον οὐκ ἐξήνυσα;
 τήν τ' ἀμφίκρανον καὶ παλιμβλαστῆ κύνα
 ὕδραν φονεύσας, μυριάων τ' ἄλλων πόνων 1275
 διῆλθον ἀγέλας, κεῖς νεκροὺς ἀφικόμην,
 Ἄιδου πυλωρὸν κύνα τρίκρανον ἐς φάος
 ὅπως πορεύσαιμ' ἐντολαῖς Εὐρυσθέως.
 τὸν λοισθιον δὲ τόνδ' ἔτλην τάλας πόνον,
 παιδοκτονήσας δῶμα θριγκῶσαι κακοῖς. 1280
 ἦκω δ' ἀνάγκης ἐς τόδ'· οὐτ' ἐμαῖς φίλαις
 Θήβαις ἐνοικεῖν ὅσιον· ἦν δὲ καὶ μένω,
 ἐς ποῖον ἱερὸν ἢ πανήγυριν φίλων

qui de hoc verbo egit in Mélanges Gréco-Romains a. 1863 vol. II p. 537 sqq., ἐπεισέφερε restituit, quam formam imperativus φρές (Etym. M. p. 740, 12) comprobatur.

V. 1270. Cfr. Aesch. Ag. 598 καὶ νῦν τὰ μᾶσσω μὲν τί δεῖ σ' ἐμοὶ λέγειν;

V. 1272. τετρασκελῆ πόλεμον] ut γηγενῆ μάχην Ion. 987. Cycl. 5. De voc. Κενταυροπληθῆ conf. Alc. 951 ξύλλογοι γυναικοπληθεῖς, ibique annot. Variationis causa adiectiva posita sunt pro (πρὸς) τετρασκελεῖς Κενταύρους.

V. 1275. Dobraeus τ' post μυριάων delevit. Malim in versu proximo scribi ἀγέλας διελθῶν εἰς νεκροὺς ἀφικόμην.

V. 1276. Hunc locum, ut Matth. annotavit, respexit Gramm. Bekk. Anecd. I p. 330, 29 ἀγέλας πόνων Εὐριπίδης εἶπεν, ἀνδρῶν δὲ ἀγέλας Πλάτων.

V. 1279. Nauckius scribit τὸ λοισθιον, recte ut videtur.

V. 1280. Infinitivus θριγκῶσαι explicandis verbis τόνδε πόνον inservit. Vide Krueger. I § 57,

10, 6. Locutio δῶμα θριγκῶσαι κακοῖς significat 'domus malis tanquam fastigium imponere'. Aesch. Agam. 1283 ἄτας τάσδε θριγκῶσαν φίλοις. Eurip. Troad. 489 τὸ λοισθιον δέ, θριγκὸς ἀθλίων κακῶν, Δούλη γυνὴ γραῦς Ἑλλάδ' εἰσαφίξομαι. Plato de rep. VII p. 534 E ἀρ' οὐν δοκεῖ σοι, ἔφην ἐγώ, ὥσπερ θριγκὸς τοῖς μαθήμασιν ἢ διαλεκτικῇ ἡμῖν ἐπάνω κείσθαι καὶ οὐκέτ' ἄλλο τούτου μάθημα ἀνωτέρω ὀρθῶς ἀν' ἐπιτίθεσθαι, ἀλλ' ἔχειν ἤδη τέλος τὰ τῶν μαθημάτων; Plutarch. Symp. V 10, 3. Tom. IX p. 238 Hutt. [T. II p. 685 B]. Cic. de Offic. III 7.

V. 1281 seq. οὐτ' — ἐνοικεῖν ὅσιον] Sequi debebat οὐτε μένοντι εἰς ἱερὸν οὐδέν, οὐδὲ εἰς πανήγυριν φίλων ἵνα. Sed mutavit constructionem illata καὶ particula. Hoc enim significat: non licere sibi Thebis vivere, sed si vel maxime liceat, tamen eam prope graviorem conditionem esse, si neque templum ingredi nec cum amicis congregari liceat.

- εἴμ' ; οὐ γὰρ ἄτας εὐπροσηγόρους ἔχω.
 ἀλλ' Ἄργος ἔλθω; πῶς, ἐπεὶ φεύγω πάτραν; 1285
 φέρ' ἀλλ' ἐς ἄλλην δὴ τιν' ὀρμήσω πόλιν;
 κἄπειθ' ὑποβλεπώμεθ' ὡς ἐγνωσμένοι,
 γλώσσης πικροῖς κέντροισι κληδουχούμενοι·
 ,οὐχ οὗτος ὁ Διός, ὃς τέκν' ἔκτεινέν ποτε
 δάμαρτά τ'; οὐ γῆς τῆσδ' ἀποφθαρήσεται; 1290
 κεκλημένῳ δὲ φωτὶ μακαρίῳ ποτὲ
 αἰ μεταβολαὶ λυπηρόν· ᾧ δ' αἰεὶ κακῶς
 ἔστ', οὐδὲν ἀλγεῖ, συγγενῶς δύστηνος ὦν.
 ἐς τοῦτο δ' ἤξειν συμφορᾶς οἶμαί ποτε·
 φωνὴν γὰρ ἤσει χθῶν ἀπεννέπουσά με 1295
 μὴ διγγάνειν γῆς, καὶ θάλασσα μὴ περᾶν,
 πηγαί τε ποταμῶν, καὶ τὸν ἄρματήλατον
 Ἴξιον' ἐν δεσμοῖσιν ἐκμιμήσομαι.
 πρὸς ταῦτ' ἄριστον, μηδέν' Ἑλλήνων μ' ὄραν,
 ἐν οἷσιν εὐτυχοῦντες ἤμεν ὄλβιοι. 1300

V. 1284. Constructio est: ἔχω γὰρ ἄτας οὐκ εὐπροσηγόρους, 'calamitates enim sustineo, in quibus nullum compellare me licet'. Contagio utique sceleris contrahi etiam colloquio credebatur. Vide supra v. 1219. Or. 75. MUSGR.

V. 1285. ἐπεὶ φεύγω πάτραν] 'cum exsul Argis sim'. Cfr. v. 18. Perperam haec intellexit Bothius.

V. 1288. κληδουχούμενοι corruptum esse constat. Hermannus coniecit κηλιδούμενοι (cfr. v. 1318), Kirchhoffius βουκολούμενοι.

V. 1290. οὐ γῆς τῆσδ' ἀποφθαρήσεται;] 'non hinc in malam rem abibit?' Vide ad Androm. 709, ad Helen. 774. Ibi notatis addatur Lucian. Asin. § 56 T. VI p. 199 οὐ φθειρή ἀπ' ἐμοῦ, ἔφη, καὶ τῆς ἐμῆς οἰκίας; Dionys. A. R. III 21 οὐδ' ὑπὸ τοῦ (articulus fortasse delendus) σκότους φθαρεῖσά πως

(scrib. ποι), ἀλλ' ἐν τοῖς ἀπάντων ὀφθαλμοῖς.

V. 1292. ᾧ αἰεὶ κακῶς ἔστ'] Hom. Il. ι 324 κακῶς δέ τέ οἱ πέλει αὐτῆ. 551 τόφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν. Conf. Lobeck. Paralip. T. I p. 150 sq. De sententia vide Helen. 418 quaeque ibi annotavimus.

V. 1293. συγγενῶς δύστηνος ὦν i. e. si ei mala fortuna nativa est, σύντροφος ὦν δυσδαιμονία, ut est Iph. T. 1119.

V. 1295. φωνὴν γὰρ ἤσει] Genus constructionis illustravimus ad Helen. 303. Similiter Lysias orat. VIII § 14 ὃ δὲ τοσοῦτον ὑπερεῖδε τὸ δι' ἐμέ· πολλοῦ γὰρ δεῖν ἔφη δι' ὄντινοῦν εἰρηκέναι Διόδωρον κακῶς. Orat. XIII § 80 οὗτος δὲ οὕτω τολμηρὸς καὶ τότε ἐγένετο· συνηκολούθει γὰρ λαβῶν τὰ ὄπλα. XII § 19. Plat. Phaedon. p. 91 A.

V. 1299. H. Hirzelius coniecit ἐν δρασμοῖσιν idque sensum loci δονηθήσομαι δίκην Ἴξίονος vel maxime iuvat.

τί δῆτά με ζῆν δεῖ; τί κέρδος ἔξομεν,
 βίον γ' ἀχρεῖον ἀνόσιον κεκτημένοι;
 χορευέτω δὴ Ζηνὸς ἢ κλεινὴ δάμαρ,
 κρούουσ' Ὀλύμπου [Ζηνὸς] ἀρβύλη πέδον·
 ἔπραξε γὰρ βούλησιν ἦν ἐβούλετο, 1305
 ἄνδρ' Ἑλλάδος τὸν πρῶτον αὐτοῖσιν βάρθοις
 ἄνω κάτω στρέψασα. τοιαύτη θεῶ
 τίς ἂν προσεύχοιθ'; ἢ γυναικὸς εἵνεκα,
 λέκτρων φθονοῦσα Ζηνί, τοὺς εὐεργέτας
 Ἑλλάδος ἀπώλεσ', οὐδὲν ὄντας αἰτίους. 1310

Θ Η. οὐκ ἔστιν ἄλλον δαιμόνων ἀγῶν ὄδε
 ἢ τῆς Διὸς δάμαρτος· εὐ τὸδ' αἰσθάνει.

* * * * *

παραινέσαιμ' ἂν μᾶλλον ἢ πάσχειν κακῶς.
 οὐδεῖς δὲ θνητῶν ταῖς τύχαις ἀκήρατος,
 οὐ θεῶν, ἀοιδῶν εἶπερ οὐ ψευδεῖς λόγοι. 1315
 οὐ λέκτρα τ' ἀλλήλοισιν, ὧν οὐδεῖς νόμος,

V. 1304. Ζηνὸς aut ex versu superiore illatum aut pro Διὸς metri causa positum est. Hoc si verum videtur, de Naucki coniectura διὸν scribi debet; nam haud raro διὸς et Διὸς permutata sunt. Sin illud probatur, emendatio incerta est: Heathius coniecit κρούουσ' Ὀλύμπου σεμνὸν ἀρβύλη πέδον. Non minus probabilitatis cum codex exhibeat non πέδον, sed πόδα, habuerint haec: κρούουσ' Ὀλύμπου δάπεδον ἀρβύλη ποδός.

V. 1306. αὐτοῖσιν βάρθοις] Electr. 608 ἐν βάρθρων γὰρ πᾶς ἀνήρησαι φίλοις. Proxima in rem suam vertit Charito de Chaer. et Callisth. III 10 p. 83, 7 Lips. τοιαύτη θεῶ τίς ἂν προσεύχοιτο ἦτις τὸν ἴδιον ἐκέτην ἀπέπεινας;

V. 1307. Probabiliter coniecit C. Schenkelius πάντως ἀναστρέψασα.

V. 1311. Wakefieldius scribi iubet ἀγῶν ὄδε.

V. 1313. Ante hunc versum

lacunae signa posita sunt auctore Scaligero. Sententiae nexus haec fere intercidisse arguit: ἐπεὶ δὲ δῆλον, θνητὸν ὄντ' εἶκειν θεοῖς Παραινέσαιμ' ἂν μᾶλλον ἢ πάσχειν κακῶς.

V. 1315. οὐ ψευδεῖς] Elmsleius corrigit ἀψευδεῖς. Tu vide Herm. ad Vig. p. 833 et ad Meadeam Elmsl. v. 87 et v. 348.

V. 1316. οὐ λέκτρα τ' ἀλλήλοισιν] His congruerent sequentia, si omisso οὐ dixisset δεσμοῖς τε, ut negatio semel posita ad utrumque membrum pertineret. Repetita autem negatione consentaneum erat τε omitti. Simile anacoluthon est in Sophoclis Antigona v. 296 τοῦτο καὶ πόλεις Πορθεῖ, τὸδ' ἄνδρας ἐξάνιστησιν δόμων, ubi pro altero καὶ rursus intulit pronomen, nisi illud καὶ 'etiam' significare putandum est. Rhés. 849 ἡμεῖς δὲ καὶ τετρώμεθ', οἳ δὲ μειζόνως Παθόντες οὐχ ὀρῶσιν ἡλίου φάος. Plutarch. Sull. c. XXXVII καὶ φησι τοὺς τε Χαλδαίους αὐ-

συνῆψαν; οὐ δεσμοῖσι διὰ τυραννίδας
 πατέρας ἐκηλίδωσαν; ἀλλ' οἰκοῦσ' ὅμως
 Ὀλυμπον ἠνέσχοντό θ' ἡμαρτηκότες.
 καίτοι τί φήσεις, εἰ σὶ μὲν θνητὸς γεγῶς 1320
 φέρεις ὑπέρφεν τὰς τύχας, θεοὶ δὲ μή;
 Θήβας μὲν οὖν ἔκλειπε τοῦ νόμου χάριν,
 ἔπου δ' ἄμ' ἡμῖν πρὸς πόλισμα Παλλάδος.
 ἐκεῖ χέρας σὰς ἀγνίσας μιάσματος
 δόμους τε δώσω χρημάτων τ' ἐμῶν μέρος. 1325
 ἃ δ' ἐκ πολιτῶν δῶρ' ἔχω σώσας κόρους
 δις ἑπτὰ, ταῦρον Κνώσιον κατακτανῶν,
 σοὶ ταῦτα δώσω· πανταχοῦ δέ μοι χθονὸς
 τεμένην δέδασται. ταῦτ' ἐπωνομασμένα

τῷ προειπεῖν, ὡς δέοι βεβιωκότα καλῶς ἐν ἀκμῇ τῶν εὐτυχημάτων καταστρέφαι, λέγει δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ — φανῆναι κατὰ τοὺς ὕπνους. Vergil. Ecl. IV 6 *Iam redit et Virgo, redeunt Saturnia regna*, ubi vid. Wagner. Cicero de Fin. I 14 *propter voluptatem et parvam et non necessariam et quae vel aliter pararetur et qua etiam carere possent sine dolore, tum in morbos graves, tum in damna, tum in decora incurrunt*; ubi poterat dici: *quae vel aliter pararetur vel etiam praetermitti posset sine dolore*. Adde A. Matthiae ad Phoen. 1313. Probabilis tamen Lobecki coniectura οὐ λέκτρ' ἐν ἀλλήλοισιν scribentis. Ceterum cum toto hoc loco conferendus Hippol. 451 sqq.

V. 1317. Dobraeus coniecit τυραννίδα, recte ut videtur.

V. 1322. τοῦ νόμου χάριν] ut Athenis lex erat: τὸν ἀλόντα ἐπ' ἀκουσίῳ φόρῳ ἐν τισιν εἰρημένοις χρόνοις ἀπελθεῖν τακτὴν ὁδὸν καὶ φεύγειν, ἕως ἂν αἰδέσθῃται τινα τῶν ἐν γένει τοῦ πεπονθότος Demosth. c. Aristocr. § 72. Cfr. in prooemio p. 7 verba Nicolai Damasceni.

V. 1323. ἔπου δ' ἄμ' ἡμῖν]

De ἄμα cum verbo ἐπεσθαι coniuncto vide Lobeck. ad Phryn. p. 353 seq.

V. 1326. κόρους δις ἑπτὰ] Servius ad Verg. Aen. VI 21 *septena quotannis: quidam septem pueros et septem puellas accipi volunt, quod et Plato dicit in Phaedone (p. 58 A), et Sappho in Lyricis, et Bacchylides in Dithyrambis et Euripides in Hercule, quos liberavit secum Theseus*. Vide Neuium ad Bacchylidis fragm. 17 et ad Sapph. fr. 129. Ceterum egregie hunc locum illustrant quae Philochoro auctore (fragm. p. 32) rettulit Plutarchus in Theseo c. 35 *συχωρήσαντος δὲ τοῦ Αἰδωνέως λυθῆεις ὁ Θησεὺς ἐπανῆλθε μὲν εἰς τὰς Ἀθήνας, οὐδέπω παντάπασιν τῶν φίλων αὐτοῦ κεκρατημένων καὶ ὅσα ὑπῆρχε τεμένη πρότερον αὐτῷ, τῆς πόλεως ἐξελοῦσης, ἅπαντα καθιέρωσεν Ἡρακλεῖ καὶ προσηγόρευσεν ἀντὶ Θησειῶν Ἡράκλεια, πλήν τεσσάρων, ὡς Φιλόχορος ἱστόρηκεν*. Et Aristides vol. I p. 58 seq. *ὅσα Θήσεια κατὰ δῆμους ἅπαντα μετεσκεύασαν καὶ κατέστησαν Ἡράκλεια ἀντὶ Θησειῶν*.

V. 1329. De constructione ἐπωνομασμένα σέθεν ut ἐπώνυμα

- σέθεν τὸ λοιπὸν ἐκ βροτῶν κεκλήσεται 1330
 ζῶντος· θανόντα δ', εὐτ' ἂν εἰς Ἴδου μόλῃς,
 θυσίαισι λαῖνοισί τ' ἐξογκώμασιν
 τίμιον ἀνάξει πᾶσ' Ἀθηναίων πόλις.
 καλὸς γὰρ ἀστοῖς στέφανος Ἑλλήνων ὑπο
 ἄνδρ' ἐσθλὸν ὠφελοῦντας εὐκλείας τυχεῖν. 1335
 κἀγὼ χάριν σοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
 τήνδ' ἀντιδώσω· νῦν γὰρ εἰ χρεῖος φίλων.
 θεοὶ δ' ὅταν τιμῶσιν, οὐδὲν δεῖ φίλων.
 ἄλλος γὰρ ὁ θεὸς ὠφελῶν, ὅταν θέλῃ.
 HP. οἰμοὶ· πάρεργα γὰρ τάδ' ἔστ' ἐμῶν κακῶν. 1340
 ἐγὼ δὲ τοὺς θεοὺς οὔτε λέκτρο', ἃ μὴ θέμις,
 στέργειν νομίζω, δεσμά τ' ἐξάπτειν χεροῖν
 οὔτ' ἠξίωσα πάποτ' οὔτε πείσομαι,
 οὐδ' ἄλλον ἄλλου δεσπότην πεφυκέναι.
 δεῖται γὰρ ὁ θεός, εἴπερ ἔστ' ὄντως θεός, 1345

σέθεν cfr. Soph. El. 283 πατρὸς τὴν θυστάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην et Krueg. I § 47, 26, 3.

V. 1331. θανόντα δ', εὐτ' ἂν — μόλῃς] Vide annot. ad Heracl. 321.

V. 1332. λαῖνοισί τ' ἐξογκώμασι] templis. Reiskius coniecit θυσίαις σε, sed σὲ post θανόντα ex σέθεν ultro subauditur.

V. 1334. Ἑλλήνων ὑπο εὐκλείας τυχεῖν] Herodot. VIII 94 τούτους μὲν τοιαύτη φάτις ἔχει ὑπὸ Ἀθηναίων. Xenoph. Anab. VII 6, 33 ἔχων δὲ δι' ὑμᾶς καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εὐκλείαν. Thucyd. I 130 ὧν καὶ πρότερον ἐν μεγάλῳ ἀξιώματι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Eurip. Phoen. 576 μήποτ', ὦ τέκνον, κλέος τοιόνδε σοι γένοιθ' ὑφ' Ἑλλήνων λαβεῖν. Conf. Stallb. ad Plat. Protag. p. 354 A.

V. 1338. Sententiam eandem his verbis expressit in Oreste v. 665: τοὺς φίλους Ἐν τοῖς κακοῖς χρηὶ τοῖς φίλοισιν ὠφελεῖν. Ὅταν δ' ὁ δαίμων εὐ διδῶ, τί δεῖ

φίλων; Ἀρκεῖ γὰρ αὐτὸς ὁ θεὸς ὠφελεῖν θέλων.

V. 1340. Hercules dicit: 'vae mihi! nam haud satis attinent haec argumenta ad mea mala.' Alium sensum habet πάρεργον Or. 610 καλὸν πάρεργον δ' αὐτὸ θήσομαι πόνων, Iph. T. 514 ὡς ἐν παρέργῳ θήσομαι δυσπραξίας. Sed est tam varius usus vocabuli πάρεργον, ut plura exempla desiderantibus satisfacere hoc loco non possimus: interim ad-eant Baehr. ad Plut. Philop. p. 14. Held. ad Aem. Paull. p. 177. conf. nostra ad Helen. 925.

V. 1341. οὔτε . . . τὲ οὐ ut Hipp. 302 οὔτε γὰρ τότε λόγους ἐτέγγεθ' ἦδε νῦν τ' οὐ πείθεται, Heracl. 605 οὔτε τούτοις ἠδομαι πεπραγμένοις χρησιμοῦ τε μὴ κρανθέντος οὐ βιώσιμον, Aesch. Prom. 172, Soph. Ant. 763.

V. 1345. Pro ὄντως, quod etiam Plutarchus Mor. p. 1052 E exhibet, Clemens Alex. Strom. V p. 691 praebet ὄρθῳς. Cfr. annot. ad Androm. 376.

οὐδενός· αἰοιδῶν οἷδε δύστηνοι λόγοι.
 ἐσκεψάμην δέ, καίπερ ἐν κακοῖσιν ὦν,
 μὴ δειλίαν ὄφλω τιν' ἐκλιπῶν φάος.
 ταῖς συμφοραῖς γὰρ ὅστις οὐχ ὑφίσταται,
 οὐδ' ἀνδρὸς ἂν δύναϊθ' ὑποστῆναι βέλος. 1350
 ἐγκαρτερήσω θάνατον· εἴμι δ' ἐς πόλιν
 τὴν σὴν, χάριν τε μυρίων δώρων ἔχω.
 καὶ γὰρ πόνων δὴ μυρίων ἐγευσάμην·
 ὦν οὗτ' ἀπέειπον οὐδέν', οὗτ' ἀπ' ὀμμάτων

V. 1346. αἰοιδῶν οἷδε δύστηνοι λόγοι] 'ista vatum misera sunt mendacia', ut vertit Grotius. Lucianus de merc. cond. § 17 T. III p. 235 οὐ ξημάτια δύστηνα λέγοντες οἴονται τι παμμέγεθες ὠφελεῖν. Bis accus. § 16 ξημάτια σκολιὰ καὶ δύστηνα καὶ πολλῆς φροντίδος ἀνάμεστα ἐπαίδευσεν. Quorum similia multa conguessit Alb. Iahnus in Symbolis ad Philostr. V. Soph. p. 141. Quanquam inter Lucianum ceterosque et inter Euripidem hoc differt, quod illi hac voce per contemptum utuntur, Euripides autem reprehendendi causa, quod ista poetarum commenta magnam vitae hominum ac moribus pestem inferant. Ruhnkenius quod olim coniecerat δύσφημοι pro δύστηνοι, postea ipse monitus a Musgravio retractavit Epist. crit. II p. 138 (190).

V. 1347 seqq. De sententia horum versuum eleganter disseruit Muretus Var. Lectt. IV 2, quocum coniungas licebit Car. Beierum Excursu XV ad Cic. lib. I de Off. Tom. I p. 350 seqq.

V. 1349 sq. Haec apud Stobaeum (flor. 108, 12) comparent sic interpolata: τὰς συμφορὰς γὰρ ὅστις οὐκ ἐπίσταται Θνητὸς πεφνηκὸς ὃν τρόπον χρεῶν φέρειν. Constructio verbi ὑφίστασθαι mutatur sensu paulum immutato. Nam in ταῖς συμφοραῖς

Eurip. Vol. II. Sect. III.

ὑφίσταται significat 'subsistere', in ὑποστῆναι βέλος 'subire'. Sic Thuc. II 61 dicit τὸν κίνδυνον ὑποστῆναι 'periculum subire', ξυμφοραῖς ταῖς μεγίσταις ἐθέλειν ὑφίστασθαι 'res adversas sustinere'. Dativum huic verbo iunxit etiam Xenoph. Anab. III 2, 11, Hellen. VII 5, 12.

V. 1351. ἐγκαρτερήσω θάνατον interpretantur 'fortiter expectabo, neque ultro arcessam, mortem'; sed quos locos comprobandi causa adferunt, Androm. 262 ἐγκαρτερεῖς δὴ θάνατον; Plut. Ages. c. 31 ἐκαρτέρει τὰς ἀπειλὰς καὶ τὰς μεγαλαυχίας τῶν Θεβαίων, eorum alia ratio est. Kirchhoffius coniecit ὑποστῆναι βέλος ἐγκαρτερήσας θάνατον, Madvigius ὁ βέλος ἐγκαρτερήσων θάνατον. At tum deest consilii mutati aperta confessio, cui verbum ἐγκαρτερήσω vel maxime convenit. Scribendum igitur suspicor ἐγκαρτερήσω βίον. Alii sustinent mori, Hercules hic sustinet vivere.

V. 1352. Wakefieldius correxit μυρίαν, ut est Alc. 544 καὶ σοι μυρίαν ἔξω χάριν. At hic ratio versus proximi iubet μυρίων retineri.

V. 1354. Aliud est ἀπειπεῖν πόνους, frangi ac debilitari labore, aliud ἀπειπεῖν πόνους, recusare sive detrectare labores. Vide Alcest. 487 ibiq. not.

ἔσταξα πηγᾶς, οὐδ' ἂν φόμην ποτὲ 1355
 εἰς τοῦθ' ἰκέσθαι, δάκρυ' ἀπ' ὀμμάτων βαλεῖν.
 νῦν δ', ὡς ἔοικε, τῇ τύχῃ δουλευτέον.
 εἶεν· γεραιέ, τὰς ἐμὰς φυγὰς ὄρας,
 ὄρας δὲ παίδων ὄντα μ' αὐθέντην ἐμῶν.
 δὸς τούσδε τύμβῳ καὶ περιστείλον νεκρούς 1360
 δακρῦοισι τιμῶν· ἐμὲ γὰρ οὐκ ἔᾶ νόμος·
 πρὸς στέρον' ἐρείσας μητρὶ δούς τ' ἐς ἀγκάλας,
 κοινωνίαν δύστηνον, ἣν ἐγὼ τάλας
 διώλεσ' ἄκων. γῆ δ' ἐπήν κρύψης νεκρούς,
 οἴκει πόλιν τήνδ', ἀθλίως μὲν, ἀλλ' ὅμως 1365
 ψυχὴν βιάζου τὰμὰ συμφέρειν κακά.
 ᾧ τέκν', ὁ φύσας χῶ τεκῶν ὑμᾶς πατήρ
 ἀπώλεσ', οὐδ' ὄνασθε τῶν ἐμῶν καλῶν,
 ἀγὼ παρεσκεύαζον ἐκμοχθῶν βίου
 εὔκλειαν ὑμῖν, πατρὸς ἀπόλαυσιν καλήν. 1370
 σέ τ' οὐχ ὁμοίως, ᾧ τάλαιν', ἀπώλεσα,
 ὥσπερ σὺ τὰμὰ λέκτρ' ἔσφραξες ἀσφαλῶς,

V. 1356. εἰς τοῦθ' ἰκέσθαι,
 — βαλεῖν] ut in Or. 1162 βάρως
 τι κὰν τῷδ' ἐστίν, ἀνείσθαι λίαν,
 quod in soluta oratione dicere-
 tur ἐν τῷ ἀνείσθαι λίαν. Vide
 intpp. ad Xenoph. Mem. IV 7, 5.
 Heind. ad Plat. Protag. § 113.
 Sed recte Schaeferus ad Demosth.
 T. I p. 561 poetas excipiendos
 esse monuit. Cfr. etiam Krueg.
 I § 57, 10, 7.

V. 1361. οὐκ ἔᾶ νόμος] Cfr.
 quae Aesch. Ag. 1541 chorus
 Clytaemnestrae dicit: τίς ὁ θά-
 ψων νιν; τίς ὁ θρηνήσων; ἢ σὺ
 τόδ' ἔρξαι τλήσει, κτείνας' ἄνδρα
 τὸν αὐτῆς ἀποκωκῦσαι κτέ.

V. 1363. κοινωνίαν δύστηνον]
 i. e. quod (τὸ μητρὶ ἐς ἀγκάλας
 δοῦναι) efficit infelicem societa-
 tem (matris et liberorum). Vide
 ad v. 59.

V. 1366. ψυχὴν βιάζου] 'fac
 inducas animum ad tolerandam
 una meam calamitatem.' De
 verbo συμφέρειν dictum ad Alc.
 370. Ceterum hunc versum pa-

rum aptum recte delere videtur
 Nauckius atque locutio ἀθλίως
 μὲν, ἀλλ' ὅμως ut Or. 1023,
 Bacch. 1028 ansam dedisse ver-
 sus interpolandi.

V. 1367. ὁ φύσας χῶ τεκῶν]
 Non de nihilo ista, quae tan-
 tundem valere putantur, con-
 iunxit: est enim gradatio, quasi
 dicas: 'der euch erzeugte, euch
 das Leben gab'. Sic Suppl. 1092
 ὅστις φυτεύσας καὶ νεανίαν τε-
 κῶν Ἄριστον, εἶτα τοῦδε νῦν
 στερίσκομαι. Sophocles fragm.
 61 πρὸς τοὺς τεκόντας καὶ φυ-
 τεύσαντας. Conf. Lobeck. ad
 Aiac. 1296. Reiskius coniecit
 ὁ φύσας οὐχ ἐκῶν ὑμᾶς πατήρ.

V. 1370. Πατρὸς ἀπόλαυσις
 est quidquid commodi a patre
 vel patris opera percipiunt li-
 beri. MUSGR. Cicero de offic.
 I 33 optima autem hereditas a
 patribus traditur liberis, omnique
 patrimonio praestantior, gloria
 virtutis rerumque gestarum.

- μακρὰς διαντλοῦσ' ἐν δόμοις οἰκουρίας.
οἴμοι δάμαρτος καὶ τέκνων, οἴμοι δ' ἐμοῦ.
ὡς ἀθλίως πέπραγα, κάποξεύγνυμαι 1375
τέκνων γυναικός τ'. ὦ λυγραὶ φιλημάτων
τέρψεις, λυγραὶ δὲ τῶνδ' ὄπλων κοινωνίαι.
ἀμηχανῶ γάρ, πότερ' ἔχω τάδ' ἢ μεθῶ,
ἂ πλευρὰ τὰμὰ προσπίτνοντ' ἐρεῖ τάδε·
,ἡμῖν τέκν' εἶλες καὶ δάμαρθ'· ἡμᾶς ἔχεις 1380
παιδοκτόνους σούς· εἴτ' ἐγὼ τάδ' ὠλέναις
οἴσω; τί φάσκων; ἀλλὰ γυμνωθεὶς ὄπλων,
ξὺν οἷς τὰ κάλλιστ' ἐξέπραξ' ἐν Ἑλλάδι,
ἐχθροῖς ἐμαυτὸν ὑποβαλὼν αἰσχροῦς θάνω;
οὐ λειπτέον τάδ', ἀθλίως δὲ σωτέον. 1385
ἐν μοί τι, Θεσεῦ, σύγκαμ' ἀθλίω· κυνὸς
κόμιστρο' ἐς Ἄργος συγκατάστησον μολῶν,
λύπη τι παίδων μὴ πάθω μονούμενος.
ὦ γαῖα Κάδμου πᾶς τε Θεβαῖος λεῶς,
κείρασθε, συμπευθήσατ', ἔλθετ' ἐς τάφον 1390
παίδων, ἅπαντας δ' ἐνὶ λόγῳ πευθήσατε,
νεκρούς τε καμὲ· πάντες ἐξολώλαμεν

V. 1373. διαντλοῦσ'] ut rem molestam. Androm. 1217 διαντλήσω πόνους ἐς Ἄϊδαν. Plat. Axioch. p. 366 πολλοὺς πόνους διαντλήσαν. Similiter διαντλεῖν πόλεμον Menex. p. 242 A. βίον ἀλγεινότατον Aelian. Var. Hist. VI 12. πάντα τὸν βίον ἐν συμφοραῖς Damascius Photii Bibl. T. II p. 338 B 4. τὸ πάθος Plutarch. Arat. p. 1051 C. ὕθλους καὶ λήρους Lucian. Pseudolog. § 25 Tom. VIII p. 80.

V. 1377. λυγραὶ δὲ Hermannus restituit pro λυγραὶ τε. Vide annot. ad v. 65.

V. 1386. Κομιστρων vocabulo significari pretium solutum τῶ κομίζοντι ipsa forma docere videtur. Vide Blomfield. gloss. ad Aesch. Agam. 938. Neque aliter hoc loco intellegendum censuit

Musgravius: significari autem 'patrimonium Herculis, quod ei promissum erat, hoc ultimo labore exantlato.' Sin accuratius rem perpendas, vix dubitabis quin nihil hic differat a κομιδῆ: ut hoc dicat: 'canis deductionem ad Argos mecum proficiscens procura.' Similiter τροφεία pro τροφή dixit Euripides in Ione 1493. Sophocles in Oed. Col. 341.

V. 1391. ἐνὶ λόγῳ] 'cunctos eodem luctu atque eadem eiulatione'. Nos dicimus: alle auf einmal, alle zusammen. Cfr. Amphisp. apud Athen. VI p. 224 E ἅπαντες ἀνδροφόνοι γὰρ εἰσιν ἐνὶ λόγῳ, Demosth. Ol. III § 18 ῥάδιον εἰς ταῦτό πάνθ' ὅσα βούλεται τις ἀθροίσαντα ἐνὶ λόγῳ, ut restituit Brodaeus pro ἐν ὀλίγῳ.

- Ἦρας μιᾷ πληγέντες ἄθλιοι τύχη.
 ©H. ἀνίστασ', ὧ δύστηνε· δακρύων δ' ἄλις.
 HP. οὐκ ἂν δυναίμην· ἄρθρα γὰρ πέπηγέ μου. 1395
 ©H. καὶ τοὺς σθένοντας γὰρ καθαιροῦσιν τύχαι.
 HP. φεῦ.
 αὐτοῦ γενοίμην πέτρος ἀμνήμων κακῶν.
 ©H. παῦσαι· δίδου δὲ χεῖρ' ὑπηρέτη φίλω.
 HP. ἀλλ' αἶμα μὴ σοῖς ἐξομόρξωμαι πέπλοις.
 ©H. ἐκμασσε, φείδου μηδέν· οὐκ ἀναίνομαι. 1400
 HP. παίδων στερηθεῖς παῖδ' ὅπως ἔχω σ' ἐμόν.
 ©H. δίδου δέρη σὴν χεῖρ', ὀδηγήσω δ' ἐγώ.
 HP. ξεῦγός γε φίλιον· ἄτερος δὲ δυστυχῆς.
 ὧ πρέσβυ, τοιούδ' ἄνδρα χρὴ κτᾶσθαι φίλον.
 AM. ἦ γὰρ τεκοῦσα τόνδε πατρίς εὔτεκνος. 1405
 HP. Θησεῦ, πάλιν με στρέψον, ὡς ἴδω τέκνα.
 ©H. ὡς δὴ τί φίλτρον τοῦτ' ἔχων ῥάων ἔσει;
 HP. ποθῶ, πατρός τε στέρνα προσθέσθαι θέλω.
 AM. ἰδοὺ τάδ', ὧ παῖ· τὰμὰ γὰρ σπεύδεις φίλα.
 ©H. οὔτω πόνων σῶν οὐκέτι μνήμην ἔχεις; 1410
 HP. ἅπαντ' ἐλάσσω κείνα τῶνδ' ἔτλην κακά.
 ©H. εἴ σ' ὄψεται τις θῆλυν ὄντ', οὐκ αἰνέσει.
 HP. ζῶ σοὶ ταπεινός; ἀλλὰ πρόσθεν οὐ δοκῶ.
 ©H. ἄγαν γ'· ὁ κλεινὸς Ἡρακλῆς ποῦ κείνος ὦν;

V. 1399. μὴ ἐξομόρξωμαι] Subaudiendum ὄρα vel simile quid. Ab hoc loco differunt non-nihil quae Elmsleius ad Heracl. 559 et ad Oed. Tyr. 49 attulit.

V. 1403. De vocabulo ξεῦγος vide ad Andr. 277.

V. 1407. 'Quaenam est ista tanta huius rei ad leniendum vis, qua melius tibi fore putes?' Simillimus locus Alc. 537 ὡς δὴ τί δράσων τόνδ' ὑπορράπτεις λόγον; ubi vide annot. et confer quae ad Soph. Ai. 77 scripsit Lobeckius. — ῥάων ἔσει i. e. κουφισθήσῃ, ut in Med. 473 loquitur. Cfr. Dict. fr. 336 βλέπουσα δ' εἰς τὰ τῶν πέλας κακὰ Ράων γένοι' ἄν. Alciphron Epist.

I 38 extr. ῥάων γέγονα πρὸς σὲ ἀποδυράμενος, expressum ex Demosth. or. I c. Steph. § 57, ut notavit Berglerus. Adde Wyttenb. ad Plutarch. Mor. p. 106 A (Tom. II p. 43 ed. Lips.).

V. 1410. Ante hunc versum duos versus intercidisse suspicatur C. Schenkelius.

V. 1414. κείνος ὦν] i. e. οὔτω ταπεινός ὦν. Demosthenes Phil. III § 21 πολλῶ παραδοξότερον ἦν τοσοῦτον αὐτὸν ἐξ ἐκείνου γενέσθαι, ἢ νῦν, ὅθ' οὔτω πολλὰ προεἴληφε, καὶ τὰ λοιπὰ ὑφ' αὐτῷ ποιήσασθαι. [Sensus hic esse videtur: ἄγαν γε (ζῆς μοι

- HP. σὺ ποῖος ἦσθα, νέρθεν ἐν κακοῖσιν ὦν; 1415
 ΘΗ. ὡς ἐς τὸ λῆμα, παντὸς ἦν ἦσων ἀνῆρ.
 HP. πῶς νουθετεῖς δ' ἐμ', ὅτι συνέσταλμαι κακοῖς;
 ΘΗ. πρόβαινε.
 HP. χαῖρ', ὦ πρόεσβυ.
 AM. καὶ σύ μοι, τέκνον.
 HP. θάφθ', ὥσπερ εἶπον, παῖδας.
 AM. ἐμὲ δὲ τίς, τέκνον;
 HP. ἐγώ.
 AM. πότ' ἐλθών;
 HP. ἠνίκ' ἂν θάψης τέκνα. 1420
 AM. πῶς;
 HP. εἰς Ἀθήνας πέμψομαι Θηβῶν ἄπο.
 ἀλλ' ἐσκόμιζε τέκνα δυσκόμιστα γῆ.

ταπεινός), ὁ κλεινὸς Ἡρακλῆς ποῦ κείνος ὦν; i. [e. sane vel maxime humilis mihi videris, cum nusquam illustris Hercules ille exsistas. Hartungus scribit ποῦ κείνος ἦν;]

V. 1416. Badhamus coniecit πλὴν εἰς τὸ λῆμα.

V. 1419. ἐμὲ δὲ τίς, τέκνον;] Et senex ista quaerit Amphitryo, cui longe abesse mors non potest, et miser, qui istum iam tanquam portum malorum exspectat; nec filio ullum sanctius pietatis officium, quam parentis funus ornare. Cfr. Med. 1032. Alc. 663.

V. 1421. πῶς;] Recte quaerit, quomodo Thebas venturus sit, qua in civitate Herculi post illud caedis piaculum consistere non licebat.

Ibid. πέμψομαι] 'arcessam'. Ut Soph. Oed. Col. 602 πῶς δῆτά σ' ἂν πεμψαίαιθ', ὥστ' οἰκεῖν δίχα; Oed. T. 951 τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμαίων; Sed scrupulum iniecit interpretibus, cum quod supra Amphitryonem hortatus est Hercules, ut Thebis maneret (v. 1364), tum quod, Pausania teste I 41,

1 Thebis sepultum esse Amphitryonem constat: id quod etiam ex duobus Pindari locis Pyth. IX 84. Nem. IV 20 intellegitur. Haec ego quomodo expediam, non magis invenio, quam superiores. Fortasse versus qui v. 1418 excipiunt vel potius omnes qui v. 1403 sequuntur non Euripidis, sed histriónum interpolantium sunt iudicandi. Nam et interlocutiones Amphitruonis satis molestae sunt et v. 1409, 1414, 1416, 1422—1424 aliquid offensionis habent et sententiae parum aptae videntur et post v. 1402 sq. exitus Herculis et Thesei exspectatur.

V. 1422. Verba εἰσκόμιζε et δυσκόμιστα, ut natura atque origine, ita sententiae ratione coniuncta esse tam apertum est, ut mireris fuisse qui disiungeret. Musgravius enim εἰσκόμιζειν esse 'in domum deferre', δυσκόμιστα γῆ 'terrae solum poluentia' significare putat. Sed haec, si quid video, longissime absunt a mente Euripidis, qui nihil aliud dicit nisi hoc: at tu liberos tumulo inferendos cura,

ἡμεῖς δ' ἀναλώσαντες αἰσχύναις δόμον,
Θησεῖ πανώλεις ἐψόμεσθ' ἐφολκίδες.

ὅστις δὲ πλοῦτον ἢ σθένος μᾶλλον φίλων 1425
ἀγαθῶν πεπᾶσθαι βούλεται, κακῶς φρονεῖ.

ΧΟ. στείχομεν οἰκτροὶ καὶ πολὺκλαυτοί,
τὰ μέγιστα φίλων ὀλέσαντες.

etsi inferri nisi cum dolore non
possunt. Idque, si tanti est,
confirmare quibusdam similiter
dictis promptum est. Alc. 616
ἀλλὰ ταῦτα μὲν Φέρειν ἀνάγκη,
καίπερ ὄντα δύσφορα. Hipp.
362 ἄϊες ὧ ἔκλυες ὧ ἀνήκουστα.
Androm. 1084 ἀκούσαι δ' οὐκ
ἀκούσθ' ὅμως θέλω. Soph. El.

1408 ἦκουσ' ἀνήκουστα δύστα-
νος, ὥστε φοῖξαι.

V. 1428. τὰ μέγιστα φίλων]
pro τοὺς μεγίστους τῶν φίλων.
Similia vide apud Krueg. I
§ 43, 4, 14. Bergler. ad Alciphr.
II 3 T. I p. 319. Abresch. ad
Xenoph. Ephes. p. 209 ed. Lo-
cell.

INDEX EMENDATIONUM.

V. 3 ἔτιχθ' pro ἔτικτεν Barnes. 3 et 47 Ἡρακλέους p. Ἡρακλέος Hermann. 19 καθόδου p. καθόλου Reiske. 27 et 97 εὐνάτωρ p. εὐνήτωρ Nauck. 35 ἀνημμένον p. ἀνηγμένον amicus Musgravii. 38 et 541 καινός p. κλεινός Elmsley. Cfr. ad 768. 40 δάμαρτά θ' p. δάμαρθ' Canter. 62 θείων p. θεῶν Kirchhoff illudque ipsum ex stare apud Iustin. Mart. exp. rect. fid. c. 8 οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποις τῶν θείων σαφές docuit Nauck. 64 εἴνεκ' (οὕνεκ') ὄλβου p. οὐκ ἐν ὄλβῳ Canter. 71 ὑπὸ πτεροῖς p. ὑποπτέρους Pierson. 77 sq. θανμάζων . . πᾶς p. θανμάζω . . πᾶς τ' Kirchhoff. 80 πόρον p. πέδον Musgrave. 83 κρείσσονες p. κρέσσονες Hermann. 89 περαινέειν p. παραινέειν Reiske. 90 προσδεῖς p. προσδεῖ σ' Musgrave. 95 γένοιτό τᾶν p. γένοιτ' ἂν Erfurdt.

107 ὑπόροφα pro ὑπώροφα Musgrave. 109 λαλέμων p. ἰηλέμων Elmsley. 113 μὲν p. μόνον Tyrwhitt. 114 ὦ τέκεια p. ἰὼ τέκεια Hermann. 119 πόδα προκάμητε p. προκάμητε πόδα Musgrave. 121 sq. ζυγηφόρων ἀναντες (ἄρματ)ος βάρος φέρων τροχηλάτοιο πᾶλων pro ζυγηφόρον πᾶλων ἀνέντες ὡς βάρος φέρων τροχηλάτοιο πᾶλων (W. Stud. in Eurip. p. 380. (Pflugkius λέπας πόνω δαμέντος ὡς ζυγηφόρον βάρος φέρειν τροχηλάτοιο πᾶλου). 128 δόρατα p. δούρατα Tyrwhitt. 136 ὀλέσασα delet W. 137 ἀπεστερήσει p. ἀποστερήσει Lud. Dindorf. 146 ὡς p. ὥσθ' Matthiae. 149 ἐκοινώνει λέχους p. τέκοι νέον Pflugk; τέκοι κοινὸν τέκνον conicit W. 164 τραχεῖαν W. art. Soph. emend. p. 187. βαθειᾶν Wakef. silv. crit. IV 60. 165 Pierson ἀνανδρίαν. 168 sq. τιμωρὸν δίκην . . τῶν δεδραμένων ἐμοί p. τιμωροὺς ἐμοὺς . . τῶν δεδρ. δίκην (Camper τιμωρὸν γ' ἐμοὶ . . τ. δεδρ. δίκην, Pflugk τιμωρὸν δόμοις . . τ. δεδρ. δίκην, W. τιμωροὺς πικροὺς . . τ. δεδρ. ἐμοί, Wilamowitz-Möllendorff τιμωρὸν δίκην . . τῶν δεδρ. ἐμοί). 177 ἰστόρει W. 183 ἐγκρίνειαν p. ἐγκρίναιεν W. 185 Δίρφον p. Δίρφην Musgrav. δ' p. τ' Hermann. 186 σ' p. γ' Reiske. 189 γενοῦ p. γίνου Barnes. 194 μίαν p. γ' ἂν Tyrwhitt.

215 βία — βίαν pro βίαν — λίαν Reiske et Tyrwhitt. 216 θεός p. θεοῦ Musgr. ex apogr. Paris. 227 τὰ δ' ὦ p. τὰ δ' οὐ Elmsley. 232 ἦ p. ἦν. 234 πέραν p. πέρα cl. Hipp. 1053 Dindorf. 241 ἐλθόντες p. ἐλθόντας Dobree. 243 βωμὸν p. βωμῶν Brodeau. 248 στενάξετε p. στενάξετε Heath. 252 XO. p. AM. H. Stephan. λοχέυμαθ' οὖς p. λόχευμα τοῦς Pierson. 254 ἐρείσματα p. ὀρίσματα H. Stephan. 257 τῶν ἐτῶν W. 269 πόθον p. πότμον Plut. Mor. p. 793 c. 272 χλίεις p. χαίρεις W. 283 βροτῶν p. βροτόν Porson. 293 αἰσχροῖσι p. ἐχθροῖσι H. Steph.

301 ὑποβαλὼν p. ὑπολαβῶν Brunck. τύχοις p. τέμοις γρ. τελοῖς H. Steph. 305 φίλοις p. φίλοι Matthiae. 309 ἐκμοχθεῖν p. ἐκμοχθεῖ Reiske. 311 χρεῶν p. θεῶν Porson. 313 ἔπανσά τᾶν p. ἔπανσατ' ἄν Hartung (Musgr. ἔπανσά γ' ἄν). 320 πέτρας p. πάτρας Brodeau. 325 ἦ p. εἰ Matthiae. 329 παισι p. παιδί H. Steph. 330 ἐκκεκλήμεθα p. ἐκκεκλείσμεθα. 340 κοινὸν ὄνομα p. τοι νεῶν W. 341 ἦσσαν p. ἦσσαν Fixius. 347 εἰ p. ἦ Reiske. 350 καλλιφθογγον p. καλλιφθιτον et 361 πυρσοῦ p. πυρσῶ H. Steph. 366 ἔστρωσεν p. ἔτρωσεν Reiske. 369 πάροιχοι Pflugk. 374 ἐθόραζον et 383 ἐδαίζον W. 381 ἐδάμασσε p. ἐδάμασε Musgr. 386 περῶν p. πέραν et 387 ἐξέπρασσε (vel ἐξέπραξε) p. ἐξεπέρασ' Dindorf. μόχθον p. ὄχθον Musgr. 389 Μηλιάδ' p. Πηλιάδ' Hermann. 391 Κύνκον ξεινοδαίκτην p. κύκνον δὲ ξεινοδαίκτην Pflugk. 395 ἔσπεριαν p. ἔσπεριον Musgr. 396 χρύσειον . . μηλοφόρων p. χρυσέων . . μηλοφόρων Wakefield. 398 ὅς σφ' p. ὅς Hermann. 399 ἀμφελικτὸς p. ἀμφ' ἐλικτὸν Scaliger.

402 γαλανείας p. ταλανείας Heath. 417 σώζεται p. σώζετ' ἐν Pflugk. 420 πολύφονον p. πολύφωνον H. Stephan. 422 ἀμφέβαλλε p. ἀμφέβαλε Heath. ἀμφέβαλλ' Ἴον p. ἀμφέβαλλε, τὸν W. 426 τὸν τε πολυδάκρυον p. τὸν πολυδάκρυτον Wakefield. 428 ἐκπεραίνει p. ἐκπεράνη Heath. 435 δώματ' οὐ παρόντος p. σῶμα τοῦ παρόντος Musgr. 443 ἐνδυτ' p. ἐνδυμ' Heath. 445 ὑποσειραίους ante Pflugkium Musgr. μόλις W. 452 τῆσδ' p. τῆς Hermann. 456 ἐμῆ p. ἐμῶν Kirchhoff. 461 πολὺ γε . . ἐξέπεσον εὐέλπιδος p. πολὺ με . . ἐξέπαισαν ἐλπίδες Hirzel. 465 ἀμφέβαλλε p. ἀμφέβαλες Canter. 469 post 473 transponit W. 471 Μαινάλον Pflugk. 474 ὑμᾶς addidit Canter. 475 εὐανδρία p. ἐπ' ἀνδρία Elmsley. 477 συνάπτουσ' p. συνάψουσ' Kirchhoff. 484 πικρὸν p. πατρός Reiske. 488 συνενέγκοιμ' p. συνενέγκαιμ' Dindorf. 490 φθόγγος εἰσακούεται p. φθόγγον εἰσακούσεται Nauck. 495 κῶναρ W. (Wilamowitz-Moellendorff κᾶν ὄναρ γένοιο). 499 τοῖσδ' ἐπωφελεῖν W. 507 ἀφείλετο p. διέπτατο et 509 διέπταθ' p. μ' ἀφείλεθ' W. 508 ἦ p. ἦν. 518 ὄραῖν p. ὄραῶ Musgr. 530 τί καινὸν ἦλθε τοῖσδε p. γύναι, τί καινὸν ἦλθε et 531 AM. p. ME. Elmsley. 535 τόνδε χρῆν p. τόνδ' ἐχρῆν. 543 δ' p. γ' Dobree. 548 πέπλων p. παίδων et πρόπων p. πέπλων apogr. Paris. 549 ἐνήμεθα p. ἀνήμεθα Kirchhoff. 557 αἰδῶ p. αἰδῶς et 563 σκότον p. σκότους Nauck. 575 τεκόντι p. γέροντι Wilamowitz-Moellendorff. 582 πάροιθε p. πάροιθεν Elmsley. 583 sq. choro tribuit Tyrwhitt. 585 τοῖς φίλοις τ' Pflugk. 593 ἐσελθῶν p. ἐπελθῶν Kirchhoff. 599 παρελθῶν W.

604 δὲ p. τε L. Dindorf. 608 Κόρης τ' p. Κόρης Reiske. 611 τρικράνον p. τρικάρηνον Pierson. 617 οἶδ' ἔν' p. οἶδεν Matthiae. 625 ἐξανύετε p. ἐξανύετε Heath. 628 φευξείω p. φευξιῶ Portus. 637 δὲ τὸ p. τὸ δὲ Musgr. 642 φάος p. φάρος Stiblinus. 649 φοβερόν W. 659 ἀρετᾶς p. ἀρετῆς Hermann. 660 κατθανόντες τ' εἰς p. καὶ θνατοὶ ἐς τὰς Dobree et Musgr. 663 ἀπλᾶν p. ἀπλοῦν Beck. 665 τῶδ' ἦν p. τῶδί Porson. 668 ναύταισι ὀυθμός W. 676 μὴ . . ἀμουσίας p. ἦ . . εὐμουσίας (? cod. abb. Flor. 2664, apographum ut videtur cod. Flor., habet ἀμουσίας) Stob. fl. 81, 5. 681 αἰείδω p. αἰείσω Elmsley. 688 πυρᾶς p. πύλας Musgr. 696 τὸ δ' p. τᾶς δ' Nauck. εὐγενείας p. εὐγενείας Hermann. 697 κλέος p. πλέον Pflugk. ὑπερβαλὼν p. ὑπερβάλλων W. ἀρεταῖς addidit Tyrwhitt.

701 περᾶς p. περᾶ Heath. 706 ὑπέστητ' p. ὑπέστητέ γ' ed.

Brubach. 710 προστιθεῖς p. προστιθείς W. (Hermann προστίθης). 711 θ' p. δ' Nauck. 717 ἀνακαλεῖν p. ἀνακαλεῖ Hermann. 718 ὀ δ' p. ὀδ' Dindorf. 720 Elmsley ἀκκόμιζε δωμάτων. 725 λεύσωμεν p. λύσωμεν Canter. Musgrav. λάβωμεν. 729 κεκλήσεται p. γενήσεται Elmsley. 740 sq. Amphitryoni tribuit codex, choro restituit Hermann. 745 ἔμολ' ἔμολεν W. 755 ἀντίποινα p. ἀντάποινα Canter. 768 Ante Hermannum erat βέβανεν. καινός p. κλεινός Pierson. 773 μέλουσι p. μέλλουσι Canter. ἐπάειν p. ἐπαίειν Matthiae. 775 φρονῶν p. φρονεῖν L. Dindorf. 780 ἔθραυσε δ' p. ἔθραυσεν Hermann. 781 Ἰσμῆν' ὧ στεφαναφόρει p. Ἰσμηνῶ στεφανοφορία Tyrwhitt. 782 ἐπταπύλον p. ἐπτάπυλοι H. Steph. 784 καλλιρρέεθρος p. καλλιρέεθρος Erfurdt. 785 Ἀσωπιάδες p. Ἀσωπίδες Hermann. 792 κλήζετ' p. ἤξετ' Hartung. 793 ἐμὰ p. ἐμὰ τε Heath. 794 ἐφάνθη p. ἔφανε Pflugk (Hermann ἐφάνη).

801 ὡς p. καὶ Musgrav. 804 ἐλπίδι p. ἐπ' ἐλπίδι Hartung (εὐέλπι δ' ἐφάνθη W.). 810 ἢ δυσγένει' p. ἠδύς γένει Canter. 811 ἐσορῶντι p. ἐσορᾶν W. 825 δώματα p. σώματα Scaliger. 831 κοινόν p. καινόν Wakefield. 833 συλλαβοῦσα p. σὴν λαβοῦσα apogr. Paris. 835 μανίας p. μανίας τ' W. 842 ΑΤΣΣΑ p. ΑΤΤΤΑ W. 845 δ' p. τ' ed. Hervag. altera. 849 ἀνῆρ p. ἀνῆρ Hermann. 850 σύ μ' p. γέ μ' Hartung. 854 ὡστ' p. σοί τ' Musgr. 855 κάμα p. κακὰ Heath et Reiske. 856—858 turbatas personarum vices emendavit Musgr. 856 λῶον p. λῶστον Nauck. ἐμβιβάζω σ' p. ἐμβιβάζουσ' Musgr. 861 λάβρος p. λάβρωσ ed. Brubach. 860 post v. 871 transposuit W. 863 et 874 Ἡρακλέους p. ἠρακλέος. 869 ἀμπνοαῖσι δὲ σφαδάζει W. 870 δεινὰ p. δεινός Canter. 875 ὄτοτοτοῖ p. ὄτοτοτοτοῖ Hermann. ἀποκείρεται p. ἀποκείρετε Canter. 876 πολίον p. πόλεος W. 878 μανιάσιν p. μανιάσι Hermann. λύσσαις p. λύσσας Dobree. 882 ἑκατογκεφάλοις p. ἑκατὸν κεφαλαῖς Reiske. 884 λιχηήρεσι W. 886 ἐκπνεύσεται p. ἐκπνεύσατε Elmsley. 887 post 889 transposuit W. (Hartung eiecit), Amphitryoni tribuit O. Hense. 888 λυσαάδες ὠμοβρώτες p. λύσσα δὲ σ' ὠμόβρωτος Wakefield. ἀπόδιχοι Pflugk. 889 κακοῖς p. κακοῖσιν H. Stephanus. ἐκτενοῦσιν W. 891 χορεύματ' ἄτερ τυπάνων p. χόρευμα τυμπάνων ἄτερ Hermann. 895 τὰς add. Pflugk. λιβᾶς p. λώβας Barnes. 896 verba φυγῆ . . . ἐξορμαῖτε Amphitryoni tribuit W. 898 τέκνων τέκνων p. τε τέκνων W.

900 verba αἰαῖ κακῶν Amphitryoni tribuit Wilamowitz-Moellendorff. 902 ᾗ add. Musgr. 907 μελάθρων p. μελάθρω Pflugk. 909—921 choro continuantur in codice. Nuntii partes primus cognovit Canter. 910 τίνα prius add. Herm. 919 Alterum λέγε add. Dindorf. ἔστυτο p. ἔσστυτο Hermann. 921 τλήμονες — τύχαι p. τλήμονας — τύχας Musgrav. 925 τέκνων p. πέπλων Canter. 930 πατρὸς p. πάρος Ald. 931 οὐκέθ' αὐτὸς p. οὐκέτ' αὐτὸς Valckenaer. 936 θυῶ p. θυμῶ H. Stephan. 938 μιᾶς ἐκ χειρὸς W. 941 ῥίπτειτ' p. ῥιπτεῖτ' H. Steph. 942 δ' addidit Barnesius. 944 ὡς τὰ p. ὡστε Wakefield. 945 τύχοις p. τύχαις Brodeau. Cfr. Aesch. Suppl. 959. 946 συντριαινῶσω p. συντριαινῶσειν H. Steph. πάλιν p. πόλιν Scaliger (Hermann μολών). 948 δ' p. τ' et 949 κέντρον δῆθεν ὡς ἔχων p. κέντρον δῆθεν ὡς θένων Dio Chrys. 32, 94. 951 Elmsley καὶ τις τότε εἶπεν. 953 εἶρη' p. εἶρπεν Barnesius. 956 ἔχει p. ἐκεῖ Dobree. 960 κάκηρῶσσετο p. κάξεκηρῶσσετο Reiske (Elmsley κάκηρῶσσεται). 962 νίκην W. 978 Dittographiam v. 978 et 991 agnoscit W. 980 ὀρθοστάτας p. ὀρθοστάδας Barnes. 990 στρέφων p. τρέφων ed. Herv. sec. 998 Κυκλωπίοισιν p. Κυκλωπείοισιν Dindorf.

1003 ἐπ' ὀρόφων ἄκρων Pflugk. 1005 μαργῶντ' ἐπέσχε p. μαργῶντος ἔσχε Nauck (Elmsley μαργῶντά τ' ἔσχε). 1009 sq. transposuit et σειραίων βρόχων p. σειρευῶν βρόχῳ scripsit Pierson. 1017 πέτρα p. πάτρα Hartung. 1018 ἄπιστος p. ἄριστος Reiske. 1019 τῶν p. τῶν τῶν et 1020 τὰ δ' p. τὰδ' Hermann. 1022 μελόμενον W. 1023 ᾧ δάιε p. ᾧ δαίς Canter (Kirchhoff οὐ δαεῖς, Dindorf ᾧ τάλαν). 1024 μοι διπᾶ W. 1025 ἔ ἔ p. ἔς et 1026 τίν' p. τὸν Kirchhoff. 1027 ἀχῆσω p. λαχῆσω Elmsley. 1031 ᾧμοι p. ἰώ μοι et 1032 τὰ p. τὰδε Hermann. 1034 ἐκ παιδῶν p. ἐκποδῶν Dobree. 1038 ἀνημμένα p. ἀνημμέν' ἀμφι Elmsley. οἰκῶν p. οἰκεῖν Brodeau. 1041 ἦλυσιν p. τὴν λύσιν Canter. 1045 κατὰ p. καὶ (?) Elmsley (cod. abb. Flor. habet κατὰ). 1049 εὐδι' ἰαύοντα p. εὐ διαύοντα Reiske. θ' ὑπνώ τ' εὐδοντ' ἐγείρητ' εὐνάς W. 1052 διὰ μ' ὀλεῖτε p. διαμολεῖτε Wakefield. Ante κερυμένος addidit XO. Hermann. ἐπαντέλλει p. ἐπαντέλλοι apogr. Paris. 2. 1054 ἀτρεμαῖα . . αἰάξετ' p. ἀτρεμέα . . αἰάξετ' Hermann. 1055 ἦ p. μὴ Pflugk. 1056 καταρρήξει (καταρρήξη) p. καταράξη Hermann. 1061 ὕπνον p. ὕπνον ὕπνον et ἔκαν' p. ἔκανεν. 1066 τέκνων ὀλεθρον Amphitryoni, cetera usque ad πρέσβυ 1068 choro tribuit codex; rectius discipisit Hermann. ᾧμοι p. ἰώ μοι Dindorf. 1073 τὸ p. τὸ μὲν Hermann. οὐ p. ᾧ ed. Hervag. sec. 1079 ἔμολες p. ἔμελλες Matthiae, ἐκπράξας p. ἐκπράξειν W. 1085 ἐτέρων p. ἕτερον et 1086 ἀν' αὐ' βακχεύσει p. ἀναβακχεύσει Nauck. 1087 XO. p. HP. Heath. 1091 δ' addidit Reiske. 1096 πρὸς ἡμιθραύστῳ p. πρόσσειμι θραυστῶ Elmsley. τυκίσματι p. τεικίσματι Fix. Cfr. fr. 124. 1097 ἦμαι p. ἦ μὲν et ἔχων p. ἔχω Musgrav. 1098 τόξα τ p. τόξα δ' Canter.

1101 οὐ' που p. οὐ'πω Dindorf. 1103 οὐ'τε p. οὐ'τε Elmsley. πέτρον p. πετρον Brodeau. 1110 προδοῦς p. προδῶς H. Steph. 1115 ἃ κἄν θεῶν τις, εἰ πάθοι p. ἀκανθεῶν τις εἴπαθ' οἱ Canter. 1120 sq. ante 1118 transposuit Nauck (v. 1122 excipere debere versum 1119, vidit Iacobsius). 1118 ἐπεὶ τί p. εἴπ' εἴ τι Kirchhoff. 1119 μηκέθ' p. μὴ καθ' Canter. εἴ, φράσαιμεν p. ἐκφράσαιμεν Musgrav. 1126 σιωπῆ . . ὀ p. σιωπῆ . . οὐ' Heath. 1130 λέξεις p. ἔξεις Brodeau. 1142 sq. et 1144 sq. transposuit et 1142 ἐν βακχεύμασιν pro ἦ' βάκχευσ' ἐμόν scripsit Wilamowitz-Moellendorff (βακχεύμασιν iam Pflugk). 1146 δῆτα p. δῆ γε Schaefer. 1156 φιλάτῳ p. φιλάτων Reiske. 1159 ἀλλὰ Pflugk, πέπλων W. σκότον p. σκότος Dindorf. 1161 sq. transposuit et 1162 κούδεν pro οὐδέν scripsit W. προσβαλῶν p. προσλαβῶν Canter. 1173 οὐ' που p. οὐ'πω τι post Pflugkium Dindorf. 1181 τίνος W. 1182 μὲν νιν p. μὲν Elmsley. 1183 ἔκανε p. ἔκανε Matthiae. 1187 οἰχόμεθ' οἰχόμεθα p. οἰχόμεσθ' οἰχόμεσθα apogr. Paris. 1191 ἀγών p. ἀγών. τίς δ' ὀδ' οὐν p. τίς δόλον Reiske. 1192 ὄς addidit Canter. 1193 ἦλθεν p. ἦλθε Matthiae. σὺν addit Aldina. θεοῖσι p. θεοῖς Hermann. 1196 οὐ'κ ἂν ἴδοις p. οὐ'κ ἂν γ' εἰδείης Elmsley.

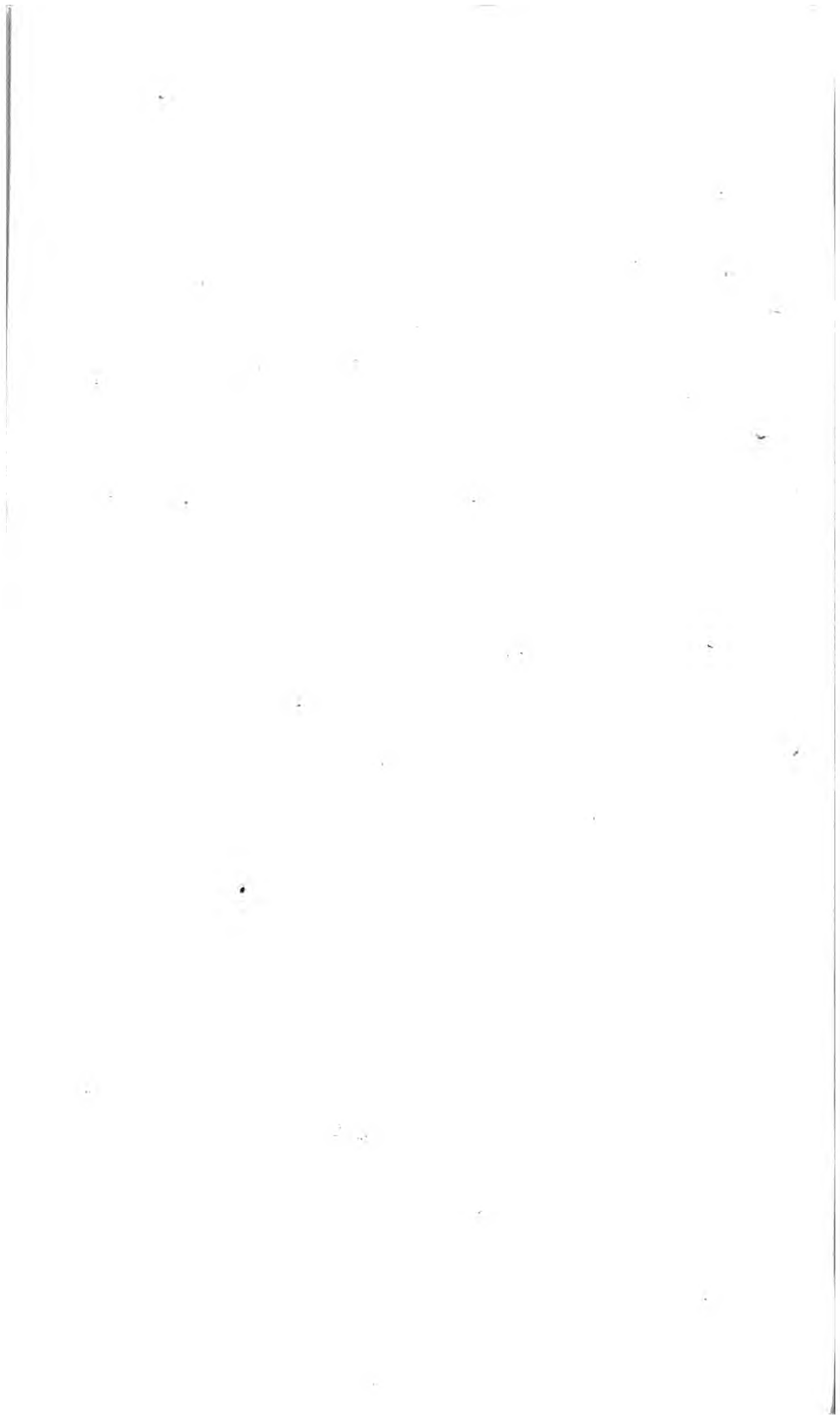
1202. ὡς συναλγῶν γ' p. εἰς συναλγοῦντ' Wakefield. 1206 δακρυόσιν ἀμιλλᾶται p. δακρυόσις συναμιλλᾶται. 1210 κατάσχεθε p. κάτασχε et 1211 θυμόν ὡς p. θυμόν γ' ὅπως Elmsley. 1212 δρόμον p. βρόμον Reiske. 1216 οὐδεις σκότος p. ἴδ' εἰ σκότους Canter. 1218 φηγεῖν W. 1219 βάλῃ p. βαλεῖ Scaliger. 1228 θεῶν p. τῶν θεῶν Stiblinus. 1237 γὰρ εἶμι p. πάρειμι Reiske et Pierson. 1239 δ' ἔτ' p. δέ γ' Fix. 1241 ὡστ' ἀμυναθεῖν W. 1245 ὀποι p. ὀπη Longinus. 1249 σὺ δ' p. σὺ γ' Wakefield. 1251 τσαυτά πω· μέτροφ W. 1254 σ' addidit Barnes. 1256 νουθετήσεις

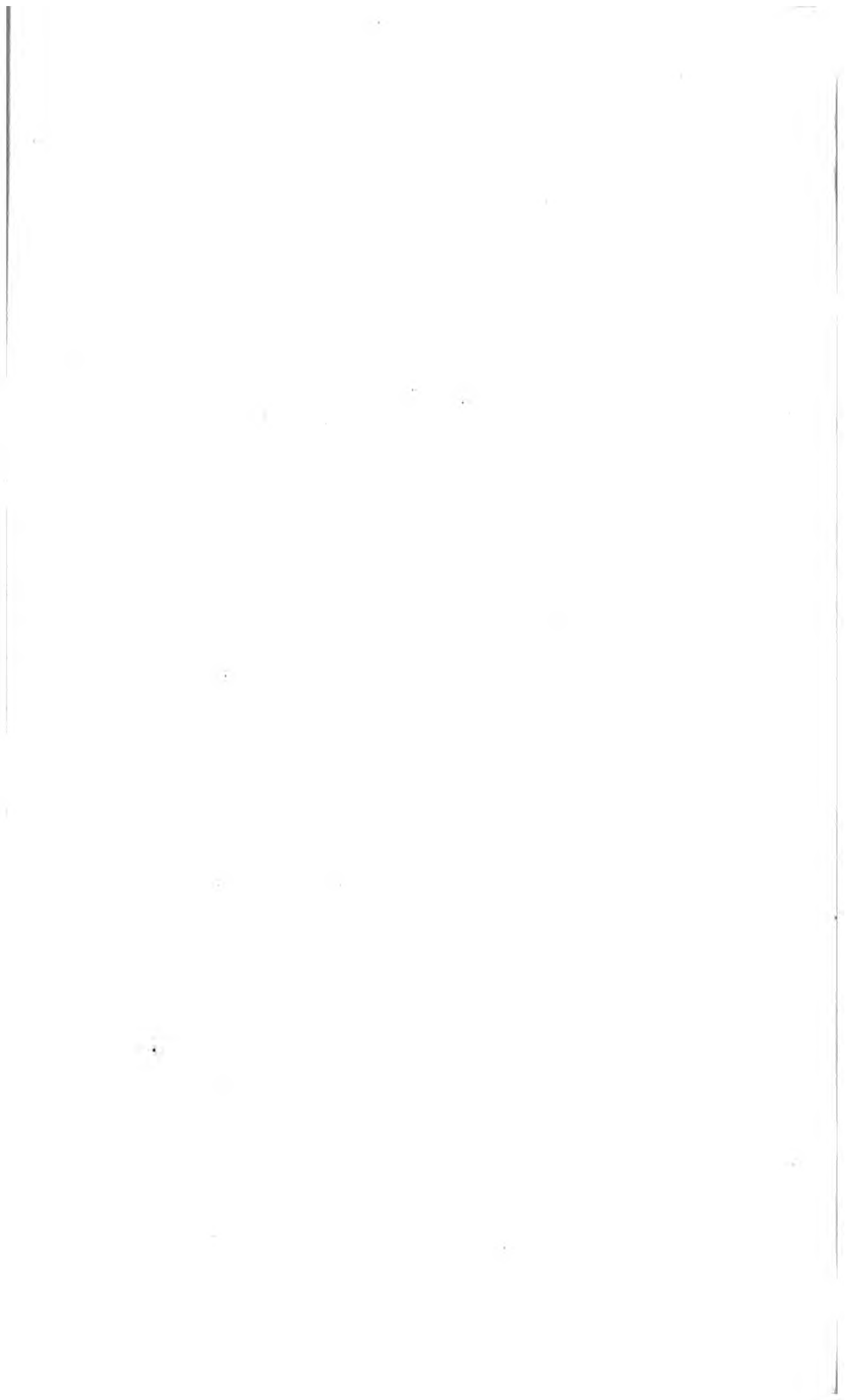
p. *νουθεσίας* Pierson. 1271 *πρός p. ποτ'* Hartungus. 1272 *Γη-
ουόνας p. Τυφῶνας* Elmsleius. *τετρασκελῆ p. τετρασκελεῖς* Reiske.
1275 *ἀγέλας διελθῶν εἰς W.* 1279 *πόνον p. φόνον* Reiske. 1293
συγγενῶς p. συγγενῶν Stob. flor. 104, 4. 1297 *ἀρματήλατον p.
ἀρματηλάτην* Musgr. 1299 *πρός ταῦτ' ἀριστον p. καὶ ταῦτ' ἀριστα*
Nauck.

1302 *βίον γ' p. βίον τ'* Heath et Reiske (Nauck *βίοτον*). 1303
δὴ pro δὲ Hermann. 1304 *Ὀλύμπου p. Ὀλυμπίου* Heath. *δάπε-
δον W. ἀρβύλη ποδός* Dobree. 1327 *Κνώσιον p. Κνώσιον* L.
Dindorf. 1331 *θανόντα p. θανόντος* Dobree. 1340 *πάρεργα γὰρ
p. πάρεργα W.* 1346 *ἀοιδῶν p. ἀοιδῶν δ'* Plutarchus et Clemens
(vide comment. ad v. 1345). 1351 *ἐγκαρτερήσω βίοτον W.* 1353
καὶ γὰρ p. ἀτάρ Wilamowitz-Moellendorff. 1354 *οὐδέν' p. οὐδέν*
Dindorf. 1364 *ἐπήν p. ἐπᾶν* Hermann. 1369 *ἐκμοχθῶν p. ἐκ μό-
χθων* Reiske. *βίου p. βία* Dobree. 1370 *ἀπόλανσιν p. ἀπόλλυσιν*
Canter. 1377 *δὲ p. τὲ* Hermann. 1385 *σωτέον p. σωστέον W.*
1386 *ἀθλίω p. ἀθλίον* Pierson. 1391 *ἅπαντας p. ἅπαντες* Hermann.
1393 *ἄθλιοι p. ἀθλίω* Nauck.

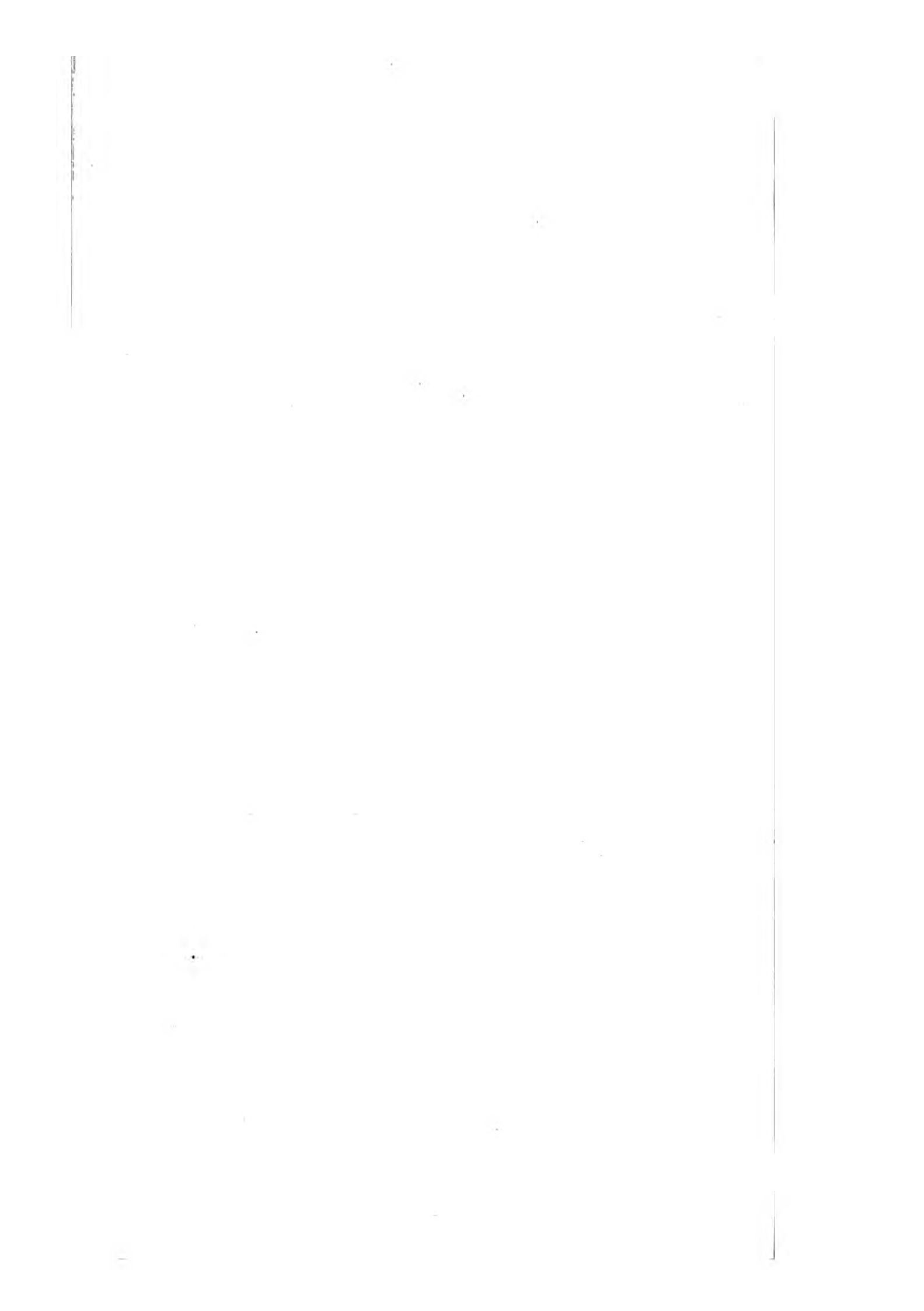
1403 *γε p. δὲ* Reiske. 1408 *τε p. γε* Musgrav. 1410 *οὔτω
p. οὔτως* Hermann. 1412 *εἴ σ' ὄψεται p. εἰσόψεται* Barnes. *ὄντ',
οὐκ αἰνέσει p. ὄντα οὐκ ἂν αἰνέσῃ* Musgrav. *πρόσθεν οὐ p.
προσθεῖναι* Jacobs. 1415 *ἦσθα p. ἦς ἂν* Hermann. 1417 *πῶς
νουθετεῖς δ' ἔμ' p. πῶς οὖν ἔτ' εἶπης W.* (*πῶς οὖν ἐνίπτεις* Her-
mann). 1418 *πρόβαινε p. πρόσβαινε* Reiske. 1419 *θάφθ' p. θάπτ'*
Barnes. Ad 1421: *extremos versus interpolatos iudicat W.*

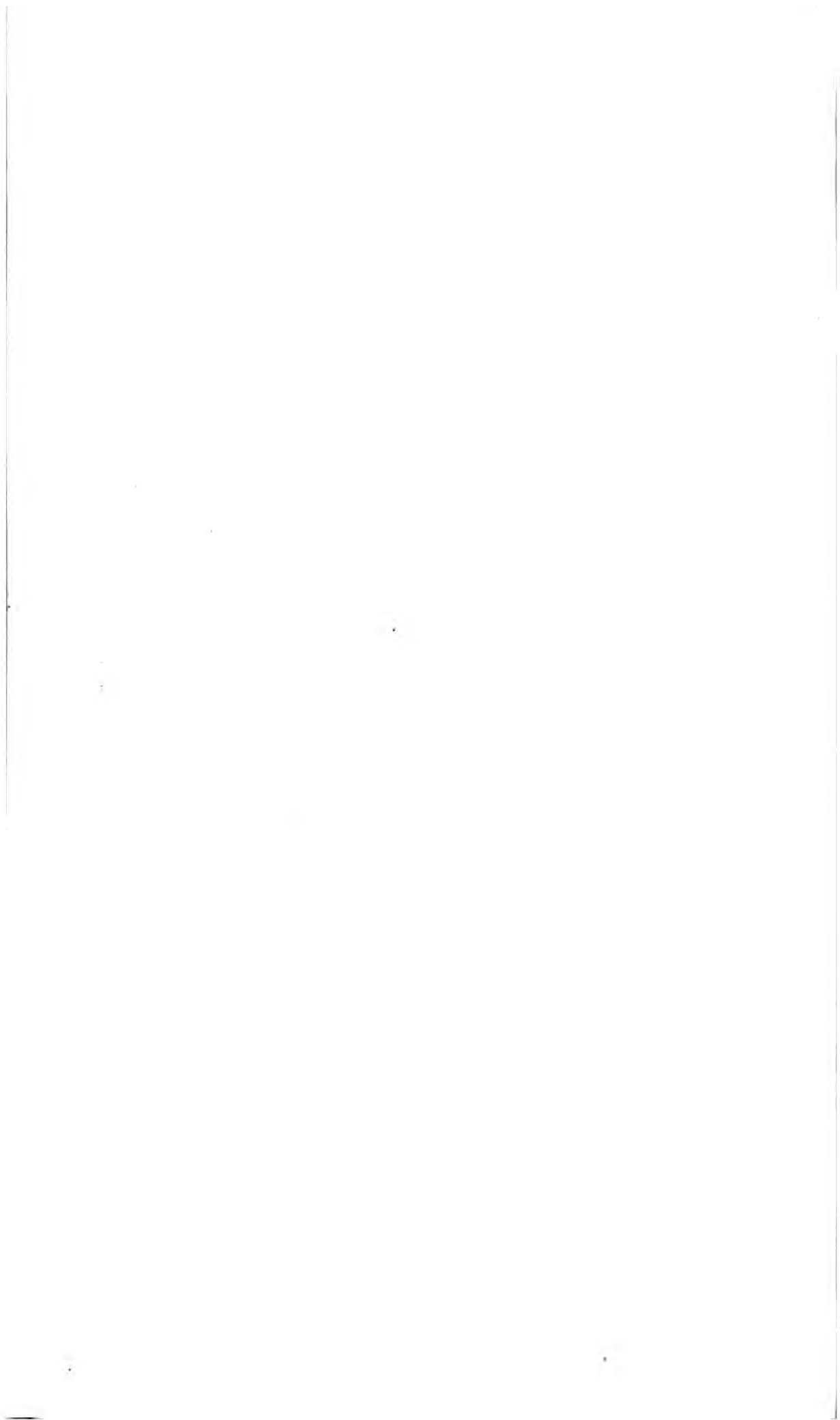
Ceterum ubique scripsi *ἠτύχησα* pro *εὐτύχησα* et similia, *σώ-
ζειν* pro *σῶζειν*, *εἴνεκα* praepositionis loco pro *οὕνεκα*, *τόνδε* *χεῖν*
pro *τόνδ' ἐχεῖν*, *σε* *χεῖν* pro *σ' ἐχεῖν*. Cfr. curae epigr. p. 36,
33, 45, Stud. in Eur. p. 367.

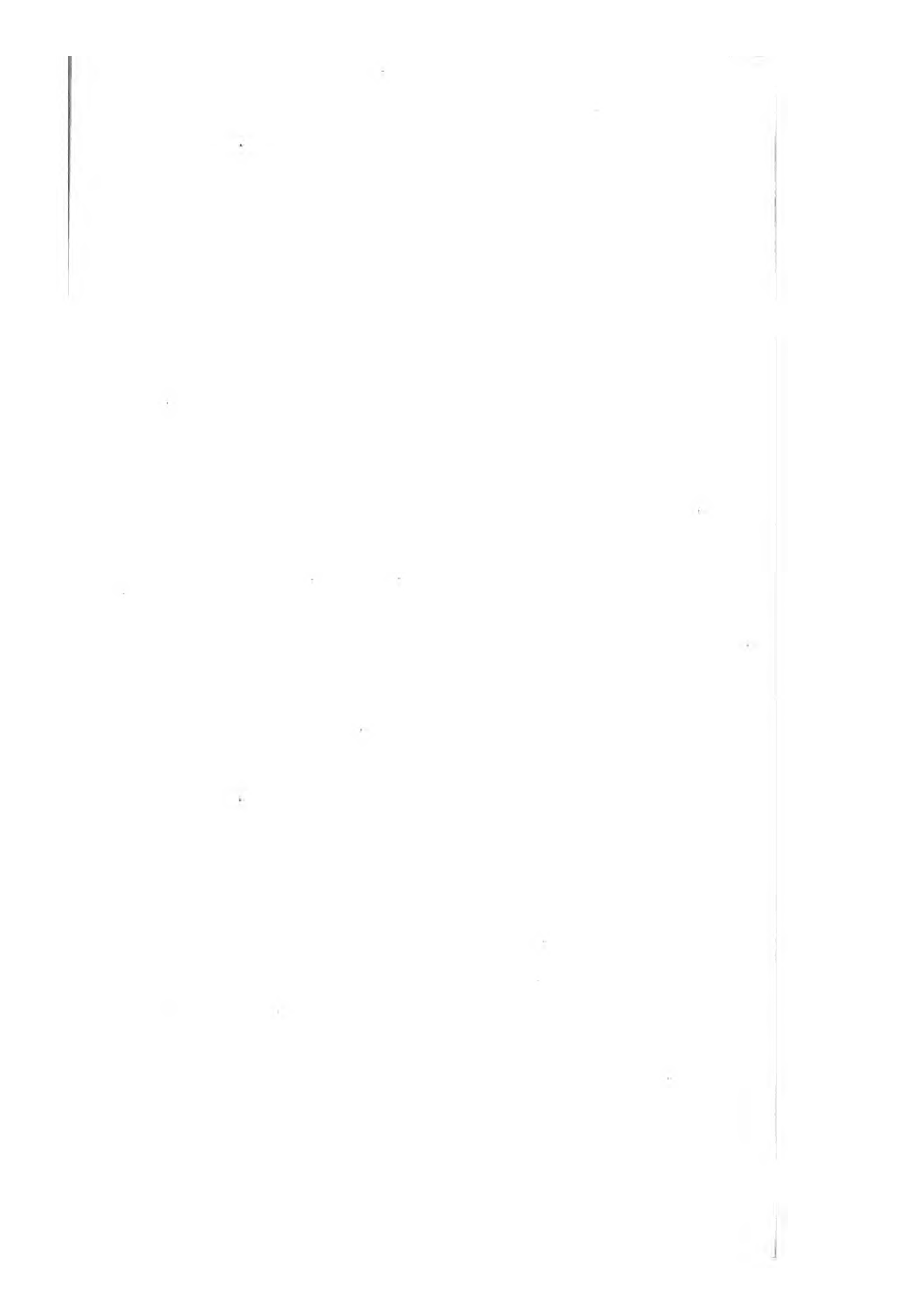

1

2

3

